

Apreiškimas 18: garsus šauksmas – 2018–2030 m

„Ji krito, ji krito, Didysis Babilonas!

»

„Išeik iš jos tarpo, mano tauta...“

Samuelis pristato

**Paaiškinkite man
Danielių ir Apreiškimą**

**Pranašiški įrodymai, kad Dievas
turi
savo galutinius apreiškimus savo
išrinktiesiems**

**Šiame darbe: Jo projektas – jo
sprendimas**

**Versija: 2024-12-01
(70-Ruduo-5995)**

**„ Ir aš išgirdau žmogaus balsą Ulajaus viduryje;
Jis verkė ir tarė: Gabrieliau, paaiškink jam regėjimą “
Danieliaus 8:16.**

Viršelio aiškinamasis raštas

Iš viršaus į apačią: trijų Apreiškimo 14 angelų pranešimai.

Tai yra trys tiesos iš Danieliaus knygos, apreikštos šventiesiems po 1843 m. pavasario ir po 1844 m. spalio 22 d. teismo. Nepaisydami šabo vaidmens, ankstyvieji adventistai negalėjo suprasti tikrosios šių pranešimų prasmės. Adventistai, kurie laukė Kristaus sugrįžimo, savo patirtį susiejo su „ **vidurnakčio šauksmu** “ arba „ *nakties viduriu* “, minimu palyginime apie „ *dešimt mergelių* “ nuo Mt.25:1 iki 13, kur skelbiama apie „ *grįžimą* “. *jaunikio* “ minima.

- 1- **Teismo tema** išplėtotą Dan.8:13-14 ir pirmosios *angelo žinios* Apr.14:7 tema: „ *Bijokite Dievo ir šlovinkite jį, nes atėjo jo teismo valanda, ir garbinkite tą, kuris padarė žemę, dangus ir vandens šaltiniai!* »: ketvirtajame iš dešimties įsakymų Dievas reikalauja grįžti į šeštadienį, vienintelę tikrąją septintąją dieviškosios tvarkos dieną, žydų šabą ir savaitės poilsio dieną.
  - 2- , Danieliaus 7:8–24 ir 8:10–23–25 „ *kitokio karaliaus* “, **denonsavimas** , **kuris antrojo** Apo *angelo* žinioje įgauna „ *didžiosios Babilono* “ pavadinimą. 14:8: „ *Didysis Babilonas griuvo, ji krito!* “: daugiausia dėl sekmadienio, buvusios "saulės dienos", paveldėtos iš imperatoriaus Konstantino I , ^{kuris} ją įkūrė 321 m. kovo 7 d. Tačiau šis posakis " *nukrito* " yra pateisinamas tuo, kad Dievas atskleidė jos prakeiktą prigimtį. pristatė jį savo tarnams adventistams po 1843 m., 1844 m., atkurdamas apleisto šabo praktiką. „ *Ji krito* “ reiškia: „ji paimama ir nugalėta“. Taip tiesos Dievas skelbia savo pergalę prieš religinio melo stovyklą.
  - 3- **Paskutinio teismo tema** , kai „ *antrosios mirties ugnis* “ smogia krikščionių maištininkus. Tai yra vaizdas, pateiktas Dan.7:9-10, tema išplėtotą Apr.20:10-15 ir yra trečiojo *angelo pranešimo* Apr.14:9-10 tema: " *Ir kitas, trečias angelas sekė paskui juos, garsiai tardamas: „Jei kas garbins žvėrį ir jo atvaizdą ir gautų ženklą ant kaktos ar rankos, jis taip pat gers rūstybės vyną. Dievas, be mišinio išpiltas į savo rūstybės taurę, ir jis bus kankintas ugnimi ir siera prieš šventuosius angelus ir prieš Avinėlių* “: Čia sekmadienis tapatinamas su „ *žvėries ženklų* “.
- 9-10 ir Apreiškimo 14: 9-10 skirtų eilučių skaičių atitikimą .

Ketvirtasis angelas : jis pasirodo tik Apo.18, kur jis vaizduoja galutinį trijų ankstesnių adventistų pranešimų skelbimą, kuriems naudinga visa dieviškoji

šviesa, kuri atėjo juos apšviesti nuo 1994 m. ir iki pasaulio pabaigos, ty iki pasaulio pabaigos. 2030 m. pavasaris Šis darbas turi atlikti tokį vaidmenį. Šviesa, kuri atėjo ją apšviesti, atskleidžia vienas po kito einančius kaltes: katalikų religijos, nuo 538 m. protestantų religija, nuo 1843 m. ir oficiali adventistų institucija, nuo 1994 m. Visi šie dvasiniai nuopuoliai savo laiku turėjo priežastį: Dievo Šventosios Dvasios pasiūlytos šviesos Jėzujė Kristujė atsisakymas. „*Pabaigos metu*“, minimas Dan.11:40, Katalikų Bažnyčia savo prakeikime suburia visas religines grupes, krikščionis ar ne, kurios pripažįsta jos tarnystę ir valdžią; tai globojama savo vadinamojo „ekumeninio“ aljanso, prie kurio po protestantizmo oficialusis adventizmas prisijungė 1995 m.

2 Korintiečiams 4:3-4

„...*Jei mūsų Evangelija tebėra uždengta, ji uždengta žūstantiems; netikintiesiems, kurių intelektą šio amžiaus Dievas apakino, kad jie nematytų Kristaus, Dievo atvaizdo, šlovės Evangelijos spindesio* . »

„Ir jei pranašiškas žodis liks nesuprastas, jis taip liks tik tiems, kurie turi pasiklysti“

Taip pat, apibendrinami šiame dokumente pateiktus apreiškimus, žinokite, kad norėdami „*pateisinti šventumą*“, nuo 1843 m. pavasario, įsteigto kūrėjo ir įstatymų leidėjo Dievo Danieliaus 8:14 dekretu pagal jo „*amžinąją Evangeliją*“,

visoje žemėje, kiekvienas vyras ir kiekviena moteris,

turi būti pakrikštytas Jėzaus Kristaus vardu visiškai panardinant, kad gautų dieviškąją malonę,

privalo laikytis šeštadienio, septintosios dienos sabato poilsio, Dievo pašventinto Pradžios 2 skyriuje ir 4^{is} 10 Jo įsakymų, nurodytų Išėjimo 20 skyriuje; tai, kad išsaugotų jo malonę,

turi gerbti dieviškuosius moralės ir mitybos įstatymus, nurodytus Šventojoje Biblijoje, Pradžios 1:29 ir Kunigų knygos 11 skyriuje (kūno šventumas)

ir neturi „paniekinti jo pranašiško žodžio“, kad „neužgesintu Dievo Dvasios“ (1 Tes.5:20).

Kiekvienas, kuris neatitinka šių kriterijų, yra Dievo pasmerktas kentėti „*antrąją mirtį*“, aprašytą Apreiškimo 20 skyriuje.

Samuelis

PAAIŠKINTI – AŠ DANIELAS IR APOKALIPSĖ

Aptariamų temų puslapiavimas

Pirma dalis: Parengiamieji užrašai

Naudoja automatinę naudojamos programinės įrangos puslapių numerių paiešką

Titulinis puslapis

- 07 Pristatymas
- 12 Dievas ir jo kūriniai
- 13 Bibliniai tiesos pagrindai
- 16 Pagrindinė pastaba : 321 m. kovo 7 d., prakeiktoji nuodėmės diena
- 26 Dievo liudijimas žemėje
- 28 Pastaba : nepainiokite kankinystės su bausme
- 29 Pradžios knyga: gyvybiškai svarbi pranašiška santrauka
- 30 Tikėjimas ir netikėjimas
- 33 Maistas tinkamam orui
- 37 Atskleista tikrojo tikėjimo istorija
- 39 Parengiamieji užrašai Danieliaus knygai
- 41 Viskas prasideda Danieliaus knygoje**
- 42 Danielius 1 – Danieliaus atvykimas į Babiloną
- 45 Danieliaus 2 skyrius – Karaliaus Nebukadnecaro regėjimo *statula*
- 56 Danieliaus 3 skyrius – trys palydovai *krosnyje*
- 62 Danielius 4 – karalius pažemintas ir atsivertęs
- 69 Danieliaus 5 skyrius – Karaliaus Belšacaro sprendimas
- 74 Danielius 6 – Danielius *liūtų duobėje*
- 79 Danieliaus 7 skyrius *keturi gyvūnai* ir mažasis popiežiaus *ragas*
- 90 Danieliaus 8 – patvirtinta popiežiaus tapatybė – dieviškasis Dan.8:14 dekretas.
- 103 Danieliaus 9 skyrius – Jėzaus Kristaus žemiškosios tarnystės laiko paskelbimas.
- 121 Danieliaus 10 – Didžiosios *nelaimės skelbimas* – Nelaimės vizijos
- 127 Danieliaus 11 skyrius – Septyni Sirijos karai.
- 146 Danieliaus 12 skyrius – Adventistų visuotinė misija iliustruota ir data.
- 155 Įvadas į pranašišką simboliką
- 158 Adventizmas
- 163 Pirmasis žvilgsnis į Apokalipsę
- 167 Romos simboliai pranašystėje
- 173 Šviesa šabo dieną
- 176 Dievo įsakymas Danieliaus 8:14
- 179 Pasiruošimas Apokalipsei
- 183 Apokalipsė santraukoje

- 188 **Antroji dalis: išsamus Apokalipsės tyrimas**
- 188 **Apreiškimas 1** : Prologas – Kristaus sugrįžimas – Adventistų tema
- 199 **Apreiškimas 2** : Kristaus susirinkimas nuo jo pradžios iki 1843 m
- 199 1^{periodas} : *Efesas* - 2^{periodas} : *Smyrna* - 3^{periodas} : *Pergamonas*
4-oji^{era} : *Tiatira*
- 216 **Apreiškimas 3** : Kristaus susirinkimas nuo 1843 m. – atkurtas apaštališkasis krikščionių tikėjimas
- 216 5 kėlinys : *Sardis* - 6^{kėlinys} : *Filadelfija*
- 223 Adventizmo likimas, atskleistas Ellen G. White pirmajame regėjime
- 225 7-oji^{era} : *Laodikėja*
- 229 **Apreiškimas 4** : dangiškasis teismas
- 232 Pastaba : DIEVIŠKAS ĮSTATYMAS pranašauja
- 239 **Apreiškimas 5** : Žmogaus Sūnus
- 244 **Apreiškimas 6** : Aktoriai, dieviškos bausmės ir krikščioniškos eros ženklai – pirmieji 6 antspaudai
- 251 **Apreiškimas 7** : Septintosios dienos adventizmas, užantspauduotas „*Dievo antspaudu*“: šabatu ir slaptuoju „*septintuoju antspaudu*“.
- 259 **Apreiškimas 8** : Pirmieji keturi „*trimitai*“
- 268 **Apreiškimas 9** : 5 ir 6 „*trimitai*“
- 268 5-asis „*trimitas*“
- 276 6-asis „*trimitas*“
- 286 **Apreiškimas 10** : „*maža atvira knyga*“
- 291 Apreiškimo pirmosios dalies pabaiga
Antroji dalis: plėtojamos temos
- 292 **Apreiškimas 11** : popiežiaus viešpatavimas – nacionalinis ateizmas – 7-asis „*trimitas*“
- 305 **Apreiškimo 12 skyrius** : didysis centrinis planas
- 313 **Apreiškimas 13** : netikri krikščionių religijos broliai
- 322 **Apreiškimas 14** : Septintosios dienos adventizmo laikas
- 333 **Apreiškimas 15** : Bandomojo laikotarpio pabaiga
- 336 **Apreiškimas 16** : *Septynios paskutinės Dievo rūstybės negandos*
- 345 **Apreiškimo 17 skyrius** : prostitutė demaskuojama ir identifikuojama
- 356 **Apreiškimas 18** : prostitutė gauna bausmę
- 368 **Apreiškimas 19** : Jėzaus Kristaus *Armagedono mūšis*
- 375 **Apreiškimas 20** : 7-ojo tūkstantmečio *tūkstantis metų ir paskutinis teismas*
- 381 **Apreiškimas 21** : simbolizuojama pašlovinta *Naujoji Jeruzalė*
- 392 **Apreiškimas 22** : Begalinė amžinybės diena
- 40 5 **Raidė žudo, o Dvasia atgaivina**
- 408 **Žemiškasis Jėzaus Kristaus laikas**
- 410 **Šventumas ir pašventinimas**
- 424 **Pradžios knygos atskirimai – nuo Pradžios 1 iki 22 –**
- 525 Abraomui duotų pažadų išsipildymas: Pradžios 23 skyrius iki...
- 528 Išėjimas ir ištikimoji Mozė – iš Biblijos apskritai – Paskutinio pasirinkimo valanda – Septintosios dienos adventizmas: atsiskyrimas, vardas, istorija –

pagrindiniai Dievo sprendimai – Dieviškasis nuo A iki Z – Biblijos tekstų
iškraipymai – Dvasia atkuria tiesą.

547 Paskutinė dedikacija

548 Paskutinis skambutis

Pastaba: vertimai į užsienio kalbas atliekami naudojant automatinio vertimo programinę įrangą, autorius atsako tik už tekstus prancūzų kalba, originalios dokumentų versijos kalba.

Paaiškinkite man Danielių ir Apreiškimą

Pristatymas

Aš gimiau ir gyvenu šioje labai bjaurioje šalyje, nes Apr 11:8 Dievas simboliškai pavadina jos sostinę „*Sodoma ir Egiptas*“. Jos respublikinis, pavydėtas visuomenės modelis buvo mėgdžiojamas, platinamas ir priimtas daugybės tautų visame pasaulyje; ši šalis yra Prancūzija, dominuojanti monarchinė ir revoliucinė šalis, penkių respublikų eksperimentuotoja su Dievo pasmerktais muitininkų režimais. Išdidžiai skelbia ir demonstruoja savo žmogaus teisių lenteles, įnirtingai prieštaraujančias žmogaus pareigų lentelėms, kurias „dešimties įsakymų“ forma parašė pats Dievas kūrėjas. Nuo pat atsiradimo ir pirmosios monarchijos ji ėmėsi ginti savo priešą – Romos katalikų religiją, kurios mokymas nesiliovė vadinti „blogiu“ tai, ką Dievas vadina „gėriu“, ir vadinti „geru“ tai, ką jis vadina „blogiu“. Tęsdamas nenumaldomą nuopuolį, jos revoliucija paskatino ją priimti ateizmą. Taigi, kaip būtybė, žemės puodas, Prancūzija įsitraukė į priešpriešą, kuri priešinasi visagaliam Dievui, autentiškam geležies puodui; rezultatas buvo nuspėjamas ir jo pranašavo; ji patirs „*Sodomos*“ likimą, kalta dėl tų pačių nuodėmių prieš ją. Pasaulio istoriją maždaug per pastaruosius 1700 metų suformavo jos pikta įtaka, ypač jos parama Romos katalikų popiežiaus režimo valdžiai nuo jo pirmojo monarcho Chlodvigio I – pirmojo frankų karaliaus. Jis buvo pakrikštytas 498 m. gruodžio 25 d. Reimse. Ši data yra Kalėdų šventės ženklas, kurį Roma nesąžiningai ir įnirtingai susiejo su klaidinga Jėzaus Kristaus, įsikūnijusio Dievo, pasaulio kūrėjo ir kūrėjo, gimimo data. viskas, kas gyvena ar egzistuoja; kuris teisingai pretenduoja į „*tiesos Dievo*“ titulą, nes bjaurisi „*melu, kurio tėvas yra velnias*“, kaip paskelbė Jėzus.

Ar norite nepaneigiamo įrodymo, kad joks Romos popiežius nėra teisėtas teigdamas, kad yra Jėzaus Kristaus tarnas? Štai tiksliai ir bibliškai: Mt.23:9 Jėzus paskelbė: „*Ir nieko nevadinkite savo tėvu žemėje; nes vienas yra tavo tėvas, kuris yra danguje.*»

Kaip žemėje vadinamas popiežius? Kiekvienas gali tai pamatyti, „šventas *tėvas*“ ar net „labai šventas *tėvas*“. Katalikų kunigai taip pat vadinami „*tėvais*“. Dėl šio maištingo požiūrio daugybė kunigų laiko save tariamai būtinai tarpininkais tarp Dievo ir nusidėjėlio, o Biblija moko jį laisvo priėjimo prie Jėzaus Kristaus įteisinto Dievo. Tokiu būdu katalikų tikėjimas infantilizuoja žmones, kad jie atrodytų būtini ir būtini. Šį nukrypimą nuo tiesioginio Jėzaus Kristaus užtarimo Dievas pasmerks pranašystėje Dan.8:11-12. Klausimas-atsakymas: Kas gali patikėti, kad galingas kūrėjas Dievas gali paimti į savo tarnus žmones, kurie jam nepaklūsta tokia siaubinga „*arogancija*“, pasmerkta Dan.7:8 ir 8:25? Biblijos atsakas į šį žmogaus protų infantilizavimą yra šioje eilutėje iš Jer.17:5: „*Taip sako VIEŠPATS: Prakeiktas žmogus, kuris pasitiki žmogumi, kuris imasi kūną savo palaikymui ir kuris atsuka savo VIEŠPATIES širdį.*! »

Kadangi būtent Prancūzija labai suformavo didelės krikščioniškos eros dalies religinę istoriją, Dievas davė prancūzui misiją atskleisti savo prakeiktą vaidmenį; tai nušviesdamas paslėptą jo pranašišku apreiškimu, užšifruotų griežtai bibliiniu kodu, prasmę.

1975 m. gavau pranešimą apie savo pranašišką misiją per regėjimą, kurio tikrąją prasmę supratau tik 1980 m., po krikšto. Pakrikštytas į Septintosios dienos adventistų krikščionių tikėjimą, nuo 2018 m. žinojau, kad esu paskirtas į tarnybą jubiliejaus laikui (7 kartus 7 metai), kuris baigsis 2030 m. pavasarį, kai grįš šlovė Viešpats, visagalis Dievas, Jėzus Kristus.

Neužtenka pripažinti Dievo ar Jėzaus Kristaus egzistavimą, kad gautume amžinąjį išganymą .

Prisimenu čia, prieš grįždamas į dangų, Jėzus kreipėsi į savo mokinius šių Mat 28:18-20 eilučių žodžius: „ *Priėjęs Jėzus kalbėjo jiems taip: Man duota visa valdžia danguje ir žemėje. **Taigi eikite ir padarykite mano mokiniais visas tautas** , krikštydami jas **vardan Tėvo ir Sūnaus bei Šventosios Dvasios ir mokydami laikytis visko , ką jums isakiau** . Ir štai aš esu su jumis visada, net iki pasaulio pabaigos .* Jo dieviškoji Dvasia įkvėpė apaštalą Petrą šiuo kitu oficialiu ir iškilmingu pareiškimu Apaštalų darbų 4:12: „ **Nėra išgelbėjimo kitur; nes žmonėms nėra duota po dangumi kito vardo, kuriuo turėtume būti išgelbėti** “.

Vadinasi, supraskite, religija, kuri mus sutaiko su Dievu, nėra paremta religiniu paveldu dėl žmonių tradicijų. Tikėjimas apmokančia savanoriška Dievo auka, per Jo žmogiškąją mirtį Jėzuje Kristuje, yra **vienintelis būdas** susitaikyti su tobulu Jo dieviškojo šventumo teisumu. Be to, kad ir kas bebūtumėte, kokia jūsų kilmė, paveldėta religija, tauta, rasė, spalva ar kalba ar net jūsų padėtis tarp žmonių, jūsų susitaikymas su Dievu ateina tik per Jėzų Kristų ir jo mokymo, kurio jis kreipiasi, laikymąsi. savo mokiniams iki pasaulio pabaigos; kaip liudija šis dokumentas.

Posakis „ **Tėvas, Sūnus ir Šventoji Dvasia** “ reiškia tris vienas po kito einančius vaidmenis, kuriuos vienas Dievas atlieka savo išganymo plane, paaukotame kaltam nusidėjėliui, pasmerktam „ *antrai mirčiai* “. Ši „trejybė“ nėra trijų dievų sambūris, kaip tiki musulmonai, taip pateisindami savo šios krikščioniškos dogmos ir jos religijos atmetimą. Kaip „ **Tėvas** “, Dievas yra mūsų Kūrėjas visiems; kaip „ **Sūnus** “ jis atidavė sau kūno kūną, kad jų vietoje išpirktų savo išrinktųjų nuodėmes; „ **Šventojoje Dvasioje** “ Dievas, prisikėlusio Kristaus Dvasia, ateina, kad padėtų savo išrinktiesiems sėkmingai atsiversti, įgyjant „ **pašventinimą, be kurio niekas nematys Viešpaties** “, kaip moko apaštalas Paulius Hebr.12. : 14; „ **Pašventimas** “ yra atskirtis **Dievui** ir Dievo. Tai patvirtina jo priėmimą į išrinktąjį ir pasireiškia jo tikėjimo darbuose, meilėje Dievui ir įkvėptoje bei apreikštoje biblinėje tiesoje.

Skaityti šį dokumentą būtina norint suprasti **labai aukštą prakeikimo lygį** , kuris slegia žemės tautas, jų religines institucijas ir Vakarų krikščioniškojo pasaulio žmones, ypač dėl jų krikščioniškos kilmės ; nes Jėzaus Kristaus nubrėžtas kelias yra **unikalus ir išskirtinis** Dievo projekto išganymo kelias; dėl to krikščionių tikėjimas išlieka pagrindiniu velnio ir demonų puolimų taikiniu.

Iš esmės kūrėjo Dievo sukurtas gelbėjimo projektas yra paprastas ir logiškas. Tačiau religija įgauna sudėtingą pobūdį dėl to, kad jos mokantieji

galvoja tik apie savo religinės sampratos pateisinimą ir, praktikuodami nuodėmę, dažnai iš nežinojimo, ši samprata nebeatitinka Dievo reikalavimų. Dėl to jis smogia jiems savo prakeikimu, kurį jie interpretuoja savo naudai ir negirdi dieviškojo priekaišto.

Šis kūrinys nėra skirtas literatūrinei premijai gauti; Vienintelis Dievo kūrėjo vaidmuo yra išbandyti savo išrinktuosius tikėjimui, kuris leis jiems įgyti amžinąjį gyvenimą, laimėtą Jėzaus Kristaus. Ten rasite pasikartojimų, tačiau tai yra stilius, kurį Dievas naudoja iškeldamas tuos pačius mokymus, kuriuos atskleidžia skirtingais vaizdais ir simboliais. Šie daugybė pasikartojimų yra geriausias jų autentiškumo įrodymas ir liudija, kokią svarbą jis skyrė atitinkamoms iliustruotoms tiesoms. Jėzaus mokomi palyginimai patvirtina šį akcentavimą ir kartojimą.

Šiame darbe rasite apreiškimų, kuriuos davė didysis kūrėjas Dievas, kuris mus aplankė Jėzaus Nazariečio žmogaus vardu, kuris buvo pavadintas „pateptuoju“ arba „mesiju“, pagal hebrajišką „mašiah“, cituotą Dane. 9:25, arba „kristus“, iš graikiško „christos“ naujosios sandoros raštų. Jame Dievas atėjo paaukoti savo tobulai tyrą gyvenimą kaip savanorišką auką, kad patvirtintų gyvulių aukojimo apeigas, kurios buvo prieš jo atėjimą nuo gimtosios nuodėmės, kurią padarė Ieva ir Adomas. Terminas „*pateptas*“ reiškia tą, kuris gauna Šventosios Dvasios patepimą, simbolizuojamą alyvmedžių aliejaus. Pranašiškas Dievo apreiškimas, duotas vien Jėzaus Kristaus vardu, ir jo apmokėjimo darbas veda jo išrinktuosius keliu, vedančiu į amžinąjį gyvenimą. Nes vien išganymas malone netrukdo išrinktiesiems pakliūti į pinkles, kurių jis nežino. Todėl, kad užbaigtų savo malonės pasiūlymą, Jėzaus Kristaus vardu Dievas ateina atskleisti pagrindinių spąstų, leidžiančių paskutiniams pabaigos laiko tarnams, analizuoti, teisti ir **aiškiai suprasti** sumišusįjį visuotinės krikščionių religijos situaciją, kuri vyrauja šioje paskutinėje žemiškojo išganymo epochoje.

Bet prieš sėją patartina išrauti; nes kūrėjo Dievo prigimtis iškreipiama žemėje paplitusių didžiųjų monoteistinių religijų mokymo. Jiems visiems bendra tai, kad jie primeta vieną Dievą suvaržymu ir taip liudija savo atskirtį ir bet kokius santykius su juo. Tariama laisvė, siejama su krikščioniškuoju tikėjimu, atsiranda tik dėl dabartinių to meto aplinkybių, tačiau kai tik Dievas leis demonams veikti laisvai, ši nepakantumai tiems, kurie jų nesilaiko, vėl atsiras. Jei Dievas būtų norėjęs veikti per suvaržymus, jam būtų pakakę tiesiog pasidaryti matomu jų akimis, kad iš jo kūrinių jie paklustų visoms jo valioms. Jei jis nesielgė taip, tai yra todėl, kad jo išrinktų pareigūnų pasirinkimas priklauso **tik** nuo laisvo pasirinkimo jį mylėti ar atstumti; laisvą pasirinkimą, kurį jis suteikia visoms savo būtybėms. Ir jei yra suvaržymas, tai tik prigimtinis išrinktųjų charakteris, kuriuos stumia ir traukia meilės Dievas savo individualia laisva prigimtimi. Ir šis meilės vardas jam tinka, nes jis jį sublimuoja, siūlydamas savo tvariniams pademonstravimą, kuris daro jį neginčijamą; tai paaukodamas savo gyvybę, kad Jėzaus Kristaus asmenyje išpirktų nuodėmes, kurias paveldėjo ir padarė **tik jo išrinktieji** jų nežinojimo ir silpnumo metu. Dėmesio! Žemėje šis žodis meilė įgauna tik jausmo ir jo silpnumo formą. Dievo tas stiprus ir tobulai teisingas; o tai labai skiriasi, nes tai yra principas, kai jausmas yra visiškai kontroliuojamas. Todėl tikroji Dievo patvirtinta religija remiasi laisvu prisirišimu prie jo asmens, jo

minčių ir įstatymuose nustatytų principų. Visas žemiškas gyvenimas remiasi fiziniais, cheminiais, moraliniais, psichiniais ir dvasiniais dėsniais. Kaip žmogaus mintyse neįveiktą mintis pabėgti nuo žemiškosios gravitacijos dėsnio ir ją panaikinti, taip ir jo dvasia gali harmoningai klestėti tik pagarbiai ir paklusnus Dievo kūrėjo nustatytiems dėsniams ir principams. Ir šie apaštalo Pauliaus žodžiai iš 1 Kor.10:31 yra visiškai pateisinami: „ **Ar valgote, ar geriate, ar dar ką nors darote, visa darykite Dievo garbei** “. Šio nemokamo kvietimo pritaikymas įmanomas dėl to, kad Biblijoje ir tik joje Dievas perdavė ir atskleidė savo dieviškąsias nuomones. Ir svarbu atsižvelgti į jo nuomonę atliekant „ **pašventinimo**“ **darbą, be kurio**“, anot Žyd.12:14, „ **niekas nepamatys Viešpaties**“. Kartais jo nuomonė būna recepto pavidalu, tačiau ji neabejotina, kaip ją pateikia gydytojas specialistas, kuriam žmogus skuba paklusti, galvodamas taip veikti savo fizinės ar psichinės sveikatos labui (net jei jis klysta). Kūrėjas Dievas, visų pirma, yra vienintelis ir tikras sielų gydytojas, kurį jis pažįsta iki smulkmenų. Skauda, bet gyja, kai tik situacija yra palanki. Bet galiausiai jis sunaikins ir sunaikins visą dangiškąją ir žemiškąją gyvybę, kuri pasirodė nepajėgi jo mylėti ir todėl jam paklusti.

Todėl religinė netolerancija yra klaidingos monoteistinės religijos atskleidžiantis vaisius. Tai labai rimta kaltė ir nuodėmė, nes iškreipia Dievo charakterį, o jį puldama nerizikuoja gauti jo palaiminimą, malonę ir išgelbėjimą. Tačiau Dievas jį naudoja kaip rykštę, kad nubaustų ir smogtų netikinčią ar neištikimą žmoniją. Aš čia remiuosi bibliiniu ir istoriniu liudijimu. Iš tiesų, Senosios Sandoros raštai mus moko, kad bausti už savo tautos, tautos, vadinamos Izraeliu, neištikimybę, Dievas pasitelkė „filistinų“ tautą, savo artimiausią kaimyną. Mūsų laikais ši tauta tęsia šį veiksma pavadinimu „Palestinietis“. Vėliau, kai norėjo atskleisti savo nuosprendį ir galutinį šio žemiškojo kūniškojo Izraelio pasmerkimą, jis pasikvietė chaldėjų karaliaus Nebukadnecaro paslaugas; tai tris kartus. Trečiajame, – 586 m., tauta buvo sunaikinta, o išlikę žmonės išvežti į Babiloną „70 metų“ išpranašautai Jer.25:11. Vėliau, atsisakius pripažinti Jėzų Kristų savo mesiju, tautą vėl sunaikino Romos kariuomenė, vadovaujama Tito, imperatoriaus Vespasiano įpėdinio. Krikščionybės epochoje, oficialiai grįžus į nuodėmę 321 m., krikščionių tikėjimas nuo 538 m. buvo atiduotas popiežių netolerancijai. Ir šis vyraujantis katalikų tikėjimas siekė kivirčų su Artimųjų Rytų tautomis, kurios religingai tapo musulmonėmis tame pačiame ^{VI} amžiuje. . Neištikima krikščionybė rado čia nuolatinį grėsmingą priešą. Nes religinė dviejų stovyklų priešprieša yra kaip poliai, visiškai priešingi iki pasaulio pabaigos. Netikintis žmogus taip pat didžiuojasi ir siekia išskirtinumo šlovės; negaudamas jo iš Dievo, jis priskiria tai sau ir nepriima iššūkio. Šis individo apibūdinimas taip pat bendrai apibūdina narius, priklausančius skirtingoms susirinkimams ir susibūrusius skirtingose klaidingose religijose. Netolerancijos smerkimas nereiškia, kad Dievas yra tolerantiškas. Netolerancija yra žmogaus praktika, įkvėpta demonų stovyklos. Žodis tolerantiškas reiškia mintį apie netoleranciją, o tikro tikėjimo žodis yra pritarimas arba nepritarimas pagal biblinį principą „taip arba ne“. Savo ruožtu Dievas palaiko blogio egzistavimą jo netoleruodamas; jis jį palaiko laisvės laikui, numatytam jo projekte atrinkti savo išrinktus pareigūnus. Todėl žodis tolerancija taikomas tik žmonijai, o šis terminas pasirodė 1598 m.

balandžio 13 d. Henrio IV Nanto edikte. Tačiau pasibaigus malonės laikui blogis ir tie, kurie tai daro, bus sunaikinti. Tolerancija nuo pat pradžių pakeitė Dievo žmogui suteiktą religinę laisvę.

Skelbiamas šio kūrinio meniu; įrodymai bus pateikti ir demonstruojami visuose puslapiuose.

Dievas ir jo kūriniai

Lotynų Europos vyrų naudojama dvasinė leksika slepia esmines Dievo perteiktas žinias. Taip yra visų pirma su žodžiu Apokalipsė, kuris šiuo aspektu primena didžiulę katastrofą, kurios bijo žmonės. Tačiau už šio bauginančio termino slypi vertimas „Apreiškimas“, kuris Jo tarnams Kristuje atskleidžia būtinus dalykus, būtinus jų išganymui. Pagal principą, kad vienų laimė sukelia kitų, priešingos stovyklos nelaimę, absoliučios priešingos žinios yra labai turtingos mokymo ir labai dažnai siūlomos labai šventame „Apreiškime“, duotame apaštalui Jonui.

Kitas terminas, žodis „angelas“, slepia svarbias pamokas. Šis prancūziškas žodis kilęs iš lotyniško žodžio „angelus“, paimto iš graikų „aggelos“, kuris reiškia: pasiuntinys. Šis vertimas atskleidžia mums vertę, kurią Dievas suteikia savo kūriniais, savo kolegoms, kuriuos sukūrė laisvus ir santykinai

nepriklausomus. Kadangi gyvybę dovanoja Dievas, ši nepriklausomybė išlaiko loginius apribojimus. Tačiau šis terminas „pasiuntinys“ atskleidžia mums, kad Dievas į savo laisvus kolegas žiūri kaip į gyvas žinias. Taigi kiekviena būtybė yra žinutė, sudaryta iš gyvenimo patirties, paženklintos asmeninių pasirinkimų ir pozicijų, kurios sudaro tai, ką Biblija vadina „siela“. Kiekvienas padaras yra unikalus kaip gyva siela. Nes to, ko nežinojo pirmieji Dievo sukurti dangiškieji atitikmenys, kuriuos tradiciškai vadiname „angelais“, yra tai, kad tas, kuris davė jiems gyvybę ir teisę gyventi, gali juos atsiimti. Jie buvo sukurti gyventi amžinai ir net nežinojo žodžio mirtis reikšmės. Tai yra atskleisti jiems, ką reiškia žodis mirtis, kad Dievas sukūrė mūsų žemiškąjį matmenį, kuriame žmonių rūšis, arba Adomas, atliks mirtingojo vaidmenį po Edeno sodo nuodėmės. Mūsų atstovaujama žinia Dievui patinka **tik** tada, jei ji atitinka Jo gėrio ir gėrio standartus. Jei ši žinia atitinka blogio ir blogio standartą, ją nešantis žmogus yra maištingas, kurį ji pasmerkia amžinai mirčiai, galutiniam visos sielos sunaikinimui ir sunaikinimui.

Bibliniai tiesos pagrindai

Dievas matė, kad gera ir teisinga pirmiausia Mozei atskleisti mūsų žemės sistemos ištakas, kad kiekvienas žmogus apie tai žinotų. Ten jis nurodo dvasinio mokymo prioritetą. Šiuo veiksmu jis pateikia mums **savo tiesos pagrindus**, kurie prasideda nuo laiko tvarkos reguliavimo. Nes Dievas yra tvarkos ir kilnaus nuoseklumo Dievas. Mes atrasime, palyginę su jos standartais, kvailą ir nenuoseklų mūsų dabartinės tvarkos, kurią nustatė nuodėmės žmogus, aspektą. Nes iš tiesų nuodėmė ir jau gimtoji nuodėmė viską pakeičia.

Tačiau prieš ką nors svarbu suprasti, kad „*pradžia*“, kurią Dievas cituoja Biblijoje, o pirmasis knygos „Pradžios knyga“ žodis yra „kilmė“, nėra susijusi su gyvenimo „*pradžia*“, o *tik* Jis sukūrė visą mūsų žemiškąją dimensiją, apimančią dangaus kosmoso žvaigždes, visas sukurtas ketvirtą dieną po pačios žemės. Turėdami omenyje šią mintį, galime suprasti, kad ši specifinė žemės sistema, kurioje naktys ir dienos seks viena kitą, yra sukurta tam, kad taptų aplinka, kurioje

susidurs Dievas ir jo ištikimieji išrinktieji bei velnio priešų stovykla. Ši dieviškojo gėrio kova su velnio, pirmojo nusidėjėlio gyvenimo istorijoje, blogiu yra jo buvimo priežastis ir viso jo visuotinio ir daugialypio gelbėjimo projekto apreiškimo pagrindas. Šio darbo metu jūs atrasite tam tikrų paslaptinių žodžių, kuriuos Jėzus Kristus pasakė per savo žemiškąją tarnystę, prasmę. Taip pamatysite, kokią prasmę jie įgauna dideliame projekte, kurį pradėjo vienas didis Dievas, visų gyvybės ir materijos formų kūrėjas. Čia uždarau šį svarbų skliaustelį ir grįžtu prie šio Aukščiausiojo egzistencijos Valdovo nustatytos laiko tvarkos temos.

Prieš nuodėmę Adomas ir Ieva gyveno septynių dienų savaitėmis iš eilės. Pagal ketvirtojo iš dešimties įsakymų (arba Dekalogo) modelį, kuriame tai **priminama**, septintoji diena yra Dievo ir žmonių pailsėjimui pašventinta diena, o šiandien žinodami, ką pranašauja šis veiksmas, galime suprasti, kodėl Dievas laikosi gerbti šią praktiką. Savo bendrame projekte, paaiškinančiame šio specifinio žemiško kūrinio priežastis, savaitę, siūlomas laiko vienetas, pranašauja septynis tūkstančius metų, per kuriuos bus įgyvendintas didysis visuotinio (ir daugialypio) jo meilės ir teisingumo demonstravimo projektas. Šioje programoje, kaip ir pirmąsias šešias savaitės dienas, pirmieji šeši tūkstantmečiai bus demonstruojami jo meilės ir kantrybės. Ir kaip septintoji diena, taip ir septintasis tūkstantmetis bus skirtas jo tobulo teismo įtvirtinimui. Šią programą galiu apibendrinti taip: šešios dienos (tūkstančio metų = šeši tūkstančiai metų) išgelbėti, o septintoji (= tūkstantis metų) teisti ir sunaikinti žemiškuosius ir dangiškuosius maištininkus. Šis gelbėjimo projektas bus visiškai pagrįstas savanoriška Dievo Kūrėjo atgailaujančia auka, žemiškuoju dieviškuoju asmens, pavadinto jo dieviška valia, Jėzaus Kristaus graikiška versija arba, hebrajų kalba, Jėzus Mesijas, aspektu.

Prieš nuodėmę, pradine tobula dieviška tvarka, visa diena susideda iš dviejų lygių dalių iš eilės; Po 12 valandų mėnulio nakties seka 12 valandų saulės šviesos, o ciklas kartojasi nuolat. Mūsų dabartinėmis sąlygomis tokia situacija atsiranda tik dvi dienas per metus, pavasario ir rudens lygiadienių metu. Žinome, kad dabartiniai metų laikai atsiranda dėl žemės ašies posvyrio, todėl galime suprasti, kad šis posvyris atsirado dėl gimtosios nuodėmės, kurią padarė pirmoji pora – Adomas ir Ieva. Prieš nuodėmę, be šio polinkio, dieviškoji tvarka buvo tobula.

Visas žemės apsisukimas aplink saulę rodo metų vienetą. Savo liudijime Mozė pasakoja apie hebrajų išėjimą, kuriuos Dievas išlaisvino iš Egipto vergijos. Ir tą pačią šio išėjimo dieną Dievas pasakė Mozei, Exo.12:2: „*Šis mėnuo bus jums pirmasis metų mėnuo; tai bus jums pirmą mėnesį*“. Toks reikalavimas liudija, kokią svarbą daiktui suteikia Dievas. Hebrajiškasis dvylikos mėnulio mėnesių kalendorius svyravo su laiku, o už Saulės tvarkos reikėjo pridėti papildomą tryliką mėnesį, kad po kelerių metų susikaupusio šio vėlavimo vėl atitiktų. Hebrajai išėjo iš Egipto „*14-oji pirmojo metų mėnesio diena*“, kuri logiškai prasidėjo pavasario lygiadienį; vardas, kuris tiksliai reiškia „pirmą kartą“.

Šis Dievo duotas įsakymas „*šis mėnuo jums bus pirmasis metų mėnuo*“ nėra menkas, nes jis skirtas visiems žmonėms, kurie reikalaus jo išganymo iki

pasaulio pabaigos; Hebrajų Izraelis, dieviškojo Apreiškimo gavėjas, būdamas tik savo dieviškosios programos didžiojo visuotinio gelbėjimo projekto avangardas. Po jo mėnulio laiko seks Kristaus saulės laikas, per kurį Dievo gelbėjimo projektas atsiskleidžia visoje savo šviesoje.

Tobulas šių dieviškųjų standartų atstatymas niekada nebus atliktas žemėje, kurioje gyvena maištingi ir nedori žmonės. Tačiau individualiame santykiyje su Dievu išlieka įmanoma ši galinga nematoma kurianti Dvasia, kuri meilę išaukština tiek pat, kiek teisingumą. Ir bet kokie santykiai su juo turi prasidėti nuo šio **jo** vertybių ir, pirma, **jo** laiko tvarkos, paieškos. Tai tikėjimo aktas, gana paprastas ir be ypatingų nuopelnų; minimalus pasiūlymas iš mūsų žmogiškosios pusės. O mūsų požiūris Jam malonus, tampa įmanomas meilės ryšys tarp tvarinio ir jos Kūrėjo. Dangų laimi ne žygdarbiai ar stebuklai, o abipusio dėmesio ženklai, išreiškiantys tikrąją meilę. Tai kiekvienas gali atrasti Jėzaus Kristaus darbe, kuris savo noru, kaip pašaukimo ženklą, atidavė savo gyvybę, kad išgelbėtų tik savo išrinktąją mylimąją.

Po šio nuostabaus dieviškosios tvarkos paveiklo pažvelkime į apgailėtiną mūsų žmogiškosios tvarkos aspektą. Šis palyginimas yra dar labiau reikalingas, nes jis leis mums suprasti priekaištus, kuriuos Dievas pranašavo per savo pranašą Danielių, kurį Jėzus savo valandą patvirtino kaip tokį. Tarp šių priekaištų skaitome Dan.7:25: „*Jis ketina pakeisti laikus ir įstatymą*“. Dievas žino tik vieną šių dalykų etaloną; tuos, kuriuos jis pats įkūrė nuo pasaulio sukūrimo ir vėliau apreiškė Mozei. Kas išdrįso surengti tokį pasipiktinimą? Dominuojantis režimas, kuriam jis priskiria „*aroganciją*“ ir „*jo triukų sėkmę*“. Taip pat apibūdinamas kaip „*kitas karalius*“, šių kriterijų sintezė rodo religinę galią. Be to, apkaltintas „*šventųjų persekiojimu*“, aiškinimo galimybės siaurina ir įtraukia Romos popiežiaus režimą, nustatytą **tik nuo 538 m. imperatoriaus Justiniano**¹ ojo dekretu. Tačiau Apokalipse vadinamas Apreiškimas atskleis faktą, kad ši 538 m. data yra tik pasekmė ir pratęsimas blogio, kurį Romos imperatorius Konstantinas¹ d. išskėlė prieš „*laikus ir dieviškąjį įstatymą*“ nuo 321 m. kovo 7 d. Šiame tyrime dažnai bus prisimenamas jo nusikaltimas, nes ši bloga data įneša prakeikimą į tyrą ir tobulą krikščionių tikėjimą, įsigalėjusį apaštalų laikais. Šis pagoniškos imperinės Romos ir Romos katalikų popiežiaus Romos kaltės dalijimasis yra pagrindinis pranašiško apreiškimo raktas, sukonstruotas Danieliaus parašytuose liudijimuose. Pagonių imperatorius nustatė pirmosios dienos poilsį, tačiau tai yra krikščionių popiežiaus režimas kurie religiškai primetė jį „*pakeitusiu*“, konkrečiu ir žmogišku pavidalu iš dešimties Dievo įsakymų.

Pagrindinė pastaba: 321 m. kovo 7 d., prakeiktoji nuodėmės diena

Ir galingai prakeiktas, nes 321 m. kovo 7 d. likusi šventa septintoji sabato diena pagal datuotą imperatoriaus dekretą buvo oficialiai pakeista pirmąja diena. Anuomet šią pirmąją dieną pagonyš skyrė Saulės dievo garbinimui, SOL INVICTVS, tai yra, pasipiktinusiai NENUGALUTAI SAULEI, kuri jau buvo egiptiečių garbinimo objektas išėjimo metu. hebrajų, bet ir Amerikoje – inkų ir actekų, o iki šiol – japonų („kylančios saulės“ žemė). Velnias visada naudoja tuos pačius receptus, kad vestų žmones į savo nuopuolį ir Dievo pasmerkimą. Jis išnaudoja jų paviršutiniškumą ir kūnišką protą, dėl kurio jie niekina dvasinį gyvenimą ir istorinės praeities pamokas. Šiandien, 2021 m. kovo 8 d., kai rašau šį pranešimą, naujienos liudija šio pasipiktinimo svarbą, tikrą dieviškąją didybę, ir vėl dieviškasis laikas įgauna visą savo prasmę. Dieve, metų laikas prasideda pavasarį ir baigiasi žiemos pabaigoje, tai yra, pagal dabartinį romėnų kalendorių, nuo kovo 20 d. iki kitos kovo 20 d. Taigi atrodo, kad 321 m. kovo 7 d. Dievui buvo 320 m. kovo 7 d., t. y. 13 dienų iki 321 m. pavasario. Vadinasi, Dievui, 320 m. buvo pažymėta jos pabaiga dėl bjauraus poelgio, iškelto prieš jo teisiuosius ir šventasis dieviškasis įstatymas. Pagal Dievo laiką 2020 m. sukanka 17 metų^(17: nuosprendžio skaičius) per šimtmečius nuo 320 metų. Todėl nenuostabu, kad nuo 2020 metų pradžios dieviškasis prakeiksmas įžengė į agresyvią fazę. užkrečiamo viruso pavidalu, kuris sukėlė paniką Vakaruose žmonių visuomenėje, kurios pasitikėjimas ir tikėjimas buvo visiškai nukreiptas į mokslą ir jo pažangą. Panika yra nesugebėjimo pateikti veiksmingo gydymo ar vakcinose pasekmė, nepaisant aukštų dabartinių mokslininkų techninių įgūdžių. Suteikdamas šiems 17 šimtmečiams pranašiską vertę, aš nieko nesugalvoju, nes Dievui skaičiai turi

dvasinę prasmę, kurią jis atskleidžia ir panaudoja kurdamas savo pranašystes, o būtent Apreiškimo knygoje 17 skyrius yra skirtas temai „*ant daugybės vandeny sėdinčios paleistuvės teismas*“ . „*Didysis Babilonas*“ yra jo pavadinimas, o susiję „*didieji vandenys*“ rodo „*Eufrato upę*“, kurią Dievas taiko „*šeštojo trimito*“ žinutėje Apr.9:13, artėjančio Trečiojo pasaulinio karo simboliu. Už šių simbolių slypi popiežiaus katalikybė ir neištikimai krikščioniška Europa – jo pykčio šaltiniai ir taikiniai. Kova tarp Dievo ir žmonių ką tik prasidėjo; geležinis puodas prieš molinį puodą, kovos rezultatas nuspėjamas; geriau, tai pranašaujama ir užprogramuota. Kaip Dievas ketino pažymėti 320 metų kovo 7 d. 17-ąsias ^{šimtąsias} ^{metines} (320 – jam ir jo išrinktiesiems; 321 – klaidingai religingam ar nešvankiam pasauliui)? Aš ilgai tikėjau, kad tai įvyks per pasaulinį karą, bet pasaulinis karas, kuris baigsis atominiu pavidalu, nes Dievas tai išpranašavo tris kartus, Dan.11:40–45, Ezechielio 38 ir 39 ir galiausiai. 9:13–21. Dievo pradėta kova su maištaujančia žmonija nuo 2020 m. pavasario yra tos pačios rūšies, kaip ir ta, kurią jis pradėjo prieš Egipto faraonas Mozės laikais; ir galutinis rezultatas bus toks pat; Dievo priešas ten praras savo gyvybę, kaip faraonas, kuris savo laiku matė mirštantį savo pirmagimį sūnų ir praradusį savąjį. Šią 2021 m. kovo 8 d. pažymiu, kad šis aiškinimas neišsipildė, bet buvau tam pasiruošęs maždaug mėnesį, dieviškojo įkvėpimo dėka suvokęs, kad 321 skirtas Dievui 320 ir dėl to jis planavo prakeikti, o ne tik 2020 m. kovo 7 d., bet visus metus, prie kurių priskirta ši prakeiktoji diena, taigi šiai bausmei taikant principą, nurodytą 2020 m. Skaičių 14:34: „*Kaip tau prireikė keturiasdešimt dienų, kad ištyrinėtum žemę, taip ir tu kentėsi už savo kaltes keturiasdešimt metų, metus už kiekvieną dieną*“.

Tačiau prie šio pastebėjimo pridedamas vienas dalykas. Mūsų klaidingas kalendorius neteisingas ne tik dėl metų pradžios, bet ir dėl Jėzaus Kristaus gimimo datos. Neteisingai V amžiuje ^{vienuolis} Dionisijus Mažasis jį priskyrė prie karaliaus Erodo mirties, kuri iš tikrųjų įvyko – 4 jo kalendoriuje. Prie šių 4 metų turime pridėti „*dvejus metus*“, kuriuos Erodas įvertino kaip Mesijo, kurį jis norėjo nubausti pagal Mt.2:16, amžių: „*Tada Erodas, matydamas, kad jį apgavo išminčiai, labai supyko ir pasiuntė nužudyti visus vaikus nuo dvejų metų ir jaunesnius, kurie buvo Betliejuje ir visoje jo teritorijoje, pagal datą, kurią jis atidžiai paklausė išminčių* . Taigi, kai skaičiuoja metus, Dievas prie mums įprastos klaidingos ir klaidinančios datos prideda 6 metus ir Jėzaus gimimas įvyko tų metų pavasarį – 6. Dėl to jam buvo 320 metai: 326 ir 17 metai. ^{Pasaulietinės} mūsų 2020-ųjų metų sukaktys jam buvo 2026-ieji nuo tikrosios Jėzaus Kristaus gimimo akimirkos. Šis skaičius 26 yra tetragramos „YHWH“ numeris hebrajiškai „Yod, Hé, Wav, Hé“, kuriuo Dievas pavadino save, po Mozės klausimo: „*Koks tavo vardas?* » ; tai pagal Išėjimo 3:14. Todėl didysis kūrėjas Dievas turėjo dar vieną priezastį savo asmeniniu karališkuoju antspaudu pažymėti šią dieną, pažymėtą jo visagaliu dievišku prakeiksmu; ir tai iki pasaulio pabaigos. Šiais 2026-aisiais dieviškojo laiko metais pasireiškusi užkrečiamos ligos rykštė ką tik patvirtino šio prakeiksmo tęstinumą, kuris per paskutinius gyvenimo Žemėje metus įgaus įvairias formas. Trečiasis Branduolinis pasaulinis karas pažymės „*tautų laikų*“ , kuriuos Jėzus Kristus paskelbė Mt.24:14, „*pabaigą*“ : „*Ši geroji karalystės naujiena bus skelbiama visame pasaulyje, kaip liudijimas visiems tautos. Tada ateis galas*“ . Ši „*pabaiga*“ prasidės pasibaigus lengvatiniam laikotarpiui;

išganymo pasiūlymas baigsis. Tikėjimo išbandymas, pagrįstas pagarba jo šventam šabatui, galutinai atskirs „avių“ stovyklą nuo „ožių“ (Mato 25:32-33): „*Jo akivaizdoje bus surinktos visos tautos. Jis atskirs vienas nuo kito, kaip piemuo atskiria avis nuo ožkų. ir jis pasidės avis ant dešinės, o ožius – ant kairės*“. Įstatymo dekretas, padarantis Romos sekmadienį privalomu, galiausiai tikrieji Jėzaus Kristaus šventieji bus pasmerkti mirčiai. Ši situacija išpildys šiuos Dan.12:7 žodžius: „*Ir aš išgirdau vyrą, apsirengusį lininiais drabužiais, stovintį virš upės vandeny; jis pakėlė dešinę ir kairę ranką į dangų ir prisiekė amžinai gyvenančiuoju, kad tai bus laiku, laikai ir pusei laiko, ir kad visa tai baigsis, kai sustiprės žmonės. šventasis bus visiškai palaužtas*“. Žvelgiant iš žmogaus perspektyvos, jų padėtis bus beviltiška, o mirtis – neišvengiama. Būtent tada išryškėja šie Jėzaus Kristaus žodžiai, cituojami Mato 24:22: „*Ir jei šios dienos nebūtų sutrumpintos, niekas nebūtų išgelbėtas; bet dėl išrinktųjų šios dienos bus sutrumpintos*“. 6000 metai baigsis prieš dieviškojo laiko 2036 m. balandžio 3 d., ty 2030 m. balandžio 3 d. pagal mūsų netikrą kalendorių, kuris ateina 2000 metų po Jėzaus Kristaus nukryžiuavimo dienos, įvykusios 14^{diena} nuo pavasario pradžios 30. Ir šios „*dienos*“ turi būti „*sutrumpintos*“ arba sumažintos. Tai reiškia, kad mirties dekreto taikymo data bus ankstesnė už šią datą. Nes būtent nepaprastoji padėtis reikalauja, kad Kristus įsikištų tiesiogiai, kad išgelbėtų savo išrinktuosius. Tada turime atsižvelgti į Dievo prioritetą šlovinti „*laiko*“ standartą, kurį Jis suteikė savo žemiškajai kūrinijai. Būtent jis įkvėps paskutiniųjų dienų maištininkus pasirinkti datą, kuri keliomis dienomis viršys pirmąją 2030 m. pavasario dieną, už kurios baigiasi 6000 metų žemiškoji istorija. Tada atsiranda dvi galimybės: data, kuri liks nežinoma iki galo, arba 2030 m. balandžio 3 d., kuri žymi maksimalią įmanomą ir dvasiškai prasmingą ribą. Apsvarstykite, kad, nepaisant ypatingos svarbos, 14-oji Jėzaus Kristaus nukryžiuavimo metų^{diena nėra} tinkama pažymėti 6000 metų pasaulio istorijos pabaigą, o tuo labiau 7-ojo tūkstantmečio pradžią. Štai kodėl aš pirmenybę teikiu pavasario datai 2030 m. kovo 21 d., „*sutrumpinto*“ pranašiško laiko datai balandžio 3 d. arba tarpinei datai. Dievo sukurtos gamtos paženklintas pavasaris yra lemiamas, kai norime skaičiuoti 6000 metų žmonijos istoriją; kuri tampa įmanoma nuo tada, kai Adomas ir Ieva nusidėjo. Bibliniame Pradžios knygos pasakojime dienos iki šio pirmojo pavasario buvo amžinos. Dievo skaičiuojamas laikas yra nuodėmės žemės laikas ir 6000 metų, kuriuos pranašaujama savaitė prasideda nuo pirmojo pavasario pradžios ir baigiasi paskutinės žiemos pabaiga. Vieną pavasarį prasidėjo atgalinis skaičiavimas iki 6000 metų. Dėl nuodėmės žemės ašis pasviro 23° 26' ir galėjo prasidėti metų laikų seka. Senosios Sandoros žydų šventėse dominuoja dvi šventės: savaitinis šabas ir Pascha. Šias dvi šventes simbolizuoja 7, 14 ir 21 dienų skaičiai „7 · 14 ir 21“, kurie atspindi tris dieviškojo išganymo plano fazes: Savaitės šabo tema iš Apr.7, kuri pranašauja išrinktųjų šventųjų atlygis už „7“; Jėzaus Kristaus atpirkimo darbas, kuris yra priemonė pasiūlyti šį atlygį „14“. Atkreipkite dėmesį, kad Paschos šventėje, kuri trunka 7 dienas, 15^{ir 21}^{diena} yra du nešvankaus neveiklumo šabai. Ir trigubas „7“ arba „21“ reiškia pirmųjų 7000 metų pabaigą ir naujos dieviškosios kūrinijos žemėje, atnaujintos pagal Apr.21, įėjimą į amžinybę; šis skaičius 21 simbolizuoja gyvenimo projekto pilnatvės (7), kurios buvo Dievo trokštamas tikslas, tobulumą (3). Apreiškimo 3 skyriuje 7 ir 14 eilutės atitinkamai

žymi Septintosios ^{dienos adventistų institucijos} pradžią ir pabaigą ; čia vėl dvi to paties pašventinto subjekto fazės. Lygiai taip pat, 7 Apžvalgoje nagrinėjama išrinktųjų adventistų antspaudavimo tema, o Apreiškime 14 pateikiamos trijų angelų žinios, kurios apibendrina jų visuotinę misiją. Taigi 30-aisiais 4000 metų pabaiga buvo baigta pavasarį ir tik dėl simbolinių priežasčių Jėzus buvo nukryžiuotas praėjus 14 dienų po šio 30-ųjų metų pavasario kovo 21 d., t. y. 36 dėl Dievo. Per šiuos pavyzdžius Dievas patvirtina, kad šabo „7“ ir Jėzaus Kristaus išrinktųjų nuodėmių atpirkimo „14“ yra neatskiriami. Taigi, kai šabo „7“ pabaigoje yra užpultas, Kristus, „14“ Atpirkėjas, atskrenda jam į pagalbą, kad suteiktų jam šlovės, maksimalios 14 „dienų“, kurios skirs dvi datas, bus „ *sutrumpinta* “. arba nuslopintas, kad išgelbėtų savo paskutinius išrinktuosius tikinčiuosius.

Dar kartą perskaičius Mt.24, man pasirodė, kad Kristaus žinia skirta ypač jo mokiniams pasaulio pabaigoje, mums, gyvenantiems šiais paskutiniais metais. 1–14 eilutės apima laiką iki „pabaigos“ . Jėzus pranašauja apie karų eiliškumą, netikrų pranašų pasirodymus ir galutinį dvasinį atšalimą. Tada 15–20 eilutės, dvigubai taikomos, yra susijusios ir su Jeruzalės sunaikinimu, kurį romėnai įvykdė 70 m. po Kr., ir su galutine tautų agresija prieš išrinktųjų, kurie laikosi Dievo šventojo šabo, žydiškumą. Po to 21 eilutėje pranašaujamas jų paskutinis „ *didelis vargas* “: „ *Tuomet bus toks didelis vargas, kokio nebuvo nuo pasaulio pradžios iki šiol, ir „niekada nebus* “; Atkreipkite dėmesį, kad šis paaiškinimas " *ir niekada nebus* " draudžia taikyti apaštalų laikui, nes tai prieštarautų Dan.12:1 mokymui. Tai reiškia, kad abi citatos yra susijusios su tuo pačiu pasiekimu paskutiniame žemiškajame tikėjimo išbandyme. Dan.12:1 posakis yra identiškas: „ *Tuo metu iškils Mykolas, didysis kunigaikštis, tavo tautos vaikų gynėjas; ir tai bus bėdų metas, kokių nebuvo nuo tada, kai tautos egzistavo iki tol . Tuo metu tie tavo žmonės, kurie bus rasti įrašyti knygoje, bus išgelbėti .* “. „ *Vargas* “ bus toks didelis, kad „ *dienos* “ turės būti „ *sutrumpintos* “ pagal 22 eilutę. 23 eilutė nurodo tikrojo tikėjimo etaloną, kuris neauga spontaniškai pasirodant Kristui žemėje: „ *Jei tada tu tarė: „Štai jis dykumoje, neik ten. Štai jis yra kameroje, netikėkite* “. Toje pačioje paskutinėje epochoje spiritizmas padaugins savo „ *vunderkindes* “ ir apgaulingus bei **viliojančius** netikro Kristaus pasirodymus, kurie pajungs menkai mokytas sielas: „ *Nes atsiras netikrų kristų ir netikrų pranašų; jie darys didelius stebuklus ir stebuklus iki apgaudinėjimo , jei įmanoma, net išrinktuosius* “; tai patvirtina Apr 13:14: „ *Ir ji suklaidino žemės gyventojus ženklais, kurie jai buvo duota dirbti žvėries akivaizdoje, liepdama žemės gyventojams padaryti žvėries atvaizdą. kuris turėjo kardo žaizdą ir kuris gyveno .* 27 eilutė primena galingą ir pergalingą dieviškojo Kristaus pasirodymą, o 28 eilutė pranašauja „ *puotą* “, kuri po jo įsikišimo buvo paaukota plėšriams paukščiams. Nes maištininkai, kurie išgyvens iki jo atėjimo, bus išnaikinti ir atiduoti į ganyklas „ *padangių paukščiams* “, kaip moko Apr. 19:17-18 ir 21.

Čia apibendrinu šį visiškai naują dieviškosios kūrybos supratimą. Nustatydamas pirmąją savaitę Dievas nustato dienos vienybę, kurią sudaro tamsi naktis ir šviesi diena, saulė ją apšvies tik nuo 4 ^{dienos} . Naktis pranašauja nuodėmės įsitvirtinimą žemėje dėl būsimo Ievos ir Adomo nepaklusnumo. Iki šio nuodėmės poelgio žemiškoji kūrinija demonstruoja **amžinąsias** savybes . Padaryta nuodėmė, viskas pasikeičia ir gali prasidėti 6000 metų atgalinis skaičiavimas, nes žemė

pakrypsta ant savo ašies ir prasideda metų laikų principas. Dievo prakeikta žemiškoji kūryba tada įgauna mums žinomą **amžiną bruožą**. 6000 metų, prasidėję pirmąjį nuodėmės pavasarį, baigsis 6001 metų pavasarį, kai Jėzus Kristus sugrįš dieviškoje šlovėje. **Paskutinis jo atėjimas įvyks** ^{7-ojo} **tūkstantmečio pirmųjų metų „pirmąją mėnesio dieną“**.

Tai reiškia, kad 2021 m. kovo 7 d. pagal mūsų netikrą žmogiškąjį kalendorių ką tik buvo pažymėta popiežiaus Pranciškaus vizitu pas Rytų krikščionis, kuriuos Irake persekioja musulmonų ekstremistai. Šiame susitikime jis priminė musulmonams, kad jie turi tą patį Dievą, Abraomą, ir laikė juos savo „broliais“. Šie Vakarų netikinčiuosius džiuginantys žodžiai yra ne mažiau didžiulis pasipiktinimas Jėzui Kristui, kuris atidavė savo gyvybę už išrinktųjų nuodėmių atleidimą. Ir šis „buvusių kryžiuočių“ katalikų „krikščionių“ lyderio įsiveržimas į jų teritoriją gali tik sustiprinti islamistų pyktį. Todėl šis taikus popiežiaus veiksmas atneš dramatiškų pasekmių, išpranašatų Dan.11:40 – musulmonų „pietų karaliaus“ „susipriešinimo“ su popiežiaus Italija ir jos sąjungininkais Europoje sustiprėjimą. O šiuo požiūriu Prancūzijos ir visų krikščioniškos kilmės Vakarų šalių ekonominis žlugimas, kurį sukėlė jų lyderiai dėl Covid-19 viruso, pakeis jėgų pusiausvyrą ir galiausiai leis įvykdyti „trečiąjį pasaulinį karą“. atgal į paskutinių 9 metų pabaigą, kurie mūsų dar laukia. Baigdami prisiminkime, kad sukeldamas epidemiją dėl Covid-19 ir jos raidos, Dievas atvėrė kelią prakeikimui, kuris turėjo apibūdinti pastaruosius dešimt žmonijos istorijos metų žemėje.

Tačiau 2021 m. kovo 7 d. buvo paženklinta jaunimo smurto aktais tarp konkuruojančių gaujų ir prieš policijos valdžią keliuose Prancūzijos miestuose. Tai patvirtina kelią bendros konfrontacijos link; kiekvienos pozicijos yra nesuderinamos, nes yra nesuderinamos. Tai yra dviejų diametraliai priešingų kultūrų susidūrimo pasekmė: Vakarų pasaulietinė laisvė prieš pietų šalių bosų ir kapų visuomenę, be to, tradiciškai ir tautiškai musulmonišką. Vyksta tragedija, kaip Covid-19, be gydymo.

Norėdami užbaigti žmonijos įteisintos bjaurios tvarkos stebėjimą, turime atkreipti dėmesį į: metų kaitą po 12-ojo ^{mėnesio}, kuris vadinasi 10-asis ^{mėnuo} (gruodis), žiemos pradžioje; dienos pasikeitimas vidury nakties (vidurnaktis); teigiamas lieka tik tikslus ir reguliarus valandų skaičiavimas. Taigi gražioji dieviškoji tvarka išnyko dėl nuodėmės, pakeista nuodėminga tvarka, kuri savo ruožtu išnyks, kai atsiras šlovingas kūrėjas Dievas, atsiskaityti, ty pirmųjų šešių tūkstančių metų pabaigoje, 2030 m. pavasarį apgautiems žmonėms arba 2036 m. pavasarį, kai gims tikrasis mūsų Viešpaties ir Gelbėtojo Jėzaus Kristaus, jo išrinktieji.

Nustatyta ir pastebėta netvarka liudija dieviškąjį prakeikimą, kuris slegia žmoniją. Kadangi nuo žemės pakrypimo laiko skaičiavimas prarado stabilumą ir reguliarumą, nakties ir dienos valandos nuolat didėja ir mažėja.

Tvarka, kuria Kūrėjas Dievas organizuoja savo gelbėjimo planą, toliau atskleidžia mums dvasinius prioritetus, kuriuos jis siūlo žmogui. Jis nusprendė atskleisti savo didingą meilę, paaukodamas savo gyvybę Jėzuse Kristuje kaip išpirką po 4000 metų žmonijos žemiškosios patirties. Taip elgdamasis Dievas

mums sako: „Pirmiausia parodyk man savo klusnumą ir aš parodysiu tau savo meilę“.

Žemėje žmonės seka vienas kitą, atgamindami vienodus charakterio vaisius, tačiau paskutiniojo laiko karta, į kurią įžengėme 2020 m., yra ypatinga; po 75 metų taikos Europoje ir neįtikėtinos genetikos mokslo evoliucijos, labai logiška, europiečiai ir jų ataugos iš JAV, Australijos ir Izraelio tikėjo, kad gali reaguoti į visas sveikatos problemas, o jų visuomenės vis labiau dezinfekuojamos. Nauja ne užkrečiamo viruso ataka, o pažangių visuomenių lyderių elgesys. Tokio baimės elgesio priežastis yra jų poveikis žemės tautoms bombarduojant žiniasklaidą, o tarp šių žiniasklaidos priemonių – naujosios žiniasklaidos ar socialinių tinklų, atsirandančių voratinklyje, kuris sudaro laisvą interneto ryšį, kuriame mes rasti daugiau ar mažiau aiškių difuzorių. Taigi žmonija yra įstrigusi savo laisvės pertekliaus, kuri jai tenka kaip prakeikimas. JAV ir Europoje smurtas supriešina etnines bendruomenes; ten atnaujinamas „*Babelio*“ patirties prakeikimas; dar viena nepaneigiama dieviška pamoka, kurios nebuvo išmokta, nes ji yra vienos poros, būtinai kalbančios ta pačia kalba palikuonis, iki šios kaltės patirties, kurią matome ir šiandien, žmonija yra atskirta daugybe kalbų ir tarmių, sukurtų Dievo ir išsklaidyta po žemę. Ir taip, Dievas nenustojo kurti po pirmųjų septynių kūrimo dienų; Jis vis dar daug sukūrė, kad prakeiktų ir kartais palaimintų savo išrinktuosius, pavyzdys yra mana, aukojama dykumoje Izraelio sūnams.

Tačiau laisvė yra jos esmė, nuostabi mūsų Kūrėjo dovana. Būtent ant jo remiasi mūsų laisvas įsipareigojimas jos reikalui. Ir čia, reikia pripažinti, ši vientisa laisvė reiškia atsitiktinumo egzistavimą, nes Dievas jokiū būdu nesikiša; žodis, kuriuo daugelis tikinčiųjų visiškai netiki. Ir jie klysta, nes Dievas didelę dalį savo kūryboje palieka atsitiktinumui, o pirmiausia – žadinimo tarp išrinktųjų vaidmenį, savo atskleistų dangiškų normų įvertinimą. Atpažinęs savo išrinktuosius, Kūrėjas imasi jiems vadovauti ir mokyti savo tiesų, kurios paruošia juos amžinajam dangiškajam gyvenimui. Žmonių gimimo metu pastebėti apsigimimai ir pabaisos įrodo atsitiktinumą, sukeltą genetinių klaidų rūšies dauginimosi procese, turinčių daugiau ar mažiau rimtų pasekmių. Rūšių dauginimasis grindžiamas dauginimosi grandinių, kurios retkarčiais sukelia atitikties klaidas, impulsu; tai apima paveldimumo principą arba savarankiškai dėl gyvybės galimybės. Apibendrinant galima pasakyti, kad jei esu skolingas savo tikėjimui už galimybę gyventi laisvą, aš, priešingai, už šį tikėjimą, už meilę Dievui ir už iniciatyvas, kurių jau imtasi ir kurių jis ir toliau imasi, kad mane išgelbėtų. .

Pasakojime apie jo žemiškąją kūrybą diena, kurią Dievas prakeiks, savaitės pradžioje būna pirmoji; surašytas jo likimas: jo tikslas bus „*atskirti šviesą nuo tamsos*“. Netikri krikščionys pasirinko prieštarauti Dievo pasirinkimui, kuris pašventina septintąją dieną, ši pirmoji diena bus pilnai įvykdžiusi savo, kaip neklusniųjų sukilėlių stovyklos „*ženklą*“ *vaidmenį Apr.13:15*. Tiek, kiek pirmasis sekmadienis yra prakeiktas Dievo, septintosios dienos šabas yra Jo palaimintas ir pašventintas. Ir kad suprastume šią priešpriešą, turime priimti mintį apie Dievą, kuris yra jo ir už jį pašventinimo ženklas. Šabas yra susijęs su septinta diena, o šis skaičius *septyni*, „7“, yra pilnatvės simbolis. Į šį pilnatvės terminą Dievas įtraukia mintį apie tikslą, kuriam jis sukūrė mūsų žemiškąją dimensiją, ty

nuodėmės reguliavimą, jos pasmerkimą, mirtį ir išnykimą. Ir pagal šį planą šie dalykai bus visiškai įvykdyti per 7-ąjį ^{tūkstantmetį}, apie kurį pranašauja savaitinis šabas. Štai kodėl **šis tikslas Dievui svarbesnis nei** atpirkimo priemonė, kuria jis atpirks žemiškųjų išrinktųjų gyvybes ir kurį jis pasieks asmeniškai Jėzuje Kristuje žiaurių kančių kaina.

Štai dar viena priežastis, kodėl Dievas Ecc.7:8 sako: „*Dako pabaiga yra geresnė už pradžių*“. Pradžios knygoje seka eilės „naktis-diena“ arba „*vakaras-rytas*“ patvirtina šią dieviškąją mintį. Iz.14:12, prisidengdamas Babilono karaliumi, Dievas pasakė velniui: „*Štai tu nukritai iš dangaus, ryto žvaigžde, aušros sūnau! Tu numestas ant žemės, tu, tautų nugalėtojas!*» Posakis, kuriuo Dievas jį pavadino „*ryto žvaigžde*“, rodo, kad jis lygina jį su mūsų žemiškos sistemos „saule“. Jis buvo pirmasis jo padaras ir Tyro karaliaus priedangoje Ezė.28:12 pasakoja apie savo pirminę šlovę: „*Žmogaus sūnau, apraudok Tyro karalių! Tu jam sakysi: Taip sako Viešpats Viešpats: Tu uždėjai antspaudą iki tobulumo, buvai pilnas išminties, tobulo grožio* .» Šis tobulumas turėjo išnykti, pakeistas maištaujančiu elgesiu, dėl kurio jis tapo priešu, velniu ir priešu, šetonu, kurį pasmerkė Dievas, nes 15 eilutė skelbia: „*Jūs buvote tobuli savo keliuose nuo tos dienos, kai buvote. sukurta tol, kol tarp jūsų buvo rasta neteisybė*“. Taigi tas, kuris buvo laikomas „*ryto žvaigžde*“, pastūmėjo neištikimus žmones pagerbti kaip dievybę dieviškosios kūrybos „*ryto žvaigždę*“: „Nenugalėtą saulę“ sudievinio iš romėnų kulto, kurį pagoniškai garbina beveik visas pasaulis Vakarų krikščionybė. Dievas žinojo dar prieš savo sukūrimą, kad šis pirmasis angelas sukils prieš jį ir nepaisant to sukūrė jį. Lygiai taip pat dieną prieš mirtį Jėzus paskelbė, kad vienas iš 12 apaštalų ketina jį išduoti, ir netgi tiesiai pasakė Judui: „*Ką tik darysi, daryk tai greitai!*“. Tai leidžia mums suprasti, kad Dievas nesiekia sutrukdyti savo kūriniams išreikšti savo pasirinkimų, net kai jie prieštarauja jo pasirinkimams. Jėzus taip pat pakvietė savo apaštalus palikti jį, jei jie to norėjo. Palikdamas savo būtybėms visišką laisvę reikšti save ir atskleisti savo prigimtį, jis gali pasirinkti savo išrinktuosius už parodytą ištikimybę ir galiausiai sunaikinti visus savo dangiškuosius ir žemiškuosius priešus, nevertus ir abejingus.

Pirmoji nuodėmė

Likusi pirmosios dienos dalis įgauna didžiulę reikšmę mūsų krikščioniškoje eroje, nes ji yra „*nuodėmė*“, atkurta nuo 321 m. kovo 7 d., ir todėl, kad ji tampa stovyklos, sukilusios prieš pašventintą Dievo stovyklą, ženklų. Tačiau ši „*nuodėmė*“ neturi priversti mūsų pamiršti pirminės „*nuodėmės*“, kuri nuo Adomo ir Ievos pasmerkia žmoniją mirčiai paveldėjimo būdu. Dvasios apšviesta ši tema paskatino mane atrasti svarbių Pradžios knygoje slypinčių pamokų. Stebėjimo lygmeniu knyga mums atskleidžia kūrybos kilmę 1, 2, 3 skyriuose. Simbolinė šių skaičių reikšmė vis dar puikiai pagrįsta: 1 = vienetas; 2 = netobulumas; 3 = tobulumas. Tai nusipelno paaiškinimo. Gen.1 susijęs su pirmųjų 6 dienų kūrimu. Jų apibrėžimas „*vakaro rytas*“ įgaus prasmę tik po nuodėmės ir žemės prakeikimo, kuris tampa velnio valdoma sritimi, kuri bus Pradžios 3 tema, be kurios posakis „*vakaro rytas*“ neturi reikšmės prasmę antžeminiame

lygmenyje. Pateikdamas paaiškinimą, 3 skyrius uždeda šio dieviškojo apreiškimo tobulumo antspaūdą. Taip pat Pradžios 2-oje septintosios dienos sabato, tiksliau, Dievo ir žmogaus poilsio septintąją dieną, tema taip pat įgauna prasmę tik po Ievos ir Adomo padarytos „gimtosios nuodėmės“. 3 Gen., kuris pateikia jo buvimo priežastį. Taigi, paradoksalu, bet be pateisinimo, pateikto Pr.3, pašventintas šabas nusipelno savo netobulumo simbolio „2“. Iš viso to išplaukia, kad žemė buvo Dievo sukurta tam, kad ją paaukotų velniui ir jo demonams, kad piktieji jų sielos vaisiai materializuotųsi ir atsirastų visų – Dievo, angelų ir žmonių – akyse, o angelai ir vyrai pasirenka savo pusę.

Ši analizė leidžia pabrėžti, kad septintosios dienos, pašventintos ramybės, nustatymas pranašauja žemiškosios „nuodėmės“ prakeikimą, įtvirtintą Pradžios 3 straipsnyje, nes pati žemė yra Dievo prakeikta, taigi tik nuo mirties momento. Ir jo procesas jį užklumpa, šeši tūkstančiai metų ir tūkstantis septintojo tūkstantmečio metų įgauna prasmę, paaiškinimą, pateisinimą. Tikslinga tai pastebėti: prieš žemiškąją kūrybą danguje konfliktas jau supriešina velnio stovyklą su Dievo stovykla, bet tik Jėzaus Kristaus mirtis padarys individualius pasirinkimus galutinius; kuris bus matomas iš dangaus išvairius maištininkus, nuo tada pasmerktus mirti žemiškoje kūryboje. Dabar, danguje, Dievas neorganizavo angelų gyvenimo „*vakaro ryto*“ pakaitomis, nes dangus yra jo amžinoji norma; tai, kas vyraus ir tęsis jo išrinktiesiems amžinai. Susidūrę su šiais duomenimis: kaip su žeme prieš nuodėmę? Be „*vakaro-ryto*“ kaitos, jos norma yra ir dangaus, matyt, gyvenimas klostosi amžina norma; veganai gyvūnai, veganai žmonės ir be mirties, kuri bus atlyginimas už nuodėmę, dienos seka dienas ir tai gali tęstis amžinai.

Bet Pradžioje 2 Dievas mums atskleidžia savo savaitės laiko tvarką, kuri septintą dieną baigiasi poilsiu Dievui ir žmogui. Šis žodis ilsėtis kilęs iš veiksmazodžio „nustoti“ ir jis taikomas tiek Dievo, tiek žmonių atliekamiems darbams. Jūs suprantate, kad prieš nuodėmę nei Dievas, nei žmonės negalėjo jaustis pavargę. Adomo kūnas nepatyrė jokių negalavimų, nuovargio ar skausmo. Dabar septynių dienų savaitės sekė viena kitą ir kartojosi kaip amžinas ciklas, išskyrus tai, kad „*vakaro ryto*“ eilės pažymėjo skirtumą nuo celestialinės Dievo karalystės normos. Todėl šis skirtumas buvo skirtas pranašišškai atskleisti didžiojo Dievo kūrėjo sukurtą programą. Kaip „Jom Kipur“ arba „Apmokėjimo diena“ šventė kasmet buvo atnaujinama tarp hebrajų ir pranašavo nuodėmės pabaigą per apmokėjimą, įvykdytą Jėzaus Kristaus mirtimi, taip ir savaitės šabas pranašauja apie septintosios dienos atėjimą. Tūkstantmetis, kai Dievas ir jo išrinktieji įeis į tikrą poilsį, nes maištininkai mirs ir nedorybė bus nugalėta. Tačiau išrinktiesiems vis dar rūpi „*nuodėmė*“, nes kartu su Kristumi jie turi teisti „*nuodėmes*“ ir nusidėjėlius, kurie tuo metu užmigs mirtinguoju miegu. Štai kodėl, kaip ir šešios ankstesnės dienos, septintoji yra po „*nuodėmės*“ ženklų, kuris apima ir yra susijęs su septyniomis visos savaitės dienomis. Ir tik aštuntojo tūkstantmečio pradžioje, nusidėjėlius sudeginus „*antrosios mirties ugnyje*“, atnaujintoje žemėje prasidės amžinybė be „*nuodėmės*“. Jei septynios dienos yra pažymėtos nuodėme ir pranašauja 7000 metų, šių 7000 metų skaičiavimas gali prasidėti tik nustatant nuodėmę, atskleistą Pr.3. Taigi, žemiškos dienos be nuodėmės nėra „*vakaro ryto*“ ar „*tamsos šviesos*“ eilės norma ir logika, o kadangi šis laikas yra be „

nuodėmės “, jis negali patekti į „, nuodėmei “ užprogramuotus ir išpranašaus 7000 metų “ iki septynių dienų savaitės.

Šis mokymas pabrėžia šio veiksmo, kurį Dievas priskiria Romos popiežiui Dan.7:25, svarbą: „ Jis sudarys planą pakeisti laikus ir įstatymą “. Dievo nustatytą „ laikų keitimas “ lemia tai, kad neįmanoma atrasti pranašiško Dievo „ įstatymo “ savaitinio šabo pobūdžio. Ir štai ką Roma padarė nuo Konstantino I nuo 321 m. kovo 7 d., nurodydama savaitinį poilsį pirmą dieną, o ne septintą. Vykdydamas romėnų tvarką, nusidėjėlis nėra išlaisvinamas iš pirminės „ nuodėmės “, paveldėtos iš Adomo ir Ievos, bet papildomai prisiima papildomą „ nuodėmę “, šį kartą **savanorišką**, kuri padidina jo kaltę prieš Dievą.

Laiko tvarka „ vakaro rytas “ arba „ tamsos šviesa “ yra Dievo pasirinkta sąvoka ir paklusimas šiam pasirinkimui suteikia pirmenybę pranašiškam Biblijos slėpiniui ir suteikia jam teisę. Niekas neverčia žmogaus priimti šio pasirinkimo ir įrodymas yra tai, kad žmonija pasirinko dienos pasikeitimą pažymėti vidurnaktį, tai yra, praėjus 6 valandoms po pavasario saulėlydžio; kuri pranašauja stovyklą tų, kurie pabunda per vėlavimą šlovintam Kristaus, Sužadėtinio, sugrįžimui palyginime apie dešimt mergelių. Taigi subtilūs Dievo pranešimai yra už jo intelekto ribų. Tačiau jo išrinktiesiems dieviškojo laiko tvarka nušviečia visas jo pranašystes ir ypač Apreiškimo, kurios pradžioje Jėzus prisistato kaip „ alfa ir omega “, „ pradžia arba pradžia ir pabaiga “. Kiekviena diena, kuri praeina mūsų gyvenime, pranašauja Dievo planą, kurį jis apibendrina Pradžios 1, 2 ir 3 skyriuose, nes „ naktis “ arba „ tamsa “ reiškia šešias nešvankias dienas, pateiktas Pr.1, o dieviškas poilsis, nustatytas Pradžios 2 skyriuje, skelbia „ Šviesos “ laikas. Remiantis šiuo principu, pagal Dan.8:14, krikščioniškosios eros laikas yra padalintas į dvi dalis: dvasinės „ tamsos “ laiką tarp 321 m., kai nustatoma „ nuodėmė “ prieš šabą, ir 1843 m. Išrinktiesiems prasideda „ šviesos “ laikas nuo šios datos iki Jėzaus Kristaus sugrįžimo 2030 m. pavasarį, kur, kaip Pradžioje 3, Visagalis kūrėjas Dievas, jis ateina teisti tarp išrinktųjų ir išrinktųjų. maištininkai, „ avys ir ožkos “, kaip jis sprendė tarp „ gyvatės, moters ir Adomo “. Taip pat Apreiškimo knygoje temos „ Laiškai septynioms bažnyčioms, septynių antspaudų ir septynių trimitų “ pranašauja „ tamsą “ pirmiesiems šešiams ir dieviškąją „ šviesą “ septintam ir paskutiniam kiekvienos iš šių temų laipsniams. . Tai tiesa, kad 1991 m. oficialus institucinio adventizmo atmetimas šios paskutinės „šviesos“, šviesos, kurią Jėzus man davė nuo 1982 m., paskatino jį pasakyti jam Laiške „ Laodikėjai “ Rev.3 :17: „ Todėl, kad tu sakai: aš turtingas, aš praturtėjęs **ir man nieko nereikia**, ir todėl, kad tu nežinai, kad esi apgailėtinas, nelaimingas, vargšas, aklas ir **nuogas**. . . . ”. Oficialūs adventistai pamiršo šią citatą, pateiktą 1 Petro 4:17: „ Nes tai laikas, kai **prasidės teismas Dievo namams** . Dabar, jei tai prasidės nuo mūsų, kuo baigsis tie, kurie nepaklūsta Dievo Evangelijai? » Institucija veikia nuo 1863 m., o Jėzus palaimino jos įkūrimą „ Filadelfijos “ epochoje, 1873 m. Pagal dieviškąjį principą „ vakaro rytas “ arba „ šviesi tamsa “, paskutinę ir septintąją epochą simbolizuoja „ Laodikėjos “ vardas. “ turėjo būti didelės dieviškosios „ šviesos “ metas , o dabartinis darbas yra to įrodymas, didžioji „ šviesa “ iš tiesų atėjo, kad nušviestų pranašaujamas paslaptis, šioje paskutinėje eroje oficialios adventistų institucijos sąskaita. visame pasaulyje. Pavadinimas „ Laodikėja “ yra gerai pagrįstas, nes jis reiškia „teisiams žmonėms arba teisinantys žmonės“. Tie, kurie nepriklauso arba

nebepriklauso Viešpačiui, yra pasmerkti prisijungti prie „Dievo prakeiktos dienos“ šalininkų. Rodydami, kad jie negali pasidalyti su Dievu, kaip teisingai pasmerkė romėnų „sekmadienį“, šabas jiems nebepasirodys toks svarbus kaip palaimintuoju krikšto metu. Jėzaus Kristaus žinutė savo tarnai Ellen G. White knygoje „Ankstyvieji raštai“ ir pirmajame regėjime šią situaciją išvertė taip: „jie prarado regėjimą, tikslą, ir Jėzų... Jie nugrimzdo į nedoras pasaulis ir mes daugiau jų nebepamatysime“.

šviesos “ laikas , o šis Pradžios knygos skyrius prasideda „ *septintosios dienos* “ **pašventinimu** . Ji baigiasi šia 25 eilute: „ *Vyras ir jo žmona buvo nuogi ir jiems nebuvo gėda* “. Ryšys tarp šių dviejų temų rodo, kad jų fizinio nuogumo atradimas bus priskyrimo prie „nuodėmės “ , kurią jie padarys ir kuri aprašyta Pradžios 3 dalyje, pasekmė, todėl atrodo kaip mirtingojo dvasinio nuogumo priežastis. Lyginant šį mokymą su „ *Laodikėjos* “ mokymu, matome, kad šabas yra susijęs su „ *nuodėme* “, kuri daro žmogų „ *nuogą* “. Todėl šiame galutiniame kontekste šabo praktikos nebepakanka Kristaus malonei išsaugoti, nes 1982–1991 m. oficialiai adventistų valdžiai pasiūlius visą pranašišką šviesą Jėzaus Kristaus reikalavimas išaugo ir jis to nori. epocha, kai, vykdydami savo šventą šabą, išrinktieji, verti jo malonės, skiria savo susidomėjimą, savo laiką, gyvenimą ir visą sielą už savo apreiškimus, išpranašautus Danieliaus ir Apreiškimo knygoje ; bet ir visoje apreišktoje Biblijoje, kuri yra jos „ *du liudytojai* “ pagal Apr. 11:3.

Žemėje duotas Dievo liudijimas

Kad ir kaip svarbu, Dievo apsilankymas žmonijoje Jėzaus Kristaus pavidalu neturėtų priversti mūsų pamiršti Jo ankstesnio apsilankymo Mozės laikais. Nes būtent šiame tolimame kontekste Dievas jam atskleidė žemiškosios dimensijos ištakas. Ir kaip Dievo duotas apreiškimas, Pradžios knyga yra tokia pat svarbi, kaip ir apaštalui Jonui apreiškimas Apreiškimas. Dievo pasirinkta forma žemiškajam gyvenimui organizuoti pranašauja jo meilės planą būtybėms, kurioms Jis suteikia visišką laisvę, kad jie galėtų atsiliiepti į jo meilę ir gyventi su juo amžinai arba ją atmesti ir išnykti mirties niekybėje. jo išganingojo pasiūlymo sąlygas.

Jei Adomas sukurtas vienas, visų pirma, taip yra todėl, kad jis pristatomas kaip „ *Dievo atvaizdas* (Pr 1, 26-27)“, ieškant meilės iš laisvo atitikmens jo atvaizdui, nes visą savo praėjusios amžinybės laiką. buvo absoliučios vienatvės. Tai jam tapo nepakeliama tiek, kad jis buvo pasirengęs prisiimti laisvės, kurią ketino suteikti savo gyvoms būtybėms, pasekmes. Ievos sukūrimas iš vieno iš Adomo šonkaulių, kai jis yra paniręs į mirtiną miegą, pranašauja jo Bažnyčios, Išrinktosios, sudarytos iš jo ištikimųjų išrinktųjų, sukūrimą, vaisių, nuskintų per jo mirties apmokėjimą Jėzuje Kristuje; tai pateisina „ *padėjėjos* “ vaidmenį , kurį Dievas priskiria moteriai, kilusiai iš jo ir kurios vardas Ieva reiškia „ *gyvenimas* “. Išrinktoji „ *gyvens* “ amžinai, o žemėje ji turi pašaukimą pasiūlyti Dievui savo „ *pagalbą* “, kad ji galėtų žmogiškai bendradarbiauti įgyvendinant savo projektą, kurio tikslas – sukurti tobulą bendrą ir netrikdomą meilę amžinosiose visatose.

Nepaklusnumo nuodėmė į žmoniją patenka per Ievą arba per jos išrinktųjų simbolį „*moteris*“, kuri paveldės šią gimtąją nuodėmę. Be to, kaip Adomas, iš meilės Ievai Jėzuje Kristuje Dievas tampa žmogumi, kad dalytųsi ir neštų vietoj savo Išrinktosios – mirtinos bausmės, kurios nusipelno jos nuodėmės. Taigi Pradžios knygos istorija yra ir istorinis liudijimas, atskleidžiantis mūsų kilmę ir jų aplinkybes, ir pranašiškas liudijimas, atskleidžiantis didžiojo visagalio kūrėjo Dievo meilės projekto išganingąjį principą.

Po pirmųjų šešių sukūrimo dienų, paminėtų Pradžios 1 skyriuje, šešių dienų, kurios pranašavo šešis tūkstančius metų, kuriuos Dievas skyrė savo žemiškųjų išrinktųjų atrinkimui, Pradžios 2 skyriuje pagal amžinojo šabo paveikslą, septintoji neribota diena bus atidaryta pasveikinti. patikrintas ir išrinktasis.

Dievas nuo pat pradžių žino savo projekto rezultata, jo išrinktųjų vardus, kurie pasirodys per šešis tūkstančius metų. Jis turėjo visą galią ir valdžią teisti ir sunaikinti maištaujančius angelus, nekurdamas mūsų žemiškosios dimensijos. Tačiau būtent dėl to, kad jis gerbia savo kūrinius, kurie jį myli ir kuriuos jis myli, jis organizuoja visuotinę demonstraciją šiam tikslui sukurtoje žemėje.

Dievas aukščiau visko iškelia tiesos principą. Kaip skelbiama Ps.51:6, Jėzus apibrėžia savo išrinktuosius kaip „*gimusius iš naujo*“ arba „gimusius iš tiesos“, kad jie atitiktų dieviškosios tiesos standartą. Pagal Jono 18:37, jis pats atėjo „*paliudyti tiesą*“ ir Apr 3:14 prisistato pavadinimu „*Tiesusis*“. Šis tiesos principo išaukštinimas ir šlovinimas absoliučiai **prieštarauja** melo principui, ir šie du principai įgauna įvairias formas. Melo principas per visą savo istoriją nuolat viliojo žemės gyventojus. Šiais laikais melas tapo egzistencijos norma. Prekyboje jis vartojamas kaip „blefas“, tačiau vis dėlto tai yra velnio, „*melo tėvo*“ vaisius pagal Jono 8:44. Religiniu lygmeniu melas pasirodo kelių skirtingų religinių klautočių pavidalu, priklausomai nuo atitinkamų tautų ir vietų žemėje. Ir pats krikščioniškasis tikėjimas tapo tobulu „sumišimo“ (= Babelio) įvaizdžiu, tiek daug jo tamsių padirbinių.

Meluoti mokoma moksliskai. Nes, priešingai nei jos autoritarinis požiūris, mokslinė mintis nepajėgi pateikti tikrų savo evoliucinių rūšių teorijų ir milijonų bei milijardų metų, kuriuos mokslininkai priskiria žemės egzistavimui, įrodymų. Priešingai šiai mokslinei minčiai, Dievo kūrėjo liudijimas pateikia daugybę jo tikrovės įrodymų, nes žemiškoji istorija liudija jo veiksmus, kurių pirmasis pavyzdys yra vandens potvynis, patvirtintas jūros fosilijų buvimu lygumose ir net aukščiausių žemės kalnų viršūnėse. Prie šio natūralaus liudijimo pridėdami liudijimai, kuriuos paliko žmonijos istorija, Nojaus gyvenimas, Abraomo gyvenimas, hebrajų išsivadavimas iš Egipto vergijos ir žydų tautos gimimas, gyvi jos istorijos liudininkai pasaulio pabaiga; taip pat yra Jėzaus Kristaus apaštalų, kurie matė jo stebuklus, jo nukryžiuojimą ir prisikėlimą, liudininkai; tai tiek, kad mirties baimė juos paliko, ir jie nuėjo kankinystės keliu, savo Mokytoju ir Savo Pavyzdžiu Jėzumi iš Nazareto.

Sužadindamas šį žodį „kankinystė“, turiu pradėti paaiškinimą.

Pastaba: nepainiokite kankinystės su bausme

Abu dalykai turi tą pačią išorinę išvaizdą, todėl juos galima lengvai supainioti. Tačiau ši painiava turi rimtų pasekmių, nes kyla pavojus, kad baudžiamasis veiksmas bus priskirtas tikrai Dievo išrinktajam, o velnio vaikas gali būti priskirtas kankinystės mirtimi dėl labai apgaulingo Dievo. Taigi, norėdami aiškiai matyti, turime atsižvelgti į šią analizę, kuri prasideda šiuo principu; Pirmiausia užduokime klausimą: kas yra kankinystė? Šis žodis kilęs iš graikų „martus“, kuris reiškia: liudytojas. Kas yra liudytojas? Tai yra tas, kuris ištikimai arba ne praneša apie tai, ką matė, girdėjo arba ką suprato tam tikra tema. Čia mus dominanti tema yra religinė, o tarp tų, kurie liudija už Dievą, yra tikrų ir klaidingų liudytojų. Akivaizdu, kad Dievas daro skirtumą tarp šių dviejų. Tiesa jam žinoma ir ją laimina, nes šis tikrasis liudytojas savo ruožtu stengiasi parodyti save ištikimu, „*darbuose*“ praktikuodamas visą savo apreikštą tiesą ir ištveria šį kelią iki tiesos priėmimo. Ir ši mirtis yra autentiška kankinystė, nes mirčiai paaukotas gyvenimas atitiko šventumo standartą, kurio Dievas reikalauja savo laikui. Jei siūloma gyvybė neatitinka šios atitikties, tai nėra kankinystė, tai yra bausmė, kuri užklumpa gyvą būtybę, atiduotą velniui jo sunaikinimui, nes jai nenaudinga apsauga ir Dievo palaima. Priklausomai nuo atitikimo tiesos etalonu, kurio reikalauja Dievas kiekvienam amžiui, „kankinystės“ identifikavimas remsis mūsų žiniomis apie dieviškąją teismą, apreikštą pranašystėse, nukreiptose į pabaigos laiką; kuris yra šio darbo tikslas ir tema.

Svarbu suprasti, kad tiesa negali atversti maištaujančio proto; tai įrodo pirmojo sukurto angelo, kurį Dievas pavadino Šėtonu, patirtis nuo jo maišto. Tiesa yra principas, prie kurio natūraliai trauks išrinktieji, tie, kurie ją myli ir yra pasirengę kovoti su Dievu Jėzuje Kristuje, melas, kuris jį kenkia.

Apibendrinant, Dieviškasis Apreiškimas yra kuriamas palaipsniui per šešis tūkstančius metų patirties ir liudijimų, išgyventų geriausiomis ir blogiausiomis sąlygomis. Šešių tūkstančių metų laikas gali atrodyti trumpas, bet žmogui, kuris iš tikrųjų domisi tik savo gyvenimo metais, iš tikrųjų tai yra pakankamai ilgas laikas, leidžiantis Dievui tęstis per šimtmečius, o tiksliau per šešis tūkstančius metų. , skirtingus jo pasaulinio projekto pasiekimų etapus. Išskirtinai Jėzuje Kristuje

Dievas suteikia savo paskutiniųjų laikų išrinktiesiems aiškų supratimą apie savo paslaptis ir darbus, skirtą šiam paskutiniam laikui.

Pradžios knyga: gyvybiškai svarbi pranašiška santrauka

Pagal šį supratimą Pradžios knygos pasakojimas pateikia pagrindinius Danieliaus ir Apreiškimo bibliinių pranašysčių raktus; ir be šių raktų šis supratimas neįmanomas. Prireikus šie dalykai bus priminti pranašiško tyrimo metu, tačiau nuo šiol turime žinoti, kad žodžiai „*gelmė, jūra, žemė, moteris*“ apreiškime „Apokalipsė“ perims konkrečią dieviškosios minties idėją. Jie yra susieti su trimis nuosekliais antžeminės kūrimo etapais. „*Bedugnė*“ reiškia planetą Žemę, visiškai padengtą vandeniu, be gyvybės. Tada antrąją dieną elementų atskyrimo dieną „*jūra*“, kaip mirties sinonimas ir simbolis, 5^{diena} bus apgyvendinta tik jūrų gyvūnų; jo aplinka yra priešiška žmonėms, sukurtiems kvėpuoti oru. „*Žemė*“ išeina iš „*jūros*“ ir joje taip pat penktą dieną gyvens gyvūnai, o galiausiai, šeštąją, „*vyras, sukurtas pagal Dievo paveikslą*“ ir „*moteris*“, kurie bus suformuoti ant žmogaus šonkaulio. Kartu vyras ir moteris susilauks dviejų vaikų. Pirmąjį „*Abelį*“, dvasinio išrinktojo tipą (*Abelis* = Tėvas yra Dievas), iš pavydo nužudys vyresnysis „*Kainas*“, kūniško, materialistinio žmogaus tipas (= įsigijimas), taip pranašaudamas tipiškojo likimą. Išrinktasis, Jėzus Kristus ir jo išrinktieji, kurie kentės ir mirs kaip kankiniai dėl „*kainų*“, žydų, katalikų ir protestantų, visų „*šventyklos pirklių*“, kurių vienas po kito demonstruojamas agresyvus pavydas ir pasiektas per visą žemiškąją istoriją. Taigi Dievo Dvasios pamoka yra tokia: iš „*bedugnės*“ **paeiliui** iškyla „*jūros ir žemės*“ **simboliai** netikrų krikščionių religijų, vedančių į sielų pražūtį. Savo išrinktajai susirinkimui apibūdinti jis duoda jai žodį „*moteris*“, kuri, jei ji yra ištikima savo Dievui, yra „*ėriuko*“, „*žmona*“, paties Kristaus atvaizdo simbolis, pranašaujantis žodžiu „*vyras*“. Adomas). Jei ji neištikima, ji lieka „*moterimi*“, bet įgauna „*prostitutės*“ įvaizdį. Visi šie dalykai bus patvirtinti šiame darbe pateiktame išsamiaame tyrime ir paaiškės jų gyvybinė svarba. Galite nesunkiai suprasti, kad 2020 m. įvykiai, išpranašauti Danieliaus ir Apreiškimo knygoje, didžioji dalis jau išsipildė istorijoje ir yra žinomi žmonėms. Tačiau jie nebuvo identifikuoti dėl dvasinio vaidmens, kurį jiems suteikė Dievas. Istorikai atkreipia dėmesį į istorinius faktus, tačiau juos išaiškinti gali tik Dievo pranašai.

Tikėjimas ir netikėjimas

Iš prigimties žmonės nuo savo kilmės yra tikinčio tipo. Bet tikėjimas nėra tikėjimas. Žmogus visada tikėjo, kad egzistuoja Dievas arba dievybės, aukštesnės dvasios, kurioms jie turėjo tarnauti ir kurioms turėjo patikti, kad nepatirtų žalos dėl savo pykčio. Šis natūralus įsitikinimas tęsėsi nuo šimtmečių iki šimtmečių ir tūkstantmečių iki tūkstantmečių iki šių laikų, kai moksliniai atradimai užvaldė Vakarų žmogaus, kuris nuo to laiko tapo netikinčiu ir netikinčiu, smegenis. Atkreipkite dėmesį, kad šis pokytis daugiausia būdingas krikščioniškos kilmės žmonėms. Nes tuo pat metu Rytuose, Tolimuosiuose Rytuose ir Afrikoje išliko tikėjimai nematomomis dvasiomis. Tai paaiškinama antgamtinėmis apraiškomis, kurias liudija šias religines apeigas atliekantys žmonės. Afrikoje aiškūs nematomų dvasių egzistavimo įrodymai draudžia netikėti. Tačiau šie žmonės nežino, kad dvasios, kurios stipriai pasireiškia tarp jų, iš tikrųjų yra demoniškos dvasios, kurias atmetė Dievas, Kūrėjas visą gyvybę, ir pasmerktos mirčiai lygtinai. Šie žmonės nėra netikintys ir netikintys, kaip vakariečiai, bet rezultatas yra tas pats, nes jie tarnauja demonams, kurie juos suvilioja ir laiko juos savo tironiškoje dominavimo vietoje. Jų religingumas yra stabmeldiško pagoniško tipo, kuris būdingas žmonijai nuo pat jos atsiradimo; Ieva buvo pirmoji jo auka.

Vakaruose netikėjimas iš tikrųjų yra pasirinkimo rezultatas, nes mažai žmonių nežino savo krikščioniškos kilmės; o tarp respublikinės laisvės gynėjų yra žmonių, kurie cituoja žodžius iš Šventosios Biblijos, taip liudydami, kad jie nėra nežinoję apie jos egzistavimą. Jie nepažįsta šlovingų faktų, apie kuriuos tai liudija Dievas, ir vis dėlto nusprendžia į juos neatsižvelgti. Būtent tokį netikėjimą Dvasia vadina netikėjimu ir yra absoliuti maištinga opozicija tikram tikėjimui. Nes jei jis atsižvelgs į įrodymus, kuriuos jam teikia gyvybė visoje žemėje ir ypač Afrikos tautų antgamtinėmis apraiškomis, žmogus neturi galimybės pateisinti savo netikėjimo. Todėl demonų vykdomi antgamtiniai veiksmai smerkia Vakarų netikėjimą. Kūrėjas Dievas taip pat įrodo savo egzistavimą, galingai veikdamas per jam pavaldžios gamtos sukurtus reiškinius; žemės drebėjimai, ugnikalnių išsiveržimai, destruktivios potvynio bangos, mirtinos epidemijos, bet dabar visi šie dalykai sulaukia mokslinių paaiškinimų, kurie užmaskuoja ir sunaikina dieviškąją kilmę. Prie akies, šio didžiojo tikėjimo prieš, pridėdamas mokslinis paaiškinimas, kuris įtikina žmogaus smegenis ir skatina jas rinktis, vedančias į pražūtį.

Ko Dievas tikisi iš savo kūrinių? Jis iš jų atrinks tuos, kurie pritaria **jo** gyvenimo sampratoms, tai yra, kurie priima jo mintis. Tikėjimas bus priemonė, bet ne tikslas. Štai kodėl Jokūbo 2:17 sakoma, kad „*tikėjimas be darbų*“, kurį jis turi nešti, yra „*miręs*“. Nes jei egzistuoja tikras tikėjimas, egzistuoja ir klaidingas tikėjimas. Teisybė ir neteisinga daro viską, ir Dievas nesunkiai atpažįsta paklusnumą, kad atskirtų jį nuo nepaklusnumo. Bet kuriuo atveju jis lieka

vienintelis teisėjas, kurio nuomonė lems amžiną kiekvieno jo kūrinio ateitį, nes jo atrankos tikslas yra unikalus ir jo amžinojo gyvenimo pasiūlymas gaunamas tik per Jėzų Kristų. Perėjimas žemėje yra pateisinamas tik tam, kad būtų pasiūlyta šitai amžinųjų išrinktųjų atrankai. Tikėjimas yra ne didžiulių pastangų ir aukų vaisius, o natūralios būsenos, kurią tvarinys įgijo arba ne nuo pat gimimo. Tačiau kai ji egzistuoja, ją turi maitinti Dievas, kitaip ji miršta ir išnyksta.

Tikras tikėjimas yra retas dalykas. Nes priešingai nei apgaulingas oficialiosios krikščionių religijos aspektas, neužtenka pastatyti kryžių virš kūrinio kapo, kad jam būtų atviros dangaus durys. Ir atkreipiu dėmesį į tai, nes atrodo, kad tai nepastebėta, Jėzus pasakė Mt 7:13-14: „*Jeikite pro siaurus vartus. Nes **platus yra vartai ir platus kelias, vedantis į pražūtį**, ir daug kas įeina pro juos. Bet ankšti yra vartai ir siauras kelias, vedantis į gyvenimą, ir mažai kas jį randa.*» Šis mokymas dar labiau patvirtintas Biblijoje žydų ištrėmimo į Babiloną pavyzdžiu, nes Dievas laiko vertas jo išrinkimo tik Danielį ir tris jo bendražygius bei penkis galingus karalius; ir Ezekielis, gyvenantis šioje eroje. Tada Ezek.14:13-20 skaitome: „*Žmogaus sūnau, jei šalis man nusideda, būdama neištikimybė, ir aš ištiesiu prieš ją ranką, jei sulaužysiu duonos lazda, jei siūsiu badą ant jo, jei aš išnaikinčiau žmones ir žvėris, o tarp jos būtų šie trys vyrai: **Nojus ir Danielius ir Jobą**, jie išgelbės savo sielas savo teisumu, sako Viešpats Viešpats. Jei sukėčiau laukinius žvėris klajoti po šalį, kuri ją ištuštėtų, jei ji taptų dykuma, į kurią niekas nepraeitų dėl šių žvėrių, o jos viduryje būtų šie trys vyrai, būčiau gyvas! sako Viešpats Viešpats, **jie neišgelbėtų sūnų ar dukterų, bet tik jie būtų išgelbėti**, ir žemė taptų dykuma. Arba, jei aš atneščiau kardą prieš šią žemę, jei sakyčiau: Tegul kardas perbėga žemę! Jei išnaikinčiau žmones ir žvėris, o tarp jų būtų šie trys vyrai, būčiau gyvas! sako Viešpats Jehova, **jie neišgelbės sūnų ar dukterų, bet tik bus išgelbėti**. Arba jei aš siūščiau marą į šią žemę, jei išliečiau prieš ją savo įtūžį per mirtingumą, kad išnaikinčiau žmones ir žvėris, o tarp jų būtų **Nojus, Danielius ir Jobas, aš gyvas! Jie nenorėjo išgelbėti sūnų ar dukterų, bet savo teisumu išgelbės savo sielas.**» Taip sužinome, kad vandens potvynio metu tik Nojus buvo rastas vertas išgelbėjimo tarp aštuonių žmonių, kuriuos saugo arka.*

Jėzus toliau pasakė Mt.22:14: „*Daug pašauktų, bet mažai išrinktųjų.*» Priežastis paprasčiausiai paaiškinama aukštu šventumo standartu, kurio reikalauja Dievas, kuris nori užimti pirmąją vietą mūsų širdyje arba nieko. Šio reikalavimo pasekmė prieštarauja humanistiniam mąstymui apie pasaulį, kuris žmogų iškelia aukščiau visko. Apaštalas Jokūbas įspėjo mus dėl tokio pasipriešinimo, sakydamas: „*Jūs svetimautojai! Argi nežinote, kad **pasaulio meilė yra priešiškumas Dievui** ? Tas, kuris nori būti pasaulio draugu, daro save Dievo priešu.» Jėzus vėl mums sako Mt.10:37: „***Kas myli jo tėvas ar mama labiau nei aš nevertas manęs, o kas myli jo sūnus ar dukra labiau nei aš nėra vertas manęs***“ . Be to, jei kaip aš pakviesi draugą atsakyti į šį Jėzaus Kristaus reikalaujamą religinį kriterijų, nenustebk, jei jis tave vadins fanatiku; Taip atsitiko man, ir tada aš supratau, kad tik Jėzų turiu savo tikrąjį draugą; jis, „*Tikrasis*“ iš Apr.3:7. Taip pat vadinsime jus fundamentalistu, nes parodote, kad esate sąžiningas Dievui, teisininku, nes savo paklusnumu mylite ir gerbiate švenčiausią jo įstatymą. Tai iš dalies bus žmogiška kaina, kurią reikia sumokėti, kad patiktume Viešpačiui Jėzui, tokia verta mūsų pasiaukojimo ir visiško atsidavimo, kurio jis reikalauja.*

Tikėjimas leidžia mums gauti iš Dievo jo slaptas mintis, kol atrandame jo nuostabaus projekto mastą. Ir, kad suprastų savo bendrą projektą, išrinktasis turi atsižvelgti į dangiškąjį angelų gyvenimą, kuris buvo prieš žemiškąją patirtį. Todėl, kad šioje dangiškoje visuomenėje tvarinių padalijimas ir gerų, ištikimų Dievui angelų atranka nebuvo vykdoma tikėjimu į nukryžiuotą Kristų ar jo atmetimą, kaip būtų žemėje. Tai patvirtina, kad visuotiniu lygmeniu Kristaus, kuris liko be nuodėmės, nukryžiuojimas Dievui yra **priemonė** pasmerkti velnią ir jo pasekėjus, o žemėje tikėjimas Jėzumi Kristumi yra **priemonė, kurią** Dievas pasirinko turėti meilę, kurią jis jaučia savo artimiesiems. Išrinktieji, kurie jį myli ir vertina. Šio jo visiško pasiaukojimo demonstravimo **tikslas** buvo teisėtai pasmerkti mirčiai maištaujančias dangaus ir žemės būtybes, kurios nepripažįsta jo egzistavimo jausmo. Ir iš savo žemiškųjų būtybių jis atrenka tuos, kurie priima jo mintis, pritaria jo veiksams ir sprendimams, nes jie tinka dalytis jo amžinybe. Galų gale jis bus išsprendęs problemą, kurią sukūrė laisvė, suteikta visiems jo dangiškiems ir žemiškiems tvariniams, nes be šios laisvės jo pasirinktų būtybių meilė būtų bevertė ir net neįmanoma. Iš tiesų, be laisvės padaras yra ne kas kita, kaip robotas, kurio elgesys yra automatizuotas. Tačiau laisvės kaina galiausiai bus maištingų dangaus ir žemės kūrinių sunaikinimas.

Taip įrodoma, kad tikėjimas nesiremia paprastu: „*Tiek Viešpatį Jėzų ir būsi išgelbėtas*“. Šie bibliniai žodžiai yra pagrįsti tuo, ką reiškia veiksmas „tikėti“, ty paklusnumu dieviškiems įstatymams, apibūdinantiems tikrąjį tikėjimą. Dievo tikslas yra surasti kūrinius, kurie Jam paklūsta iš meilės. Kai kuriuos jis rado tarp dangiškųjų angelų ir tarp savo žemiškųjų žmoniškųjų tvarinių, kai kuriuos jis atrinko ir toliau rinksis iki malonės laiko pabaigos.

Maistas tinkamam orui

Kaip žmogaus kūnui reikia maitinimo, kad jis prailgintų savo gyvenimą, taip ir tikėjimui, sukurtam jo dvasioje, reikia dvasinio maisto. Kiekvienas žmogus, jautrus Dievo meilės Jėzuje Kristuje parodymui, jaučia troškimą savo ruožtu ką nors padaryti dėl jo. Bet kaip mes galime padaryti tai, kas jam patinka, jei nežinome, ko jis iš mūsų tikisi? Būtent atsakymas į šį klausimą bus mūsų tikėjimo pagrindas. Nes „*be tikėjimo neįmanoma patikti Dievui*“ pagal Žyd.11:6. Tačiau šis tikėjimas jam vis tiek turi būti gyvas ir malonus, nes jis atitinka jo lūkesčius.

Nes visagalis Viešpats Dievas yra jo užbaigėjas ir teisėjas. Daugybė krikščionių tikinčiųjų trokšta užmegzti gerus santykius su dangaus Dievu, bet toks ryšys tebėra neįmanomas, nes jų tikėjimas nebuvo tinkamai maitintas. Atsakymas į šią problemą mums pateiktas Mt.24 ir 25. Jėzus sutelkia savo mokymą į mūsų paskutines dienas, kurios netrukus eina prieš jo antrąjį pasirodymą, šį kartą jo dieviškumo šlovėje. Jis aprašo tai padaugindamas vaizdinius palyginimus: palyginimas apie figmedį, Mt 24:32-34; parabolė apie naktinį vagį, Mato 24:43–51; palyginimas apie dešimt mergelių, Mt 25:1–12; palyginimas apie talentus, Mt 25:13-30; palyginimai apie avis ir ožius, Mato 25:31–46. Tarp šių palyginimų „*maistas*“ paminėtas du kartus: palyginime apie naktinį vagį ir palyginime apie avis ir ožius, nes, nepaisant Išvaizdos, kai Jėzus sako: „*Aš buvau alkanas, o jūs man davei valgyti*“, jis kalba mums apie dvasinį maistą, be kurio miršta žmogaus tikėjimas. „*Nes žmogus gyvas ne vien duona, bet kiekvienu žodžiu, kuris išeina iš Dievo lūpų*“. Mt.4:4“. Tikėjimo maisto tikslas yra apsaugoti jį nuo Apr. 20 „*antrosios mirties*“, dėl kurios žmogus praranda teisę gyventi amžinai.

Apmąstydami, nukreipkite savo žvilgsnį ir dėmesį į šį palyginimą apie naktinį vagį:

V.42: „*Taigi budėkite, nes nežinote, kurią dieną ateis jūsų Viešpats*“.

Jėzaus Kristaus sugrįžimo tema yra apibrėžta ir jos „*laukimas*“ išprovokuos dvasinį pabudimą Šiaurės Amerikos Jungtinėse Valstijose 1831–1844 m. Ji vadinama „*adventizmu*“, šio judėjimo nariai yra jie patys. jų amžininkai – terminu „*adventistai*“; Žodis paimtas iš lotyniško žodžio „*adventus*“, kuris reiškia: *adventas*.

V.43: „*Gerai žinok, jei namų šeimininkas žinotų, kokią nakties sargybą turi ateiti vagis, jis budėtų ir neleistų įsilaužti į jo namus*“.

Šioje eilutėje „*namų šeimininkas*“ yra mokinys, kuris laukia sugrįžtančio Jėzaus, o „*vagis*“ reiškia patį Jėzų. Šiuo palyginimu Jėzus mums parodo savo sugrįžimo datos žinojimo pranašumą. Todėl jis skatina mus tai atrasti, o klausymasis jo patarimų nulems mūsų santykius su juo.

V.44: „*Todėl ir jūs būkite pasirengę, nes Žmogaus Sūnus ateis tą valandą, kai negalvojate*“.

pataisiau būsimąjį veiksmožodžių laiką, nes originalo graikų kalboje šie veiksmožodžiai yra esamojo laiko. Iš tiesų, šiuos žodžius Jėzus pasakė savo šiuolaikiniams mokiniams, kurie jo klausinėja šia tema. Pabaigos metu Viešpats naudosis šią „*adventistų*“ temą, kad atsijotų krikščionis, išbandydamas juos pranašišku tikėjimu; šiuo tikslu jis laikui bėgant paeiliui suorganizuos keturis „*adventistų*“ lūkesčius; kiekvieną kartą pateisinamas nauju Dvasios apšvietimu, pirmieji trys susiję su Danieliaus ir Apreiškimo pranašystės tekstais.

V.45: „*Kas yra tas ištikimas ir sumanus tarnas, kurį šeimininkas paskyrė savo tautai maitinti tinkamu laiku?*»

Būkite atsargūs, kad nesuklystumėte, nes „*maistas*“, apie kurį kalbama šioje eilutėje, šiuo metu yra jūsų akyse. Taip, būtent šis dokumentas, kuriam daviau pavadinimą „*Paaiškind Danielių ir Apreiškimą*“, yra šis dvasinis „*maistas*“, būtinas jūsų tikėjimui maitinti, nes jis iš Jėzaus Kristaus pateikia visus atsakymus į klausimus, kuriuos galite teisėtai užduoti. , o be šių atsakymų, netikėtų apreiškimų, tokių kaip tikroji Jėzaus Kristaus sugrįžimo data, kuri mus

įpareigoja iki 2030 m. pavasario ketvirtajame ir paskutiniame „adventistų“ „laukime“.

Būdamas asmeniškai susirūpinęs šia eilute, pristatau šį dokumentą, savo ištikimybės tiesos Dievui ir savo apdairumo vaisius, nes nenoriu, kad Jėzaus Kristaus sugrįžimas mane nustebintų. Jėzus čia atskleidžia savo pabaigos laiko planą. Šiam laikui jis suplanavo „*maistą*“, kuris tinka maitinti jo išrinktųjų tikėjimą, ištikimai laukiančių šlovingo sugrįžimo. Ir šis „*maistas*“ yra pranašiškas.

V.46: „*Palaimintas tas tarnas, kurį jo šeimininkas, atėjes, ras tai darant!*»

Čia patvirtinamas jo šlovingo sugrįžimo kontekstas – ketvirtojo „adventistų“ laukimo kontekstas. Suinteresuotas tarnas iš tiesų jau labai džiaugiasi sužinojęs apreikštą Dievo mintį, jo nuosprendį žmonių tikėjimui. Tačiau ši laimė bus išplėsta ir rūpės visiems, kurie, gavę šią paskutinę dieviškąją šviesą, savo ruožtu ją skleis ir dalinsis su išrinktaisiais, išsibarsčiusiais po visą žemę, iki faktinio Jėzaus Kristaus sugrįžimo.

V.47: „*Tiesą sakau jums, jis įtvirtins ją visoje savo nuosavybėje.*»

Viešpaties gėrybės iki jo sugrįžimo bus susijusios su dvasinėmis vertybėmis. Ir tarnas Jėzui tampa jo dvasinio lobio saugotoju; išskirtinis jos orakulų depozitorius ir jos apreikšta šviesa. Perskaitytę visą šį dokumentą, pamatysite, kad aš neperdedu jo biblinį pranašišką apreikšimą pavadinęs „lobis“. Kaip dar galėčiau pavadinti apreikšimą, kuris apsaugo nuo „*antrosios mirties*“ ir atveria kelią į amžinąjį gyvenimą? Nes ji išsklaido ir dingsta abejonių, kurios yra lemtingos tikėjimui ir išganymui, galimybę.

V.48: „*Bet jei tai piktas tarnas, kuris sako savyje: Mano šeimininkas delsia ateiti*“ ,

Dievo sukurta gyvybė yra dvejetainio tipo. Viskas turi savo absoliučią priešingybę. Ir Dievas davė žmonėms du kelius, du kelius, kuriais vadovautųsi jų pasirinkimai: *gyvenimas ir gėris, mirtis ir blogis; kviečiai ir pelai; avis ir ožka, šviesa ir tamsa*. Šioje eilutėje Dvasia nukreipta į nedorą tarną, bet vis dėlto tarną, kuris reiškia netikrą tikėjimą, kurio nemaitina Dievas, ir, svarbiausia, klaidingą krikščionių tikėjimą, kuris mūsų pabaigos laikais pasiekia ir yra susijęs su pačiu adventistų tikėjimu. Nebegaudamas šviesos iš Jėzaus Kristaus, nes jis atsisakė to, kas jam buvo pateikta 1982–1991 m. ir skelbė apie jo atėjimą 1994 m., Šis adventizmas davė nedorybės vaisių, kurį 1991 m. lapkritį sukėlė Dievo pasiuntinio spinduliavimas. Atkreipkite dėmesį, kad Jėzus atskleidžia paslėptas širdies mintis: „*Kas sako savyje*“. Nes išorinio religinio elgesio pasirodymai yra itin apgaulingi; religinis formalizmas pakeičia tikrą gyvą tikėjimą, kupiną uolumo tiesai.

V.49: „... *jei jis pradeda mušti savo bendražygius, jei valgo ir geria su girtuokliais*“ ,

Vaizdas iki šiol šiek tiek laukiamas, tačiau spinduliuotė taikos laikais aiškiai išreiškia prieštaravimą ir kovą, kurie išreiškia ir yra prieš tikrąjį persekiojimą, kuris ateis; tai tik laiko klausimas. Nuo 1995 m. institucinis adventizmas „*valgo ir geria su girtuokliais*“ tiek, kiek jis sudarė sąjungą su protestantais ir katalikais, įstodamas į ekumeninį aljansą. Mat Apr 17:2,

nukreipdama į katalikų tikėjimą, vadinamą „*Didžiuoju Babilonu*“, ir į protestantų tikėjimą, vadinamą „*žeme*“, Dvasia sako: „*Su ja žemės karaliai pasidavė paleistuvystei. , o žemės gyventojai iš jo paleistuvystės vyno prisigėrė*“.

V.50: „*...šio tarno šeimininkas ateis tą dieną, kurios jis nesitiki, ir tą valandą, kurios jis nežino*“ ,

Šviesos atmetimo pasekmė, susijusi su trečiuoju adventistų lūkesčiu ir data 1994 m., galiausiai pasirodo kaip tikrojo Jėzaus Kristaus sugrįžimo laiko nežinojimas, tai yra, ketvirtasis adventistinis dieviškojo projekto lūkestis. Šis nežinojimas yra santykių su Jėzumi Kristumi nutrūkimo pasekmė, todėl galime daryti išvadą: į šią tragišką situaciją patekę adventistai nebėra Dievo ar, jo nuomone, „adventistų“ akyse.

V.51: „*...jis suplėšys jį į gabalus ir duos jam dalį su veidmainiais : bus verksmas ir dantų griežimas.* »

Vaizdas išreiškia rūstybę, kurią Dievas sukels netikriems tarnams, kurie jį išdavė. Šioje eilutėje atkreipiu dėmesį į terminą „*veidmainiai*“, kuriuo Dvasia apibrėžia netikrus krikščionis Dan 11:34, tačiau norint suprasti laiko kontekstą, kurio tikslas yra pranašystė, apimanti 33 ir 35 eilutes, reikalingas platesnis skaitymas: „*Ir išmintingiausi iš jų daug pamokys. Yra tokių, kurie kuriam laikui pasiduos kardui ir liepsnai, nelaisvei ir plėšikams. Tuo metu, kai jie pasiduos, jiems bus šiek tiek padėti ir daug prisidės prie jų iš veidmainystės . Kai kurie išminčiai kris, kad būtų apvalyti, apvalyti ir nubalinti iki pabaigos laiko , nes jis neateis iki nustatyto laiko.* » Todėl „*piktas tarnas*“ iš tikrųjų yra tas, kuris išduoda Dievo, savo Mokytojo, lūkesčius ir prisijungia „*iki pabaigos laikų*“, „*veidmainių*“ stovyklos . Nuo tada jis dalijasi su jais Dievo rūstybe, kuri juos užklumpa iki paskutinio teismo, kur jie yra sunaikinami, sunaikinami „*ugnies ežere*“, kuris galutinai duoda „*antrąją mirtį*“, pagal Apr. 20: 15: „*Kas nebuvo rastas įrašytas į gyvenimo knygą, buvo įmestas į ugnies ežerą*“.

Atskleista tikrojo tikėjimo istorija

Tikras tikėjimas

Yra daug ką pasakyti apie tikrąjį tikėjimą, bet aš jau siūlau šį aspektą, kuris man atrodo prioritetas. Kiekvienas, norintis užmegzti ryšį su Dievu, turi žinoti, kad jo samprata apie gyvenimą žemėje ir danguje yra priešinga mūsų žemėje sukurtai sistemai, kuri remiasi išdidžiomis ir piktomis velnio įkvėptomis mintimis. Jo priešas ir tikrasis jo išrinktasis. Jėzus davė mums būdą atpažinti tikrąjį tikėjimą: „ ***Iš jų vaisių pažinsi juos . Ar renkame vynuoges nuo erškėčių, ar figas nuo erškėčių?*** (Mt 7:16).“ Remdamiesi šiuo teiginiu, būkite tikri, kad visi, kurie pretenduoja į jo vardą ir nepasirodo, jo švelnumas, paslaugumas, pasiaukojimas, pasiaukojimo dvasia, meilė tiesai ir uolumas paklusti Dievo įsakymams, niekada nebuvo ir nebus jo tarnai; to mus moko 1 Kor.13, apibrėždamas tikrojo šventumo charizmą; ko reikalauja teisingas Dievo teismas: 6 eilutė: „ ***Ji nesidžiaugia neteisybe, bet džiaugiasi tiesa*** “.

Kaip galime tikėti, kad persekiojamas ir persekiotojas yra Dievo teisiami vienodai? Kuo panašus Jėzus Kristus, savanoriškai nukryžiuotas, ir Romos popiežiaus inkvizicija arba Jonas Kalvinas, kuris vyrus ir moteris kankino iki pat mirties? Kad nepastebėtume skirtumo, turime nekreipti dėmesio į žodžius, įkvėptus Biblijos raštų. Taip buvo prieš Biblijos išplitimą visame pasaulyje, bet nuo tada, kai ji buvo prieinama visur žemėje; Kokie pasiteisinimai gali pateisinti

žmonių sprendimo klaidas? Nėra nei vieno. Todėl ateinanti dieviškoji rūstybė bus labai didelė ir nevaldoma.

Trys su puse metų, per kuriuos Jėzus dirbo savo žemiškoje tarnyboje, mums apreikštos Evangelijos, kad pažintume tikrojo tikėjimo etaloną Dievo nuomone; vienintelis svarbus. Jo gyvenimas mums siūlomas kaip pavyzdys; pavyzdį, kurį turime mėgdžioti, kad būtume pripažinti jo mokiniais. Šis priėmimas reiškia, kad mes dalijamės jo pasiūlyta amžinojo gyvenimo samprata. Egoizmas ten išstremtas, taip pat griaunantis ir griaunantis išdidumas. Amžinajame gyvenime, paaukotame tik paties Jėzaus Kristaus pripažintiems išrinktiesiems, žiaurumui ir nedorumui vietos nėra. Jo elgesys buvo taikiai revoliucinis, nes jis, Mokytojas ir Viešpats, pasidarė visų tarnas, nusilenkęs iki taško, kad nuplautų mokiniams kojas, kad įteiktų konkrečią prasmę savo išdidžiųjų vertybių, kurias išreiškia, pasmerkimui. savo laikų žydų religiniai veikėjai; dalykų, kurie ir šiandien būdingi žydų ir krikščionių religingiems žmonėms. Absoliučiai priešingai, Jėzuje Kristuje apreikštas standartas yra amžinojo gyvenimo standartas.

Parodęs savo tarnams, kaip atpažinti save, savo priešus, netikus Dievo tarnus, Jėzus Kristus veikė, kad išgelbėtų jų sielas. Ir jo pažadas būti iki pasaulio pabaigos „*tarp*“ savo išrinktųjų yra laikomas ir jis susideda iš jų apšvietimo ir apsaugos per visą žemiškąjį gyvenimą. Absolūtus tikrojo tikėjimo standartas yra tas, kad Dievas lieka su savo išrinktaisiais. Iš jų niekada neatimama jo šviesos ir Šventosios Dvasios. O jei Dievas pasitraukia, tai todėl, kad išrinktasis nebėra vienas; jo dvasinis statusas pasikeitė teisingu Dievo sprendimu. Nes jo sprendimas prisitaiko prie žmogaus elgesio. Individualiame lygmenyje pokyčiai galimi abiem kryptimis; iš gėrio į blogį arba iš blogio į gėrį. Bet taip nėra kolektyviniame religinių grupių ir institucijų lygmenyje, kurios tik keičiasi iš gėrio į blogį, kai neprisitaiko prie Dievo nustatytų pokyčių. Savo mokyme Jėzus mums sako : „*Geras medis negali duoti blogų vaisių, kaip blogas medis negali duoti gerų vaisių* (Mt 7, 18).“ Taip jis leido suprasti, kad dėl savo bjaurių vaisių katalikų religija yra „*blogas medis*“ ir kad dėl savo klaidingos doktrinos tokia ji išliks net tada, kai, netekusi monarchinės paramos, ji nustos persekioti. Taip pat ir su anglikonų religija, kurią sukūrė Henrikas VIII, siekdamas pateisinti savo svetimavimus ir nusikaltimus; kokią vertę Dievas gali suteikti savo palikuonims ir įpėdiniams monarchams? Tai pasakytina ir apie protestantų kalvinistų religiją, nes šio įkūrėjo Jono Kalvino buvo bijoma dėl savo atšiauraus charakterio reputacijos ir daugybės mirties bausmių, kurias jis įteisino savo mieste Ženevoje, labai panašiai į savo laikmečio katalikiškos praktikos iki jų peržengimo. Šis protestantizmas greičiausiai nepatiko mielajam Viešpačiui Jėzui Kristui ir jokiū būdu negali būti laikomas tikrojo tikėjimo pavyzdžiu. Taip tiesa, kad Danieliui duotame apreiškime Dievas nepaiso protestantų reformacijos, taikydamas tik 1260 metų popiežiaus režimą ir septintosios dienos adventizmo, apreikštų dieviškųjų tiesų nešėjo, žinučių įsitvirtinimo laiką nuo 1844 m. , iki pasaulio pabaigos, kuri ateina, 2030 m.

Istorinės piktos religinės klastotės turi Dievo patvirtinto modelio aspektų, bet niekada jam neprilygsta. Tikrą tikėjimą nuolat maitina Kristaus Dvasia, o

klaidingą – ne. Tikras tikėjimas gali paaikinti Dievo bibliinių pranašysčių paslaptis, o klaidingas – negali. Pasaulyje sklendo daugybė pranašysčių interpretacijų, kurių kiekviena yra įmantresnė nei ankstesnė. Priešingai nei jie, mano aiškinimai gaunami tik iš Biblijos citatų; todėl žinia yra tiksli, stabili, nuosekli ir atitinkanti Dievo mintį, nuo kurios ji niekada nenuklysta; o Visagalis ją prižiūri.

Parengiamieji užrašai Danieliaus knygai

Vardas Danielis reiškia Dievas yra mano teisėjas. Dievo teismo žinojimas yra pagrindinis tikėjimo pagrindas, nes jis veda tvarinį link paklusnumo jo apreiškimams ir suprantamam valiai, o tai yra vienintelė sąlyga, kad jis visada būtų palaimintas. Dievas siekia meilės savo kūriniams, kurie ją konkretina ir parodo savo klusniu tikėjimu. Todėl Dievo teismas atskleidžiamas per jo pranašystes, kuriose naudojami simboliai, kaip ir Jėzaus Kristaus palyginimuose. Dievo nuosprendis pirmą kartą apreiškiamas Danieliaus knygoje, bet jis tik padeda pagrindinius Jo sprendimo krikščioniškosios religinės istorijos pagrindus, kurie bus išsamiai atskleisti knygoje Apreiškimas.

Danieliaus knygoje Dievas mažai ką atskleidžia, bet ši kiekybinė smulkmena turi didelę kokybinę reikšmę, nes ji sudaro viso pranašiško Apreiškimo pamatą. Pastatų architektai žino, koks ryžtingas ir lemiamas yra statybvietsės paruošimas. Pranašystėje toks vaidmuo skiriamas pranašo Danieliaus gautiems apreiškimams. Iš tiesų, kai jų reikšmės yra aiškiai suprantamos, Dievas pasiekia dvejopą tikslą – **irodyti savo egzistavimą** ir suteikti savo išrinktiesiems **raktus suprasti** Dvasios perduotą žinią. Šiuose „keliuose dalykuose“ randame tą patį: paskelbimą apie keturių visuotinių dominuojančių imperijų eilę nuo Danieliaus laikų (Dan.2, 7 ir 8); oficialus Jėzaus Kristaus žemiškosios tarnystės datavimas (Dan.9); paskelbimas apie krikščionių apostazę 321 m. (Dan.8), popiežiaus viešpatavimas truko 1260 metų nuo 538 iki 1798 metų (Dan.7 ir 8); ir „Adventistų“ aljansas (8 ir 12 dan.) nuo 1843 m. (iki 2030 m.). Prie to pridėtu Dan.11, kuris, kaip matysime, atskleidžia galutinio antžeminio branduolinio pasaulinio karo formą ir evoliuciją, kuri dar turi būti įvykdyta iki šlovingo Dievo Gelbėtojo sugrįžimo.

Viešpats Jėzus Kristus subtiliai priminė Danieliaus vardą, kad primintų jo svarbą naujajai sandorai. „ *Todėl, kai pamatysite šventoje vietoje įkurtą sunaikinimo bjaurybę, apie kurią kalbėjo pranašas Danielius, tegul kas skaito ją!* (Mt.24:15) »

Jei Jėzus liudijo Danieliaus naudai, tai todėl, kad Danielius iš jo gavo mokymus apie savo pirmąjį atėjimą ir šlovingą sugrįžimą, labiau nei bet kuris kitas prieš jį. Kad mano žodžiai būtų aiškiai suprasti, turite žinoti, kad Kristus, atėjęs iš dangaus, anksčiau prisistatė Danieliui vardu „ *Myklas* “, Dan.10:13-21, 12:3 ir šį vardą perėmė Jėzus. -Kristus Apr.12:7. Šis pavadinimas „ *Micaël* “ yra geriau žinomas lotyniška katalikiška Michelio forma, pavadinta garsiojo Mont Saint-Michel Bretonų Prancūzijoje. Danieliaus knyga prideda skaitinių detalių, kurios leidžia mums žinoti jo pirmojo atėjimo metus. Taip pat norėčiau atkreipti dėmesį į tai, kad vardas „ *Micaël* “ reiškia: Kas yra kaip Dievas; o vardas „ *Jėzus* “ verčiamas taip: YaHWÉH gelbsti. Abu vardai yra susiję su didingu kūrėju Dievu, pirmasis su dangiškuoju titulu, antrasis su žemišku titulu.

„The Revelation of the Future“ mums pristatomas kaip kelių aukštų konstravimo žaidimas. Kino pradžioje animacinių filmų reljefiniams efektams sukurti filmų kūrėjai naudojo stiklo plokštes, kurių skirtingi dažyti raštai, uždėję vienas kitą, suteikdavo vaizdą keliais lygmenimis. Taip yra ir su Dievo sukurta pranašyste.

Viskas prasideda nuo Danieliaus

DANIELIO KNYGA

Jūs, skaitantys šį kūrinį, žinote, kad beribis Visagalis Dievas gyvas, nors ir paslėptas. Šis „*pranašo Danieliaus*“ liudijimas buvo parašytas siekiant jus tuo įtikinti. Jame yra senosios ir naujosios sandoros liudijimo antspaudas, nes Jėzus jį iššaukė žodžiais, skirtais savo mokiniams. Jo patirtis atskleidžia šio gero ir teisingo Dievo veikimą. Ir ši knyga leidžia mums atrasti nuosprendį, kad Dievas tęsia savo monoteizmo religinę istoriją, žydo pirmoje sąjungoje, o vėliau krikščionių, savo naujojoje sąjungoje, pastatytoje ant Jėzaus Kristaus pralieto kraujo, jo balandžio 3 d., 30 d. era. Kas geriau už „*Danieliuką*“ gali atskleisti Dievo teismą? Jo vardas reiškia „Dievas yra mano teisėjas“. Šios išgyventos patirtys nėra pasakos, o liudijimas apie dievišką jo ištikimybės modelio palaiminimą. Dievas pateikia jį tarp trijų žmonių, kuriuos jis išgelbės iš nelaimės Ezek.14:14-20. Šie trys išrinktojo tipai yra „*Nojus, Danielius ir Jobas*“. Dievo žinia mums aiškiai sako, kad net Jėzuje Kristuje, jei nesame panašūs į šiuos modelius, durys į išganymą liks mums uždarytos. Ši žinia patvirtina siaurą kelią, siaurą kelią ar siaurus vartus, pro kuriuos, remiantis Jėzaus Kristaus mokymu, turi praeiti išrinktieji, kad patektų į dangų. „*Danieliaus*“ ir trijų jo bendražygių istorija mums pristatoma kaip pavyzdys ištikimybės, kurią Dievas gelbsti vargų dienomis.

Tačiau šioje Danieliaus gyvenimo istorijoje yra ir trijų galingų karalių atsivertimas, kuriuos Dievui pavyko išplėsti iš velnio, kurį jie garbino visiškai nežinodami. Dievas padarė šiuos imperatorius galingiausiais savo reikalo kalbėtojais žmonijos istorijoje, pirmaisiais, bet ir paskutiniaisiais, nes šie pavyzdiniai

žmonės išnyks, o religija, vertybės, moralė nepaliaujamai nyks. Dievui sielos pagrobimas yra ilga kova, o karaliaus „*Nebukadnecaro*“ atvejis yra nepaprastai atskleidžiantis tokio pobūdžio modelis. Tai patvirtina palyginimą apie Jėzų Kristų, šį „*Gerąjį Ganytoją*“, kuris palieka savo bandą ieškoti pasiklydusios avies.

Danielius 1

Danas 1:1 *Trečiaisiais Judo karaliaus Jehojakimo valdymo metais Babilono karalius Nebukadnecaras žygiavo prieš Jeruzalę ir ją apgulė.*

1a- *Tretieji Judo karaliaus Jehojakimo valdymo metai*

Jehojakimo valdymas 11 metų nuo – 608 iki – 597. 3^{metai} – 605 m.

1b – *Nebukadnecaras*

Tai yra karaliaus Nebukadnecaro vardo babilonietis vertimas: „Nabu saugo mano vyriausią sūnų“. Nabu yra Mesopotamijos žinių ir rašymo dievas. Jau galime suprasti, kad Dievas nori, kad ši valdžia jam būtų gražinta žinioms ir raštui.

Dan 1:2 2 *Viešpats atidavė į jo rankas Judo karalių Jehojakimą ir dalį Dievo namų indų. Nebukadnecaras nunešė indus į Šinaro žemę, į savo dievo namus, ir padėjo juos į savo dievo lobyną.*

2a- *Viešpats atidavė į jo rankas Jehojakimą, Judo karalių*

Tai, kad Dievas paliko žydų karalių, yra pateisinamas. 2Ch.36:5: *Jehojakimas buvo dvidešimt penkerių metų, kai tapo karaliumi, ir karaliavo vienuolika metų Jeruzalėje. Jis darė tai, kas buvo pikta Viešpaties, jo Dievo, akyse*

2b *Nebukadnecaras nunešė indus į Šinaro žemę, į savo dievo namus, ir padėjo juos į savo dievo lobių namus.*

Šis karalius yra pagonis, jis nepažįsta tikrojo Dievo, kuriam tarnauja Izraelis, bet rūpinasi gerbti savo dievą: Belą. Po savo būsimo atsivertimo jis taip pat ištikimai tarnaus tikrajam Danieliaus Dievui.

Dano 1:3 *Karalius įsakė Ašpenazui, savo eunuchų vadui, atvesti kai kuriuos iš karališkosios ar kilmingos giminės Izraelio vaikų,*

Dan 1:4 *Jauni berniukai be kūno dėmių, gražūs, apdovanoti išmintimi, supratimu ir pamokymu, galintys tarnauti karaliaus rūmuose ir mokyti chaldėjų raidžių ir kalbos.*

4a- Karalius Nebukadnecaras atrodo draugiškas ir protingas, jis tik siekia padėti žydų vaikams sėkmingai integruotis į jo visuomenę ir jos vertybes.

Dano 1:5 *Karalius kiekvienai dienai skyrė jiems po porciją savo stalo maisto ir vyno, kurį jis gėrė, ketindamas juos auginti trejus metus, o pasibaigus jiems tarnauti. karalius.*

5a – geri karaliaus jausmai akivaizdūs. Jis dalijasi su jaunimu tuo, ką siūlo pats – nuo savo dievų iki maisto.

Dan 1:6 *Tarp jų buvo Danielius, Hananija, Mišaelis ir Azarija iš Judo vaikų.*

6a- Iš visų jaunų žydų, išvežtų į Babiloną, tik keturi iš jų parodė ištikimybę modeliui. Toliau pateikiamus faktus Dievas sutvarkė, kad parodytų, kaip skiriasi vaisiai, kuriuos neša tie, kurie jam tarnauja ir kuriuos jis laimina, ir tų, kurie jam netarnauja ir kurių jis nepaiso.

Dan 1:7 *Eunuchų vadas davė jiems vardus: Danielius Beltešacaras, Hananija Šadrachas, Mišaelis Mešachas ir Azarija Abednegas.*

7a- Žvalgumu dalijasi šie jauni žydai, kurie sutinka nešioti nugalėtojo primetus pagoniškus vardus. Vardų suteikimas yra pranašumo ženklas ir tikrojo Dievo mokomas principas. Pr 2:19: *Ir Viešpats Dievas, sutvėręs iš žemės visus lauko žvėris ir padangių paukščius, atvedė juos pas žmogų, kad pamatytų, kaip jis juos pavadins ir kad kiekviena gyva būtybė būtų pavadinta kaip žmogus. jam duotų.*

7b – Danielius „Dievas yra mano teisėjas“ pervadinamas Beltešacaru: „Belis apsaugos“. Belas įvardija velnią, kuriam šios pagonių tautos, visiškai nežinodamos, tarnavo ir kurių gerbė, yra demoniškų dvasių aukos.

Hananiah „Grace or Given from YaHWÉH“ tampa „Shadrach“ „įkvėptas Aku“. Aku buvo mėnulio dievas Babilone.

Mišaelis „Kas yra Dievo teisumas“ tampa Meschaku, „kuris priklauso Aku“.

Azariah „Pagalba arba pagalba yra YaHWÉH“ tampa „Abed-Nego“ „Nego tarnu“, o čia jau yra chaldėjų saulės dievas.

Dan 1:8 *Danielius nusprendė nesusitepti karaliaus maistu ir vynu, kurį karalius gėrė, ir prašė vyriausiojo eunucho neversti jo susitepti.*

8a – **Turėti pagonišką vardą** nekelia problemų, kai esi nugalėtas, bet suteršti save iki tokio lygio, kad mesti gėdą Dievui – per daug prašyti. Jaunuolių ištikimybė paskatino juos susilaikyti nuo karaliaus vyno ir mėsos, nes tai tradiciškai buvo pristatoma Babilone gerbiamoms pagonių dievybėms. Jų jaunystei trūksta brandos ir jie dar nemąsto kaip Paulius, ištikimas Kristaus liudytojas, kuris netikras dievybes laiko vėju (Rom.14; 1Kor.8). Tačiau bijodamas šokiruoti silpnuosius tikėjimu, jis elgiasi kaip jie. Jei jis elgiasi priešingai, jis nepadaro nuodėmės, nes jo samprotavimai yra teisingi. Dievas smerkia suteršimą, padarytą savo noru su visomis žiniomis ir sąžine; šiame pavyzdyje tyčinis pasirinkimas pagerbti pagonių dievus.

Dan 1:9 *Dievas suteikė Danieliui malonę ir malonę vyriausiojo eunucho akivaizdoje.*

9a- Jaunų žmonių tikėjimą parodo jų baimė nepatikti Dievui; Jis gali juos palaiminti.

Dan 1:10 Eunuchų vadas tarė Danieliui: „Aš bijau savo valdovo karaliaus, kuris tau paskyrė, ką valgyti ir gerti. nes kodėl jis turėtų matyti tavo veidą labiau prislėgtą nei tavo amžiaus jaunuolių? Tu atskleistum mano galvą karaliui.

Dan 1:11 Danielius tarė prievaizdai, kuriam vyriausiasis eunuchas buvo pavedęs prižiūrėti Danielių, Hananiją, Mišaelį ir Azariją:

Dan 1:12 Bandyk savo tarnus dešimt dienų, duok mums valgyti daržovių ir vandens atsigerti.

Dano 1:13 Tada pažvelgsite į mūsų ir jaunuolių, valgančių karaliaus maistą, veidus ir elgsitės su savo tarnais taip, kaip matėte.

Dan 1:14 14 Jis davė jiems, ko jie prašė, ir išbandė juos dešimt dienų.

Dano 1:15 Dešimt dienų pabaigoje jie buvo gražesni ir apkūnesni nei visi jaunuoliai, valgę karaliaus maistą.

15a- Galime palyginti „ dešimties dienų “ Danieliaus ir jo bendražygių patirtį su „ dešimties dienų “ pranašiškomis „ Smyrnos “ eros Apo 2:10 žiniomis persekiojimo metais . Iš tiesų, abiejose patirtyse Dievas atskleidžia paslėptus vaisius tų, kurie teigia esą iš jo.

Dan 1:16 Ūkininkas atėmė jiems skirtą maistą ir vyną ir davė daržovių.

16a Ši patirtis rodo, kaip Dievas gali veikti žmonių protus, kad jie palankiai veiktų jo tarnams pagal jo šventą valią. Kadangi karaliaus prievaizdas prisiėmė didelę riziką ir Dievas turėjo įsikišti, kad jis priimtų Danieliaus pasiūlymus. Tikėjimo patirtis yra sėkminga.

Dan 1:17 17 Dievas davė šiems keturiems jaunuoliams žinių, supratimo visomis raidėmis ir išminties. o Danielius paaiškino visus regėjimus ir sapnus.

17a- Dievas suteikė šiems keturiems jaunuoliams žinių, sumanumo visomis raidėmis ir išminties

Viskas yra Viešpaties dovana. Tie, kurie jo nepažįsta, nežino, kiek nuo jo priklauso, ar jie protingi ir išmintingi, ar neišmanėliai ir kvaili.

1 7 b- ir Danielius paaiškino visus regėjimus ir sapnus.

Pirmiausia, norėdamas parodyti savo ištikimybę, Danielis yra pagerbtas Dievo, dovanojančio jam pranašystės dovaną. Tai buvo liudijimas savo laiku ištikimam Juozapui, egiptiečių nelaisvei. Tarp Dievo aukų Saliamonas pasirinko ir išmintį; ir už šį pasirinkimą Dievas jam atidavė visa kita – šlovę ir turtus. Danielius savo ruožtu patirs šį pakilimą, kurį pastatė jo ištikimas Dievas.

Dano 1:18 Karaliaus paskirtu laiku juos atgabenti, eunuchų vadas atidavė juos Nebukadnecarui.

Dan 1:19 Karalius kalbėjosi su jais. ir tarp visų šitų jaunuolių nebuvo panašaus į Danielių, Hananiją, Mišaelį ir Azariją. Todėl jie buvo priimti į karaliaus tarnybą.

Dan 1:20 Kalbant apie visus dalykus, kuriems reikėjo išminties ir supratimo ir dėl ko karalius juos klausinėjo, jis nustatė, kad jie yra dešimt kartų pranašesni už visus magus ir astrologus, kurie buvo visoje jo karalystėje.

20a- Dievas taip parodo „ skirtumą tarp tų, kurie jam tarnauja, ir tų, kurie jam netarnauja “, kas parašyta Mal.3:18. Danieliaus ir jo bendražygių vardai bus įtraukti į Šventosios Biblijos liudijimą, nes jų ištikimybės demonstravimas bus pavyzdys, skatinantis išrinktuosius iki pasaulio pabaigos.

Dan 1:21 Taip buvo Danielius iki pirmųjų karaliaus Kyro metų.

Danielius 2

Dan 2:1 Antraisiais Nebukadnecaro valdymo metais Nebukadnecaras sapnavo sapnus. Jo protas buvo neramus ir negalėjo užmigti.

1a- Taigi, in – 604. Dievas apsireiškia karaliaus dvasia.

Dan 2:2 Karalius pasikvietė burtininkus, astrologus, burtininkus ir chaldėjus, kad papasakytų jam savo sapnus. Jie atėjo ir prisistatė karaliui.

2a- Tada pagonių karalius kreipiasi į žmones, kuriais iki tol pasitikėjo, kiekvienas yra savo srities specialistas.

Dan 2:3 Karalius jiems tarė: “Aš sapnavau sapną. mano protas sujaudintas, ir aš norėčiau sužinoti šį sapną.

3a- Karalius gerai pasakė: Aš noriu sužinoti šį sapną ; jis nekalba apie jo prasmę.

Dan 2:4 Chaldėjai atsakė karaliui aramėjų kalba: Karaliau, gyvenk amžinai! Pasakykite apie tai savo tarnams, mes paaiškinsime.

Dan 2:5 Karalius vėl atsakė chaldėjams: “Man tai nepavyko. Jei nesužinosite man sapno ir jo paaiškinimo, būsite suplėšyti į gabalus, o jūsų namai pavirs šiukšlių krūva.

5a- Karaliaus nelankstumas ir kraštutinės jo priemonės yra išskirtinės ir įkvėptos Dievo, kuris sukuria priemones sumaišyti pagonišką šarlataną ir atskleisti savo šlovę per savo ištikimus tarnus.

Dan 2:6 Bet jei pasakysi man sapną ir jo paaiškinimą, gausi iš manęs dovanų, dovanų ir didelę garbę. Todėl papasakokite man sapną ir jo paaiškinimą.

6a- Šias dovanas, dovanas ir dideles garbes Dievas ruošia savo ištikimiesiems išrinktiesiems.

Dan 2:7 Jie antrą kartą atsakė: “Tepasako karalius savo tarnams sapną, mes jį paaiškinsime”.

Dan 2:8 Karalius atsakė: “Tikrai suprantu, kad tu stengiesi laimėti laiko, nes matai, kad aš to nepastebėjau.

8a- Karalius klausia savo išminčių to, ko niekada nebuvo klausta, ir jis to nepasiekia.

Dan 2:9 Todėl jei tu man nepažinsi sapno, tas pats sakinyš apims jus visus. jūs norite pasiruošti sakyti man melą ir melą, laukdami, kol laikas pasikeis. Todėl papasakokite man sapną, ir aš žinosiu, ar galėsite man paaiškinti.

9a- jūs norite pasiruošti sakyti man melą ir melą, laukdami, kol laikai pasikeis

Pagal šį principą visi netikri regėtojai ir pranašai praturtėja iki pasaulio pabaigos.

9b- *Todėl papasakokite man sapną, ir aš sužinosiu, ar galėsite man paaiškinti*

Pirmą kartą toks loginis samprotavimas pasireiškia mintyse apie vyrą. Šarlatanai puikiai leidžia laiką, galėdami pasakyti bet ką savo naiviems ir pernelyg patikliems klientams. Karaliaus prašymas demaskuoja jų ribas.

Dan 2:10 *Chaldėjai atsakė karaliui: “Nėra žemėje nė vieno, kuris galėtų pasakyti, ko karalius prašo. joks karalius, kad ir koks didis ir galingas būtų, niekada to nereikalavo iš kokio mago, astrologo ar chaldėjo.*

10a - Jų žodžiai yra teisingi, nes iki tol Dievas nesikišo jų demaskuoti, kad jie suprastų, jog jis yra vienintelis Dievas ir kad jų pagoniškos dievybės yra ne kas kita, o stabai, sukurti rankomis ir žmonių dvasiomis. pereiti prie demoniškų dvasių.

Dan 2:11 *Sunku, ko karalius prašo. niekas negali pasakyti karaliui, išskyrus dievus, kurių buveinė nėra tarp žmonių.*

11a- Išmintingieji čia išreiškia nepaneigiamą tiesą. Tačiau išsakydami šias pastabas jie pripažįsta, kad neturi jokių santykių su *dievais*, o visą laiką su jais konsultuojasi apgauti žmonės, kurie mano, kad per juos gaus atsakymus iš paslėptų dievybių. Karaliaus pradėtas iššūkis juos demaskuoja. Ir norint tai pasiekti, reikėjo nenuspėjamos ir begalinės tikrojo Dievo išminties, kuri jau didingai buvo atskleista Saliamone, šiame dieviškosios išminties meistre.

Dan 2:12 *Karalius supyko ir labai supyko. Jis įsakė visus Babilono išminčius nubausti mirtimi.*

Dan 2:13 *Nuosprendis buvo paskelbtas, išminčiai buvo nubausti mirtimi ir ieškojo Danieliaus ir jo palydovų, kad juos sunaikintų.*

13a- Pastatęs savo tarnus prieš mirtį, Dievas prikels juos šlovėje kartu su karaliumi Nebukadnecaru. Ši strategija pranašauja paskutinę adventistų tikėjimo patirtį, kai išrinktieji lauks mirties, kurią įsakė sukilėliai, nustatytą dieną. Bet čia ir vėl situacija bus atvirkštinė, nes mirusieji bus tie maištininkai, kurie žudys vieni kitus, kai danguje pasirodys galingas ir pergalingas Kristus, kad juos teistų ir pasmerktų.

Dan 2:14 *Danielius išmintingai ir išmintingai kalbėjo karaliaus sargybos vadui Arjochui, kuris buvo išėjęs nužudyti Babilono išminčių.*

Dan 2:15 *15 Jis atsakė Arjochui, karaliaus vadui: “Kodėl karaliaus baismė tokia griežta? Arjokas paaiškino šį reikalą Danieliui.*

Dan 2:16 *Danielius nuėjo pas karalių ir prašė duoti jam laiko paaiškinti karaliui.*

16a – Danielius elgiasi pagal savo prigimtį ir religinę patirtį. Jis žino, kad pranašiškas dovanas jam davė Dievas, kuriuo jis įpratęs visą savo pasitikėjimą. Sužinojęs, ko karalius klausia, jis žino, kad Dievas turi atsakymus, bet ar jis nori juos atskleisti?

Dan 2:17 *Danielius nuėjo į savo namus ir pranešė apie tai savo draugams Hananijai, Mišaeliui ir Azarijai.*

17a – keturi jaunuoliai gyvena Danieliaus namuose. „*Panašūs būriuojasi kartu*“ ir atstovauja Dievo susirinkimui. Jau prieš Jėzų Kristų: „*Kur du ar trys susirenka mano vardu, aš esu tarp jų*“, – sako Viešpats. Broliška meilė vienija šiuos gražią solidarumo dvasią demonstruojančius jaunuolius.

Dan 2:18 *ragindamas juos melsti gailestingumo iš dangaus Dievo, kad Danielius ir jo draugai nebūtų sunaikinti kartu su kitais Babilono išminčiais.*

18a. Susidūrus su tokia stipria grėsme jų gyvybei, karšta malda ir nuoširdus pasninkas yra vieninteliai išrinktųjų ginklai. Jie tai žino ir lauks atsakymo iš savo Dievo, kuris jau davė jiems tiek daug įrodymų, kad juos myli. Pasaulio pabaigoje taip pat elgsis ir paskutiniai išrinktieji, kuriems taikomas mirties dekretas.

Dan 2:19 *Paslaptis buvo atskleista Danieliui nakties regėjime. Ir Danielius laimino dangaus Dievą.*

19a- Jo išrinktųjų paprašytas, ištikimasis Dievas yra ten, nes jis organizavo testą, kad parodytų savo ištikimybę Danieliui ir trims jo bendražygiams; siekdamas pakelti juos į aukščiausius karaliaus vyriausybės postus. Patirtis po patirties jis padarys juos nepakeičiamais šiam karaliui, kuriam vadovaus ir galiausiai atvers. Šis atsivertimas bus keturių jaunų žydų, kuriuos Dievas pašventino išskirtinei misijai, ištikimo ir nepriekaištingo elgesio vaisius.

Dan 2:20 *Danielius atsakė: “Tebūna palaimintas Dievo vardas per amžių amžius! Jam priklauso išmintis ir stiprybė.*

20a- Gerai pagrįstas pagyrimas, nes ši patirtis neabejotinai įrodo jo išminties įrodymą. Jos jėga atvedė Jehojakimą Nebukadnecarui ir jį primetė savo idėjas vyrų, kurie turėjo pritarti jos projektui, protuose.

Dan 2:21 *Jis keičia laikus ir aplinkybes, nugali ir įkuria karalius, duoda išminties išmintingiesiems ir pažinimą turintiems supratimą.*

21a- Ši eilutė aiškiai išreiškia visas priežastis tikėti Dievu ir Juo. Nebukadnecaras galiausiai atsivers, kai visiškai suvoks šiuos dalykus.

Dan 2:22 *Jis atskleidžia tai, kas gilų ir paslėpta, žino, kas tamsoje, ir šviesa pasilieka su juo.*

22a- Velnias taip pat gali atskleisti tai, kas gilų ir paslėpta, bet šviesos jame nėra. Jis tai daro, kad suviliotų ir atitrauktų žmones nuo tikrojo Dievo, kuris taip elgiasi, kad išgelbėtų savo išrinktuosius, atskleisdamas jiems mirtinus spąstus, pasmerktus žemiškajai tamsybei demonų nuo Jėzaus Kristaus pergalės prieš nuodėmę ir mirtis.

Dan 2:23 23 *Mano tėvų Dieve, šlovinu tave ir šlovinu tave, kad suteikei man išminties ir stiprybės ir kad tu man paskelbei, ko mes iš tavęs prašėme, kad atskleidėte mums karaliaus paslaptį.*

23a- Išmintis ir stiprybė buvo Dieve, Danieliaus maldoje, ir Dievas jas jam davė. Šioje patirtyje matome, kaip išsipildo Jėzaus mokytas principas: „*prašykite, ir jums bus duota*“. Tačiau aiškiai suprantama, kad norint gauti šį rezultatą, pareiškėjo lojalumas turi atlaikyti visus išbandymus. Danieliaus gauta jėga įgaus formą, veikiančią pagal karaliaus mintis, kuriai bus pateiktas neabejotinas akivaizdus įrodymas, kuris privers jį pripažinti, kad jam ir jo žmonėms iki tol nežinojo Danieliaus Dievas.

Dan 2:24 *Po to Danielius nuėjo pas Arjochą, kuriam karalius buvo įsakęs sunaikinti Babilono išminčius. ir jis nuėjo ir kalbėjo jam taip: Nesunaikink Babilono išminčių! Vesk mane pas karalių, ir aš duosiu karaliui paaiškinimą.*

24a – Dieviškoji meilė skaitoma Danieliaus, kuris galvoja apie gyvenimą išmintingiesiems pagonims. Tai vėlgi elgesys, liudijantis Dievui apie jo gerumą ir užuojautą tobulo nuolankumo būsenoje. Dievas gali būti patenkintas, jo tarnas šlovina jį savo tikėjimo darbais.

Dano 2:25 *Arjochas greitai atvedė Danielių pas karalių ir jam pasakė: „Tarp Judo belaisvių radau vyrą, kuris paaiškins karaliui.*

25a- Dievas laiko karalių didžiulį kančią, ir vien tik tikimybė gauti atsakymą, kurio jis taip troško, jo pyktis tuoj nuslūgs.

Dan 2:26 *Karalius atsakė Danieliui, vardu Belšacaras: “Ar gali man parodyti sapną, kurį sapnavau, ir jo paaiškinimą?*

26a- Jam suteiktas pagoniškas vardas nieko nekeičia. Tai Danielius, o ne Beltešacaras duos jam laukiamą atsakymą.

Dan 2:27 *Danielius atsakė karaliaus akivaizdoje ir tarė: “Ko karalius klausia, yra paslaptis, kurios išminčiai, astrologai, magai ir būrėjai negali atskleisti karaliui.*

27a- Danielius užtaria išminčius. Tai, ko iš jų prašė karalius, buvo nepasiekiamas.

Dan 2:28 *Bet danguje yra Dievas, kuris atskleidžia paslaptis ir paskelbė karaliui Nebukadnecarui, kas nutiks laikų pabaigoje. Tai jūsų svajonė ir vizijos, kurias turėjote savo lovoje.*

28a- Ši paaiškinimo pradžia padarys Nebukadnecarą dėmesingą, nes ateities tema visada kankino ir vargino žmones, o galimybė gauti atsakymus šia tema yra jaudinanti ir guodžianti. Danielius nukreipia karaliaus dėmesį į nematomą gyvąjį Dievą, o tai stebina karaliui, kuris garbino materializuotas dievybes.

Dan 2:29 *Tavo lovoje, karaliau, kilo mintys apie tai, kas bus po šio laiko. ir tas, kuris atskleidžia paslaptis, jums pranešė, kas bus.*

Dan 2:30 *Jei ši paslaptis man buvo atskleista, tai ne todėl, kad manyje yra didesnė išmintis už visų gyvųjų. bet tai yra tam, kad paaiškinimas būtų pateiktas karaliui ir kad žinotumėte savo širdies mintis.*

30a – *ne tai, kad manyje yra išmintis, pranašesnė už visų gyvų žmonių išmintį; bet taip yra, kad paaiškinimas pateikiamas karaliui*

Tobulas nuolankumas veikloje. Danielius pasitraukia į šalį ir pasako karaliui, kad šis nematomas Dievas juo domisi; šis Dievas galingesnis ir veiksmingesnis už tuos, kuriems iki tol tarnavo. Įsivaizduokite šių žodžių poveikį jo protui ir širdžiai.

30b- *ir pažink savo širdies mintis*

Pagoniškoje religijoje nepaisomi tikrojo Dievo gėrio ir blogio standartai. Karaliai niekada neklausinėjami, nes jų bijoma ir bijoma, nes jų galia didelė. Tikrojo Dievo atradimas leis Nebukadnecarui palaipsniui atrasti savo charakterio trūkumus; ko niekas nebūtų turėjęs išūlumo tarp savo žmonių. Pamoka taip pat skirta mums: mes galime *pažinti savo širdies mintis tik tada, kai Dievas veikia mūsų sąžine.*

Dan 2:31 *Karaliau, tu pažiūrėjai ir matei didelį atvaizdą. ši statula buvo didžiulė ir nepaprasto spindesio; ji stovėjo prieš tave ir jos išvaizda buvo baisi.*

31a- *pamatėte didelę statulą; ši statula buvo didžiulė ir nepaprasto spindesio*

Statula iliustruoja didžiųjų žemiškųjų imperijų, kurios seks viena kitą iki tol, kol sugrįš Jėzaus Kristaus šlovė, palikimą, taigi ir jos *didžiulė išvaizda* . Jos *spindesys* yra vienas po kito einančių valdovų, padengtų turtais, šlove ir žmonių teikiamais pagyrimais.

31b- *ji stovėjo prieš tave ir jos išvaizda buvo baisi.*

Statulos pranašaujama ateitis guli *priešais* karalių, o ne už jo. Jo baisus aspektas pranašauja daugybę žmonių mirčių, kurios sukels, karus ir persekiojimus, kurie apibūdins žmonijos istoriją iki pasaulio pabaigos; valdovai vaikšto per lavonus.

Dan 2:32 *Šio atvaizdo galva buvo gryno aukso; jo krūtinė ir rankos buvo sidabrinės; jo pilvas ir šlaunys buvo iš žalvario;*

32a- *Šios statulos galva buvo iš gryno aukso*

Danielius tai patvirtins 38 eilutėje, *auksinė galva* yra pats karalius Nebukadnecaras. Šis simbolis jam būdingas, nes pirmiausia jis atsivers ir su tikėjimu tarnaus tikrajam kūrėjui Dievui. Auksas yra išgryninto tikėjimo simbolis 1 Petro 1:7. Jo ilgas valdymas žymės religinę istoriją ir pateisins jo paminėjimą Biblijoje. Be to, jis yra žemiškųjų valdovų paveldėjimo statybos *vadovas*. Pranašystė prasideda pirmaisiais jo valdymo metais – 605 m.

32b- *jo krūtinė ir rankos buvo sidabrinės*

Sidabras yra mažiau vertingas nei auksas. Jis keičiasi, auksas lieka nepakeičiamas. Mes stebime žmoniškųjų vertybių degradaciją, kuri seka statulos aprašymu iš viršaus į apačią. Nuo 539 m. medų ir persų imperija pakeis chaldėjų imperiją.

32c- *jo pilvas ir šlaunys buvo iš žalvario*

Žalvaris taip pat yra mažiau vertingas nei sidabras. Tai vario pagrindo metalų lydinys. Jis siaubingai pablogėja ir laikui bėgant keičia išvaizdą. Jis taip pat kietesnis už sidabrą, pats kietesnis už auksą, kuris vienas išlieka labai kalus. Seksualumas yra Dievo pasirinkto įvaizdžio centre, tačiau tai yra ir žmogaus reprodukcijos įvaizdis. Graikijos imperija, kadangi ji iš tikrųjų yra, iš tikrųjų pasirodys labai vaisinga, suteikdama žmonijai pagonišką kultūrą, kuri tęsis iki pasaulio pabaigos. Išlydyto žalvario graikiškais statulomis žmonės grožės iki pat pabaigos. Kūno nuogumas atskleidžiamas, o jo sugadinta moralė yra beribė; dėl šių dalykų Graikijos imperija yra tipiškas nuodėmės simbolis, kuris tęsis šimtmečius ir tūkstantmečius iki Kristaus sugrįžimo. Dan.11:21–31 Graikijos karalius Antiochosas 4, žinomas kaip Epifanas, žydų tautos persekiotojas „7 metus“ nuo – 175 iki – 168 m., bus pristatytas kaip popiežiaus persekiotojas, kuriam jis pirmesnis pranašiškas šio skyriaus pasakojimas. Šioje 32 eilutėje paeiliui buvo sugrupuotos ir primenamos imperijos, kurios atvedė į Romos imperiją.

Dan 2:33 *jo geležinės kojos; jo kojos iš dalies iš geležies, o iš dalies iš molio.*

33a- *jo kojos, geležinės*

Kaip ketvirtoji išpranašauta imperija, Romos imperijai būdingas maksimalus sukietėjimas, kurį reprezentuoja geležis. Tai taip pat labiausiai paplitęs metalas, kuris oksiduojasi, rūdija ir sunaikinamas. Čia vėl pasitvirtina pablogėjimas ir jis didėja. Romėnai yra politeistai; jie priima nugalėtų priešų dievus. Taip graikų nuodėmė, išplitusi, apims visas jos imperijos tautas.

33b- *jo pėdos, iš dalies geležinės ir iš dalies molinės*

Šioje fazėje molio dalis susilpnina šį sunkų dominavimą. Paaiškinimas paprastas ir istorinis. 395 m. Romos imperija subyrėjo, o po jos *dešimt statulos kojų pirštų* įkurtų *dešimt* nepriklausomų krikščioniškų karalysčių, tačiau visas jas

prižiūrėjo Romos vyskupas, kuris nuo 538 m. taps popiežiumi. Šie dešimt karalių minimas Dan.7:7 ir 24.

Dan 2:34 *Kai jūs žiūrėjote, akmuo iškrito be rankų ir atsitrenkė į atvaizdo geležines bei molines kojias ir sulaužė jas į gabalus.*

34a – Smūgio akmens vaizdas įkvėptas mirties užmėtant akmenimis praktikos. Tai buvo senovės Izraelio kaltų nusidėjėlių egzekucijos standartas. Todėl šis akmuo tampa žemiškųjų nusidėjėlių akmenimis. Paskutinis Dievo rūstybės maras bus kruša pagal Apr.16:21. Šis paveikslas pranašauja Kristaus veiksmą prieš nusidėjėlius jo šlovingo dieviškojo sugrįžimo metu. Dvasia suteikia Kristui akmens atvaizdą, pagrindinį kampe, tą, nuo kurio Dievas pradeda savo dvasinio pastato statybą: *Nes štai kaip akmuo, kurį padėjau Jozuei ant šio vieno akmens yra septynios akys; Štai aš pats išraižysiu tai, kas jame bus išgraviruota, sako kareivijų Viešpats. ir per vieną dieną panaikinsiu šios žemės kaltes.* Tada Zac.4:7 skaitome: *Kas tu esi, didysis kalne, prieš Zorobabelą? Jūs būsite išlygintas. Jis padės pagrindinį akmenį tarp aplodismentų: Malonė, malonė jai!* Toje pačioje vietoje 42 ir 47 eilutėse skaitome: *Jis man pasakė: ką tu matai? Aš atsakiau: Žiūriu ir štai yra auksinė žvakidė su vaza viršuje ir septyniomis lempomis su septyniomis lempų laikikliais lempoms, kurios yra žvakidės viršuje . ... Nes tie, kurie niekino silpnų pradų dieną, apsidžiaugs, kai pamatys lygį Zorobabelio rankoje. Šios septynios yra Viešpaties akys, bėgančios per visą žemę .* Norėdami patvirtinti šią žinią, Apr.5:6 rasime šį paveikslą, kuriame septynios akmens akys ir žvakidė priskiriamos Dievo Avinėliui, būtent Jėzui Kristui: *Ir aš pamačiau, viduryje sostą ir keturias gyvas būtybes ir tarp vyresniųjų – ėriuką, kuris ten buvo tarsi užmuštas. Jis turėjo septynis ragus ir septynias akis, tai yra septynios Dievo dvasios, pasiūstos per visą žemę.* Nuodėmingų tautų teismą Dievas vykdo asmeniškai, jokia žmogaus ranka nesikiša.

Dan 2:35 *Geležis, molis, žalvaris, sidabras ir auksas suskilo ir tapo kaip pelai, išbėgantys iš vasaros klijimo. vėjas juos nunešė ir nebuvo rasta jokių pėdsakų. Bet akmuo, atsitrenkęs į atvaizdą, tapo dideliu kalnu ir užpildė visą žemę.*

35a- *Tada geležis, molis, žalvaris, sidabras ir auksas suskilo ir tapo kaip pelai, kurie vasarą išbėga iš klijimo; vėjas juos nunešė ir nebuvo rasta jokių pėdsakų.*

Kristui sugrįžus, aukso, sidabro, žalvario, geležies ir molio simbolizuotų tautų palikuonys liko savo nuodėmėse ir verti jo sunaikinimo, o atvaizdas pranašauja šį sunaikinimą.

35b- *Bet akmuo, atsitrenkęs į atvaizdą, tapo dideliu kalnu ir užpildė visą žemę*

Apreiškimas atskleis, kad šis skelbimas visiškai išsipildys tik po tūkstančio dangiškojo teismo metų , kai atnaujintoje žemėje bus pasodinti išrinktieji, Apr. 4, 20, 21 ir 22.

Dan 2:36 *Tai yra sapnas. Mes pateiksime paaiškinimą prieš karalių.*

36a- Karalius pagaliau išgirsta tai, apie ką svajėjo. Tokio atsakymo negalima sugalvoti, nes jo apgauti buvo neįmanoma. Tas, kuris jam tai aprašo, gavo tą patį regėjimą. Jis taip pat atsiliepia į karaliaus prašymą parodydamas, kad sugeba interpretuoti vaizdus ir suteikti jiems prasmę.

Dan 2:37 *Karaliau, tu esi karalių karalius, nes dangaus Dievas davė tau valdžią, galią, jėgą ir šlovę.*

37a- Aš labai vertinu šią eilutę, kurioje matome Danielių neformaliai kalbantį su galinguoju karaliumi, ko joks žmogus nedrįstų padaryti mūsų iškrypusiomis ir sugadintomis dienomis. Neoficialus kreipimasis neįžeidžiantis, Danielius gerbia chaldėjų karalių. Tuinality yra tik gramatinė forma, kurią naudoja izoliuotas subjektas, kuris išreiškia save vienai trečiajai šaliai. Ir „kaip didis karalius, jis ne mažesnis žmogus“, kaip savo laiku galėjo pasakyti aktorius Molière'as. Nepateisinamų įžadų dreifas gimė jo laikais su Liudviku 14 , išdidžiu „saulės karaliumi“.

37b- *Karaliau, tu esi karalių karalius, nes dangaus Dievas tau atidavė imperiją*
Daugiau nei pagarbą Danielius atneša karaliui dangišką pripažinimą, apie kurį jis nežinojo. Tiesą sakant, dangiškasis karalių Karalius liudija, kad pastatė žemiškąjį karalių karalių. Karalių valdymas yra imperatoriškasis titulas. Imperijos simbolis yra „*erelio sparnai*“, kurie apibūdins ją kaip pirmą imperiją Dan.7.

37c - *galia,*

Ji nurodo teisę dominuoti prieš daugybę ir matuojama kiekiu, t. y. mase.

Jis gali pasukti galvą ir pripildyti galingą karalių pasididžiavimo. Karalius kartais pasiduos išdidumui ir Dievas jį išgydys per sunkų pažeminimo išbandymą, atskleistą Dane.4. Jis turi susitaikyti su mintimi, kad savo galią jis gavo ne savo jėgomis, o todėl, kad tikrasis Dievas jam ją suteikė. Dan.7 ši galia įgaus simbolinį medų ir persų *lokio atvaizdą*.

Įgaudami galios, kartais, jausdami tuštumą savyje ir savo gyvenime, vyrai nusižudo. Jėga priverčia fantazuoti apie tai, kaip įgyti didelę laimę, kuri neateina. „Visa nauja, viskas gražu“, sakoma posakyje, tačiau šis jausmas vargu ar trunka. Šiuolaikiniame gyvenime žinomi, žavimi ir turtingi menininkai nusižudo, nepaisant akivaizdžios, akinančios ir šlovingos sėkmės.

37d- *stiprumas*

Tai reiškia veiksmą, spaudimą, esant suvaržymui, dėl kurio priešininkas kovoje pasilenkia. Tačiau šią kovą galima pradėti prieš save. Tada kalbame apie charakterio stiprumą. Jėga matuojama kokybe ir efektyvumu.

Jis taip pat turi savo simbolį: *liūtas* pagal Teisėjų 14:18: „*Kas stipresnis už liūtą, kas saldesnis už medų*“. Liūto jėga yra jo raumenyse; letenų ir nagų, bet ypač burnos, kuri sugriebia ir uždusina aukas, prieš jas prarydama. Šio Simsono filistinams užduotos mįslės atsakymo nukreiptas atskleidimas taps neprilygstamos jėgos veiksmų prieš juos pasekmė.

37- *ir šlovė*.

Šis žodis keičia reikšmę žemiškoje ir dangiškoje sampratoje. Iki šios patirties Nebukadnecaras įgijo žmogiškąją šlovę. Malonumas dominuoti ir spręsti visų žemės būtybių likimus. Jam belieka atrasti dangiškąją šlovę, kurią gaus Jėzus Kristus, tapdamas savo tarnų tarnu, Valdovu ir Viešpačiu. Dėl savo išgelbėjimo jis galiausiai priims šią šlovę ir jos dangiškąs sąlygas.

Dan 2:38 *Jis atidavė į tavo rankas žmonių vaikus, laukų žvėris ir padangių paukščius, kad ir kur jie gyventų, ir paskyrė tave jų visų valdovu. auksine galva.*

38a Šis paveikslas bus naudojamas apibūdinti Nebukadnecarą Dan.4:9.

38b – *tu auksinė galva.*

Šie žodžiai rodo, kad Dievas iš anksto žino, ką pasirinks Nebukadnecaras. Šis simbolis, *auksinė galva*, pranašauja jo būsimą pašventinimą ir jo išrinkimą

amžinajam išganymui. Auksas yra išgryninto tikėjimo simbolis pagal 1 Petro 1:7: *kad jūsų tikėjimo išbandymas, brangesnis už gendantį auksą (kuris yra išbandytas ugnimi), atneštų šlovę, šlovę ir garbę, kai pasirodys Jėzus Kristus.* . Auksas , šis kalusis metalas , yra šio didžiojo karaliaus, kuris leidžiasi transformuojamas Dievo kūrėjo darbo, atvaizdas.

Dan 2:39 *Po tavęs iškils kita karalystė, mažesnė už tavo. tada trečioji karalystė, kuri bus iš vario ir valdys visą žemę.*

39a- Laikui bėgant žmogaus kokybė pablogės; statulos krūtinės ir dviejų rankų sidabras yra mažesnis už galvos auksą. Kaip Nebukadnecaras, Darijus Medas atsivers, Kyras 2 persas taip pat pagal Esd.1:1-4, visi taip pat myli Danielių; o po jų Darijus Persas ir Artakserksas 1 ^{pagal} Esd.6 ir 7. Išbandymuose jie džiaugsis matydami, kad žydų Dievas ateina į pagalbą saviesiems.

39b – *trečioji karalystė, kuri bus iš vario ir valdys visą žemę.*

Čia padėtis Graikijos imperijai labai pablogėja. Žalvaris, jį vaizduojantis simbolis, žymi nešvarumą, nuodėmę. Dan.10 ir 11 tyrimas leis suprasti kodėl. Tačiau jau dabar kalbama apie žmonių kultūrą kaip respublikinės laisvės ir visų jos iškrypusių ir korumpuotų nukrypimų, kurie pagal principą neturi ribų, išradėjas, todėl Dievas Pro.29:18 sako: *Kai nėra apreiškimo. , žmonės nevaržomi; Laimingas, jei jis laikosi įstatymų!*

Dan 2:40 *Bus ketvirtoji karalystė, stipri kaip geležis. kaip geležis laužo ir laužo viską, taip ji sulaužys ir sulaužys viską, kaip geležis, kuri viską laužo į gabalus.*

40a - Padėtis blogėja dėl šios ketvirtosios karalystės, kuri yra Romos karalystė, kuri dominuos ankstesnėse imperijose ir perims visas jų dievybes, kad sukauptų visas jų neigiamas charakteristikas, atnešant naujumą, geležinę nenumaldomo kietumo discipliną. Dėl to jis toks veiksmingas, kad jokia šalis negali tam atsisipirti; tiek, kad jo imperija tęsis nuo Anglijos vakaruose iki Babilono rytinėje pusėje. Geležis iš tikrųjų yra jos simbolis dėl dviašmenių kardų, šarvų ir skydų, todėl puolant kariuomenė įgauna ieties smaigalių šerdies pavidalą, nepaprastai efektyvią prieš netvarkingus išpuolius .

Dan 2:41 *Ir kaip tu matei pėdas ir pirštus, iš dalies iš keramikos molio ir iš dalies iš geležies, ši karalystė bus padalinta. bet jame bus kažkas iš geležies stiprumo, nes matėte geležį, sumaišytą su moliu.*

41a- Danielis to nenurodo, bet vaizdas kalba. *Pėdos ir pirštai* yra dominuojanti fazė, kuri lydės pagoniškąją Romos imperiją, kurią vaizdavo *geležis* . Padalinta ši Romos imperija taps mažų karalysčių, susidariusių po jos subyrėjimo, mūsų lauku. *Geležies* ir *molio* sąjunga sukuria ne stiprybę, o susiskaldymą ir silpnumą. Skaitome *puodžių molį* . Puodžius yra Dievas pagal Jer.18:6: *Ar aš negaliu pasielgti su jumis taip, kaip šis puodžius, o Izraelio namai? sako Viešpats. Štai kaip molis puodžiaus rankoje, taip jūs mano rankoje, o Izraelio namai!* Šis molis yra taiki žmonijos sudedamoji dalis, iš kurios Dievas atrenka savo išrinktuosius ir padaro juos garbės indais.

Dan 2:42 *Ir kaip kojų pirštai buvo iš dalies iš geležies, o iš dalies iš molio, taip ši karalystė bus iš dalies stipri ir iš dalies trapi.*

42a. Pažymi, kad romėnų *geležis* tęsėsi iki pasaulio pabaigos, nors Romos imperija prarado savo vienybę ir dominavimą 395 m. Paaiškinimas slypi tuo, kad jos dominavimą atgaivino religinis Romos katalikų tikėjimo viliojimas. Taip yra

dėl ginkluotos paramos, kurią Clovisas ir Bizantijos imperatoriai suteikė Romos vyskupui apie 500 m. Jie sukūrė jo prestižą ir naują popiežiaus valdžią, dėl kurios jis tapo žemišku krikščionių bažnyčios lyderiu, bet tik žmonių akyse. Nuo 538 m.

Dano 2:43 *Jūs matėte geležį, sumaišytą su moliu, nes jie bus sumaišyti žmonių sąjungomis. bet jie nebus sujungti vienas su kitu, kaip geležis nėra sujungta su moliu.*

43a- *Pėdų pirštai*, kurių yra *dešimt*, taps *dešimčia ragų* Dan.7:7 ir 24. Po kūno ir pėdų jie simbolizuoja Vakarų krikščioniškas Europos tautas paskutiniame laike, tai yra mūsų era. Pasmerkdamas veidmainiškas Europos tautų sąjungas, Dievas prieš 2600 metų atskleidė sutarčių, vienijančių šiandieninės Europos žmones, būtent suvienytus „Romos sutarčių“ pagrindu, trapumą.

Dan 2:44 *Šių karalių dienomis dangaus Dievas iškels karalystę, kuri niekada nebus sunaikinta ir nepraeis kitos tautos valdžioje. Jis sugriaus ir sunaikins visas šias karalystes, o pats išliks amžinai.*

44a- *Šių karalių laikais*

Dalykas patvirtintas, *dešimt kojų pirštų* yra modernūs su šlovingu Kristaus sugrįžimu.

44b – *dangaus Dievas iškels karalystę, kuri niekada nebus sunaikinta*

Išrinktieji atrenkami Jėzaus Kristaus vardu nuo pat jo tarnystės, per pirmąjį atėjimą į žemę, kad išpirktų nuodėmes tų, kuriuos jis išgelbėja. Tačiau per du tūkstančius metų po šios tarnybos ši atranka buvo atlikta nuolankiai ir persekiojant iš velniškos stovyklos. Ir nuo 1843 m., kaip patvirtins Dan.8 ir 12 studijos, tų, kuriuos Jėzus išgelbėja, yra nedaug.

6000 metų, kai baigiasi išrinktųjų atranka, 7-asis ^{tūkstantmetis} atveria amžinybės šabą tik išrinktiesiems, atpirktiems Jėzaus Kristaus krauju nuo Adomo ir Ievos laikų. Visi bus atrinkti dėl jų ištikimybės, nes Dievas pasiima ištikimus ir klusnius žmones, išvesdamas velnią, jo maištingus angelus ir nepaklusnius žmones iki visiško jų sielų sunaikinimo.

44c- *ir kurie nepaisys kitų žmonių dominavimo*

Nes tai padaro galą žemiškiems žmonių viešpatavimui ir paveldėjimui.

44d- *jis sugriaus ir sunaikins visas šias karalystes, o pats išliks amžinai*

Dvasia paaiškina, kokią reikšmę ji suteikia žodžiui pabaiga; absoliuti prasmė. Bus panaikinta visa žmonija. Ir Rev.20 atskleis mums, kas vyksta 7-ajame ^{tūkstantmetyje}. Taip atrasime Dievo suplanuotą programą. Apleistoje žemėje velnias bus laikomas nelaisvėje be jokios dangiškos ar žemiškos draugijos. O danguje 1000 metų išrinktieji teis nedorėlius mirusius. Pasibaigus šioms 1000 metų, nedorėliai bus prikelti galutiniam teismui. Juos naikinanti ugnis apvalys žemę, kurią Dievas padarys naują, šlovindamas ją, kad priimtų savo sostą ir atpirktus išrinktuosius. Todėl vizijos vaizdas apibendrina sudėtingesnius veiksmus, kuriuos atskleis Jėzaus Kristaus Apokalipsė.

Dan 2:45 *Tai rodo akmuo, kurį matėte nukritusį iš kalno be jokios rankos pagalbos ir kuris sulaužė geležį, žalvarį, molį, sidabrą ir auksą. Didysis Dievas paskelbė karaliui, kas turi įvykti po to. Sapnas yra tikras, o jo paaiškinimas yra tikras.*

45a – Pagaliau, po jo atėjimo, Kristaus, simbolizuojamo *akmeniu*, *tūkstančio metų dangiškojo teismo* ir jo paskutinio teismo įvykdymo, naujoje Dievo atkurtoje žemėje, regėjime paskelbtas *didysis kalnas įgaus formą ir vietą*. jam amžinybė.

Dano 2:46 *Tada karalius Nebukadnecaras parpuolė ant veido ir pagarbino Danielių ir įsakė jam aukoti aukas bei smilkalus.*

46a- Vis dar pagonis, karalius reaguoja pagal savo prigimtį. Gavęs iš Danieliaus viską, ko prašė, jis nusilenkė prieš jį ir įvykdė savo įsipareigojimus. Danielius neprieštarauja stabmeldiškiems veiksams jo atžvilgiu. Dar per anksti tam prieštarauti ir kvestionuoti. Laikas, priklausantis Dievui, padarys savo darbą.

Dano 2:47 *Karalius kalbėjo Danieliui: „Tikrai tavo Dievas yra dievų Dievas ir karalių Viešpats. Jis atskleidžia paslaptis, nes tu sugebėjai atskleisti šią paslaptį.*

47a- Tai buvo pirmasis karaliaus Nebukadnecaro žingsnis atsivertimo link. Jis niekada negalės pamiršti šios patirties, kuri verčia jį pripažinti, kad Danielius turi ryšį su tikroju Dievu, iš tikrųjų, *dievų Dievu ir karalių Viešpačiu*. Tačiau jam padedanti pagonių palyda atidės jo atsivertimą. Jo žodžiai liudija pranašiško darbo veiksmingumą. Dievo galia iš anksto pasakyti, kas atsitiks, normalų žmogų stato į įtikinamų įrodymų sieną, kuriai išrinktasis pasiduoda, o puolusieji priešinasi.

Dano 2:48 *Karalius pakėlė Danielių ir davė jam daug turtingų dovanų. jis davė jam vadovauti visai Babilono provincijai ir paskyrė jį aukščiausiuoju visų Babilono išminčių valdovu.*

48a- Nebukadnecaras Danieliui pasielgė taip pat, kaip faraonas prieš jį su Juozapu. Kai jie yra protingi ir neužsispyrę užsidarę bei blokuojami, puikūs lyderiai moka įvertinti tarno, kuris suteikia vertingų savybių, paslaugas. Jie ir jų žmonės yra jo išrinktųjų dieviškų palaiminimų gavėjai. Taigi tikrojo Dievo išmintis naudinga kiekvienam.

Dano 2:49 *Danielius paprašė karaliaus perduoti Babilono provincijos valdymą Šadrachui, Mešachui ir Abed Negui. Danielius buvo karaliaus kieme.*

49a. Šie keturi jaunuoliai savo ypač ištikimu požiūriu į Dievą išsiskyrė iš kitų jaunų žydų, kurie kartu su jais atvyko į Babiloną. Po šio išbandymo, kuris galėjo tapti dramatiškas kiekvienam, pasirodo gyvojo Dievo pritarimas. Taip matome skirtumą, kurį Dievas daro tarp tų, kurie jam tarnauja, ir tų, kurie jam netarnauja. Jis išaukština savo išrinktus pareigūnus, kurie pasirodė esą verti, viešai, visų žmonių akyse.

Danielius 3

Dan 3:1 *Karalius Nebukadnecaras padarė auksinį šešiasdešimties uolekčių aukščio ir šešių uolekčių pločio atvaizdą. Jis pastatė jį Duros slėnyje, Babilono provincijoje.*

3a- Karalius buvo įsitikinęs, bet dar neatsivertęs gyvojo Danieliaus Dievo. Ir vis dar jam būdinga megalomanija. Aplink jį esantys suaugusieji skatina jį eiti šiuo keliu, kaip pasakos lapė su varna, jį dievina ir gerbia kaip dievą. Be to, karalius lygina save su dievu. Reikia pasakyti, kad pagonybėje dreifavimas yra lengvas, nes kitos netikros dievybės yra nejudrios ir sustingusios statulų pavidalu, o jis, karalius, būdamas gyvas, jau yra už jas pranašesnis. Bet kaip prastai šis auksas naudojamas statant statulą! Akivaizdu, kad ankstesnė vizija dar nedavė vaisių. Galbūt net dievų Dievo jam parodytos garbės padėjo išlaikyti ir net auginti jo pasididžiavimą. Auksas, išbandymu išgryninto tikėjimo simbolis pagal 1 Petro 1:7, padės atskleisti tokio tipo didingo tikėjimo buvimą trijuose Danieliaus bendražygiuose, šiame skyriuje pasakojamame naujame patyrimo. Tai pamoka, kurią Dievas ypač skiria savo išrinktiesiems paskutiniame adventistų teisme, kai Apr 13:15 pranašaujamas mirties nutarimas netrukus atims jų gyvybes.

Dan 3:2 *Karalius Nebukadnecaras sukvietė satrapus, prievaizdus ir valdytojus, vyriausiuosius teisėjus, išdininkus, teisininkus, teisėjus ir visus provincijų valdininkus, kad pašventintų karaliaus Nebukadnecaro pastatytą atvaizdą.*

2a- Skirtingai nuo Danieliaus išbandymo Dan.6, ši patirtis atsirado ne dėl karalių supusių žmonių sąmokslų. Čia atsiskleidžia jo asmenybės vaisius.

Dan 3:3 *Tada satrapai, prievaizdai ir valdytojai, vyriausieji teisėjai, išdininkai, teisininkai, teisėjai ir visi provincijų teisėjai susirinko pašventinti atvaizdo, kurį karalius Nebukadnecaras buvo pastatęs. Jie stovėjo priešais atvaizdą, kurį Nebukadnecaras pastatė.*

Dan 3:4 *Ir šauklys sušuko garsiu balsu: "Tai jie jums įsako, žmonės, tautos ir vyrai visomis kalbomis!"*

Dan 3:5 *Išgirdę trimito, dūdelės, gitaros, sambukos, psalterio, dūdmaišių ir visokių muzikos instrumentų garsą, pargriūsite ir pagarbinsite karaliaus Nebukadnecaro pastatytą auksinę statulą.*

5a- *Tuo momentu, kai girdi trimito garsą*

Teismo signalas bus duotas *trimito garsu*, kaip Jėzaus Kristaus sugrižimas simbolizuojamas Apr 11:15 7-ojo ^{trimito} garsu, o šešios ankstesnės baismės taip pat simbolizuojamos trimitais.

5b – *parklupsite*

Nusilenkimas yra fizinė garbės forma. Apr.13:16 Dievas jį simbolizuoja žmonių *ranka*, kuri *gaus žvėries ženklą*, o tai susideda iš pagoniškos saulės dienos, kuri pakeitė šventąjį dieviškąjį šabą, pagerbimą.

5c - *ir jums tai patiks*

Garbinimas yra psichinė garbės forma. Apr.13:16 Dievas jį pavaizduoja per *kaktą* žmogaus, kuris gauna *žvėries ženklą* .

Ši eilutė leidžia mums atrasti šių Jėzaus Kristaus Apokalipsėje nurodytų simbolių raktus. Žmogaus *kakta ir ranka* apibendrina jo mintis ir darbus, o tarp išrinktųjų šie simboliai gauna *Dievo antspaudą* , priešingai nei *žvėries ženklas* , tapatinamas su Romos katalikybės „sekmadieniu“, priimtas ir palaikomas protestantų nuo tada. jų įstojimas į ekumeninį aljansą.

Visa šios karaliaus Nebukadnecaro nustatytos priemonės organizacija bus atnaujinta pasaulio pabaigoje išbandant ištikimybę Dievo kūrėjo šabatui. Kiekvienas šabas, išrinktųjų atsisakymas dirbti liudys jų pasipriešinimą žmonių įstatymui. O sekmadienį jų atsisakymas dalyvauti primestose bendrose pamaldose juos identifikuos kaip maištininkus, kurių reikia atsikratyti. Tada bus paskelbtas mirties nuosprendis. Todėl procesas visiškai atitiks tai, ką patirs trys Danieliaus draugai, būdami visiškai palaiminti Dievo už jau parodytą ištikimybę.

Tačiau prieš pasaulio pabaigą ši pamoka pirmiausia buvo pasiūlyta senojo aljanso žydams, kurie patyrė panašų išbandymą nuo 175 iki 168 m., kuriuos mirtinai persekiojo Graikijos karalius Antiochos 4, žinomas kaip Epifanas. Dan.11 paliudys, kad kai kurie ištikimi žydai labiau norėjo būti nužudyti nei daryti bjaurybę savo tikrojo Dievo akivaizdoje. Nes tais laikais Dievas nesikišo, kad stebuklingai jų išgelbėtų, kaip ir vėliau dėl Romos nužudytų krikščionių.

Dan 3:6 *Kas nesilenkia ir negarbina, bus tuoj pat įmestas į ugnies krosnį.*

6a- Danieliaus draugams grėsmė yra *ugnies krosnis* . Šis mirties pavojus yra galutinio mirties dekreto vaizdas. Tačiau yra skirtumas tarp dviejų pradžios ir pabaigos patyrimų, nes galiausiai uginga krosnis bus paskutinio teismo bausmė užpuolikams, persekiotojams išrinktiesiems Dievo šventiesiems.

Dan 3:7 *Todėl, kai visos tautos išgirdo trimito, dūdy, gitaros, sambukos, psalterijos ir visų muzikos instrumentų garsą, visos tautos, tautos ir tautos visomis kalbomis. parpuolė ir pagarbino auksinį atvaizdą, kurį pastatė karalius Nebukadnecaras.*

7a – Šis elgesys, kai masės beveik visuotinai ir vieningai paklūsta žmonių įstatymams ir potvarkiams, vis dar pranašauja jų elgesį paskutinio žemiškojo tikėjimo išbandymo metu. Su ta pačia baime bus paklūsta paskutinei visuotinei žemės valdžiai.

Dan 3:8 *Ta proga ir tuo pačiu metu kai kurie chaldėjai atėjo ir apkaltino žydus.*

8a – Dievo išrinktieji yra velnio, kuris valdo visas sielas, kurių Dievas nepripažįsta kaip savo išrinktųjų, taikiniai. Žemėje ši velniška neapykanta įgauna pavydo ir kartu didžiulės neapykantos formą. Tada jie laikomi atsakingais už visas blogybes, nuo kurių kenčia žmonija, nors tai yra priešinga, kuri paaiškina šias blogybes, kurios yra tiesiog Dievo neapsaugotos pasekmės. Tie, kurie nekenčia išrinktųjų pareigūnų, rengia sąmokslus, kad juos paverstų populiariu išnaudojimu, kurio reikia atsikratyti juos nužudant.

Dan 3:9 *Jie atsakė karaliui Nebukadnecarui: Karaliau, gyvenk amžinai!*

9a- Į sceną patenka velnio agentai, siužetas tampa aiškesnis.

Dan 3:10 *Tu davei įsakymą, kad kiekvienas, kuris girdi trimito, dūdelės, gitaros, sambukos, psalterijos, dūdmaišių ir visokių instrumentų garsą, nusilenktų ir garbintų auksinį atvaizdą. ,*

10a- Jie primena karaliui jo paties žodžius ir jo karališkosios valdžios tvarką, kuriai reikia paklusnumo.

Dan 3:11 *o kas nesilenkia ir negarbina, bus įmestas į ugnies krosnį.*

11a- Taip pat primenama mirties grėsmė; spąstai užsidaro ant išrinktųjų šventųjų.

Dan 3:12 12 *Dabar yra žydų, kuriems patikėjai Babilono provincijos priežiūrą, Šadrachas, Mešachas ir Abed Negas. jie netarnauja tavo dievams ir negarbina auksinio atvaizdo, kurį pastatei.*

12a- Dalykas buvo nuspėjamas, aukšti postai buvo patikėti žydams užsieniečiams, užsidegęs klastingas pavydas turėjo parodyti savo žudikiškos neapykantos vaisius. Taigi Dievo išrinktieji yra išskiriami ir pasmerkiami liaudies kerštu.

Dan 3:13 *Tada Nebukadnecaras, supykęs ir supykęs, liepė atvesti Šadrachą, Mešachą ir Abed Negą. Ir šie vyrai buvo atvesti pas karalių.*

13a- Atsiminkite, kad šie trys vyrai iš Nebukadnecaro gavo aukščiausias pareigas jo karalystėje, nes jam pasirodė išmintingesni, protingesni už jo tautos žmones. Štai kodėl jo „suiršusi ir įnirtinga“ būseną paaiškina, kad jis akimirksniu pamiršo išskirtines jų savybes.

Dan 3:14 *Nebukadnecaras jiems tarė: „Ar tyčia, Šadrachai, Mešachai ir Abed Negai, netarnaujate mano dievams ir negarbinatė auksinio atvaizdo, kurį turite aukštai?“*

14a- Jis net nelaukia, kol jie atsakys į jo klausimą: ar jūs tyčia nepaklūstate mano įsakymams?

Dan 3:15 *Dabar būkite pasiruošę ir išgirdę trimito, dūdu, gitaros, sambukos, psalterijos, dūdmaišių ir visokių instrumentų garsą, nusilenksite ir garbinsite atvaizdą, kurį sukūriau; jei tu jo negarbinsi, tu tuoj būsi įmestas į ugnies krosnį. O kas yra tas dievas, kuris išgelbės tave iš mano rankos?“*

15a- Staiga supratęs, kokie naudingi jam šie vyrai, karalius yra pasirengęs pasiūlyti jiems naują galimybę, paklusdamas jo visuotiniam imperatoriškam įsakymui.

Į užduotą klausimą netikėtai atsakys tikrasis Dievas, kurį Nebukadnecaras, regis, pamiršo, paimtas savo imperinio gyvenimo veiklos. Be to, nėra nieko, kas galėtų nustatyti romano datą.

Dan 3:16 *Šadrachas, Mešachas ir Abed Negas atsakė karaliui Nebukadnecarui: „Nereikia tau atsakyti į šį klausimą“.*

16a. Šie žodžiai, pasakyti galingiausiam savo laikų karaliui, atrodo piktinantys ir nepagarbūs, tačiau juos sakę vyrai nėra maištingi žmonės. Priešingai, jie yra paklusnumo gyvajam Dievui, kuriam jie tvirtai nusprendė likti ištikimi, modeliai.

Dan 3:17 *Štai mūsų Dievas, kuriam tarnaujame, gali išgelbėti mus iš ugnies krosnies, ir jis išgelbės mus iš tavo rankų, karaliau.*

17a- Skirtingai nei karalius, tikintieji išrinktieji išlaikė įrodymus, kuriuos Dievas jiems davė, kad parodytų, jog jis buvo su jais regėjimo išbandyme. Susiedami šią asmeninę patirtį su šlovingais prisiminimais apie savo tautą, išlaisvintą iš egiptiečių ir jų vergiją, to paties ištikimojo Dievo, jie išstumia drąsą iki nepaisymo karaliui. Jų ryžtas yra visiškas, net jei tai kainuoja jų mirtimi.

Tačiau Dvasia verčia juos pranašauti jo įsikišimą: *ji išgelbės mus iš tavo rankų, o karaliau* .

Dan 3:18 *Priešingu atveju žinok, karaliau, kad mes netarnausime tavo dievams ir negarbinsime auksinio atvaizdo, kurį pastatei.*

18a- Ir jei Dievo pagalba neateina, jiems geriau mirti kaip ištikimiems išrinktiesiems, nei išgyventi kaip išdavikams ir bailiams. Šią ištikimybę aptiksime graikų persekiotojo iškeltame išbandyme – 168 m. Ir po to per visą krikščionybės epochą tarp tikrų krikščionių, kurie iki pasaulio pabaigos nepainios Dievo įstatymo su piktų žmonių įstatymu.

Dano 3:19 *Nebukadnecaras buvo pilnas rūstybės ir pasikeitė veidu, atsigręžęs į Šadrachą, Mešachą ir Abed Negą. Jis vėl prabilo ir liepė įkaitinti krosnį septynis kartus daugiau, nei reikėtų įkaitinti.*

19a- Reikia suprasti, kad šis karalius per savo gyvenimą niekada nematė ir negirdėjo, kad kas nors prieštarautų jo sprendimams; kuris pateisina *jo įniršį ir pasikeitusią veido išvaizdą* . Į jį įeina velnias, kad vestų jį nužudyti Dievo išrinktuosius.

Dano 3:20 *Tada jis įsakė kai kuriems iš stipriausių savo kariuomenės kareivių surišti Šadrachą, Mešachą ir Abed Negą ir įmesti į ugnies krosnį.*

Dan 3:21 21 *Tie vyrai buvo surišti bridžais, tunikomis, apsiaustais ir kitais drabužiais ir buvo įmesti į ugnies krosnį.*

21a – Visos šios paminėtos medžiagos, kaip ir jų kūnas, yra degios.

Dan 3:22 *Kadangi karaliaus įsakymas buvo griežtas, o krosnis buvo nepaprastai karšta, liepsna nužudė vyrus, kurie įmetė į ją Šadrachą, Mešachą ir Abed Negą.*

22a Šių vyrų mirtis liudija mirtiną šios krosnies ugnies efektyvumą.

Dan 3:23 23 *Ir šie trys vyrai, Šadrachas, Mešachas ir Abed Negas, krito surakinti vidury ugnies krosnies.*

23a- Karaliaus įsakymas yra įvykdytas, netgi nužudomi jo paties tarnai.

Dan 3:24 *Karalius Nebukadnecaras išsigando ir greitai atsikėlė. Jis atsakė savo patarėjams: “Argi mes neįmetėme trijų surišusių vyrų į ugnį? Jie atsakė karaliui: Tikrai, karaliau!*

24a- Savo laikų karalių karalius negali patikėti savo akimis. Tai, ką jis mato, pranoksta žmogaus vaizduotėje. Jis jaučia poreikį save nuraminti, klausdamas aplinkinių, ar trijų vyrų įmetimas į krosnies ugnį yra realybė. Ir tai jam patvirtina: *tai tikrai, karaliau!*

Dan 3:25 25 *Jis atsakė: “Aš matau keturis vyrus be pančių, vaikštančius ugnies viduryje ir neturinčius jokios žalos. o ketvirtojo figūra panaši į dievų sūnų.*

25a- Atrodo, kad tik karalius turėjo ketvirtojo veikėjo viziją, kuri jį gąsdino. Trijų vyrų pavyzdinis tikėjimas yra pagerbtas ir Dievo atsakytas. Šioje ugnyje karalius gali atskirti žmones ir mato kartu su jais stovinčią šviesos ir ugnies figūrą. Ši nauja patirtis pranoksta pirmąją. Gyvojo Dievo tikrovė jam vis dar įrodyta.

25b- *o ketvirtojo figūra primena dievų sūnų*

Šio ketvirtojo veikėjo išvaizda taip skiriasi nuo žmonių, kad karalius jį tapatina su *dievų sūnumi* . Posakis yra laimingas, nes tai iš tikrųjų yra tiesioginis įsikišimas to, kuris žmonėms taps **Dievo Sūnumi** ir **Žmogaus Sūnumi** , Jėzumi Kristumi.

Dan 3:26 *Nebukadnecaras priėjo prie ugnies krosnies įėjimo ir, kalbėdamas, tarė: Šadrachai, Mešachai ir Abed Negas, Aukščiausiojo Dievo tarnai, išeik ir atėik! Šadrachas, Mešachas ir Abed Negas išėjo iš ugnies.*

26a Nebukadnecaras dar kartą paverčia save ėriu, susidūręs su nepaprastai stipresniu už jį karaliumi liūtu. Šis priminimas pažadina ankstesnio regėjimo patirties liudijimą. Dangaus Dievas kreipiasi į jį antrą kartą.

Dan 3:27 27 *Satrapai, prievaizdai, valdytojai ir karaliaus patarėjai susirinko. jie matė, kad ugnis neturėjo galios šių vyrų kūnams, kad plaukai ant galvų nebuvo apdege, apatinės kelnės nebuvo pažeistos ir ugnies kvapas jų nepasiekė.*

27a – Šioje patirtyje Dievas mums ir Nebukadnecarui pateikia tikrosios visagalybės įrodymą. Jis sukūrė žemiškus įstatymus, kurie sąlygoja visų žmonių ir visų gyvūnų, gyvenančių jo žemėje ir jo dimensijoje, gyvenimus. Tačiau jis ką tik įrodė, kad nei jam, nei angelams šios žemiškos taisyklės nepavaldios. Visuotinių įstatymų Kūrėjas, Dievas yra virš jų ir savo valia gali įsakyti stebuklingų atvejų, kurie jo laiku atneš šlovę ir reputaciją Jėzui Kristui.

Dan 3:28 *Nebukadnecaras atsakė: “Tebūna palaimintas Šadracho, Mešacho ir Abed Nego Dievas, kuris atsiuntė savo angelą ir išlaisvino juo pasitikėjusius tarnus, kurie pažeidė karaliaus įsakymą ir atidavė savo kūną, o ne tarnavo ir garbino. bet kuris kitas dievas, išskyrus jų Dievą!*

28a- Karaliaus pyktis dingo. Atsistojęs kaip vyras, jis mokosi iš patirties ir išleidžia įsakymą, kuris neleis tam pasikartoti. Nes patirtis karti. Dievas parodė babiloniečiams, kad Jis yra gyvas, veiklus ir pilnas jėgų bei galios.

28b – *kuris pasiuntė savo angelą ir išlaisvino savo tarnus, kurie juo pasitikėjo, ir kuris pažeidė karaliaus įsakymą ir atidavė savo kūnus, o ne tarnautų ir garbintų bet kurį kitą dievą, išskyrus savo Dievą!*

Būdamas labai aiškus, karalius suvokia, koks žavingas yra vyrų, kuriuos jo beprotiškas pasididžiavimas norėjo nužudyti, ištikimybė. Neabejotina, kad jis suvokia, kad dėl savo galios jam būtų pavykę išvengti šio kvailo išbandymo, kurį sukelia jo išdidumas, dėl kurio jis tik verčia klysti rizikuodamas nekaltais žmonėmis.

Dano 3:29 *Dabar toks yra mano įsakymas: kiekvienas žmogus, iš visų tautų, tautų ar kalbų, kurie kalbės pikta apie Šadracho, Mešacho ir Abed Nego Dievą, bus sukapotas, o jo namai bus sunaikinti. šiukšlių krūva, nes nėra kito dievo, kuris galėtų išgelbėti kaip jis.*

29a- Šiuo pareiškimu karalius Nebukadnecaras suteikia savo apsaugą Dievo išrinktiesiems.

Tuo pat metu jis grasina kiekvienam, kuris *piktai kalba apie Šadracho, Mešacho ir Abednego Dievą*, ir patikslina, kad *bus suplėšytas į gabalus, o jo namai pavirs šiukšlių krūva, nes jo nėra. joks kitas dievas, kuris galėtų išgelbėti kaip jis.* Esant tokiai grėsmei, neabejotina, kad tol, kol karaliaus Nebukadnecaras, ištikimieji Dievo išrinktieji neturės problemų dėl sąmokslų.

Dano 3:30 *Po to karalius Babilono krašte klestėjo Šadrachui, Mešachui ir Abed Negui.*

30a – „Viskas gerai, kas gerai baigiasi“ ištikimiesiems gyvojo Dievo, viso to, kas gyva ir egzistuoja, kūrėjui. Nes jo išrinktieji prisikels paskutiniai ir vaikščios mirusiųjų, savo buvusių priešų, dulkėmis atkurta žeme per amžius.

Paskutiniame bandyme ši laiminga pabaiga taip pat bus gauta. Taigi, pirmasis išbandymas ir paskutinė nauda iš tiesioginio gyvojo Dievo įsikišimo į savo išrinktuosius, kurių jis ateina išgelbėti Jėzuje Kristuje, Gelbėtojas, nes jo vardas Jėzus reiškia „YaHWéH gelbsti“.

Danielius 4

Dan 4:1 *Nebukadnecaras karalius visoms tautoms, tautoms ir kalboms, kurios gyvena visoje žemėje. Tebūnie jums gausybė ramybės!*

1a- Tonas ir forma tai įrodo, karalius, kuris kalba, yra tas, kuris atsivertė į Danieliaus Dievą. Jos išraiškos primena Naujosios Sandoros laiškų raštus. Jis siūlo ramybę, nes jis pats dabar yra ramybėje savo žmogiškoje širdyje su meilės ir teisingumo Dievu, tikru, vieninteliu, nepakartojamu.

Dan 4:2 *Man atrodė gera rodyti ženklus ir stebuklus, kuriuos Aukščiausiasis Dievas man padarė.*

2a- Karalius dabar elgiasi taip, kaip Jėzus pasakė jo išgydytiems akliesiems ir luošiams: „*Eik, parodyk save šventykloje ir papasakok, ką Dievas tau padarė*“. Karalius yra įkvėptas to paties troškimo, įkvėpto Dievo. Nes atsivertimai įmanomi kiekvieną dieną, bet Dievas ne visiems jiems suteikia tokio poveikio, kurį patyrė karalių karalius, galingas ir stiprus imperatorius.

Dan 4:3 *Kokie puikūs jo ženklai! Kokie galingi jo stebuklai! Jo karalystė yra amžina, ir jo valdžia išlieka iš kartos į kartą.*

3a. Šių dalykų supratimas ir tikrumas suteikia jam ramybę ir tikrą laimę, kurią jau galima rasti žemiau. Karalius viską išmoko ir suprato.

Dan 4:4 *Aš, Nebukadnecaras, ramiai gyvenau savo namuose ir laimingas savo rūmuose.*

4a- Tylus ir laimingas? Taip, bet vis tiek neatsivertęs pagonis už tikrąjį Dievą.

Dan 4:5 *Sapnavau, kuris mane išgąsdino. mintys, su kuriomis mane persekiojo savo lovoje, ir mano proto vizijos pripildė mane siaubo.*

5a- Šis karalius Nebukadnecaras mums tikrai pristatomas kaip pasiklydusi avis, kurios Dievas Kristuje ateina ieškoti padėti ir išgelbėti nuo nelaimių. Nes po šio ramaus ir laimingo žemiškojo laiko karaliaus ateitis būtų pražūtis ir amžina mirtis. Dėl jo amžinojo išganymo Dievas ateina jo trukdyti ir kankinti.

Dan 4:6 *Ir aš įsakiau visus Babilono išminčius atvesti prieš mane, kad jie paaiškintų man sapną.*

6a- Akivaizdu, kad Nebukadnecaras turi rimtų atminties problemų. Kodėl jis iš karto nepaskambina Danieliui?

Dan 4:7 *Tada atėjo magai, astrologai, chaldėjai ir būrėjai. Aš jiems papasakojau sapną, o jie man nepaaiškino.*

7a- Viskas vyksta taip, kaip ir per pirmąjį regėjimą, pagonių būrėjai mieliau atpažįsta savo neveiksmumą, o ne pasakoja pasakas karaliui, kuris jau kėlė grėsmę jų gyvybei.

Dan 4:8 *Pagaliau prieš mane pasirodė Danielius, pavadintas Beltešacaru pagal mano dievo vardą ir turintis jame šventųjų dievų dvasią. Pasakau jam sapną:*

8a- Nurodyta pamiršimo priežastis. Belas vis dar buvo karaliaus dievas. Čia prisimenu, kad Darijus Medas, Kyras Persas, Darijus Persas, Artakserksas 1 pagal Esd.1, 6 ir 7, visi savo laiku įvertins išrinktuosius žydus ir jų vienintelį Dievą. Įskaitant Kyrą, apie kurį Dievas pranašauja Iz.44:28, sakydamas: *Aš sakau apie Kyrą: Jis yra mano ganytojas ir vykdys visą mano valią; Jis sakys apie Jeruzalę: Tebūna ji atstatyta! Ir apie šventyklą: Tebūna ji įkurta!* - Pranašautas ganytojas įvykdys pranašišką Dievo valią, kuriam jis pripažįsta paklūstantis. Šis kitas tekstas patvirtina jo pranašautą atsivertimą: Iz.45:2: *Taip sako Viešpats savo pateptajam Kyrui ir 13 eilutėje: Aš prikėliau Kyrą savo teisumu ir ištaisysiu visus jo kelius. ; Jis atstatys mano miestą ir išlaisvins mano belaisvius be išpirkos ir kyšio,sako kareivijų Viešpats.* Ir šio plano išsipildymas rodomas Esd.6:3–5: *Pirmaisiais karaliaus Kyro metais karalius Kyras davė tokį įsakymą dėl Dievo namų Jeruzalėje: Tepastatyti namai, kad jie būtų vieta aukoms. yra siūlomi ir turi tvirtus pagrindus. Jis bus šešiasdešimties uolekčių aukščio, šešiasdešimties uolekčių pločio, trys eilės tašytų akmenų ir viena eilė naujos medienos. Išlaidas apmokės karaliaus šeima . Be to, auksiniai ir sidabriniai Dievo namų indai, kuriuos Nebukadnecaras buvo paėmęs iš Jeruzalės šventyklos ir nugabenęs į Babiloną, bus grąžinti, nuvežti į Jeruzalės šventyklą į vietą, kur jie buvo, ir padėti namuose. Dievo. Išlaidas apmokės karaliaus šeima.* Dievas suteikia jam garbę, kurią jis suteikė karaliui Saliamonui. Tačiau būkite atsargūs! Šis dekretas neleis Dan.9:25 siūlomo skaičiavimo naudoti norint gauti pirmojo Mesijo atėjimo datą; tai bus karaliaus Artakserkso Perso. Kyras turėjo atstatyti šventyklą, bet Artakserksas leido atstatyti Jeruzalės sienas ir grąžinti visą žydų tautą į savo nacionalinę žemę.

Dano 4:9 *Beltešacaras, magų vadas, kuris, kaip žinau, turi tavyje šventųjų dievų dvasią ir kuriam nėra sudėtinga paslaptis, paaiškink man regėjimus, kuriuos mačiau sapne.*

9a- Turime suprasti, kur yra karalius. Savo mintyse jis liko pagonis ir tik Danieliaus Dievą pripažino kaip kitą dievą, išskyrus tai, kad jis galėjo paaiškinti sapnus. Mintis, kad reikia pakeisti dievus, jam neatėjo į galvą. Danieliaus Dievas buvo tik dar vienas dievas, palyginti su kitais.

Dan 4:10 *Tai yra mano proto regėjimai, kol aš guliu. Pažiūrėjau, ir štai žemės viduryje buvo didelis medis.*

10a- Vaizduose, kuriuos Jėzus naudos vesdamas pamokas dvasingiems žmonėms, kurių nori mokyti, medis bus žmogaus atvaizdas – nuo nendrės, kuri lenkia ir linksta, iki galingo ir didingo kedro. Ir kaip žmogus gali vertinti skanius

medžio vaisius, taip Dievas vertina ar ne vaisius, kuriuos neša jo tvariniai, nuo maloniausių iki mažiausiai malonių, net bjaurių ir šlykščių.

Dan 4:11 *Ir šis medis tapo didelis ir stiprus, jo viršūnė siekė dangų ir buvo matoma iš visos žemės pakraščiu.*

11a- Statulos vizijoje chaldėjų karalius jau buvo lyginamas su medžiu pagal tikrojo Dievo jam suteiktą galią, jėgą ir imperiją.

Dan 4:12 12 *Jo lapija buvo graži ir vaisiai gausūs. jis nešė visiems maisto; lauko žvėrys glaudėsi po jo šešėliu, ir kiekviena gyva būtybė sėmėsi iš jos maisto.*

12a- Šis galingas karalius pasidalijo su visais savo imperijos turtais ir maistu, pagamintu pagal jo nurodymus.

12b – *tarp jos šakų apsigyveno padangių paukščiai,*

Išraiška yra Dan.2:38 reprimė. Tiesiogine prasme šie dangaus paukščiai simbolizuoja taiką ir ramybę, kuri karaliauja jam valdant. Dvasine prasme jie nurodo dangiškuosius Dievo angelus, tačiau šioje vienintelėje nuorodoje iš Ecc.10:20 kalbama apie patį Dievą, nes jis vienintelis tyrinėja kiekvieno mintis: *Nekeik karaliaus. , net mintyse, ir nekeikti turtingųjų kambaryje, kuriame miegate; nes dangaus paukštis nuneštų tavo balsą, sparnuotas gyvūnas paskelbtų tavo žodžius .* Daugumoje citatų dangaus paukščiai primena erelius ir plėšruosius paukščius, dominuojančius tarp sparnuotų rūšių. Paukščiai apsigyvena ten, kur gausu jų maisto; todėl vaizdas patvirtina gerovę ir sotumą maistu.

Dan 4:13 *Savo dvasios regėjimuose, kuriuos mačiau gulėdamas, pamačiau, ir štai vienas iš budinčiųjų ir šventųjų nužengė iš dangaus.*

13a – Iš tiesų dangaus angelams nereikia miegoti, todėl jie nuolat veikia. Tie , kurie yra šventi ir tarnauja Dievui, nužengia iš dangaus, kad nešti Jo žinią Jo žemiškiesiems tarnams.

Dan 4:14 14 *Jis šaukė nuoširdžiai ir kalbėjo taip: Nukirsk medį ir nukirsk jo šakas! nukratykite lapiją ir išbarstykite vaisius; Tepabėga žvėrys iš po jo ir paukščiai iš jo šakų!*

14a – Vizija skelbia, kad karalius praras savo karalystę ir jo dominavimą.

Dan 4:15 *Bet palikite stiebę ten, kur šaknys yra žemėje, ir suriškite geležinėmis bei žalvario grandinėmis tarp lauko žolių. Tegul jis yra permirkęs dangaus rasoje ir kaip žvėrys, tebūna jam dalis žemės žolės.*

15a- *Bet palikite kamieną žemėje, kur yra šaknys*

Karalius pasiliks savo karalystėje; jis nebus išvartytas.

15b *ir suriškite jį geležinėmis ir žalvario grandinėmis tarp lauko žolių*

Nereikia geležinių ar žalvario grandinių, nes Dievas tiesiog privers savo kaliją būtybę prarasti protą ir sveiką protą visais aspektais – fizine, psichine ir moraline. Galingas karalius laikys save lauko žvėrimi. Todėl jo karalystės didieji bus priversti pašalinti iš jo karalystės viešpatavimą.

15c – *Tegul jis būna permirkęs dangaus rasa ir kaip žvėrys, kaip jo dalis, žemės žolė*

Galime įsivaizduoti, kaip pasibaisėjo jo suaugusieji, kurie pamatys, kaip jis valgo žolę nuo žemės, kaip karvė ar avis. Jis atsisakys dengtų būstų, mieliau gyvens ir miegos laukuose.

Dan 4:16 16 *Jo žmogaus širdis bus atimta nuo jo ir žvėries širdis bus jam atiduota. ir septyni laikai praeis virš jo.*

Šia patirtimi Dievas dar kartą įrodo savo tikrąją visagalybę. Kadangi yra visų savo būtybių gyvybės Kūrėjas, savo šlovei jis gali bet kada padaryti protingą arba, priešingai, jį nutildyti. Kadangi tai lieka nematoma jų akims, vyrai nepaiso šios nuolat juos slegiančios grėsmės. Tačiau tiesa, kad jis retai įsikiša, o kai tai daro, tai daro dėl konkrečios priežasties ir tikslo.

Bausmė matuojama. Jis bus taikomas karaliui Nebukadnecarui *septynis kartus*, tik septynerius metus. Šią trukmę naudoti niekam, išskyrus patį karalių, nėra teisėta. Vėlgi, pasirinkdamas skaičių „7“, kūrėjas Dievas savo „karališkuoju antspaudu“ inicijuoja veiksmą, kuris netrukus bus atliktas.

Dan 4:17 *Šis sakiny yra budinčiųjų įsakymas, šis sprendimas yra šventųjų įsakymas, kad gyvieji žinotų, jog Aukščiausiasis valdo žmonių karalystę ir duoda ją kam nori, ir kad jis augina ten pačius bjauriausius vyrus.*

17a – *Šis sakiny yra žiūrinčiųjų dekretas*

Dvasia pabrėžia išskirtinį šio dieviško įsikišimo pobūdį, kuriam ji skiria „dekreto“ vaidmenį tiems, kurie stebi. Žmogus turi išmokti, kad nepaisant apgaulingos išvaizdos, jį nuolat stebi dangaus būtybės. Dievas nori, kad šis pavyzdys būtų pamoka žmonėms iki pasaulio pabaigos. Cituodamas tuos, kurie žiūri, jis atskleidžia tobulą kolektyvinę Dievo stovyklos angelų vienybę, kuri juos sieja jo projektuose ir veiksmuose. Be to, ši eilutė patvirtina, kad Dievas skaičiui 17 priskiria teismo reikšmę, taip pat žr. Apreiškimo 17 skyrių.

17b – *kad gyvieji žinotų, jog Aukščiausiasis viešpatauja žmonių karalystėje, kad atiduotų ją kam nori.*

Dievas viskam vadovauja ir viską kontroliuoja. Dažnai, pamiršdamas šią paslėptą tikrovę, žmogus tiki esąs savo likimo ir savo sprendimų šeimininkas. Jis mano, kad renkasi savo vadovus, bet Dievas paskiria juos į pareigas, vadovaudamasis savo gera valia ir savo nuožiūra daiktams ir būtybėms.

17c- *ir kad jis ten augina pačius bjauriausius žmones*

Posakis yra teisingas: „Žmonės turi lyderius, kurių nusipelnė“. Kai žmonės nusipelno niekšiško žmogaus kaip lyderio, Dievas jiems tai primeta.

Dan 4:18 *Tai sapnas, kurį sapnavau aš, karalius Nebukadnecaras. Tu, Beltešacarai, paaiškink, nes visi mano karalystės išminčiai negali man to duoti. tu gali, nes tavo viduje yra šventųjų dievų dvasia.*

18a Nebukadnecaras daro pažangą, bet vis dar neatsivertęs. Jis vis dar prisiminė, kad Danielius tarnauja *šventiems dievams*. Monoteizmas jam dar nesuprantamas.

Dan 4:19 *Tada Danielius, vardu Beltešacarai, akimirka apstulbo, ir jo mintys jį jaudino. Karalius atsakė: „Beltešacarai, tegul sapnas ir paaiškinimai netrukdo tavęs! Beltešacarai atsakė: „Mano viešpatie, tebūna sapnas tavo priešams ir jo paaiškinimas tavo priešams!*

19a- Danielius supranta sapną ir tai, kas atsitiks, yra taip baisu karaliui, kad Danielius norėtų, kad tai būtų įvykdyta prieš jo priešus.

Dan 4:20 *Medis, kurį matėte, kuris išaugo didelis ir stiprus, kurio viršūnė siekė dangų ir kuris buvo matomas visose žemės dalyse.*

Dan 4:21 *Šis medis, kurio lapija buvo graži ir vaisiai gausūs, kuris davė maisto visiems, po kuriuo glaudėsi lauko žvėrys ir tarp kurio šakų apsigyveno padangių paukščiai,*

- 21a- *lapija buvo graži*
Fizinė išvaizda ir apranga.
- 21b- *ir gausūs vaisiai*
Gerovės gausa.
- 21c- *kuris nešė maisto visiems*
Kuris užtikrino visų savo žmonių aprūpinimą maistu.
- 21d- *pagal kurią glaudėsi lauko žvėrys*
Karalius savo tarnų gynėjas.
- 21-oji- *ir tarp kurių šakų apsigyveno padangių paukščiai*
Jam valdant, jo žmonės gyveno labai saugiai. Paukščiai išskrenda ir palieka medį esant menkiausiam pavojui.
- Dan 4:22 22** *Tai tu, karaliau, pasidarai didis ir stiprus, kurio didybė išaugo ir iškyla iki dangaus, o viešpatavimas tęsiasi iki žemės pakraščių.*
- Dan 4:23 23** *Karalius pamatė vieną iš šventųjų sargybinių, nužengiantį iš dangaus, sakantį: “Nukirskite medį ir sunaikinkite! bet palikite kamieną žemėje, kur yra šaknys, ir suriškite jį geležinėmis ir žalvario grandinėmis tarp lauko žolių. Tebūna jį permirkusi dangaus rasa, o jo dalis tebūna su lauko žvėrimis, kol jį apims septynis kartus.*
- Dan 4:24** *Tai yra paaiškinimas, o karaliau, tai Aukščiausiojo įsakymas, kuris išsipildys mano valdovui karaliui.*
- Dan 4:25** *Jie išvarys tave iš žmonių, gyvensi su lauko žvėrimis ir duos tau žolės valgyti kaip jaučiai. būs permirkęs dangaus rasa ir praeis septynis kartus, kol suprasi, kad Aukščiausiasis valdo žmonių karalystę ir atiduos ją kam nori.*
- 25a- *kol sužinosi, kad Aukščiausiasis valdo žmonių karalystę ir atiduos ją kam nori.*

Danielius mini Dievą kaip „Aukščiausiajį“. Taip jis nukreipia karaliaus mintis apie vieno Dievo egzistavimą; idėja, kurią karaliui labai sunku suprasti dėl šios politeistinės kilmės, paveldimos iš tėvo sūnui.

Dan 4:26 *Isakymas palikti kamieną, kur yra medžio šaknys, reiškia, kad tavo karalystė išliks su tavimi, kai tu atpažinsi, kad Viešpats yra danguje.*

26a- Kai jis pripažins, kad tas, kuris valdo, yra danguje, pažeminimo patirtis nutrūks, nes karalius bus įsitikinęs ir atsivertęs.

Dan 4:27 *Taigi, karaliau, tebūna tau mano patarimas patenkintas. Padarykite galą savo nuodėmėms, vykdydami teisingumą, ir savo nedorybes, parodydami užuojautą nelaimingiesiems, ir jūsų laimė gali tęstis.*

27a. Kai karalius įgyvendins dalykus, kuriuos Danielius išvardija šioje eilutėje, jis tikrai atsivers. Tačiau šis personažas yra atiduotas išdidumui, jo neginčijama galia padarė jį kaprizingą ir dažnai neteisingą, kaip išmokė ankstesnė atskleista patirtis.

Dan 4:28 *Visa tai buvo padaryta ant karaliaus Nebukadnecaro.*

28a – Šis Danieliaus pareiškimas draudžia bet kokį kitokį šios pranašystės aiškinimą, kuris pasmerkia niekiniu pranašiškus pagrindus, kuriuos mokė Jehovos liudytojai ir bet kuri kita religinė grupė, prieštaraujanti Danieliaus apibrėžtai taisyklei. Be to, viso skyriaus turinys tai įrodo. Nes pasakojimas išmoks mus, kodėl karalių ištiko prakeiksmas medžio pranašystėje.

Dan 4:29 *Pasibaigus dvylikai mėnesių, kai jis vaikščiojo Babilono karališkuosiuose rūmuose,*

29a- 12 mėnesių arba metai arba „ laikas “ praeina nuo vizijos iki jos įvykdymo.

Dan 4:30 *Karalius atsakė: “Argi šitas Babilonas nėra didysis, kurį savo jėga ir savo didybės šlovei pastačiau kaip karališkąją būstą?*

30a- Tai lemtingas momentas, kai karaliui būtų geriau tylėti. Bet mes galime tai suprasti, nes jo Babilonas buvo tikras stebuklas, vis dar įtrauktas į vieną iš „septynių pasaulio stebuklų“. Kabantys sodai, vešlūs žaluma, tvenkiniai, erdvios aikštės ir pylimai 40 km aikštėje iš abiejų pusių. Pylimai, kurių viršuje per visą pylimo ilgį galėtų pravažiuoti du tankai; to meto greitkelis. Vieni jo vartai, rekonstruoti Berlyne, yra dviejų sienų, sudarytų iš mėlynai emaliuotų akmenų, ant kurių išgraviruota karaliaus emblema, centre: liūtas su erelio sparnais, apie kurį mini Dan.7:4. Jis turėjo kuo didžiulis. Tačiau Dievas savo žodžiuose nemato puikybės, jis mato puikybę, bet pirmiausia užmaršumą ir panieką savo ankstesniems potyriams. Žinoma, šis karalius nėra vienintelė išdidi būtybė žemėje, bet Dievas į jį atkreipė dėmesį, jis nori jo danguje ir turės jį. Tai nusipelno paaiškinimo: Dievas teisia savo kūrinius ne iš pirmo žvilgsnio. Jis tyrinėja jų širdis ir protus ir neklysdamas atpažįsta avis, vertas išgelbėjimo. Tai verčia jį primygtinai reikalauti ir kartais daryti stebuklus, tačiau metodas yra pateisinamas gauto galutinio rezultato kokybe.

Dan 4:31 *31 Dar tebekalbant karaliui, iš dangaus pasigirdo balsas: Karaliau, Nebukadnecarai, išgirsk, kad karalystė bus atimta iš tavęs.*

31a- Nebukadnecaras yra Dievo meilės auka, kuri paskleidė jam spąstus ir perspėjo apie tai pranašiškaime sapne. Nuosprendis iš dangaus girdimas, bet džiaukimės, nes blogis, kurį Dievas jam padarys, išgelbės jo gyvybę ir padarys ją amžiną.

Dan 4:32 *Jie išvargs tave iš žmonių, gyvensi su lauko žvėrimis ir duos tau žolės valgyti kaip jaučiai. ir praeis septyni laikai, kol suprasi, kad Aukščiausiasis valdo žmonių karalystę ir atiduos ją kam nori.*

32a- Septynerius metus, *septynis kartus*, karalius praranda aiškumą ir jo protas įtikina jį esant tik gyvūnas.

Dan 4:33 *Tuo pat metu žodis išsipildė Nebukadnecarui. Jis buvo išmestas iš žmonių, valgė žolę kaip jaučiai, jo kūnas buvo permirkęs dangaus rasa. kol jos plaukai išaugo kaip erelių plunksnos, o nagai kaip paukščių.*

33a- Karalius liudija, kad viskas, kas buvo paskelbta vizijoje jam buvo gerai atlikta. Rašydamas savo liudijimą, atsivertęs karalius primena šią žeminančią patirtį, kalbėdamas apie save trečiuoju asmeniu. Gėda vis dar verčia jį atsitraukti. Galimas ir kitas paaiškinimas, kad ši liudijimą kartu parašė karalius ir Danielius, jo naujasis brolis tikrame Dieve.

Dan 4:34 *Praėjus nustatytam laikui, aš, Nebukadnecaras, pakėliau akis į dangų, ir protas sugrįžo į mane. Aš laiminau Aukščiausiąjį, šlovinau ir šlovinau tą, kuris gyvena amžinai, kurio valdžia yra amžina ir kurio karalystė išlieka iš kartos į kartą.*

34a – Išmintingas ir visagalis Dievas įgyja pasiklydusių avių meilę. Ji prisijungė prie jo kaimenės ir daug kartų giria už jo šlovę.

34b – *tas, kurio valdžia yra amžina ir kurio viešpatavimas tęsiasi iš kartos į kartą*

Formulė susijusi su Dano *Žmogaus Sūnaus* regėjimo 5-ąja ^{karalyste}, šį kartą amžinąja . 7:14: *Jam buvo duota valdžia, šlovė ir karalystė; Jam tarnavo visos tautos, tautos ir žmonės visomis kalbomis. Jo valdžia yra amžina valdžia, kuri nepraeis, ir jo karalystė niekada nebus sunaikinta* . Taip pat ir atvaizdo regėjime Dan.2:44: *Šių karalių dienomis dangaus Dievas iškels karalystę, kuri niekada nebus sunaikinta ir nepraeis kitos tautos valdžioje; Jis sugriaus ir sunaikins visas šias karalystes, o pats išliks amžinai* .

Dan 4:35 *Visi, kurie gyvena žemėje, yra jo akyse. Jis daro, kaip nori, su dangaus kariuomene ir su žemės gyventojais, ir nėra nė vieno, kuris galėtų atsispirti jo rankai jis: ką tu darai?*

35a- Šlovė gyvajam Dievui! Nes šį kartą karalius viską suprato ir atsivertė.

Dan 4:36 *Tuo metu man sugrižo sveikas protas; man buvo grąžinta mano karalystės šlovė, mano didybė ir spindesys; mano patarėjai ir vyresnieji vėl manęs paklausė; Buvau sugrąžintas į savo karalystę, o mano galia tik didėjo.*

36a- Kaip teisusis ir doras Jobas, kuriam Dievas davė sūnų, dukterų ir palikuonių jo išbandymų pabaigoje, karalius atgauna savo didžiųjų pasitikėjimą ir vėl pradeda savo dabar išmintingą viešpatavimą tarp tikrų išminčių, apšviestų gyvojo Dievo. . Ši patirtis įrodo, kad Dievas duoda karalystę kam nori. Būtent jis įkvėpė didžiuosius chaldėjus vėl prašyti savo karaliaus.

Dan 4:37 *Dabar aš, Nebukadnecaras, giriu, šlovinu ir šlovinu dangaus Karalių, kurio visi darbai yra tikri, kurio keliai teisingi ir kuris gali pažeminti tuos, kurie vaikšto išdidžiai.*

37a- Jis gali tai pasakyti, nes mokėjo, kad galėtų tai pasakyti.

Norint išvengti blogiausio, ištraukus dantį gali labai skaudėti; bet kuolai gali pateisinti kančias. Norint įgyti amžinybę, gali tekti išgyventi sunkius arba labai sunkius išbandymus, kai tai įmanoma, pasididžiavimas juos pateisins. Žinodamas savo potencialą, Jėzus Kristus padarė Paulių aklą kelyje į Damaską, kad dvasiškai aklas „savo brolių persekiotojas“ taptų jo ištikimu ir uoliu liudytoju, atgavęs regėjimą, o svarbiausia – regėjimą. dvasia.

Danielius 5

Dan 5:1 *Karalius Belšacaras iškėlė didžiulę puotą savo kilmingiesiems, kurių buvo tūkstantis, ir gėrė vyną jų akivaizdoje.*

1a- Karalius Nebukadnecaras, būdamas gana senas, užmigo Dievo ramybėje, o jo sūnus Nabonidas nenorėjo valdyti, todėl leido jo vietoje karaliauti savo sūnui Belšacarui. Nepainiokite šio vardo, kuris reiškia „Belis saugo karalių“ – iššūkį, kurį Dievas ketina priimti, su tuo, kurį Nebukadnecaras davė Danieliui: Beltešacaras, kuris reiškia „Belis saugos“. Šių vardų kilmė yra Belo arba Belialo garbinimas, už kurio yra vienintelis politeizmo organizatorius: Šėtonas, velnias. Kaip matysime, atsivertusio karaliaus įpėdiniai šiuo keliu jo nesekė.

Dano 5:2 *Belšacaras, paragavęs vyno, atnešė auksinius ir sidabrinčius indus, kuriuos jo tėvas Nebukadnecaras buvo paėmęs iš Jeruzalės šventyklos, kad karalius ir jo kilmingieji, jo žmonos ir sugulovės būtų panaudoti. gerti.*

2a- Šiam pagonių karaliui šie auksiniai ir sidabriniai indai yra tik grobis, paimtas iš žydų. Pasirinkęs nekreipti dėmesio į tikrąjį Dievą, į kurį buvo atsivertęs Nebukadnecaras, jis nepaiso fakto, kad šis gyvasis Dievas teisia visus jo veiksmus. Naudodamas niekšybei ir nešvankiam naudojimui tuos dalykus, pašventintus ir pašventintus tarnaujant Dievui Kūrėjui, jis padaro paskutinę savo trumpo gyvenimo klaidą. Savo laiku Nebukadnecaras mokėjo atsižvelgti į aktyvią žydų Dievo galią, nes suprato, kad jo tautiniai dievai iš tikrųjų neegzistuoja. Visos Babilono karaliui pavaldžios tautos išgirdo jo galingą liudijimą dangaus karaliaus naudai, ypač jo artimieji. Todėl Dievas turi visas priežastis dabar pasirodyti esąs teisingas ir negailestingas.

Dan 5:3 *Tada jie atnešė auksinius indus, kurie buvo paimti iš šventyklos, iš Dievo namų Jeruzalėje. Karalius ir jo kilmingieji, žmonos ir sugulovės gerdavo jį.*

3a – Danielius atkakliai nurodo šių indų, kurie buvo pašalinti, kilmę iš šventyklos, iš Dievo namų Jeruzalėje. Jau matydamas, kad žydų Dievas leido šiuos dalykus pašalinti iš savo šventyklos, jaunas karalius turėjo suprasti, kad tikrasis Dievas baudžia ir griežtai baudžia tuos, kurie jam blogai tarnauja. Pagonių dievai tokių dalykų nedaro, o jų tarnautojai tik siekia įtikti žmonėms, kurių patiklumu jie naudojasi.

Dan 5:4 *Jie gėrė vyną ir šlovino aukso, sidabro, žalvario, geležies, medžio ir akmens dievus.*

4a – Nešvankus vartojimas yra pasenęs, tai stambeldiškas vartojimas, Dievo bjaurybės viršūnė. Svarbi detalė, demonstruodamas didelį neatsargumą, karalius puotauja su draugais, o jo miestui gresia jį apgulantys medai ir persai.

Dan 5:5 *Tą akimirką pasirodė vyro rankos pirštai ir jie užrašė priešais lempas stovą ant kalkakmenio prie karališkųjų rūmų sienos. Karalius pamatė šį rašančios rankos galą.*

5a – Nebukadnecaro laikų stebuklai buvo niekinami, šiuo nauju stebuklu siekiama ne atsiversti, o sunaikinti kaltųjų gyvenimus, kaip matysime. Piktų kaltintojų, kurie norėjo nusidėjėlio mirties, akivaizdoje Jėzus Kristus taip pat pirštu surašys į smėlį nuodėmes, kurias jie daro slapta.

Dan 5:6 *Tada karalius pakeitė spalvą, ir jo mintys jį jaudino. jo nugaros sąnariai atsipalaidavo, o keliai atsitrenkė vienas į kitą.*

6a – Stebuklas iš karto sukelia savo pasekmes. Nepaisant apsvaigimo, jo protas reaguoja, jis išsigandęs.

Dan 5:7 *Karalius garsiai šaukėsi astrologų, chaldėjų ir būrėjų. Karalius atsakė Babilono išminčiams: „Kas perskaitys šį Rašto eilutę ir duos man paaiškinimą, bus apsirengęs purpurine spalva, ant kaklo nešios auksinį karolį ir užims trečią vietą karalystės valdžia.*

7a – Dar kartą Danielius ignoruojamas; jo parodymus paniekino karališkasis paveldėjimas. Ir vėl, apimtas didžiulio sielvarto, jaunas karalius žada aukščiausią pagyrimą tam, kuris pasirodo galintis antgamtiniu būdu iššifruoti ant sienos užrašytą žinią. Kas tai padarys, gaus trečią vietą karalystėje, nes Nabonidas ir Belšacaras užima pirmą ir antrą vietas.

Dan 5:8 *Jėjo visi karaliaus išminčiai. bet jie negalėjo perskaityti rašto ir duoti karaliui paaiškinimo.*

8a – Kaip ir Nebukadnecaro laikais, tai neįmanoma pagonių išminčiams.

Dan 5:9 *Karalius Belšacaras labai išsigando ir pakeitė spalvą, o jo kilmingieji išsigando.*

Dan 5:10 *Karalienė dėl karaliaus ir jo kilmingųjų žodžių įėjo į pokylių salę ir kalbėjo taip: Karaliau, gyvenk amžinai! Tegul jūsų mintys jūsų nevargina ir jūsų veidas nepakeičia spalvos!*

Dan 5:11 *Tavo karalystėje yra žmogus, turintis šventųjų dievų dvasią. ir tavo tėvo dienomis jame buvo rasta šviesa, supratimas ir išmintis kaip dievų išmintis. Taip pat karalius Nebukadnecaras, tavo tėvas, karalius, tavo tėvas, paskyrė jį magu, astrologu, chaldėjų, būrėjų vadu,*

Dan 5:12, *nes jame Danielius, kurį pavadino karalius Beltešacaras, buvo rasta pranašesnė dvasia, žinios ir supratimas, gebėjimas aiškinti sapnus, įminti mįslės ir spręsti sudėtingus klausimus. Todėl tebūnie pašauktas Danielius ir jis paaiškins.*

12a- Šis karalienės liudijimas glumina ir smerkia visą karališkąją šeimą: mes tai žinojome... bet nusprendėme į tai neatsižvelgti.

Dan 5:13 *Tada Danielius buvo atvestas pas karalių. Karalius atsakė Danieliui: "Ar tu esi Danielius, vienas iš Judo belaisvių, kurį mano tėvas karalius išvedė iš Judo?"*

Dan 5:14 *Aš girdėjau apie tave, kad jumyse yra dievų dvasia ir kad jumyse yra šviesa, supratimas ir nepaprasta išmintis.*

Dan 5:15 *15 Jie ką tik atvedė prieš mane išminčius ir astrologus, kad jie perskaitytų šį raštą ir paaiškintų man. bet jie negalėjo paaiškinti žodžių.*

Dan 5:16 *Sužinojau, kad galite paaiškinti ir išspręsti sudėtingus klausimus; dabar, jei tu gali perskaityti šią eilutę ir pateikti man paaiškinimą, būsi apsirengęs purpurine spalva, ant kaklo užsidėsi auksinį vėrinį ir turėsi trečią vietą karalystės valdžioje.*

16a- Trečia vieta po Nabonido, jo tėvo ir jo paties.

Dan 5:17 *17 Danielius atsakė karaliaus akivaizdoje: "Laikyk savo dovanas ir atiduok savo dovanas kitam. vis dėlto aš perskaitysiu raštą karaliui ir pateiksiu jam paaiškinimą.*

17a – Danielius senas ir nesureikšmina pagyrimų, sidabro ir aukso gėrybių bei vertybių, tačiau galimybė priminti šiam jaunam karaliui apie jo klaidas, nuodėmes, už kurias jis turės sumokėti už savo gyvybę, nesuteikia reikšmės. atsisakyti ir jis yra Dievo tarnas tokio pobūdžio veiksmams.

Dan 5:18 *18 Karaliau, aukščiausiasis Dievas davė tavo tėvui Nebukadnecarui viešpatavimą, didybę, šlovę ir didybę.*

18a – Nebukadnecaro karalystė buvo tikrojo Dievo darbas ir dovana, kaip ir jo didybė, kurią jis neteisingai priskyrė savo jėgoms, iš puikybės, prieš septynerius metus būdamas kvailas Dievo.

Dan 5:19 *Ir dėl didybės, kurią jis jam davė, visos tautos, tautos ir visų kalbų žmonės bijojo ir drebėjo jo akivaizdoje. Karalius nužudė tuos, kurių norėjo, o tiems, kuriuos norėjo, leido gyventi; jis augino tuos, kurių norėjo, ir nuleido tuos, kurių norėjo.*

19a- Karalius nužudė tuos, kurių norėjo

Visų pirma, ši Dievo suteikta galia paskatino jį nubausti maištaujančius žydų žmones ir nužudyti daugelį jų atstovų.

19b- *ir jis paliko gyvenimus tų, kurių norėjo*
Daničius ir belaisviai žydai gavo naudos.

19c- *jis augino tuos, kurių norėjo*
Karalius Nebukadnecaras Daničlių ir tris ištikimus bendražygius iškėlė aukščiau už chaldėjus.

19d- *ir jis nuleido tuos, kurių norėjo*
Jo karalystės didieji turėjo sutikti, kad juos valdytų jauni svetimšaliai iš žydų nelaisvės. Jo galinga ranka buvo pažemintas ir sunaikintas žydų tautinis pasididžiavimas.

Dan 5:20 20 *Bet kai jo širdis pakilo ir jo dvasia užkietėjo iki išdidumo, jis buvo numestas nuo karališkojo sosto ir atimta šlovė.*

20a- Karaliaus Nebukadnecaro patirtis leidžia suprasti Dan.7:8 popiežiaus karaliui priskiriamą *aroganciją*. Daničius parodo karaliui, kad absoliučią valdžią Dievas suteikia tam, kam jis nori, pagal jo programą. Tačiau, prisimindamas karaliaus Nebukadnecaro nusižeminimą, jis primena jam, kad kad ir koks galingas jis būtų, žemiškasis karalius priklauso nuo neribotos dangiškojo karaliaus galios.

Dan 5:21 21 *Jis buvo išmestas iš žmonių vaikų, jo širdis tapo kaip žvėrių širdis, o jo buveinė buvo su laukiniais asilais. jam buvo duota valgyti žolės kaip jaučiams, o jo kūną skendė dangaus rasa, kol jis pripažino, kad aukščiausiasis Dievas valdo žmonių karalystę ir atiduoda ją kam patinka.*

21a – Atkreipiu dėmesį, kad vien šioje eilutėje minima „*laukiniai asilai*“. Asilas yra tipiškas užsispyrimo simbolis: „užsispyręs kaip asilas“, ypač jei jis „laukinis“ ir neprijaukintas. Tai simbolis, vaizduojantis žmogaus dvasią, kuri atsisako išgirsti Dievo pamokas per savo gyvenimo patirtį ir per Biblijos apreiškimus.

Dan 5:22 *O tu, jo sūnau Belšacarai, nenusižeminai savo širdies, nors visa tai žinai.*

22a- Tiesą sakant, Belšacaras elgėsi kaip „laukinis asilas“, neatsižvelgdamas į savo „tėvo“ (senelio) patirtį.

Dan 5:23 23 *Tu išaukština save prieš dangaus Viešpatį. Jo namų indai buvo atnešti prieš tave, ir tu ir tavo vyresnieji, tavo žmonos ir sugulovės naudoji jais vyną. tu šlovinau sidabrinčius, auksinius, varinius, geležinius, medinius ir akmeninius dievus, kurie nemato, negirdi ir nieko nežino, ir nešlovinau Dievo, kuris savo rankoje turi tavo kvėpavimą ir visus tavo kelius.*

23a – Belšacaras išniekino auksinius indus, kurie buvo pašventinti Dievui Kūrėjui už religinę tarnystę jo šventykloje. Tačiau naudodamas juos netikriems pagonių dievams šlovinti, jis pasiekė ***pasibjaurėjimo viršūnę***. Šis paveikslas parengia Apr.17:4: *Ši moteris buvo apsirengusi purpurine ir raudona spalva, puošta auksu, brangakmeniais ir perlais. Ji laikė rankoje auksinę taurę, pripildytą bjaurybių ir jos prostitucijos nešvarumų*. 5 eilutėje ji vadinasi „*Didysis Babilonas*“.

Dan 5:24 *Todėl jis nusiuntė tą rankos galą, kuris atsekė šį raštą.*

24a- Savo ruožtu Belšacaras per vėlai atranda tikrojo gyvojo Dievo egzistavimą, kuris veikia ir stebuklingai reaguoja į žmonių elgesį.

Dan 5:25 25 *Tai yra tas raštas, kuris buvo parašytas: minnow, minnow, tekel, oufarsin.*

25a – Vertimas: suskaičiuota, suskaičiuota, pasverta ir padalinta

Dan 5:26 *Ir štai šitų žodžių paaiškinimas. Sunumeruotas: Dievas suskaičiavo tavo karalystę ir padarė jai galą.*

26a- Pirmasis „ suskaičiuotas “ skirtas valdymo pradžiai, o antrasis „ suskaičiuotas “, šio valdymo pabaiga.

Dano 5:27 *Pasvertas: tave pasvertas svarstyklėmis ir stokojo.*

27a – svarstyklės yra dieviškojo teismo simbolis. Vyrai jį priėmė siekdami paskirti teisingumo tarnybas; labai netobulas teisingumas. Tačiau Dievo yra tobulas ir, remdamasis dvigubos skalės įvaizdžiu, jis pasveria gėrio ir blogio veiksmus, kuriuos padarė teisiama būtybė. Jei gėrio plynaukštė yra lengvesnė nei blogio, dieviškasis pasmerkimas yra pateisinamas. Ir taip yra karaliaus Belšacaro atveju.

Dan 5:28 *Padalinta: Tavo karalystė bus padalinta ir atiduota medams bei persams.*

28a- Kol jis savo karališkuosiuose rūmuose, vadovaujant karaliui Darijui, mėgavosi bjauriomis išgertuvėmis, medai pateko į Babiloną prie upės vagos, laikinai buvo nukreipti ir išdžiūvo.

Dan 5:29 *Belšacaras tuojau pat įsakė: jie apvilko Danielį purpurine spalva, uždėjo auksinį karolį ant jo kaklo, ir buvo paskelbta, kad jis bus trečias karalystės valdžioje.*

Dan 5:30 *Tą pačią naktį buvo nužudytas chaldėjų karalius Belšacaras.*

Dan 5:31 *Darijus Medas užvaldė karalystę, būdamas šešiasdešimt dvejų metų.*

31a. Šio tikslaus Danieliaus liudytojo liudijimo nepripažįsta istorikai, kurie šį veiksmaį priskiria Persijos karaliui Kyru 2 Didžiajam 539 m.

Danielius 6

Šio 6 skyriaus mokymas yra identiškas Danieliaus 3 skyriaus mokymui. Jame mums, ši kartą, Danieliui, bandant pavyzdinę ištikimybę, mėgdžioti ir atgaminti visiems išrinktiesiems, kuriuos Dievas pašaukė Jėzuje Kristuje. Komentarai yra naudingi, bet tiesiog perskaitykite ir išmokite pamoką. Karalius *Darijus* savo laiku elgiasi kaip Nebukadnecaras ir, savo ruožtu, *būdamas 62 metų*, išpažins gyvojo Danieliaus Dievo šlovę; atsivertimas, gautas Danieliui liudijus apie ištikimybę, kai Dievas jį saugojo nuo *liūtų*. Nuo pat jų santykių pradžios jis myli ir domisi Danieliu, kuris jam ištikimai ir sąžiningai tarnauja ir kuriame *atpažįsta pranašesnis protas*.

Dan 6:1 *Darijui buvo gera paskirti karalystės viršininku šimtą dvidešimt satrapų, kurie turėtų būti visoje karalystėje.*

1a- Karalius Darijus atskleidžia savo išmintį, pavesdamas karalystės valdymą 120 valdytojų, įsteigtų per 120 provincijų.

Dan 6:2 *Jis paskyrė jiems tris viršininkus, tarp kurių buvo ir Danielius, kad šie satrapai jiems atsiskaitytų ir kad karalius nenukentėtų.*

2a – Danielius vis dar yra vienas iš pagrindinių lyderių, kurie prižiūri satrapus.

Dan 6:3 *Danielius buvo pranašesnis už kunigaikščius ir satrapus, nes jame buvo aukštesnė dvasia. ir karalius sumanė jį įkurti visoje karalystėje.*

3a- Darijus savo ruožtu pastebi Danieliaus pranašumą jo protingo ir išmintingo proto atžvilgiu. Ir jo planas įkurti jį visų pirma sukels pavydą ir neapykantą Danieliui.

Dan 6:4 *Tada valdovai ir satrapai ieškojo progos apkaltinti Danielių karalystės reikalais. Bet jie nerado nei progos, nei ko priekaištauti, nes jis buvo ištikimas ir nematė jame nei kaltės, nei nieko blogo.*

4a- Danielius tarnauja Dievui ten, kur jį pastato, todėl jis tarnauja karaliui su tokiu pat atsidavimu ir ištikimybe. Taigi tai atrodo *nepriekaištinga*; kriterijus, rastas tarp „pastarųjų dienų adventistų“ šventųjų pagal Apr.14:5.

Dan 6:5 5 *Tie vyrai sakė: “Mes nerasime jokios progos prieš šį Danielių, jei nerasime jo Dievo įstatyme”.*

5a – Šie samprotavimai atskleidžia paskutinio žemiško tikėjimo išbandymo velniškos stovyklos mąstymą, kai septintosios Dievo įstatymo dienos šabo poilsis leis nužudyti savo ištikimus tarnus, nes jie nesutiks gerbti likusi pirmosios dienos dalis tapo privaloma, sekmadienis pagal Romos religinę teisę.

Dan 6:6 *Tada šie kunigaikščiai ir šie satrapai atėjo pas karalių ir kalbėjo jam taip: Karaliau Darijau, gyvenk amžinai!*

6a – Šiuo audringu įrašu siekiama priminti karaliui apie skaičių stiprumą, jo gebėjimą sukelti trikdžius, taigi ir būtinybę jam sustiprinti savo dominavimą.

Dan 6:7 *Visi karalystės kunigaikščiai, prievaizdai, satrapai, patarėjai ir valdytojai mano, kad turi būti išleistas karališkasis įsakas su griežtu draudimu, kad kiekvienas per trisdešimt dienų meldžiasi Dievas ar bet kuris žmogus, išskyrus tave, karaliau, bus įmestas į liūtų duobę.*

7a- Iki tol karalius Darijus nesiekė priversti savo karalystės vyrų tarnauti vienam dievui, o ne kitam. Politeizme religijos laisvė yra visiška. Ir norėdami jį įtikinti, sąmokslininkai jį pamalonina, pagerbdami jį, karalių Darijų, kaip dievą. Čia vėl, kaip ir visi didieji valdovai, išdidumas pažadina ir verčia jį pritarti šiai tvarkai, kuri vis dėlto neatėjo iš jo proto.

Dan 6:8 8 *Dabar, karaliau, patvirtink draudimą ir parašyk įsaką, kad jis būtų neatšaukiamas pagal medų ir persų įstatymą, kuris yra nekintamas.*

8a – Šis dekretas puikiai pranašauja tą, kuris padarys Romos sekmadienį privalomu dienų pabaigoje. Tačiau atkreipkime dėmesį, kad šis nekintamas medų ir persų įstatymo pobūdis, nustatytas klystančių ir nuodėmingų žmonių, yra visiškai nepateisinamas. Nekintamumas priklauso tikram ir gyvam Dievui, Kūrėjui.

Dan 6:9 9 *Tada karalius Darijus parašė įsaką ir įsaką.*

9a- Šis žingsnis yra būtinas, nes pats parašęs dekretą ir gynybą, turės būti gerbiamas nekintamas medų ir persų įstatymas.

Dan 6:10 10 *Sužinojęs, kad įsakymas parašytas, Danielius pasitraukė į savo namus, kur viršutinio kambario langai buvo atidaryti į Jeruzalę. ir tris kartus per dieną atsiklaupęs meldėsi ir šlovino savo Dievą, kaip ir anksčiau.*

10a- Danielius nekeičia savo elgesio ir nesileidžia įtakojamas šio žmogaus. Atidarydamas langą, jis parodo, kad nori, kad jo ištikimybę Visagaliui Dievui žinotų visi. Šiuo metu Danielius pasuka Jeruzalės kryptimi, kur yra net sugriauta, Dievo šventykla. Nes Dvasia Dievas ilgą laiką reiškėsi šioje šventoje šventykloje, kurią padarė savo namais, savo žemiškuoju būstu.

Dan 6:11 11 *Tada šie vyrai įėjo audringai ir rado Danielių besimeldžiantį ir besišaukiantį savo Dievo.*

11a- Sąmokslininkai tykojo ir stebėjo, kaip jis pagauna jį nepaklusus karaliaus dekretui; šiuo metu „puikus deliktas“.

Dan 6:12 12 *Jie stovėjo priešais karalių ir tarė jam apie karališkąją gynybą: „Ar tu neparašei gynybos, kad kiekvienas, kuris per trisdešimt dienų melstųsi bet kuriam dievui ar kam nors, norėtų, kad kas nors, išskyrus tave, karaliau, būtų įmestas į liūtų duobę? Karalius atsakė: Pagal medų ir persų įstatymą, tai yra neabejotina.*

12a- Karalius gali tik patvirtinti dekretą, kurį jis pats parašė ir pasirašė.

Dan 6:13 13 *Jie vėl atsakė karaliui: “Danielis, vienas iš Judo belaisvių, nepaisė tavęs, karaliau, nei įsakymo, kurį tu rašei maldą tris kartus per dieną.*

13a – Pagautas veikoje, savo maldos veiksmu, Danielius pasmerkiamas. Karalius vertina Danielių už ištikimą ir sąžiningą elgesį. Jis tuoj pat užmegs ryšį tarp savęs ir šio Dievo, kuriam tarnauja su tokiu uolumu ir ištikimybe, nes reguliariai meldžiasi *tris kartus per dieną* . Tai paaiškina skausmą ir kančias, kurias Danieliui sukels pasmerkimas, ir jo būsimo atsivertimo pradžia.

Dan 6:14 14 *Tai išgirdęs, karalius labai nuliūdo. Jis ėmėsi širdies gelbėti Danielių ir iki saulėlydžio stengėsi jį išgelbėti.*

14a- Tada karalius supranta, kad juo buvo manipuliuojama, ir deda daug pastangų, kad išgelbėtų Danielių, kurį labai vertina. Bet jo pastangos bus bergždžios ir karalius prieš visa tai, liūdnam, atranda: *raidė žudo, o dvasia suteikia gyvybę* . Vėliau suteikdamas žmonėms šią išraišką, Dievas parodo pagarbos įstatymams ribą. Gyvenimas negali būti reguliuojamas įstatymų tekstų raidėmis. Savo dieviškajame nuosprendyje Dievas atsižvelgia į smulkmenas, kurių nepaiso negyva jo rašytinio įstatymo raidė, o žmonės be Dievo neturi išminties daryti to paties.

Dan 6:15 15 *Bet tie vyrai tvirtino karalių ir tarė jam: “Žinok, karaliau, kad medų ir persų įstatymai reikalauja, kad kiekvienas karaliaus patvirtintas draudimas ar įsakas būtų neatšaukiami”.*

15a- Šamokslininkai primena neatšaukiamą (nepateisinamą) medų ir persų karaliaus priimtų sprendimų pobūdį. Jis pats yra įstrigęs paveldėtos kultūros. Tačiau jis supranta, kad buvo šamokslo prieš Danielį auka.

Dan 6:16 16 *Tada karalius įsakė atvesti Danielių ir įmesti į liūtų duobę. Karalius atsakė Danieliui: “Teišvaduoja tave tavo Dievas, kuriam tu kantrūs tarnauji!*

16a- Karalius yra priverstas įmesti Danielių į liūtų duobę, bet iš visos širdies nori, kad Dievas, kuriam jis taip ištikimai tarnauja, įsikištų ir jį išgelbėtų.

Dan 6:17 17 *Jie atnešė akmenį ir uždėjo ant duobės angos. Karalius užantspaudavo jį savo ir savo kilmingųjų žiedu, kad niekas nepasikeistų Danieliaus atžvilgiu.*

17a- Čia Danieliaus išgyventa patirtis rodo panašumą su Kristaus palaidojimu, kurio apskritos akmeninės durys taip pat buvo užplombuotos, kad būtų išvengta žmogaus įsikišimo.

Dan 6:18 18 *Tada karalius nuėjo į savo rūmus. naktį praleido pasninkavęs, sugulovęs jam neatsinešė ir užmigti negalėjo.*

18a- Toks karaliaus elgesys liudija jo nuoširdumą. Tai darydamas jis parodo, kad nori įtikti Danieliaus Dievui ir gauti iš jo išgelbėjimą. Tai yra jo atsivertimo į vieną Dievą pradžia.

Dan 6:19 *Karalius pakilo auštant ir skubiai nuėjo į liūtų duobę.*

19a- Pasirengimas tyrumui, po kurio seka bemiegė naktis dėl jo proto, kurį kankino mintis apie Danieliaus mirtį, ir šis veržimasis į liūtų duobę auštant yra ne pagonių karaliaus, o brolio, kuris myli savo brolių, veiksmai. Dieve.

Dan 6:20 *Priėjęs prie duobės, jis liūdnu balsu pašaukė Danielių. Karalius atsakė Danieliui: Ar Danielius, gyvojo Dievo, tavo Dievo, tarnas, kuriam tu kantrūs tarnauji, galėtų tave išgelbėti nuo liūtų?*

20a- *Priėjęs prie duobės, jis liūdnu balsu pašaukė Danielį*

Karalius tikisi, bet bijo ir bijo blogiausio Danieliaus. Tačiau jo viltį parodo tai, kad jis jai paskambina ir užduoda klausimą.

20b *Ar Danielius, gyvojo Dievo tarnas, tavo Dievas, kuriam tu tarnauji kantriai, galėjo tave išgelbėti nuo liūtų?*

Pavadindamas jį „gyvu Dievu“, Darijus liudija apie savo atsivertimo pradžia. Tačiau jo klausimas „**ar jis sugebėjo tave išgelbėti nuo liūtų?**» parodo mums, kad jis dar jo nepažįsta. Priešingu atveju jis būtų pasakęs: „*Ar jis norėjo tave išgelbėti nuo liūtų?*».

Dan 6:21 *Danielius tarė karaliui: Karaliau, gyvenk amžinai!*

21a- Šamokslininkų lūpose 6 eilutėje šis posakis turėjo mažai prasmės, bet Danieliaus jis pranašavo prieigą prie amžinojo gyvenimo, skirtą Dievo išrinktiesiems.

Dan 6:22 22 *Mano Dievas atsiuntė savo angelą ir užčiaupė nasrus liūtams, kurie man nepadarė jokios žalos, nes prieš jį buvau pripažintas nekaltu. ir prieš tave, karaliau, aš nieko blogo nepadariau.*

22a . Šioje patirtyje karalius Darijus suvokia, koks kvailas, nepateisinamas ir nepritiriamas nekintamam žmonių karališkųjų dekretų sampratai tikrojo Gyvojo Dievo, kuriam Danielius tarnauja nesislėpdamas.

Dan 6:23 *Karalius labai apsidžiaugė ir įsakė išvesti Danielių iš duobės. Danielius buvo ištrauktas iš duobės ir jame nebuvo rasta jokios žaizdos, nes jis pasitikėjo savo Dievu.*

23a- *Tada karalius labai apsidžiaugė*

Ši natūralaus ir spontaniško džiaugsmo reakcija atskleidžia Dievo pasirinktą ateitį, nes karalius dabar turi tikrumą dėl savo egzistavimo ir galios.

23b – *Danielius buvo ištrauktas iš duobės ir ant jo nebuvo rasta jokios žaizdos*

Lygiai taip pat nebuvo sudeginti ir trijų Danieliaus bendražygių drabužiai, įmesti į perkaitintą krosnį.

23c- *nes jis pasitikėjo savo Dievu*

Šis pasitikėjimas atsiskleidė jo apsisprendime nepaklusti karališkam dekretui, dėl kurio Dievas būtų atėmęs jo maldas; neįmanomas ir neišivaizduojamas pasirinkimas šiam grynai žmogiškam tikėjimo modeliui.

Dan 6:24 *Karalius įsakė tuos vyrus, kurie apkaltino Danielį, suvesti ir įmesti į liūtų duobę, juos, jų vaikus ir jų žmonas. o jiems dar nepasiekus duobės dugno, liūtai juos pagriebė ir sulaužė visus kaulus.*

24a- Dievas nukreipė situaciją prieš nedorėlius, kurie planavo blogį. Persijos karalių, kurie ateis, metu patirtis bus atnaujinta žydui Mordechajui, kurį vadovas Hamanas su savo tauta norės nužudyti karalienės Esteros laikais. Ten taip pat Hamanas bus pakartas ant Mordechajui pastatytų kartuvių.

Dan 6:25 25 *Po to karalius Darijus rašė visoms tautoms, visoms tautoms ir kalboms, gyvenančioms visoje žemėje: “Ramybė jums gausiai”.*

25a- Šis naujas karaliaus raštas yra žmogaus, kurį nugalėjo gyvasis Dievas. Dabar būdamas tobulos ramybės savo širdyje, jis naudojasi savo dominuojančia padėtimi, kad kalbėtų su visais savo karalystės žmonėmis, liudydamas apie savo taiką, kurią gavo iš tikrojo Dievo.

Dan 6:26 *Aš įsakau, kad visoje mano karalystėje būtų Danieliaus Dievo baimė ir baimė. Nes jis yra gyvasis Dievas ir pasilieka per amžius. jo karalystė niekada nebus sunaikinta, ir jo valdžia tęsis iki galo.*

26a- *Aš tai įsakau visoje savo karalystėje*

Karalius įsako, bet nieko neverčia.

26b – *baimė ir baimė dėl Danieliaus Dievo*

Tačiau praturtintas šios patirties, jis primeta Danieliaus Dievo baimę ir baimę, kad atgrasytų naujo prieš Danielių kurstomo sąmokslą autorius.

26c- *Nes jis yra gyvasis Dievas ir išlieka amžinai*

Jis tikisi, kad šis liudijimas bus priimtas į karalystės žmonių širdis, todėl ji giria ir aukština.

26d- *jo karalystė niekada nebus sunaikinta, ir jo viešpatavimas tęsis iki galo amžinas* 5-osios statulos ^{karalystės pobūdis.}

Dan 6:27 *Jis gelbsti ir gelbsti, daro ženklus ir stebuklus danguje ir žemėje. Būtent jis išlaisvino Danielių iš liūtų valdžios.*

27a – *Jis išgelbsti ir gelbsti*

Karalius liudija tai, ką jis pastebėjo, bet šis išlaisvinimas ir šis išgelbėjimas susijęs tik su fiziniu kūnu, Danieliaus gyvybe. Turėsime laukti Jėzaus Kristaus atėjimo, kad suprastume Dievo troškimą išvaduoti ir išgelbėti nuo nuodėmės. Tačiau atkreipkime dėmesį, kad karalius natūraliai jautė poreikį apsivalyti, kad patiktų gyvajam Dievui.

27b- *kuris daro ženklus ir stebuklus danguje ir žemėje*

Danieliaus knyga liudija apie šiuos ženklus ir stebuklus, antgamtinius veiksmus, kuriuos atliko Dievas, tačiau būkite atsargūs, velnias ir jo demonai taip pat gali padirbti tam tikrus dieviškus stebuklus. Norint nustatyti dvi galimas kilmes, pakanka suprasti, kam naudingas perduotas pranešimas. Ar tai veda į paklusnumą Dievui kūrėjui, ar į jo nepaklusnumą?

Dan 6:28 *Danieliui sekėsi valdant Darijui ir valdant persui Kyrui.*

28a- Suprantame, Danielius negrįš į savo gimtąją žemę, bet pamokos, kurias Dievas jam išmokė Dan.9, privertė jį sutikti nepatirdamas šio Dievo nulemto likimo.

Danielius 7

Dan 7:1: *Pirmaisiais Babilono karaliaus Belšacaro metais Danielius sapnavo ir regėjo regėjimus gulėdamas. Tada jis užrašė sapną ir papasakojo pagrindinius dalykus.*

1a – *pirmieji Babilono karaliaus Belšacaro metai*

Tai yra – 605. Nuo Dan.2 vizijos praėjo 50 metų. Mirus, didįjį karalių Nebukadnecarą pakeičia jo anūkas Belšacaras.

Dan 7:2 *Danielius pradėjo sakydamas: „Naktiniame regėjime mačiau ir štai keturi dangaus vėjai pučia į didžiąją jūrą.*

2a- *įsiveržė keturi dangaus vėjai*

taškų kryptimi šiaurės, pietų, rytų ir vakarų kryptimi.

2b- *ant didžiosios jūros*

Vaizdas nėra glostantis žmonijai, nes jūra, net ir didelė, yra mirties simbolis. Pagal Dievo projektą, tai nėra aplinka, paruošta žmogui pagal jo paveikslą, pagal Pr.1. Jo aplinka yra žemė. Tačiau žmonija nuo gimtosios nuodėmės dėl savo nepaklusnumo prarado savo dieviškąjį atvaizdą ir jos tyrose ir šventose akyse nebėra nešvarūs ir nepatvarūs jūrų gyvūnai, kurie ryja vienas kitą, įkvėpti velnio ir demonų. Šioje vizijoje jūra simbolizuoja anoniminę žmonių masę.

Be to, pranašystės apimama sritis yra susijusi su tautomis, kurias sieja jų pakrantės aspektai, besiribojantys su Viduržemio jūra. *Todėl jūra* vaidina svarbų vaidmenį karinguose dominuojančiųjų užkariavimų veiksmuose.

Dan 7:3 *Ir keturi dideli žvėrys išėjo iš jūros, skirtingi vienas nuo kito.*

3a- *Ir keturi dideli gyvūnai išėjo iš jūros*

Naujoje vizijoje randame Danieliaus 2 skyriuje pateiktą mokymą, tačiau ten gyvūnai *pakeičia statulos kūno dalis*.

3b- *skirtingos l e s vienas nuo kito*

Dano statulos medžiagos.2 .

Dan 7:4 *Pirmasis buvo panašus į liūtą ir turėjo erelio sparnus. Žiūrėjau, kol jam nuplėšė sparnus; jis buvo paimtas iš žemės ir pastatytas ant kojų kaip žmogus, ir jam buvo duota žmogaus širdis.*

4a *pirmasis buvo kaip liūtas ir turėjo erelio sparnus*

Čia *auksinė* chaldėjų karaliaus Dano galva.2 tampa *liūtas erelio sparnais*; emblema, išgraviruota ant mėlynų Babilono akmenų, karaliaus Nebukadnecaro pasididžiavimo Dane.4.

4b- *Žiūrėjau, kol jam nuplėšė sparnus*

Pranašystė nurodo septynerius metus arba septynis kartus, per kuriuos Dievas padarė karalių Nebukadnecarą kvailu. Per šiuos 7 metus (*septynis kartus*) pažeminimo, apie kurį pranašavo Dan.4:16, *jo žmogaus širdis buvo pašalinta*, pakeista žvėries širdimi.

4c- *jis buvo paimtas iš žemės ir pastatytas ant kojų kaip žmogus, ir jam buvo duota žmogaus širdis.*

Čia patvirtinamas jo atsivertimas į Kūrėją Dievą. Jo patirtis leidžia suprasti, kad Dievui žmogus yra žmogus tik tada, kai jo širdyje yra Dievo paveikslas. Savo įsikūnijime Jėzuje Kristuje jis atskleis tobulą dieviškąjį meilės ir paklusnumo modelį.

Dan 7:5 *Ir štai antrasis žvėris buvo panašus į lokį ir stovėjo vienoje pusėje. jo burnoje tarp dantų buvo trys šonkauliai, ir jie jam pasakė: Kelkis, valgyk daug mėsos.*

5a- *Ir štai antrasis žvėris buvo panašus į lokį ir stovėjo vienoje pusėje*

Po chaldėjų karaliaus medų ir persų sidabrinė krūtinė ir rankos tampa lokiu . Tikslumas „*kuris stovėjo vienoje pusėje*“ iliustruoja persų viešpatavimą, kuris pasirodė antras po medų viešpatavimo, tačiau persų karaliaus Kyro 2 užkariavimai suteikė jai daug didesnę galią nei medų.

5b- *jam tarp dantų buvo trys šonkauliai, ir jie jam pasakė: Kelkis, valgyk daug mėsos.*

Persai dominuos meduose ir užkariaus tris šalis: turtingojo karaliaus Krozo Lidiją – 546 m., Babiloniją – 539 m., o Egiptą – 525 m.

Dan 7:6 *Po to pamačiau, ir štai kitas buvo panašus į leopardas ir turėjo keturis sparnus ant nugaros kaip paukštis. šis gyvūnas turėjo keturias galvas, ir jam buvo suteikta valdžia.*

6a- *Po to pažiūrėjau ir štai kitas buvo panašus į leopardą*

Idem, *ižūlus* Graikijos valdovų pilvas ir šlaunys tampa leopardu su keturiais paukščio sparnais ; Dėl graikų leopardo dėmių jis yra **nuodėmės simbolis** .

6b- *ir turėjo keturis sparnus ant nugaros kaip paukštis*

Keturi paukščio sparnai, susiję su leopardu, iliustruoja ir patvirtina nepaprastą jo jauno karaliaus Aleksandro Makedoniečio užkariavimo greitį (nuo -336 iki -323).

6c- *šis gyvūnas turėjo keturias galvas, ir jam buvo suteikta valdžia*

Čia „*keturios galvos*“, bet Dan.8 tai bus „*keturi didieji ragai*“, žymintys Graikijos valdovus, Aleksandro Didžiojo įpėdinius: Seleuką, Ptolemėjū, Lisimachą ir Kasandrą.

Dan 7:7 *Po to aš pamačiau savo naktinius regėjimus ir štai buvo ketvirtas žvėris, baisus , baisus ir nepaprastai stiprus. jis turėjo didelius geležinius dantis, valgė, lūžo ir trypė po kojomis tai, kas liko; jis skyrėsi nuo visų ankstesnių gyvūnų ir turėjo dešimt ragų.*

7a *Po to aš pažvelgiau į savo naktinius regėjimus ir štai buvo ketvirtas žvėris, baisus , baisus ir nepaprastai stiprus.*

Čia vėl geležinės Romos imperijos *kojos tampa monstru su geležiniais dantimis ir dešimčia ragų* . Kadangi pagal Apr.13:2, jis vienas atitinka 3 ankstesnių imperijų kriterijus: Liūto stiprumas , patvirtintas šioje eilutėje, kur nurodyta: *nepaprastai stiprus ; meškos galia ir leopardo greitis su jo nuodėmės paveldėjimu*, kurį simbolizuoja jo dėmės.

7b- *turėjo didelius geležinius dantis, valgė, laužė ir trypė po kojomis tai, kas liko;*

geležies simboliu , kurios tęsis iki pasaulio pabaigos, jo popiežiaus viešpatavimu.

7c - *jis skyrėsi nuo visų ankstesnių gyvūnų ir turėjo dešimt ragų.*

Dešimt *ragų* simbolizuoja frankus, langobardus, alemanus, anglosaksus, vestgotus, burgundus, suevus, herulius, vandalus ir ostrogotus. Tai yra **dešimt**

krikščionių karalysčių, kurios susiformuos po Romos imperijos žlugimo nuo 395 m., remiantis angelo paaiškinimais Danieliui 24 eilutėje.

Dan 7:8 8 *Aš apmąščiau ragus, ir štai iš jų išlindo dar vienas ragelis, ir trys pirmieji ragai buvo išplėsti prieš tą ragą. ir štai jos akys buvo kaip žmogaus akys, o burna kalbėjo įžūliai.*

8a- *Pažiūrėjau į ragus ir štai iš jų išlindo dar vienas mažas ragelis*

Mažasis ragas išeina iš vieno iš dešimties ragu, žyminčių ostrogotų Italiją, kurioje yra Romos miestas ir vadinamasis popiežiaus „šventasis sostas“, Laterano rūmuose ant Caeliaus kalno; Lotyniškas pavadinimas reiškia: dangus.

8b- *ir trys pirmieji ragai buvo nuplėsti prieš šį ragą*

Nuplėsti ragai yra chronologiškai: trys karaliai sumažintas nuo 24 eilutės, ty heruliai nuo 493 iki 510 m., vėliau iš eilės, vandalai 533 m., o ostrogotai 538 m., kuriuos generolas Belizarijus išvijo iš Romos Justiniano 1 įsakymu ir galutinai nugalėjo Ravenoje 540 m. Kadangi turime atkreipti dėmesį į posakio *prieš šį ragą pasekmę*. Tai reiškia, kad Ragas neturi asmeninės karinės galios ir naudojami monarchų, kurie bijo jo ir jos religinės galios, ginkluotųjų pajėgų, todėl mieliau remia ir paklūsta. Šis samprotavimas bus patvirtintas Dan.8:24, kur skaitysimė: *jo galia padidės, bet ne jo paties jėgomis*, o 25 eilutė patikslins: *dėl savo klestėjimo ir jo triukų sėkmės jis turės aroganciją širdis*. **Taip įrodoma, kad tiesa gauna patvirtinimą tik sugrupavus panašias žinias, išsklaidytas skirtinguose Danieliaus knygos skyriuose ir plačiau visoje Biblijoje.** Atskirti, knygos skyriai „užantspauduoja“ pranašystę ir jos žinutes, subtiliausia ir svarbiausia lieka nepasiekiamą.

8c- *ir štai jos akys buvo kaip vyro akys*

Apr.9 Dvasia prieš jo apibūdinimus pateikia terminą *kaip*. Tokiu būdu tai rodo išvaizdos panašumą, kuris nėra tikrovė. Čia taip pat turime pastebėti panašumą su *žmogumi*, įsikūnijusiu savo tobulumu Jėzuje Kristuje, tačiau jis turi tik pretenziją. Tačiau yra ir daugiau, nes „akys“ simbolizuoja pranašų aiškiaregystę, kurios tobulas pavyzdys yra ir Jėzus. O Dvasia užsimena apie pranašišką popiežiaus postūmį, kuris galiausiai įkurs savo oficialią būstinę Vatikano mieste, o šis žodis reiškia: pranašauti, iš lotynų kalbos „vaticinare“. Dalykas bus patvirtintas Apr.2:20, kai Dvasia lygina šią Romos katalikų bažnyčią su *Jezabele*, kuri nužudė YaHWéH pranašus, svetimtaute, garbinančia Baalus, kurią vedė karalius Ahabas. Palyginimas pateisinamas, nes popiežius priverčia tikruosius Dievo pranašus Kristuje mirti ant inkvizicijos laužo.

8d- *ir burna, kuri kalbėjo įžūliai.*

Šiame 7 skyriuje dieviškasis Kino kūrėjas ir Režisierius „padidintu“ pristato jam ypač rūpimą krikščionišką erą, laikotarpį nuo Romos imperijos pabaigos iki šlovingo Kristaus sugrižimo Mykole, jo dangiškame varde su angelais. Jis skelbia, kad ateina *įžūlus karalius, šventųjų persekiotojas Aukščiausiojo*, kuris puola dieviškas religines normas, bandydamas pakeisti laikus ir įstatymą, dešimt įsakymų, bet ir kitus dieviškus įsakymus. Dvasia skelbia savo paskutinę bausmę; jis bus „*sunaikintas ugnies*“. *dėl jo įžūlių žodžių*. Todėl septintojo tūkstantmečio dangiškojo teismo scena pateikiama iškart po *jo įžūlių žodžių paminėjimo*. Prieš ją karalius Nebukadnecaras taip pat

demonstravo *aroganciją* , tačiau nuolankiai priėmė Dievo jam duotą pažeminimo pamoką.

Dangiškasis nuosprendis

Dan 7:9 *Aš žiūrėjau, kol buvo statomi sostai. Ir Senovė atsisėdo. Jo drabužis buvo baltas kaip sniegas, o plaukai ant galvos buvo kaip gryna vilna. jo sostas buvo kaip ugnies liepsnos, o ratai kaip liepsnojanti ugnis.*

9a- *Pažiūrėjau, kol buvo pastatyti sostai*

tūkstantį metų, minimus Apr.20, vykdys atpirktieji Jėzaus Kristaus šventieji Jo akivaizdoje, *sėdinčio sostuose* , **danguje** pagal Apr.4. Šis sprendimas parengia sąlygas **galutiniam nuosprendžiui**, kurio vykdymas iliustruotas 11 eilutėje.

9b- *Ir senoliai atsisėdo.*

Tai sudievinas Kristus, vienintelis Dievas kūrėjas. Veiksmožodžio *sėdėti veiksmai* rodo stovimos veiklos nutraukimą, tai poilsio įvaizdis. Dangus yra visiškoje ramybėje. Žemėje nedorėliai buvo sunaikinti Kristui sugrižus.

9c- *Jo drabužis buvo baltas kaip sniegas, o galvos plaukai kaip gryna vilna*

Balta yra tobulo Dievo tyrumo simbolis, susijęs su visa jo prigimtimi jo darbų lygmeniu , jo darbų simboliais ir galvos plaukais, kurie yra tyros ir tobulos išminties, be jokios *nuodėmės, vainikas* .

Ši eilutė siūlo Iz.1:18: *Ateik ir melskime! sako YaHWéH. Jei tavo nuodėmės raudonos, jos bus baltos kaip sniegas; jei jie bus raudoni kaip violetiniai, jie taps kaip vilnos.*

9d- *jo sostas buvo kaip ugnies liepsnos,*

Sostas nurodo didžiojo *Teisėjo* vietą, Dievo proto teismą. Jis dedamas po *ugnies liepsnų* , kurios bus teisingojo Kristaus *akys* , atvaizdu Apr.1:14, kur randame šios eilutės aprašymus. Ugnis naikina, *todėl* šiuo sprendimu siekiama sunaikinti Dievo priešus ir jo išrinktuosius. Kadangi jie jau mirę, šis sprendimas susijęs su *antrąja mirtimi* , kuri galutinai išstiks pasmerktuosius.

9-a- *ir ratai kaip liepsnojanti ugnis.*

Sostas turi *ratus*, palyginti su *liepsnojančia ugnimi* , kuri užsidegs žemėje: Apr.20:14-15: *antroji mirtis yra ugnies ežeras* . Todėl ratai rodo teisėjų judėjimą iš dangaus į žemę , kad būtų įvykdyti paskelbti nuosprendžiai. Gyvasis Dievas, didysis Teisėjas, juda ir, kai žemė bus atnaujinta ir apvalyta, jis vėl judės, kad pastatytų ten savo Karališkąjį sostą pagal Apr.21:2-3.

Dan 7:10 *Iš priešais jį ištekėjo ugnies upė. Jam tarnavo tūkstantis tūkstančių, o dešimt tūkstančių milijonų stovėjo jo akivaizdoje. Teisėjai atsisėdo ir knygos buvo atverstos.*

10a- *Iš priešais jį ištekėjo ugnies upė*

Apvalymo *ugnis* , kuri nusileis iš dangaus, kad prarytų žuvusiųjų sielas, o paskui prisikeltų, pagal Apr.20:9: *Ir jie pakilo į žemės veidą, apsupo šventųjų stovyklą ir mylimas miestas* . **Bet ugnis nužengė iš dangaus ir juos prarijo** .

10b – *Jam tarnavo tūkstantis tūkstančių*

Tai yra, milijonas išrinktųjų sielų, **atpirktų** iš žemės.

10c- *ir dešimt tūkstančių milijonų stovėjo jo akivaizdoje*

Dešimt milijardų žemiškų sielų, **pašauktų** Dievo, prisikelia ir pakviečiami prieš jį ir jo teisėjus, kad iškentėtų teisingą dieviškąjį antrosios *mirties nuosprendį*, ką patvirtina Luko 19:27: *O likusius atveskite čia mano priešus, kurie nenorėjo manęs. karaliauk jiems ir nužudyk juos mano akivaizdoje*. Tokiu būdu Dvasia patvirtina žodžius, kuriuos jis pasakė per Jėzų Mt.22:14: **Nes daug pašauktų, bet mažai išrinktųjų**. Tai bus ypač aktualu paskutinėmis dienomis pagal Luko 18:8: *... Bet kai ateis Žmogaus Sūnus, ar jis ras tikėjimą žemėje?*

10d – *Teisėjai atsisėdo ir knygos buvo atverstos*

Aukščiausiasis teismas spręs remdamasis parodymais, kuriais buvo priimtas sprendimas, ir kaltinimus, pritaikytus individualiai kiekvienai pasmerktai sielai. Jo *knygo*se yra kūrinių gyvybė, saugoma Dievo atmintyje, su ištikimais angelais kaip liudininkais, šiuo metu nematomais žemiečiams.

Dan 7:11 *Tada aš pažvelgiau į išūlius žodžius, kuriuos kalbėjo ragas. ir kaip pažiūrėjau, gyvūnas buvo nužudytas.*

11a- *Tada pažvelgiau dėl išūlių žodžių, kuriuos ištarė ragas*

Kaip ir žodžiai „*dėl arogantiški žodžiai*“, nurodo, kad ši eilutė nori mums parodyti priežasties ir pasekmės ryšį, kuris apibrėžia Dievo teisumą. Jis neteisias be priežasties.

11b- *ir kol žiūrėjau, gyvūnas buvo nužudytas*

Jei *ketvirtasis palikuonis*, imperatoriškoji Roma – dešimt Europos karalysčių – popiežiaus Roma, sunaikinamas gaisro, tai **dėl** arogantiškos popiežiaus Romos žodinės veiklos; veikla, kuri tęsis iki Kristaus sugrįžimo.

11c- *ir jo kūnas buvo **sunaikintas**, pristatytas į ugnį sudeginti*

Nuosprendis vienu metu smogia į *mažąjį ragelį* ir *dešimt civilių ragų*, kurie jį palaikė ir dalyvavo jo nuodėmėse pagal Apr.18:4. *Antrosios mirties Ugnies ežeras juos praris ir **sunaikins***.

Dan 7:12 *Iš kitų gyvūnų buvo atimta galia, bet jiems buvo suteiktas gyvenimas iki tam tikro laiko.*

12a- *Iš kitų gyvūnų buvo atimta galia*

Čia, kaip ir Apr.19:20 bei 21, Dvasia atskleidžia, kad paprastiesiems pagonybės nusidėjėliams, kurie yra gimtosios nuodėmės paveldėtojai, per visą žemiškąją istoriją perduota iš Adomo žmonių masėms, laukia kitoks likimas.

12b- *bet jiems buvo suteiktas gyvenimo pratęsimas iki tam tikro laiko*

Šis tikslumas reiškia ankstesnių imperijų pranašumą, nes jos nepatyrė savo viešpatavimo pabaigos pasaulio pabaigoje, kaip yra 4-ojo ^{Romos} gyvūno, kuris buvo paskutinę krikščioniškojo visuotinio valdymo formą Jėzaus Kristaus sugrįžimo metu. 4-osios pabaiga ^{pažymėta} visišku jo sunaikinimu. Po to žemė išliks *beformė* ir *tuščia pagal Pr 1:2 bedugnės atvaizdą*.

Jėzus Kristus, žmogaus sūnus

Dan 7:13 13 *Aš pamačiau naktinius regėjimus ir štai dangaus debesyse atskriejo žmogus, panašus į žmogaus sūnų. jis atėjo pas Senolį, ir jie atvedė jį prie jo.*

13a- *Aš žiūrėjau savo naktiniuose regėjimuose ir štai ant dangaus debesų atėjo toks kaip žmogaus sūnus.*

Šis žmogaus sūnaus pasirodymas nušviečia ką tik paminėto teismo nuosprendžio reikšmę. Teismas priklauso Kristui. Tačiau Danieliaus laikais Jėzus

dar nebuvo atėjęs, todėl Dievas vaizduoja, ką jis pasieks per savo žemiškąją tarnystę per pirmąjį žmonių atėjimą į žemę.

13b- *jis atėjo pas senovę, ir jie atvedė jį prie jo.*

Po mirties jis prisikels, kad pristatytų savo tobulą teisumą, kuris buvo paaukotas kaip auka įžeistam Dievui, kad atleistų savo ištikimuosius išrinktuosius, kuriuos jis pats surūšiavo ir atrinko. Pateiktas paveikslas moko išganymo principo, gauto per tikėjimą Dievo valia auka Kristuje. Ir tai patvirtina jos galiojimą su Dievu.

Dan 7:14 14 *Jie davė jam valdžią, šlovę ir karalystę. Jam tarnavo visos tautos, tautos ir žmonės visomis kalbomis. Jo valdžia yra amžina valdžia, kuri nepraeis, ir jo karalystė niekada nebus sunaikinta.*

14a- *Jam buvo suteikta viešpatystė, šlovė ir karalystė*

Šios eilutės duomenys apibendrinti šiose Mt.28:18-20 eilutėse, kurios patvirtina, kad teismas tikrai priklauso Jėzui Kristui: *Jėzus, priėjęs prie jų, kalbėjo taip: Man duota visa valdžia danguje ir žemėje. . Taigi eikite ir padarykite mano mokinius visas tautas, krikštydami jas vardan Tėvo ir Sūnaus bei Šventosios Dvasios ir mokydami laikytis visko, ką jums įsakiau. Ir štai aš esu su jumis visada, net iki pasaulio pabaigos .*

14b – Jam ***tarnavo*** visos tautos, tautos ir vyrai visomis kalbomis

Absoliučiais skaičiais ji bus naujoje žemėje, senoji atnaujinta ir pašlovinta po septintojo tūkstantmečio. Tačiau atpirktieji bus atrinkti iš visų tautų, tautų ir kalbų vienu išgelbėjimu, kurį gavo Jėzus Kristus, nes jie ***tarnavo jam*** per savo gyvenimą. Apr.10:11 ir 17:15 šis posakis reiškia sukrikščionintą Europą ir Vakarų pasaulį. Šioje grupėje randame vieną milijoną išgelbėtų išrinktųjų, kurie tarnauja Dievui 10 eilutėje.

14c- *ir jo karalystė niekada nebus sunaikinta*

Čia patvirtinamos Dan.2:44 nurodytos detalės: *jo viešpatavimas niekada nebus sunaikintas.*

Dan 7:15 15 *Danieliau, mano dvasia buvo sunerimusi, o mano galvos regėjimai mane gąsdino.*

15a – *Aš, Danielius, turėjau sunerimusią dvasią savyje*

Danieliaus bėda pateisinama, regėjimas skelbia pavojų Dievo šventiesiems.

15b- *ir regėjimai mano galvoje mane išgąsdino.*

Netrukus jo regėjimas apie Mykolą turės jam tokį patį poveikį, anot Dan.10:8: *Likau vienas ir pamačiau šį puikų regėjimą; mano jėgos nutrūko, mano veidas pakeitė spalvą ir buvo suiręs, ir aš praradau visas jėgas. Paaškinimas: žmogaus sūnus ir Mykolas yra vienas ir tas pats dieviškasis asmuo . Baimė apibūdins Romos karalystę, nes šiose dviejose iš eilės viešpataujant ji neduos šventųjų valdovų, tokių kaip Nebukadnecaras, Darijus Medas ir Kyras 2 persas, žmonėms.*

Dano 7:16 *Aš priėjau prie vieno iš ten stovinčiųjų ir paklausiau jo tiesos apie visus šiuos dalykus. Jis man pasakė ir paaiškino:*

16a- **Čia prasideda papildomi angelo paaškinimai**

Dan 7:17 17 *Šie keturi dideli žvėrys yra keturi karaliai, kurie pakils iš žemės.*

17a – Atkreipkite dėmesį, kad šis apibrėžimas taip pat taikomas paveldėjimui, kurį Dan.2 atskleidžia *statulos atvaizdas*, ir čia, Dan.7, pagal *gyvūnų atvaizdą*.

Dan 7:18 *Bet Aukščiausiojo šventieji gaus karalystę ir paveldės karalystę per amžius, nuo amžių iki amžių.*

18a – Ta pati pastaba kaip ir dėl keturių paveldėjimo atvejų. Vėlgi, penktasis yra susijęs su amžinąja išrinktųjų *karalyste*, kurią Kristus kuria savo pergale **prieš nuodėmę** ir mirtį.

Dan 7:19 *Tada norėjau sužinoti tiesą apie ketvirtąjį žvėrį, kuris skyrėsi nuo visų kitų, nepaprastai baisų, turintį geležinius dantis ir varinius nagus, kuris valgė, laužė ir trypė po kojomis tai, kas liko.*

19a- *kuris turėjo geležinius dantis dantyse*, randame *geležinį* Romos imperijos kietumo simbolį, pažymėtą Dano statulos *kojomis*.2 .

19b- *ir vinys iš žalvario* .

Šioje papildomoje informacijoje angelas nurodo: *ir žalvario vinys* . Taigi *graikų nuodėmės paveldą* patvirtina ši nešvari medžiaga – lydinys, kuris simbolizavo Graikijos imperiją Dano statulos *pilve ir šlaunyse*.2 .

19c- *kuris valgė, laužė ir trypė tai, kas liko*

Valgymas arba pasinaudojimas užkariautais daiktais, kas verčia juos augti – *laužyti*, priversti ir naikinti – *trypti*, niekinti ir persekioti – tai yra veiksmai, kuriuos du vienas po kito einantys „Romai“ ir jų pilietiniai bei religiniai rėmėjai atliks iki sugrįžimo. Kristaus. Apr.12:17: Dvasia įvardija paskutiniuosius „adventistus“ žodžiu „*likutis*“ .

Dan 7:20 *Ir iš dešimties ragų, kurie buvo ant jo galvos, ir iš kito, kuris išėjo ir prieš kurį krito trys, ant rago, kuris turėjo akis, išūliai kalbančią burną, ir geresnė išvaizda nei kiti* .

20a – Ši eilutė suteikia prieštarų detalių į 8 eilutę. Kaip čia veikia „*mažasis ragelis*“ . ***gražesnė išvaizda nei kiti?*** Tuo jis skiriasi nuo kitų dešimties *ragų karalių* . Ji yra labai silpna ir trapi, tačiau dėl patiklumo ir Dievo baimės, kuriai ji teigia atstovaujanti žemėje, ji dominuoja ir manipuliuoja jais kaip nori, išskyrus retas išimtis.

Dan 7:21 *Ir aš mačiau šį ragą kariaujantį su šventaisiais ir nugalintį juos,*

21a- Paradoksas tęsiasi. Ji teigia įkūnijanti aukščiausią šventumą, o Dievas kaltina ją savo šventųjų persekiojimu. Tada tik vienas paaiškinimas: ji meluoja kaip kvėpuoja. Jos sėkmė yra didžiulė apgaulinga ir griaunanti melas, labai griaunantis Jėzaus Kristaus nusektą kelią.

Dan 7:22 *kol atėjo Senovės ir atidavė teisę Aukščiausiojo šventiesiems, ir atėjo laikas, kai šventieji užvaldė karalystę.*

22a – Laimei, geroji žinia patvirtinama. Po tamsių popiežiaus Romos ir jos pilietinių bei religinių rėmėjų veikslių galutinė pergalė ateis Kristui ir jo išrinktiesiems.

23 ir 24 eilutėse nurodoma paveldėjimo tvarka

Dan 7:23 *Taip jis man kalbėjo: Ketvirtasis žvėris yra ketvirtoji karalystė, kuri egzistuos žemėje, skirtinga nuo visų karalysčių ir kuri rys visą žemę, tryps ją ir sugriaus į gabalus.*

23a – pagoniška Romos imperija jos imperine forma tarp – 27 ir 395 m.

Dan 7:24 *Dešimt ragų yra dešimt karalių, kurie kils iš šios karalystės. Po jų iškils kitas, kitoks nei pirmasis, ir nuvers tris karalius.*

24a- Būtent dėl šio tikslumo galime sutapatinti šiuos *dešimt ragų* su **dešimčia** krikščionių karalysčių, susiformavusių vakarinėje žlugusios ir sugriuvusios Romos imperijos teritorijoje. Ši teritorija yra mūsų dabartinės Europos teritorija: ES (arba ES).

Dan 7:25 *Jis kalbės žodžius prieš Aukščiausiąjį, engs Aukščiausiojo šventuosius ir tikėsis pakeisti laikus ir įstatymą. ir šventieji bus atiduoti į jo rankas tam laikui, laikams ir pusei laiko.*

25a- *Jis kalbės žodžius prieš Aukščiausiąjį*

Šioje eilutėje Dievas sutelkia dėmesį į nuodėmių, kurias jis priskiria Romos popiežiaus režimui ir jo pirmtakams Romos vyskupams, pasmerkimą, per kuriuos padarytas blogis buvo išpopuliarintas, pateisinamas ir mokomas neišmanančiųjų minias. Dvasia išvardija kaltinimus, pradedant nuo rimčiausių: *žodžiais pačiam Aukščiausiam*. Paradoksalu, bet popiežiai teigia tarnaujantys Dievui ir atstovaujantys jam žemėje. Bet kaip tik ši pretenzija yra kaltė, nes Dievas niekaip nepritaria šiai popiežiaus pretenzijai. Ir dėl to viskas, ko Roma melagingai moko apie Dievą, paveikia jį asmeniškai.

25b- *jis engs Aukščiausiojo šventuosius*

Neteisus *šventųjų persekiojimas* 21 eilutėje yra čia priminta ir patvirtinta. Nuosprendžius skelbia religiniai tribunolai, turintys „Šventosios inkvizicijos“ pavadinimą. Kankinimai naudojami siekiant priversti nekaltus žmones pripažinti savo kalnę.

25c- *ir jis tikėsis pakeisti laikus ir įstatymus*

Šis kaltinimas suteikia skaitytojui galimybę iš naujo nustatyti pagrindines garbinimo tiesas, suteiktas tikram, gyvam ir vieninteliui Dievui.

Gražią Dievo nustatytą tvarką pakeitė Romos vienuoliai. Pagal Išėjimo 12:2, Dievas pasakė hebrajams, išvykstant iš Egipto: „**Šis mėnuo jums bus pirmasis mėnesių; tai bus jums pirmasis metų mėnuo**“. Tai įsakymas, o ne paprastas pasiūlymas. Ir kadangi išgelbėjimas ateina iš žydų pagal Jėzų Kristų, nuo Išėjimo, kiekviena būtybė, įžengusi į išganymą, taip pat patenka į Dievo šeimą, kur turi viešpatauti ir būti gerbiama jo tvarka. Tai yra tikroji išganymo doktrina ir buvo nuo apaštalių laikų. Kristuje Dievo Izraelis įgavo dvasinį aspektą, ne mažiau jo Izraeliui jis sukūrė savo tvarką ir savo doktrinas. Remiantis Rom.11:24, pagonys atsivertęs yra įskiepytas į hebrajišką Abraomo šaknį ir kamieną, o ne atvirkščiai. Paulius jį įspėja dėl netikėjimo, kuris tapo lemtingas maištingiems Senosios Sandoros žydams ir bus toks pat lemtingas maištingiems naujosios sandoros krikščionims; kuris tiesiogiai susijęs su Romos katalikų tikėjimu, o Dan.8 studijos tai patvirtins, nuo 1843 m. protestantų krikščionys.

Esame tik ilgo pranašiško apreiškimo pradžioje, kai šioje eilutėje išsakytas dieviškasis kaltinimas yra visur, nes pasekmės yra siaubingos ir dramatiškos. Laikai, kuriuos pakeitė Romos rūpestis:

Dievo ^{įsakymo} sabbatinis poilsis . Septintoji diena nuo 321 m. kovo 7 d. buvo pakeista pirmąja diena, kurią Dievas laiko pasaulietine diena ir savaitės pradžia. Be to, šią pirmąją dieną įvedė Romos imperatorius Konstantinas I , ^{kai} ji buvo skirta garbinti „garbingąją nenugalėtą saulę“, pagonių dievinamą saulę, jau Egipte, biblinį nuodėmės simbolį. Danieliaus 5 skyrius mums parodė, kaip Dievas baudžia už jam padarytus pasipiktinimus, todėl žmogus yra išspėjamas ir žino, kas jo laukia, kai Dievas teisia jį, kai jis teisia ir nužudė karalių Belšacarą. Sabatas, kurį Dievas pašventino nuo pat pasaulio sukūrimo, turi dvejopą ypatybę – apie laiką ir dieviškąjį įstatymą, kaip minima mūsų eilutėje.

2 – Metų pradžia, iš pradžių vykusį pavasarį, žodis, reiškiantis pirmą kartą, buvo pakeistas į žiemos pradžia.

3 – Pasak Dievo, dienos kaita įvyksta saulėlydžio metu, tvarka naktis diena, o ne vidurnaktį, nes yra ritmiška ir paženklinta žvaigždžių, kurias jis sukūrė šia intencija.

Įstatymo pakeitimas yra daug gilesnis nei šabo tema. Roma neišniekino auksinių šventyklos indų, ji įgaliojo save pakeisti pirminį Dievo pirštu užrašytą žodžių tekstą ant Mozei duotų akmeninių lentelių. Daiktai tokie šventi, kad paliesti skrynią, kurioje jie buvo rasti, Dievas iškart mirė.

25c- *ir šventieji bus atiduoti į jo rankas tam tikram laikui, laikams ir pusei laiko*

Ką reiškia *laikas* ? Karaliaus Nebukadnecaro patirtis duoda mums atsakymą Dan.4:23: *Jie išvarys tave iš žmonių, tu gyvensi su lauko žvėrimis, jie duos tau žolės valgyti kaip jaučiai; ir praeis septyni laikai , kol suprasi, kad Aukščiausiasis valdo žmonių karalystę ir atiduos ją kam nori.* Po šios sunkios patirties karalius 34 eilutėje pasakė: *Praėjus nustatytam laikui , aš, Nebukadnecaras, pakėliau akis į dangų, ir protas sugrižo į mane . Aš laiminau Aukščiausiajį, šlovinau ir šlovinau tą, kuris gyvena amžinai, kurio valdžia yra amžina ir kurio karalystė išlieka iš kartos į kartą .* Galime daryti išvadą, kad šie *septyni laikai* reiškia septynerius metus nuo trukmės pradžios ir pabaigos jo gyvenimo eigoje. Taigi tai, ką Dievas vadina *laiku*, yra laikas, per kurį žemė užbaigia vieną pilną saulės apsisukimą. Iš ten atsiranda daug pranešimų. Dievą simbolizuoja saulė ir, kai sutvėrimas išdidžiai pakyla, pastatydamas jį į savo vietą, Dievas jai sako: „Apsuk mano dieviškumą ir sužinok, kas aš esu“. Nebukadnecarui septyni posūkliai yra būtini, bet veiksmingi. Kita pamoka bus susijusi su popiežiaus valdymo trukme, kurią taip pat pranašauja terminas „*laikas*“ šioje eilutėje. Palyginus su Nebukadnecaro patirtimi, Dievas baudžia krikščionių išdidumą, pavesdamas jį į kvailumą *tam tikrą laiką, laikus ir pusei* pranašišku metų. Nuo 321 m. kovo 7 d. išdidumas ir kvailumo nežinojimas privertė žmones gerbti tvarką, kuri pakeitė Dievo įsakymą; kam negali paklusti nuolankus Kristaus vergas, kitaip jis atsiskirtų nuo savo gelbėtojo Dievo.

Ši eilutė skatina mus ieškoti tikrosios vertės ir šios pranašautos trukmės pradžios bei pabaigos datų. Sužinosime, kad tai reiškia 3 metus ir šešis mėnesius. Tiesą sakant, ši formulė vėl pasirodys Apr.12:14, kur ji lygiagreta su formule *1260 dienų nuo 6 eilutės* . Tai leis taikyti Ezé.4:5-6 kodą, *vieną dieną per metus*. suprasti, kad tai iš tikrųjų yra 1260 ilgų ir baisių kančios ir mirties metų.

Dan 7:26 Tada ateis teismas, ir jo valdžia bus iš jo atimta, ji bus sunaikinta ir sunaikinta amžiams.

2a – pabrėžia šio tikslumo svarbą: sprendimas ir popiežių dominavimo pabaiga įvyksta tuo pačiu metu. Tai įrodo, kad minėtas teismas neprasidės prieš Kristaus sugrįžimą. 2021 m. popiežiai vis dar yra aktyvūs, todėl Danieliaus cituojamas teismas neprasidėjo 1844 m., broliai adventistai.

Dan 7:27 *Visų po dangumi esančių karalysčių karalystė, valdžia ir didybė bus atiduota Aukščiausiojo šventųjų tautai. Jo karalystė yra amžina, ir visi valdovai tarnaus jam ir jam paklus.*

27a- Todėl nuosprendis yra gerai įgyvendintas po Kristaus sugrįžimo šlovėje ir jo išrinktųjų paėmimo į dangų.

27b- *ir visi valdovai tarnaus jam ir jam paklus*

Kaip pavyzdžius Dievas mums parodo tris šioje knygoje pateiktus valdovus : *chaldėjų karalių Nebukadnecarą, medų karalių Darijų ir persų karalių Kyrą 2.*

Dan 7:28 *Tuo žodžiai baigėsi. Mane, Danielių, be galo vargino mano mintys, pakeičiau spalvą ir šiuos žodžius saugojau širdyje.*

28a- Danieliaus bėda vis dar pateisinama, nes šiame lygmenyje popiežiaus Romos tapatybės įrodymams dar trūksta jėgų; jo tapatybė tebėra jau labai įtikinama „hipotezė“, bet vis tiek „hipotezė“. Tačiau Danieliaus 7 skyrius yra tik antroji iš septynių pranašišku plokštelių, pateiktų šioje Danieliaus knygoje. Ir jau galėjome pastebėti, kad Dan.2 ir Dan.7 pateikiami pranešimai yra identiškai ir papildo vienas kitą. Kiekvienas naujas puslapis atneš mums papildomų elementų, kurie bus papildyti jau atliktais tyrimais , sustiprins ir sustiprins Dievo žinią, kuri taip taps vis aiškesnė.

Dar reikia patvirtinti hipotezę, kad šio 7 skyriaus „ *mažasis ragelis* “ yra *popiežiaus Roma*. Reikalas bus atliktas. Tačiau jau prisiminkime šią istorinę paveldą, susijusią su Roma, „ *4-uju monstrišku gyvūnu geležiniais dantimis* “. Jame nurodoma Romos imperija, po kurios seka laisvų ir nepriklausomų Europos karalysčių „ *dešimt ragų* “, kurias 538 m. pakeitė „ *mažasis ragas* “, tariamas popiežiumi, šis „ *skirtingas karalius* “, prieš kurį „ *trys ragai arba trys karaliai* “, Heruliai, vandalai ir ostrogotai yra pažeminti nuo 493 iki 538 8 ir 24 eilutėse.

Danielius 8

Dan 8:1 *Trečiaisiais karaliaus Beltešacaro valdymo metais aš, Danielius, mačiau regėjimą, be to, kurį buvau matęs anksčiau.*

1a- Praėjo laikas: 3 metai. Danielis gauna naują regėjimą. Šiame yra tik du gyvūnai, kurie 20 ir 21 eilutėse aiškiai sutapatinti su *medais ir persais bei graikai*, kurie ankstesnėse vizijose buvo 2-oji ir 3-oji pranašautos paveldėjimo imperijos. Laikui bėgant, regėjimuose gyvūnai vis aiškiau prisitaiko prie hebrajų apeigų. Dan.8 padovanoja *aviną ir ožką*; gyvuliai, aukojami per žydų apeigų *Atpirkimo dieną*. Taigi Graikijos imperijos superpozicijoje galime pastebėti nuodėmės simbolį: *įžulų Dan.2 pilvą ir šlaunis*, *Dan.7 leopardą ir Dano ožka.8*.

Dan 8:2 *Kai pamačiau šį regėjimą, man atrodė, kad esu Elamo provincijos sostinėje Šušane. ir savo regėjimo metu buvau prie Ulajaus upės.*

2a - Danielius yra Persijoje prie Karoun upės, kuri jo laikais buvo Ulai. Persijos sostinė ir žmonių *upės simbolis rodo geografinę Dievo jiems* duoto vizijos atskaitos vietą. Todėl pranašiškosios žinios šiame skyriuje pateikia vertingų geografinių duomenų, kurių trūko 2 ir 7 skyriuose.

Dan 8:3 *Pakėliau akis ir pamačiau, kad prieš upę stovėjo avinas su ragais. šie ragai buvo aukšti, bet vienas aukštesnis už kitą ir pakilo paskutinis.*

3a. Šioje eilutėje apibendrinama Persijos istorija, kurią iliustruoja šis *avinas*, kurio *ragas aukščiausias* jį reprezentuoja, nes iš pradžių dominavo jo sąjungininkas Medas, o paskutinis pakilo virš jo, kai į valdžią atėjo karalius Kyras 2 Persas, 539 m., paskutinis Danieliaus amžininkas pagal Dan.10:1. Bet čia aš atkreipiu dėmesį į tikrosios datos problemą, nes istorikai visiškai nepaiso liudininkų Danieliaus, kuris Dan.5:31 priskiria Babilono užkariavimą medų karaliui Darijui, kuris Babiloną organizavo į 120 satrapijų pagal Daną. 6:1. Kyras atėjo į valdžią po Darijaus mirties, todėl ne 539 m., o šiek tiek vėliau, arba priešingai, Darijaus užkariavimas galėjo įvykti šiek tiek anksčiau – 539 m.

3b – šioje eilutėje pasirodo dieviškas subtilumas, naudojamas mažam ir dideliam ragui žymėti. Tai patvirtina, kad kruopščiai vengiamas posakis „*mažas ragelis*“ yra konkrečiai ir išskirtinai susijęs su Romos tapatybe.

Dan 8:4 *Aš mačiau aviną, smogiant ragais į vakarus, šiaurę ir pietus. joks gyvūnas negalėjo jam atsispirti ir nebuvo kam išlaisvinti jo aukų; jis padarė tai, ko norėjo, ir tapo galingas.*

4a- Šios eilutės vaizdas iliustruoja vienas po kito einančius persų užkariavimų etapus, vedančius juos link imperijos, karalių karaliaus viešpatavimo.

Vakaruose : Kyras 2 sudarė aljansą su chaldėjais ir egiptiečiais nuo 549 iki 539 metų .

Šiaurėje : Karaliaus Krozo Lidija užkariaujama – 546 m

Vidurdienį Kyras užkariauja Babiloniją , pakeisdamas medų karalių Darijų po – 539 m., o vėliau persų karalius Kambizas 2 – 525 m. užkariaus Egiptą.

4b- *ir jis tapo galingas*

Jis pasiekė imperinę *galią* , dėl kurios Persija tapo pirmąja imperija, išpranašauta šiame 8 skyriuje. Dan.2 ir Dan.7 vizijose tai buvo 2-oji ^{imperija} . Šia galia Persijos imperija, išsiplėtusi iki Viduržemio jūros, užpuolė Graikiją, kuri ją sustabdė prie Maratono – 490 m. Karai atsinaujino.

Dan 8:5 *Idėmiai pažiūrėjęs, štai iš vakarų atėjo ožys ir perbėgo per visą žemę veidu, jos nepalietęs. ši ožka turėjo didelį ragą tarp akių.*

5a- 21 eilutė aiškiai identifikuoja ožką: *Ožka yra Javano karalius, Didysis ragas tarp jo akių yra pirmasis karalius . Java, yra senovės Graikijos pavadinimas. Nepaisydama silpnų Graikijos karalių, Dvasia savo apreiškimą kuria ant didžiojo graikų užkariautojo Aleksandro Makedoniečio.*

5b- *štai atėjo ožka iš vakarų*

Geografinės nuorodos vis dar pateikiamos. Ožka kilusi iš Vakarų, atsižvelgiant į Persijos imperiją, kuri laikoma geografinė atskaitos vieta.

5c- *ir apkeliavo visą žemę jos paviršiumi, jo neliesdamas*

Pranešimas yra analogiškas Dan.7:6 leopardo keturiems paukščiu sparnams. Jis pabrėžia šio jauno Makedonijos karaliaus, kuris po dešimties metų išplės savo viešpatavimą iki Indo upės, užkariavimų nepaprastai greitą.

5d- *ši ožka turėjo didelį ragą tarp akių*

Tapatybė nurodyta 21 eilutėje: *Didysis ragas tarp jo akių yra pirmasis karalius. Šis karalius yra Aleksandras Didysis (– 543–523). Dvasia suteikia jai Vienaragio, pasakiško mitinio gyvūno, išvaizdą. Taip jis smerkia neišsenkančią vaisingą graikų visuomenės vaizduotę, kuri sugalvojo religijai pritaikytas pasakėčias ir kurios dvasia perėjo šimtmečius iki mūsų laikų apgaulingai krikščioniškuose Vakaruose. Tai *nuodėmės aspektas* , patvirtintas ožkos , *gyvulio, atlikusio nuodėmės* vaidmenį šventose kasmetinėse „Atpirkimo dienos“ apeigose, atvaizdas. Mesijo Jėzaus nukryžiuojimas įvykdė jo dieviškąjį tobulumą, ši apeiga po jo turėjo būti nutraukta... jėga, romėnams 70 m. sunaikinus šventyklą ir žydu tautą.*

Dan 8:6 *Jis priėjo prie avino su ragais, kurių mačiau stovintį prieš upę, ir užbėgo ant jo visu savo rūstumu.*

6a- Aleksandras Makedonietis pradeda puolimą prieš persus, kurių karalius yra Darijus 3. Pastarasis nugalėtas prie Isso, jis pabėga, palikęs lanką, skydą ir apsiaustą, žmoną ir įpėdinį – 333 m. Jį vėliau nužudys du jo didieji.

6b- *ir jis pribėgo prie jo visu savo įniršiu*

Šis **įniršis** istoriškai pagrįstas. Prieš tai įvyko Dariaus ir Aleksandro apsikeitimas: „Prieš Aleksandru sutikdamas Darijų, Persijos karalius atsiuntė jam dovanas, skirtas pabrėžti jų, kaip karaliaus ir vaiko, pareigas – Aleksandras tuo metu dar buvo jaunas žmogus, princas karas (I šaka, pavadėlis 89). Darius atsiunčia jam kulką, botagą, arklio stabdį ir sidabrinę dėžę, pilną aukso. Lobį lydintis laiškas nuspalvina elementus: kamuolys yra tam, kad jis toliau žaistų kaip vaikas, stabdis išmokytų susivaldyti, botagas pataisytų, o auksas simbolizuoja duoklę, kurią makedonai turi mokėti persų imperatorius.

Aleksandras nerodo pykčio, nepaisant pasiuntinių baimės. Atvirkščiai, jis prašo pasveikinti Darių su dailumu. Darius, anot jo, žino ateitį, nes padovanojo Aleksandriui kamuolį, simbolizuojantį jo būsimą pasaulio užkariavimą, stabdis reiškia, kad visi jam paklus, rykštė bus nubausti tuos, kurie išdrįs stoti prieš jį ir auksas rodo duoklę, kurią jis gaus iš visų savo pavaldinių. Pranašiška detalė, Aleksandras turėjo žirgą, kurį pavadino „Bucephalus“, o tai reiškia, su padidinamuoju priešdėliu „galva“. Visuose mūšiuose jis bus savo armijos „galvoje“, ginklas rankoje. Ir jis „dešimčiai metų“ taps pasaulio, aprėpto pranašyste, valdančia „galva“. Jos žinomumas skatins graikų kultūrą ir ją stigmatizuojančią **nuodėmę**.

Dan 8:7 *Aš mačiau jį artėjant prie avino ir pykstant ant jo. jis smogė avinui ir sulaužė du ragus, avinui neturėdamas jėgų jam pasipriešinti; numetė jį ant žemės ir sutrypė, o avino nebuvo kam išgelbėti.*

7a- Aleksandro Makedoniečio pradėtas karas: 333 m. prie Issus persų stovykla buvo nugalėta.

Dan 8:8 *O ožys labai sustiprėjo. bet kai jis buvo stiprus, jo didysis ragas nulūžo. Keturi dideli ragai pakilo pakeisti jį į keturis dangaus vėjus.*

8a- nulūžo jo didysis ragas

323 m. jaunas karalius (– 356–323) mirė be įpėdinio, būdamas 32 metų, Babilone.

8b- *Keturi dideli ragai pakilo jį pakeisti keturiuose dangaus vėjuose.*

Mirusio karaliaus pakaitalai buvo jo generolai: diadochi. Kai Aleksandras mirė, jų buvo dešimt ir 20 metų jie kovojo tarpusavyje taip, kad 20 metų pabaigoje liko tik keturi išgyvenusieji. Kiekvienas iš jų įkūrė karališkąją dinastiją šalyje, kurioje jis dominavo. Didžiausias yra Seleukas, žinomas kaip Nikatorius, jis įkūrė „Seleukidų“ dinastiją, kuri valdė Sirijos karalystę. Antrasis yra Ptolemajus Lagosas, jis įkūrė „Lagidų“ dinastiją, kuri karaliavo Egipte. Trečiasis yra Kasandras, kuris karaliauja Graikijoje, o ketvirtasis yra Lysimachus (lotyniškas pavadinimas), kuris karaliauja Trakijoje.

Pranašiška žinia, pagrįsta geografija, tęsiasi. Keturi pagrindiniai keturių dangaus vėjų taškai patvirtina susijusių kovotojų šalių tapatybę.

Romos sugrįžimas, mažasis ragelis

Dan 8:9 *Iš vieno iš jų kilo mažas ragas, kuris labai išaugo į pietus, į rytus ir į gražiausią žemę.*

9a. Šios eilutės aspektas apibūdina karalystės plėtinius, kurie savo ruožtu taps dominuojančia imperija. Tačiau ankstesnėse pamokose ir pasaulio istorijoje Graikijos įpėdinė yra Roma. Šį identifikavimą dar labiau pateisina posakis „mažas ragas“, kuris šį kartą, priešingai nei buvo padarytas trumpesniam viduriniam ragui, aiškiai cituojamas. Tai leidžia teigti, kad šis „mažasis ragelis“ šiame kontekste simbolizuoja augančią respublikinę Romą. Todėl, kad ji kišasi į rytus, kaip pasaulio policininkai, dažnai todėl, kad yra pašaukta išspręsti vietinį konfliktą tarp oponentų. Ir tai yra tiksli priežastis, pateisinanti tolesnį vaizdą.

9b- *Iš vieno iš jų kilo mažas ragas*

Ankstesnė dominantė buvo Graikija, o būtent iš Graikijos šioje rytinėje zonoje, kurioje yra Izraelis, dominuoja Roma; Graikija, vienas iš keturių ragų.

9c- *kuri labai plečiasi į pietus, į rytus ir į gražiausias šalis.*

Romos augimas pirmiausia prasideda nuo geografinės padėties *į pietus*. Istorija tai patvirtina, apie 250 metų Roma įsitraukė į pūnų karus prieš Kartaginą, dabartinį Tunisą.

Tolesnis pratęsimo etapas vyksta *į rytus*, įsikišant į *vieną iš keturių ragų*: Graikija, apie – 200. Ten ją iškvietė Etolijos Graikijos lyga palaikyti ją prieš Achajų lygą (Etolija prieš Achają). Atvykusi į Graikijos žemę, Romos kariuomenė niekada jos nepaliks ir visa Graikija taps romėnų kolonija nuo – 160 m.

Iš Graikijos Roma tęs savo ekspansiją, įkeldama koją į Palestiną ir Judėją, kurios taps – 63 generolo Pompėjaus armijų užkariauta Romos provincija. Tai yra Judėja, kurią Dvasia įvardija šiuo gražiu posakiu: *Gražiausia iš šalių*, posakis cituojamas Dan.11:16 ir 42 bei Ezé.20:6 ir 15.

Hipotezė pasitvirtina, „mažasis ragas“ yra Roma

Šį kartą abejonės nebeleidžiamos, demaskuojamas popiežiaus režimas Dan.7, todėl, praleisdama nereikalingus šimtmečius, Dvasia veda mus į tragišką valandą, kai, imperatorių palikta, Roma vėl pradeda dominuoti religine forma. Krikščioniška išvaizda, kuriai jis priskiria veiksmus, atskleistus 10 eilutės simboliais. Tai yra „*skirtingo*“ Dano karaliaus veiksmas.7.

Imperatoriškoji Roma, tada popiežiaus Roma persekiojo šventuosius

Du vienas po kito einantys šios vienintelės eilutės skaitymai

Dan 8:10 *Ji pakilo į dangaus kareiviją, nuleido dalį jos ir žvaigždžių į žemę ir trypė jas po kojomis.*

10a- *Ji pakilo į dangaus kariuomenę*

Sakydama „*ji*“, Dvasia kaip taikinį laiko Romos tapatybę chronologine jos išplėtimo seka, po įvairių valdymo formų, apie kurias ji užsimena Apr 17:10, Roma pasiekė imperiją valdant Romos imperatorius Oktavianas, žinomas kaip Augustas. Ir būtent jo metu Jėzus Kristus gimė iš Dvasios dar nekaltame Marijos, jaunos Juozapo žmonos, kūne; abu pasirinkti tik dėl to, kad jie priklauso karaliaus Dovydo giminei. Po savo mirties, kai pats prisikėlė, kaip skelbė, Jėzus patikėjo savo apaštalams ir savo mokiniams skelbti gerą išganymo naujieną (Evangeliją), kad visame pasaulyje būtų išrinkti žmonės. Tuo metu Roma susidūrė su romumu ir krikščionišku pacifizmu; ji – mėsininkės, Kristaus mokinių – skerdžiamų ėriukų vaidmenyje. Daug kankinių pralieto kraujo kaina krikščionių tikėjimas išplito visame pasaulyje ir ypač imperijos sostinėje Romoje. Persekiojanti imperatoriškoji Roma kyla prieš krikščionis. Šioje 10 eilutėje du Romos veiksmas sutampa. Pirmasis susijęs su imperatoriumi, o antrasis – su popiežiumi.

Imperijos režime jau galime priskirti jam nurodytus veiksmus:

Ji pakilo į dangaus kariuomenę: ji susidūrė su krikščionimis. Už šios simbolinės išraiškos, *ginkluotos dangumi*, slypi krikščionių išrinktieji, pagal kuriuos Jėzus savo tikinčiuosius jau pavadino: *dangaus karalystės piliečiais*. Be to, Dan.12:3 lygina tikruosius *šventuosius* su *žvaigždėmis*, kurios taip pat yra Abraomo *palikuonys iš Pr 15:5*. Pirmuoju skaitymu išdrįsimas kankinti Dievo sūnus ir dukteris pagoniškajai Romai jau yra arogantiškas veiksmas ir nevertas bei nepagrįstas pakilimas. Per antrąjį svarstymą Romos vyskupo reikalavimas valdyti

popiežių Jėzaus Kristaus Išrinktąjį nuo 538 m. taip pat yra arogantiškas veiksmas ir dar labiau nevertas ir nepateisinamas išaukštinimas.

Ji priverstė dalį šios armijos ir žvaigždžių nukristi ant žemės ir jas sutrypė : persekiojo juos ir nužudė, kad atitrauktų savo gyventojus savo arenose. Persekiojimai daugiausia yra Neronas, Domicianas ir Diokletianas, paskutinis oficialus persekiojimas nuo 303 iki 313 m. Per pirmąjį svarstymą šis dramatiškas laikotarpis aprašomas Apo.2 simboliniais pavadinimais „Efeso“, kai Jonas gauna savo dieviškąjį Apreiškimą, pavadintą „Apokalipsė“ ir „Smyrna“. Per antrąjį svarstymą, priskiriamą popiežiaus Romai, šie veiksmai Apo.2 priskiriami laikotarpiams, pavadintiems „Pergamu“, t. Sakydama, kad ji juos sutrypė, Dvasia abiem Romams priskiria vienodus kraujo ištroškusius veiksmus. Veiksmazodis *trypiamas* ir jo posakis *trypiamas po kojomis* Dan.7:19 priskiriamas pagoniškajai Romai. Bet *žingsniavimo* veiksmas tęsis iki 2300 vakaro-ryto šio 8 skyriaus 14 eilutės pabaigos pagal 13 eilutės teiginį: Iki kada bus *trypiama šventumas ir kariuomenė* ? Šis veiksmas buvo atliktas krikščioniškosios eros laikais, todėl turime jį priskirti popiežiaus Romai ir jos monarchinėms atramoms; kurią istorija patvirtina. Vis dėlto atkreipkime dėmesį į svarbų skirtumą. Pagoniškoji Roma tik tiesiogine prasme priverčia Jėzaus Kristaus šventuosius *pargriūti ant žemės*, o popiežiaus Roma, naudodama klaidingus religinius nurodymus, priverčia juos dvasiškai *kristi ant žemės*, o po to tiesiogine prasme juos persekioja.

Pavieniai persekiojimai tęsėsi su taikos kaitaliojimu, kol atvyko imperatorius Konstantinas I, kuris užbaigė krikščionių persekiojimus savo Romos sostinės Milano įsaku 313 m., kuris sudaro „*dešimties metų*“ laikotarpį . persekiojimai, būdingi „*Smirnos*“ erai Apr.2:8. Per šią ramybę krikščionių tikėjimas nieko nelaimės, o Dievas daug ką praras. Nes be persekiojimo barjero neatsivertųjų įsipareigojimų šiam naujam tikėjimui gausu ir daugėja visoje imperijoje ir ypač Romoje, kur kankinių kraujas liejosi daugiausia.

Todėl būtent su šiuo laiku galime susieti antrojo šios eilutės skaitymo pradžia. Tačiau, kur Roma tampa krikščioniška paklusdama imperatoriaus Konstantino įsakymams, kuris 321 m. ką tik išleido įsaką, įpareigojantį pakeisti savaitės poilsio dieną: septintoji diena, šabas, pakeičiama pirmąja savaitės diena; tuo metu pagonių skyrė dievui „*garbinga nenugalėta saulė*“ garbinti. Šis veiksmas toks pat rimtas kaip ir *išgėrimas auksiniai šventyklos indai*, bet šį kartą Dievas nereaguos, užteks galutinio teismo valandos. Su savo nauja poilsio diena Roma išplės savo krikščionišką doktriną visoje imperijoje, o vietos valdžia, Romos vyskupas įgis prestižą ir paramą, kol popiežiaus titulas jam bus suteiktas dekretu 533 m. imperatorius Justinianas ¹ Tik išvarius priešiška nusiteikusius ostrogotus, pirmasis viešpatavęs popiežius Vigilijus užėmė popiežiaus vietą Romoje, ant Caeliaus kalno pastatytuose Laterano rūmuose. 538 m. data ir pirmojo popiežiaus atvykimas žymi 11 eilutėje aprašytų veiksmų atlikimą. Tačiau tai taip pat yra 1260 dienų popiežių valdymo ir visko, kas jiems rūpi ir kas buvo atskleista Dan.7, pradžia. Tęsiantis viešpatavimas, kurio metu šventieji vėl *trypia kojomis*, bet šį kartą Romos popiežiaus religinio dominavimo ir jo pilietinių rėmėjų, monarchų, ir jo aukštumos... Kristaus vardu.

Konkretūs popiežiaus veiksmai, nustatyti 538 m

Dan 8:11 *Ji pakilo pas kariuomenės vadą, atėmė iš jo amžinąją ~~auką~~ ir sugriovė ~~vietą~~, kurioje buvo jo šventyklos pamatas.*

11a- *Ji pakilo į kariuomenės vadovą*

Šis kariuomenės vadas logiškai ir bibliškai yra Jėzus Kristus, pagal Ef.5:23: *nes vyras yra žmonos galva, kaip Kristus yra Bažnyčios galva, kuri yra jo kūnas ir kurios jis yra. Gelbėtojas.* Veiksmažodis „*ji pakilo*“ yra gerai parinktas, nes būtent 538 m. Jėzus yra danguje, o popiežystė žemėje. Dangus jai nepasiekiamas, bet „*ji pakilo*“, priversdama vyrus patikėti, kad ji pakeičia jį žemėje. Iš dangaus Jėzus turi mažai galimybių išvengti žmonių iš velnio jiems paspęstų spąstų. Be to, kodėl jis turėtų tai daryti, kai jis pats atiduoda juos į šiuos spąstus ir visus jo prakeiksmus? Nes mes gerai perskaitėme Dan.7:25: „*šventieji bus atiduoti į jo rankas tam tikram laikui, kartus (2 kartus) su puse*“; dėl pasikeitusių laikų ir įstatymo juos tyčia teikia Dievas Kristus. Žinoma, 321 m. Konstantino pakeistas įstatymas dėl šabo, bet visų pirma Romos popiežiaus pakeistas įstatymas, po 538 m., kai ten paveikiamas ir puolamas ne tik šabas, bet ir visas įstatymas, perdarytas Romoje. versija.

11b- *atėmė iš jo amžinąją ~~auką~~*

Atkreipiu dėmesį į tai, kad originaliaime hebrajiškame tekste nėra žodžio auka. Be to, jo buvimas rodo senojo aljanso kontekstą, bet taip nėra, kaip ką tik įrodžiau. Pagal naujosios sandoros *auką ir atnašavimą* nutrūko, Kristaus mirtis *savaitės viduryje*, cituojama Dan.9:27, pavertusi šias apeigas nenaudingomis. Tačiau kai kas išliko iš senosios sandoros: vyriausiojo kunigo ir užtarėjo už žmonių, kurie taip pat pranašavo dangiškąją tarnystę, kurią Jėzus atliko po prisikėlimo krauju nupirktų išrinktųjų naudai, tarnavimas už nuodėmes. Kristus grįžo į dangų, kas liko iš jo atimti? Jo kunigo funkcija yra išskirtinis užtarėjo vaidmuo atleisti išrinktųjų nuodėmes. Iš tiesų, nuo 538 m., kai žemėje, Romoje, įsitvirtino Kristaus Bažnyčios vadovas, Jėzaus dangiškoji tarnystė tapo tuščia ir nenaudinga. Maldos per jį nebepraeina, o nusidėjėliai lieka savo nuodėmių ir kaltės prieš Dievą nešėjais. Žyd.7:23 patvirtina šią analizę, sakydamas: „*Bet jis, kadangi pasilieka amžinai, turi kunigystę, kuri neperleidžiama*“. Valdovo pasikeitimas žemėje pateisina bjaurius vaisius, kuriuos neša ši krikščionybė be Kristaus; vaisių, kuriuos Dievas pranašavo Danieliui. Kodėl krikščionis nukentėjo šis baisus prakeiksmas? Ši 12 eilutė pateiks atsakymą: *dėl nuodėmės*.

Ką tik atliktas amžinojo identifikavimo nustatymas bus pagrindas skaičiavimams naudojant 1290 ir 1335 dienų metus, kurie bus pasiūlyti Dan.12:11 ir 12; nustatytas pagrindas yra 538 m. data, kai žemiškasis popiežiaus vadovas pavogė *amžinąją kunigystę*.

11c- *ir nuvertė ~~tą vietą~~, kurioje buvo jo šventykla*

Dėl naujosios sandoros konteksto tarp dviejų galimų hebrajiško žodžio „*mecon*“, išversto „*vieta*“ reikšmių, išlaikiau jo vertimą „*pagrindas*“ taip pat teisėtą ir geriau pritaikytą krikščioniškos eros kontekstui, į kurį buvo nukreipta pranašystė. .

Greitas skaitymas nemato nieko, tik kruopštus studijavimas, vadovaujamas Dvasios, atveria akis į Danieliaus knygos subtilybes, kuriose dažnai kalbama apie

šventovę , o tai kelia painiavą. Tačiau galima neapgauti, priklausomai nuo veiksmožodžio, žyminčio veiksmą, kuris atliekamas *šventovėje* .

Čia Dan.7:11: jos *pagrindą sugriovė* popiežystė.

Dan.11:30: jį *išniekino* Graikijos karalius, žydų persekiotojas Antiokas 4 Epifanai – 168 m.

Dan.8:14 ir Dan.9:26 kalbama ne apie ~~šventovę~~, o apie *šventumą* . Hebrajų kalbos žodis „qodesh“ yra sistemingai neteisingai išverstas visuose dažniausiai pasitaikančių versijų vertimuose. Tačiau originalus hebrajų tekstas lieka nepakitęs, kad liudytų pirminę tiesą.

Turėtumėte žinoti, kad terminas „ *šventovė* “ reiškia tik vietą, kurioje Dievas stovi asmeniškai. Kadangi Jėzus prisikėlė ir grįžo į dangų, žemėje nebėra jokios *šventyklos* . Todėl *sugriauti jo šventyklos pagrindą* reiškia sugriauti doktrininius pagrindus, susijusius su jo dangiška tarnyba, kuri iliustruoja visas išganymo sąlygas. Iš tiesų, pakrikštytas asmuo turi turėti naudos iš Jėzaus Kristaus pritarimo, kuris vertina jo tikėjimą pagal jo darbus ir sutinka arba neatleidžia nuodėmes savo aukos vardu. Krikštas žymi patirties, išgyvenamos pagal teisingą Dievo teismą, pradžią, o ne jos pabaigą. O tai reiškia, kad nutrukus tiesioginiam ryšiui tarp žemiškojo išrinktojo ir jo dangiškojo užtarėjo, išganymas nebeįmanomas, o šventoji sandora sulaužoma. Tai baisi dvasinė drama, į kurią nuo 321 m. kovo 7 d. iki 538 m. kovo 7 d. ir 538 m., kai popiežius savo labai panaikino *amžinąją Jėzaus Kristaus kunigystę* , apgautų ir suviliotų žmonių masės nepaisė . *Apverstį savo šventovės pagrindą* taip pat reiškia, kad 12 apaštalų, atstovaujančių Išrinktųjų pagrindui arba pamatui, dvasiniams namams, priskiriama klaidingai krikščioniška doktrina, kuri pateisina ir įteisina nuodėmę prieš dieviškąją įstatymą; ko nebūtų padaręs joks apaštalas.

Dan 8:12 12 *Ir kariuomenė buvo atiduota amžinai auka už nuodėmę. ragas numetė tiesą ant žemės ir jam pavyko.*

12a- *Armija buvo pristatyta su amžina auka*

Simboliškesne kalba šis posakis turi tą pačią reikšmę kaip ir Dan.7:25: *armija buvo pristatyta ...* Bet čia Dvasia prideda *prie amžinojo*

12b – *dėl nuodėmės*

Arba, pagal 1 Jono 3:4, dėl Įstatymo pažeidimo *pakeista* Dan.7:25. Nes Jonas sakė ir rašė: *Kas nusideda, peržengia įstatymą, o nuodėmė yra įstatymo pažeidimas* . Šis nusižengimas datuojamas 321 m. kovo 7 d. ir pirmiausia susijęs su šventojo Dievo šabo apleidimu; jo *pašventintas* šabas nuo pasaulio sukūrimo, unikalią ir amžiną „ *septintąją dieną* “.

12c- *ragas numetė tiesą ant žemės*

Tiesa vis dar yra dvasinis žodis, kuris nurodo įstatymą pagal Ps.119:142-151: *Tavo įstatymas yra tiesa...visi tavo įsakymai yra tiesa* .

12d. *ir jam sekasi*

Jei Kūrėjo Dievo Dvasia tai paskelbė iš anksto, tai nenustebkite, kad ignoravote šią apgaulę, didžiausią dvasinę apgaulę visoje žmonių istorijoje; bet ir rimčiausias žmonių sielų praradimo pasekmės Dievui. 24 eilutė patvirtins posakį: *Jo galia padidės, bet ne jo paties jėgomis; jis sukels neįtikėtiną sumaištį, jam pavyks įgyvendinti savo išipareigojimus , jis sunaikins galinguosius ir šventųjų žmones.*

Pasiruošimas pašventinimui

Senosios Sandoros religinių apeigų pamokose ši pasirengimo pašventinimui tema nuolat pasirodo. Pirma, nuo vergijos laikų iki įžengimo į Kanaaną, Paschos šventimas buvo būtinas, kad būtų pašventinti žmonės, kuriuos Dievas ketino vesti į savo nacionalinę žemę – Izraelį, pažadėtąją žemę. Tiesą sakant, prireikė 40 metų apšvalymo ir pašventinimo bandymų, kad būtų pasiektas įėjimas į Kanaaną.

Panašiai, kalbant apie šabą, pažymėtą septintą dieną nuo vieno saulėlydžio iki kito, buvo būtinas išankstinis pasiruošimo laikas. Šešias pasaulietinės veiklos dienas reikėjo nusiprausti kūną ir persirengti, šie dalykai taip pat buvo primesti kunigui, kad jis, nekeldamas pavojaus savo gyvybei, galėtų patekti į šventą šventyklos vietą atlikti ritualinės tarnybos. .

Septynių dienų ir 24 valandų kūrimo savaitė sukurta pagal septynis tūkstančius metų trukusio Dievo išganymo plano pavyzdį. Taigi pirmosios 6 dienos reiškia pirmuosius 6 tūkstantmečius, per kuriuos Dievas pasirenka savo išrinktuosius. O 7-asis ^{ir} paskutinis tūkstantmetis yra didysis šabas, kurio metu Dievas ir jo išrinktieji, surinkti danguje, mėgaujasi tikru ir visišku poilsiu. Laikinai visi nusidėjėliai mirę; išskyrus Šetoną, kuris lieka izoliuotas ištuštėjusioje žemėje per šį „tūkstančio metų“ laikotarpį, atskleistą Apr.20. Prieš patekdami į „dangų“, išrinktieji turi būti apvalyti ir pašventinti. Apvalymas remiasi tikėjimu savanoriška Kristaus auka, bet pašventinimas pasiekiamas jo pagalba po krikšto, nes apšvalymas yra priskiriamas arba gaunamas iš anksto vardan tikėjimo principo, o pašventinimas yra vaisius, gautas tikrovėje visame jo gyvenime. siela išrinktųjų per jo tikrą bendradarbiavimą su gyvuoju Dievu Jėzumi Kristumi. Jis gaunamas kovojant su savimi, prieš savo blogą prigimtį, kad atsispartų nuodėmei.

Danieliaus 9:25 mus mokys: Jėzus Kristus atėjo numirti ant kryžiaus, kad jo išrinktieji daugiau nenusidėtų, nes atėjo **padaryti galą nuodėmei** . Ką tik 12 eilutėje matėme, kad išrinktasis krikščionis buvo atiduotas popiežiaus despotijai dėl nuodėmės. Todėl apšvalymas yra būtinas norint gauti pašventinimą, *be kurio niekas nematys Dievo* , kaip parašyta Hebr.12:14: *Siekite taikos su visais ir pašventinimo, be kurio niekas nematys Viešpaties* .

Šis pasiruošimo ir pašventinimo laikas, taikomas 2000 krikščioniškosios eros metų nuo Jėzaus Kristaus mirties iki jo sugrįžimo 2030 m., bus atskleistas tolesnėse 13 ir 14 eilutėse. Priešingai pirminiam adventistų įsitikinimui, ši era yra ne teismo, kurį aprašo Danieliaus 7 skyrius, o pašventinimo laikotarpis, būtinas dėl šimtmečių senumo nuodėmių palikimo, įteisinto šlykščiu popiežiaus Romos mokymu. Pabrėžiu, kad nuo XIII ^{amžiaus} pradėtas reformacijos darbas neatliko viso teisingumo apšvalymo ir pašventinimo, kurio reikalavo tris kartus šventas ir visiškai tyras Gelbėtojas Dievas.

Dan 8:13 13 *Aš girdėjau kalbant šventąjį. Kitas šventasis tarė kalbėtojui: “Kaip ilgai išsipildys regėjimas apie amžinąją ~~auką~~ ir niokojančią nuodėmę? Kiek ilgai bus trypiama šventykla ir kariuomenė?*

13a- *Aš girdėjau kalbant šventąjį; ir kitas šventasis pasakė kalbančiam*

Tik tikri *šventieji* suvokia iš Romos paveldėtas nuodėmes. Juos vėl rasime regėjimo scenoje, pateiktoje Dan.12.

13b – *Kiek laiko išsipildys vizija?*

Šventieji reikalauja datos, kuri žymėtų romėnų bjaurybių pabaigą.

13c- *dėl amžinos ~~atkø~~*

Kristaus **amžinosios kunigystės** atnaujinimą .

13d- *ir apie niokojančią nuodėmę ?*

Šventieji prašo datos, kuri žymėtų septintosios dienos šabo sugrįžimą, už kurio pažeidimą baudžiama romėnų niokojimu ir karais; o jos nusikaltėliams ši bausmė tęsis iki pasaulio pabaigos.

13-as – *Kiek laiko bus trypiama šventykla ir kariuomenė?*

Šventieji prašo datos, kuri žymėtų popiežiaus **persekiojimų**, taikomų prieš juos, Dievo išrinktuosius šventuosius, pabaigą.

Dan 8:14 14 *Jis man tarė: “Du tūkstančiai trys šimtai vakarų ir rytų. tada šventovė bus apvalyta.*

14a – Nuo 1991 m. Dievas vadovavo mano šios prastai išverstos eilės studijoms. Štai jo tikrasis hebrajiško teksto vertimas.

Ir jis man pasakė: iki vakaro ryto du tūkstančiai trys šimtai ir išteisinti bus šventa.

Matote, 2300 vakaro-ryto terminas yra skirtas Dievo išrinktiesiems **pašventinti nuo datos, kuri bus nustatyta šiam terminui**. Iki tol krikštu įgytas amžinasis teisingumas yra suabejotas. Tris kartus švento Dievo, kaip Tėvo, Sūnaus ir Šventosios Dvasios, reikalavimas pasikeitė ir sustiprėjo dėl poreikio, kad išrinktieji daugiau nenusidėtų šabai ar bet kokiam kitam Dievo lūpų įsakymui. Taip atkuriamas siauras Jėzaus mokomas išganymo kelias . ***Ir Nojaus, Danieliaus ir Jobo*** pateiktas išrinktųjų modelis pateisina pasirinktą milijoną už paskutinio Dan.7:10 puolusių dešimt milijardų.

Dan 8:15 *Kol aš, Danielius, mačiau šį regėjimą ir bandžiau jį suprasti, štai priešais mane stovėjo žmogus, panašus į žmogų.*

15a- Logiškai mąstant, Danielius norėtų suprasti regėjimo prasmę ir tai pelnys jį Dan.10:12, pagrįstą Dievo pritarimą, bet jis niekada nebus visiškai patenkintas jo noru, kaip Dievo atsakymas Dane. 12:9 tai rodo: *Jis atsakė: Eik, Danieliau, nes šie žodžiai bus laikomi paslapyje ir užantspauduoti iki pabaigos .*

Dan 8:16 16 *Aš išgirdau žmogaus balsą Ulajaus viduryje. jis sušuko ir pasakė: Gabrieliau, paaiškink jam regėjimą.*

16a- Jėzaus Kristaus atvaizdas Ulajaus viduryje numato Dano regėjime duotą pamoką.12. Angelas Gabrielius, artimas Kristaus tarnas, yra atsakingas už viso regėjimo prasmės paaiškinimą nuo pat jo pradžios. Todėl atidžiai sekime papildomą informaciją, kuri bus atskleista tolesnėse eilutėse.

Dan 8:17 17 *Tada jis priartėjo prie tos vietos, kur aš buvau. o jam artėjant aš išsigandau ir parkritau ant veido. Jis man pasakė: „Žmogaus sūnau, žiūrėk, nes regėjimas susijęs su laiku, kuris bus pabaiga“.*

17a – Dangaus būtybių regėjimas visada turės tokį poveikį kūno žmogui. Tačiau būkime dėmesingi, kaip jis mus kviečia. Atitinkamas pabaigos laikas prasidės visos vizijos pabaigoje.

Dan 8:18 *Kai jis su manimi kalbėjo, aš stovėjau apstulbęs ant veido. Jis palietė mane ir privertė atsistoti ten, kur buvau.*

18a – Šioje patirtyje Dievas pabrėžia kūno prakeikimą, kuris neprilygsta ištikimų angelų dangaus kūnų tyrumui.

Dan 8:19 19 *Tada jis man pasakė: Aš išmokysiu tave, kas atsitiks rūstybės pabaigoje, nes yra skirtas laikas pabaigai .*

19a – Dievo rūstybės pabaiga ateis, bet ši pyktis pateisinama krikščionių nepaklusnumu, Romos popiežiaus doktrinos paveldu. Todėl šios pranašautos dieviškosios rūstybės nutraukimas bus dalinis, nes jis tikrai nutrūks tik po viso žmonijos sunaikinimo, kai sugrįš Kristus šlovė.

Dan 8:20 *Avinas, kurį matėte ir kuris turėjo ragus, yra medų ir persų karaliai.*

20a- Tai yra Dievo klausimas, duodamas atskaitos taškus savo išrinktiesiems, kad jie suprastų pateiktų simbolių eilės principą. Medai ir persai žymi istorinį apreiškimo pradžios kontekstą. Dan.2 ir 7 jie buvo antroje pozicijoje.

Dan 8:21 *Ožys yra Javano karalius, didelis ragas tarp jo akių yra pirmasis karalius.*

21a – Graikija yra antrasis paveldėjimas; trečiasis Dan.2 ir 7.

21b- *Didelis ragas tarp jo akių yra pirmasis karalius*

Kaip matėme, tai susiję su didžiuoju graikų užkariautoju Aleksandru Makedoniu. Didysis ragas, jo įžeidžiančio ir karingo charakterio įvaizdis, kurį karalius Darius 3 neteisingai pažemino, nes tai kainavo jam karalystę ir gyvybę. Padėdama šį ragą ne ant kaktos, o tarp akių, Dvasia parodo savo nepasotinamą užkariavimo troškimą, kad tik jo mirtis sustos. Tačiau akys – ir pranašiška aiškiaregystė, o nuo pat gimimo išskirtinį likimą jam skelbia aiškiaregė ir jis tiki savo išpranašautu likimu visą gyvenimą.

Dan 8:22 *Keturi ragai, iškilę pakeisti šį nulaužtą ragą, yra keturios karalystės, kurios kils iš šios tautos, bet jos nebus tokios stiprios.*

22a – Mes randame keturias graikų dinastijas, kurias įkūrė keturi generolai, pakeitę Aleksandrą, vis dar gyvas po 20 metų trukusių karų tarp dešimties, kokie jie buvo pradžioje.

Dan 8:23 *Pasibaigus jų valdžiai, nusidėjėliams pasibaigus, iškils įžūlus ir gudrus karalius.*

23a – Praleisdamas tarpinius laikus, angelas primena krikščionišką popiežiaus Romos viešpatavimo erą. Tai darydamas jis nurodo pagrindinį pateikto apreiškimo tikslą. Tačiau šis paaiškinimas atneša kitą mokymą, kuris pasirodo pirmame šios eilutės sakinyje: *Pasibaigus jų viešpatavimui, kai nusidėjėliai bus sunaikinti.* Kas yra tie suvartoti nusidėjėliai, buvę prieš popiežiaus režimą? Tai maištingi tautiniai žydai, kurie atsisakė Jėzaus Kristaus kaip Mesijo ir gelbėtojo, išvaduotojo, taip, bet tik dėl padarytų nuodėmių ir tik tų, kuriuos jis atpažįsta pagal jų tikėjimo kokybę, naudai. Juos iš tikrųjų 70 m. sunaikino Romos kariai, jie ir jų miestas Jeruzalė, ir tai antrą kartą po sunaikinimo, įvykdyto valdant Nebukadnecarui 586 m. Šiuo veiksmu Dievas įrodė, kad senovės aljansas baigėsi nuo Jėzaus Kristaus mirtis, kai Jeruzalėje šventyklos atskyrimo šydas buvo perplėštas į dvi dalis, nuo viršaus iki apačios, taip parodydamas, kad veiksmas kilo iš paties Dievo.

23b – *iškils įžūlus ir gudrus karalius*

Tai yra Dievo apibūdinimas popiežiaus, kuriai pagal Dan.7:8 būdinga *jo arogancija*, o čia – *įžūlumu*. Jis priduria *ir yra menišką*. Dirbtinumą susideda iš tiesos uždengimo ir išvaizdos, kuo nesame. Dirba yra naudojama apgauti artimą, taip elgiasi vienas po kito einantys popiežiai.

Dan 8:24 *Jo galia padidės, bet ne jo paties jėgomis. jis sukels neįtikėtiną sumaištį, jam pavyks įgyvendinti savo pastangas, jis sunaikins galinguosius ir šventųjų žmones.*

24a- *Jo galia padidės*

Iš tiesų, Dan.7:8 apibūdinamas kaip „*mažas ragelis*“, 20 eilutė jam priskiria „*didėnę išvaizdą nei kiti*“.

24b- *bet ne savo jėgomis*

Čia vėlgi istorija patvirtina, kad be ginkluotos monarchų paramos popiežiaus režimas negalėjo egzistuoti. Pirmoji parama buvo Merovingų dinastijos frankų karalius Chlodvigas, o po jo – Karolingų dinastijos ir galiausiai Kapetijos dinastijos, Prancūzijos monarchijos paramos retai pritrūkdavo. Ir pamatysime, kad ši parama turi savo kainą. Kaip pavyzdį tai padarys Prancūzijos karaliaus Liudviko 16, karalienės Marijos Antuanetės, monarchistų dvariškių ir daugiausia atsakingų Romos katalikų dvasininkų galvos nukirsdinimas, Prancūzijoje sostinėje ir provincijos miestuose įrengta giljotina, prancūzų revoliucionieriai 1793 ir 1794 m.; dvi „Siaubo“ eros, įrašytos kraujo raidėmis į žmonijos atmintį. Apr.2:22 ši dieviškoji bausmė bus išpranašauta tokiais žodžiais: *štai, aš ja numesiu į lovą ir siųsiu didelį suspaudimą. turi tuos, kurie svetimauja su ja, nebent jie atgailaus už savo darbus. Aš nužudysiu jos vaikus; ir visos bažnyčios žinos, kad aš esu tas, kuris tyrinėju protus ir širdis, ir kiekvienai atlyginsiu pagal jūsų darbus.*

24c – *jis sukels neįtikėtiną sumaištį*

Žemėje jų niekas negali suskaičiuoti, bet danguje Dievas žino tikslų skaičių ir paskutinio teismo bausmės valandą juos visus, nuo mažiausio iki baisiausio, išpirks jų autoriai.

24 d. *jam pavyks įgyvendinti savo įsipareigojimus*

Kaip jam nepasisektų, kai Dievas davė jam šį vaidmenį nubausti už nuodėmę, kurią padarė jo tauta, kuri pretenduoja į Jėzaus Kristaus laimėtą išganymą?

24 – *jis sunaikins galiūnus ir šventųjų žmones*

Pasirodydama Dievo atstovu žemėje ir grasindama ekskomunika, kuri uždarys jų patekimą į dangų, popiežiaus valdžia paklusna didžiiesiems ir Vakarų žemės monarchams, o dar labiau – mažiesiems, turtingiesiems ar vargšams. , bet visi neišmanėliai dėl savo netikėjimo ir abejingumo dieviškoms tiesoms.

Nuo reformacijos eros, prasidėjusios nuo Petro Valdo 1170 m., popiežiaus režimas reagavo įniršiai kurstydamas prieš ištikimus Dievo tarnus, vienintelius tikrus šventuosius, visada taikius ir taikius, žudikiškas katalikų lygas, remiamas Karaliaučiaus teismų. jo netikro šventumo inkvizicija. Teisėjai su gobtuvais, kurie taip įsakė kankinti siaubingus šventuosius ir kitus, apkaltintus erezija prieš Dievą ir Romą, turės atsiskaityti už savo išnaudojimą prieš tikrąjį Dievą teisingo išpranašauto galutinio teismo valandą. 9 ir Apr.20:9 iki 15.

Dan 8:25 25 *Dėl savo klestėjimo ir sėkmingų sumanymų jo širdyje bus išdidumas, jis sunaikins daugelį ramiai gyvenusių ir išaukštins save prieš kunigaikščių vadą. bet jis bus sulaužytas be jokios rankos pastangų.*

25a- *Dėl jo klestėjimo ir jo triukų sėkmės*

Šis *klestėjimas* rodo jo praturtėjimą, kuri eilutė susieja su *jo gudrybėmis*. Tiesą sakant, kai esame maži ir silpni, turime naudoti *apgaulę*, kad gautume turtuolių, pinigų ir visų rūšių turtą, kurie išvardyti Apr. 18:12 ir 13.

25b- *jo širdyje bus arogancija*

Tai, nepaisant karaliaus Nebukadnecaro Dan.4 ir dar tragiškiau jo anūko Belšacaro pamokos Dan.5.

25c- *jis sunaikins daug vyrų, kurie gyveno taikiai*

Taikus charakteris yra tikrosios krikščionybės vaisius, bet tik iki 1843 m. Nes iki tos datos, o daugiausia iki Prancūzijos revoliucijos pabaigos, 1260 metų popiežiaus valdymo pabaigoje, išpranašauta Dan.7:25, netikras tikėjimas pasižymi brutalumu, kuris puola arba reaguoja į brutalumą. Tik šiais laikais švelnumas ir ramybė lemia. Jėzaus nustatytos taisyklės nepasikeitė nuo apaštalavimo laikų, išrinktasis yra avis, kuri priima būti aukojama, o ne mėsininkas.

25d – *ir jis sukils prieš vadų vadą*

Tokiu tikslumu abejoti nebegalima. Vadovas, cituojamas 11 ir 12 eilutėse, iš tikrųjų yra Jėzus Kristus, *karalių Karalius ir viešpačių Viešpats*, kuris pasirodo savo sugrįžimo šlovėje Apr.19:16. Ir būtent iš jo teisėtą *amžinąją kunigystę* atėmė Romos popiežius.

Dan 8:26 *Ir vakaro ir ryto regėjimas, apie kurį kalbama, yra tikras. Savo ruožtu išsaugokite šią viziją paslapyje, nes ji susijusi su tolimesiais laikais.*

26a- *Ir aptiriamas vakarų ir rytų regėjimas yra tikras*

Angelas liudija dieviškąją 14 eilutės pranašystės „2300 vakaro ryto“ kilbę. Galiausiai jis atkreipia dėmesį į šią mįslę, kurią, kai ateis laikas, turi apšviesti ir suprasti Jėzaus Kristaus išrinktieji šventieji. atvyko to padaryti.

26b – *Savo ruožtu, išsaugokite šią viziją paslapyje, nes ji susijusi su tolimesiais laikais*

Iš tikrųjų nuo Danieliaus laikų iki mūsų praėjo maždaug 26 šimtmečiai. Taigi mes atsiduriame ***pabaigos laike***, kur ši paslaptis turi būti apšviesta; veiksmas bus atliktas, bet ne anksčiau nei bus atliktas Dan.9 tyrimas, kuris suteiks esminį raktą siūlomiems skaičiavimams atlikti.

Dan 8:27 27 *Aš, Danielius, daug dienų buvau vargęs ir sirgęs. tada aš atsikėliau ir tvarkiau karaliaus reikalus. Mane nustebino regėjimas, ir niekas apie tai nežinojo.*

27a. Ši detalė, susijusi su Danieliaus sveikata, nėra asmeniška. Tai mums parodo, kaip nepaprastai svarbu gauti iš Dievo informaciją apie išpranašautus 2300 vakarų-rytų; nes kaip liga gali sukelti mirtį, mįslės nežinojimas pasmerks paskutinius krikščionis, kurie gyvens ***pabaigos laiku, amžinai dvasinei mirčiai***.

Danielius 9

Dan 9:1 *Pirmaisiais Ahasvero sūnaus Darijaus, kilusio iš medų giminės, metais, kuris tapo chaldėjų karalystės karaliumi,*

1a- Remiantis Danieliaus liudytoju, todėl neginčijama, mes sužinome, kad Dano karalius Darijus.5:30 yra Ahasvero sūnus, kilęs iš medų rasės; todėl persų karalius Kyras 2 jo dar nepakeitė. Pirmaisiais jo valdymo metais jis užkariavo Babiloną, taip atimdamas jį iš chaldėjų.

Dan 9:2 *Pirmaisiais jo valdymo metais aš, Danielius, iš knygų mačiau, kad Jeruzalės griuvėsiams praeis septyniasdešimt metų pagal metų skaičių, apie kuriuos Viešpats kalbėjo pranašui Jeremijui.*

2a – Danielius nurodo pranašiškus pranašo Jeremijo raštus. Jis duoda mums gražų tikėjimo ir pasitikėjimo pavyzdį, kuris jo žvilgsniu sujungia Dievo tarnus. Taip jis patvirtina šiuos 1 Kor.14:32 žodžius: *Pranašų dvasios yra pavaldžios pranašams*. Danielius gyveno Babilone beveik 70 metų, kai buvo pranašauta apie hebrajų žmonių deportaciją. Jį taip pat domina grįžimo į Izraelį tema, kuri, anot jo, turėtų būti gana artima. Norėdamas gauti atsakymus iš Dievo, jis kreipiasi į nuostabią malda, kurią ketiname studijuoti.

Šventojo tikėjimo pavyzdinė malda

Pirmoji šio Danieliaus 9 skyriaus pamoka yra suprasti, kodėl Dievas norėjo, kad tai būtų pateikta šioje Danieliaus knygos dalyje.

Dan.8:23 per pranašiškus pranešimus apie *sunaikinti nusidėjėlius* gavome patvirtinimą, kad 70-aisiais romėnai vėl pasmerkė ir sunaikino Izraelio tautos žydus dėl visų dalykų, kuriuos Danielius eina išpažinti savo knygoje. malda. Kas buvo šis Izraelis, pristatytas pirmoje sąjungoje su gyvuoju Dievu nuo Abraomo iki 12 apaštalų ir Jėzaus Kristaus mokinių, pats būdamas žydas? Tik visos žmonijos pavyzdys, nes nuo Adomo vyrai buvo vienodi, išskyrus odos spalvą, kuri svyruoja nuo labai šviesios iki labai tamsios. Bet kad ir kokia būtų jų rasė, etninė priklausomybė, genetiškai perduodami dalykai iš tėvo ir motinos sūnams ir dukroms, jų protinis elgesys yra identiškas. Pagal ramunės lapų nuplėšimo principą: „Myliu tave, truputį, labai, aistringai, beprotiškai, visai ne“, žmonės atkuria tokią jausmų gamą gyvajam Dievui, visa ko kūrėjui, kai šis atranda savo egzistavimą. Be to, didysis Teisėjas tarp tų, kurie teigia esąs iš jo, mato ištikimus žmones, kurie jį myli ir jam paklūsta, kitus, kurie teigia, kad jį myli, bet jam nepaklūsta, kitus, kurie gyvena savo religijoje abejingai, dar kitus, kurie ją išgyvena. kieta ir aštri širdis, dėl kurios jie tampa fanatikais, o kraštutiniu atveju jie negali pakęsti prieštaravimų ir dar mažiau priekaištų bei palaiko nepakeliamo priešininko nužudymą. Toks elgesys buvo rastas tarp žydų, kaip ir tarp žmonių visoje Žemės planetoje ir visose religijose, kurios nėra lygios.

Danieliaus malda kreipiasi į jūsų klausimą, kuriame iš šių elgesio būdų atpažįstate save? Jei tai ne tas, kuris myli Dievą ir jam paklūsta kaip jo

ištikimybės liudijimas, suabejokite savo tikėjimo samprata; atgailaukite ir duok Dievui nuoširdų ir tikrą atgailos vaisių, kaip darys Danielius.

Antroji priežastis, kodėl ši malda yra šiame 9 skyriuje, yra ta, kad ten nagrinėjama ir plėtojama paskutinio Izraelio sunaikinimo 70-aisiais metais romėnai priežastis: pirmasis Mesijo atėjimas į žmonių žemę . Ir atmetę šį Mesiją, kurio vienintelės ydos buvo jo darbu, kurie juos pasmerkė, tobulumas, religiniai lyderiai sužadino žmones prieš jį, šmeižikiškais kaltinimais, kurie buvo panaikinti ir prieštaraujantys faktams. Taigi jie pagrindė savo galutinį kaltinimą dieviška tiesa, kaltindami jį, žmogų, teigdami, kad yra Dievo Sūnus. Šių religinių lyderių sielos buvo juodos kaip degančio židinio anglis, kuri juos sudegins teisingo pykčio metu. Tačiau didžiausia žydų kaltė buvo ne tai, kad jį nužudė, bet kad neatpažino jo po dieviškojo prisikėlimo. Susidūrę su stebuklais ir gerais darbais, kuriuos darė jo dvylika apaštalų, jie užsigrūdino kaip savo laiku faraonas ir tai paliudijo nužudydami ištikimą diakoną Steponą, kurį užmušė akmenimis, šį kartą nesikreipdami į romėnus.

Trečioji šios maldos priežastis yra ta, kad ji atlieka paskutinio liūdinančio stebėjimo vaidmenį, pasibaigus ilgam santykiui su Dievu . liudijimas, tam tikras testamentas, kurį žydų aljansas paliko likusiai žmonijos daliai. Nes būtent per šį tremtį į Babiloną Dievo parengta demonstracija nutrūksta. Tiesa, kad žydai grįš į savo nacionalinę žemę ir kad kurį laiką Dievas bus gerbiamas ir jam bus paklusta, tačiau ištikimybė greitai išnyks tiek, kad jų išlikimas gali būti pateisinamas tik paskutiniu tikėjimo išbandymu, pagrįstu pirmuoju Mesijo atėjimas, nes jis turi būti Izraelio sūnus, žydas tarp žydų.

Ketvirtoji šios maldos priežastis yra ta, kad visos nurodytos ir išpažintos kaltės buvo įvykdytos ir atnaujintos krikščionių savo epochoje, nuo šabo apleidimo 321 m. kovo 7 d. iki mūsų laikų . Paskutinė oficiali institucija, palaiminta nuo 1873 m. ir individualiai nuo 1844 m., neišvengė laiko prakeikimo, nes Jėzus ją išvėmė 1994 m. Studijuodami paskutinius Danieliaus skyrius ir Apreiškimo knygą, bus paaiškintos šios datos ir paskutinės paslaptys.

Dabar atidžiai klausykime Danieliaus, kalbančio Visagaliui Dievui.

Dan 9:3 *Aš nukreipiau savo veidą į Viešpatį Dievą, kad galėčiau kreiptis į maldą ir maldavimą, pasninkauti, pasiimti ašutines ir pelenus.*

3a- Danielius dabar senas, bet jo tikėjimas nesilpnėja, o ryšys su Dievu išsaugomas, maitinamas ir palaikomas. Jo atveju jo širdis yra labai nuoširdi, pasninkas, ašutinė ir *pelenai* turi tikrą prasmę. Šios praktikos rodo stiprų troškimą būti Dievo išgirstam ir suteiktam. Pasninkas parodo Dievo atsako pranašumą, palyginti su valgymo malonumais. Taikant šį metodą kykla mintis pasakyti Dievui, kad nebenoriu gyventi be tavo atsakymo ir nenusižudyti.

Dan 9:4 *Aš meldžiau VIEŠPATĮ, savo Dievą, ir išpažinau jį: Viešpatie, didis ir baisus Dieve, kuris laikosi Tavo sandoros ir pasigaili tų, kurie tave myli ir laikosi Tavo įsakymų.*

4a- *Viešpatie, didis ir nuostabus Dieve*

Izraelis yra tremtyje Babilone ir sumokėjo, kad sužinotų, jog Dievas yra didis ir nuostabus.

4b – *jūs, kurie laikotės savo sandoros ir pasigailite tų, kurie jus myli ir laikosi jūsų įsakymų!*

Danielius parodo, kad pažįsta Dievą, nes savo argumentus remiasi antrojo iš dešimties Dievo įsakymų teksto, kurio nelaimingieji katalikai nežino per tamsos šimtmečius, nes suvereniai popiežius ėmėsi iniciatyvos jį pašalinti iš savo dešimties įsakymų versija, nes buvo pridėtas įsakymas, skirtas kūnui, siekiant išlaikyti skaičių dešimtyje; Puikus įžūlumo ir apgaulės pavyzdys, pasmerktas ankstesniame skyriuje.

Dan 9:5 *Mes nusidėjome, padarėme neteisybę, buvome nedori ir maištingi, nusigręžėme nuo tavo įsakymų ir nuosprendžių.*

5a- Negalėtume būti teisingesni ir aiškesni, nes tai yra klaidos, dėl kurių Izraelis buvo deportuotas, išskyrus tai, kad Danielius ir trys jo draugai nebuvo kalti dėl tokio pobūdžio kaltės; tai netrukdo jam palaikyti savo tautos reikalo, nešantis su savimi savo kaltės našta.

Būtent tada 2021 m. turime suvokti, kad ir mes, krikščionys, tarnaujame tam pačiam Dievui, kuris nesikeičia pagal jo pareiškimą Mal.3:6: *Nes aš esu Viešpats, aš nesikeičiau; o jūs, Jokūbo vaikai, nebuvote sunaikinti*. Tiktų sakyti „dar nesuvertota“. Kadangi Malachijas parašė šiuos žodžius, Kristus pasirodė, Jokūbo vaikai jį atstūmė ir nužudė, o pagal Dan 8:23 pranašautą žodį 70-aisiais juos sugriovė romėnai. Ir jei Dievas nepasikeis, tai reiškia, kad neištikimi krikščionys, nusižengę jo įsakymams, visų pirma, pašventintą šabą, nukentės dar stipriau nei savo laiku hebrajai ir tautiniai žydai.

Dan 9:6 *Mes neklausėme tavo tarnų pranašų, kurie tavo vardu kalbėjo mūsų karaliams, mūsų kunigaikščiams, mūsų tėvams ir visai krašto žmonėms.*

6a – Tiesa, hebrajai dėl šių dalykų kalti, bet ką galime pasakyti apie krikščionis, kurie net paskutinėje jo įsteigtoje institucijoje yra kalti dėl tų pačių veiksmų?

Dan 9:7 *Tavo, Viešpatie, teisumas, o mūsų gėda šiai dienai Judo vyrams, Jeruzalės gyventojams ir visam Izraeliui, ir tiems, kurie yra arti, ir tiems, kurie toli. visose šalyse, kur jūs juos persekiojote dėl neištikimybės, dėl kurios jie buvo kalti jūsų atžvilgiu.*

7a- Izraelio bausmė buvo baisi, buvo daug mirčių ir tik išgyvenusieji turėjo galimybę būti deportuoti į Babiloną ir iš ten išblaškyti po visas Chaldėjų imperijos šalis ir persų imperiją, kuri jį pakeitė. Žydų tauta buvo ištirpusi svetimuose kraštuose ir vis dėlto, pagal savo pažadą, Dievas greitai sujungs žydus jų nacionalinėje žemėje, jų tėvų žemėje. Kokią galią ir galią turi šis gyvas Dievas! Savo maldoje Danielius išreiškia visą atgailą, kurią šie žmonės turi parodyti prieš grįždami į savo šventąją žemę, bet tik tada, kai Dievas yra jų pusėje.

Danielius išpažįsta Dievo nubaustą žydų neištikimybę, bet kokia bausmė už krikščionis, kurie daro tą patį? deportacija ar mirtis?

Dan 9:8 *Viešpatie, gėda mums, mūsų karaliams, mūsų kunigaikščiams ir mūsų tėvams, nes nusidėjome tau.*

8a – Cituojamas bausis žodis, žodis „nuodėmė“. Kas gali padaryti galą nuodėmei, sukeliančiai tokias dideles kančias? Šis skyrius pateiks atsakymą. Verta išmokti ir prisiminti pamoką: Izraelis patyrė jį valdančių karalių, lyderių ir tėvų pasirinkimų ir elgesio pasekmes. Taigi čia yra pavyzdys, kai nepaklusnumą

korumpuotiems lyderiams galima paskatinti likti Dievo palaimoje. Danielius ir trys jo bendražygiai tokį pasirinkimą padarė ir yra palaiminti už tai.

Dan 9:9 *Viešpačiui, mūsų Dievui, tebūnie gailestingumas ir atleidimas, nes mes buvome jam neklusnūs.*

10a- Nuodėmės situacijoje lieka tik viena viltis; pasikliaukite geruoju, gailestinguoju Dievu, kad jis atleistų. Procesas yra amžinas, senojo aljanso žydas ir naujojo krikščionis turi tą patį atleidimo poreikį. Čia Dievas vėl ruošia atsakymą, už kurį jam teks brangiai sumokėti.

Dano 9:10 *Mes nepaklusome Viešpaties, savo Dievo, balsui ir nesilaikėme Jo įstatymų, kuriuos Jis mums davė per savo tarnus pranašus.*

10a. Tai taip pat galioja krikščionims 2021 m.

Dan 9:11 *Visas Izraelis pažeidė tavo įstatymą ir nusigręžė nuo tavo balso. Tada ant mūsų buvo išlieti keikimai ir priekaištai, surašyti Mozės, Dievo tarno, įstatyme, nes nusidėjome Dievui.*

11a – Mozės įstatyme Dievas iš tiesų perspėjo Izraelį nuo nepaklusnumo. Tačiau po jo pranašas Ezekielis, Danieliaus amžininkas, ištremtas praėjus 13 metų po Danieliaus, tai yra, praėjus 5 metams po to, kai karalius Jehojachinas, Jehojakimo brolis, kurį jis perėmė, atsidūrė nelaisvėje prie Chebaro upės, esančios tarp Tigro ir Eufratas. Ten Dievas jį įkvėpė ir privertė rašyti žinutes, kurias šiandien randame savo Biblijoje. Ir būtent Ezė.26 randame eilę bausmių, kurių modelis taikomas dvasiškai, bet ne tik, septyniuose Apreiškimo trimituose Apreiškimo 8 ir 9. Šis stebinantį panašumas patvirtina, kad Dievas iš tikrųjų nesikeičia. Už nuodėmes naujojoje sandoroje baudžiama taip, kaip buvo už senąją.

Dan 9:12 *Jis išpildė žodžius, kuriuos kalbėjo prieš mus ir mūsų valdovus, ir atnešė mums didelę nelaimę, kokios dar nebuvo po visą dangų.*

12a- Dievas nesusilpnėjo, jis taip pat rūpestingai vykdo savo pranešimus palaiminti ar prakeikti, o Danieliaus žmones ištikusi „nelaimė“ skirta perspėti tautas, kurios mokosi šių dalykų. Bet ką mes matome? Nepaisant Biblijoje parašyto liudijimo, šios pamokos nepaiso net tie, kurie ją skaito. Prisiminkite šią žinią: Dievas ruošia žydams ir po jų krikščionims dar dvi *dideles nelaimes*, kurios bus atskleistos likusioje Danieliaus knygoje.

Dan 9:13 13 *Kaip parašyta Mozės įstatyme, visa ši nelaimė ištiko mus. Mes nesimeldėme Viešpaties, savo Dievo, nenusigręžėme nuo savo nusikaltimų ir nepaisėme tavo tiesos.*

13a – Panieka tiems dalykams, kuriuos Dievas parašė Biblijoje, taip pat yra amžinas. 2021 m. krikščionys taip pat yra kalti dėl šios kaltės ir jie tiki, kad Dievas jiems neprieštaraus. Jie taip pat nenusigręžia nuo savo nedorybių ir nėra dėmesingesni Biblijos tiesai, bet tokiai svarbiai mūsų pabaigos laikui, jos pranašiška tiesa atskleidžiama intensyviai ir suprantamai, nes supratimo raktai yra net pačioje Biblijoje.

Dan 9:14 14 *Viešpats prižiūrėjo šią nelaimę ir atnešė ją ant mūsų, nes Viešpats, mūsų Dievas, yra teišus visame kame, ką padarė, bet mes nepaklusome jo balsui.*

14a- Ką daugiau galiu pasakyti? Tikrai! Tačiau gerai žinokite, kad Dievas paruošė daug didesnę nelaimę dabartinei žmonijai ir dėl tos pačios priežasties. Tai įvyks 2021–2030 m. branduolinio karo forma, kurio dieviškoji misija yra *nužudyti trečdalį žmonių* pagal Apr.9:15.

Dan 9:15 15 *O dabar, Viešpatie, mūsų Dieve, kuris savo galinga ranka išvedei savo tautą iš Egipto žemės ir padarei savo vardą tokį, koks yra šiandien, nusidėjome ir padarėme neteisybę.*

15a – Danielius primena, kodėl netikėjimas yra smerktinas Dievo. Žemėje žydu tautos egzistavimas liudija šį nepaprastą faktą dėl antgamtinės jėgos – hebrajų tautos išvykimo iš Egipto. Visa jų istorija paremta šiuo stebuklingu faktu. Neturime galimybės būti šio išėjimo liudininkais, tačiau niekas negali paneigti, kad šios patirties palikuonys tebėra tarp mūsų. Ir norėdamas geriau išnaudoti šią egzistenciją, Antrojo pasaulinio karo metu Dievas atidavė šiuos žmones nacių neapykantai. Žmonijos dėmesys buvo nukreiptas į išgyvenusius, kurie 1948 m. apsigyveno savo senovės tėvynės, prarastos nuo 70 m., žemėje. Dievas tik leido jiems kristi ant galvų jų tėvų žodžiams, sakiusiems Romos valdytojui Poncijui Pilotui apie Jėzų. , norėdama sulaukti jo mirties, cituoju „tegul jo kraujas puola ant mūsų ir ant mūsų vaikų“. Dievas jiems atsakė į laišką. Tačiau visų konfesijų krikščionys gėdingai ignoravo šią dievišką pamoką, ir mes galime suprasti kodėl, nes jie visi dalijasi savo prakeikimu. Žydai atsisakė Mesijo, bet krikščionys niekino jo įstatymus. Todėl Dievo pasmerkimas abiem yra visiškai pagrįstas.

Dan 9:16 16 *Viešpatie, pagal Tavo didelį gailestingumą, Tavo rūstybė ir įniršis nusigręžia nuo tavo miesto Jeruzalės, nuo tavo šventojo kalno. nes dėl mūsų nuodėmių ir mūsų tėvų kaltės Jeruzalė ir tavo tauta yra gėda visiems aplinkiniams.*

16a- Danielius čia pateikia argumentą, kurį Mozė pateikė Dievui: ką pasakys žmonės, kurie liudija jo tautos bausmę? Dievas žino šią problemą, nes jis pats skelbia apie žydus Pauliaus lūpomis Rom.2:24: *Nes Dievo vardas yra piktžodžiuojamas tarp pagonys dėl jūsų, kaip parašyta* . Jis užsimena apie Ezė tekstą.16:27: *Ir štai aš ištisiau prieš tave ranką, sumažinau tau skirtą dalį, atidaviau tave tavo priešų, dukterų, valiai. Filistinai, kuriems buvo gėda dėl jūsų nusikalstamo elgesio* . Užjaučiantis Danieliui dar daug reikia sužinoti apie Dievo nuosprendį jo miestui Jeruzalei. Bet kai jis sako: „*Jeruzalė ir tavo žmonės yra priekaištas visiems aplinkiniams*“, jis neklysta, nes jei Izraelio bausmė būtų sukėlusį pagonims išganingą baimę ir troškimą tarnauti šiam tikram Dievui, bausmė būtų turėjusi. turėjo tikrą susidomėjimą. bet ši liūdna patirtis atnešė mažai vaisių, nemenką, nes esame skolingi už karaliaus Nebukadnecaro ir medų karaliaus Darijaus atsivertimą.

Dan 9:17 17 *Taigi dabar, mūsų Dieve, išklausk savo tarno maldą ir maldavimą ir dėl Viešpaties tegul tavo veidas šviečia tavo apleistoje šventykloje.*

17a- Ko Danielius prašo, bus įvykdyta, bet ne todėl, kad Dievas jį myli, o tiesiog todėl, kad sugrįžimas į Izraelį ir šventyklos atstatymas yra jo projekte. Tačiau Danielius nežino, kad šventyklą, kuri iš tikrųjų bus atstatyta, 70-aisiais vėl sugriaus romėnai. Štai kodėl informacija, kurią jis gaus šiame 9 skyriuje, išgydys jį nuo žydiškos svarbos, kurią jis vis dar teikia Jeruzalėje pastatytai akmeninei šventyklai; Kristaus kūno šventykla greitai taps tuščia ir dėl šios priežasties 70-aisiais ją vėl sunaikins Romos kariuomenės.

Dan 9:18 *Mano Dieve, įsiklausk ir išklausk! Atmerk akis ir pažvelk į mūsų griuvėsius, pažvelk į miestą, kuriame šaukiamas tavo vardas! Nes ne dėl savo teisumo mes prašome jus, bet dėl jūsų didelio gailestingumo.*

18a – Tiesa, kad Dievas pasirinko Jeruzalę, kad ji būtų pašventinta savo šlovingo buvimo vieta. Bet ta vieta yra šventa tik tada, kai stovi Dievas, o nuo 586 metų to jau nebuvo. Ir, priešingai, Jeruzalės ir jos šventyklos griuvėsiai liudijo jo teisingumo nešališkumą. Ši pamoka buvo būtina, kad žmonės į tikrąjį Dievą žiūrėtų kaip į gyvą būtybę, kuri mato, teisia ir reaguoja kitaip nei stabmeldiškos pagoniškos dievybės, kurios yra susijusios tik su blogais velnio stovyklos angelais. Ištikimas žmogus tarnauja Dievui, bet neištikimas žmogus naudojami Dievu, kad suteiktų sau religinį teisėtumą aplinkiniams. Dievo užuojauta, į kurią Danielius kreipiasi, yra tikra ir jis netrukus pateiks gražiausią to įrodymą – Jėzuje Kristuje.

Dan 9:19 *Viešpatie, klausyk! Viešpatie, atleisk! Viešpatie, atkreipk dėmesį! Elkis ir nedelsk dėl meilės tau, mano Dieve! Nes tavo vardas šaukiamas tavo miestui ir tavo tautai.*

19a. Senas Danieliaus amžius pateisina jo reikalavimą, nes, kaip ir Mozė, jo brangiausias asmeninis troškimas yra patirti šį sugrįžimą į savo „šventąją“ žemę. Jis nori būti šventosios šventyklos atstatymo liudininku, kuris vėl atneš šlovę Dievui ir Izraeliui.

Dan 9:20 20 *Tačiau aš kalbėjau, meldžiausi ir išpažinau savo bei savo tautos Izraelio nuodėmę ir meldžiau Viešpatį, savo Dievą, dėl savo Dievo šventojo kalno.*

20a- Nenuostabu, kad Dievas myli Danielių, tai yra nuolankumo pavyzdys, kuris jį užburia ir atitinka jo reikalaujamą šventumo kriterijų. Kiekvienas žmogus klysta tol, kol gyvena kūno kūne, ir Danielius nėra išimtis. Jis išpažįsta savo nuodėmes, žinodamas savo didžiulį silpnumą, kaip ir mes visi. Tačiau jo asmeninė dvasinė savybė negali uždengti žmonių nuodėmės, nes jis yra tik žmogus, pats netobulas. Sprendimas ateis iš Dievo Jėzuje Kristuje.

Dan 9:21 *Aš vis dar kalbėjau maldoje, kai vakaro aukos metu prie manęs atskrido vyras Gabrielius, kurį anksčiau mačiau regėjime.*

21a – Dievo pasirinktas Gabrieliaus apsilankymo laikas yra vakarinės aukos laikas, tai yra, amžinos *avinėlio* aukos laikas, kuris pranašauja *vakarą ir rytą* būsimą savanorišką visiškai švento ir nekalto Jėzaus Kristaus kūno auką. Jis mirs nukryžiuotas, kad išpirktų nuodėmes savo vieninteliams išrinktiesiems, kurie yra vienintelė jo tauta. Taigi ryšys su apreiškimu, kuris bus pateiktas toliau, Danieliui, yra nustatytas.

Maldos pabaiga: Dievo atsakymas

Dan 9:22 *Jis mokė mane ir kalbėjo su manimi. Jis man pasakė: Danieliau, aš atėjau atverti tavo supratimą.*

22a – Posakis „atverk savo intelektą“ reiškia, kad iki tol žvalgyba buvo uždaryta. Angelas kalba apie Dievo gelbėjimo planą, kuris buvo paslėptas iki susitikimo su Dievo išrinktuuju pranašu.

Dan 9:23 23 *Kai pradėjai melstis, pasigirdo žodis, ir aš atėjau tau pasakyti. nes tu esi mylimas. Atkreipkite dėmesį į žodį ir supraskite viziją!*

23a- *Kai pradėjai melstis, išėjo žodis*

Dangaus Dievas viską suorganizavo, susitikimo momentą amžinybės valandą, o angelas Gabrielius „Žodžiu“ įvardija Kristų, kaip tai darys Jonas savo Evangelijos pradžioje: *žodis tapo kūnu*. Angelas ateina paskelbti jam „Žodį“, o tai

reiškia, kad jis ateina paskelbti jam apie Kristaus atėjimą, apie kurią išpranašavo Mozė pagal Įst 18:15–19: *Viešpats, tavo Dievas, iškels tave iš jūsų tarpo. Tarp tavo brolių, pranašas kaip aš: tu jo klausysi! Taip jis atsakys į VIEŠPATIES, savo Dievo, prašymą Horebe susirinkimo dieną, kai sakei: „Nebegirdėsiu VIEŠPATIES, savo Dievo, balso ir leisk man daugiau nebematyti šios didžiulės ugnies. kad nenumirtų. VIEŠPATS man pasakė: Tai, ką jie pasakė, yra gerai. Aš pakelsiu jiems iš jų brolių Pranašui kaip tu, aš įdėsiu savo žodžius į jo burną, ir jis kalbės jiems, ką jam įsakysiu. Ir jei kas neklausys mano žodžių, kuriuos jis kalba mano vardu, patrauksiu jį atsakomybėn. Bet pranašas, kuris turi įžūlumo sakyti mano vardu žodį, kurio aš jam neįsakiau, arba kuris kalba kitų dievų vardu, tas pranašas bus nubaustas mirtimi.*

Šis tekstas yra esminis norint suprasti žydų kaltę atsisakius Mesijo Jėzaus, nes jis atitiko visus jo atėjimo pranašautus kriterijus. Paimtas tarp žmonių ir dieviškojo žodžio perdavėjas, Jėzus atitiko šį apibūdinimą, o jo padaryti stebuklai liudijo dieviškąjį veiksmą.

23b- *nes tu esi mylimasis*

Kodėl Dievas myli Danielių? Tiesiog todėl, kad Danielis jį myli. Meilė yra priežastis, kodėl Dievas priešais jį sukūrė gyvybę laisvoms būtybėms. Būtent meilės poreikis pateisino labai didelę kainą, kurią jis turės sumokėti, kad gautų ją iš kai kurių savo žemiškųjų būtybių. Ir už jo mirties kainą, kurią jis turės sumokėti, tie, kuriuos jis pasirinko, taps jo amžiniais palydovais.

23c- *Atkreipkite dėmesį į žodį ir supraskite viziją!*

Kuris tai žodis, angelo žodis ar dieviškasis „Žodis“, paslėptas Kristuje? Aišku, kad abu yra įmanomi ir papildo vienas kitą, nes vizija bus susijusi su „Žodžiu“, kuris ateis kūnu Jėzuje Kristuje. Todėl žinutės supratimas yra nepaprastai svarbus.

70 savaitių pranašystė

Dan 9:24 *Septyniasdešimt savaitių paskirta tavo tautai ir tavo šventajam miestui, kad sustabdytų nusikaltimus ir padarys galą nuodėmėms, išpirks kaltę ir atneš amžinąjį teisumą, užantspaudu regėjimą ir pranašą bei patepti. Šventųjų Šventoji.*

24a- *Septyniasdešimt savaitių buvo atskirta nuo jūsų žmonių ir jūsų šventojo miesto*

Hebrajų kalbos veiksmožodis „hatac“ pirmąją prasme reiškia pjaustyti arba pjaustyti; ir tik perkeltine prasme „nustatyti ar pataisyti“. Aš išlaikau pirmąją prasmę, nes ji įprasmina šį Abraomo veiksmą, kuris konkretizuoja savo sąjungą su Dievu per auką, Pr 15:10: *Abromas paėmė visus šiuos gyvūnus, perpjovė juos per vidurį ir padėjo kiekvieną gabalą po vieną. kitas; bet jis nedalino paukščių. Ši apeiga iliustravo sąjungą tarp Dievo ir jo tarno. Štai kodėl šis veiksmožodis „pjaustyti“ įgis visą savo prasmę „savaitės sąjungoje“ 27 eilutėje. Šie „daug“ yra nacionaliniai žydai, kurių naudai yra tikėjimas nukryžiuotu Kristumi. pristatytas pirmasis. Antrasis šio veiksmožodžio kirpimo pomėgis yra tas, kad 70 šio 9 skyriaus metų savaitių yra iškirptos Dan.8:14 „2300 vakaro ryto“. Ir iš šios chronologijos išplaukia pamoka, kurioje krikščionių tikėjimas iškeliamas prieš žydų tikėjimą. Tokiu būdu Dievas mus moko, kad Jėzuje Kristuje jis atiduoda savo gyvybę, kad ją atpirtų už kiekvieną tikintįjį, vertą jo išganymo visoje*

žmonijoje. Senoji sandora turėjo išnykti, kai Jėzus praliejo kraują, kad sulaužytų naująją sandorą su visos žemės išrinktaisiais.

Danieliaus knyga siekia išmokyti šio visuotinio išganymo, pateikdama mums šiuolaikinių Danieliaus karalių atsivertimus; Nebukadnecaras, Darijus Medas ir Kyras Persas.

Ši žinia yra iškilmingas įspėjimas, keliantis grėsmę žydų tautai ir jų šventajam miestui Jeruzalei, kuriai nustatytas 70 savaitių terminas. Čia vėlgi Ezé.4:5-6 kodas pateikia vieną dieną vieneriems metams, trukmę atitinka visus 490 metų. Danieliui tikriausiai sunku suprasti, ką reiškia grėsmė jo miestui, kuris jau yra griuvėsiais.

24b – *sustabdyti nusikaltimus ir padaryti galą nuodėmėms*

Įsivaizduokite, kas dėjosi Danieliaus galvoje, girdėdamas šiuos dalykus, kai jis ką tik šaukėsi Dievo, kad būtų atleistos jo ir savo tautos nuodėmės. Jis greitai supras, kas tai yra. Bet mes patys gerai suprantame išreikštą dieviškąjį reikalavimą. Dievas nori gauti iš savo išrinktųjų, kad jis išgelbėtų, kad jie daugiau nenusidėtų, kad jie padarytų galą savo įstatymų nusizengimams, taip padarydami galą nuodėmėms pagal tai, kas bus parašyta apaštalo Jono 1 Jono 3 skyriuje: 4: *Kas nusideda, peržengia įstatymą, o nuodėmė yra įstatymo pažeidimas*. Šis tikslas skirtas žmonėms, kurie turi kovoti su savo pikta prigimtimi, kad daugiau nenusidėtų.

24c – *išpirkti neteisybę ir užtikrinti amžinąjį teisingumą*

Žydui Danieliui ši žinia primena „Atpirkimo dienos“ apeigas – kasmetinę šventę, kurios metu švenčiame nuodėmių pašalinimą per ožio auką. Šis tipiškas nuodėmės simbolis vaizdavo Graikiją Dan.8 ir jo buvimas įkėlė pranašystę į dvasinę šios „Atpirkimo dienos“ atmosferą. Tačiau kaip ožkos mirtis gali pašalinti nuodėmes, jei kitų gyvulių, aukotų ištisus metus, mirtimi jų nepavyko pašalinti? Atsakymas į šią dilemą pateikiamas Žyd.10:3–7: *Bet nuodėmių atminimas kasmet atnaujinamas šiomis aukomis; nes jaučių ir ožkų kraujas negali panaikinti nuodėmių*. Todėl Kristus, įeidamas į pasaulį, tarė: *Aukų ir atnašų tu nenorėjai, bet sukūrei man kūną*. Jūs nepriėmėte deginamųjų aukų ar aukų už nuodėmę. Tada aš pasakiau: *štai aš ateinu (knygos ritinyje kalbama apie mane) daryti, O Dieve, tavo valia*. Apaštalo Pauliaus paaiškinimai yra labai aiškūs ir logiški. Iš to išplaukia, kad Dievas pasiliko sau, Jėzuje Kristuje, permaldavimo darbą už nuodėmes, kurias angelas Gabrielius paskelbė Danieliui. Bet kur buvo Jėzus Kristus šiose „Atpirkimo dienos“ apeigose? Jo tobulas asmeninis nekaltumas, simboliškai pavertęs jį Velykų Dievo avinėliu, naikinančiu pasaulio nuodėmes, prisiėmė atsakomybę už savo išrinktųjų nuodėmes, kurias simbolizuoja permaldavimo apeigų ožys. Ėriuką ožka paslėpė taip, kad ėriukas nugaišo dėl ožkos, kurią jis globojo. Priimdamas mirtį ant kryžiaus, kad išpirktų savo išrinktųjų nuodėmes, už kurias jis buvo atsakingas, Kristuje Dievas jiems suteikė gražiausią savo meilės jiems įrodymą.

24d- *ir atneš amžinąjį teisingumą*

Tai laiminga gelbėtojo Mesijo mirties pasekmė. Šis teisumas, kurio žmogus negalėjo padaryti nuo Adomo, priskiriamas išrinktiesiems, kad per jų tikėjimą šiuo dieviškosios meilės parodymu gyna malone jiems būtų priskiriamas tobulas Jėzaus Kristaus teisumas, iš pradžių iki kovos tikėjimas nugali nuodėmę.

Ir kai tai visiškai išnyksta, sakoma, kad bus suteiktas Kristaus teisingumas. Mokinys tampa panašus į savo Mokytoją. Būtent šiais doktrininiiais pagrindais buvo kuriamas Jėzaus apaštalų tikėjimas. Prieš laiką ir tamsios jėgos juos pakeičia, taip praplėsdamos siaurą Jėzaus Kristaus mokomą kelią. Šis *teisumas* bus *amžinas* tik tikintiesiems išrinktiesiems, tiems, kurie klauso ir paklusdami atsiliepia teisingiems Dievo reikalavimams.

24-oji – *užantspauduoti regėjimą ir pranašą*

Arba, kad vizija išsipildytų pasirodžius paskelbtam pranašui. Veiksmazodis antspaudas reiškia Dievo antspaudą, kuris taip suteikia pranašystei ir pranašui, kuris suteiks sau visišką ir negincijamą dieviškąją valdžią ir teisėtumą. Darbas, kuris netrukus bus atliktas, užantspauduotas dievišku karališkuoju antspaudu. Simbolinis šio antspaudu skaičius yra „septyni: 7“. Jis taip pat žymi pilnatvę, kuri apibūdina Dievo Kūrėjo ir jo Dvasios prigimtį. Šio pasirinkimo pagrindas yra jo projekto statyba per septynis tūkstančius metų, todėl laiką jis padalijo į septynių dienų savaites, kaip ir septynis tūkstančius metų. Taigi 70 savaičių pranašystė suteikia vaidmenį skaičiui (7), gyvojo Dievo antspaudui Apr.7. Toliau pateiktos eilutės patvirtins šio skaičiaus „7“ svarbą.

24f- *ir patepti Šventųjų Šventąją*

Tai yra Šventosios Dvasios patepimas, kurį Jėzus gaus krikšto metu. Bet neklyskime, ant jo iš dangaus nusileidęs balandis turėjo tik vieną tikslą – įtikinti Joną, kad Jėzus tikrai buvo paskelbtas Mesijas; dangus liudija jį. Žemėje Jėzus visada buvo Kristus, o kunigams užduotų atrinktų klausimų pavidalu jo mokymas sinagogoje sulaukus 12 metų yra to įrodymas. Savo tautai, tarp kurių jis gimė ir užaugo, jo oficiali misija buvo pradėti nuo jo krikšto 26 metų rudenį, o jis turėjo atsisakyti savo gyvybės 30 metų pavasarį. oriai įvardija, nes jis kūno pavidalu įkūnija gyvąjį Dievą, kuris Mozės laikais gąsdino hebrajus. Tačiau gyvoji Šventųjų Šventoji žemėje turėjo materialų simbolį; švenčiausia Jeruzalės šventyklos vieta arba šventovė. Tai buvo dangaus simbolis, ši žmonijai neprieinama dimensija, kurioje stovi Dievas ir jo angelai. Dievo teismo vieta ir jo sosto vieta, Dievas kaip Teisėjas laukė Kristaus kraujo, kad patvirtintų išrinktųjų nuodėmių atleidimą per 6 tūkstantmečius, skirtus šiai atrankai. Taigi Jėzaus mirtis įvykdė didžiausią „Atpirkimo šventę“. Buvo gautas atleidimas ir visos senovės Dievo patvirtintos aukos buvo patvirtintos. Šventųjų patepimas buvo atliktas Permaidavimo dieną, apšlakstant nužudyto ožio krauju ant gailastingumo kėdės – aukuro, pastatyto virš skrynios, kurioje yra sulaužyti Dievo įsakymai. Už šį veiksma kartą per metus vyriausiajam kunigui buvo leista prasiskverbti už atskirties šydo, į švenčiausiąją vietą. Taigi po prisikėlimo Jėzus atnešė į dangų savo kraujo apmokėjimą, kad gautų viešpatavimą, teisėtumą išgelbėti savo išrinktuosius, priskiriant jam teisingumą ir teisę smerkti neatgailaujančius nusidėjėlius, įskaitant piktuosius angelus ir jų vadą Šėtoną, velnią. Šventųjų Šventoji, taip pat žymi dangų, Jėzaus pralietą kraują žemėje, leis jam Mykole išvaryti velnią ir jo demonus iš dangaus, kas apreikšta Apr.12:9. Taigi žydų religinių žmonių klaida buvo nesuprasti pranašiško kasmetinės „atpirkimo dienos“. Jie klaidingai manė, kad šioje šventėje siūlomas gyvūnų kraujas gali patvirtinti kitą per metus išlietą gyvūno reikšmę. Žmogus sukurtas pagal Dievo

paveikslą; sausumos gyvybės sukurtas gyvūnas , kaip galime pateisinti dviejų rūšių vertės lygybę?

Būdamas Dievas, Jėzus Kristus pats buvo patepimo aliejumi kaip Šventoji Dvasia ir, pakildamas į dangų, atsineša savo teisėtumo patepimą, laimėtą žemėje.

Raktas į skaičiavimus

Dan 9:25 *Taigi žinok ir suprask! Nuo tada, kai žodis skelbė, kad Jeruzalė bus vėl pastatyta Pateptajam, Vadovui, septyniasdešimt šešiasdešimt ir prieš dvi savaites, vietos ir grioviai bus atstatyti, bet sunkiais laikais.*

25a- *Tada žinok tai ir suprask!*

Angelas yra teišus, kviesdamas Danielių dėmesį, nes jis kreipiasi į duomenis, kuriems reikia didelio dvasinio ir intelektualinio susikaupimo; nes reikės atlikti skaičiavimus.

25b – *Nuo to laiko , kai buvo paskelbtas žodis, kad Jeruzalė bus atstatyta pateptajam, vadui*

Vien ši eilutės dalis yra nepaprastai svarbi, nes ji apibendrina regėjimo tikslą. **Dievas suteikia savo žmonėms, kurie laukia savo Mesijo, galimybę žinoti, kokiais metais jis jiems prisistatys** . Ir šis momentas, kai buvo paskelbtas žodis, kad Jeruzalė bus atstatyta, turi būti nustatytas pagal išpranašavę 490 metų trukmę. Dėl šio atstatymo dekreto Ezros knygoje randame tris galimus potvarkius, kuriuos paeiliui įsakė trys Persijos karaliai: Kyras, Darijus ir Artakserksas. Pasirodo, paskutinio – 458 m. priimtas dekretas leidžia 490 metų kulminaciją pasiekti 26-aisiais mūsų eros metais. Todėl šis Artakserkso dekretas turėtų būti paliktas, atsižvelgiant į metų laiką, kuriuo buvo parašyta: pavasaris pagal Esd.7:9: *jis paliko Babiloną pirmojo mėnesio pirmą dieną ir atvyko į Jeruzalę penkto mėnesio pirmą dieną, kai ant jo buvo gera Dievo ranka* . Karaliaus įsakymo metai nurodyti Ezroje. 7:7: *Daugelis izraelitų, kunigų ir levitų, giedotojų, durų sargų ir netiniečių taip pat atvyko į Jeruzalę septintaisiais karaliaus Artakserkso metais* .

Dekreto išėjimas yra pavasaris , Dvasia taikosi į jo pranašystę, pavasario Velykas, kai Jėzus Kristus mirė nukryžiuotas. Skaičiavimai padės pasiekti šį tikslą.

25c- *prieš septynias savaites ir šešiasdešimt dvi savaites vietos ir grioviai bus atstatyti, bet sunkiais laikais.*

Iš pradžių turime 70 savaičių. Angelas primena 69 savaites; 7 + 62. Pirmosios 7 savaitės pasiekia kulminaciją Jeruzalės ir šventyklos atsigavimo laiku, nelaimingais laikais, nes žydai dirba nuolatinėje arabų, atvykusių apsigyventi vietovėje, kurių jų deportacija paliko laisva, nelaimės metu. Ši eilutė iš Neh.4:17 puikiai apibūdina situaciją: *Tie, kurie statė sieną, ir tie, kurie nešė ar krovė naštas, dirbo viena ranka, o kitoje laikė ginklą* . Tai detalė, kuri yra nurodyta, tačiau pagrindinė randama 70-ą ^{savaitę} skaičiuojant.

70- oji savaitė

Dan 9:26 *Po šešiasdešimt dviejų savaičių Pateptasis bus išnaikintas, ir jis nebeturės ~~įpėdinio~~. Valdovo žmonės, kurie ateis, sunaikins miestą ir šventąją šventyklą , ir jų galas ateis kaip potvynis. Nuspręsta, kad niokojimai tęsis iki karo pabaigos.*

26a – *Po šešiasdešimt dviejų savaitių Pateptasis bus nukirstas*

Prieš šias 62 savaites yra 7 savaitės , o tai reiškia, kad tikroji žinia yra "po 69 savaitių" *pateptasis bus nukirstas* , bet ne bet koks pateptasis, tas, kuris taip paskelbiamas, įkūnija patį dieviškąjį patepimą. Naudojant formulę „, *a pateptas* “, Dievas ruošia žydų tautą susitikimui su paprastos išvaizdos žmogumi, toli nuo dieviškų suvaržymų. Pagal savo palyginimą apie vynuogių augintojus, Žmogaus Sūnus, vynuogyno šeimnininko sūnus, prisistato vynuogių augintojams, atsiuntęs savo pasiuntinius, kurie buvo prieš jį ir su kuriais jie blogai elgėsi. Žvelgiant iš žmogaus perspektyvos, Jėzus yra tik *pateptasis*, kuris prisistato po kitų pateptųjų.

Angelas pasakė „, *po* “ viso 69 savaitių, taip nuroydamas ^{70-ąją}. Taigi angelo duomenys žingsnis po žingsnio nukreipia mus link pavasario 30-ųjų Paschos, kuri bus šios 70-osios ^{dienos} metų savaitės viduryje .

26b- *ir jis neturės jo ipėdinio*

Šis vertimas tuo labiau neteisėtas, nes jo autorius L.Segondas parašėje nurodo, kad pažodinis vertimas yra: *jam niekas* . Ir man puikiai tinka pažodinis vertimas, nes jame pasakyta, kas iš tikrųjų įvyko jo nukryžiuavimo valandą. Tai liudija Biblija, patys apaštalai nustojo tikėti, kad Jėzus yra laukiamas Mesijas, nes, kaip ir kiti žydų žmonės, jie laukė karingo mesijo, kuris išmes romėnus iš šalies.

26c- *Ateinančio vado žmonės sunaikins miestą ir šventovę*

Tai yra Dievo atsakas į pastebėtą žydų tautinį netikėjimą: *niekas už jį* . Už pasipiktinimą Dievu galutinai sumokės Jeruzalės sunaikinimas ir jos netikras *šventumas* ; nes nuo 30 metų žydų žemėje nebėra *šventumo* ; šventovė nebėra viena. Šiam veiksmui Dievas panaudojo romėnus, tuos, per kuriuos žydų religiniai vadovai nukryžiuavo Mesiją, nedrįsdami ir negalėdami patys to padaryti, o jie žinojo be jų užmėtyti akmenimis diakoną Steponą „trejus metus ir šešis mėnesius.“ vėliau.

26d- *ir jo pabaiga ateis kaip potvynis*

Todėl 70-aisiais, po kelerių metų trukusios romėnų apgulties, Jeruzalė pateko į jų rankas ir, pripildyta naikinančios neapykantos, dieviško užsidegimo sužadinti, jie pašėlusiai sunaikino, kaip skelbta, *miestą ir šventumą* , kurio nebėra. *ar nebuvo paliktas akmuo ant kito* , kaip Jėzus skelbė prieš mirtį Mt.24:2: *Bet jis jiems tarė: Ar visa tai matote? Iš tiesų sakau jums: čia neliks akmens ant kito, kuris nebūtų nugriautas* .

26 d. – nusprendžiama, kad *niokojimai tęsis iki karo pabaigos*

Mato 24:6 Jėzus pasakė: *Jūs girdėsite apie karus ir gandus apie karus: saugokitės, kad nesijaudintumėte, nes tai turi įvykti. Bet tai dar nebus pabaiga. Po romėnų karai tęsėsi per du tūkstančius krikščioniškosios eros metų, o ilgas taikos laikas, kuriuo džiaugėmės nuo Antrojo pasaulinio karo pabaigos, yra išskirtinis, bet užprogramuotas Dievo. Taigi žmonija gali duoti savo iškrypimo vaisių iki savo fantazijų pabaigos, prieš mirtinai sumokėdama kainą.*

Tačiau, kalbėdami apie romėnus, neturime pamiršti, kad jų popiežiaus paveldėjimas pratęs pagonių „, *nuniokojo ar dykėjo* “ darbus ir ten iki karo prieš Kristaus Dievo išrinktuosius pabaigos.

Dan 9:27 *Jis sudarys tvirtą sandorą su daugeliu savaitei , o pusę savaitės nutrauks aukų ir javų atnašavimą. Ir [bus] ant sunaikinimo ir net sunaikinimo*

(arba visiško sunaikinimo) bjaurybių, ir jis bus sulaužytas, [pagal] kas buvo nuspręsta, dykynėje [žemėje].

27a- Jis *savaitei* sudarys tvirtą sąjungą su daugeliu

sandoros sudarymą; ji *tvirta*, nes tampa iki pasaulio pabaigos siūlomo išganymo pagrindu. Pagal terminą „daug“ Dievas taikosi į žydų piliečius, savo apaštalus ir pirmuosius mokinius žydus, kurie sudarys jo *sandorą* per paskutinius **septynerius metus** nuo termino, duoto žydų tautai oficialiai priimti arba atmesti nukryžiuotą Mesiją. Būtent ši sandora yra „*nupjauta*“ 24 eilutėje tarp Dievo ir atgailaujančių žydų nusidėjėlių. 33-ųjų rudenį, šios praėjusios savaitės pabaigą, bus pažymėtas šis kitas neteisingas ir įžeidžiantis poelgis, kurį reprezentuoja naujojo diakono Stepono užmėtymas akmenimis. Vienintelė jo klaida buvo pasakyti žydams tiesas, kurių jie negalėjo išgirsti, o Jėzus įdėjo savo žodžius į burną. Matydamas nužudytą savo tikslo šalininką, Jėzus užfiksavo oficialų nacionalinį jo užtarimo atsisakymą. Nuo 33 metų rudens žydų sukilėliai kurstė romėnų pyktį, kuris 70-aisiais buvo ištuštintas iš Jeruzalės bloko.

27b- *ir pusei savaitės jis nustos aukoti ir atnašauti*

savaitės viduryje arba pusėje yra 30-asis pavasaris, kurio tikslas – 70 savaitių pranašystė. Tai akimirka, kai įvykdomi visi 24 eilutėje nurodyti veiksmai: **nuodėmės pabaiga, jos apmokėjimas, pranašo atėjimas, kuris išpildo regėjimą įtvirtindamas savo amžinąjį teisingumą ir prisikėlusio Kristaus, kuris pakyla į dangų pergalingą ir pergalingą, patepimas. Visagalis**. Atperkamoji Mesijo mirtis čia paminėta kaip pasekmių, kurias ji sukelia: galutinis gyvulių *aukojimo ir aukojimo nutraukimas* žydų šventykloje vakare ir ryte, taip pat nuo ryto iki vakaro už žmonių nuodėmes. Jėzaus Kristaus mirtis paseno gyvūnijos simbolius, kurie jį vaizdavo senojoje sandoroje, ir tai yra esminis pokytis, kurį sukėlė jo auka. Šventyklos uždangos nuplėšimas, kurį Dievas atlieka tuo metu, kai baigiasi Jėzaus galiojimo laikas, patvirtina galutinį žemiškų religinių apeigų nutraukimą, o šventyklos sunaikinimas 70-aisiais patvirtina šį patvirtinimą. Savo ruožtu kasmetinės žydų šventės, pranašaujancios apie jo atėjimą, turėjo išnykti; bet jokiū būdu savaitės šabo praktika, kuri šioje mirtyje įgyja tikrąją prasmę: ji pranašauja septintojo tūkstantmečio dangiškaįjį poilsį, kurį per savo pergalę Jėzus Kristus gauna Dievui ir savo tikriesiems išrinktiesiems, kuriems priskiria savo tobulumą. *amžinasis teisingumas*, cituojamas 24 eilutėje.

savaitės “ pradžia įvyksta 26-ųjų rudenį, kai pakrikštija Jėzų, kurį pakrikštijo Jonas Krikštytojas.

27c- *Ir [bus] ant dykumos bjaurybių sparno*

Atsiprašome, bet ši eilėraščio dalis prastai išversta L.Segondo versijoje, nes buvo neteisingai interpretuota. Atsižvelgdamas į Jono Apokalipsėje pateiktus apreiškimus, pristatau savo hebrajiško teksto vertimą, kurį patvirtina kiti vertimai. Frazė „*sparne*“, dangiškojo charakterio ir viešpatavimo simbolis, rodo religinę atsakomybę, kuri tiesiogiai nukreipta į popiežiaus Romą, kuri „*kyla*“ Dan.8:10-11, ir jos religinius sąjungininkus paskutiniais laikais. *Erelio sparnai* simbolizuoja aukščiausią imperatoriškojo titulo iškelimą, pavyzdžiui, *liūtas su erelio sparnais*, *susijęs su karaliumi Nebukadnecaru*, arba *paties Dievo, kuris erelio sparnais* nešiojo savo hebrajų tautą, kurią išlaisvino iš Egipto vergijos. Visos imperijos

priėmė šį erelio simbolį, įskaitant 1806 m. Napoleoną I, kurį patvirtins Apo.8:13, tada Prūsijos ir Vokietijos imperatoriai, paskutinis – diktatorius A.Hitleris. Tačiau nuo to laiko JAV taip pat turi šį imperatoriškąjį erelį savo nacionalinės valiutos – dolerio – gražoje.

Palikdama ankstesnę temą, Dvasia grįžta nusitaikyti į savo mėgstamą priešą: Romą. Po žemiškosios Jėzaus Kristaus misijos bjaurybių, sukeliančių galutinį žemės sunaikinimą, tikslinga veikėja *iš tikrųjų* yra Roma, kurios pagoniškoji imperijos fazė ką tik sunaikino Jeruzalę 70-aisiais 26 eilutėje. Tęsis laike iki pasaulio pabaigos. Todėl bjaurybės *daugiskaita* visų pirma priskiriamos imperatoriškajai Romai, kuri persekios tikinčiuosius, išrinktus nužudydama juos įspūdingais „etapais“, kad linksmintų kraujo ištroškusią Romos tautą, o tai nutrūks 313 m. bjaurybė ateina paskui, ir ji susideda iš septintosios dienos šabo, 321 m. kovo 7 d., praktikos užbaigimo; šis veiksmas vis dar priskirtinas Romos imperijai ir jos imperatoriui Konstantinui I. Kartu su juo Romos imperija pateko į Bizantijos imperijų dominavimą. Savo ruožtu 538 m. imperatorius Justinianas I-asis ^{padarė} kitą *bjaurybę*, savo Romos sostinėje įvesdamas popiežiaus Vigilijaus I režimą, ir šis bjaurybių pratęsimas *iki* pasaulio pabaigos turi būti priskirtas šiam popiežiaus įstatymui, kurį Dievas smerkia. nuo Dan.7. Prisimename, kad pavadinimas „*mažasis ragas*“ žymi dvi dominuojančias Romos fazes Dan.7 ir Dan.8. Dievas šiose dviejose viena po kitos einančiose fazėse mato tik to paties bjauraus darbo tęstinumą.

Ankstesnių skyrių studijavimas leido mums nustatyti įvairias bjaurybes, kurias jam priskiria ši eilutė.

27d- *ir iki sunaikinimo* (arba *visiško sunaikinimo*) , *ir jis bus sulaužytas* , [pagal] *kas buvo nuspręsta, apleistoje* [žemėje] .

„**Ji bus sulaužyta** [pagal] *tai, kas buvo nuspręsta*“ ir atskleista Dan.7:9-10 ir Dan.8:25: *Dėl jo klestėjimo ir jo gudrybių sėkmės jo širdyje bus įžūlumas, jis daug nuveiks. vyrai, kurie gyveno taikiai, žus, ir jis sukils prieš vadų vadą. bet jis bus sulaužytas be jokios rankos pastangų.*

Hebrajiškas tekstas siūlo šią dieviškąją mintį, kuri skiriasi nuo dabartinių vertimų.

Šis niuansas pagrįstas Dievo projektu kaltinti žmones Žemės planetai, kurioje jie gyvena; ko mus moko Rev.20. Atkreipkime dėmesį į tai, kad klaidingas krikščionių tikėjimas nepaiso šio dieviškojo plano, kurio tikslas bus išnaikinti žmones nuo žemės paviršiaus, šlovingam Kristaus sugrįžimui. Ignoruodami apreiškimus, pateiktus Apreiškimo 20 skyriuje, jie veltui laukia Kristaus karalystės įkūrimo žemėje. Tačiau čia ir Rev.20 planuojamas visiškas jo paviršiaus sunaikinimas. Nugalėjusio Kristaus sugrįžimas į šlovę visame jo dieviškume sugrąžins žemei chaotišką išvaizdą nuo jos istorijos pradžios, aprašytos Pradžios knygoje 1. Ją supurtys milžiniški žemės drebėjimai ir ji sugrįš pavadinimu *bedugnė* į chaotišką būseną „*be formos*“. *ir tuščias*“, „tohu wa bohu“, inicialas. Ant jos neliks gyvo žmogaus, bet ji bus velnio *kalėjimas*, *izoliuotas nuo jos tūkstantį metų* iki jo mirties valandos.

Šiame tyrimo etape turiu pateikti papildomos informacijos, pirmiausia apie ką tik ištirtą „70-ąją ^{savaitę}“. Jo išsipildymas pranašiškomis dienomis-metais siejamas su

tiesioginiu išsipildymu. Nes dėl žydų kalendoriaus liudijimo žinome 30-ųjų metų Velykų savaitės konfiguraciją. Jos centras buvo trečiadienio šabo išvakarės, pateisinamos pagal žydų Paschos šventę, kuri patenka tais metais ketvirtadienį. Taigi galime visiškai atkurti šios Paschos, per kurią mirė Jėzus, eigą. Antradienio vakarą suimtas, naktį teistas Jėzus buvo nukryžiuotas trečiadienio rytą 9 val. Jis baigiasi 15 val. Prieš 18 val. Juozapas iš Arimatėjos įdėjo savo kūną į kapą ir nuritino jį uždariusį akmenį. Praeina ketvirtadienio Velykų šabas. Penktadienio rytą pamaldžios moterys perka prieskonius, kuriuos paruošia per dieną, kad balzamuotų Jėzaus kūną. Penktadienio vakarą 18 valandą prasideda savaitinis šabas, vieną naktį prabėga Dievo pašventinta diena. O šeštadienio vakarą 18 valandą prasideda pirmoji pasaulietinės savaitės diena. Praeina naktis ir auštant pirmajai aušrai, moterys eina prie kapo, tikėdamosi rasti ką nors, kas nuritins akmenį. Jie pamato, kad akmuo yra nuritęs, o kapas atidarytas. Įžengusios į kapą, Marija Magdaliėtė ir Marija, Jėzaus motina, mato sėdintį angelą, kuris sako, kad Jėzus prisikėlė, angelas liepia eiti ir išpėti jo brolius, jo apaštalus. Gulėdama sode Marija Magdaliėtė pamato baltai apsirengusį vyrą, kurį laiko sodininku, atpažįsta Jėzų. Ir štai labai svarbi detalė, griaunanti labai plačiai paplitusią tikėjimą, Jėzus Marijai sako: „*Aš dar negrižau pas savo Tėvą*“. Ant kryžiaus buvęs vagis ir pats Jėzus tą pačią nukryžiuavimo dieną nepateko į rojų, Dievo karalystę, nes po ištisų 3 dienų Jėzus vis dar negrižo į dangų. Taip pat galiu pasakyti Viešpaties vardu: tegul tyli tie, kurie neturi ką iš Jo pasakyti! Kad vieną dieną nereikėtų kęsti pašaipų ar gėdos.

Antras dalykas – pasinaudoti data – 458 m., kuri pirmiausia žymi 70 dienų metų savaitę, nustatytą žydų tautai, kuriai Dievas davė du pagrindinius tapatybės ženklus: šabą ir kūno apipjaustymą, pradžią.

Remiantis Rom.11, pagonių atsivertusieji, sudarę naująją sandorą, yra įskiepyti į hebrajų ir žydų šaknį ir kamieną. Tačiau naujojo aljanso pagrindas yra grynai žydiškas, ir Jėzus prisiminė tai Jono 4:22: *Jūs garbinate tai, ko nepažįstate; mes garbiname tai, ką žinome, nes išgelbėjimas ateina iš žydų*. Šiandien ši žinia įgyja gyvą reikšmę, nes Jėzus ją adresuoja visų amžių klaidingai atsivertusiems pagonims. Kad geriau juos sužlugdytų, velnias pastūmėjo juos neapkęsti žydų ir jų sąjungos; kuri atitraukė juos nuo Dievo įsakymų ir jo šventojo šabo. Todėl turime ištaisyti šią klaidą ir **pažvelgti į naująją sandorą su žydu tapatybe**. Apaštalai ir naujieji atsivertę žydų mokiniai yra tie „*daug*“, kurie sudaro *tvirtą sąjungą su Jėzumi Dan.9:27, tačiau jų bazė išlieka žydai, jiems taip pat rūpi „70 savaitė“* laikotarpio pradžia. Dievo duota žydų tautai priimti arba atmesti naujosios sandoros standartą, pagrįstą Jėzaus Kristaus savanoriškai pralietu žmogaus krauju. Iš šių samprotavimų išskaičiavus, data – 458 tampa Dan.8:14 „2300 vakaro ryto“ pradžia.

Pasibaigus šiam ilgam pranašiškamui, 2300 metų, pagal Dan.8:13 turėjo liautis trys dalykai.

- 1- amžinoji kunigystė
- 2- niokojančią nuodėmę
- 3- šventumo ir kariuomenės persekiojimas.

Nustatyti trys dalykai:

- 1- amžinoji popiežiaus žemiškoji kunigystė
- 2- likusi pirmosios dienos dalis pervadinta: sekmadienis.
- 3- Krikščionių šventumo ir šventųjų, dangaus karalystės piliečių, persekiojimas.

Šiais pakeitimais buvo siekiama:

- 1- Gražinkite Jėzui Kristui jo šventą amžinąją celestialinę kunigystę.
- 2- ^{7-osios} sabatinį poilsį .
- 3- Pamatykite krikščionių šventumo ir šventųjų persekiojimų pabaigą.

Siūlomas skaičiavimas „2300 vakaras-rytas“ nuo datos – 458, šios trukmės pabaiga baigiasi 1843 metų pavasarį: $2300 - 458 = 1842 + 1$. Šiame skaičiavime mes turime 1842 ištikus metus, prie kurių turime pridėti +1, kad būtų nurodytas pavasaris 1843 metų pradžioje, kai baigiasi išpranašautas „2300 vakaras-rytas“. Ši data žymi Dievo įsikišimo sugrįžimą, kuris taip nori išvaduoti savo tikruosius šventuosius nuo religinio melo, paveldėto iš Romos popiežiaus katalikybės 1260 metų. Taigi, imdamasi iniciatyvos sukurti dvasinį pabudimą JAV, kur protestantai rado prieglobstį, Dvasia įkvepia Williamą Millerį domėtis Danieliaus 8:14 pranašyste, o dvi iš eilės siūlomos datos skelbia Jėzaus Kristaus sugrįžimą. 1843 m. pavasaris, antrasis – 1844 m. rudenį. Jam šventovės apvalymas reiškia, kad Jėzus grįžta apvalyti žemės. Po dviejų nusivylimų suplanuotomis datomis Dvasia duoda ženklą ištvermingiausiems, dalyvavusiems dviejuose tikėjimo išbandymuose. Dangaus regėjimą 1844 m. spalio 23 d. rytą išvydo vienas iš šventųjų, kirsdamas laukus. Dangus atsivėrė scenai, kurioje Jėzus Kristus rodomas kaip vyriausiasis kunigas, tarnaujantis dangiškoje šventovėje. Regėjime jis perėjo iš šventosios vietos į švenčiausią vietą. Taigi po 1260 tamsos metų Jėzus Kristus vėl susisieki su savo tikinčiais, kuriuos išskyrė du vienas po kito einantys išbandymai.

- 1- **Amžinojo atnaujinimas** . Todėl būtent per šią viziją 1844 m. spalio 23 d. Dievas oficialiai perėmė savo amžinosios celestialinės kunigystės kontrolę.
- 2- **Šabo sugrįžimas** . Tą patį mėnesį kitas šventasis pradėjo švęsti septintosios dienos šabą, kai apsilankė ponja Rachel Oaks, kuri padovanojo jam lankstinuką iš savo bažnyčios: „Septintosios dienos krikštytojai“. Laikui bėgant pagal du testus atrinkti šventieji taip pat priėmė septintosios dienos šabą. Taip Dievas padarė galą niokojančiai nuodėmei, kurią nustatė pagoniškoji Romos, bet popiežiaus Romoje įteisino jos pavadinimu „Sekmadienis“.
- 3- **Persekiojimų sustabdymas** . Trečioji tema buvo susijusi su šventumu ir 1260 metų persekiojamais krikščionimis. Ir vėl, 1843 ir 1844 m., visame Vakarų pasaulyje, susirūpintame pranašyste, viešpatavo religinė taika. Taip yra todėl, kad revoliucinė Prancūzija savo giljotina nutildė asmenis, atsakingus už įvykdytus religinius išpuolius. Taigi po paskutinių kruvinių religinių *svetimautojų* bausmės metų pagal Apo.2:22-23, pasibaigus 1260 metams, prasidėjusiems 538 m., data, susieta su amžinojo pašalinimu *popiežiaus* režimo įvedimu, y., 1798 metais viešpatauja religinė ramybė. O nustatyta sąžinės laisvė leidžia šventiesiems tarnauti Dievui pagal jų

pasirinkimą ir žinojimą, kad Dievo daugės. 1843 m *šventumas* ir *šventųjų kariuomenė* , šie Jėzaus Kristaus išrinkti dangaus karalystės piliečiai, nebepersekiojami, kaip skelbia Danieliaus 8:13-14 pranašystė.

Visas šias patirtis organizavo ir vadovavo Visagalis Dievas, kuris visiškai nematamai vadovauja žmonių protams, kad jie įgyvendintų jo planus, visą jo programą iki pasaulio pabaigos, kai pasibaigs jo išrinktųjų atranka. Iš viso to išplaukia, kad žmogus nesirenka gerbti šabo ir jo šviesos, tai Dievas, kuris duoda jam tai, kas jam priklauso, kaip jo pritarimo ir tikros meilės jam ženklą, kaip moko Ezė .20:12 -20: *Aš taip pat daviau jiems savo šabatus kaip ženklą tarp manęs ir jų, kad jie žinotų, jog Aš esu Viešpats, kuris juos pašventinu...Šventinkite mano šabus, kad jie būtų tarp jų. aš ir tu esi ženklas , iš kurio gali būti žinoma , kad aš esu VIEŠPATS , tavo Dievas .* Kadangi būtent jis ieško savo pasiklydusios avelės, būkime tikri, kad nė vienas išrinktasis nepraleis skambučio.

Dan.8 unikaliame atsakyme, kurį Dievas pateikia 14 eilutėje į 13 eilutės klausimą, žodis „ *šventumas* “ puikiai tinka, nes šventumas paprastai susijęs su viskuo, kas yra Dievo nuosavybė ir kas jį ypač paveikia. Tai buvo jo *amžinos* dangiškos kunigystės, jo *pašventinto šabo atvejis* nuo pasaulio sukūrimo kitą dieną po Adomo sukūrimo ir *jo šventųjų* , jo ištikimųjų išrinktųjų.

Danieliaus 8:13–14 pranašaujami išgyvenimai išsipildė nuo 1843 m., kai įsigaliojo dieviškasis nutarimas, iki 1844 m. rudens, abu buvo pagrįsti Jėzaus Kristaus sugrįžimo tomis datomis lūkesčiais, todėl remiamasi idėja Jėzaus Kristaus atėjimas , šios patirties amžininkai suteikė dalyviams, kurie buvo šių lūkesčių pasekėjai, pavadinimą „adventistas“, iš lotyniško „adventus“, kuris tiksliai reiškia „ Adventas“. Šią „adventistinę“ patirtį rasime šios Danieliaus knygos 12 skyriuje, kur Dvasia pabrėš šios paskutinės formalizuotos „sandoros“ svarbą.

Danielius 10

Dan 10:1 Trečiaisiais Persijos karaliaus Kyro metais buvo apreikštas žodis Danieliui, vardu Beltešacaras. Šis žodis, kuris yra tiesa, skelbia didelę nelaimę. Jis klausėsi šio žodžio ir suprato regėjimą.

1a- Trečiaisiais Persijos karaliaus Kyro metais buvo apreikštas žodis Danieliui, kurio vardas buvo Beltešacaras.

Kyras 2 karaliavo nuo – 539. Todėl regėjimo data yra – 536 m.

1b- Šis žodis, kuris yra tiesa, praneša apie didelę nelaimę.

Šis terminas, didžiulė nelaimė, skelbia didžiulio masto žudynes.

1c- Jis klausėsi šio žodžio ir suprato regėjimą.

Jei Danielius suprato prasmę, suprasime ir mes.

Dan 10:2 Tuo metu aš, Danielius, liūdėjau tris savaites.

Šis asmeninis gedulas, paveikiantis Danielių, patvirtina žudynių, kurios bus įvykdytos, kai įvyks paskelbta didžioji nelaimė, pobūdį.

Dan 10:3 Aš nevalgiau jokio skanėsto, nei mėsos, nei vyno nepateko į burną ir netepiau savęs, kol nesibaigė trys savaitės.

Šis Danieliaus, kuris siekia didesnio šventumo, pasiruošimas pranašauja dramatišką situaciją, kurią angelas pranašaus Dan.11:30.

Dan 10:4 Dvidešimt ketvirtą pirmojo mėnesio dieną aš buvau prie didžiosios Hidekelio upės.

Hiddékel prancūzų kalba vadinasi Tigras. Tai upė, kuri laistė Mesopotamiją kartu su Eufratu, kuri kirto ir laistė Chaldėjų miestą Babiloną dėl nubausto karaliaus Nebukadnecaro pasididžiavimo. Danielis negalėjo to suprasti, bet šis paaiškinimas buvo skirtas man. Nes tik 1991 m. aš paskelbiau tikrus Danieliaus 12 paaiškinimus, kur **Tigro upė atliks „ tigro “, édančio žmogaus**

sielas, vaidmenį . Tikėjimo išbandymą iliustruoja pavojingas jo kirtimas. Tik išrinktieji gali ją kirsti ir tęsti kelionę su Jėzumi Kristumi. Tai vėlgi vaizdas, nukopijuotas nuo hebrajų perplaukimo per Raudonąją jūrą – neįmanomas ir mirtinas perėjimas Egipto nusidėjėliams. Tačiau Danieliaus 12-asis skyrius atrenka paskutinius išrinktus „adventistus“, kurių misija tęsis iki Kristaus sugrįžimo. Paskutinis iš jų patirs paskutinę *didelę nelaimę* , jos kraštutinę formą, kuriai reikės Kristaus įsikišimo į galingą ir šlovingą išganingą ir kerštingą sugrįžimą.

Pirmoji Danieliui paskelbta nelaimė minima Dan.11:30. Tai liečia antikos žydų tautą, tačiau apie kitą panašią *nelaimę* praneš analogiškas paveikslas Apr.1. Tai bus padaryta po Trečiojo pasaulinio karo, per kurį *žuvs trečdalis žmonių* . Ir šis konfliktas Apr.9:13–21 pateikiamas simboliais, tačiau jis aiškia kalba išplėtotas šioje Danieliaus knygoje 11 skyriaus pabaigoje, 40–45 eilutėse. 11, didžioji žydų nelaimė, tada Dan.12:1, didžioji nelaimė, kuri bus skirta krikščionybės išrinktiesiems ir ištikimiesiems pabaigos laiko žydams, kurie atsivers į Kristų. nelaimė vadinama „vargo laikai“, o pagrindinis tikslas bus Dievo pašventinto šabo praktika.

Dviejų prognozuojamų nelaimių vizijų palyginimas

1- Senosios Sandoros Danieliaus tautos vaikams: Dan.10:5-6.

2- Naujosios Sandoros Danieliaus tautos vaikams: Apr.1:13-14.

Norėdami visapusiškai įvertinti susidomėjimą, kurį turime skirti šioms dviem nelaimėms, turime suprasti, kad nors jos laikui bėgant seka viena kitą, pirmoji pranašauja antrąją, kuri bus skirta Jėzaus Kristaus, paskutiniojo ištikimojo, sugrįžimui. Dievo vaikai, tokie kaip Danielius ir trys jo bendražygiai. Po dešimtmečius trukusios taikos ir bausis ir siaubingai niokojančio atominio karo, Romos sekmadienio poilsio dieną įves visuotinė vyriausybė, kurią suorganizavo katastrofą išgyvenę žmonės. Tada vėl mirtis grės tikinčiųjų išrinktųjų gyvybei, kaip Danieliaus, Hananijo, Mišaelio ir Azarijos laikais; ir kaip „Makabėjų“ laikais –168 m., į kuriuos nukreipta *nelaimė* , paskelbta šiame Danieliaus skyriuje; ir galiausiai paskutiniai adventistai liko ištikimi septintosios dienos šabui 2029 m.

Tačiau prieš šį paskutinį išbandymą, ilgas 1260 metų popiežiaus valdymas jau privertė daugybę būtybių numirti vardan Dievo.

Apibendrinant, supratę žinią, kurią perdavė ši Danieliui duota vizija, galėsime suprasti tos žinios, kurią jis duoda Jonui Apr.1:13–16, prasmę.

Dan 10:5 *Pakėliau akis ir pamačiau, kad štai buvo vyras, apsirengęs drobiniais, o ant strėnų buvo auksinis diržas iš Upazo.*

5a- *ten buvo vyriškis, apsirengęs skalbiniais*

Teisingumo darbą, kurį simbolizuoja linas, Dievas atliks per žmogų. Aprašytame paveiksle Dievas atrodo kaip graikų karalius Antiochas 4, žinomas kaip Epifanas. Jis bus žydų persekiotojas nuo 175 iki 164 metų, savo valdymo laikotarpiu.

5b- *ant strėnų auksinis Uphazo diržas*

Ant inkstų uždėtas diržas žymi priverstinę tiesą. Be to, auksas, iš kurio jis pagamintas, yra iš Uphazo, kuris Jer.10:9 skirtas pagoniškam stabmeldiškam naudojimui.

Dan 10:6 *Jo kūnas buvo kaip chrizolitas, jo veidas spindėjo kaip žaibas, jo akys buvo kaip ugnies liepsnos, jo rankos ir kojos buvo kaip poliruotas žalvaris, o jo balso garsas buvo kaip minios triukšmas.*

6a- *Jo kūnas buvo kaip chrizolitas*

Dievas yra vizijos autorius, bet jis skelbia pagoniško dievo atėjimą, taigi ir šis šlovingas antgamtinis aspektas.

6b- *jo veidas švytėjo kaip žaibas*

Patvirtinta graikiška šio Dievo tapatybė. Tai Dzeusas, graikų karaliaus Antiocho 4 dievas. Žaibas yra olimpinio dievo Dzeuso simbolis; graikų mitologijos olimpinių dievų dievas

6c- *jo akys buvo kaip ugnies liepsnos*

Jis sunaikins tai, į ką žiūri ir kam nepritaria; jo akys bus nukreiptos į žydus pagal Dan.11:30: ... *jis žiūrės į tuos, kurie atsisakė šventosios sandoros*. Nelaimė neateina be priežasties, atsimetimas suteršia žmones.

6d- *jo rankos ir pėdos atrodė kaip poliruotas žalvaris*

Dievo siūstas budelis bus toks pat nuodėmingas kaip ir jo aukos. Jo destruktivyūs veiksmai, kuriuos simbolizuoja žalvarinės rankos ir pėdos, yra graikų nuodėmės simbolis Dano statuloje.2.

6- *ir jo balso garsas buvo panašus į minios triukšmą*

Graikijos karalius neveiks vienas. Už jo ir priešais jis turės daugybę pagonių kareivių, kurie paklus jo įsakymams.

Šio pranašiško pranešimo kulminacija bus pasiekta Dano išsipildymo valandą . *jie išniekins šventovę, tvirtovę, padarys galą amžinai ~~aukai~~ ir pastatys naikintojo bjaurybę*. Siekdamas biblinio sąžiningumo, išbraukiau žodį auka, kuris hebrajiškame tekste neparašytas, nes Dievas numatė „ amžinus “ du skirtingus vienas po kito einančius vaidmenis senojoje ir naujojoje sandoroje. Senovėje tai yra ėriuko aukojimas vakare ir ryte kaip deginamoji auka. Novelėje jis žymi dangiškąjį Jėzaus Kristaus užtarimą, primenantį jo auką užtariant išrinktųjų maldas. Šiame Dan.11:31 kontekste, senosios Sandoros kontekste, Graikijos karalius padarys galą amžinoms Mozės įstatymo aukoms. Taigi žemiškojo kunigo arba dangiškojo vyriausiojo kunigo – Jėzaus Kristaus – nuolatinio užtarimo tarnystės aiškinimą nulemia tik laiko kontekstas, kuriame jis sužadinamas. Todėl amžinasis yra susietas su žmogiškąja tarnyba arba, antra , ir galutinai, su dieviška dangiška Jėzaus Kristaus tarnyba.

Dan 10:7 *Aš, Danielius, mačiau regėjimą vienas, o su manimi buvę vyrai jo nematė, bet labai išsigando ir pabėgo ir pasislėpė.*

7- Ši kolektyvinė baimė yra tik menkas vizijos įvykdymo vaizdas. Nes numatyta skerdynių dieną teisiesiems būtų gerai bėgti ir slėptis, net jei tai būtų žemės pilve.

Dan 10:8 8 *Likau vienas ir mačiau šį nuostabų regėjimą. mano jėgos nutrūko, mano veidas pakeitė spalvą ir buvo suiręs, ir aš praradau visas jėgas.*

8a- Per savo jausmus Danielis ir toliau pranašauja būsimos nelaimės pasekmes.

Dan 10:9 *Aš girdėjau jo žodžių garsą. ir kai išgirdau jo žodžių garsą, nukritau apstulbusi veidu ant žemės.*

9a- Nelaimės dieną persekiojančio karaliaus balsas sukels tokius pat baisius padarinius; susidurs keliai, o kojos sulinks, negalėdamos nešti kūnų, kurie kris ant žemės.

Dan 10:10 *Ir štai ranka palietė mane ir supurtė kelius bei rankas.*

10a- Jo laimei, Danielius yra tik pranašas, atsakingas už paskelbimą savo žmonėms apie šios ***didžiulės nelaimės atėjimą***, ir jis pats nėra teisingo Dievo rūstybės taikiny.

Dan 10:11 11 *Tada jis man tarė: “Danieli, mylimas žmogau, atkreipk dėmesį į žodžius, kuriuos tau pasakysiu, ir stovėk ten, kur esi. nes aš dabar esu tau pasiūstas. Kai jis taip su manimi kalbėjo, aš stovėjau drebėdamas.*

11a- *Danieliau, mylimas žmogau, atkreipk dėmesį į žodžius, kuriuos tau pasakysiu, ir stovėk ten, kur esi*

Dievo mylimasis neturi jokios priežasties bijoti jo dangiškų įsikišimų. Dievo rūstybė yra prieš piktus ir žiaurius, agresyvius maištaujančius nusidėjėlius. Danielius yra šių žmonių priešingybė. Jis turi stovėti, nes tai yra likimo skirtumo ženklas, kuris galiausiai atiteks išrinktiesiems. Net gulėdami žemiškosios mirties dulkėse jie bus pažadinti ir vėl pastatyti ant kojų. Nedorėliai atsiguls, o nedorėliai bus pažadinti, kad galutinis teismas būtų sunaikintas amžiams. Angelas nurodo „toje vietoje, kur esi“. O kur jis? Gamtoje ant upės „Hiddekel“ krantų, prancūziškai Eufrato, kuris Apreiškimo knygoje nurodys krikščioniškąją Europą naujojo aljanso. Pirmoji pamoka yra ta, kad žmogus gali bet kur sutikti Dievą ir ten būti Jo palaimintas. Ši pamoka griaua stabmeldiškus išankstinius nusistatymus, kad daugeliui žmonių Dievą galima sutikti tik bažnyčiose, sakraliniuose pastatuose, šventyklose, altoriuose, bet čia to nėra. Savo laiku Jėzus atnaujins šią pamoką, sakydamas Jono 4:21–24: *Moterie, Jėzus jai pasakė: patikėk manimi, ateina valanda, kai nei šiame kalne, nei Jeruzalėje negarbinsi Tėvo . Tu dievini tai, ko nežinai; mes garbiname tai, ką žinome, nes išgelbėjimas ateina iš žydų. Bet ateina ir jau atėjo valanda, kai tikrieji garbintojai garbins Tėvą dvasia ir tiesa. nes tai yra garbintojai, kurių reikalauja Tėvas. Dievas yra Dvasia, ir tie, kurie jį garbina, turi jį garbinti dvasia ir tiesa.*

Antroji pamoka yra subtilesnė, ji paremta Hidekelio upe, nes Dvasia planavo atverti savo knygos supratimą tik paskutiniams ištikimiems savo tarnams, kurių patirtį ir išbandymą, pagal kurį jie atrenkami, iliustruoja paveikslas: pavojingas Hiddékel upės perėjimas prancūzų kalba, Tigras, kaip ir šio vardo gyvūnas, taip pat tikėjimo išbandymu, žmonių sielų valgytojas.

11b- *nes dabar esu pas jus atsiūstas. Kai jis taip su manimi kalbėjo, aš stovėjau drebėdamas.*

Susitikimas nebėra regėjimas, jis paverčiamas dialogu, dviejų Dievo kūrinių mainais, kurių vienas ateina iš dangaus, o kitas vis dar yra iš žemės.

Dan 10:12 *Jis man pasakė: Danieliau, nebijok! nes nuo pat pirmos dienos, kai pasiryžai suprasti ir nusižeminti prieš savo Dievą, tavo žodžiai buvo išgirsti, ir aš ateinu dėl tavo žodžių .*

Apie visą šią eilutę turiu pasakyti tik vieną dalyką. Jei prarastumėte atmintį, bent jau prisiminkite šią eilutę, kuri mums sako, kaip įtikti mūsų Kūrėjui Dievui.

Eilėraštis yra tokio pobūdžio pavyzdys; logiška seka, pagrįsta tuo, kad kiekviena priežastis turi savo poveikį Dievui: supratimo troškulys, lydimas tikro nuolankumo, išgirstas ir išsipildo.

Čia prasideda ilgas apreiškimas, kuris nesibaigs iki Danieliaus knygos pabaigos, 12 skyriaus .

Dan 10:13 *13 Persijos karalystės valdovas priešinosi man dvidešimt vieną dieną. bet štai Mykolas, vienas iš vyriausiųjų vadų, atėjo man į pagalbą, ir aš likau ten su Persijos karaliais.*

13a- *ir Persijos karalystės vadas priešinosi man dvidešimt vieną dieną*

Angelas Gabrielius padeda Persijos karaliui Kyruui 2, o jo misija Dievui yra daryti įtaką jo sprendimams, kad veiksmai neprieštarautų jo dideliame projektui. Šios angelo nesėkmės pavyzdys įrodo, kad Dievo kūriniai iš tiesų yra palikti laisvi ir nepriklausomi, todėl atsakingi už visus savo pasirinkimus ir darbus.

13b *, bet štai Mykolas, vienas iš vyriausiųjų vadovų, atėjo man į pagalbą*

Atskleistas pavyzdys taip pat moko, kad esant tikrai būtinybei , „*vienas iš pagrindinių lyderių Michaelas*“ gali įsikišti ir priversti apsispręsti. Ši aukščiausia pagalba yra dieviška pagalba, nes Mykolas reiškia: „Kas yra kaip Dievas“. Tai jis ateis į žemę, kad įsikūnytų Jėzuje Kristuje. Danguje jis angelams buvo Dievo Dvasios atstovas su jais. Šiuo atveju posakis „*vienas iš pagrindinių lyderių*“ gali mus teisėtai nustebinti. Na, tai nenuostabu, nes nuolankumas, švelnumas, dalijimasis ir meilė, kurią Jėzus parodys žemėje, jau buvo įgyvendintas jo dangiškame gyvenime su jo ištikimais angelais. Dangaus įstatymai yra tie, kuriuos Jis parodė savo žemiškosios tarnystės metu. Žemėje jis tapo savo tarnų tarnu. Ir mes sužinome, kad danguje jis prilygino kitiems vyriausiems angelams.

13c- *ir aš pasilikau ten su Persijos karaliais*

Todėl Persijos karalių dinastijos viešpatavimas tęsis kurį laiką iki Graikijos viešpatavimo.

Dan 10:14 *Dabar aš ateinu parodyti tau, kas nutiks tavo tautai ateityje. nes vizija vis dar liečia tuos laikus.*

14a- Iki pasaulio pabaigos Danieliaus žmonės bus susirūpinę tiek senąja, tiek naująja sandora, nes jo tauta yra Izraelis, kurį Dievas išgelbsti iš Egipto nuodėmės , nuo Adomo nuodėmės per Jėzų Kristų ir nuo nuodėmės. įsteigė Roma Jėzaus kraujo apvalytoje krikščionybėje.

Apreiškimo, kurį angelas atnešė Danieliui, tikslas yra įspėti savo žmones apie artėjančias tragedijas. Danielius jau gali suprasti, kad tai, kas jam buvo apreikšta, jau nebeliečia jo asmeniškai, tačiau jis taip pat yra tikras, kad šie mokymai ateityje bus naudingi jo tautos tarnams, taigi ir visiems tiems, kuriems Dievas juos kreipiasi ir per juos skiria. jam.

Dan 10:15 *Kai jis man kalbėjo šiuos žodžius, aš pažvelgiau į žemę ir tylėjau.*

15a- Jonas vis dar turi mintyse siaubingą nelaimės viziją ir jis stengiasi susikoncentruoti į tai, ką girdi, nebedrįsta pakelti galvos pažvelgti į tą, kuris su juo kalba.

Dano 10:16 *Ir štai žmogus, panašus į žmogaus sūnus, palietė mano lūpas. Pravėriau burną, prabilau ir tariau tam, kuris stovėjo priešais mane: Viešpatie, regėjimas pripildė mane baimės ir aš praradau visas jėgas.*

1a- *Ir štai, tas, kuris atrodė kaip žmogaus sūnūs, palietė mano lūpas*

Nors bausis regėjimas buvo nerealus išgalvotas vaizdinys, sukurtas Danieliaus galvoje, priešingai, angelas prisistato žmogaus pavidalu, identiškam žemiškajam žmogui. Pirma, jis taip pat buvo sukurtas pagal Dievo paveikslą, bet dangiškame kūne, laisvame nuo žemiškų įstatymų. Jo dangiška prigimtis suteikia jam prieigą prie abiejų dimensijų, turint aktyvų gebėjimą kiekvienoje. Jis paliečia Danielio lūpas, kuri jaučia šį prisilietimą.

Dan 10:17 *Kaip mano valdovo tarnas gali kalbėti su mano viešpačiu? Dabar stinga jėgos ir nebeturiu kvapo.*

17a- Grynai žemiškam žmogui situacija yra labai skirtinga, žemiški dėsniai yra primesti ir baimė privertė jį prarasti jėgas ir kvapą.

Dan 10:18 *Tada tas, kuris atrodė kaip vyras, vėl palietė mane ir sustiprino mane.*

18a- Švelniai primygtinai reikalaujant, angelas sugeba sugražinti Danieliui jėgas jį nuramindamas.

Dan 10:19 *Tada jis man tarė: Nebijok, mylimas žmogau, ramybė su tavimi. drąsos, drąsos! Kai jis man kalbėjo, aš įgavau stiprybės ir tariau: 'Tegul mano viešpatie kalba, nes tu mane sustiprinai'.*

19a- Taikos žinia! Toks pat, kaip Jėzus kreipsis į savo mokinius! Nieko panašaus nuraminti išsigandusį protą. Žodžiai drąsa, drąsa padeda jam atgauti kvapą ir atgauti jėgas.

Dan 10:20 *Jis man pasakė: „Ar žinai, kodėl atėjau pas tave? Dabar grįžtu kovoti su Persijos valdovu; ir kai aš išeisiu, štai ateis Javano valdovas.*

20a- *Dabar aš grįžtu kovoti su Persijos lyderiu*

Šis Persijos vadovas yra Kyras 2 Didysis, kurį Dievas laiko savo pateptuoju; kuri netrukdo jam kovoti su juo, kad jis priimtų sprendimus jo linkme.

20b- *ir kai aš eisiu, štai ateis Javano valdovas*

Kai angelas paliks Cyrus 2, to meto Graikijos lyderio puolimas atvers didėjančią priešišką tarp dviejų persų ir graikų dominavimą.

Dan 10:21 *Bet aš jums paskelbsiu, kas parašyta tiesos knygoje. Niekas man nepadedą prieš tai, išskyrus Maiklą, tavo vadovą.*

21a- Šis apreiškimas, kurį gaus Danielius, vadinamas tiesos knyga. Šiandien, 2021 m., galiu patvirtinti, kad išsipildė visa, kas joje apreiškta, nes visa tai supratimą suteikė nemirtingoji mūsų vadovo Mykolo Dvasia, Danieliui senojoje sandoroje ir man, naujojoje sandoroje, nuo Jėzaus Kristaus. teigia, kad šis vardas teisti demonus, vis dar aktyvius iki jo šlovingojo sugrįžimo.

Danielius 11

Dėmesio! Nepaisant skyriaus pakeitimo, angelo ir Danieliaus diskusija tęsiasi paskutine 10 skyriaus eilute .

Dan 11:1 *Ir aš, pirmaisiais Darijaus Mediečio metais, buvau su juo, kad jam padėjau ir palaikyčiau.*

1a- Dievo sukurtas gyventi amžinai, angelas, kalbantis su Danieliumi, pasakoja jam, kad jis padėjo ir palaikė Darijų, Vidurio karalių, kuris užėmė Babiloną būdamas 62 metų ir vis dar karaliavo Dane.6. Šis karalius mylėjo Danielių ir savo Dievą, tačiau, įstrigęs į spąstus, jis sukėlė pavojų savo gyvybei, atiduodamas jį liūtams. Taigi būtent jis įsikišo, kad užčiauptų liūtų burnas ir išgelbėtų savo gyvybę. Todėl jis taip pat padėjo šiam karaliui Darijui suprasti, kad Danieliaus Dievas yra vienintelis tikras Dievas, viso to, kas yra, Kūrėjas, kuris gyvas ir kad nėra kito panašaus į jį.

Dano 11:2 *Dabar aš jus pažinsiu tiesą. Štai Persijoje dar bus trys karaliai. Ketvirtasis sukaupta daugiau turto nei visi kiti; ir kai jis bus galingas savo turtais, jis visus sukels prieš Javano karalystę.*

2a- *Dabar aš leisiu tau žinoti tiesą*

Tiesą žino tik tikrasis Dievas, ir tai yra vardas, kurį Dievas suteikia santykių su savo paskutiniaisiais išrinktaisiais Kristuje pagal Apr.3:14. Tiesa yra ne tik dieviškasis įstatymas, jo įsakymai ir įsakymai. Ji taip pat apima viską, ką Dievas skrupulingai planuoja ir leidžia įvykdyti savo laiku. Mes tik atrandame kiekvieną savo gyvenimo dieną, šios puikios programos dalį, kurioje progresuojame iki savo gyvenimo pabaigos ir kartu, iki galutinio gelbėjimo projekto, kuriam žadėta ateities amžinybė.

2b- *Štai Persijoje vis tiek bus trys karaliai*

1-asis karalius po Kyro 2: Kambizas 2 (– 528–521) paskerdžia savo sūnų Bardiją, graikų pramintą Smerdis

2-asis karalius: netikras Smerdis, ^{magas} Gaumâta vardo Smerdis uzurpatorius karaliauja tik trumpai.

3-asis karalius: Darijus 1-asis ^{persas} (– 521–486) Hystape sūnus.

2c – *Ketvirtasis sukaupta daugiau turto nei visi kiti*

4-asis karalius: Kserksas 1-asis ^(– 486 – 465). Iškart po jo, Artakserksas I, **septintaisiais savo valdymo metais** ^{išlaisvins} visus belaisvius žydus, pavasarį – 458 pagal Esd.7:7-9.

2d- *ir kai jis bus galingas savo turtais, jis viską iškels prieš Javano karalystę*

Kserksas I ^{represavo} ir nuramina sukilusį Egiptą, tada kariavo prieš Graikiją, įsiveržė į Atiką ir sugriovė Atėnus. Bet jis buvo nugalėtas prie Salamio 480 m.. Graikija išlaikys dominavimą savo teritorijoje. Ir persų karalius liko Azijoje, vis dėlto pradėjo atakas, kurios įrodė jo norą užkariauti Graikiją.

Dan 11:3 *Bet iškils galingas karalius, kuris valdys su didele galia ir darys, ką nori.*

3a- Nugalėtas savo teritorijoje, sumedžiotas Persijos karalius Kserksas ^I mirs, nužudytas dviejų jo didžiųjų vyrų. Jį nugalėjo jaunas vyras, iš kurio jis

apgaulingai tyčiojosi. Graikija savo karaliumi išsirinko Aleksandrą Makedonietį, 20 metų jauną makedoną (gimė – 356 m., valdė – 336 m., – mirė – 323 m.). Pranašystėje jis minimas kaip Dan.2 statulos 3-iosios imperijos įkūrėjas, trečiasis Dan.7 gyvūnas ir antrasis Dan.8 gyvūnas.

Dan 11:4 *Kai jis bus išaukštintas, jo karalystė bus sugriauta ir padalinta į keturis dangaus vėjus. jis nepriklausys jo palikuonims ir nebus toks galingas, koks buvo, nes bus suplėšytas ir atiteks kitiems, o ne jiems.*

4a- Ten randame tikslų apibrėžimą, pateiktą ant didelio graikų ožio Dan.8:8 nulaužto rago, ir jo paaiškinimą apie 22 eilutę: *Keturi ragai, kurie atsirado pakeisti šį nulaužtą ragą, tai yra keturios karalystės, kurios iškils. iš šios tautos, bet kas neturės tiek jėgų .*

Prisimenu, ką reiškia „ keturi didieji ragai “.

1-asis ragas : Graikijos Seleukidų dinastija, kurią Sirijoje įkūrė Seleukas 1-asis Nikatorius .

2-asis ragas: ^{graikų} Lagidų dinastija, kurią Egipte įkūrė Ptolemėjas I ^{Lagosas} .

3 ragas: Graikijos dinastija , kurią ^{Trace} įkūrė Lysimachas.

4-asis ragas : Graikų dinastija, kurią Makedonijoje įkūrė Kasandra

Dan 11:5 *Pietų karalius taps stiprus. Bet vienas iš jo lyderių bus stipresnis už jį ir dominuos; jo valdžia bus galinga.*

5a- *Pietų karalius taps stiprus*

Ptolemėjas I Soter Lagosas –383–285 Egipto karalius arba „ pietų karalius “.

5b- *Bet vienas iš jo vadų bus stipresnis už jį ir dominuos; jo valdžia bus galinga.*

Seleukas 1-asis Nikatorius – 312–281 Sirijos karalius arba „ šiaurės karalius “.

Dan 11:6 *Po kelerių metų jie sudarys sąjungą, ir pietų karaliaus dukra ateis pas šiaurės karalių, kad atkurtų harmoniją. Bet ji neišsaugos savo rankos jėgos, ir jis nesipriešins, nei jis, nei jos ranka; ji bus išleista kartu su tais, kurie ją atvedė, su savo tėvu ir su tuo, kuris tuo metu buvo jos atrama.*

6a – Pranašystė praleidžia Antiocho 1-ojo (–281–261), antrojo „ šiaurės karaliaus “, pradėjusio pirmąjį „Sirijos karą“ (–274–271) prieš „ pietų karalių “ Ptolemėjų 2 Filadelfą, valdymą. (– 282–286). Tada prasideda 2-asis „Sirijos karas“ (- 260 - 253), kuris priešinasi egiptiečiams naujajam " šiaurės karaliui " Antiochos 2 Theos (- 261 - 246).

6b- *Po kelerių metų jie susijungs, o pietų karaliaus dukra ateis pas šiaurės karalių, kad atkurtų harmoniją.*

Prasideda šlykštus elgesys. Norėdamas vesti Berenicę, Antiochos 2 išsiskiria su savo teisėta žmona, vardu Laodikė. Tėvas lydi dukrą ir apsistoja su ja žento namuose.

6c- *Bet ji neišsaugos savo rankos jėgos, ir jis nesipriešins, nei jis, nei jos ranka; ji bus išleista kartu su tais, kurie ją atvedė, su savo tėvu ir su tuo, kuris tuo metu buvo jos atrama.*

Tačiau prieš pat mirtį Antiochos 2 atima Bérénice paveldą. Laodikėja atkeršija ir nužudo ją kartu su tėvu ir mažąja dukrele (ranka = vaikas). Pastaba : Apr.3:16 Jėzus ketina išsiskirti su savo oficialia žmona adventiste, simboliškai

pavadinta Laodikėja; tuo labiau, kad Antiochos 2 vadina save „Theos“, Dievu. Anglijoje karaliui Henrikui 8 sekėsi geriau, jis išsiskyrė atsiskyręs nuo religinės Romos valdžios, sukūrė savo anglikonų bažnyčią ir vieną po kitos mirė septynios jo žmonos. ^{Tada} ateina **3-asis „Sirijos karas“ (-246-241).**

Dan 11:7 *Jo vietoje išaugs ūglis iš jo šaknų. jis ateis į kariuomenę, įeis į šiaurės karaliaus tvirtoves, sutvarkys jas, kaip nori, ir taps galingas.*

7a- Ūglis iš savo šaknų pakils į savo vietą

Ptolemėjas 3 Evergetas -246-222 Berenikės brolis.

7b- *jis ateis į kariuomenę, įeis į šiaurės karaliaus tvirtovę*

Seleucus 2 Kallinicos -246-226

7c- *jis išnaudos jį, kaip nori, ir pasidarys galingas*

Dominavimas priklauso pietų karaliui. Šis Egipto viešpatavimas yra palankus žydams, skirtingai nei sėlių graikai. Turime iš karto suprasti, kad tarp dviejų priešingų valdovų yra Izraelio teritorija, kurią dvi kariaujančios stovyklos turi kirsti puolime arba atsitraukdamos.

Dan 11:8 *Jis net paims ir nugabens į Egiptą jų dievus, išlietus atvaizdus ir brangius sidabrinus bei auksinius daiktus. Tada jis kelerius metus pasilikis nuošalyje nuo šiaurės karaliaus.*

8a- Pripažindami, egiptiečiai prie jo vardo, Ptolemėjaus 3, pridės vardą „Evergetes“ arba geradarys.

Dan 11:9 *Jis eis prieš pietų karaliaus karalystę ir grįš į savo žemę.*

9a- Seleuko 2 atsakas nepavyko iki **4-ojo „Sirijos karo“ pradžios (-219-217)**, kuris supriešino Antiocho 3 ir Ptolemėjų 4 Filopatorių.

Dan 11:10 *Jo sūnūs išeis ir surinks daugybę kariuomenės. vienas iš jų ateis į priekį, pasklis kaip srovelė, persipildys, tada grįš; ir jie pastūmės karo veiksmus į pietų karaliaus tvirtovę.*

10a- Antiochos 3 Megas (-223 -187) prieš Ptolemėjų 4 Filopatorių (-222-205). Pridėtos slapyvardžiai atskleidžia lagidų tautos pajuokos būseną, nes Filopatorius graikiškai reiškia meilę tėvui; tėvas, kurį nužudė Ptolemėjas... Ir vėl sėlių antpuoliai nepavyko. Dominavimas liks bjaurioje stovykloje.

Dan 11:11 11 *Pietų karalius supyks ir išeis puls šiaurės karalių. jis surinks didelę minią, o šiaurės karaliaus kariuomenė bus atiduota į jo rankas.*

11a. Šis triuškinantis seleukidų pralaimėjimas yra geras dalykas žydams, kurie teikia pirmenybę egiptiečiams, nes jie gerai su jais elgiasi.

Dan 11:12 12 *Ši minia bus išdidi, ir karaliaus širdis pakils. jis sugriaus tūkstančius, bet nelaimės.*

12a- Situacija pasikeis su **5-uuju „Sirijos karu“ (-202-200)**, kuris susidurs su Antiochos 3 ir Ptolemy 5 Epifanes (-205 -181).

Dan 11:13 13 *Nes šiaurės karalius vėl ateis ir surinks didesnę minią nei pirmasis. po kurio laiko, kelerių metų, jis iškeliaus su didele kariuomene ir dideliais turtais.*

13a. Deja, žydams graikai seleukidai grįžo į savo teritoriją pulti Egipto.

Dan 11:14 14 *Tuo metu daugelis sukils prieš pietų karalių, o jūsų tautos smurtautojai sukils, kad išpildytų regėjimą, ir jie kris.*

14a- Naujasis Egipto pietų karalius Ptolemėjas 5 Epifanas – arba žymusis (-205-181) penkerių metų patiria sunkumų dėl oponentų remiamo Antiocho 3 atakos. Tačiau žydai palaiko Egipto karalių, kovodami su seleukidais. Jie yra, ne

tik nugalėjo ir nužudė, bet ir ką tik padarė sirų sėlių graikus mirtiniais priešais visam gyvenimui.

Šioje eilutėje atskleistas žydų maištas yra pateisinamas tuo, kad žydai pirmenybę teikia Egipto stovyklai; todėl jie yra priešiški Seleukidų stovyklai, kuri atgauna dominuojančią padėtį. Bet ar Dievas neįspėjo savo žmonių nuo sąjungų su egiptiečiais? „Egiptas, ta nendrė, kuri perveria ranką tam, kuris į ją remiasi“, pagal Iz.36, 6: „*Štai tu įdėjai ją į Egiptą, paėmėte į atramą šią sulaužytą nendrę, kuri prasiskverbia ir perveria ranką. visų, kurie juo remiasi: tai faraonas, Egipto karalius, visiems, kurie juo pasitiki* . Atrodo, kad žydų tauta ignoruoja šį įspėjimą ir jų santykiai su Dievu yra patys blogiausi; bausmė artėja ir ištinka. Antiochas 3 verčia juos brangiai sumokėti už savo priešišumą.

Atkreipkite dėmesį : šiuo žydų maištu siekiama „*išpildyti viziją*“ ta prasme, kad jis ruošia ir kuria sirų neapykantą žydų tautai. Taip juos išties **didžiulė nelaimė, paskelbta Dan.10:1**.

Dan 11:15 15 *Šiaurės karalius išeis, pastatys terasas ir užims tvirtus miestus. Pietų kariuomenė ir karaliaus elitas nesipriešins, jiems trūks jėgų priešintis.*

15a- Dominavimas visam laikui pakeitė puses, yra Seleukidų stovykloje. Priešais jį Egipto karaliui tik penkeri metai.

Dan 11:16 16 *Kas priešinsis, darys, ką nori, ir niekas jam nesipriešins. jis sustos gražiausioje šalyje, naikindamas viską, kas pateks po jo ranka.*

16a – Antiocho 3 vis dar nesugeba užkariauti Egipto ir jo troškulys užkariauti jį erzina, o žydų tauta tampa jo skausmu. Jis ištuština savo pykčio perteklių ant kankinių žuvusios žydų tautos, kuri yra vadinama posakiu „*gražiausia žemė*“, kaip Dan 8:9.

Dan 11:17 17 *Jis pasiūlys atvykti su visomis savo karalystės pajėgomis ir sudaryti taiką su pietų karaliumi. jis duos jam savo dukterį žmonai, norėdamas sužlugdyti; bet taip neatsitiks ir nepavyks.*

17a- Kadangi karas nesiseka, Antiochos 3 bando susijungti su Lagid stovykla. Šis strategijos pokytis turi priežastį: Roma tapo Egipto gynėja. Todėl jis bando išspręsti nesutarimus, suteikdamas savo dukrai Kleopatrą, pirmąją vardo, ištekėjusi už Ptolemėjaus 5. Santuoka įvyksta, tačiau susituokusi pora nori išlaikyti savo nepriklausomybę nuo Seleukidų stovyklos. Antiocho 3 planas užgrobti Egiptą vėl žlugo.

Dan 11:18 18 *Jis pasižiūrės į salas ir daug jų paims. bet lyderis padarys galą priekaištui, kurį norėjo pritraukti, ir privers jį užklupti.*

18a- Jis užkariaus žemes Azijoje, bet galiausiai savo kelyje suras Romos armiją, čia vadinamą Dan.9:26 terminu „*vadovas*“; taip yra todėl, kad Roma vis dar yra respublika, kuri siunčia savo kariuomenę į raumeningų ramavimo operacijų vadovaujamą legatų, atstovaujančių senatorių ir žmonių, plebų, valdžiai. Perėjimas prie imperijos valdymo tokio tipo karinės organizacijos nepakeis. Šis lyderis vadinamas Lucijus Scipijonu, žinomas kaip afrikietis, karalius Antiochos rizikavo susidurti su juo ir buvo nugalėtas 189 m. Magnezijos mūšyje ir buvo pasmerktas sumokėti Romai kaip karo kompensaciją didžiulę 15 000 talentų skolą. Be to, jo jauniausias sūnus, būsimasis Antiochos 4 Epifanas, žydų persekiotojas, kuris įvykdys 31 eilutėje Dan.10:1 išpranašatą „*nelaimę*“, yra paimtas romėnų įkaitu.

Dan 11:19 19 Tada jis keliaus į savo šalies tvirtoves. ir jis suklyps, pargrius, ir jo neberas.

19a - Svajonės apie užkariavimą baigėsi karaliaus mirtimi, kurią pakeitė jo vyriausias sūnus Seleukas 4 (-187-175).

Dan 11:20 Kas jį pakeis, atves į gražiausią karalystės vietą, bet po kelių dienų jį palaužys, o ne rūstybė ar karas.

20a – Siekdamas padengti skolą romėnams, karalius siunčia savo ministrą Heliodorą į Jeruzalę paimti šventyklos lobius, tačiau, būdamas siaubingo regėjimo šventykloje auka, jis atsisako šio išsigandusio projekto. Šis prižiūrėtojas yra Heliodoras, kuris tada nužudys Seleuką 4, kuris buvo apkaltinęs jį misija Jeruzalėje. Ketinimas vertas veiksmo, ir Dievas privertė jį sumokėti už šį jo šventosios šventyklos išniekinimą, kai mirė jo lyderis, kuris, nužudytas, *mirė nei nuo pykčio, nei nuo karo* .

Antiochos 4 žmogus, kurį pavaizdavo didžiulės nelaimės vizija

Dan 11:21 21 Jo vietą užims paniekintas žmogus, neaprengtas karališku orumu. jis pasirodys ramybės viduryje ir intrigomis užgrobs karalystę.

21a- Tai Antiochosas, jauniausias Antiocho 3 sūnus. Romėnų nelaisvė ir įkaitas, galime įsivaizduoti jo charakterio padarinius. Tapęs karaliumi, jis turėjo atkeršyti ir imtis gyvenimo. Be to, jo buvimas pas romėnus leido jiems tam tikrą supratimą. Jo atėjimas į Sirijos sostą pagrįstas intrigomis, nes kitas sūnus, vyresnis Demetrijus, turėjo pirmenybę prieš jį. Pamatęs, kad Demetrijus sudarė paktą su Makedonijos karaliumi Persėju, romėnų priešu, pastarasis palankiai įvertino ir pasodino į sostą jų draugą Antiochą.

Dan 11:22 22 Kariuomenė, išlieta kaip upelis, bus užgriuvusi ir sunaikinta kaip Sandoros kunigaikštis.

22a- Kariuomenė, kuri plinta kaip upelis, bus panardinta prieš jį ir sunaikinta Priešiškumas atsinaujina po ^{6-ojo} „Sirijos karo“ (-170-168) .

Šį kartą romėnai leido Antiocho 4 atnaujinti savo tėvo karą prieš bjaurią Egipto stovyklą. Ji niekada taip nenusipelnė savo nuodėmės simbolio, graikiškai tai tiesa šiame kontekste. Verčiau spręskite apie faktus, kaip tada padarė Dievas. Lagido stovykloje Ptolemėjus 6 yra kraujomaišos būdu vedęs savo seserį Kleopatrą 2. Su jais susijęs jaunesnysis brolis Ptolemėjus 8, žinomas kaip Physcon. Tada galime suprasti, kodėl Dievas leidžia Antiochui sutriuškinti jų kariuomenę.

22b- *taip pat aljanso lyderis.*

Seleukidų bendradarbis Menelajas trokšta teisėto vyriausiojo kunigo Onijo posto, jį nužudo Andronikas ir užima jo vietą. Ar tai vis dar Dievo Izraelis? Šioje dramoje Dievas pradeda prisiminti veiksmus, kuriuos Roma atliks per šimtmečius. Iš tiesų, imperatoriškoji Roma nužudys Mesiją, o popiežiaus Roma trokš ir atims Jo amžinąją kunigystę, kaip Menelajas nužudė Onijų, kad jį pakeistų.

Dan 11:23 23 Prisijungęs prie jo, jis apgaulės. jis iškeliaus ir turės pranašumą su nedaugeliu žmonių.

23a- Antiochas sudaro sąjungas su visais ir yra pasirengęs juos nutraukti, jei tai jam naudinga. Vien šis personažas yra Prancūzijos ir Europos karalių istorijos

vaizdas; sudarytos sąjungos, nutrūkusios sąjungos ir kruvini karai, įsiterpę su trumpais taikos laikotarpiais.

Tačiau ši eilutė taip pat ir toliau, dvigubu skaitymu, pateikia mums popiežiaus režimo, kuris persekios šventuosius 120 metų, eskizą. Nes graikų karalius ir popiežius yra labai panašūs: *apgaulės ir gudrybės* abiejuose.

Dan 11:24 *Jis ramiai įeis į derlingiausias provincijos vietas. Jis padarys tai, ko nepadarė jo tėvai ir jo tėvų tėvai. Jis išdalins grobį, grobį ir turtus; jis kurs projektus prieš tvirtoves, ir tai tam tikram laikui.*

24a – Milžiniška skola romėnams turi būti sumokėta. Šiuo tikslu Antiochas 4 apmokestina savo provincijas, taigi ir žydų tautą, kuriai jis dominuoja. Jis paima ten, kur nesėjo, ir atima iš pavergtų tautų, kurios pateko į jo viešpatavimą, turtus. Jis neatsiakė savo tikslo užkariauti Egiptą kabliu ar suktuku. O norėdamas būti įvertintas savo karių ir sulaukti jų paramos, jis dalijasi grobiu su savo kariuomene ir dosniai gerbia savo graikų dievybes, kurių pagrindinė – olimpietį Dzeusą, graikų mitologijos dievų dievą.

Skaitant dvigubai, Romos popiežiaus režimas elgsis taip pat. Kadangi jis iš prigimties yra silpnas, jis turi suvilioti ir praturtinti karalysčių didvyrius, kad būtų pripažintas ir palaikomas jų bei jų ginkluotųjų pajėgų.

Dano 11:25 *Didžiulės kariuomenės priešakyje jis panaudos savo jėgą ir užsidegimą prieš pietų karalių. O pietų karalius kariaus su gausia ir labai galinga kariuomene; bet jis nesipriešins, nes prieš jį bus rengiami blogi planai.*

25a – 170 m., Antiochos 4 užgrobia Peluziją ir užima visą Egiptą, išskyrus jo sostinę Aleksandriją.

Dan 11:26 *Kas valgys nuo jo stalo, jį sunaikins. Jo kariuomenė pasklis kaip srovelė, o mirusiųjų kris labai daug.*

26a – Ptolemėjas 6 pradeda derybas su savo dėde Antiocho 4. Jis prisijungia prie Seleukidų stovyklos. Tačiau egiptiečių nepritartas, Aleksandrijoje jį pakeitė jo brolis Ptolemėjas 8, todėl jį išdavė jo šeima, *valganti maistą nuo jo stalo*. Karas tęsiasi ir *žuvusiųjų miršta daug*.

Dan 11:27 *Abu karaliai ieškos pikto savo širdyse ir prie to paties stalo kalbės melą. Bet tai nepavyks, nes pabaiga neateis iki nustatyto laiko.*

27a – Ir vėl Antiocho 4 intrigos žlunga. Jo santykiai su sūnėnu Ptolemėjaus 6, kuris prisijungė prie jo, yra pagrįsti apgaule.

27b – *Bet tai nepavyks, nes pabaiga ateis tik nustatytu laiku.*

Apie kokį *tikslą* kalba ši eilutė? Tiesą sakant, tai rodo kelias *pabaigas* ir, pirma, karo tarp Antiocho 3 ir jo egiptiečių sūnėnų bei dukterėčios pabaigą. Ši *pabaiga* jau arti. Kitos *pabaigos* bus susijusios su 1260 metų popiežiaus valdymo trukme Dan.12:6 ir 7 bei dabartinio skyriaus 40 eilutės *pabaiga*, kurioje bus parodytas Trečiojo pasaulinio karo, kuris paruošia kontekstą paskutinė ***didžiulė visuotinė nelaimė***.

Tačiau šioje eilutėje šis posakis neturi tiesioginio ryšio su „*pabaigos laiku*“, minimu 40 eilutėje, kaip mes sužinosime ir parodysime. Šio skyriaus struktūra yra sumaniai apgaulinga.

Dan 11:28 *Jis grįš į savo kraštą su dideliais turtais. Jis bus priešiškas savo širdyje šventajam aljansui, jis veiks prieš jį, tada grįš į savo šalį.*

28a – *Jis grįš į savo šalį su dideliais turtais*

Atsakingas už iš egiptiečių atimtus turtus, Antiochos 4 grįžta atgal į Antiochiją, palikdamas Ptolemėjų 6, kuri paskyrė pusės užkariauto Egipto karaliumi. Tačiau ši pusiau pergalė erzina nepatenkintą karalių.

28b- Karaliaus susierzinimas pavertė žydus jo pykčio taikiniais. Be to, lankydamasis jų namuose, jis išlies dalį šio pykčio ant jų, bet jo nenuramins.

Dan 11:29 29 *Nustatytu laiku jis vėl eis prieš pietus. bet paskutinį kartą viskas nebus taip, kaip anksčiau.*

29a- Įžengiame į didžiosios nelaimės metus.

m . Antiochos sužinojo, kad jo sūnėnai vėl susitaikė su juo, Ptolemėjas 6 sudarė taiką su savo broliu Ptolemeju 8. Užkariautos Egipto žemės grįžo į Egipto stovyklą. Todėl jis vėl pradeda kampaniją prieš savo sūnėnus, pasiryžęs palaužti bet kokį pasipriešinimą, bet...

Dan 11:30 *Chitimo laivai atplauks prieš jį. nusivylęs, jis sugrįš. Tada, įsiutęs prieš šventąjį aljansą, jis neliks neveiksnius; grįžęs pažvelgs į tuos, kurie atsisakė šventosios sandoros.*

30a – *Chittim laivai stos prieš jį*

Taigi Dvasia nurodo Romos laivyną, esantį dabartinėje Kipro saloje. Iš ten jie valdo Viduržemio jūros ir Azijos pakrančių tautas. Po to, kai jo tėvas Antiochos 3 susiduria su romėnų veto. Jis patiria pažeminimą, kuris jį supykdyt. Romos legatas Popilius Laenas nupiešia ant žemės aplink savo kojas apskritimą ir liepia jo nepalikti, nebent jis nuspręstų kovoti su Roma ar jai paklusti. Antiochosas, buvęs įkaitas, išmoko savo tėvui duotą pamoką ir turi atsisakyti užkariauti Egiptą, visiškai priklausantį Romos protektoratui. Šiame sprogstamojo pykčio kontekste jis sužino, kad žydai, tikėdami mirusiais, džiaugiasi ir švenčia. Jie siaubingai sužinos, kad jis vis dar gyvas.

Dan 11:31 *Jo nurodymu ateis kariuomenė. jie išniekins šventovę, tvirtovę, padarys galą amžinai ~~aukai~~ ir pastatys dykininko (arba naikintojo) bjaurybę.*

31a Ši eilutė patvirtina faktus, susijusius su apokrifiniu pasakojimu apie 1 Mak.1:43-44-45: *Tada karalius Antiochas parašė visai savo karalystei, kad visi taptų viena tauta ir kad kiekvienas atsisakytų savo konkretaus įstatymo. Visos tautos sutiko su šiuo karaliaus Antiocho įsakymu, o daugelis Izraelyje sutiko su šia vergove, aukojo stabams ir sulaužė (suteršė) šabą.* Šiame aprašyme randame Danieliaus ir jo trijų palydovų išbandymus Babilone. Ir Dievas mums pateikia 1 Makabiejų knygoje aprašymą, kokia bus paskutinė didžiulė nelaimė, su kuria teks susidurti mums, gyviems Kristuje, prieš pat Jėzaus Kristaus sugrįžimą šlovėje. Nuo mūsų laikų iki Makabėjos žydų 120 metų Jėzaus Kristaus šventieji mirė dar viena didelė nelaimė.

31b – *jie išniekins šventovę, tvirtovę, padarys galą amžinai ~~aukai~~ ir pastatys dykininko (arba naikintojo) bjaurybę.*

Šie veiksmai bus patvirtinti šiame istoriniame liudijime, kurį pažymėjo žydų ir romėnų istorikas Juozapas. Daikto svarba tai pateisina, todėl pažvelkime į šį liudijimą, kuriame randame detalių, identiškų paskutiniųjų dienų sekmadienio įstatymui, paskelbtam visuotinio režimo, kurį suformavo išgyvenusieji Trečiajį pasaulinį karą.

Štai ankstyva 1 Macc.1:41–64 versija:

1Ma 1:41 Tada karalius įsakė, kad visi jo imperijoje taptų viena tauta .

1Ma 1:42 visi turėjo išsižadėti savo papročių. Visi pagonys pakluso karaliaus įsakymams

1Ma 1,43 Ir net Izraelyje daugelis žmonių sutiko jo garbinimą: aukojo stabams ir išniekino šabą.

1Ma 1,44 Karalius pasiuntė pasiuntinius į Jeruzalę ir Judo miestus, kad jie ten vykdytų jo įsakymus; nuo šiol reikėjo laikytis svetimų papročių,

1Ma 1,45 nutraukti deginamąsias Šventyklos aukas, aukas ir geriamąsias aukas. Šabai ir šventės turėjo būti išniekintos,

1Ma 1,46 suteršti šventyklą ir visa, kas šventa,

1Ma 1,47 stabams pakelti aukurus, garbinimo vietas ir šventyklas, skersti kiaules ir nešvarius gyvulius.

1Ma 1:48 Jie turėjo palikti savo sūnus neapipjaustytus ir taip tapti nemalonūs dėl visų rūšių nešvarumų ir išniekinimų.

1Ma 1:49 Žodžiu, mes turėjome pamiršti Įstatymą ir nepaisyti visų jo reikalavimų:

*1Ma 1:50 **Kiekvienas, kuris nepakluso karaliaus įsakymams, turi būti nubaustas mirtimi.***

1Ma 1,51 Taip karaliaus laišakai buvo išsiųsti visoje jo karalystėje. jis paskyrė prižiūrėtojus visai tautai ir įsakė visiems Judo miestams aukoti aukas.

1Ma 1,52 Daugelis žmonių pakluso, visi, kurie atsisakė Įstatymo. jie darė bloga žemėje,

1Ma 1:53 verčia Izraelį ieškoti prieglobsčio.

1Ma 1,54 Penkioliktą Kisleu mėnesio dieną, 145 metais, karalius pastatė sunaikinimo bjaurybę ant deginamųjų aukų aukuro ir iškėlė aukurus gretimuose Judo miestuose.

1Ma 1,55 Jie smilkė prie namų durų ir aikštėse,

1Ma 1,56 Įstatymo knygos buvo suplėšytos ir surastus įmestos į ugnį,

1Ma 1,57 Ir jei pas ką būtų rasta Sandoros knyga arba kas paklustų Dievo įstatymui, jis būtų nužudytas pagal karaliaus įsaką.

1Ma 1,58 Jie baudė izraelitus, kurie mėnuo po mėnesio buvo sugauti savo miestuose,

1Ma 1,59 ir kiekvieno mėnesio 25 dieną ant didžiojo aukuro buvo aukojamos aukos vietoj deginamųjų aukų aukuro.

1Ma 1,60 Pagal šį įstatymą jie nužudė moteris, kurios apipjaustė savo vaikus,

1Ma 1:61 su kūdikiais, pakabintais ant kaklo; mirties bausme buvo nubausti ir jų giminaičiai bei tie, kurie atliko apipjaustymą.

1Ma 1:62 Nepaisant viso to, daugelis Izraelyje liko ištikimi ir buvo pakankamai drąsūs nevalgyti nešvaraus maisto.

1Ma 1:63 Jie verčiau mirty, nei susiteptų maistu, prieštaraujančiu Šventajai Sandorai, ir iš tikrųjų jie buvo nubausti.

1Ma 1:64 Izraeliui tai buvo didelis išbandymas.

Šiame pasakojime atkreipkime dėmesį į 45–47 eilutes, patvirtinančias **amžinojo užtarimo aukų nutraukimą**, ir 54 eilutę, liudijančią apie šventyklos išniekinimą: **karalius ant deginamųjų aukų aukuro pastatė sunaikinimo bjaurybę.**

Šių blogybių kilmė – šis Izraelio atsimetimas : *1Ma 1:11 Kaip tik tuo metu Izraelyje išaugo suklydusių žmonių karta, kuri atsiliko daug žmonių: „Susitraukime su mus supančiomis tautomis“, – sakė jie, „nes nuo tada, kai atsiskyrėme nuo jų, atsitiko daug nelaimių. mums“*. Nelaimės jau buvo jų neištikimybės Dievui pasekmė ir savo maištingu požiūriu jie ketino pritraukti dar daugiau nelaimių.

Šioje kruvinoje tragedijoje graikų viešpatavimas gerai pateisino savo visur esantį nuodėmės simbolį Dano *statulos žalvaryje.2 ; leopardas* pastebėta su Dan.7; o *dvokianti* Dano ožka.8. Tačiau vis tiek reikia atkreipti dėmesį į vieną detalę. Asmuo, atsakingas už baudžiamąją misiją, kurią Antiocho 4 siuntė į Jeruzalę 168 m., vadinamas Apoloniumi, o ši graikišką vardą, kuris prancūziškai reiškia „naikintojas“, Dvasia parinks pasmerkti Apo.9:11, naikinamąjį naudojimą. klaidinga pastarųjų dienų protestantiška krikščionybė; arba tie, kurie surengs didžiausią *didžiulę paskutinę nelaimę*. Apolonius atvyko į Jeruzalę su 22 000 kareivių ir **šabo diena**, per įspūdingą visuomenės sukilimą, išžudė visus žydų žiūrovus. Jie sutersė šabą tokiu nešvankiu susidomėjimu, ir Dievas liepė juos nužudyti. Ir jo pyktis nerimsta, nes už šio kruvino fakto slypi žydų helenizacija. Atėnų Gerontas, karališkasis delegatas, primetė visiems žmonėms garbinimo ir moralės helenizaciją Jeruzalėje, kaip ir Samarijoje. Tuomet Jeruzalės šventykla buvo skirta olimpiečiui Dzeusui, o Gerizimo kalno – svetingam Dzeusui. Taip matome, kaip Dievas atitraukia savo apsaugą iš savo šventyklos, Jeruzalės ir visos tautos. Šventasis miestas pilnas pasipiktinimų, kurių kiekvienas yra bjauresnis nei ankstesnis. Tačiau galiojo tik Dievo valia, toks didelis buvo moralinis ir religinis atsipalaidavimas po įspėjimo, kurį reiškė tremtis į Babiloną.

Dan 11:32 *Jis apgaudins sandoros išdavikus meilikavimu. Bet tie žmonės, kurie pažįsta savo Dievą, elgsis atkakliai,*

32a- *Jis suvilios aljanso išdavikus meilikavimu*

Šis paaiškinimas patvirtina, kad dieviškoji bausmė buvo pelnyta ir pagrįsta. Šventose vietose išniekinimas tapo norma.

32b- *Bet tie žmonės, kurie pažįsta savo Dievą, elgsis tvirtai,*

Šioje tragedijoje nuoširdūs ir verti tikintieji pasižymėjo savo ištikimybe ir mieliau miršta kaip kankiniai, nei atsisakė gerbti Kūrėją Dievą ir jo šventus įstatymus.

Dar kartą, antrojo svarstymo metu, ši kruvina 1090 faktinių dienų patirtis primena popiežiaus valdymo sąlygas, trukusias 1260 dienų metų, iš eilės įvairiais pavidalais pranašaujamas Dan.7:25, 12:7 ir Apr.12:6-14; 11:2-3; 13:5.

Žvelgiant į dabarties įvykius antikos kontekste

Kad aiškiai suprasciau, kas vyksta, nufotografuosiu operatorių, kuris savo kamera filmuoja sceną, kurią atidžiai sekė. Šiuo metu jis didina aukštį, o žiūrimas laukas vis labiau plečiasi. Taigi, taikant religijos istoriją, Dvasios žvilgsnis prižiūri visą krikščionybės religinę istoriją nuo mažų jos pradžių, kančios valandų, kankinių laikų iki šlovingos pabaigos, pažymėtos laukiamo Išganytojo sugrįžimu.

Dan 11:33 *ir išmintingiausi tarp jų mokys daugelį. Yra tokių, kurie kuriam laikui pasiduos kardui ir liepsnai, nelaisvei ir plėšikams.*

33a- *ir išmintingiausi tarp jų mokys minią*

Jėzaus Kristaus apaštalai, taip pat Paulius iš Tarso, kuriam esame skolingi už 14 naujosios sąjungos laišku. Šis naujas religinis mokymas vadinasi „Evangelija“ arba Geroji Naujiena apie išganymą, dieviškosios malonės teikiamą išrinktiesiems. Tokiu būdu Dvasia stumia mus į priekį laike ir nauju tiriamu tikslu tampa krikščionių tikėjimas.

33b – *Yra tokių, kurie kuriam laikui pasiduos kardui ir liepsnai, nelaisvei ir plėšikams.*

Kurį laiką sakė Dvasia per angelą, o šį kartą bus pranašauta 1260 ilgų metų, tačiau kai kuriems Romos imperatoriams Kaligulai, Neronui, Domicianui ir Diokletianui buvimas krikščionių reiškė mirtį kaip kankinys. Apr.13:10 Dvasia primena popiežiaus Romos reikalų laikus, sakydama: *Jeį kas veda į nelaisvę, tas pateks į nelaisvę; jei kas žudo kardui, turi būti nužudytas kardui. Tai yra šventųjų atkaklumas ir tikėjimas .*

Dan 11:34 *Kai jiems nepasiseks, jie bus šiek tiek padėti, ir daugelis prisidės prie jų veidmainiauti.*

34a- Iš tikrųjų būtent šiais žiauraus popiežiaus viešpatavimo laikais pasirodė šios eilutės veidmainių pagalba. Jų identifikavimas grindžiamas Jėzaus Kristaus mokomų vertybių ir įsakymų nepaisymu, o šiuo atveju – draudimu žudyti kardui. Peržiūrėję istoriją, suprasite, kad platų protestantų judėjimą nuo XV amžiaus iki mūsų laikų teisingasis teisėjas Jėzus Kristus įvertino kaip veidmainišką. Todėl jų visišką atsisakymą nuo 1843 m. bus lengviau suprasti ir priimti.

Dan 11:35 *Kai kurie išminčiai atkris, kad būtų apvalyti, apvalyti ir išbalinti iki pabaigos laiko, nes jis ateis tik nustatyto laiko.*

35a- *Kai kurie išminčius kris, kad būtų apvalyti, apvalyti ir išbalinti iki pabaigos laiko.*

Sprendžiant iš šio teiginio, krikščionio gyvenimo etalonas yra išbandymas ir atranka, gebėjimas ištvirti ir kentėti persekiojimus iki pasaulio pabaigos. Tokiu būdu prie ramybės ir tolerancijos pripratęs šiuolaikinis žmogus nieko nebesupranta. Šiuose pranešimuose jis neatpažįsta savo gyvenimo. Štai kodėl šia tema bus pateikti paaiškinimai Apr.7 ir 9:5-10. Ilgas, 150 realių metų, arba „penkių pranašišku mėnesių“ religinės ramybės laikotarpis buvo Dievo užprogramuotas, tačiau nuo 1995 metų šis laikotarpis baigėsi ir vėl prasidėjo religiniai karai. Islamas žudo Prancūzijoje ir kitur visame pasaulyje; o jo veikimas turėtų sustiprėti, kol užsidegs visa žemė.

35b- *nes atvyks tik nustatyto laiku*

Tai bus pasaulio pabaiga, ir angelas mums sako, kad jokie taikos ar karo ženklai neleidžia niekam pamatyti jo artėjančio. Tai priklauso nuo vieno faktoriaus: Dievo „pažymėto laiko“, 6000 metų, skirtų jo žemiškųjų išrinktųjų atrinkimui, pabaigos. Ir būtent todėl, kad mums liko mažiau nei dešimt metų nuo šio termino, Dievas suteikė mums malonę žinoti datą: pavasario kovo 20 d., einančią prieš 2030 m. balandžio 3 d., tai yra po 2000 metų Kristaus apmokančią mirtį. Jis pasirodys galingas ir pergalingas, kad išgelbėtų savo išrinktuosius ir sunaikintų žudančius maištininkus, ketinusius juos nužudyti.

Katalikų popiežiaus režimas „krikščioniškoje“ Romoje: didysis Vakarų pasaulio religinės istorijos persekiotojas.

Būtent jo link turėtų mus vesti Antiochos 4 modelis. Tipas paruošė savo antitipą ir ką galime pasakyti apie šį palyginimą? Be abejo, fenomenaliu mastu graikų persekiotojas veikė 1090 realių dienų, tačiau popiežija siautė beveik 1260 realių metų, taip pralenkdama visus istorinius modelius.

Dan 11:36 *Karalius padarys, ką nori; Jis išaukštins save, girsis aukščiau už visus dievus ir kalbės neįtikėtinus dalykus prieš dievų Dievą. Ji klestės, kol rūstybė nesibaigs, nes kas ryžtasi, bus įvykdyta.*

36a. Šios eilutės žodžiai lieka dviprasmiški ir vis dar gali būti pritaikyti Graikijos karaliui ir Romos popiežiaus karaliui. Atskleidžianti pranašystės struktūra turi būti kruopščiai nuslėpta nuo paviršutiniškų skaitytojų. Vis dėlto maža detalė nurodo popiežiaus tikslą; tai tikslumas: *nes kas nuspręsta, bus įvykdyta*. Ši citata kartoja Dan.9:26: *Po šešiasdešimt dviejų savaitių Pateptasis bus nukirstas ir jis neturės nieko sau. Valdovo žmonės, kurie ateis, sunaikins miestą ir šventąją šventyklą, ir jų galas ateis kaip potvynis. ~~Nuspręsta, kad niokojimai (arba niokojimai) tęsis iki karo pabaigos.~~*

Dan 11:37 *Jis negerbs nei savo tėvų dievų, nei dievo, kuris žavisi moterimis. Jis nežiūrės į jokią dievą, nes šlovins save aukščiau už viską.*

37a- *Jis negerbs savo tėvų dievų*

Štai ta smulkmena, kuri paaiškina mūsų intelektą. Čia yra oficialus įrodymas, kad karalius, į kurį nukreiptas jo žodžiai, negali būti Antiochos 4, kuris paisė savo tėvų dievų ir didžiausio tarp jų – Olimpo dievų Dzeuso, kuriam paaukoko žydų šventyklą Jeruzalėje. Taip gauname neginčijamų įrodymų, kad karalius, į kurį buvo nukreipta, iš tikrųjų yra krikščionių eros Romos popiežiaus režimas. Todėl nuo šiol visi apreikšti žodžiai bus susiję su šiuo *karaliumi, kuris skiriasi* nuo Dan.7 ir *įžūlus bei gudrus* nuo Dan.8; Pridedu, šis *niokojantis arba dykinamas* Dan 9:27 karalius. Visos „raketos pakopos“ palaiko *galvą popiežiaus vyras, mažas ir arogantiškas*, atsidūręs dominavimo viršūnėje.

Ar popiežiaus Roma gerbė savo tėvų dievus? Oficialiai ne, nes atsivertimas į krikščionybę paskatino ją atsakyti pagoniškų romėnų dievybių vardų. Tačiau ji išlaikė jų garbinimo formas ir stilių: raižyti, lipdyti ar lipdyti atvaizdai, prieš kuriuos jos garbintojai nusilenkia ir klaupiasi melstis. Siekdama išsaugoti šį Dievo pasmerktą elgesį visuose jo įstatymuose, ji padarė Bibliją neprieinamą paprastiesiems mirtingiesiems ir pašalino antrąjį iš dešimties gyvojo Dievo įsakymų, nes jis draudžia tokią praktiką ir atskleidžia numatytą bausmę jos pažeidėjams. Kas gali norėti nuslėpti patirtą bausmę, jei ne velnias? Todėl popiežiaus režimo asmenybė patenka į šioje eilutėje siūlomo apibrėžimo langelį.

37b- *nei dieviškumui, kuris džiugina moteris*

Būtent galvodama apie popiežiaus apleistą pagoniškąją Romos religiją, Dievo Dvasia iššaukia šią niūrią temą. Nes ji atsuko nugarą savo atviram seksualiniam paveldui, kad parodytų šventumo vertybes. Ši siūloma dievybė yra Priapus, vyriškas falas, kurį Romos pagonių bažnyčios tėvai pagerbė kaip dievybę. Tai vis dar buvo graikų nuodėmės palikimas. Ir norėdama nutraukti šį seksualinį paveldą, ji perdėtai gina kūno ir dvasios grynumą.

Dan 11:38 *Tačiau jis pagerbs tvirtovių dievą ant savo pjedestalo. Šį dievą, kurio jo tėvai nepažinojo, jis pagerbs auksu ir sidabru, brangakmeniais ir brangiais daiktais.*

38a- *Tačiau jis pagerbs tvirtovių dievą ant savo pjedestalo*

Gimsta naujas pagonių dievas: *tvirtovių dievas*. Jo *pjedestalas* yra žmogaus mintyse, o jo aukštis yra toks pat aukštas, kaip susidaro įspūdis.

Pagoniškoji Roma pastatė pagoniškas šventyklas, atviras visiems vėjams; pakako kolonomis paremtų sostinių. Tačiau, prisijungdama prie krikščionybės, Roma siekia pakeisti sunaikintą žydų modelį. Žydai turėjo uždara galingos išvaizdos šventyklą, kuri suteikė jiems šlovę ir prestižą. Todėl Roma mėgdžios jį ir savo ruožtu statys romanines bažnyčias, primenančias įtvirtintas pilis, nes viešpatauja nesaugumas, o turtingiausi valdovai stiprina savo namus. Roma daro tą patį. Savo bažnyčias ji statė griežtu stiliumi iki katedrų laikų, o ten viskas pasikeitė. Suapvalinti stogai tampa rodyklėmis, nukreiptomis į dangų, o tai – vis aukščiau ir aukščiau. Išoriniai fasadai įgauna nėrinių išvaizdą, juos praturtina visų spalvų vitražai, kurie į vidų įneša vaivorykštės šviesos, kuri daro įspūdį šventės dalyviams, pasekėjams ir lankytojams.

38b- *Šį dievą, kurio jo tėvai nepažinojo, jis pagerbs auksu ir sidabru, brangakmeniais ir vertingais daiktais.*

Kad jos būtų dar patrauklesnės, vidinės sienos ***puoštos auksu, sidabru, brangiais perlais, brangiais daiktais*** : *didžioji Babilono prostitutė* iš Apr.17:5 žino, kaip parodyti save, kad pritrauktų ir pritrauktų savo klientus.

Tikrasis Dievas nesileidžia suviliotas, nes ši didybė jam neduoda naudos. Savo pranašystėje jis smerkia šią popiežiaus Romą, su kuria **niekada** neturėjo nė menkausio ryšio. Jam romaninės ar gotikinės bažnyčios yra tik pagoniškesnės dievybės, kurios tik padeda suvilioti dvasingus žmones, kuriuos ji nuo jo nusigręžia: gimsta naujas dievas: tvirtovių dievas ir jis suvilioja minias, kurios tiki radusios Dievą įžengusį į jos sienas. po neproporcingai aukštomis lubomis.

Dan 11:39 ~~*Su svetimu dievu jis veiks prieš įtvirtintas vietas. Jis dirbo tvirtovių įtvirtinimuose su svetimu dievu ir pripildys jį atpažįstančius garbe, privers juos dominuoti prieš daugelį, išdalins žemes. jiems už atlygį.*~~

39a- *Ir jis dirbo prie tvirtovių įtvirtinimų su svetimu dievu*

Prieš Dievą veikia tik vienas dievas, ty jam *svetimas* : tai velnias, šėtonas, nuo kurio Jėzus Kristus įspėjo savo apaštalus ir mokinius. Hebrajiškame tekste kalbama ne apie „elgimą prieš“, o apie „darymą“. Ta pati žinia bus perskaityta Apr.13:3, tokia forma: *...drakonas davė jam savo galią, sostą ir didelę valdžią*. Drakonas kuris yra velnias Apr.12:9, bet tuo pat metu imperinė Roma pagal Apr.12:3.

Be to, atsivertusi į krikščioniškąją religiją, Romos valdžia priėmė tikrąjį Dievą, kuris jai buvo svetimas, nes iš pradžių tai buvo žydų, Abraomo palikuonių hebrajų, Dievas.

39b- *ir jis pagerbs tuos, kurie jį atpažins*

Šios garbės yra religinės. Popiežius atneša karaliams, kurie ją pripažįsta kaip Dievo atstovą žemėje, dieviškosios valdžios antspaudą jų pačių valdžiai. Karaliai tikrai tampa karaliais tik tada, kai bažnyčia juos pašventina vienoje iš savo dievintų *tvirtovių* Prancūzijoje, Sen Deni ir Reims.

39c – *jis privers juos dominuoti prieš daugelį*

Popiežius suteikia imperatoriškąjį titulą, kuris nurodo siuzereno karalių, dominuojantį prieš kitus vasalų karalius. Garsiausi: Karolis Didysis, Karolis V, Napoleonas I, Hitleris.

39d- *jis išdalins jiems žemę kaip atlygį.*

Ši žemiškoji ir dangiškoji laikinoji supergalia, anot jo, puikiai tiko žemės karaliams. Nes jis išsprendė jų nesutarimus, ypač dėl užkariautų ar atrastų žemių. Taip 1494 m. Aleksandras 6 Borgia, blogiausias iš popiežių, pareigas einantis žudikas, buvo priverstas nustatyti dienovidinio liniją, kad Ispanija ir Portugalija pasidalytų nuo seniausių laikų iš naujo atrastos Pietų Amerikos teritorijos priskyrimo ir turėjimo.

Trečiasis pasaulinis karas arba 6-asis Rev.9 trinitas

Jis sumažina žmoniją trečdaliu jos gyventojų ir padarydamas galą nacionalinei nepriklausomybei, parengia visuotinį režimą, kuris sukurs didžiausią didžiulę nelaimę, paskelbtą Apo.1. Tarp agresyvių veikėjų yra islamas musulmoniškose šalyse, todėl siūlau jums biblinį požiūrį šiuo klausimu.

Islamo vaidmuo

Islamas egzistuoja, nes Dievui jo reikia. Šis vaidmuo tenka ne gelbėti, o Jėzaus Kristaus atneštai **malonei**, o smogti, žudyti, žudyti savo priešus. Jau senojoje sandoroje, norėdamas nubausti už Izraelio neištikimybę, Dievas kreipėsi į „filistinų“ tautą. Pasakojime, norėdamas nubausti už krikščionių neištikimybę, jis kreipiasi į musulmonus. Musulmonų ir arabų kilmės yra Izmaelis, Abraomo ir Hagaros sūnus, jo žmonos Saros tarnaitė iš egiptiečių. Ir jau tuo metu Izmaelis ginčijosi su teisėtu sūnumi Izaoku. Tai tiek, kad, Dievui sutikus, Saros prašymu Abraomas Hagarą ir Izmaelį išvijo iš stovyklos. Ir Dievas rūpinosi ištremtais žmonėmis, kurių palikuonys, pusbroliai, išlaikytų priešišką požiūrį į Abraomo palikuonis; pirmasis – žydas; antrasis – krikščioniškame Jėzuje Kristuje. Štai kaip Dievas pranašavo apie Izmaelį ir jo arabų palikuonis Pr 16:12: „*Jis bus kaip laukinis asilas; jo ranka bus prieš visus, ir visų ranka bus prieš jį. ir jis gyvens priešais visus savo brolius*“. Dievas nori atskleisti savo mintis ir savo sprendimą. Kristaus išrinktieji turi žinoti ir dalytis šiuo Dievo planu, kuris naudojasi žemės žmonėmis ir valdžia pagal savo aukščiausią valią. Reikėtų pažymėti, kad pranašas Mahometas, islamo įkūrėjas, gimė VI amžiaus pabaigoje po Romos katalikų popiežiaus įkūrimo 538 m. Atrodė, kad islamas smogė pagoniškajai katalikybei ir apskritai krikščionims, kai juos užklumpa Dievo valia. prakeikimas. Taip buvo nuo 321 m. kovo 7 d., kai imperatorius Konstantinas I ^{nutraukė} septintosios dienos sabato poilsį, o pirmąją dieną, skirtą „nežkariautai saulei“ (Sol Invictvs), dabartinį mūsų sekmadienį. Kaip ir daugelis krikščionių šiandien, Konstantinas klaidingai norėjo pažymėti pertrauką tarp krikščionių ir žydų. Jis kritikavo savo laikų krikščionis už judaizmą gerbdamas šventąjį Dievo šabą. Šis nepateisinamas pagonių karaliaus nuosprendis buvo apmokėtas ir bus apmokėtas iki pat pabaigos „*septynių trimitų*“ bausmėmis, atskleistomis Apreiškimo 8 ir 9 skyriuose, nenutrūkstama nelaimių ir tragedijų seka. Paskutinė bausmė ateis baisaus nusivylimo forma, kai pasirodys Jėzus Kristus, kuris pašalins savo išrinktuosius iš

žemės. Tačiau ką tik aptarta „Trečiojo pasaulinio karo“ tema yra pati, šeštoji iš šių išpranašatų dieviškųjų bausmių, kuriose islamas yra svarbus veikėjas. Nes Dievas pranašavo ir apie Izmaelį, sakydamas Pr 17:20: „*Išmaelio atžvilgiu aš tave išgirdau. Štai aš palaiminsiu jį, padarysiu jį vaisingą ir labai padauginsiu. Jam gims dvylika kunigaikščių, ir aš padarysiu jį didele tauta*“. Uždarau šį skliaustelį, kad tęsčiau tyrimą Dan.11:40.

Dan 11:40 *Pabaigos metu pietų karalius smogs jam. Ir šiaurės karalius suksis prieš jį kaip audra su kovos vežimais, raiteliais ir daugybe laivų. jis eis į žemę ir pasklis kaip srovelė ir išsilies.*

40a- *Pabaigos metu*

Šį kartą tai iš tiesų žmonijos istorijos pabaiga; dabartinių žemės tautų laikų pabaiga. Jėzus paskelbė šį kartą, sakydamas Mt.24:24: **Ši geroji naujiena apie karalystę bus skelbiama visame pasaulyje kaip liudijimas visoms tautoms. Tada ateis galas.**

40b- *Pietų karalius smogs prieš jį*

Čia turime žavėtis didžiuliu dievišku subtilumu, leidžiančiu jo tarnams suprasti, kas lieka paslėpta nuo kitų žmonių. Matyt, bet tik iš pažiūros, konfliktas tarp karalių sėlių ir karalių Lagid, atrodo, atsinaujina ir tęsiasi šioje eilutėje, kuri negali būti labiau klaidinanti. Kadangi iš tikrųjų mes palikome šį kontekstą nuo 34 iki 36 eilučių, o šios naujos konfrontacijos pabaigos laikas yra susijęs su krikščioniškąja popiežiaus katalikų režimo ir visuotinio protestantizmo era, įvedusiu į ekumeninę sąjungą. Dėl šio konteksto pasikeitimo turime perskirstyti vaidmenis.

Jo “ vaidmenyje : popiežiaus katalikiškoji Europa ir su ja susijusios krikščioniškos religijos.

Pietų karaliaus “ vaidmenyje : užkariaujantis islamas, kuris pagal įkūrėjo Mohammedo veiksmus privalo priversti žmones atversti arba paversti vergove.

Atkreipkime dėmesį į veiksmožodžio pasirinkimą: *susidurti* ; hebrajų kalba „nagah“, o tai reiškia smogti ragais. Kaip būdvardis, jis žymi įsiutusį agresorių, kuris dažniausiai smogia. Šis veiksmožodis puikiai dera su arabų islamu, kuris nuo Antrojo pasaulinio karo pabaigos be pertraukų buvo agresyvus prieš Vakarų pasaulį. Galimi veiksmožodžiai „*kovoti, kovoti, susidurti*“ rodo labai artimą artumą, iš čia kyla nacionalinės kaimynystės arba miestų ir gatvių kaimynystės idėja. Abi galimybės patvirtina islamą, gerai įsitvirtinusį Europoje dėl europiečių religinio nesidomėjimo. Kovos sustiprėjo nuo žydų grįžimo į Palestiną 1948 m. Palestinos padėtis supriešino musulmonų tautas su Vakarų krikščionių kolonijomis. O 2021 m. islamistų išpuolių daugėja ir sukuriamas nesaugumas tarp Europos tautų, visų pirma Prancūzijos, buvusios Šiaurės Afrikos ir Afrikos tautų kolonizatoriaus. Ar įvyks didesnis nacionalinis susirėmimas? Galbūt, bet ne anksčiau, nei vidinė padėtis pablogės tiek, kad pačiame didmiestyje kiltų žiaurūs grupių susirėmimai. Tą dieną Prancūzija atsidurs pilietinio karo padėtyje; tikrovėje autentiškai religinis karas: islamas prieš krikščionybę arba netikintieji be Dievo.

40c- *Ir šiaurės karalius suksis prieš jį kaip audra su kovos vežimais, raiteliais ir daugybe laivų.*

Eze.38:1 šis *šiaurės karalius* vadinamas *Magogu, Rošo* (Rusija) iš *Mešecho* (Maskva) ir *Tubalo* (Tobolsko) kunigaikščiu, o 9 eilutėje skaitome: *Ir tu eisi aukštyn, ateisi kaip audra, tu būsi kaip debesys, dengiantis žemę, tu ir visi tavo būriai, ir daugybė tautų su tavimi.*

Šiaurės karaliaus „, stačiatikių Rusijos ir jos musulmoniškų sąjungininkų tautų vaidmenyje . Čia vėlgi pasirenkamas veiksmožodis „, *tourera sur jam* „, rodo staigią didžiulę netikėtumo ataką iš oro. Maskva, Rusijos sostinė, iš tikrųjų yra gerokai nutolusi nuo Briuselio, Europos sostinės, ir Paryžiaus, jo karinio smaigalio. Europos klestėjimas padarė jos lyderius apakus, kad jie neįvertino galingos Rusijos karinio potencialo. Savo agresijos metu jis paleis lėktuvus ir tūkstančius tankų sausumos keliais bei daugybę jūrų ir povandeninių karo laivų. O kad bausmė būtų išreikšta griežtai, šie Europos lyderiai nenustojo žeminti Rusijos ir jos lyderių nuo ugningojo Vladimiro Žirinovskio iki jos naujojo dabartinio „,caro“ Vladimiro Putino (rus. Vladimiras: pasaulio princas).

Nustatyti veikėjai, trys susiję „,karaliai“ susidurs vienas su kitu 7-ajame „ Sirijos kare“, kuriame dalyvaus naujasis nacionalinis Izraelis; kurią patvirtins tolesnė eilutė. Tačiau šiuo metu Rusijos užpultas „,karalius“ (*jis*) yra Romos sutarties Europa.

40d- *papuls į žemes, pasklis kaip srovelė ir persipildys.* Jos didžiulis karinis pranašumas leidžia Rusijai įsiveržti į Europą ir užimti visą jos teritoriją. Su juo susidūrę prancūzų kariai neprilygsta; jie susmulkinami ir sunaikinami.

Dan 11:41 *Jis įeis į gražiausią žemę, ir daugelis kris. bet Edomas, Moabas ir Amono sūnų vadas bus išgelbėti iš jo rankų.*

41a- *Jis pateks į gražiausią šalį, ir daugelis pasiduos*

Rusijos ekspansija vyksta į pietus, kur yra Izraelis , Vakarų šalių sąjungininkas, kurį savo ruožtu užpuola Rusijos kariuomenė; Žydai vis tiek mirs.

41b , *bet Edomas, Moabas ir Amono sūnų vadas bus išgelbėti iš jo rankų*

Rusijos pusėje įves šiuos vardus, vaizduojančius šiuolaikinę Jordaniją, pasekmė . 2021 metais Rusija jau yra oficiali Sirijos sąjungininkė, kurią ji apginkluoja ir saugo.

Dan 11:42 *Jis išties ranką virš įvairių šalių, ir Egipto žemė nepabėgs.*

42a. Tik nuo 1979 m. ši politinė konfigūracija patvirtino pranašystę. Nes tais metais Kemp Deivido mieste, JAV, Egipto prezidentas Anwaras El Sadatas oficialiai sudarė aljansą su Izraelio ministru pirmininku Menachemu Beginu. Tuo metu priimtas strateginis ir politinis pasirinkimas buvo priimti stipriausiųjų reikalą, nes Izraelį stipriai rėmė JAV. Būtent šia prasme Dievo Dvasia priskiria jam iniciatyvą bandyti „, *pabėgti* “ nuo griuvėsių ir nelaimių. Tačiau laikui bėgant žaidimas keičia savininkus, o Izraelis ir Egiptas nuo 2021 m. buvo beveik apleisti JAV. Rusija primeta savo įstatymus Sirijos zonai.

Dan 11:43 *Jis paveldės aukso ir sidabro lobius ir visas Egipto brangenybes. Libijai ir Etiopijos gyventojai seks paskui jį.*

43a- *Jis taps aukso ir sidabro lobių ir visų Egipto brangenybių šeimininku.*

Dėl pajamų iš rinkliavų, sumokėtų už naudojimąsi Sueco kanalu, Egiptas labai praturtėjo. Tačiau šis turtas naudingas tik taikos metu, nes karo metu prekybos keliai tampa apleisti. Egiptas praturtėjo turizmo dėka. Iš keturių žemės kampelių žmonės ateina apmąstyti jos piramides, muziejus, praturtintas

nuolatiniais Egipto kapų, paslėptų po žeme, atradimais nuo senovės. Šiuose kapuose jaunas karalius Tutanchamonas atskleidė nežinomos vertės aukso objektus. Todėl Rusija Egipte ras kuo patenkinti savo troškimą karo grobio.

2022 m. sausio 22 d. šabo pabaigoje Dvasia man atnešė argumentą, kuris **be jokio ginčo patvirtina** mano pateiktą Danieliaus 11 skyriaus interpretaciją. Atkreipkime dėmesį į dvejose 42 ir 43 eilutėse aiškaus paminėjimo svarbą. nekoduotas, nuo pavadinimo „*Egiptas*“, kuris šiame kontekste skiriasi nuo tos, kuri vadinama „*pietų karaliumi*“. Tačiau 5–32 eilutėse *atsilikęs* Ptolemėjų „Egiptas“ buvo užmaskuotas, bet įvardijamas kaip „*pietų karalius*“. **Taigi istorinio konteksto pasikeitimas patvirtinamas ir įrodomas nenuginčijamai**. Pradedant antikos kontekstu, Danieliaus 11-ojo skyriaus istorija baigiasi „pasaulio *pabaigos laiku*“, kuriame naujojo taikinys yra „Egiptas“, krikščionių ir agnostikų Vakarų stovyklos sąjungininkas nuo 1979 m. „*Pietų karalius*“, tai yra karingas islamas, o ypač naujojo „*šiaurės karaliaus*“, Rusijos ortodoksijos.

43b – *Libijos ir Etiopijos gyventojai seks paskui jį*

Vertėjas teisingai išvertė pranašystės žodžius „*Putas* ir *Kušas*“, kurie reiškia „Libiją“, musulmoniškas šalis, esančias į šiaurę nuo Sacharos, Afrikos pakrantės šalis ir Etiopiją, Juodąją Afriką, visas šalis, esančias į pietus nuo Sachara. Nemažai jų taip pat priėmė ir priėmė islamą; Dramblio Kaulo Kranto atveju, su Prancūzijos prezidento Nicolas Sarkozy, kuriam taip pat esame skolingi už Libijos chaosą, bendrininkavimas.

Taigi Rusijos ištiktas „*Egiptas*“ tampa visų plėšrūnų grobiu, o grifai musulmonai, jo broliai, nusileidžia ant jo, kad nuvalytų jo lavoną ir paimtų savo dalį grobio, kuris dar liko po rusų pradurimo.

Aiškiai cituodama „*Libiją ir Etiopiją*“, Dvasia nurodo Afrikos religinius „*pietų karaliaus*“ sąjungininkus, kurie turėtų būti tapatinami su Arabija, kur pranašas Mahometas pasirodė 632 m., kad nuo Mekos skleistų savo naują religiją, vadinamą islamu. Ją palaiko galinga Turkija, kuri šiame galutiniame kontekste grįžo prie fundamentalistinio, užkariaujančio ir kerštingo musulmonų religinio įsipareigojimo po to, kai buvo pažeminta akimirksniu pasidavusi Vakarų pasaulietinėms vertybėms. Tačiau kitos musulmoniškos šalys, esančios ne „*pietuose*“, tokios kaip Iranas, Pakistanas, Indonezija, gali prisijungti prie „*pietų karaliaus*“ kovoti su Vakarų tautomis, kurių moralinės vertybės nekenčia visų musulmonų tautų. Iš tikrųjų ši neapykanta yra tikrajam Dievui Jėzui Kristui, kurį niekino Vakarų krikščionys. Taip ji per islamą ir stačiatikybę baudžia žydų, katalikų, stačiatikų, protestantų ir net adventistų neištikimybę Vakarų pasaulyje; visas jo atžvilgiu kaltas monoteistinis tikėjimas.

Dan 11:44 *Ateis naujienos iš rytų ir šiaurės ir jį gąsdins, ir jis išeis su dideliu įniršiu naikinti ir naikinti minios.*

44a- *Naujienos iš rytų ir šiaurės jį išgąsdins*

Šie du pagrindiniai taškai „*rytai* ir *šiaurė*“ yra susiję tik su Rusijos šalimi, priklausomai nuo to, ar ji paminėta iš popiežiaus Europos, ar iš Izraelio, nes pranašystės 40 ir 41 eilutėse nurodo, kad jie paeiliui buvo Rusijos užpulti. Tai reiškia, kad baimė cituojamas kilęs iš Rusijos teritorijos, bet kas gali išgąsdinti tokį užkariautoją? Kas atsitiko jo šaliai, kad jis taip išgąsdino? Atsakymas yra ne Danieliaus knygoje, o Apreiškimo 9 skyriuje, kuriame atskleidžiama ir nukreipta į

protestantų religiją, kurios pasaulinė tvirtovė yra JAV. Paslaptis taps aiškesnė, atsižvelgiant į šį JAV egzistavimą. Nuo 1917 m., kai maištaujanti Rusija priėmė socialistinį ir komunistinį režimą, atotrūkis ją visam laikui skyrė nuo imperialistinės kapitalistinės JAV. Asmuo negali praturtėti savo artimo sąskaita, jei jis yra komunistas; štai kodėl dvi galimybės yra nesuderinamos. Po taikos pelenais stingsta neapykantos ugnis ir prašosi būti išreikšta. Tik konkurencija ir branduolinė grėsmė sugebėjo užkirsti kelią blogiausiam. Tai buvo branduolinio teroro pusiausvyra. Tik nenaudodama branduolinio ginklo Rusija užvaldys Europą, Izraelį ir Egiptą. Pažeidus pusiausvyrą, JAV jausis apgauta ir grasinama, todėl, norėdama sumažinti žuvusiųjų skaičių, stos į karą, smogdama pirmiausia. Branduolinis Rusijos sunaikinimas sukels baimę tarp okupuotų teritorijų išsibarsčiusių Rusijos armijų.

44b- *ir jis išeis su dideliu įniršiu naikinti ir išnaikinti minios.*

Iki to momento Rusija gyvens užkariavimų ir grobio ėmimo dvasioje, bet staiga jos dvasios būseną pasikeis, Rusijos armija nebeturės tėvynės, į kurią galėtų grįžti, o jos neviltis virs noru „sunaikinti ir sunaikinti“. *išnaikinti minias*“; kuris bus „^{trečias} *nužudytų žmonių*“ iš 6-ojo Apr.9 trimito. Taigi visos šalys, turinčios branduolinius ginklus, bus priverstos panaudoti juos prieš savo asmeninius potencialius priešus.

Dan 11:45 *Jis pasistatys savo rūmų palapines tarp jūrų, link šlovingojo ir šventojo kalno. tada jis pasieks pabaigą, niekas jam nepadės.*

45a- *Jis pasistatys savo rūmų palapines tarp jūrų, link šlovingo ir šventojo kalno*

Palapinės tarp jūrų, nes jos rūmų nebėra žemėje. Beviltiška Rusijos kariuomenės padėtis aiškiai aprašyta Dvasia, pasmerkusi juos tokiam likimui. Po savo priešų ugnimi jie yra nustumti atgal į Izraelio žemę. Visų nekenčiami, jie neturėjo jokios paramos ar gailėsčio ir buvo išnaikinti žydų žemėje. Taigi Rusija sumokės sunkų ginčą, kurį Dievas jai priskyrė nuo tada, kai ji palaikė dvasinius Izraelio priešus senajame aljanse, kai ji buvo deportuota į Babiloną. Ji pardavė arklius Tyro, pagoniško geismo miesto, žmonėms. Ez.27:13-14 patvirtina, Dievas sako Tyriui: *Javanas, Tubalas (Tobolskas) ir Mešechas (Maskva) prekiaavo su tavimi; mainais už jūsų prekes davė vergus ir žalvarinius indus. Togarmos (Armėnija) namų gyventojai aprūpino jūsų rinkas arkliais, raiteliais ir mulais.* Tai taip pat buvo komercinis kliūtis žydams, kurie taip pat su juo prekiaavo: Ezek.27:17: *Judas ir Izraelio žemė prekiaavo su jumis; mainais už jūsų prekes jie davė Minito kviečius, pyragus, medų, aliejų ir balzamą.* Todėl padanga praturtėjo jų sąskaita. Vėliau, Ezek.28:12, pavadinimu „*Tyro karalius*“ Dievas kalba tiesiai į Sėtoną. Suprantame, kad būtent jis pasinaudojo prabanga ir turtais, sukauptais didžiuosiuose pagoniškuose miestuose, kurie jam tarnavo prisidengdami daugybe pagoniškų dievybių, nesąmoningai, bet visada ir visur kultinėmis formomis, kurias Dievas laiko bjauriomis. Jis nešiojasi savo širdyje nusivylimo, susikaupusio per šimtmečius ir tūkstantmečius žmonijos istoriją, svorį. Šis nusivylimas pateisina jo pyktį, kuris iš dalies ištuštėja dėl šio paskutinio siaubingai destruktivaus tarptautinio konflikto.

Tačiau šis dieviškas pyktis prieš senųjų laikų prekybinį eismą skatina mus suprasti, ką Dievas gali manyti apie šiuolaikinį tarptautinį eismą tarptautiniame

kontekste, visiškai pagrįstame rinkos ekonomika. Manau, kad Pasaulio prekybos centro bokštų sunaikinimas Niujorke 2001 m. rugsėjo 11 d. yra atsakymas. Ypač todėl, kad Apo.18 pranašystė pabrėžia žalingą praturtėjimo dėl prekybos ir tarptautinių mainų, prieš kurias bet kokia taisyklė ar dieviškoji religinė teisė žlunga, vaidmuo yra toks didelis, kad yra nepadorumas.

Dan.11 pabaigoje sunaikinama paveldima JAV priešininkė Rusija. Todėl tai suteiks jiems absoliučią valdžią visiems tarptautinį konfliktą išgyvenusiems asmenims. Vargas nugalėtiems! Jis turi nusilenkti ir paklusti nugalėtojo įstatymui, kad ir kur žemėje būtų, išgyventų.

Danielius 12

Dan 12:1 *Tuo metu iškils Mykolas, didysis kunigaikštis, tavo tautos vaikų gynėjas. ir tai bus bėdų metas, kokių nebuvo nuo tada, kai tautos egzistavo iki tol. Tuo metu tie tavo žmonės, kurie bus rasti įrašyti knygoje, bus išgelbėti.*

1a- *Tuo metu Mykolas pakils,*

Šis laikas yra pasaulio pabaigos metas, kai, tardamas paskutinį žodį, Jėzus Kristus sugrįžta su savo dieviškumo šlove ir galia, dėl kurios ilgai varžėsi konkuruojančios religijos. Apr.1:7 skaitome: *Štai jis ateina su debesimis. Ir kiekviena akis tai matys, net tie, kurie jį pervėrė; ir visos žemės giminės raudos dėl jo. Taip. Amen!* Turime priprasti prie šios minties, nes kiekvienam jo vaidmeniui Dievas davė skirtingą vardą, todėl Danieliaus ir Apr 12:7 jis pristato save kaip **Mykolą**, aukščiausią angeliškojo dangiškojo gyvenimo galvą valdžia velniui ir demonams. Jo vardas Jėzus Kristus tik simbolizuoja jį žemės išrinktiesiems, kurių jis atėjo išgelbėti šiuo vardu.

1b - *puikus lyderis,*

šis *didis lyderis* yra YaHWéH Mykolas Jėzus Kristus, ir būtent iš jo popiežiaus režimas savo apibūdintu įžūlumu atėmė savo naudai jo, kaip **amžinojo dangaus užtarėjo, misiją** iki 1843 m., o tai nuo 538 m. popiežiaus režimas ir jo įrengimas Romos mieste, Laterano rūmuose ant Caeliaus kalno. Ši tema buvo aptarta Danieliaus 8 skyriuje.

1c- *tavo tautos vaikų gynėjas;*

Gynėjas įsikiša, kai yra puolimas. Ir taip bus paskutinėmis žemiškojo gyvenimo valandomis išrinktųjų, kurie liko ištikimi, net paskutiniųjų maištininkų pasmerkti mirčiai. Čia galime rasti visus Danieliaus istorijose siūlomus modelius, nes jie išsipildo paskutinėje tragiškoje situacijoje. Šioje paskutinėje **didžiulėje nelaimėje** mes iš naujo išgyvensime stebuklingus įsikišimus, aprašytus Dan.3, *krosnis ir keturi gyvi jos veikėjai, Dan.5, Didžiosios Babilono užėmimas* Dievo, Dan.6, *liūtai* padarė nepavojingus, *bet* taip pat baigiasi didžioji **nelaimė**, kurią numatė ta, kuri ištiko žydus 168 m., Kisleu 15 d., tai yra gruodžio 18 d., šabo dieną.

1d- *ir tai bus nelaimės metas, kokio nebuvo nuo tada, kai tautos egzistavo iki tol.*

Sprendžiant iš šio teiginio, paskutinė didžiulė nelaimė pranoks graikų organizuotus žydus. Iš tiesų, graikai mušė tik tuos žydus, kuriuos rado gatvėse arba savo namuose. Pasaulio pabaigoje viskas yra labai kitaip, o šiuolaikinės technologijos leidžia visiškai kontroliuoti žemėje gyvenančius žmones.

Naudodami žmogaus aptikimo metodus galime rasti bet ką bet kur ir bet kurioje vietoje, kurioje jis slepiasi. Todėl galima tiksliai sudaryti žmonių, besipriešinančių dekretiniams įsakymams, sąrašus. Šiame galutiniame kontekste išrinktųjų išnaikinimas bus žmoniškai įmanomas. Nors ir kupini tikėjimo ir vilties savo išsivadavimu, išrinktieji patirs skausmingas valandas; tiems, kurie vis dar bus laisvi, netekę visko, o kiti sėdi sukilėlių kalėjimuose ir laukia savo egzekucijos. Nelaimė viešpataus išrinktų pareigūnų širdyse, su kuriais blogai elgiamasi, jei jie nėra nužudyti.

1e- *Tuo metu tie tavo žmonės, kurie bus rasti įrašyti knygoje, bus išgelbėti.*

Tai yra gyvenimo knyga, nes be kompiuterio Dievas taip pat sudarė visų Adomas ir Ieva bei jų palikuonių sukurtų būtybių sąrašą. Kiekvieno žmogaus gyvenimo pabaigoje galutinį likimą lėmė Dievas, kuris išlaikė du sąrašus: išrinktųjų ir puolusiųjų, vadovaudamasis dviem keliais, žmonijai pateiktais Įst.30:19-20: *Aš kviečiu dangus ir žemę šiandien liudija prieš tave: Aš padėjau prieš tave gyvenimą ir mirtį, palaiminimą ir prakeikimą. Rinkitės gyvenimą, kad gyventumėte jūs ir jūsų palikuonys, mylėti VIEŠPATĮ, savo Dievą, klausyti Jo balso ir prie jo prisirišti, nes nuo to priklauso tavo gyvenimas ir tavo dienų ilgis...* Jo pasirinkimu *blogiui* yra Romos popiežiaus galutinis galas, *sudegintas ugnyje*, mums atskleidžiamas Dan.7:9-10; tai dėl jo *įžūlių žodžių dievų Dievo atžvilgiu* pagal Dan.11:36.

Apr 20:5, Kristaus sugrįžimą lydi mirusiųjų prisikėlimas Kristuje, kuris vadinamas *pirmuoju prisikėlimu*: *Palaiminti ir šventi tie, kurie dalyvauja pirmame prisikėlime, nes antroji mirtis neturi jiems galios.*

Dan 12:2 2 *Daugelis tų, kurie miega žemės dulkėse, pabus: vieni amžinam gyvenimui, kiti pajuokimui ir amžinai gėdai.*

2a- *Daugelis tų, kurie miega žemės dulkėse, pabus, kai kurie amžinajam gyvenimui,*

Pirmiausia atkreipkime dėmesį, kad įprastai *mirusieji* gerai miega **žemės dulkėse**, o ne nuostabiame rojuje ar degančiame pragare, kaip moko ir tiki klaidingos krikščionių ar pagonių religijos. Šis paaiškinimas atkuria tikrąjį mirusiųjų statusą, kaip mokoma Ecc.9:5-6-10: *Visiems gyviesiems yra viltis; ir net gyvas šuo geriau už negyvą liūtą. Gyvieji iš tikrųjų žino, kad jie mirs; bet mirusieji nieko nežino ir už juos nebemoka, nes jų atminimas užmirštas. Ir jų meilė, ir neapykanta, ir pavydas jau pražuvo; ir jie niekada nebeturės jokios dalies tame, kas daroma po saule . . . Viską, ką tavo ranka randa su tavo jėgomis, daryk tai; Pragare, kur tu eini, nėra nei darbo, nei minčių, nei žinių, nei išminties. (Mirusiųjų buveinė, kuri yra žemės dulkės).*

Po mirties minties nėra, nes mintis gyvena žmogaus smegenyse, tik tada, kai jis dar gyvas ir maitinasi širdies plakimo siunčiamu krauju. Ir šis kraujas pats turi būti išgrynintas plaučių kvėpavimu. Dievas niekada nieko kito nesakė, nes Adomui, kuris tapo nusidėjėliu per nepaklusnumą, Pr 3:19 pasakė: *Savo veido prakaitu valgysi duoną, kol sugrįši į žemę, iš kurios buvai paimtas; nes tu esi dulkė ir į dulkes sugrįši*. Kad patvirtintume šią mirusiojo niekio būseną, skaitome Ps.30:9: *Ką tu laimėsi praliedamas mano kraują, priversdamas mane nusileisti į duobę? Ar dulkės tave pagyrė? Ar tai byloja apie jūsų lojalumą? Ne, nes negali pagal Ps.115:17: Ne mirusieji švenčia Viešpatį, ne kas nors iš tų, kurie nusileidžia*

i tylos vietą. Tačiau tai netrukdo Dievui vėl sukelti gyvybę, kuri egzistavo anksčiau, ir būtent ši kūrybinė galia daro jį Dievu, o ne angelu ar žmogumi.

Abu keliai turi du galutinius padarinius ir Apžvalga 20 mums sako, kad juos skiria tūkstantis septintojo tūkstantmečio *metų*. *Nors šių tūkstančio metų* pradžioje visa žmogaus gyvybė išnyksta nuo žemės paviršiaus, puolusieji bus prikelti tik po to, kai šventieji ir Jėzus Kristus įvykdys jų nuosprendį savo celestialinėje karalystėje. Šia žinute, pridėta prie ^{7- ojo} trimito, Apr.11:18 patvirtina, sakydamas: *Tautos buvo piktos; ir atėjo tavo rūstybė, atėjo laikas teisti mirusiųsias, atlyginti savo tarnams pranašams, šventiesiems ir tiems, kurie bijo tavo vardo, mažiems ir dideliems, ir sunaikinti tuos, kurie naikina žemę*. Šioje eilutėje *mirusiųjų teismas* priverčia Dievą pirmiausia prikelti savo ištikimus mirusius išrinktuosius, kad jie galėtų teisti nedorėlius, esančius mirties būsenoje.

2b- *o kiti už priekaištą, už amžiną gėdą.*

Amžinybė priklausys tik gyviesiems. Po paskutinio teismo sunaikinimo puolusiųjų priekaištai ir gėda išliks tik amžinoje išrinktųjų, angelų ir Dievo atmintyje.

Dan 12:3 *Tie, kurie supranta, spindės kaip dangaus šviesa, o tie, kurie daug moko teisumo, spindės kaip žvaigždės per amžių amžius.*

3a- *Tie, kurie yra protingi, spindės kaip dangaus spindesys*

Intelektas iškelia žmogų aukščiau gyvūnų. Jį atskleidžia gebėjimas samprotauti, daryti išvadas stebint faktus arba paprasčiausiai išvedant. Jei žmonės nebūtų maištaujantys dėl laisvės, kurią jiems suteikia Dievas, protas vestų visą žmoniją link to paties Dievo buvimo ir jo įstatymų pripažinimo. Kadangi nuo Mozės laikų Dievas turėjo raštu užfiksuoti svarbiausius savo apreiškimo žmonėms įvykius. Štai toks samprotavimo būdas. Monoteistinis tikėjimas atsirado hebrajų žmonių istorijoje. Todėl jo liudijimas ir jo raštai turi pirmenybę prieš visus kitus raštus, priskiriamus tam pačiam unikaliai Dievui. Tai, kad reikia kovoti su Dievo tauta, tebėra normali galimybė, tačiau prieš šventuosius raštus reikia kovoti, tampa velnišku darbu. Jėzaus Kristaus įkurto tikėjimo šaltiniai ir nuorodos yra iš senosios Sandoros hebrajų raštų, kurie suteikia jam teisėtumo. Tačiau Romos katalikų doktrina šio principo nepaiso, todėl nei ji, nei islamo Koranas negali pretenduoti į gyvąjį Dievą, viso to, kas gyva ir egzistuoja, kūrėju. Jėzus patvirtino principą, Jono 4:22 primindamas, kad *išgelbėjimas ateina iš žydų: Jūs garbinatė tai, ko nepažįstate; mes garbiname tai, ką žinome, nes išgelbėjimas ateina iš žydų*.

Šioje pirmoje išrinktųjų grupėje Dievas paskiria žmones, kurie buvo išgelbėti be ypatingų žinių dėl jų ištikimybės, pasireiškusių rizikuojant jų gyvybe nuo pat Adomo ir Ievos; ir tai iki 1843 m. Jie yra išgelbėti, nes jų darbai liudijo apie jų intelektą ir jų paklusnumu pasireiškusių dieviškųjų įstatymų priėmimą. Šioje grupėje ištikimiausi ir **taikiausi protestantai** iki 1843 m. pavasario naudojami Dievo kantrumu, kuris tik nuo tos datos įpareigojo laikytis savo šventojo šabo. Apr.2:24-25 patvirtins šią išimtį: *tau, visiems kitiems Tiatyroje, kurie nepriėmė šios doktrinos ir kurie nepažino Šėtono gelmių, kaip jie jas vadina, sakau tau: nedėkite sau jokios kitos naštos; tik laikykitės to, ką turite, kol aš ateisiu.*

3b – *ir tie, kurie moko teisumo minią, spindės kaip žvaigždės per amžių amžius*

Ši antroji grupė yra atskirta dėl aukšto pašventinimo lygio, kurį žemėje atstovauja nuo 1843 m. Atrinkta atliekant tikėjimo testą, iš pradžių pagrįstą Jėzaus Kristaus sugrįžimo viltimi, iš eilės 1843 m. pavasariui ir 1844 m. rudenį, jo pašventinimas Dievo buvo įteisintas atkūrus šabą, kurį jis vėl praktikavo po ilgų tamsos, užmaršties ir paniekos amžių. jam.

Dėl šio padalijimo į dvi grupes jie skiriasi tuo, kad jie yra susiję su Dievo teisingumu, dėl jų statuso atsižvelgiant į dešimt jo įsakymų ir kitų jo sveikatos bei kitų potvarkių. Originaliame Exo.20:5-6 tekste, antrasis Romos išbrauktas įsakymas, aiškiai atskleidžia Dievo įsakymų paklusnumo svarbą ir primena du kelius bei du priešingus galutinius likimus: ... *Aš pavydus. Dieve kas bausk už tėvų kaltę vaikams iki trečios ir ketvirtos kartos tiems, kurie manęs nekenčia ir laužo mano įsakymus, ir pasigailėk tų, kurie mane myli ir laikosi mano įsakymų iki tūkstančio kartų.*

žvaigždžių egzistavimo mūsų žemiškoje kūryboje priežastį. Jie turėjo tik pagrindą egzistuoti, kad tarnautų kaip Dievo išrinktųjų žemiškųjų išrinktųjų simbolis; ir būtent Pr.1:17 atskleidžia jų žinią: *Dievas juos pastatė dangaus platybėje, kad apšviestų žemę.* Tada Dievas juos naudoja, kad parodytų Abraomui daugybę jo palikuonių Pradžios 15:5: *Suskaičiuokite dangaus žvaigždes, jei galite jas suskaičiuoti; tokie bus tavo palikuonys.*

žvaigždžių statusas gali keistis priklausomai nuo atpirkto tikinčiojo atliekamų darbų. Dvasiškai krisdama per savo nepaklusnumą, *žvaigždė krenta*, ji *nukrenta iš dangaus*. Vaizdas bus sukeltas vaizduojant ^{protestantų} tikėjimo žlugimą 1843 m., paskelbtą tikru dangaus ženklų 1833 m., *6-uju antspaudu* Apr.6:13: *ir dangaus žvaigždės nukrito į žemę, kaip tada, kai „a smarkaus vėjo supurtytas figmedis išmeta žalias figas.* Ir vėl Apr.12:4: *Jo uodega nuvilko trečdalį dangaus žvaigždžių ir numetė jas į žemę.* Ši žinia atnaujina Dan.8:10: *Ji pakilo į dangaus armiją ir nuleido į žemę dalį tos kariuomenės bei žvaigždes ir jas sutrypė.* Dvasia Romos popiežiaus režimui priskiria trečdaliu atpirktų tikinčiųjų dvasinį nuopuolį; apgauti žmonės, kurie veltui tikės Kristaus išganymu ir reikalaus jo teisingumo.

Dan 12:4 *Tu, Danieliau, saugok šiuos žodžius paslapyje ir užantspauduok knygą iki pabaigos. Tada daugelis jų skaitys, ir žinių padaugės.*

4a- Šis ***pabaigos laikas*** žino keletą vienas po kito einančių fazių, tačiau oficialiai jis prasidėjo 1843 m. pavasarį, kai buvo pradėtas taikyti dieviškasis dekretas, iš anksto parašytas Dan.8:14: ***Iki vakaro-ryto 2300 m. ir bus šventumas. pateisinamas***. 1994 m. antroji pabaigos era buvo pažymėta visuotinės adventistų institucijos pasmerkimu. Danieliaus knyga buvo skaitoma nuo 1843 m., tačiau ji niekada nebuvo teisingai interpretuota prieš šį darbą, kurį vis dar ruošiu 2021 m., o šį – nuo 2020 m. Todėl būtent ši data žymi jo ***žinių viršūnę***, todėl čia tikrasis paskutinis ***pabaigos laikas***, kuris baigsis tikru žinomo ir laukiamo Jėzaus Kristaus sugrįžimu 2030 m. pavasarį. Matome, kad šie 2020 metai jau buvo gerai Dievo pažymėti nes visą žmoniją užklumpa mirtingumas nuo Covid-19 viruso, kuris Kinijoje pasirodė 2019 m., o popiežiaus katalikiškoje Europoje – tik nuo 2020 m. 2021 m. virusai mutuoja ir toliau puola kaltą ir maištingą žmoniją.

Adventistų tikėjimo išbandymas iliustruotas

Dan 12:5 *Ir aš, Danielius, pažiūrėjau ir štai stovėjo dar du vyrai, vienas šiaapus upės, o kitas kitoje upės pusėje.*

5a - Prisiminkite! Danielius yra ant upės „Hiddekel“, Tigras, šis žmogus valgytojas. Tačiau abiejose upės pusėse yra du vyrai, vadinasi, vienas sugebėjo ją perplaukti, o kitas ruošiasi tai daryti. Jau Dan.8:13 įvyko diskusija tarp dviejų šventųjų.

Dan 12:6 *6 Vienas iš jų tarė vyrui, apsirengusiam drobėmis, stovinčiam virš upės vandeny: „Kada baigsis šie stebuklai?“*

6a- Dan.8:14 šventųjų klausimai buvo gavę iš Dievo atsakymą 2300 vakaro-ryto, kuris nulėmė 1843 m. datą. Čia pakartojamas požiūris ir šį kartą klausimas susijęs su pasaulio pabaiga; momentas, kai pranašystė nustos būti naudinga. Klausimas užduodamas Kristui, kuriam atstovauja šis *lininiais drabužiais apsirengęs vyras*, stovintis *virš upės* ir stebintis, kaip ją perplaukia vyrai. Dievas naudoja Raudonosios jūros perėjimo vaizdą, kuris išgelbėjo hebrajus, bet paskandino jų priešus egiptiečius.

Dan 12:7 *Aš išgirdau vyrą, apsirengusį drobiniais, stovintį virš upės vandeny. jis pakėlė dešinę ir kairę ranką į dangų ir prisiekė amžinai gyvenančiuoju, kad tai bus laiku, laikai ir pusei laiko, ir kad visa tai baigsis, kai sustiprės žmonės. šventasis bus visiškai palaužtas.*

7a- *Ir aš išgirdau vyrą, apsirengusį lininiais drabužiais, kuris stovėjo virš upės vandeny; jis pakėlė dešinę ir kairę ranką į dangų,*

Arbitražo pozicijoje Jėzus Kristus pakelia savo palaiminančią dešinę ir baudžiančią kairę ranką į dangų, kad iškilmingai pareikštų.

7b- *ir jis prisiekė tuo, kuris gyvena amžinai, kad tai bus laiku, laikai ir pusę laiko*

Cituodamas pranašiską popiežiaus valdymo trukmę, Kristus parodo ir primena savo nuosprendį, kuris praeityje pasmerkė jo bažnyčią kentėti popiežiaus režimo išnaudojimą ir prieš jį buvusių barbarų invazijų keiksmus; tai dėl to, kad nuo 321 m. kovo 7 d. buvo atsisakyta šabo. Tikintieji adventistų išbandymų laikais yra įspėjami. Tačiau antroji priežastis skatina Dievą sužadinti šį popiežiaus valdymą; tai jos pradžios data – 538 m. Pasirinkimas yra protingas, nes ši data 538 m. bus pagrindas skaičiavimams, kuriuos mums pasiūlys pranašystė, pateikdama mums naujas pranašiskas trukmes 11 ir 12 eilutėse.

7c- *ir kad visi šie dalykai baigsis, kai šventųjų žmonių jėgos bus visiškai palaužtos*

Šis trumpas sakinyš šį kartą gerai apibendrina tikrąjį pabaigos momentą: tą, kai pasibaigus paskutinei *didelei nelaimėi* išrinktieji atsидurs ant sunaikinimo slenksčio, išnaikinti nuo žemės paviršiaus; pažymi tikslumą: *visiškai sugedęs*.

Dan 12:8 *Aš girdėjau, bet nesupratau. ir aš paklausiau: Viešpatie, koks bus šių dalykų rezultatas?*

8a- Vargšas Danielius! Jei jo knygos supratimas vis dar yra paslaptis tiems, kurie gyvena 2021 m., kaip jis nepasiekiamas ir nenaudingas jo paties išgelbėjimui!

Dan 12:9 *Jis tarė: „Eik, Danieliau, nes šie žodžiai bus laikomi paslapyje ir užantspauduoti iki pabaigos“.*

9a – Angelo atsakymas paliks Danielių alkanas, bet patvirtina vėlyvą pranašystės išsipildymą, skirtą krikščionių eros *pabaigai* .

Dan 12:10 *Daugelis bus apvalyti, išbalinti ir rafinuoti; nedorėliai darys pikta, ir niekas iš nedorėlių nesupras, bet supras tie, kurie turi supratimo.*

10a – *daugelis bus išvalyti, išbalinti ir išgryninti*

Pakartodamas čia tikslia Dan 11:35 žodžio citatą, angelas patvirtina popiežiaus tapatybę arogantiško ir despotiško *karaliaus* , *kuris iškelia save aukščiau už visus dievus* ir net vieną tikrąjį *Dievą* , 36 eilutėje.

10b- *nedorėlis darys pikta ir niekas iš nedorėlių nesupras,*

Angelas iššaukia principą, kuris tęsis iki pasaulio pabaigos, blogio pratęsimas vaizduojamas Danieliaus pranašystėse, išplečiant graikų nuodėmės „*varį*“ ir romėnų jėgos „*geležį*“ iki Kristaus sugrįžimo. . Nedorėliams dvigubai trukdys suprasti: pirma, jų asmeninis nesidomėjimas, ir, antra, Dievo suteikta *apgaulės galia* , *leidžianti jiems tikėti melu* pagal 2 Tes.2:11-12: *Taip pat Dievas siunčia jiems galią. sumišimo, kad jie patikėtų melu* , *kad visi, kurie netikėjo tiesa, bet mėgo neteisumą, būtų pasmerkti* .

10c- *bet kas turi supratimo supras.*

Šis pavyzdys įrodo , kad dvasinis *intelektas* yra ypatinga Dievo dovana, tačiau prieš tai gerai panaudojamas visiems normaliems žmonėms suteiktas pagrindinis *intelektas* . Nes net ir šiame standarte žmonės painioja išsilavinimą ir jo diplomus su *intelektu* . Taigi prisimenu šį skirtumą: instrukcija leidžia įvesti duomenis į žmogaus atmintį, tačiau tik *intelektas* leidžia juos tinkamai ir išmintingai panaudoti.

Dan 12:11 *Nuo to laiko, kai nutrūks nuolatinės aukos ir įsitvirtins bjauri dykuma, bus tūkstantis du šimtai devyniasdešimt dienų.*

11a – *Nuo to laiko, kai nutrūksta amžina auka*

Dar turiu jums priminti, bet žodžio „*auka*“ originaliaime hebrajiškame tekste nėra. Ir šis tikslumas yra labai svarbus, nes tai *amžina* yra susijusi su celestialine Jėzaus Kristaus kunigyste. Popiežius, atkartodamas jo užtarimą žemėje, atima iš Jėzaus Kristaus jo, kaip jo išrinktųjų nuodėmių, užtarėjo, vaidmenį.

Ši uzurpuota paralelinė žemiškoji tarnystė prasideda 538 m.; data, kai Vigilijus I' pirmasis tituluotas popiežius, apsigyveno Romoje, Laterano rūmuose, ant Caeliaus kalno (dangus).

11b- *ir kur bus sukurta šlykšti dykuma*

Tai yra, nuo 538 m., datos, kai prasideda popiežiaus Romos karaliavimas, minimas Dan.9:27: *ir bus ant sparno sunaikinimo bjaurybės, net iki sunaikinimo, ir ji bus sunaikinta* [pagal] , *kas buvo nuspręsta, dykynėje* [žemėje] .

Šioje eilutėje, nukreiptoje į 538 m. datą, Dvasia nukreipta tik į popiežiaus Romą, o tai paaiškina žodžio „bjaurybė“ vienaskaitą. To nebuvo Dan.9:27, kur buvo įtrauktos abi Romos fazės – pagoniškos ir popiežiaus.

Atkreipkime dėmesį į dviejų dalykų grupavimą šioje eilutėje: „*amžinųjų paėmimas*“ į Kristų Dan.8:11 ir *popiežiaus „sparnas“* , kuris neša „*pasibjaurėtiną dykumą*“ , cituotą Dan. 9:27. Siedama šiuos du veiksmus su ta pačia data 538 m. ir ta pačia esybe, Dvasia patvirtina ir įrodo, kad šių nusižengimų autorius iš tiesų yra Romos popiežius.

Dan.11:31 veiksmas, priskiriamas Graikijos karaliui Antiochui 4, pateikė mums tipinį modelį to, ką Dievas vadina " *dykumo bjaurybe* ". Popiežius ją atgamina, bet 1260 ilgų kruvinų metų.

11c – *bus tūkstantis du šimtai devyniasdešimt dienų.*

Kad nurodytos pranašiškos trukmės, susijusios su pabaigos laiku, būtų nepakartojamos, visose Danieliaus pranašystėse vienetas dedamas prieš skaičių: *1290 dienos ; dienos 1335* (kita eilutė); Dan.8:14: *vakaras-rytas 2300* ; o jau Dan.9:24: 70 savaitės.

Turime atlikti tik labai paprastą skaičiavimą: $538 + 1290 = 1828$.

Šios 1828 m. datos tikslas yra suteikti adventistų renginiui visuotinį pobūdį, nes jis skirtas trečiajam iš penkerių metų adventistų konferencijų, vykstančių Albury parke Londone, dalyvaujant Anglijos karališkajai šeimai.

Dan 12,12 *Palaimintas, kuris laukia ir atvyks iki tūkstančio trijų šimtų trisdešimt penkių dienų.*

12a- Tik ši eilutė mums suteikia šių dviejų pranašišku trukmių prasmę. Tema yra Kristaus sugrįžimo laukimas, tačiau ypatingas laukimas, pagrįstas skaitiniais Biblijos teiginiais. Būtinai naujas skaičiavimas: $538 + 1335 = 1873$. Angelas mums pateikia dvi datas, kurios atitinkamai žymi adventistinio tikėjimo išbandymo, atlikto tarp 1828 ir 1873 m., pradžią ir pabaigą. Tokiu būdu mūsų dėmesys nukreipiamas nukreiptas į 1843 ir 1844 m. datas, kurios buvo būtent dviejų iš eilės lūkesčių dėl šlovingo Jėzaus Kristaus sugrįžimo į JAV, taigi į žemę, priešastys. protestantas.

„Tigro“ upės kirtimo atvaizde žmonių sielas valgantis tigras yra šios 1843–1844 m. datos, dėl kurių atmetinas protestantas iš dvasinio gyvenimo pereina į dvasinę mirtį. Kita vertus, tas, kuris išlaikė išbandymą, išeina gyvas ir Dievo palaimintas iš šio pavojingo perėjimo. Jis gauna iš Dievo ypatingą palaiminimą: „ *Palaimintas, kuris pasiekia 1873 metus!* »

Dan 12:13 13 *O tu eik savo galo link; ilsėsitės ir paliksite savo paveldą dienų pabaigoje.*

13a- Danielius po pirmojo prisikėlimo, kuriame bus prisikeltas, sužinos visų dalykų, kuriuos jis mums perdavė, prasmę. Tačiau vis dar gyvam adventistui jo mokymas vis tiek bus papildytas Jono Apokalipsėje esančiais apreiškimais.

Danieliaus knyga puikiai slepia savo didžiulius turtus. Mes atkreipėme dėmesį į padrąsinimo pamokas, kurias Viešpats kreipia į savo išrinktuosius paskutiniiais laikais, nes šios paskutinės dienos grįš prie baimės ir nesaugumo normos, vyravusios per visą žmonijos istoriją žemėje. Dar kartą, bet paskutinis, išrinktieji pareigūnai bus išskirti ir laikomi atsakingais už nelaimes, kurios ištiks maištingus išgyvenusius Trečiąjį pasaulinį karą, paskelbtą Dan.11:40-45 ir Apr.9:13. Ezechielio 14 skyriuje pateikiami standartiniai tikėjimo modeliai: Nojus, Danielius ir Jobas. Kaip ir Nojus, mes turėsime pabėgti ir atsisipirti pasaulio minčių srovei, statydami ištikimybės Dievui arką. Kaip ir Danielius, mes privalome išlikti tvirtai įsipareigoję atlikti savo, kaip išrinktų pareigūnų, pareigą, atsisakydami klaidingos religijos nustatytų standartų. Ir mes, kaip ir Jobas, turėsime priimti fizines ir psichines kančias, kai tik Dievas tai leis, turėdami

pranašumą prieš Jobą: iš jo patirties sužinojome, kodėl Dievas leidžia šiuos išbandymus.

Danieliaus knyga taip pat leido mums geriau suprasti nematomą dangiškąjį gyvenimą. Tai atradus šį personažą, vardu Gabrielius, vardą, kuris reiškia „tas, kuris mato Dievo veidą“. Jis dalyvauja visose svarbiose dieviškojo išganymo plano misijose. Ir mes turime suvokti, kad celestialinėje Dievo karalystėje iš jo ir visų gerųjų angelų buvo atimtas Mykolo, angeliškos Dievo išraiškos, buvimas jo žemiškojo įsikūnijimo metu, būtent 35 metus. Puikiai dalindamasis meile, Micaël taip pat dalijasi savo autoritetu, sutikdamas būti tik „*vienu iš pagrindinių lyderių*“. Bet Gabrielius taip pat pristatė jį Danieliui, išrinktajam tarp išrinktųjų, kaip „*tavo tautos vadą*“. Dan.9 mums labai aiškiai atskleidžia viską, ko Jėzus ateina atlikti, kad išgelbėtų savo ištikimuosius išrinktuosius. Taip aiškiai paskelbtas dieviškasis gelbėjimo projektas, kuris balandžio 3 d., 30 d., buvo įvykdytas nukryžiuvus Jėzų Kristų.

Danieliaus knyga mums parodė, kad tikėjimą gali parodyti tik suaugęs žmogus. Ir kad, anot Dievo, vaikas suaugęs sulaukęs trylikos metų. Taigi visose klaidingose religijose galime matyti tik karčius vaisius, duodamus kūdikių krikšto ir religinio gimimo paveldėjimo. Jėzus pasakė Morkaus 16:16: *Kas tiki ir pasikrikštys, bus išgelbėtas; kas netikės, bus pasmerktas*. Taigi tai reiškia, kad prieš krikštą turi būti tikėjimas ir jis turi būti parodytas. Po krikšto Dievas ją išbandė. Be to, dar vienas Danieliaus apreikštas perlas, šie Jėzaus žodžiai iš Mato 7:13 pasitvirtina: *Įeikite pro siauras duris. Nes platūs yra vartai, platus yra kelias, vedantis į pražūtį ir daug kas eina tuo keliu*; ir taip pat Mt.22:14: *Nes daug pašaukty, bet mažai išrinktųjų*; pagal Dan.7:9, *dešimt mlrd pašauktas* atsiskaityti prieš Dievą tik už vieną milijoną iš atpirktųjų išrinktųjų išgelbėtų, nes jie tikrai gerai tarnaus Dievui Kūrėjui Kristuje Šventojoje Dvasioje.

12 skyrius ką tik padėjo pamatus knygos „Apokalipsė“ struktūrai, primindamas 538, 1798, 1828, 1843–1844 datas, paslėptas ir siūlomas, bet esmines Apokalipsės laiko skirstymui, ir 1873 m. būti pastatytas vienu nelaimėi ir kitų laimei.

Ivadas į pranašišką simboliką

Visuose Biblijos palyginimuose Dvasia naudoja žemiškus elementus, kurių tam tikri kriterijai gali simbolizuoti anonimines esybes, kurios pateikia bendrus kriterijus. Todėl kiekvienas naudojamas simbolis turi būti išnagrinėtas visais aspektais, kad būtų galima išgauti Dievo paslėptas pamokas. Paimkite, pavyzdžiui, žodį „*jūra*“. Pagal Pr 1:20 Dievas jį apgyvendino įvairiausiais gyvūnais, nesuskaičiuojamais ir anoniminiais. Jo aplinka yra mirtina žmogui, kuris gyvena kvėpuodamas oru. Taip jis tampa mirties simboliu žmogui, kuris pagrįstai taip pat gali bijoti jos druskingumo, dėl kurio žemė tampa sterili. Akivaizdu, kad šis simbolis nėra palankus žmonijai ir dėl savo mirties reikšmės Dievas duos jo vardą hebrajiškam apsiplovimo rezervuarui, kuris yra krikšto vandenų simbolis. Dabar krikštyti reiškia panardinti, numirti paskendusiam, kad vėl gyventum Jėzuje Kristuje. Nepateisinamas senis vėl prisikelia nešdamas Kristaus teisumą. Ten matome visą vieno dieviškosios kūrybos elemento – *jūros* – turtingumą. Remdamiesi šiuo mokymu, mes geriau suprasime prasmę, kurią Dievas suteikia šiai Danieliaus 7:2-3 eilutei: „... *ir štai keturi dangaus vėjai pučia į didelę jūrą. Ir keturi dideli žvėrys išėjo iš jūros, skirtingi vienas nuo kito*. Žinokite, kad „*keturi dangaus vėjai*“ rodo visuotinius karus, kurie atneša pergalingas tautas į valdžią. Čia „*didžioji jūra*“ simbolizuoja *pagonių tautų mases, kurios, negerbdamos Dievo, jo akimis prilygsta „jūros“ gyvūnams*. Išraiškoje „*keturi dangaus vėjai*“ „*keturi*“ reiškia 4 pagrindinius Šiaurės, Pietų, Rytų ir Vakarų krypčių taškus. „*Dangaus vėjai*“ keičia dangaus išvaizdą, pučia debesis, sukelia audras ir atneša lietų; nustumdami į šalį debesis, jie skatina saulės šviesą. Taip pat karai sukelia didelius visuomenės politinius pokyčius, didžiulius sukrėtimus, kurie suteikia dominavimą naujoms pergalingoms tautoms, kurias pasirinko Dievas, bet jie nėra jo palaiminti. Kadangi paskirtas „gyvūnu“, jis neturi teisės į palaiminimus, skirtus tikriems žmonėms; jo ištikimieji išrinktieji, kurie vaikšto dieviškoje šviesoje nuo Adomo ir Ievos, iki pasaulio pabaigos. O kas yra jos išrinktieji? Tie, kuriuose jis atpažįsta savo atvaizdą, nes žmogus buvo sukurtas pagal Dievo paveikslą pagal Pr.1:26. Atkreipkite dėmesį į šį skirtumą: žmogus yra sukurtas arba sukurtas Dievo pagal savo paveikslą, o gyvūną sukuria jo aplinka, jūrinė, žemiška ar dangiška, pagal Dievo duotą tvarką. Veiksmožodžio pasirinkimas žymi statuso skirtumą.

Kaip antrą pavyzdį, paimkime žodį „*žemė*“. Pagal Pr.1:9-10, šis pavadinimas „*žemė*“ duodamas sausai žemei, kuri išplaukė iš „*jūros*“; atvaizdas, kurį Dievas panaudos Apr.13, simbolizuodamas protestantų tikėjimą, kilusį iš katalikų tikėjimo. Tačiau pažvelkime į kitus „žemės“ *aspektus*. Žmogui jis palankus, kai jį maitina, bet nepalankus, kai įgauna sausringos dykumos pavidalą. Todėl tai priklauso nuo gero laistymo iš dangaus, kad būtų palaima žmogui. Šis laistymas taip pat gali būti iš upių, kurios kerta ją; Štai kodėl pats Dievo žodis Biblijoje lyginamas su „*gyvojo vandens šaltiniu*“. Būtent šio „*vandens*“ *buvimas ar nebuvimas lemia „žemės“* prigimtį ir dvasiškai – žmogaus tikėjimo, kurį sudaro 75 % vandens, kokybę.

Kaip trečią pavyzdį paimkime žvaigždes danguje. Pirma, „*saulė*“, iš teigiamos pusės, ji šviečia; pagal Pr.1:16, tai „*dienos*“ šviesulys, šildo ir skatina augalų, iš kurių žmogus gamina maistą, augimą. Neigiama yra tai, kad jis sudegina pasėlius dėl per didelio karščio arba lietaus trūkumo. Galilėjus buvo teisus, jis yra mūsų visatos centre ir visos jo sistemos planetos sukasi aplink jį. Ir visų pirma jis yra didžiausias, Biblija jį vadina „*didžiausiu*“ Pradžios 1:16, karščiausiu ir neįperkamas. Visi šie kriterijai daro jį tobulu Dievo atvaizdu, kuriame yra visos šios savybės. Niekas negali matyti Dievo ir gyventi, nei jis gali padėti kojas ant „*saulės*“; vienintelė vyriška žvaigždė, o visos kitos yra planetos arba feminizuotos žvaigždės. Po jo „*mėnulis*“, „*mažiausias*“: pagal Pr.1:16 tai yra nakties, tamsos, kuriai jis vadovauja, šviesulys. Todėl „*mėnulis*“ turi tik neigiamą žinią. Nors ir artimiausia mums, ši žvaigždė ilgą laiką saugojo savo paslėptos pusės paslaptį. Ji nešviečia pati, bet kaip ir visos kitos planetos, progresuojančiu ciklu siunčia mums atgal silpną šviesą, kurią gauna iš „*saulės*“. Pagal visus šiuos kriterijus „*mėnulis*“ yra puikus simbolis, atstovaujantis, pirma, judaizmo religijai ir, antra, klaidingai krikščioniškajai Romos katalikų popiežiaus religijai nuo 538 m. iki šių dienų ir liuteronų protestantizmui, kalvinizmui ir anglikonams, Danguje taip pat yra „*žvaigždžių*“, kurios pagal Pr.1:14-15-17 atlieka du vaidmenis, kuriuos dalijasi su „*saule ir mėnuliu*“. „*Pažymėti eros, dienas ir metus*“ ir „*apšviesti žemę*“. Dauguma jų šviečia tik tamsoje, naktį. Tai idealus simbolis, vaizduojantis Dievo tarnus, tikruosius, kol pranašystė priskiria jiems nuopuolį; tai rodo jų dvasinio statuso pasikeitimą. Tai bus žinia, kurią Dievas panaudos primindamas krikščionybės nuopuolį dėl romėnų melo Dan.8:10 ir Apr.12:4; ir visuotinio protestantizmo žlugimas Apr.6:13 ir 8:12. Atskirai, „*žvaigždė*“ žymi katalikų popiežių Apr.8:10-11, protestantų tikėjimą Apr.9:1; ir susirinko į karūną iki 12-os, pergalingos Išrinktosios Asamblėjos, Apr.12:1. Dan.12:3 nurodo juos kaip simbolius „*tų, kurie moko teisumo minią*“, tai yra „*tų, kurie apšviečia žemę*“ Dievo duota šviesa.

Šie penki simboliai vaidins svarbų vaidmenį Apokalipsės pranašystėje. Todėl galite išmokti atrasti paslėptus pranešimus, nešamus pagal pateiktų simbolių kriterijus. Tačiau kai kuriuos būtų sunku atrasti, todėl pats Dievas nurodo raktą į paslaptį Biblijos eilutėse, pavyzdžiui, žodžiuose „*galva ir uodega*“, kuriuos galima suprasti tik pagal reikšmę, kurią Dievas jiems suteikia Iz.9: 14, kur skaitome: „*Teisėjas arba seniūnas yra galva, pranašas, kuris moko melo, yra uodega*“. Tačiau 13 eilutėje lygiagrečiai, todėl turint tas pačias reikšmes, siūloma „*palmės šakelė ir nendrė*“; „*nendrė*“, kuri reprezentuos Romos popiežių Apr.11:1.

Taip pat yra simbolinė figūrų ir skaičių reikšmė. Kaip pagrindinė taisyklė, mes turime didėjimo tvarka:

Skaičiui „1“: unikalumas (dieviškas arba skaitinis)

Skaičiui „2“: netobulumas.

Skaičiui „3“: tobulumas.

Skaičiui „4“: universalumas (4 pagrindiniai taškai)

Skaičiui „5“: vyras (vyriškas arba moteriškas žmogus).

Skaičiui „6“: dangaus angelas (dangiškoji būtybė arba pasiuntinys).

Skaičiui „7“: pilnatvė. (Taip pat: Dievo kūrėjo antspaudas)

Virš šio skaičiaus turime pirmųjų septynių pagrindinių skaitmenų priedų derinius; pavyzdžiai: $8 = 6+2$; $9 = 6+3$; $10 = 7+3$; $11 = 6+5$ ir $7+4$; $12 = 7+5$ ir $6+6$; $13 = 7+6$. Šie pasirinkimai turi dvasinę reikšmę šiuose Apreiškimo skyriuose nagrinėjamosiomis temomis. Danieliaus knygoje 2, 7, 8, 9, 11 ir 12 skyriuose randame pranašiškus pranešimus apie mesijinę krikščionių erą.

Knygoje Apreiškimas, atskleistas apaštalui Jonui, simbolinis skyrių numerių kodas yra nepaprastai atskleidžiantis. Krikščionybės era yra padalinta į dvi pagrindines istorines dalis.

Pirmasis, pridamas prie skaičiaus „2“, apima didžiąją dalį krikščioniškojo tikėjimo doktrininio „netobulumo“ laiko, kurį nuo 538 m. atstovauja Romos katalikų popiežius, religinės normos, nustatytos nuo 321 m. kovo 7 d. pagonių Romos imperatoriaus Konstantino, paveldėtojas. ^{as.} 2 skyrius apima visą laiką nuo 94 iki 1843 m.

Antroji dalis, pavaizduota skaičiumi „3“, nuo 1843 m. yra susijusi su „adventistų“ laiku, kai Dievas reikalauja apaštališkojo doktrininio „tobulumo“, atkurto pagal programą, išpranašauta Dievo įsakymu, cituotu Dan.8:14. Šis tobulumas bus pasiektas palaipsniui iki Kristaus sugrįžimo, kurio tikimasi 2030 m. pavasarį.

Virš skaičiaus 7, skaičius 8, $2+6$, primena velniškų darbų (6) netobulumo laiką (2). Skaičius 9, $3+6$, rodo tobulumo laiką (3) ir lygiai taip pat velniškus darbus (6). Skaičius 10, $3+7$, pranašauja tobulumo laiką (3), dieviškojo darbo pilnatvę (7).

Skaičius „11“ arba, daugiausia, $5+6$, yra skirtas prancūzų ateizmo laikui, kai žmogus (5) siejamas su velniu (6).

Skaičius „12“, t. y. $5+7$, atskleidžia žmogaus (5) ryšį su Dievu kūrėju ($7 =$ pilnatvė ir jos karališkasis antspaudas).

Skaičius „13“ arba $7+6$ reiškia krikščioniškos religijos, susijusios su velniu, pilnatvę (7); popiežius pirmasis (*jūra*) ir protestantas (*žemė*) paskutinėmis dienomis.

Skaičius „14“ arba $7+7$ reiškia adventistų darbą ir jo visuotinę žinią (*Amžinoji Evangelija*).

Skaičius „15“, t.y. $5+5+5$ arba 3×5 , primena žmogaus (3) tobulumo laiką (5). Tai tas, kuris žymi malonės laiko pabaigą. Dvasiniai „*kviečiai*“ yra subrendę nuimti ir laikyti dangiškuose tvartuose. Išrinktųjų paruošimas baigtas, nes jie pasiekė Dievo reikalaujamą lygį.

Skaičius „16“ Apreiškime yra susijęs su laiku, kai Dievas išlieja „*paskutinius septynis savo rūstybės dubenis*“ ant savo religinių priešų, neištikimos krikščionybės 13 skyriuje.

Dievo „*didžiosios paleistuvės teismo*“ simbolis. Biblijoje šis simbolinis skaičius pirmą kartą pavartotas Velykų savaitė, kuri prasideda pirmojo metų mėnesio 10 ^{dieną} ir baigiasi 17 ^{dieną}. Iki raidės įvykdyta „*Dievo Avinėlio*“ „*Jėzaus Kristaus mirties dienu lygyje*“, Pascha pranašaujama dienos metais, Dan.9:24–27 metų „70 savaitių“ ⁷⁰ - oje. *Todėl 27 eilutės 70-osios* ^{savaitės} pranašystė apima septynerių metų laikotarpį tarp 26 ir 33 datų. Pranašystės nurodytas tikslas yra

Pascha, esanti pavasarį, „*viduryje*“ šių septynerių pranašiškos savaitės metų, cituojamų Dan.9:27.

Paskutiniams tikriesiems „adventistams“ skaičius 17 bus susijęs su 17 šimtmečių Romos sekmadienio praktika, nuodėmė, nustatyta 321 m. kovo 7 d. Šių 17 amžių pabaigos metinė, 2021 m. kovo 7 d. *pabaiga* “ pranašavo Dan.11:40. Šis „*laikas*“ yra palankus įvykdyti šią paskutinę įspėjamąją bausmę, kuri, nurodant Trečiąjį pasaulinį karą, taip pat Dievo pranašaujama „*šeštuoju trimitu*“, atskleistu Apr.9:13–21. -19 virusas žymi 2020 metus (2020 m. kovo 20 d. – 2021 m. kovo 20 d.) kaip dieviškųjų bausmių pradžią.

Didžiojo Babilono “ bausmė .

„19“ skyrius skirtas Jėzaus Kristaus sugrįžimo į šlovę ir jo susidūrimo su žmonių maištininkais kontekstą.

„20“ skyrius primena septintą tūkstantmetį, apleistoje žemėje, kur velnias laikomas nelaisvėje, ir danguje, kur išrinktieji ima teisti Dievo atstumtų nedoru mirusių maištininkų gyvenimus ir darbus.

„21“ skyriuje randama simbolika 3×7 , tai yra dieviškojo pašventinimo (7) tobulumas (3), atgamintas iš žemės atpirktųjų išrinktųjų.

Taigi matome, kad pranašystės tema $3, 7, 14 = 2 \times 7$ ir $21 = 3 \times 7$ (augimas link pašventinimo tobulumo) pasirinktas adventizmas.

„22 skyrius“ pradeda laiką, kai atgimusioje ir atnaujintoje žemėje Dievas įkelia savo sostą ir savo amžinosios karalystės išrinktuosius.

Adventizmas

Kas tada yra tie Dievo sūnūs ir dukterys? Taip pat galime tai pasakyti iš karto, nes šis dokumentas pateiks visus pageidaujamus įrodymus, šis dieviškasis Apreiškimas yra Dievo skirtas „adventistams“ krikščionims. Norime to ar ne, Dievo valia yra suvereni, ir nuo 1843 m. pavasario, kai įsigaliojo Danieliaus 8:14 išpranašautas dekretas, „septintosios dienos adventistų“ standartas buvo išskirtinis kanalas, vis dar jungiantis Dievą ir jo tarnai. Bet būk atsargus! Ši norma nuolat vystosi, o atsisakius šios evoliucijos, Dievo valia, nuo 1994 m. Jėzus Kristus išvemdavo jos oficialią institucinę atstovybę. Kas yra adventizmas? Šis žodis kilęs iš lotyniško žodžio „adventus“, kuris reiškia: adventas. Jėzaus Kristaus galutinis sugrįžimas į Tėvo šlovę buvo laukiamas 1843 m. pavasarį, 1844 m. rudenį ir 1994 m. rudenį. Šie klaidingi lūkesčiai, numatyti Dievo projekte, vis dėlto nešė su savimi. tragiškos dvasinės pasekmės tiems, kurie niekino šiuos pranašiškus

pranešimus ir jų lūkesčius, nes juos suvereniai organizavo didysis Kūrėjas Dievas. Taigi kiekvienas, kuris šiame dokumente atpažins Jėzaus Kristaus pasiūlytas šviesas, kaip tiesioginę pasekmę, taps „adventistu“, „septintos dienos“, jei ne tarp žmonių, tai bus Dievo atvejis; tai, kai tik jis atsisako pirmosios dienos religinio poilsio, praktikuoja likusią septintosios dienos dalį, vadinamą šabatu, pašventintą Dievo nuo pasaulio sukūrimo. Priklausymas Dievui reiškia papildomus dieviškus reikalavimus; su šabatu išrinktasis adventistas turės suvokti, kad jo fizinis kūnas taip pat yra Dievo nuosavybė, todėl jis turės jį maitinti ir rūpintis kaip brangiu dievišku turtu, kūniška šventove. Nes Dievas yra nurodęs žmogui, Pr.1:29, idealią mitybą: „*Ir Dievas tarė: Štai aš duodu tau visas žoleles, kurios duoda sėklą visos žemės paviršiuje ir visus jame esančius medžius. medžio vaisius ir sėklą nešantis: tai bus jūsų maistas*“.

Adventistinė mintis neatsiejama nuo Dievo apreikšto krikščioniškojo projekto. Jėzaus Kristaus sugrįžimas minimas daugelyje Biblijos citatų: Ps.50:3: „*Jis ateina, mūsų Dieve, netyli; prieš jį – ryjanti ugnis, aplink – smarki audra*“; Ps.96:13: „... *Viešpaties akivaizdoje! Nes jis ateina, nes jis ateina teisti žemės; Jis teis pasaulį teisingai, o žmones pagal savo ištikimybę.* »; Iz.35:4: „*Sakytiems, kurių širdis neramu: Būkite drąsūs, nebijokite! Štai tavo Dievas, ateis kerštas, Dievo atpildas; Jis pats ateis ir tave išgelbės*“; Hos.6:3: „*Pažinkime, stenkimės pažinti VIEŠPATĮ; jos atėjimas toks pat tikras kaip ir aušra. Jis ateis pas mus kaip lietus, kaip pavasario lietus, laistantis žemę*“; Naujosios Sendoros Raštuose skaitome: Mt.21:40: „*Kai ateis vynuogyno Viešpats, ką jis darys šiems nuomininkams?* »; 24:50: „... *šio tarno šeimininkas ateis tą dieną, kurios nesitiki, ir tą valandą, kurios jis nežino*“ , 25:31: „*Kai Žmogaus Sūnus ateis savo šlovėje su visais angelais, jis atsisės savo šlovės soste.* »; Jea.7:27: „*Tačiau mes žinome, iš kur šis kilęs; bet Kristus, kai jis ateis, niekas nesužinos, iš kur jis.* »; 7:31: „*Daugelis minios įtikėjo jį ir klausė: Ar atėjęs Kristus padarys daugiau stebuklų, nei padarė šis?* »; Žyd.10:37: „*Dar truputį: ateis tas, kuris ateis, ir nedels*“. Paskutinis Jėzaus liudijimas: Jono 14:3: „*Kai aš eisiu ir paruošiu jums vietą, aš vėl sugrįšiu ir pasiimsiu jus pas save, kad ten būtumėte ir jūs*“ . Angelų liudijimas: Act.1:11: „*Ir jie pasakė: Galilėjos vyrai, kodėl nustojate žiūrėti į dangų? Šis Jėzus, kuris buvo paimtas iš jūsų tarpo į dangų, ateis taip, kaip matėte jį ižengiant į dangų.*“. Adventistinis Mesijo projektas pasirodo: Iz.61:1-2: „*Viešpaties dvasia, VIEŠPATS, yra ant manęs, nes VIEŠPATS patepė mane, kad neščiau gerąją naująją vargšams; Jis atsiuntė mane išgydyti sudužusiųjų, skelbti belaisviams išlaisvinimą ir kaliniams išlaisvinimą. paskelbti YaHWéH palankumo metus...*“ Čia, skaitydamas šį tekstą Nazareto sinagogoje, Jėzus nustojo skaityti ir užvertė knygą, nes visa kita – apie „*Dėl kerštas*“ turėjo būti įvykdytas tik po 2003 metų dėl jo šlovingo dieviškojo sugrįžimo: „*ir mūsų Dievo keršto diena; paguosti visus nuskriaustuosius;* »

Šiandieninis adventizmas turi daugybę veidų ir, pirma, oficialų institucinį aspektą, kuris 1991 m. atmetė paskutines šviesas, kurias Jėzus jam pasiūlė per nuolankų žmogiškąjį instrumentą, koks aš esu. Prireikus išsami informacija bus pateikta šiame dokumente. Daugybė disidentų adventistų grupių yra išsibarsčiusios visoje žemėje. Ši šviesa jiems skirta pirmenybė. Ji yra „didžioji šviesa“, kurios link mūsų vyresnioji dvasinė sesuo Ellen White norėjo vesti

adventistus. Ji pristatė savo darbą kaip „mažą šviesą“, kuri veda į „didžiąją“. Paskutinėje viešoje žinutėje, abiem rankomis mojavodama Šventąją Bibliją, ji pareiškė: „Broliai, rekomenduoju jums šią knygą“. Jo noras dabar įvykdytas; Danieliūs ir Apreiškimas yra visiškai iššifruoti griežtai naudojant Biblijos kodus. Tobula harmonija atskleidžia didžiulę Dievo išmintį. Skaitytojau, kad ir kas tu būtum, raginu nedaryti praeities klaidų, būtent tu turi prisitaikyti prie dieviškojo plano, nes Visagalis nepritaps prie tavo požiūrio. Šviesos atsisakymas yra mirtina nuodėmė be jokios priemonės; Jėzaus Kristaus pralietas kraujas jo neuždengia. Uždarau šį svarbų skliaustą ir grįžtu prie paskelbtos „nelaimės“.

Prieš priartėdamas prie Apokalipsės istorijos, turiu jums paaiškinti, kodėl apskritai Dievo įkvėptos pranašystės mums, žmonėms, yra gyvybiškai svarbios, nes jų pažinimas ar panika baigsis amžinuoju gyvenimu arba amžina mirtimi. Priežastis tokia: žmonėms patinka stabilumas, todėl jie bijo pokyčių. Todėl jis saugo šį stabilumą ir paverčia savo religiją tradicija, atmesdamas viską, kas pasirodo naujumo aspektu. Taip pirmiausia pasielgė senosios dieviškosios sąjungos žydai, kuriuos Jėzus nedvejodamas pasmerkia kaip „*šėtono sinagogą*“ (Apr 2:8 ir 3:9). Laikydami tėvų tradicijas, jie tikėjo, kad tokiu būdu pavyks apsaugoti savo santykį su Dievu. Bet kas atsitinka šiuo atveju? Žmogus nebeklauso Dievo, kai jis su juo kalba, bet jis prašo, kad Dievas išklaustų jį kalbant. Šioje situacijoje Dievas neberanda savo pasakojimo, juo labiau, kad jei tiesa, kad jis pats nesikeičia savo charakteriu ir nuosprendžiu, kuris amžinai išlieka toks pat, tai tiesa ir tai, kad jo projektas nuolat auga ir auga. nuolat besikeičiantis. Šiai idėjai patvirtinti užtenka vienos eilutės: „*Teisiojo kelias yra kaip spindinti šviesa, kurios ryškumas didėja iki dienos vidurio.*“ (Pro 4:18). Šios eilutės „*kelias*“ prilygsta „*keliui*“, įkūnytam Jėzuje Kristuje. Tai įrodo, kad tikėjimo Kristumi tiesa laikui bėgant taip pat vystosi pagal Dievo pasirinkimą, pagal jo planą. Kandidatai į amžinybę turėtų suteikti Jėzaus žodžiams tokią prasmę, kokios jie nusipelnė, kai jis jiems pasakė: „*Tam, kuris laikosi mano darbų iki galo, duosiu...*“ (Apr.2:26). Daugelis žmonių mano, kad pakanka išlaikyti tai, ką išmokote nuo pradžios iki pabaigos; ir tai jau buvo nacionalinių žydų klaida ir Jėzaus pamoka palyginime apie talentus. Tačiau reikia pamiršti, kad tikras tikėjimas yra nuolatinis ryšys su gyvojo Dievo Dvasia, kuri rūpinasi savo vaikams duoti maisto, kuris visada ir visada išeina iš jo burnos. Dievo žodis neapsiriboja šventaisiais Biblijos raštais, po jo visam laikui lieka gyvas „Logos“, akimirksniu tapęs kūnu, Kristus, veikiantis Šventojoje Dvasioje, kad tęstų dialogą su jį turinčiais. mylėkite ir ieškokite jo visa siela. Galiu tai paliudyti, nes man asmeniškai buvo naudingas šis naujos šviesos indėlis, kuriuo dalinuosi su tais, kuriems tai patinka taip pat, kaip ir aš. Iš dangaus gauta naujovė nuolat gerina mūsų supratimą apie jos atskleistą projektą, todėl turime mokėti apsispręsti ir atsisakyti pasenusių interpretacijų, kai jos pasensta. Biblija kviečia mus tai daryti: „*Išnagrinėkite viską; tvirtai laikykis to, kas gera;*“ (1 Th.5:21).

Dievo sprendimas nuolat pritaikomas prie šios laipsniškos šviesos evoliucijos, įkvėptos ir apreikštos išrinktiems jo orakulų depozitarams. Taigi

griežta pagarba tradicijoms sukelia nuostolių, nes neleidžia žmogui prisitaikyti prie pamažu iki pasaulio pabaigos atsiskleidžiančios taupymo programos raidos. Yra posakis, kuris įgauna visą savo vertę religinėje srityje, tai yra: dabartinio laiko tiesa arba dabartinė tiesa. Norėdami geriau suprasti šią mintį, turime pažvelgti į praeitį, kur apaštalų laikais turėjome tobulą tikėjimo doktriną. Vėliau, pranašaujama isit tamsos laikais, apaštalų doktrina buvo pakeista dviejų „Romų“ doktrina; imperatoriškoji ir popiežiškoji – dvi to paties dieviškojo projekto fazės, parengtos velniui. Todėl reformos darbas pateisina savo pavadinimą, nes jis susijęs su klaidingų doktrinų išrovimu ir sunaikintų gerųjų apaštališkosios doktrinos sėklų atsodinimu. Su didele kantrybe Dievas davė laiko, daug laiko, kad Jo šviesa būtų atkurta iki galo. Skirtingai nuo pagonių dievų, kurie nereaguoja, nes jų nėra, Dievas kūrėjas gyvena amžinai ir savo reakcijomis bei nepakartojamais veiksmais parodo, kad yra; deja, žmogui, prisidengiant griežtomis bausmėmis. Tas, kuris vadovauja gamtai, kuris nukreipia žaibus, griaustinį ir žaibus, pažadina ugnikalnius ir verčia juos spjaudyti ugnį į kaltą žmoniją, sukelia žemės drebėjimus ir destruktivias potvynio bangas, yra tas, kuris ateina šnabždėti savo išrinktų pareigūnų mintyse, savo projekto eigą, ką jis ruošiasi daryti, kaip buvo skelbęs iš anksto, gerokai anksčiau. „*Nes Viešpats DIEVAS nieko nedaro, kol neatskleidė savo paslapties savo tarnams pranašams*“, – rašoma Amoso 3:7.

Pirmas žvilgsnis į Apokalipsę

Savo pristatyme Jonas, Viešpaties Jėzaus Kristaus apaštalas, aprašo mums atvaizdus, kuriuos Dievas jam duoda regėjime, ir pranešimus, kuriuos jis girdi. Iš pažiūros, bet tik iš išvaizdos, Apreiškimas, graikų kalbos „apokalipsis“ vertimas, nieko neatskleidžia, nes išlaiko savo paslaptinę aspektą, nesuprantamą gausybei jį skaitančių tikinčiųjų. Paslaptis juos atgraso, ir jie tiesiog ignoruoja atskleistas paslaptis.

Dievas to nedaro be priežasties. Taip elgdamasis Jis moko mus, koks šventas yra jo Apreiškimas, todėl jis skirtas tik jo išrinktiesiems. Ir čia dera aiškiai pasakyti, kad jo išrinktieji yra ne tie, kurie taip teigia, o tik tie, kuriuos jis pats pripažįsta savo tarnais, nes jie, netikintys, išsiskiria savo ištikimybe ir paklusnumu. .

*„ Jėzaus Kristaus apreiškimas, kurį Dievas jam davė, kad parodytų savo tarnams, kas turi įvykti **greitai**, ir kurį jis paskelbė, pasiųsdamas savo angelą savo tarnui Jonui, kuris liudijo Dievo žodį ir Jėzaus Kristaus liudijimą. , viskas, ką jis matė. (Apr.1:1-2).*

Taigi tas, kuris Jono 14:6 paskelbė: „ *Aš esu kelias, tiesa ir gyvenimas; niekas neateina pas Tėvą kitaip, kaip tik per mane* “, ateina per savo Apokalipsę, savo Apreiškimą, kad parodytų savo tarnams tiesos kelią, leidžiantį jiems įgyti amžinąjį gyvenimą, paaukotą ir pasiūlytą jo vardu. Todėl jį gaus tik tie, kuriuos jis laiko vertais gauti. Savo žemiškoje tarnyboje konkrečiai parodęs, kas yra tikrojo tikėjimo pavyzdys, Jėzus atpažins tuos, kurie verti jo ir jo savanoriškos permaldavimo aukos, nes jie tikrai pasiryžo šiam pavyzdiniam keliui, kuriuo jis ėjo prieš juos. Jo visiškas pasišventimas Dievo tarnybai yra siūlomas standartas. Jei Mokytojas pasakė Pilotui: „ *...Aš atėjau į pasaulį liudyti tiesos...* (Jono 18:37),“ tame pačiame pasaulyje, jo išrinktieji turi daryti tą patį.

Kiekviena paslaptis turi savo paaiškinimą, tačiau norėdami ją suprasti, turite naudoti raktus, kurie atveria ir uždaro prieigą prie paslapčių. Tačiau, deja, paviršutiniškai smalsiems, pagrindinis raktas yra pats Dievas, asmeniškai. Laisvalaikiu ir pagal savo neklįstantį ir visiškai teisingą sprendimą jis atveria arba

uždaro žmogaus intelektą. Dėl šios pirmosios kliūtis apreikšta knyga tampa nesuprantama ir Šventoji Biblija apskritai tampa religinio alibis straipsnių rinkiniu, kai ją skaito klaidingai tikintieji. Ir yra labai daug tų netikrų tikinčiųjų, todėl žemėje Jėzus padaugino savo įspėjimus apie netikrus kristus, kurie pasirodys iki pasaulio pabaigos, pagal Mt.24:5-11-24 ir Mt. .7:21 iki 23, kur jis įspėja apie melagingus kaltinimus tų, kurie jo reikalauja.

Todėl Apokalipsė yra tikrojo tikėjimo, kurį Jėzus Kristus atpažino Tėve ir Šventojoje Dvasioje, kylančios iš Tėvo, vienintelio Dievo kūrėjo, istorijos apreiškimas. Šis tikras tikėjimas kvalifikuoja jo išrinktuosius, kurie tamsiais šimtmečiais išgyvena ypatingos religinės painiavos laikus. Ši situacija pateisina *žvaigždžių* simbolį, kurį Dievas priskiria išrinktiesiems, kuriuos atpažįsta, nors ir akimirksniu, nes, kaip ir jos, pagal Pr 1, 15 šviečia tamsoje, „*apšviesti žemę*“.

Antrasis Apreiškimo raktas yra paslėptas pranašo Danieliaus knygoje, vienoje iš senosios Sandoros knygų, kuri yra pirmoji iš Dievo „*dviejų liudytojų*“, cituojamų Apr.11:3; antrasis – Apreiškimas ir Naujosios Sandoros knygos. Savo žemiškosios tarnystės metu Jėzus atkreipė savo mokinių dėmesį į šį pranašą Danielių, kurio liudijimas įslaptintas į istorines knygas šventojoje žydų „*Toroje*“.

Dieviškasis Apreiškimas yra dviejų dvasinių stulpelių pavidalu. Taip tiesa, kad Danieliaus ir Jonui duotos Apokalipsės knygos yra tarpusavyje susijusios ir viena kitą papildo, kad tarsi dvi kolonos būtų dieviškojo dangiškojo apreiškimo sostinė.

Todėl Apreiškimas yra tikrojo tikėjimo istorija, kurią Dievas apibrėžia šioje eilutėje: „*Palaimintas, kuris skaito ir kas girdi pranašystės žodžius ir laikosi, kas joje parašyta! Nes laikas arti* (Apr.1:3).

Veiksmazodis „*skaityti*“ Dievui turi tikslią reikšmę, kuri siejasi su perskaitytos žinutės supratimo faktu. Ši mintis išsakyta Iz.29:11-12: „*Visas apreiškimas jums yra tarsi užantspauduotos knygos žodžiai, duoti žmogui, kuris moka skaityti, sakdamas: „Skaityk tai! O kas atsako: Negaliu, nes užantspauduota; arba kaip knyga, padovanota žmogui, kuris nemoka skaityti, sakdamas: skaityk tai! Ir kas atsako: aš nemoku skaityti*“. Šiais palyginimais Dvasia patvirtina, kad neįmanoma suprasti dieviškų pranešimų, užkoduotų tiems, kurie „*gerbia Jį burna ir lūpomis, bet kurių širdys yra toli nuo Jo*“, pagal Iz.29:13: „*Viešpats pasakė: Kai tai Žmonės artėja prie manęs, jie gerbia mane savo burna ir lūpomis. bet jo širdis toli nuo manęs, o jo baimė dėl manęs yra tik žmonių tradicijos priesakas*“.

Trečiasis raktas prisijungia prie pirmojo. Tai taip pat randama Dieve, kuris iš savo išrinktųjų visapusiškai pasirenka tą, kurį jis leis „*perskaityti*“ pranašystę, kad apšviestų savo brolius ir seseris Jėzuje Kristuje. Mat Paulius tai prisiminė 1 Kor.12:28-29: „*Ir Dievas paskyrė bažnyčioje pirmiausia apaštalus, antra, pranašus, trečia, mokytojus, tada tuos, kurie turi stebuklų dovaną, tada tuos, kurie turi gydymo dovanas, padėti, valdyti, kalbėti įvairiomis kalbomis. Ar visi apaštalai? Ar visi pranašai? Ar jie visi gydytojai?*“.

Dievo vadovaujama tvarka neimprovizuojama kaip pranašas asmeniniu žmogaus sprendimu. Viskas vyksta taip, kaip Jėzus mokė palyginime, turime ne

skubėti užimti pirmąją vietą scenos priekyje, o priešingai, turime sėdėti kambario gale ir laukti, jei taip nutiks, kad Dievas mus kviečia eiti į pirmąją eilę. Nesiekiu jokio ypatingo vaidmens jo kūryboje ir turėjau tik didelį apetitą suprasti šių keistų pranešimų, kuriuos perskaičiau Apreiškimo knygoje, reikšmes. Ir tai buvo Dievas, kuris, kol aš nesupratau prasmės, pašaukė mane vizijoje. Tad nenustebkite išskirtinai šviesiu mano pristatomų kūrinių charakteriu; tai autentiškai apaštališkos misijos vaisius.

Todėl momentinis nesugebėjimas suprasti savo paslapčių, atskleistų kodu, yra normalus ir laukiamas Dievo nustatyta tvarka. Nežinojimas nėra klaida, jei tai nėra duotosios šviesos atsisakymo pasekmė. Atsisakius to, ką jis atskleidžia per pranašus, kuriuos jis pavedė atlikti šiai užduočiai, dieviškasis sakinytis yra betarpiškas: tai santykių, apsaugos ir vilties nutrūkimas. Taigi, pranašas misionierius Jonas gavo iš Dievo užkoduotą regėjimą, o pabaigos metu kitas misionierius pranašas šiandien pristato jums iššifruotas Danieliaus ir Apreiškimo vizijas, suteikdamas jums visas dieviškojo palaimos garantijas per jų didingą aiškumą. Šiam dekodavimui naudojamas tik vienas šaltinis: Biblija, tik Biblija, o visa Biblija, Šventosios Dvasios šviesoje. Dievo dėmesys ir jo meilė nukreipta į paprasčiausias žmogiškas būtybes, kaip klusnius vaikus, kurių retai kada nors pasidarė pabaigos metu. Suprasti dieviškąją mintį galima tik glaudžiai ir intensyviai bendradarbiaujant Dievui ir jo tarnui. Tiesos negalima pavogti; ji to nusipelnė. Ją mylintys ją priima kaip dieviškąją emanaciją, vaisių, mylimo ir garbinamo Viešpaties esmę.

Išsami didžiojo Apreiškimo konstrukcija, kurią papildė knygos Danielius ir Apreiškimas, yra milžiniška ir apgaulingai sudėtinga. Nes iš tikrųjų Dievas dažnai mini tuos pačius dalykus pagal skirtingus ir vienas kitą papildančius aspektus bei detales. Tokio dalyko įvaldymo lygiu, kurį šiandien turiu, atskleistą religijos istoriją iš tikrųjų labai paprasta apibendrinti.

Vis dar lieka ketvirtasis raktas: tai mes patys. Mes turime būti išrinkti, nes mūsų siela ir visa mūsų asmenybė turi dalytis su Dievu, visomis jo sampratomis apie gerį ir blogį. Jei kas nors jam nepriklauso, tai neabejotina, kad jis vienu ar kitu klausimu užginčys savo doktriną. Šlovingas Apreiškimas pasirodo aiškus tik pašventintame išrinktųjų protuose. Tiesa yra tokia, kad dėl jos negalima derėtis, derėtis, ją reikia priimti tokią, kokia yra arba palikti. Kaip mokė Jėzus, viską lemia „taip“ arba „ne“. Ir tai, ką žmogus prideda, kyla iš Piktojo.

Vis dar išlieka pagrindinis kriterijus, kurio reikalauja Dievas: visiškas nuolankumas. Pasididžiavimas darbu yra teisėtas, bet išdidumas niekada nebus: „*Dievas priešinasi išdidiesiems bet jis teikia malonę nuolankiesiems*“ (Jok.4:6). Puikybė yra blogio šaknis, sukėlusią velnio žlugimą su siaubingomis pasekmėmis jam pačiam ir visiems Dievo dangiškiems ir žemiškiems kūriniams, todėl išdidžiajai būtybei neįmanoma įgyti išrinktumo Kristuje.

Nuolankumas, tikras nuolankumas, susideda iš mūsų žmogiškojo silpnumo pripažinimo ir tikėjimo Kristaus žodžiais, kai jis mums sako: „*Be manęs jūs nieko negalite padaryti*“ (Jn 15, 5)“. Šiame „*nieko*“ pirmiausia randama galimybė suprasti užkoduotų pranašų pranešimų prasmę. Aš jums pasakysiu kodėl ir paaiškinsiu. Savo išmintimi ir dievišku nuovokumu Viešpats įkvėpė Danielių pranašystėmis, kurias skyrė dešimtmečiai. Prieš tai, kai jis man įkvėpė idėją

padaryti lyginamąją visų šių pranašysčių, suskirstytą į skyrius, sintezę, niekas to nepadarė iki manęs. Nes tik dėl šios technikos Dievo pateikti kaltinimai įgyja tikslumą ir aiškumą. Šviesos paslaptis grindžiama visų pranašišku tekstų sinteze, lygiagrečiu atskirų jo skyrių duomenų tyrimu ir visų pirma Biblijoje ieškoti dvasinės sutiktų simbolių prasmės. Kol nebuvo naudojamas šis metodas – Danieliaus knyga, be kurios Apreiškimo pranašystė lieka visiškai nesuprantama, minėti dieviški kaltinimai per daug nejaudino tų, kuriems jie rūpėjo. Siekdama pakeisti šią situaciją, Jėzaus Kristaus Šventoji Dvasia įkvėpė mane aiškiai pasakyti, kas iki tol buvo neaiški. Taip neginčijamai atskleidžiamas keturių pagrindinių dieviškojo rūstybės taikinių nustatymas. Dievas nepripažįsta jokios kitos valdžios, išskyrus savo rašytinį žodį, ir būtent jis smerkia ir kaltina savo „*dviejų liudytojų*“ titulu pagal Apr. 11:3 žemiškuosius ir dangiškuosius nusidėjėlius. Dabar apibendrinkime šią atskleistą pranašišką istoriją.

Pirma dalis: Izraelio deportacijos istorija nuo – 605 m

Danielius atvyksta į Babiloną (-605) Dan.1

Danieliaus vizijos apie vienas po kito einančius valdovus

1-Chaldėjų imperija: Dan.2:32-37-38; 7:4.

2-Medų ir Persijos imperija: Dan.2:32-39; 7:5; 8:20.

3-Graikijos imperija: Dan.2:32-39; 7:6; 8:21; 11:3-4-21.

4-Romos imperija: Dan.2:33-40; 7:7; 8:9; 9:26; 11:18-30 val.

5-Europos karalystės: Dan.2:33; 7:7-20-24.

6-Popiežiaus režimas: . . . . . Dan.7:8; 8:10; 9:27; 11:36.

Antra dalis: Danielius + Apreiškimas

Pranašystė apie pirmąjį Mesijo atėjimą, kurią atmetė žydai: Danieliaus 9.

Graikijos karaliaus Antiocho IV Epifano (-168) vykdomi žydų persekiojimai: didelės *nelaimės pranešimas*: Dan.10:1. Išsipildymas: Dan.11:31. Romėnų persekiojimai (70): Dan.9:26.

Po chaldėjų, medų ir persų, graikų, nuo 538 m. viešpatavo Romoje, imperatoriškoje, vėliau popiežiauje. Romoje krikščionių tikėjimas sutinka mirtiną priešą dviejose imperijos ir popiežiaus fazėse: Dan.2:40 iki 43; 7:7-8-19 iki 26; 8:9-12; 11:36-40; 12:7; Rev.2; 8:8-11; 11:2; 12:3 iki 6-13 iki 16; 13:1-10; 14:8.

Nuo 1170 m. (Pierre Valdo), Reformacijos darbas iki Kristaus sugrįžimo: Apo.2:19-20-24 iki 29; 3:1 iki 3; 9:1-12; 13:11 iki 18 val.

1789–1798 m. Prancūzijos revoliucinio ateizmo baudžiamoji akcija: Apr.2:22; 8:12; 11:7-13.

Napoleono I imperija: Apo.8:13.

Nuo 1843 m. Adventistų tikėjimo išbandymas ir jo pasekmės: Danieliaus 8:14; 12:11-12; Rev.3. Tradicinio protestantizmo žlugimas: Apr.3:1 iki 3; jo baismė: Apr.9:1–12 (^{5-oji} *trinitas*). Palaimintieji Adventistų pionieriai: Apr.3:4-6.

Nuo 1873 m. oficialus visuotinės Septintosios dienos adventistų institucijos palaiminimas: Danieliaus 12:12; Rev.3:7; *Dievo antspaudas* : Apr.7; jos visuotinė misija arba trijų angelų pranešimai: Apr.14:7–13.

Nuo 1994 m., išbandytas pranašiško tikėjimo, institucinis adventistų tikėjimas krito: Apr.3:14 iki 19. Pasekmė: jis prisijungė prie protestantų stovyklos, atmetos nuo 1844 m.: Apr.9:5-10. Jo bausmė: Apr.14:10 (*jis irgi išgers ...*).

2021–2029 m., III pasaulinis karas: Danielius 11:40–45; Rev.9:13–19 (^{6 d} *trinitas*).

2029 metais baigiasi kolektyvinės ir individualios malonės laikas: Apo.15.

Visuotinis tikėjimo išbandymas: įvestas sekmadienio įstatymas: Apr.12:17; 13:11-18; 17:12-14; septynios paskutinės negandos: Apr.16.

2030 m. pavasarį „*Armagedonas*“: mirties ir šlovingo Kristaus sugrįžimo dekretas: Danieliaus 2:34-35-44-45; 12:1; Apr.13:15; 16:16. Septintasis *trinitas* : Apr.1:7; 11:15-19; 19:11–19. *Septintasis paskutinis maras* : Apr.16:17. Išrinktųjų *derlius arba paėmimas*: Apr.14:14–16. *Klaidingų tikybos mokytojų derliaus nuėmimas* arba bausmė: Apr.14:17–20; 16:19; 17; 18; 19:20-21 val.

tūkstančiui metų yra prirakintas grandinėmis apleistoje žemėje : Apr.20:1–3. Danguje išrinktieji teisia puolusius: Danieliaus 7: 9; Rev.4; 11:18; 20:4-6.

Apie 3030 m., Paskutinis teismas: išrinktųjų šlovė: Apo.21. *Antroji mirtis* žemėje: Danieliaus 7:11; 20:7 iki 15. Atnaujintoje žemėje: Apr.22; Dan.2:35-44; 7:22-27.

Romos simboliai pranašystėse

Neaiškus pranašysčių aspektas grindžiamas skirtingų simbolių naudojimu, net jei jie susiję su ta pačia esybe. Todėl jie tampa vienas kitą papildantys, užuot atmetę vienas kitą. Tai leidžia Dievui išlaikyti paslaptinę tekstų aspektą ir eskizu

sukonstruoti skirtingus tikslinės temos aspektus. Taip yra ir su pagrindiniu jos tikslu – Roma.

Dan.2 statulos vizijoje tai yra ketvirtoji imperija su simboliu „*geležinės kojės*“ . „*Geležis*“ atspindi jos atšiaurų charakterį ir lotynišką šūkį „*DVRA LEX SED LEX*“, išvertus taip: „Įstatymas sunkus, bet įstatymas yra įstatymas“. Be to, „*geležinės kojės*“ primena, kad ant liemens, ant galvos, ant pečių, ant rankų ir *kojų žengiantys geležiniais krūtinėliais* žengia į priekį ilgomis, organizuotomis ir disciplinuotomis kolonomis.

Dan.7, Roma, savo dviem pagoniškomis fazėmis – respublikine ir imperine, vis dar yra ketvirtoji imperija, apibūdinama kaip „*baisi pabaisa geležiniais dantimis*“. *Jos dantų geležis* jungia ją su *geležinėmis* Dano *kojomis*.² Jame taip pat yra „*dešimt ragų*“, kurie simbolizuoja dešimt nepriklausomų Europos karalysčių, kurios susiformuos po Romos imperijos žlugimo. Tai yra mokymas, pateiktas Dan.7:24.

Dan.7:8 aprašo vienuoliktą „*rago*“ pasirodymą, kuris pranašystėje taps pagrindiniu visos dieviškosios rūstybės taikiniu. Jis gavo pavadinimą „*mažasis ragas*“, bet, paradoksalu, Dan.7:20 priskiria jam „*didesnę išvaizdą nei kiti*“. Paaškinimas bus pateiktas Dan.8:23-24: „*šis įžūlus ir gudrus karalius... pasiseks savo įsipareigojimuose; jis sunaikins galiūnus ir šventųjų žmones*“. Tai tik dalis veiksmų, kuriuos Dievas priskiria šiam antrajam Romos viešpatavimui, kuris buvo įvykdytas nuo 538 m., kai įsitvirtino popiežiaus režimas, primetęs Romos katalikų tikėjimą per imperatorišką Justiniano¹ valdžią. Turėsime atkreipti dėmesį į visus kaltinimus, kuriuos Dievas per visą pranašystę pateikia padrikai šiam autokratiniam ir despotiškam, bet religiniam režimui, kuriam atstovauja Romos popiežius. Jei Dan.7:24 vadina jį „*skirtingu nuo pirmojo*“, tai kaip tik todėl, kad jo galia yra religinga ir remiasi galingųjų, kurie jo bijo ir bijo jo įtakos Dievui, patiklumu; kurį Dan.8:25 priskiria „*jo gudrybių sėkmei*“. Kai kam gali atrodyti nenormalu, kad sieju Danieliaus 7 skyriaus karalių su Danieliaus 8 skyriaus karaliumi. Todėl turiu įrodyti šios sąsajos pagrindimą.

Dan.8 aptinkame nebe keturias imperines dan.2 ir 7 įpėdines, o tik dvi iš šių imperijų, be to aiškiai identifikuojamų tekste: Medų ir Persijos imperiją, pažymėtą „*avinu*“, ir Graikijos imperiją. pavaizduotas „*ožiu*“, kuris yra prieš Romos imperiją. 323 m. mirė didysis graikų užkariautojas Aleksandras Didysis, „*nulūžo didysis ožkos ragas*“. Tačiau be įpėdinio jo imperija yra padalinta tarp jo generolų. Po 20 metų trukusio karo tarp jų liko tik 4 karalystės „*keturi ragai pakilo į keturis dangaus vėjus, kad jį pakeistų*“. Šie keturi ragai yra Egiptas, Sirija, Graikija ir Trakija. Šiame 8 skyriuje Dvasia pristato mums šios ketvirtosios imperijos gimimą, kuri iš pradžių buvo tik vakarų miestas, iš pradžių monarchistinis, vėliau – respublikinis nuo 510 m. Būtent respublikinėje santvarkoje Roma pamažu įgijo valdžią perkeitusi tautas, kurie prašė jos pagalbos į romėnų kolonijas. Štai kaip 9 eilutėje, pavadinimu „*mažasis ragas*“, kuris jau Dan.7 žymi Romos popiežiaus režimą, respublikinės Romos atėjimas į Rytų, kur yra Izraelis, istoriją, įvyko per jos įsikišimą į Graikiją, „*Vienas iš keturių ragų*“. Kaip ką tik sakiau, jis buvo pakviestas – 214 išspręsti ginčą tarp dviejų Graikijos lygų – Achajų lygos ir Etolijos lygos, o rezultatas – Graikijai, jos nepriklausomybės praradimas ir kolonijinis pavergimas romėnams m. – 146. 9

eilutė primena vienas po kito einančius užkariavimus, dėl kurių šis mažas Italijos miestelis taps ketvirtąja imperija, ankstesnėse pranašystėse pavaizduota „*geležimi*“ . Samprotavimo geografinė padėtis yra Italijos, kurioje yra Roma, vieta. Jos įkūrėjų Romulus ir Remus gimimas rodo vilką, kuris būtų juos žindęs. Lotynų kalba žodis Louve yra „lupa“, kuris reiškia ne tik vilką, bet ir prostitutą. Taigi nuo pat sukūrimo šis miestas buvo Dievo pažymėtas dvigubu pranašišku likimu. Ją rasime kaip vilką Jėzaus avigalyje, kuris palygins ją su paleistuve Apr.17. Tada jos išplėtimas į „*pietus*“ buvo įvykdytas užkariavus Pietų Italiją (nuo 496 m. iki -272 m.), kuri tada iškovojo pergalę prieš Kartaginą, dabartinį Tunisą, nuo 264 m. Kitas etapas link jos „*rytų*“ yra jos įsikišimas į Graikiją, kaip ką tik matėme. Būtent ten jis apibūdinamas kaip „*kylantis iš vieno iš keturių ragų*“ sudužusios Graikijos imperijos, paveldėtos iš Aleksandro Didžiojo. 63 m., vis stiprėjanti, Roma primeta savo buvimą ir kolonijinę galią Judėjai, kurią Dvasia vadina „*gražiausia šalimi*“, nes tai buvo jos darbas nuo pat jos įkūrimo, kai jo tauta išėjo iš Egipto. Šis posakis pakartotas Ezek.20:6-15. Istorinis tikslumas: Romą vėl iškvietė Hirkanas kovoti su savo broliu Aristobulu. Trys aprašyti romėnų užkariavimai ta pačia geografine forma, kaip ir to paties skyriaus medų-persų „*avinas*“, atitinka istorinį liudijimą. Taigi Dievo nustatytas tikslas yra pasiektas: Dan 7:8 ir Dan 8:9 posakis „*mažas ragelis*“ abiejose nuorodose yra susijęs su romėnų tapatybe. Dalykas įrodytas ir neginčijamas. Remdamasi šiuo tikrumu, dieviškoji Dvasia galės užbaigti savo mokymą ir kaltinimus šiam popiežiaus religiniam režimui, kuris sutelkia visus dangaus žaibus į save. Perėjimas nuo popiežiaus Romos į imperatoriškąją Romą buvo parodytas Dan.7, čia, Dan.8, Dvasia praleidžia šimtmečius, kurie juos skiria, o iš 10 eilutės ji vėl nusitaiko į popiežiaus esybę, savo mėgstamiausią mirtiną priešą; ir ne be priežasties. Nes ji prieina prie Jėzaus Kristaus suburtų dangaus karalystės piliečių krikščioniškosios religijos: „*pasikėlė į dangaus kariuomenę*“. Tai buvo padaryta 538 m. imperatoriškuoju Justiniano I dekretu, ^{kuris} pasiūlė Vigilijai I religinę valdžią ir Vatikano popiežiaus sostą. Tačiau apsiginklavęs šia galia, jis veikia prieš Dievo šventuosius, kuriuos persekioja vardan krikščionių religijos, kaip elgsis jo istoriniai įpėdiniai beveik 1260 metų (nuo 538 iki 1789-1793). Istorinis tikslumas patvirtina šios trukmės tikslumą, žinant, kad dekretas buvo parašytas 533 m. Taigi, 1260 metų, pagal šį skaičiavimą, baigėsi 1793 m., tais metais, kai per revoliucinį „terorą“ buvo nuspręsta panaikinti Romos bažnyčia. „*Ji privertė kai kurias žvaigždes nukristi ant žemės ir jas sutrypė*“. Vaizdas bus paimtas Apr.12:4: „*Jo uodega nuvilko trečdalį dangaus žvaigždžių ir numetė jas į žemę*“. Raktai pateikti Biblijoje. Kalbant apie žvaigždes, jos yra Pr.1:15: „*Dievas pastatė jas dangaus platybėje, kad apšviestų žemę*“; Pr 15:5 jie lyginami su Abraomo palikuonimis: „*Pažvelk į dangų ir suskaičiuok žvaigždes, jei gali jas suskaičiuoti; tokie bus jūsų palikuonys*“; Dan.12:3: „*Tie, kurie daug moko teisumo, spindės kaip žvaigždės per amžių amžius*“. Žodis „*uodega*“ įgis didelę reikšmę Jėzaus Kristaus Apokalipsėje, nes jis simbolizuoja ir žymi „*pranašą, kuris moko melo*“, kaip mums atskleidžia Izaijas 9:14, taip atverdama mūsų supratimą apie užkoduotą dieviškąją žinią. Todėl Romos popiežiaus režimas per savo viešpatavimo šimtmečius ir nuo pat atsiradimo buvo vadovaujamas netikrų pranašų pagal šventą ir teisingą Dievo apreikštą teismą.

Dan.8:11 Dievas kaltina popiežių kilimą prieš Jėzų Kristų, vienintelį „*valdovų viršininką*“, kaip parodys 25 eilutė, taip pat cituojama kaip „*Karalių karalius ir viešpačių Viešpats*“, Apr. :14; 19:16. Mes skaitome: „*Ji pakilo pas kariuomenės kapitoną, atėmė iš jo amžinąjį ir apvertė jo šventovės pagrindą*“. Šis vertimas skiriasi nuo dabartinių vertimų, tačiau jo pranašumas yra tas, kad griežtai laikomasi originalaus hebrajiško teksto. Ir tokiu pavidalu Dievo žinia įgauna nuoseklumą ir tikslumą. Terminas „*amžinas*“ čia nesusijęs su „aukojimu“, nes šis žodis hebrajiškame tekste neparašytas, jo buvimas yra neteisėtas ir nepateisinamas; be to, tai iškreipia pranašystės prasmę. Iš tiesų, pranašystė nukreipta į krikščionišką epochą, kai, pasak Dan.9:26, buvo panaikintos *aukos ir aukos*. Šis terminas „*amžinas*“ reiškia išskirtinę Jėzaus Kristaus nuosavybę, kuri yra jo kunigystė, t. Tačiau, griebdamasi šio reikalavimo, popiežiaus režimas laimina prakeiktuosius ir prakeikia Dievo palaimintuosius, kuriuos jis melagingai kaltina erezija, pasistatydamas save kaip dieviškojo tikėjimo pavyzdį; teiginys, kurį Dievas visiškai ginčija savo pranašiskame apreiškime, kuris Dan.7:25 kaltina jį „*sukūrimu pakeisti laikus ir įstatymą*“. Todėl erezija yra visame popiežiaus režimo darbe, todėl ji tapo neverta vykdyti ar priimti bet kokį religinį nuosprendį. Todėl amžina atitinka mokymus Heb.7:24, Jėzaus Kristaus „*neperleidžiamą kunigystę*“. Štai kodėl popiežius negali reikalauti savo galios ir valdžios perdavimo iš Dievo Jėzuje Kristuje; todėl jis galėjo tik neteisėtai jį pavogti iš jo su visomis pasekmėmis, kurias tokia vagystė turės jam ir tiems, kuriuos jis suvilioja. Šios pasekmės atskleistos Dan.7:11. Paskutiniame nuosprendyje jis patirs „*antrą mirtį, gyvą įmestą į ugnies ir sieros ežerą*“, kuria jis seniai grasino sau, monarchams ir visiems žmonėms, kad jie tarnautų ir jo bijotų: „*Tada aš pažiūrėjau dėl išūlių žodžių, kuriuos kalbėjo ragas, ir, kaip pažiūrėjau, žvėris buvo nužudytas, o jo kūnas sunaikintas, atiduotas į ugnį sudeginti*. Savo ruožtu Apokalipsės Apreiškimas patvirtins šį pasipiktinusio ir nusivylusio tikrojo Dievo teisingo teismo nuosprendį Apr.17:16; 18:8; 19:20. Pasirinkau išversti „*ir nuvertiau jo šventovės pagrindą*“ dėl dvasinio kaltinimų popiežiaus režimui pobūdžio. Iš tiesų, hebrajų žodis „*mecon*“ gali būti išverstas kaip: *vieta* arba *bazė*. Ir tokiu atveju tai iš tikrųjų yra *dvasinės šventovės pagrindas*, kuris apverčiamas. Šis terminas „*pagrindas*“, pasak Ef.2:20-21, susijęs su pačiu Jėzumi Kristumi, „*pagrindiniu kampo akmeniu*“, bet taip pat su visu apaštaliu pamatu, lyginant su dvasiniu pastatu, būtent su „*šventovės*“ nuosavybe. Jėzus Kristus, Dievo pastatytas ant jo. Todėl tariamam šventojo Petro paveldui prieštarauja pats Dievas. Popiežiui vienintelis Petro paveldas yra jo budelių, nukryžiuosiu jį po dieviškojo Mokytojo, darbo tęsinys. Jo inkvizicijos režimas ištikimai atkartoją pradinį pagonišką modelį. „*Pakeitęs laikus ir įstatymą*“, kurį nustatė Dievas, šis netolerantiškas ir žiaurus režimas, kurio kai kurios popiežiaus galvos buvo žudikai, žinomi nusikaltėliai, tokie kaip Aleksandras VI Borgia ir jo sūnus Cezaris, budelis ir kardinolas, liudija neatsiejamą velnišką popiežiaus prigimtį. Romos katalikų popiežiaus institucija. Didžiules taikių žmonių žudynes išlaisvino ši religinė valdžia, priverstiniai atsivertimai, kuriems buvo skirta mirties bausmė, ir religiniai kryžiaus žygių įsakymai, vedami prieš musulmonus, okupavusius Izraelio žemę; žemė, Dievo prakeikta nuo 70 metų, kur romėnai atėjo sunaikinti „*miesto ir šventumo*“, kaip skelbia Dan.9:26, dėl to, kad žydai atmetė Mesiją. . „

Jo šventovės pagrindas “ yra susijęs su visomis doktrininėmis tiesomis, kurias gavo apaštalai, perdavę jas ateities kartoms per Naujosios Sandoros Raštus; antrasis iš „dviejų Dievo liudytojų“, pagal Apr.11:3. Iš šio tylaus liudijimo Popiežius išlaikė tik Biblijos tikėjimo didvyrių vardus, kuriuos ji garbina ir kuriems tarnauja daugybė savo pasekėjų. Tiesa pagal Romą įrašyta iš dalies jos „mišiole“ (mišių vadove), kuris pakeičia „du Dievo liudytojus“; senosios ir naujosios sandorų raštai, kurie kartu sudaro Šventąją Bibliją, prieš kurią ji kovojo žudydama savo ištikimus pasekėjus.

Dan.8 12 eilutė parodys mums, kodėl pats Dievas buvo priverstas sukurti šią šlykščią ir pasibjaurėtiną religiją. „*Dėl nuodėmės armija buvo atiduota amžinai*“. Taigi siaubingi ir pasibjaurėtinai šio režimo veiksmai egzistavo Dievo troškimu, siekiant nubausti „nuodėmę“, kuri, pagal 1 Jono 3:4, yra įstatymo pažeidimas. Ir tai veiksmas, priskirtinas jau Romai, bet jos pagoniškoje imperinėje fazėje, nes tokia rimta nuodėmė, kuri nusipelno tokios bausmės, palietė Dievą dviem itin jautriais dalykais: Jo, kaip Dievo kūrėjo, šlove ir nugalėtoju Kristuje. Apr.8:7-8 matysime, kad popiežiaus režimo įkūrimas 538 m. yra antroji Dievo paskirta bausmė, išpranašauta perspėjamoju „*antrojo trimito*“ simboliu. Prieš tai yra dar viena bausmė, įvykdyta barbarų invazijomis į Europą, kuri tapo neištikima krikščioniška. Šie veiksmai, besitęsiantys nuo 395 iki 476 m., paskirtų bausmių priešastis vis dar randama iki 395 m. Taigi patvirtinama 321 m. kovo 7 d., kurioje pagonių Romos imperatorius Konstantinas I kurio taika buvo pasiūlyta imperijos krikščionys, dekretu įsakęs atsisakyti šabo praktikos, kurią jis pakeitė likusia pirmosios dienos dalimi. Dabar ši pirmoji diena buvo skirta pagoniškam nenugalėjusios dievintos saulės garbinimui. Dievas staiga patyrė dvigubą pasipiktinimą: prarado savo šabą, jo, kaip kūrėjo, darbo atminimą ir galutinę pergalę prieš visus savo priešus, bet taip pat vietoj jo pagoniškos garbės pratęsimą, suteiktą pirmą dieną, pačioje Jėzaus Kristaus mokinių gretas. Mažai kas supras kaltės svarbą, nes turime suvokti, kad Dievas yra ne tik gyvybės kūrėjas, jis yra ir laiko kūrėjas bei organizatorius, ir tik tam jis sukūrė dangaus žvaigždes. Saulė pasirodo ketvirtą dieną, kad žymėtų dienas, mėnulis pažymėtų naktį, o vėl saulė ir žvaigždės pažymėtų metus. Tačiau savaitė nėra pažymėta žvaigždėmis, ji pagrįsta tik suverenių Dievo kūrėjo sprendimu. Todėl tai bus jo valdžios ženklas ir Dievas tuo pasirūpins.

Šviesa šabo diena

Vidinis savaitės organizavimas taip pat yra jo dieviškosios valios išraiška, ir Dievas tai primins savo ketvirtojo įsakymo tekste: „*Atmink poilsio dieną, kad ji būtų šventa. Tu turi šešias dienas atlikti visus savo darbus, bet septintoji yra Viešpaties, tavo Dievo, diena, nei tu, nei tavo žmona, nei tavo vaikai, nei tavo gyvuliai, nei svetimšalis. yra tarp jūsų vartų, nes VIEŠPATS sukūrė dangų, žemę, jūrą ir visa, kas juose yra per šešias dienas. todėl jis palaimino septintąją dieną ir ją pašventino*“.

Atidžiai pažiūrėkite, šioje citatoje kalbama tik apie skaičius „šeši ir septyni“; žodis šabas net neminimas. Ir savo „septintąja“ forma, eilės skaičiumi, Kūrėjas įstatymų leidėjas tvirtina, kad šis *septintasis* užimta *diena*. Kodėl toks reikalavimas? Aš duosiu jums priežastį, jei reikia, pakeisti savo požiūrį į šį įsakymą. Dievas norėjo atnaujinti laiko tvarką, kurią jis nustatė nuo pasaulio sukūrimo. Ir jei jis taip reikalauja, tai todėl, kad savaitė sukonstruota pagal viso jo taupymo projekto laiko vaizdą: 7000 metų, tiksliau, 6000 + 1000 metų. Už tai, kad iškraipė savo išgelbėjimo planą, du kartus atsitrenkęs į Horebo uolą, Mozė negalėjo patekti į žemiškąjį Kanaaną. Tai buvo pamoka, kurią Dievas norėjo duoti apie savo nepaklusnumą. Nuo 1843 m. iki 1844 m. pirmosios poilsio dienos pasekmės yra tokios pačios, tačiau šį kartą ji neleidžia patekti į dangiškąjį Kanaaną – atlygį už išrinktųjų tikėjimą, kurį siūlo apmokančia Jėzaus Kristaus mirtimi. Šis dieviškasis nuosprendis tenka maištininkams, nes, kaip ir Mozės veiksmas, likusi pirmosios dienos dalis neatitinka Dievo užprogramuoto plano.

Vardai gali būti keičiami be didelių pasekmių, tačiau skaičių pobūdis yra jų nekeitinamas. Kūrėjui Dievui, kuris prižiūri savo kūrybą, laipsniškas laiko progresas vyksta per septynių dienų savaites. Neabejotinai pirmoji diena liks pirmąja diena, o „*septintoji*“ – „*septintoji*“. Kiekviena diena amžinai išlaikys vertę, kurią Dievas jai suteikė nuo pat pradžių. O Pradžios knyga 2 skyriuje mus moko, kad septintoji diena yra tam tikro likimo objektas: ji yra „*pašventinta*“, tai yra, atskirta. Iki šiol žmonija ignoravo tikrąją šios ypatingos vertybės priežastį, tačiau šiandien jos vardu pateikiu Dievo paaiškinimą. Jo šviesoje išaiškinamas ir pateisinamas Dievo pasirinkimas: septintoji diena pranašauja dieviškojo pasaulinio 7000 saulės metų projekto septintąjį tūkstantmetį, iš kurio paskutiniai „*tūkstantis metų*“, cituojami Apo.20, bus Jėzaus Kristaus išrinktieji. Įeiti į savo mylimo Mokytojo džiaugsmą ir buvimą. Ir šis atlygis bus gautas dėl Jėzaus pergalės prieš nuodėmę ir mirtį. Pašventintas šabas nebėra tik mūsų žemiškosios visatos Dievo sukūrimo atminimas, jis taip pat pažymi kiekvieną savaitę žingsnį į dangaus karalystę, kur, pasak Jono 14:2-3, Jėzus „*paruošia vietą*.“ savo mylimam išrinktajam. Štai labai graži priežastis mylėti jį ir gerbti jį šią šventą septintąją dieną, kai jis, pasirodo, pažymi mūsų savaitės pabaigą, saulei leidžiantis, 6-osios ^{dienos} pabaigoje .

Nuo šiol skaitydami ar girdėdami šio ketvirtojo įsakymo žodžius, už teksto žodžių turite girdėti, kaip Dievas žmonėms sako: „Jūs turite 6000 metų, kad sukurtumėte išrinktųjų tikėjimo darbus, nes turite nuo šio laiko pasiekti pabaigą, septintojo ***tūkstantmečio 1000 metų*** laikas jums nebepriksiš; tai tęsis tik mano išrinktiesiems, kurie įžengė į mano dangiškąją amžinybę per Jėzaus Kristaus pripažintą tikrą tikėjimą“.

Taigi šabas atrodo kaip simbolinis ir pranašiškas amžinojo gyvenimo ženklas, skirtas žemės atpirktiesiems. Be to, Jėzus tai iliustravo „*brangiu perlu*“ savo palyginime, paminėtame Mt.13:45-46: „*Dangaus karalystė vis dar panaši į pirklių, kuris ieško gražių perlų. Jis rado brangų perlą ; ir jis nuėjo, pardavė viską, ką turėjo, ir nupirko ją*“. Ši eilutė gali gauti du atvirkštinius paaiškinimus. Posakis „*dangaus karalystė*“ reiškia Dievo gelbėjimo projektą. Vaizduodamas savo projektą, Jėzus Kristus lygina save su „*perlu*“ „*prekybininku*“, kuris ieško *perlo* , gražiausio, tobuliausio ir, vadinasi, to, už kurį būtų galima gauti didžiausią kainą. Norėdamas rasti šį retą ir todėl brangų *perlą* , Jėzus paliko dangų ir jo šlovę žemėje savo baisios mirties kaina, jis atpirko šiuos dvasinius perlus, kad jie amžinai taptų jo nuosavybe. Tačiau, atvirkščiai, *pirklys* yra išrinktasis, kuris trokšta absoliuto, dieviškojo tobulumo, kuris bus atlygis už tikrą tikėjimą. Čia vėlgi, norėdamas laimėti šį dangiškojo pašaukimo prizą, jis atsisako tuščių ir neteisingų žemiškų vertybių, kad atsiduotų kūrėjui Dievui suteikdamas jam malonų garbinimą. Šioje versijoje *brangus perlas* yra amžinasis gyvenimas, Jėzaus Kristaus paaukotas savo išrinktiesiems 2030 metų pavasarį.

Šis *brangus perlas* gali būti susijęs tik su paskutine adventizmo era; ta, kurios paskutiniai atstovai gyvens iki tikrojo Jėzaus Kristaus sugrįžimo. Štai kodėl šis *brangus perlas* sujungia šabą, Kristaus sugrįžimą ir paskutiniųjų išrinktųjų šventumą. Šios paskutinės eros doktrinos tobulumas suteikia šventiesiems *perlo įvaizdį* . Jų specifinė patirtis įžengiant į amžinybę gyvai patvirtina šį *perlo įvaizdį* . Ir jų prisirišimas prie septintosios dienos šabo, apie kurį jie žino, kad pranašauja

septintą tūkstantmetį, suteikia šabui ir septintam tūkstantmečiui unikalios brangaus brangakmenio įvaizdį, su kuriuo negalima palyginti nieko, išskyrus „brangų perlą“. Ši mintis atsirado Apr.21:21: „**Dvylika vartų buvo dvylika perlių; visos durys buvo iš vieno karoliuko** . Miesto aikštė buvo gryno aukso, kaip skaidrus stiklas . Šioje eilutėje pabrėžiamas Dievo reikalaujamo pašventinimo standarto unikalumas ir kartu unikalus atlygis už amžiną gyvenimą įžengus į septintojo tūkstantmečio šabą pro simbolinius „vartus“, vaizduojančius adventistų tikėjimo išbandymus. Paskutiniai išpirkti nėra geresni už tuos, kurie buvo prieš juos. Tik doktrininė tiesa, kurią jiems paskelbė Dievas, pateisina jų perlą įvaizdį, kuris pakeičia išpjautų brangakmenių atvaizdą . Dievas niekada nedaro išimčių žmonėms, bet, atsižvelgdamas į atitinkamą laiką, jis pasiliko teisę padaryti išimtį dėl šventumo standarto, reikalingo išganymui gauti. Nagrinėjama krikščionybės era daugiausia susijusi su nuodėmės sugrįžimu, religinių formalumų nuo Romos popiežiaus režimo įkūrimo, ty nuo 538 m. Taip pat Reformacijos pradžią dengia jos atjauta ir gailestingumas bei nusižengimas. Šabo diena nebuvo priskirta, kol neįsigaliojo Dan.8:14 dekretas, nuo 1843 m. pavasario. Subtiliu užuomina, perlą įsigyti pasiūlė Jėzus m. Apr.3:18: „**Patariu tau pirkti iš manęs auksą, išbandytą ugnyje, kad taptum turtingas, ir baltus drabužius, kad būtum apsirengęs ir kad nepasirodytų tavo nuogumo gėda, ir gelbėti patepk akis, kad matytum**“. Šie dalykai, kuriuos Jėzus siūlo tiems, kuriems jų trūksta, sudaro elementus, suteikiančius išrinktajam simbolinį „perlo“ aspektą Viešpaties Jėzaus Kristaus akyse ir teisme. „Perlas“ turi būti „pirktas“ iš Jo, jis negaunamas nemokamai. Kaina yra savęs išsižadėjimo, kovos už tikėjimą pagrindas. Atitinkama tvarka Jėzus siūlo parduoti išbandytu tikėjimą, kuris suteikia išrinktajam dvasinius turtus; jo tyras ir nepriekaištingas teisumas, apimantis atleisto nusidėjėlio dvasinį nuogumą; Šventosios Dvasios pagalba, kuri atveria nuodėmingo žmogaus akis ir protą Dievo apreikštam projektui savo Šventajame Biblijos Rašte.

Per 6000 krikščionių eros metų Dievas laukė iki šio žemiškojo ciklo pabaigos, kad paskutiniai išrinktieji atrastų savo šventos septintosios dienos arba jo poilsio pašventinto šabo didybę. Išrinkti pareigūnai, kurie supranta jo prasmę, dabar turi pagrindą mylėti ir gerbti jį kaip Jėzaus Kristaus dovaną. Tie, kuriems tai nepatinka ir su tuo kovoja, jie turi ir turės visas priežastis to nekęsti, nes tai reikš jų gyvulinės žemiškosios egzistencijos pabaigą.

Danieliaus 8:14 potvarkis

Dan.8:12 tęsiasi, sakydamas: „*Ragas numetė tiesą ir jam pavyko*“. „*Tiesa*“, pagal Ps.119:142, yra „*Istatymas*“. Bet tai taip pat yra absoliuti „*melo priešingybė*“, kuri, pagal Iz.9:14, apibūdina popiežiaus „*netikrą pranašą*“ terminu „*uodega*“, kuris jį tiesiogiai kaltina Apr.12:4. Tiesą sakant, ji meta tiesą ant žemės, norėdama į ją įstatyti savo religinį „*melą*“. Jo „*įsipareigojimai*“ galėjo tik „*pasisekti*“, nes pats Dievas padarė savo pasirodymą, kad nubaustų už krikščionių neištikimybę, praktikuojamą nuo 321 m. kovo 7 d.

13 ir 14 eilutės įgis gyvybiškai svarbios iki pasaulio pabaigos. 13 eilutėje šventieji stebisi, kiek ilgai truks „*amžinosios*“ ir „*niokojančios nuodėmės*“ prievartavimas; dalykų, kuriuos ką tik nustatėme. Tačiau šiek tiek apsistokime ties šia „*niokojančia nuodėme*“. Aptariamas niokojimas yra žmonių sielų ar gyvenimų sunaikinimas. Galiausiai visa sunaikinta žmonija per septintojo tūkstantmečio „*tūkstantį metų*“ paliks Žemės planetą savo pradine forma „*beformė ir tuščia*“, kuri bus jai verta, Apo.9:2-11, 11: 7, 17:8 ir 20:1-3, Pradžios 1:2 pavadinimas „*gilus*“.

„*Šventieji*“ taip pat klausia, kiek ilgai *bus trypiamas* „*krikščionis*“ „*šventumas ir šeimininkas*“?“. Šioje scenoje šie „*šventieji*“ elgiasi kaip ištikimi Dievo tarnai, gaivinami kaip Danielius, kuris Dan.10:12 pateikiamas kaip teisėto troškimo pavyzdys. *suprasti* » dieviškąjį projektą. Dėl trijų paminėtų dalykų jie gauna vieną atsakymą, pateiktą 14 eilutėje.

Pagal taisymus ir patobulinimus, kuriuos Dievas paskatino mane padaryti iš originalaus hebrajiško teksto, atsakymas yra toks: „*Iki vakaro ryto du tūkstančiai trys šimtai ir šventumas bus išteisintas*“. Jo nebėra, neaiškus tradicijos tekstas: „*Iki dviejų tūkstančių trijų šimtų vakarų ir rytų ir šventovė bus apvalyta*“. Tai jau ne *šventovės*, o *šventumo* klausimas; be to, veiksmazodis „*išgrynintas*“ pakeičiamas „*pateisinamas*“ „*o trečiasis pakeitimas susijęs su posakiu* „*vakaro rytas*“, kuris iš tikrųjų hebrajiškame tekste yra vienaskaita. Tokiu būdu Dievas pašalina bet kokį pateisinimą iš tų, kurie bando pakeisti bendrą skaičių dalindami jį iš dviejų, teigdami, kad vakarus atskiria nuo ryto. Jo požiūris susideda iš skaičiavimo vieneto pateikimo „*vakaro rytas*“, kuris apibrėžia 24

valandų parą 1 gen. Tik tada Dvasia atskleidžia šio vieneto numerį: „2300“. Taigi bendras pranašikų dienų skaičius yra apsaugotas. Veiksmažodžio „*teisinamas*“ šaknis hebrajų kalboje yra žodis „teisingumas“ „*tsedek*“. Todėl pats vertimas, kurį siūlau, yra pagrįstas. Tada klaida, susijusi su hebrajišku žodžiu „*qodesh*“, šis terminas paverčiamas kaip „*šventovė*“, o tai hebrajų kalba yra „*miqdash*“. Žodis „*šventovė*“ yra gerai išverstas Danieliaus 8 skyriaus 11 eilutėje, tačiau jam nėra vietos 13 ir 14 eilutėse, kur Dvasia vartoja žodį „*qodesh*“, kuris turi būti išverstas kaip „*šventumas*“.

Kai žinome, kad „*niokojanti nuodėmė*“ konkrečiai nukreipta į sabato atsisakymą, kuris pats yra tam tikro dieviškojo **pašventinimo objektas**, šis žodis „*šventumas*“ gerokai nušviečia pranašiškos žinios prasmę. Dievas skelbia, kad pasibaigus minėtiems „*2300 vakarų ir rytų*“, jis pareikalaus iš kiekvieno žmogaus, kuris pretenduoja į Jėzaus Kristaus įgytą šventumą ir „*amžinąjį teisingumą*“. „*Niukojančios nuodėmės*“ pabaiga reiškia kad atsisakoma sekmadienio, buvusios saulės dienos, religinio kulto, kurį nustatė pagonių imperatorius Konstantinas¹. Taip Dievas savo ruožtu atkuria doktrines išganymo normas, kurios vyravo apaštalų laikais. Vien tik šis terminas „*šventumas*“ apima visas krikščioniškojo tikėjimo pagrindų doktrines tiesas. Kaip pavyzdį ir kilnę turėdamas žydams duotą mokymą, krikščioniškasis tikėjimas atneša tik naują, gyvulių aukų pakeitimą, Jėzaus Kristaus pralietu krauju ant gailėstingumo kėdės, paslėptos požeminiame urve, esančiame po jo kojomis prie Golgotos. mūsų Gelbėtoju patiko atskleisti ir parodyti savo tarnui Ronui Wyattui 1982 m. Žodžiu „*šventumas*“ susijusių temų atradimas yra laipsniškas ir tęsiasi per visą gyvenimą, tačiau nuo tada 2018 m., šis laikas yra skaičiuojamas ir ribotas, o šiandien, 2020 m., liko tik 9 metai atkurti visus aspektus.

Danieliaus 8:14 yra sielą žudantis potvarkis, nes pakeitus Dievo nuosprendį prarandamas Kristaus pasiūlymas išgelbėti visus praktikuojančius sekmadienio Romos katalikų krikščionis. Todėl paveldėtos tradicijos dvasia amžiną mirtį sukels daugybės žmonių, kurie dažniausiai nežino apie savo pasmerkimą Dievo. Būtent čia meilės tiesai demonstravimas leidžia Dievui pažymėti „*skirtumą*“, susijusį su likimu, kuris paliečia „*tam tarnaujančius ir netarnaujančius* (Mal.3:18)“.

Kai kurios maištaujančios dvasios norės mesti iššūkį pačiai idėją apie pokyčius, priskirtinus Dievui, kuris pats pareiškia: „*Aš nesikeičiu*“, Mal.3:6. Būtent tada turime suvokti, kad 1843–1844 m. įvykdytas pokytis susideda tik iš pradinės normos, ilgai iškreiptos ir transformuotos, atkūrimo. Štai kodėl Reformacijos išrinktųjų palaiminimas, įskaitytas nepaisant jų netobulų darbų, turi išskirtinį pobūdį, kurio doktrininis aspektas negali būti pateiktas kaip tikrojo tikėjimo pavyzdys. Šis konkretus sprendimas ankstyviesiems reformatoriams yra toks išskirtinis, kad Dievas jį paima ir atskleidžia Apr.2:24, kur prieš 1843 m. jis pasakė protestantams: „*Aš nededu jums jokios kitos naštos, tik tai, ką jūs turite, laikyk ją iki Aš ateinu.*“

„*Vargas*“, pridėdamas prie šio Dan.8:14 dekreto taikymo, yra toks „*didelis*“, kad Dievas tai signalizuoja paskelbdamas tris „*didžias bėdas*“ Apr.8:13. Ir esant tokioms rimtoms pasekmėms, būtina skubiai žinoti jo įsigaliojimo datą. Būtent tai buvo Dan 8:13 „*šventųjų*“ rūpestis. Trukmė dabar

atskleidžiama kaip pranašiška „ 2300 dienų “ arba 2300 realių saulės metų pagal kodeksą, duotą Ezechieliui, šiuolaikiniam Danieliaus pranašui (Ezek.4:5-6). Šiame 8 skyriuje, kurio tema yra užbaigti romėnišką „ nuodėmę “, bus elementų, kurių jam trūksta Dan.9, kur taip pat bus kalbama apie „ baigti nuodėmę “, tačiau šį kartą į „ gimtąją nuodėmę , dėl kurios buvo prarastas amžinasis gyvenimas, nes Adomas ir Ieva. Operacija bus paremta žemiškuoju Mesijo Jėzaus tarnavimu ir savanorišku jo tobulo gyvenimo paaukojimu, atpirkiant jo išrinktųjų, o aš patikslinu, tik jų, nuodėmes. Jo atėjimo tarp žmonių laikas yra nustatytas pranašystėmis pranašiškomis dienomis. Ši žinia susijusi su prioritetiniais žydų žmonėmis, nes jie yra sąjungoje su Dievu. Jis suteikia žydų tautai „ padaryti galą nuodėmei “ „ septyniasdešimties savaitių “ laikotarpį, kuris atitinka 490 realių dienų metų. Tačiau tai taip pat nurodo skaičiavimo pradžios taško datavimo priemones. „ Kadangi buvo paskelbtas žodis, kad Jeruzalė bus pastatyta, iki pateptųjų yra... (7 + 62 = 69 savaitės). Trys Persijos karaliai suteikė šį leidimą, bet tik trečiasis, Artakserksas I ' jį visiškai įvykdė pagal Ezros 7:7. Jo karališkasis dekretas buvo paskelbtas 458 m.pr.Kr. pavasarį. 69 savaitių terminas numato Jėzaus Kristaus tarnystės pradžią 26 metais. Ypač taikytasi į paskutinius „septynerius metus“, skirtus Jėzaus darbui, kuris savo apmokančia mirtimi nustato naujosios sandoros pagrindus. Dvasia pristato Dan.9 27 eilutėje, šią dienų-metų „ savaitę “ , kurios „ viduryje “ savanoriška mirtimi „ jis nutraukia auką ir atnašavimą “; daiktai, paaukoti iki Jėzaus Kristaus, už nuodėmių išpirkimą. Tačiau jo mirtis yra aukščiau už viską, kad „ padarytų galą nuodėmei “. Kaip turėtume suprasti šią žinią? Dievas parodo savo meilę, kuri užvaldys jo išrinktųjų širdis, kurie, sugrįžę meile ir pripažinimu, su jo pagalba kovos su nuodėme. 1 Jono 3:6 patvirtina, sakydamas: „ Kas pasilieka jame, nedaro nuodėmės; Kas nusideda, jo nematė ir nepažino “. Ir jis sustiprina savo žinią daugybe kitų citatų.

Doktrininiu lygmeniu naujasis Jėzaus Kristaus sukurtas aljansas tik pakeičia senąjį. Taigi, abi sandoros remiasi tuo pačiu pranašišku pagrindu, atskleistu Dan.9:25. Todėl data – 458 metai gali būti pagrindas skaičiuojant žydų tautai nustatytas 70 savaitių, taip pat ir 2300 faktinių Dan.8:14 dienų metų, kurios yra susijusios su krikščionių tikėjimu. Dėl šio datuoto tikslumo galime nustatyti, kad 30-ieji metai yra Mesijo mirtis, o 1843-ieji – Dan.8:14 potvarkio įsigaliojimas.

Abi žinios yra skirtos „ padaryti galą nuodėmei “ su amžinomis mirtinomis pasekmėmis tiems, kurie vienas kaip kitas nepaiso jų, kol juos ištikis mirtis arba pasibaigus kolektyvinės ir individualios malonės laikui, kuris bus prieš šlovingą Jėzaus Kristaus sugrįžimą. Iki šio paskutinio taško gyvenimas leidžia nuoširdžiai atsiversti, o tai leidžia pasiekti išrinktojo statusą.

P remontas Apokalipsei

Knygą visiškai parašė Dievas. Būtent jis parenka žodžius ir Apr.22:18-19 įspėja vertėjus ir raštininkus, kurie bus atsakingi už originalios istorijos perdavimą ar perrašymą iš kartos į kartą, kad menkiausi žodžių pasikeitimai juos paveiks. bus vertas išgelbėjimo praradimo. Taigi čia mes turime labai ypatingą labai aukšto šventumo darbą. Galiu palyginti su milžiniška „délione“, kurios surinkimas negalėtų būti baigtas, jei būtų pakeistas menkiausias originalus kūrinys. Todėl darbas yra dieviškai milžiniškas ir pagal savo pobūdį viskas, ką Dievas sako, yra tiesa, bet tiesa, kad būtų užbaigtas jo gelbėjimo projektas; nes šią pranašystę jis kreipiasi į savo „tarnus“, tiksliau, „ savo *vergus* “ apie pasaulio pabaigą. Pranašystė bus aiškinama tik tada, kai išpranašauti elementai netrukus išsipildys arba didžioji dalis išsipildys.

Vyrai visada ignoravo viso laiko, kurį turėjo trukti dieviškasis gelbėjimo projektas, trukmę. Tokiu būdu Dievo tarnas visada galėjo tikėtis pasaulio pabaigos liudytojas, o Paulius tai liudija savo žodžiais: „ *Štai ką sakau, broliai, kad laikas trumpas . kad nuo šiol tie, kurie turi žmonių, būtų kaip tie, kurie neturi, tie, kurie verkia kaip neverkia, tie, kurie džiaugiasi kaip nesidžiaugiantys, tie, kurie perka kaip neturintys, ir tie, kurie naudojasi pasauliu kaip jo nenaudojimu, dėl formos šio pasaulio praeina* (1 Kor.7:29–31).

Mes, palyginti su Pauliumi, turime pranašumą atsidūrę šiuo metu, kai Dievas ketina nutraukti savo amžinųjų išrinktųjų atranką. Ir šiandien jo įkvėptus patarimus turėtų įgyvendinti tikrieji mūsų paskutiniojo amžiaus išrinktieji. Pasaulis praeis ir tęsis tik išrinktųjų amžinasis gyvenimas. Be to, Dievo žodžiai Kristuje: „ *Aš greitai ateinu* “, Apr.1:3, yra tikri, visiškai pateisinami ir pritaikyti šiam paskutiniam laikui, kuris yra mūsų; praėjus devyneriems metams po jo sugrįžimo, šio teksto rašymo metu.

Dan.7:25 matėme, kad Romos tikslas buvo „ *pakeisti laikus ir dieviškąjį įstatymą*“. Patmo saloje sulaikytam apaštalui Jonui Jėzaus Kristaus Apokalipsės paslapčių supratimas iš esmės grindžiamas tikrojo Dievo nustatyto laiko pažinimu. Todėl laiko tema yra esminis dalykas norint suprasti Apokalipsę, kurią Dievas kuria pagal šią laiko sampratą. Todėl jis žais dėl šių duomenų netikslumo, kad knyga išlaikytų savo nekenksmingą paslaptinę charakterį, kuris leis jai pereiti 20 mūsų eros amžių, nesugriaunant kaltinamųjų ir pasmerktų subjektų. Pasikeitę laikai, o ypač Romos nustatytas kalendorius klaidinga data, siejama su Jėzaus gimimu, neleido išrinktiesiems būti apgauti, kai jie aiškina dieviškas pranašystes; Taip yra todėl, kad Dievas savo pranašystėse pateikia trukmes, kurių pradžia ir pabaiga yra pagrįstos istoriniais veiksmais, kuriuos lengvai nustato ir datuoja specialistai.

Tačiau Apokalipsėje laiko sąvoka yra esminė, nes ant jo remiasi visa knygos struktūra. Todėl jos supratimas priklausė nuo teisingo sabato aiškinimo, kurio reikalavo ir atkūrė Dievas 1844 m. Mano tarnystė, prasidėjusi 1980 m., siekė atskleisti pranašiško šabo vaidmens svarbą , pranašaujantį didžiąją poilsio

dieną. septintasis tūkstantmetis, apie Dievą ir jo išrinktuosius, Apr.20 tema. Pagal 2Pe.3:8 eilutę, „*viena diena yra kaip tūkstantis metų, o tūkstantis metų kaip viena diena*“ – ryšys tarp septynių kūrimo dienų, atskleistų Pradžios 1 ir 2, ir septynių. Tūkstančius metų viso dieviškojo projekto laiko, vien tik leido man suprasti knygos sandarą. Su šiomis žiniomis pranašystė tampa aiškesnė ir perlas po perlo atskleidžia visas savo paslaptis.

Taigi, pranašystės atgyja ir veiksmingos tik tada, jei žinia gali būti susieta su krikščioniškosios eros istorijos data. Tai man leido suvokti Šventosios Dievo Dvasios įkvėpimas Jėzuje Kristuje. Taip pat, leiskite paskelbti šią „*mažą knygelę, atvertą*“, patvirtinančią, kad buvo įgyvendintas Apr.5:5 ir 10:2 paskelbtas dieviškasis planas.

Kalbant apie savo architektūrą, Apokalipsės vizija apima krikščioniškosios eros laikotarpį nuo apaštališkojo laiko pabaigos, maždaug 94 m., iki septintojo tūkstantmečio pabaigos, kuri bus po galutinio Jėzaus Kristaus sugrįžimo 2030 m. Todėl ji dalijasi su Danieliumi 2, 7, 8, 9, 11 ir 12 skyriuose apžvelgiama krikščioniškoji epocha. Krikščionims pagrindinis mokymas, gautas studijuojant šią knygą, yra pagrindinė 1843 m. pavasario data, nustatyta Dan.8:14, bet ir 1844 m. rudens, kai baigėsi tikėjimo išbandymas. Nuo 1844 m. rudens Dievas vėl padėjo septintosios dienos adventistų tikėjimo pamatus. Šios dvi datos yra tokios svarbios, kad Dievas jas panaudos struktūrizuodamas savo Apreiškimo viziją. Kad visiškai suprastume šių dviejų artimų datų vertę, turime susieti su 1843 m., kai prasidėjo pranašiško žodžio tikėjimo išbandymas. Pirmosios dvasinės aukos krito šią datą, nes paniekinamai atmetė pirmąjį Viljamo Milerio pranešimą apie adventistą. Tačiau išbandymo metas suteikia jiems antrą šansą, kai 1844 m. spalio 22 d. antrasis paskelbimas apie Jėzaus sugrįžimą. Spalio 23 d. teismas baigiasi ir taip gali būti suformuluotas ir atskleistas Dievo teismas. Kolektyvinis išbandymas baigėsi, tačiau individualus atsivertimas vis dar įmanomas. Be to, iš tikrųjų visi adventistai laikosi Romos sekmadienio poilsio, kuris dar nėra įvardytas kaip nuodėmė. Ir adventistai pamažu priima šabą individualiai, o jo svarbaus vaidmens nesuvokia visi adventistai. Šis samprotavimas verčia mane pritarti klaidingo protestantų tikėjimo pabaigai, 1843 m. pavasario datai ir Dievo palaiminto adventizmo pradžiai, 1844 m. spalio 23 d. rudens datai. Jau dabar tarp hebrajų pavasaris ir ruduo buvo susiję. rengiant festivalius, kuriuose buvo švenčiamos diametraliai priešingos viena kitą papildančios temos; Pavasario „Paschos“ užmušto „*ėriuko*“ amžinasis teisingumas, viena vertus, ir „ožio“, nužudyto už nuodėmių „*permaldavimo diena*“, rudeni, nuodėmės pabaiga. Dvi religinės šventės išsipildė per 30-ųjų metų Paschos šventę, per kurią Jėzus Mesijas atidavė savo gyvybę. 1843 m. pavasaris ir 1844 m. spalio 22 d. taip pat yra susiję prasmėmis, nes tikėjimo išbandymo tikslas yra „*padaryti galą nuodėmei*“ pagal Dan.7:24; tai, kas sudaro bjaurią kassavaitinio poilsio praktiką pirmąją dieną, o Dievas jį paskyrė septintajai, kurią jis netgi pašventino šiam naudojimui, nuo pirmosios žemiškosios kūrimo savaitės pabaigos; 2021 m., 5991 metai prieš mus.

Taip pat galime pritarti Danieliaus 8:14 dekreto datai, kuri apibrėžia 1843 m. pavasario datą. Norėdami pagrįsti šį pasirinkimą, turime atsižvelgti į tai, kad ši akimirka nutraukia visus iki tol buvusius santykius tarp Dievo ir jo kūrinų;

Dievas, kuris nuo šios datos ėmėsi galutinės atrankos, paremtos dviem vienas po kito einančiomis adventistų žiniomis. Nuo 1843 m. pavasario turėjo būti švenčiamas šabas, bet Dievas neketino jį duoti testo nugalėtojams iki 1844 m. rudens, kaip palaimingą ir pašventintą ženklą, kad jie priklauso jam, pagal Biblijos mokymą Eze.20:12-20, kaip matėme anksčiau.

Šios knygos 5 skyriumi siekiama priminti, kad be pergalės, už kurią taip brangiai sumokėjo Jėzus Kristus, „*Dievo Avinėlis*“, visa dieviškoji pagalba, visa apreiškta šviesa būtų buvę neįmanoma, todėl jokia žmogaus siela negalėtų būti išgelbėta. Jo pranašiška šviesa gelbsti jo išrinktuosius taip pat, kaip ir savanoriškai priimtas nukryžiavimas. Tikėjimas jo auka priskiria mums jo „*amžinąją teisingumą*“ pagal Dan.7:24, tačiau jo Apreiškimas nušviečia mūsų kelią ir parodo dvasinius spąstus, kuriuos paskleidė velnias, kad mes išgyventume jo siaubingą likimą. Šiuo atveju išsigelbėjimas įgauna konkrečią formą.

Štai šių subtilių spąstų pavyzdys. Į Bibliją žiūrima teisingai ir ji laikoma rašytiniu Dievo žodžiu. Tačiau šiuos žodžius parašė vyrai, pasinėrę į savo laikmečio kontekstą. Tačiau jei Dievas nesikeičia, jo priešas šėtonas laikui bėgant keičia savo strategiją ir elgesį Dievo išrinktųjų atžvilgiu. Štai kodėl velnias, savo laiku, bet tik tam laikui, veikęs kaip savo atviro persekiojančio karo „*drakono*“ atvaizdas, Jonas 1 Jono 4:1–3 galėjo pareikšti: „*Mylimieji, netikėkite visa dvasia; bet patikrink dvasias, ar jos iš Dievo, nes į pasaulį išėjo daug netikrų pranašų. Atpažinkite Dievo Dvasią: kiekviena dvasia, kuri išpažįsta Jėzų Kristų, atėjusį kūne, yra iš Dievo; ir kiekviena dvasia, kuri neišpažįsta Jėzaus, yra ne iš Dievo, tai yra antikristo, apie kurio atėjimą jūs girdėjote ir kuris dabar jau yra pasaulyje.*» Jo žodžiais tariant, Jonas nurodo „*ateiti kūne*“ tik tam, kad atpažintų Kristų iš jo liudytojo liudijimo. Tačiau jo teiginys „*kiekviena dvasia, kuri išpažįsta Jėzų Kristų atėjusį kūne, yra iš Dievo*“ prarado savo vertę, nes krikščionių religija nuo 321 m. kovo 7 d. pateko į atsimetimą ir nuodėmę, atsisakiusi tikrosios septintosios dienos šabo praktikos. Dievo. Nuodėmės praktika iki 1843 m. sumažino „*išpažinti Jėzų Kristų, atėjusį kūne*“ vertę ir nuo tos pačios datos atėmė iš jos bet kokią vertę; paskutiniai Jėzaus Kristaus priešai teigia vartoję **jo „vardą“**, kaip jis skelbė Mt.7:21–23: „*Ne kiekvienas, kuris man sako: Viešpatie, Viešpatie, įeis į dangaus karalystę, bet tik tas, kuris daro mano dangiškojo Tėvo valia. Tą dieną daugelis man sakys: Viešpatie, Viešpatie, argi mes nepranašavome **tavo vardu**? Argi mes neišvarėme demonų **tavo vardu**? Argi mes nepadarėme daug stebuklų **per tavo vardą**? Tada aš jiems atvirai pasakysiu: Aš niekada jūsų nepažinojau, šalin nuo manęs, jūs, kurie darote neteisybę. „*Niekada nežinoma*“! Todėl šiuos „*stebuklus*“ darė velnias ir jo demonai.*

Apokalipsė apibendrinant

1 skyriaus, Jo šlovingojo Apreiškimo pradžios, įžangoje Dvasia pateikia mums paruoštą šventės meniū. Ten randame paskelbimo apie šlovingą Jėzaus Kristaus sugrįžimą temą, surengtą jau 1843 ir 1844 m., siekiant išbandyti visuotinį ir daugiausia Amerikos protestantų tikėjimą; ši tema yra visur: 3 eilutė, *Nes laikas arti* ; 7 eilutė, *štai jis ateina su debesimis ...* 10 eilutė, *Viešpaties dieną mane paėmė Dvasia ir išgirdau už savęs stiprų balsą, tarsi trimito garsą* . Dvasios pernešamas, Jonas atsiduria šlovingo Jėzaus sugrįžimo dieną, *Viešpaties dieną* , „ *didžią ir baimingą dieną* “ pagal Mal.4:5, o **už nugaros** – istorinė krikščioniškos eros praeitis. pristatomas su septynių pavadinimų, pasiskolintų iš *septynių Azijos*

miestų (dabartinės Turkijos) simboliu . Tada, kaip Danieliaus, trys *raidžių, antspaudų ir trimitų temos* lygiagrečiai apims visą krikščionišką epochą, tačiau kiekviena iš jų yra padalinta į du skyrius. Išsamus tyrimas parodys, kad šis padalijimas įvyksta 1843 m., Dan.8:14. Kiekvienoje temoje pranešimai, pritaikyti prie Danieliaus nustatytų dvasinių standartų, skirtų tikslinėms epochoms, pažymi 7 aprėpto laiko akimirkas; 7, dieviškojo **pašventinimo** skaičius , kuris yra jo „*antspaudas*“ ir kuris bus Apr.7 tema.

Pateiktas paaiškinimas niekada nebuvo veiksmingas, nes laiko sąvoką atskleidžia tik pirmame skyriuje cituotų „septynių bažnyčių“ pavadinimų reikšmė. 2 ir 3 laišku temoje nerandame formos tikslumo: „pirmas angelas, antras angelas... ir t.t. » ; kaip bus „*antspaudų, trimitų ir septynių paskutinių Dievo rūstybės negandų*“ atveju . Tokiu būdu kai kurie galėjo patikėti, kad žinutės iš tikrųjų ir tiesiogine prasme buvo skirtos krikščionims, gyvenantiems šiuose senovės Kapadokijos miestuose, dabartinėje Turkijoje. Šių miestų pavadinimų pranašystės tvarka chronologiškai atitinka tvarką, kuria religiniai istoriniai faktai išsipildė per visą krikščionišką epochą. Ir būtent pagal Danieliaus knygoje jau gautus apreiškimus Dievas apibrėžia charakterį, kurį kiekvienai erai suteikia savo miesto pavadinimo prasme. Iš eilės atskleista tvarka verčiama taip:

1- *Efesas* : reiškia: paleidimas (Dievo susirinkimo ar šventovės).

2- *Smyrna* : reiškia: mira (malonus mirusiųjų kvapas ir balzamavimas Dievui; Romos tikinčiųjų išrinktųjų persekiojimas 303–313 m.).

3- *Pergamon* : reiškia: svetimavimas (nuo šabo atsisakymo 321 m. kovo 7 d. 538 m. nustatytas popiežiaus režimas religiškai įformino likusią pirmosios dienos dalį, pavadintą sekmadieniu).

4- *Tiatira* : reiškia: pasibjaurėjimas ir mirtinos kančios (nurodo protestantų reformacijos erą, kuri atvirai pasmerkė velnišką katalikų tikėjimo prigimtį; laikotarpis, susijęs su XVI^a, kai dėl mechaninio spausdinimo Biblijos sklaida buvo skatinama).

5- *Sardis* : dvigubos ir priešingos reikšmės: konvulsinis ir brangus akmuo. (Jis atskleidžia nuosprendį, kurį Dievas išlaiko 1843–1844 m. tikėjimo išbandymą : konvulsyvi prasmė susijusi su atmetu protestantų tikėjimu: „*Tu miręs*“, o brangakmenis nurodo pasirinktus išbandymo nugalėtojus: „*Jie eis su mane baltais drabužiais, nes jie verti*.“)

6- *Filadelfija* : reiškia: broliška meilė (*Sardų* brangakmeniai Septintosios dienos adventistų institucijoje renkami nuo 1863 m.; žinia įteikiama už 1873 metus, apibrėžtus Dan.12:12. Šiuo metu palaiminta ji yra tačiau perspėjo dėl pavojaus „*paimti*“ vainiką).

7- *Laodikėja* : reiškia: žmonės vertino: „*nei šalta, nei karšta, o drungna*“ (būtent *Filadelfija* „paėmė karūną“): „*Tu esi nelaimingas, apgailėtinas, vargšas, aklas ir nuogas*“. Institucija neįsivaizdavo, kad 1980–1994 m. jis bus išbandytas ir išbandytas tikėjimo išbandymu, identišku tam, kuris 1844 m. pradininkams pelnė dievišką palaiminimą: 1994 m. rudenį, tačiau žinia tęsiasi per išsibarsčiusius adventistus, kuriuos Dievas atpažįsta ir atrenka pagal jų meilę savo apreikštai pranašiskajai šviesai ir nuolankią bei nuolankią prigimtį, kuri būdinga tikriesiems Jėzaus Kristaus mokiniams visais amžiais).

„ *Tęsiant* “ žemiškąjį laiką, kuris baigėsi šlovingu Kristaus Dievo sugrįžimu, Apo.4 simboliu „24 sostai“ pavaizduos dangiškojo teismo sceną (*danguje*), kur Dievas suburs savo išrinktuosius, kad jie teisia nedorus mirusius. Lygiagrečiai su Apžvalga 20, šis skyrius apima septintojo tūkstantmečio „tūkstantį metų“. Paaiškinimas: kodėl 24, o ne 12 sostai? Dėl krikščioniškosios eros padalijimo į dvi dalis 1843–1844 m. to meto tikėjimo išbandymo pradžios ir pabaigos datomis.

Tada, kaip svarbią nuostatą, Apr.5 pabrėš pranašysčių knygos supratimo svarbą; kuri bus įmanoma tik dėl mūsų dieviškojo Viešpaties ir Gelbėtojo Jėzaus Kristaus pergalės.

Krikščionybės eros laikas bus dar kartą apžvelgtas Apr.6 ir 7 naujos temos žvilgsniu; kad „septynių antspaudų“. Pirmieji šeši pristatys pagrindinius scenos aktorius ir laikmečio ženklus, apibūdinančius dvi krikščioniškosios eros skirstymo dalis: iki 1844 m. Apo.6; ir nuo 1844 m., Apo.7.

Tada ateina tema apie „ *trimitus* “, kurie simbolizuoja įspėjamąsias bausmes už pirmuosius šešis Apr. 8 ir 9, ir galutinę bausmę už „ *septintą trimitą* “, visada atskirtą, Apr 11:15, 19.

Už Apo.9, Apo.10 nukreiptas į pasaulio pabaigos laiką, primenantis dviejų didžiųjų Jėzaus Kristaus priešų, kurie teigia esąs juo, dvasinę padėtį: katalikų tikėjimą ir protestantų tikėjimą, prie kurio prisijungė oficialus adventizmas, kritęs nuo tada. 1994. 10 skyrius užbaigia pirmąją knygos apreiškimų dalį. Tačiau svarbios pagrindinės temos bus nagrinėjamos ir plėtojamos tolesniuose skyriuose.

Taigi Apo.11 atnaujins krikščioniškosios epochos apžvalgą ir pirmiausia išplės svarbų Prancūzijos revoliucijos vaidmenį, kurios nusistovėjusį nacionalinį ateizmą Dievas naudoja simboliniu pavadinimu „ *iš gelmių kylantis žvėris* “. sunaikinti katalikiško režimo „ *iš jūros kylančio žvėries* “ galią, Apr.13:1. Taigi visuotinė religinė taika, paminėta Apo.7, bus pasiekta ir pažymėta 1844 m. Tada, vertinant šį revoliucinį režimą kaip gresiančio Trečiojo pasaulinio karo arba Apo.9:13 „ *šeštąjį trimitą* “, kuris yra tikrasis „ *Antrasis vargas* “, paskelbus Apr.8:13, pateikiama paskutinė „ *septintojo trimito* “ tema, kurią įgyvendina Jėzaus Kristaus sugrįžimas šlovėje.

Apr.12 Dvasia mums pateikia dar vieną krikščioniškosios eros apžvalgą. Jis papildoma savo informaciją, ypač apie velnio ir jo angelų rėmėjų padėtį. Jis moko mus, kad po jo pergalės ant kryžiaus dangiškuoju *Mykolo vardu*, kuris jau cituojamas Dan.10:13, 12:1, vardu, kurį jis nešiojo danguje prieš įsikūnydamas Jėzuje, mūsų Viešpats apvalė dangų nuo jų blogio buvimą ir kad jie amžiams prarado prieigą prie Dievo sukurtų dangiškų matmenų. Štai keletas gerų naujienų! Jėzaus pergalė turėjo laimingų dangiškų pasekmių mūsų dangiškiems broliams, išgelbėtiems nuo demonų pagundų ir minčių. Nuo šio išvaymo jie buvo apriboti mūsų žemiškuoju matmeniu, kur bus nužudyti kartu su žemiškais Dievo priešais 2030 m., šlovingai sugrįžus Kristui Dievui. Šioje apžvalgoje Dvasia vaizduoja „ *drakono* “ ir „ *gyvatės* “ eiles, kurios atitinkamai nurodo dvi velnio kovos strategijas: atvirą karą, pasmerktą imperinę ar popiežiaus Romą ir apgaulingą religinį romėnų viliojimą. Vatikano popiežystė, demaskuota, beveik humanistiška. Subtiliuose vaizdiniuose, pasiskolintose iš hebrajų patirties, „ *žemė atveria burną* “, kad prarytų katalikų lygų popiežiaus agresiją. Kaip ką tik matėme, darbus atliks

prancūzų ateistai revoliucionieriai. Tačiau tai taip pat pradės agresyvios, karingos netikros krikščionybės protestantų būriai. Apžvalga baigsis paminint „ *likusius moters palikuonis* “. Tada Dvasia apibrėžia tikruosius paskutiniųjų laikų šventuosius: „ *Tai yra šventųjų, kurie laikosi Dievo įsakymų ir išlaiko Jėzaus liudijimą, ištvėrė* “. Dvasia šiais terminais įvardija tuos, kurie, kaip ir aš, laikosi jo pranašiško Apreiškimo ir niekam neleidžia jo išplėsti, iki galo renka dangaus dovanotus perlus.

13 skyriuje pristatomi du agresyvūs religiniai priešai, nešantys krikščionių tikėjimą. Kaip tokius, jis vaizduoja juos dviem „ *žvėrimis* “, *iš kurių antrasis atsirado iš pirmojo, kaip rodo Pradžios knygos istorijos žodžių „ jūra ir žemė* “ ryšys, kuris juos apibūdina šiame 13 skyriuje. Pirmasis veikė anksčiau. 1844 m., o antrasis pasirodys tik paskutiniais žemiškojo laiko metais, taip pažymėdamas žmonėms siūlomo malonės laiko pabaigą. Šie du „ *žvėrys* “ pirmajai yra katalikų motininė bažnyčia, o antrajai – iš jos kilusios protestantų reformatų bažnyčios, jos dukterys.

Aprėpdamas tik antrąją krikščioniškos eros dalį nuo 1844 m., Apreiškimas 14 primena tris septintosios dienos adventistų tiesų žinias į amžinąsias sąlygas: Dievo šlovę, kuri reikalauja atkurti jo švento šabo praktiką, jo pasmerkimą Romos katalikybei. ir jo pasmerkimą protestantizmui, kuris pagerbia jo sekmadienį, kurį jis įvardija kaip imperinės ir popiežiaus Romos žmogiškosios ir velniškos valdžios „ *ženklą* “. Kai parengiamosios misijos laikas iš eilės baigsis išrinktųjų šventųjų paėmimu, vaizduojamu „ *derliaus nuėmimu* “, maištingų mokytojų ir visų netikinčiųjų sunaikinimu, veiksmis, kuriuos vaizduoja „ *vynuogė* “, žemė vėl taps Pirmosios kūrimo dienos „ *bedugnė* “, *netekusi visų formų žemiškosios gyvybės*. Tačiau ji išliks gyva „ *tūkstantį metų* “, pasirinktas šėtonas, pats velnias, laukiantis savo sunaikinimo paskutiniame teisme, taip pat visi kiti maištininkai ir angelai.

Rev.15 daugiausia dėmesio skiriama bandomojo laikotarpio pabaigos laikui.

Apreiškimas 16 atskleidžia „ *septynias paskutines Dievo rūstybės negandas* “, kurios, pasibaigus išbandymo laikui, ištinka paskutinius netikinčius maištininkus, kurie darosi vis agresyvesni ir skundžiasi mirties stebėtojais. teisis dieviškasis šabas prieš septintą marą.

Didžiuoju Babilonu “, identifikavimui . Būtent šiais terminais Dvasia įvardija „ *didįjį miestą* “ imperatorišką ir popiežišką Romą. Taip aiškiai apreikštas Dievo sprendimas jai. Skyriuje taip pat skelbiamas jos būsimas nuosprendis ir sunaikinimas ugnimi, nes Avinėlis ir jo ištikimieji išrinktieji ją nugalės.

derliaus nuėmimo “ arba „ *Didžiosios Babilono* “ bausmės laikui .

Rev. 19 vaizduoja šlovingą Jėzaus Kristaus sugrįžimą ir jo susidūrimą su terorizuotomis žemiškomis maištininkų pajėgomis.

Rev.20 skirtas septintojo tūkstantmečio tūkstantmečiui, kurį išgyveno labai skirtingai, danguje išrinktųjų, o apleistoje žemėje – šėtono izoliuotai. Pasibaigus tūkstančiui metų, Dievas surengs paskutinį teismą: dangiška ir požemine antžemine ugnimi sunaikins visus žemiškuosius žmones ir dangiškuosius angelus maištininkus.

Apreiškimas 21 vaizduoja Asamblėjos šlovę, susidariusią susirinkus išrinktiesiems, atpirktiems Jėzaus Kristaus krauju. Išrinktųjų tobulumą iliustruoja palyginimai su tuo, ką žemė žmonėms siūlo brangiausia: auksu, sidabru, perlais ir brangakmeniais.

Apo.22 vaizduoja grįžimą į prarastąjį Edeną, surastas ir amžinai įdiegtas nuodėmės žemėje, atkurtoje ir perkeistoje, kad taptų visuotiniu vieno ir vienintelio didžiojo Dievo, kūrėjo, įstatymų leidėjo ir atpirkėjo, dominuojančio visose visatose, sostu. su savo žemiškais atpirktais.

Čia baigiasi ši greita Apreiškimo knygos apžvalga, kurios išsamus tyrimas patvirtins ir sustiprins tai, kas ką tik buvo pasakyta.

Priedu šį labai dvasingą paaiškinimą, kuris atskleidžia paslėptą Dievo proto samprotavimą. Jis pateikia netikėtas žinias per subtilias užuominas, kad Biblija mus apšviečia. Kurdamas Apokalipsę, vadovaudamasis tais pačiais procesais, kuriuos jis naudojo kurdamas Danieliui duotus apreiškimus, Dievas patvirtina, kad jis „*nesikeičia*“ ir bus „*amžinai tas pats*“. Be to, Apokalipsėje radau tą patį trijų temų, kurios yra „*laiškai asamblėjoms*“, „*antspaudai*“ ir „*trimitai*“, lygiagretinimo metodą. Pagal Apo.5, kur Apokalipsė pavaizduota knyga, uždaryta „*septyniais antspaudais*“, tik „*septintojo antspaudu*“ atidarymas leis susipažinti su įrodymais, kurie patvirtins 8–22 skyriuose pateiktus aiškinimus ir įtarimus. 7 skyrius yra raktas į apreikštų paslapčių supratimą. Ir nenustebkite, nes jo tema yra būtent šabas, kuris nuo 1843 m. padarė skirtumą tarp tikrojo ir netikro šventumo. Todėl Apo.7 randame didžiąją tiesą, kuri 1843 m. pavasarį sukrėtė protestantų religiją. Apokalipsė tik patvirtins šį pagrindinį Danieliui apreikštą mokymą. Tačiau adventizmui, kuris tą dieną tapo nugalėtoju, Apokalipsė parodys 1994 m., išbandymą, kuris jį išeis. Ši nauja šviesa dar kartą „*vėl*“ padarys „*skirtumą tarp tų, kurie tarnauja Dievui, ir tų, kurie jam netarnauja*“ arba dar daugiau.

Antra dalis: išsamus Apokalipsės tyrimas

Apraiškimas 1: Prologas – Kristaus sugrižimas – Adventistų tema

Priatymas

1 eilutė: „ Jėzaus Kristaus apraiškimas, kurį Dievas jam davė, kad parodytų savo tarnams-~~vergams~~, kas turi įvykti greitai, ir apie kurį jis pranešė, siųsdamas savo angelą savo tarnui Jonui... “.

Jonas, apaštalas, kurį Jėzus mylėjo, yra šio dieviškojo Apraiškimo, kurį jis gauna iš Tėvo Jėzaus Kristaus vardu, saugotojas. Jonas hebrajiškai „Yohan“ reiškia: Dievas davė; ir tai taip pat mano vardas. Argi Jėzus nesakė: „ Kas turi, tam bus duota “? Šią žinią „ davė “ „ Dievas “ Tėvas, todėl neriboto turinio. Nes nuo prisikėlimo Jėzus Kristus atnaujino savo dieviškąsias savybes ir kaip dangiškasis Tėvas iš dangaus gali veikti savo tarnų, tiksliau, savo „ vergų “ naudai. Kaip sakoma, „iš anksto įspėtas yra ginkluotas“. Dievas laikosi šios nuomonės ir tai įrodo, kreipdamasis į savo tarnus apraiškimus apie ateitį. Posakis „ kas turi įvykti greitai “ gali nustebinti, kai žinome, kad žinutė buvo perduota 94 m. po Kr., o dabar – 2020–2021 m., kai buvo parašytas šis dokumentas. Tačiau atradę jo žinutes suprasime, kad tai „ nedelsiant » įgauna tiesioginę prasmę, nes jų gavėjai bus šlovingo Jėzaus Kristaus sugrižimo amžininkai. Ši tema bus visur esančiame Apraiškime, nes Apraiškimas skirtas paskutiniams Dievo atrinktiems „adventistams“ tikėjimu, parodytu paskutiniame išbandyme, paremtame Apr.9:1-12 duomenimis, nagrinėjančiame Apraiškimo temą. „ Penktas trimitas “. Šiame skyriuje 5 ir 10 eilutėse cituojamas pranašiškas „ penkių mėnesių “ laikotarpis,

kuris iki manęs buvo neteisingai interpretuotas. Nagrinėjant temą, ši trukmė nustatė naują datą, turėjusią paskelbti apie Jėzaus sugrįžimą 1994 m., t. y. tikrojo Kristaus gimimo 2000 m. Šis tikėjimo išbandymas paskutinį kartą išbandė oficialųjį adventizmą, kuris tapo drungnas ir formalistiškas ir ruošėsi sudaryti paktą su tais, kuriuos Dievas savo Apokalipsėje atskleidžia kaip jo priešus. Nuo 2018 m. žinau tikrojo Jėzaus Kristaus sugrįžimo datą ir ji nėra pagrįsta jokiais Danieliaus ir Apreiškimo pranašysčių duomenimis, kurių kiekybinės trukmės buvo įvykdytos atlikus savo sijojimo vaidmenį nustatytu laiku. Tikrąjį Jėzaus sugrįžimą galima suprasti iš Pradžios knygos, tikint, kad septynios mūsų savaitių dienos yra sukurtos pagal 7000 metų viso Dievo sukurto plano atvaizdą, skirtą pašalinti nuodėmę ir nusidėjėlius ir atnešti į jo amžinybę. mylimi išrinktieji, atrinkti per pirmuosius 6000 metų. Kaip ir hebrajų šventovės ar tabernakulio proporcijos, 6000 metų laikas susideda iš trijų trečdalių 2000 metų. Paskutinio trečdaliao pradžia, balandžio 3, 30 d., buvo pažymėta mūsų Gelbėtojo Jėzaus Kristaus apmokančia mirtimi. Žydų kalendorius patvirtina šią datą. Todėl jos gražinimas numatytas 2030 m. pavasarį, ty po 2000 metų. Žinant, kad Kristaus sugrįžimas prieš mus taip arti, žodis „ tuoj “. » Jėzaus žodžiai yra visiškai pateisinami. Taigi, nors ir išliko žinoma ir skaitoma per šimtmečius, knyga „Apreiškimas“ liko uždaryta, sustingusi, užantspauduota iki pabaigos, kuri liečia mūsų kartą.

2 eilutė: „... kas paliudijo Dievo žodį ir Jėzaus Kristaus liudijimą, visa, ką matė“.

Jonas liudija, kad savo regėjimą gavo iš Dievo. Vizija, kuri yra Jėzaus Kristaus liudijimas, kuris Apr.19:10 apibrėžiamas kaip „ pranašystės dvasia “. Pranešimas pagrįstas vaizdais „ *matais* “ ir girdėtais žodžiais. Joną nuo žemiškų atsitiktinumų išplėšė Dievo Dvasia, kuri atskleidė jam vaizdiniais didžiasias krikščioniškosios eros religinės istorijos temas; tai baigsis jo šlovingu ir grėsmingu sugrįžimu priešams.

3 eilutė: „ Palaimintas, kuris skaito ir girdi pranašystės žodžius ir laikosi, kas juose parašyta! Nes laikas arti “.

Aš prisiimu tą dalį, kuri man priklauso, palaiminimą „tam, kuris skaito “ pranašystės žodžius, nes Viešpats veiksmožodžiui skaityti suteikia tikslią loginę reikšmę. Jis pateikia paaiškinimą Iz.29:11-12: „ *Visas apreiškimas jums yra tarsi užantspauduotos knygos žodžiai, duoti žmogui, kuris moka skaityti, sakydamas: Skaityk tai! O kas atsako: Negaliu, nes užantspauduota; arba kaip knyga, padovanota žmogui, kuris nemoka skaityti, sakydamas: skaityk tai! Ir kas atsako: aš nemoku skaityti* . 13 eilutė atskleidžia šio nesugebėjimo priežastį: „ *Viešpats pasakė: Kai ši tauta artinasi prie manęs, ji gerbia mane savo burna ir lūpomis; bet jo širdis toli nuo manęs, o jo baimė dėl manęs yra tik žmonių tradicijos priesakas* . Terminas „ *užantspauduotas* “ arba užantspauduotas apibūdina Apokalipsės aspektą, neįskaitomas, nes jis yra užantspauduotas. Todėl aš, kitas paskutinių laikų Jonas, buvau pašauktas Dievo, kad jį visiškai atverčiau ir atskleisčiau; taip, kad visi jo tikrieji išrinktieji „ *išgirstų ir laikytųsi* “ tiesų, atskleistų pranašystės žodžiais ir vaizdais. Šie veiksmožodžiai reiškia „suprasti ir pritaikyti praktiškai“. Šioje eilutėje Dievas įspėja savo išrinktuosius, kad jie iš vieno iš savo brolių Kristuje, „ *skaitančiojo* “, gaus šviesą, paaiškinančią

pranašystės paslaptis, kad jie, savo ruožtu, galėtų džiaugtis ir perteikti jo mokymą. į praktiką. Todėl, kaip ir Jėzaus laikais, reikės tikėjimo, pasitikėjimo ir nuolankumo. Šiuo metodu Dievas persijoja ir pašalina žmones, kurie pernelyg išdidūs, kad būtų mokomi. Taigi, aš sakau išrinktiesiems: „Pamirškite žmogų, šį mažą oficialų vertėją ir siųstuvą, ir pažiūrėkite į tikrąjį Autorių: Visagalį Dievą Jėzų Kristų“.

4 eilutė: „*Jonas septynioms bažnyčioms Azijoje: malonė jums ir ramybė nuo to, kuris yra, kuris buvo ir kuris ateis, ir nuo septynių dvasių, esančių priešais jo sostą ...*“

Septynių asamblėjų “ paminėjimas yra įtartinas, nes *Asamblėja* su didžiąja raide A yra amžina. Todėl „*Septynios asamblėjos* “ būtinai reiškia vieningą Jėzaus Kristaus *asamblėją* septyniose pažymėtose ir viena po kitos einančiose erose. Dalykas bus patvirtintas ir mes jau žinome, kad Dievas padalija krikščionišką erą į 7 konkrečius laikus. Nuoroda į Aziją yra naudinga ir pagrįsta, nes 11 eilutėje pateikti pavadinimai yra miestų, esančių Mažojoje Azijoje, senovės Anatolijoje, esančioje į vakarus nuo dabartinės Turkijos. Dvasia jau patvirtina Europos ribą ir Azijos žemyno pradžia. Tačiau žodis *Azija*, kaip ir žodis Anatolija, slepia dvasinę žinią. Jie reiškia: **kylanti saulė** akadų ir graikų kalbomis, taigi siūlo Dievo stovyklą, kurią aplankė Jėzus Kristus, „*tekanti saulė*“, Luko 1:78-79: „*Dėka mūsų Dievo gailestingumo širdyje kurios dėka kylanti saulė aplankė mus iš aukštybių, kad apšviestų tuos, kurie sėdi tamsoje ir mirties šešėlyje, nukreiptų mūsų žingsnius ramybės keliu.*» Jis taip pat yra „*teisumo saulė*“ iš Mal.4:2: „*Bet jums, kurie bijai mano vardo, pakils teisumo saulė, ir gydymas bus po jo sparnais; tu išeisi ir šoksi kaip veršeliai iš tvarto*“. Sveikinimo formulė atitinka laiškus, kuriais krikščionys keitėsi Jono laikais. Tačiau Dievas apibrėžiamas nauju, iki šiol nežinomu posakiu: „*iš to, kuris yra, kuris buvo ir kuris ateis*“. Šis posakis originalo graikų kalba ir kituose vertimuose atspindi tik hebrajiško Dievo vardo „YaHWéH“ reikšmę. Tai veiksmazodis „būti“, konjuguotas vienaskaitos trečiuoju asmeniu hebrajų kalbos netobulame laike. Šis laikas, vadinamas netobulu, išreiškia tai, kas pasiekta, o tai tęsiasi laike, nes hebrajų konjugacijoje esamojo laiko nėra. „*Ir kas ateina*“, dar labiau patvirtina Jėzaus Kristaus sugrįžimo, adventizmo temą. Taip patvirtinamas krikščioniškojo tikėjimo atsivėrimas pagonims; jiems Dievas pritaiko savo vardą. Tada pasirodo kita naujovė, žyminti Šventąją Dvasią: „*Septynios Dvasios, esančios prieš jo sostą*“. Ši citata bus pateikta Apr.5:6. Skaičius 7 žymi pašventinimą, šiuo atveju, dieviškosios Dvasios, išlietos jo kūrinuose, taigi „*prieš jo sostą*“. Apr.5:6 „*nupjautas avinėlis*“ yra susijęs su šiais simboliais, taigi pranašystė patvirtina Jėzaus Kristaus dieviškąją visagalybę. „*Septynias Dievo dvasias*“ simbolizuoja hebrajų tabernakulio „*septynšakė žvakidė*“, *pranašaujanti Dievo išganymo planą*. Taigi jo programa buvo aiškiai išdėstyta. Kadangi Adomas sukako 4000 metų, o Jėzus savo mirtimi atperka išrinktųjų nuodėmes balandžio 3, 30 d., jis taip nuplėšia nuodėmės šydą ir atveria prieigą į dangų išrinktiesiems, atpirktiesiems per pastaruosius du tūkstančius iš šešių tūkstančių metų. išrinktųjų atrankai, išsibarsčiusiems iki pasaulio pabaigos tarp visos žemės tautų.

5 eilutė: „ ...ir iš Jėzaus Kristaus, ištikimojo liudytojo, mirusiųjų pirmagimio ir žemės karalių kunigaikščio! Tam, kuris mus myli, kuris savo krauju išgelbėjo mus iš mūsų nuodėmių .

Vardas „ Jėzus Kristus “ yra susijęs su žemiška tarnyba, kurios Dievas atėjo atlikti žemėje. Ši eilutė mums primena jo darbus, atliktus, kad gautų išganymą malone, kurį jis siūlo tik savo išrinktiesiems. Tobulai ištikimai Dievui ir savo vertybėms Jėzus buvo „ ištikimasis liudytojas “, pasiūlytas kaip pavyzdys, kurį reikia sekti savo visų laikų apaštalams ir mokiniam, įskaitant mūsų. Jo mirtis buvo išpranašauta, kai mirė pirmasis gyvūnas, nužudytas, kad po nuodėmės apsirengtų Adomo ir Ievos nuogumu. Taigi per jį jis iš tikrųjų buvo „ mirusiųjų pirmagimis “. Tačiau jis taip pat dėl savo dieviškos svarbos vien tik jo mirtis turėjo veiksmingumo ir galios pasmerkti velnią, nuodėmę ir nusidėjėlius. Jis išlieka „ pirmagimiui “, viršijančiu visus „pirmagimius“ religijos istorijoje. Galvodamas apie jo mirtį, kurią reikėjo atpirkti jo išrinktųjų nuodėmei, Dievas nužudė visus maištingo Egipto „ pirmagimius “ ir gyvūnus, nuodėmės atvaizdą, kad „ išvaduotų “ savo hebrajų tautą iš vergijos, jau yra „ nuodėmės “ simbolis ir įvaizdis . Jam, kaip „ pirmagimiui “, priklauso dvasinė pirmagimio teisė. Prisistatydamas kaip „ žemės karalių kunigaikštis “, Jėzus tampa savo atpirktųjų tarnu. „ Žemės karaliai “ yra tie, kurie įeina į jo karalystę, išpirkti jo krauju; jie paveldės atnaujintą žemę. Nuostabu atrasti dangiškųjų būtybių, kurios liko ištikimos dieviškiesiems dangiškojo gyvenimo standartams, nuolankumo, užuojautos, draugystės, brolybės ir meilės lygį. Žemėje Jėzus nuplovė kojas savo apaštalams, patvirtindamas, kad jis yra „ Mokytojas ir Viešpats “. Danguje jis amžinai bus jo „ karalių “ „ princas “. Tačiau „ karaliai “ taip pat bus savo brolių tarnai. Taip pat, suteikdamas sau „ princas “ titulą , Jėzus atsiduria velnio, savo priešo ir nugalėto konkurento, kurį vadina „ šio pasaulio kunigaikščiu “, lygmeniu. Dievo įsikūnijimą Jėzuje paskatino dviejų „ kunigaikščių “ akis į akį; pasaulio ir jo būtybių likimas priklauso nuo didžiojo nugalėtojo Jėzaus Mykolo YaHWéH galios. Tačiau Jėzus tik iš dalies skolingas savo pergalei savo dieviškumui, nes jis kovojo su velniu lygiomis sąlygomis, kūnu, identišku mūsų, praėjus 4000 metų po pirmojo Adomo pralaimėtos kovos. Vien jo dvasios būseną ir pasiryžimą laimėti išgelbėti savo išrinktuosius davė jam pergalę. Jis atvėrė kelią savo išrinktiesiems, parodydamas, kad paklusnus „ ėriukas “ gali nugalėti „ vilkus “, ryjančius mėsą ir dvasią, padedamas ištikimo ir tikrojo Dievo.

6 eilutė: „ O kas padarė mus, Dievo, savo Tėvo, kunigus, karalystę, jam tebūna šlovė ir galybė per amžių amžius! Amen! »

Būtent Jonas apibrėžia, kas yra išrinktųjų asamblėja. Jėzuje Kristuje senovės Izraelis tęsiasi dvasinėmis formomis, pranašautomis per senosios Sandoros apeigas. Tarnaudami „ karalių karaliui ir viešpačių Viešpačiui “, tikrieji išrinktieji dalyvauja jo karalystėje ir kartu su juo tampa dangaus karalystės piliečiais. Jie taip pat yra dvasiniai „ kunigai “, nes tarnauja savo kūno šventykloje, kurioje tarnauja Dievui, pasiaukodami šventai už jo tarnystę. Ir per savo maldas Dievui jie perduoda kvėpalus, aukotus ant senovės Jeruzalės šventyklos smilkalų altoriaus. Atskyrimas tarp Jėzaus ir Tėvo yra klaidinantis, tačiau jis atitinka daugelio netikrų krikščionių sampratą. Tai reiškia, kad reikia „gerbti“ Sūnų Tėvo sąskaita. Tai buvo krikščionių tikėjimo kaltė, arba nuodėmė,

nuo 321 m. kovo 7 d. Daugeliui šabo poilsis yra įsakas, taikomas tik senosios Sandoros, Tėvo paskirstymo, žydams. Tėvas ir Jėzus, būdami tik vienas asmuo, patirs Jėzaus rūstybę, kurį, jų manymu, pagerbia. Savo, kaip Tėvo, dieviškoje prigimtyje Jėzus amžinai laikosi „šlovės ir jėgos per amžių amžius! Amen! » „Amen“, o tai reiškia: tai tiesa! Tikrai!

Adventistų tema

7 eilutė: „Štai jis ateina su debesimis. Ir kiekviena akis tai matys, net tie, kurie jį pervėrė; ir visos žemės giminės raudos dėl jo. Taip. Amen! »

Kaip tik jam sugrįžęs Jėzus parodys savo šlovę ir galią. Pagal Apaštalų darbų 1:11, jis sugrįš „*tokiu pat keliu, kaip pakilo į dangų*“, bet jo sugrįžimas bus nepaprastoje dangiškoje šlovėje, kuri baugins jo priešus; „*Tie, kurie jį pervėrė*“, priešindamiesi tikram jo projektui. Nes ši išraiška liečia tik jo atėjimo šiuolaikinius žmones. Kai jo tarnams grasinama mirtimi arba nubausti mirtimi, Jėzus dalijasi jų likimu, nes susitapatina su jais: „*Ir karalius jiems atsakys: Sakau jums tiesą, kiek kartų tai darei vienam iš šitų mažiausiųjų. mano broliai, jūs padarėte juos man.* (Mt 25:40).“ Jį nukryžiuojant žydai ir romėnų kareiviai į šią žinią neįtraukti. Dievo Dvasia priskiria šį veiksmažodį visiems žmonėms, kurie trukdo Jo išganymo darbui ir trukdo sau bei kitiems Jo malonės ir amžinojo išganymo pasiūlymą. Cituodamas „*žemės gentis*“, Jėzus taikosi į netikrus krikščionis, per kuriuos Izraelio gentys turėtų būti įtrauktos į naująją sandorą. Sugrįžę sužinoję, kad jie ruošiasi nužudyti jo tikrus išrinktuosius, jie turės pagrindo dejuoti, atrasdami Dievo, kuris turėjo juos išgelbėti, priešus. Paskutinių dienų programos detalės bus atskleistos išsklaidytos knygos „Apreiškimas“ skyriuose. Bet galiu pasakyti, kad Apreiškimas 6:15-16 sceną apibūdina tokiais žodžiais: „*Žemės karaliai, didieji, karo vadai, turtingieji, galiūnai, visi vergai ir laisvieji pasislėpė urvai ir kalnų uolos. Jie tarė kalnams ir uoloms: „Griūkite ant mūsų ir paslėpkite mus nuo soste sėdinčiojo veido ir Avinėlio rūstybės.*“

8 eilutė: „*Aš esu alfa ir omega, sako Viešpats Dievas, tas, kuris yra, kuris buvo ir kuris ateis, Visagalis.* »

Tas, kuris taip save išreiškia, yra mielasis Jėzus, radęs savo dieviškąją šlovę danguje, jis yra „*Visagalis*“. Pakanka susieti šią eilutę su Apr.22:13-16 eilutėmis, kad būtų įrodytas: „*Aš esu alfa ir omega, pirmasis ir paskutinis, pradžia ir pabaiga... /... Aš, Jėzau, aš turiu išsiuntę mano angelą, kad patvirtintų jums tai Bažnyčiose. Aš esu Dovydo šaknis ir sėkla, šviesi ryto žvaigždė*. Kaip ir 4 eilutėje, Jėzus prisistato po Dievo kūrėjo, Mozės draugo, kurio hebrajiškas vardas yra „*YaHWéH*“ pagal Išm.3:14, atributais. Bet patikslinu, kad Dievo vardas keičiasi priklausomai nuo to, ar jis save vadina, ar žmonės jį vadina: „*Aš esu*“ tampa „*Jis yra*“ forma „*YaHWéH*“.

Pastaba, pridėta 2022 m.: Posakis „*alfa ir omega*“ apibendrina visą apreiškimą, kurį Dievas pasiūlė savo Biblijoje, nuo Pradžios 1 iki Apreiškimo 22. Tačiau nuo 2018 m. pranašiška „šešių tūkstančių“ metų reikšmė suteikiama šešioms Biblijos dienoms. savaitė buvo patvirtinta neabejojant jos verte kaip šešios tikros dienos, per kurias Dievas sukūrė žemę ir gyvybę, kurią ji turėjo palaikyti. Tačiau, išlaikant pranašišką prasmę, šios šešios dienos arba „6000“

metų leido 2030 m. pavasariui apibrėžti galutinį pergalingą Jėzaus Kristaus sugrįžimą ir jo ištikimųjų šventųjų paėmimą. Per posakį „*alfa ir omega*“ Jėzus duoda savo pastarųjų dienų šventiesiems raktą, kuris leis jiems atrasti tikrąjį jo antrojo atėjimo laiką. Tačiau turėjome palaukti 2018 m. pavasario, kad suprastume, kaip panaudoti šiuos 6000 metų, o 2022 m. sausio 28 d. – susieti juos su šiais posakiais: „*alfa ir omega*“, „*pradžia ir pabaiga*“.

9 eilutė: „*Aš, Jonas, tavo brolis, dalinuosi su tavimi varge, karalystėje ir ištverme Jėzuje, buvau saloje, vadinamoje Patmu, dėl Dievo žodžio ir Jėzaus liudijimo.*»

Tikram Jėzaus Kristaus vergui šie trys dalykai yra susiję: sielvarto dalis, karalystės dalis ir ištvermės dalis Jėzuje. Jonas liudija kontekstą, kuriame jis gavo savo dieviškąjį regėjimą. Radę jį akivaizdžiai nesunaikinamą, romėnai galiausiai izoliavo jį tremtyje Patmo saloje, kad apribotų jo liudijimą tik žmonėmis. Per visą savo gyvenimą jis nenustojė liudyti už Dievo žodį, kad šlovintų Jėzų Kristų. Bet mes taip pat galime suprasti, kad Jonas buvo nuvežtas į Patmą, kad ramybėje priimtų Jėzaus liudijimą, kuris yra Apreiškimas, kurį jis ten gavo iš Dievo.

Pastebėkime, kad du Danieliaus ir Apreiškimo pranašysčių autoriai buvo stebuklingai apsaugoti Dievo; Danielius išgelbėtas nuo liūtų dantų, o Jonas nepažeistas išleidžiamas iš kubo, pripildyto verdančiu aliejumi. Jų patirtis moko mus: Dievas daro skirtumą tarp savo tarnų galingai ir antgamtiškai saugodamas tuos, kurie jį labiausiai šlovina, ir pateikdamas pavyzdį, kurį jis ypač nori paskatinti. Taigi 1 Kor.12:31 pranašiškoji tarnystė įvardijama kaip „*puikesnis kelias*“. Tačiau yra pranašų ir pranašų. Ne visi pranašai yra pašaukti gauti iš Dievo vizijas ar pranašystes. Tačiau visi išrinktieji raginami pranašauti, tai yra, liudyti Viešpaties tiesas savo kaimynams, kad vestų juos į išganymą.

Jono požiūris į adventizmo laikus

10 eilutė: „*Viešpaties dieną buvau Dvasioje ir išgirdau už savęs stiprų balsą, tarsi trimito garsą*“.

Posakis „*Viešpaties diena*“ bus palankus tragiškoms interpretacijoms. Savo Biblijos vertime J. N. Darby nedvejodamas išverčia ją žodžiu „sekmadienis“, kurį Dievas laiko velnio vedamo „*žvėries*“ *nykstančiu* „*ženkle*“ Apr.13:16; tai tiesiogiai prieštarauja jo karališkajam „*antspaudui*“, jo septintajai šventojo poilsio dienai. Etimologiškai žodis „sekmadienis“ reiškia „Viešpaties diena“, tačiau problema kyla iš to, kad pirmoji savaitės diena yra skirta poilsiui, ko Dievas niekada neliepė, savo ruožtu turėdamas amžiną būdą, pašventintą šis naudojimas septintą dieną. Taigi, ką iš tikrųjų reiškia šioje eilutėje paminėta „*Viešpaties diena*“? Bet atsakymas jau pateiktas 7 eilutėje, sakydamas: „*Štai jis ateina su debesimis*“. » Štai „*Viešpaties diena*“, į kurią nukreiptas Dievas: „*Štai aš atsiųsiu tau pranašą Eliją, kol ateis VIEŠPATIES diena, ta didinga ir baisi diena*“ (Mal.3:5); tas, kuris sukūrė adventizmą ir tris jo „laukimus“ dėl Jėzaus sugrįžimo, jau įgyvendintus su visomis geromis ir blogomis pasekmėmis, kurias atnešė šie trys išbandymai – 1843, 1844 ir 1994 metais. Taigi, gyvendamas 94 m., Joną veža Dvasia pačioje septintojo tūkstantmečio pradžioje, kur Jėzus sugrįžta savo dieviškoje šlovėje. Taigi, ką jis turi „*už savęs*“? Visa istorinė krikščioniškos

eros praeitis; nuo Jėzaus mirties, 2000 metų krikščionių religijai; 2000 metų, per kuriuos Jėzus stovėjo tarp savo išrinktųjų ir Šventojoje Dvasioje padėjo jiems nugalėti blogį, kaip jis pats nugalėjo velnią, nuodėmę ir mirtį. „*Garsus balsas*“, girdimas „*už jo*“, yra Jėzaus, kuris kaip „*trinitas*“ įsikiša, kad įspėtų savo išrinktuosius ir atskleistų jiems velniškų religinių spąstų, su kuriais jie susidurs savo gyvenime visose „septyniose šalyse“, prigimtį. „eros, kurias įvardins tolesnė eilutė.

11 eilutė: „*Kas pasakė: „Ką matai, surašyk į knygą ir atsiųsk septynioms bažnyčioms: į Efezą, Smirną, Pergamą, Tiatyrą, Sardį, Filadelfiją ir Laodikėją.*“.

Tariama teksto forma atrodė kaip adresatai, pažodžiui, įvardijami Jono laikų Azijos miestai; kiekvienas turi savo žinią. Tačiau tai buvo tik apgaulinga išvaizda, skirta paslėpti tikrąją Jėzaus savo žinioms reikšmę. Visoje Biblijoje tikrieji vardai, priskiriami žmonėms, turi paslėptą prasmę iš hebrajų, chaldėjų ar graikų kalbos. Šis principas galioja ir graikiškiems šių septynių miestų pavadinimams. Kiekvienas vardas atskleidžia epochos, kuriai jis atstovauja, charakterį. Ir šių vardų pateikimo tvarka atitinka Dievo užprogramuotą pažangos laike tvarką. Išstudijuodami Apr.2 ir 3, kur gerbiama ir patvirtinama šių vardų tvarka, pamatysime šių septynių vardų reikšmę, tačiau pirmojo ir paskutiniojo vardų „*Efesus ir Laodikėja*“ atskleidžia tik jiems, Dvasia juos naudoja. Reiškia atitinkamai „paleisti“ ir „teisiamus žmones“, randame krikščioniškosios malonės eros „*alfą ir omegą, pradžių ir pabaigą*“. Nenuostabu, kad Jėzus prisistatė 8 eilutėje tokiu apibrėžimu: „*Aš esu alfa ir omega*“. Taip jis registruoja savo buvimą su savo ištikimais vergais per visą krikščionišką erą.

12 eilutė: „*Aš atsisukau norėdamas sužinoti, koks balsas man kalba. Ir kai atsisukau, pamačiau septynias auksines žvakides* ,

Apsisukimo“ veiksmas skatina Joną pažvelgti į visą krikščionišką epochą, nes jis pats buvo perkeltas į Jėzaus sugrįžimo šlovėje akimirka. Po tikslumo „*atgal*“, čia yra „*aš apsisukau*“, ir vėl „*ir, apsisukus*“; Dvasia primygtinai reikalauja tokio žvilgsnio į praeitį, kad mes ja vadovautumėmės jos logika. O ką tada mato Žanas? „*Septynios auksinės žvakidės*“. Čia vėl toks dalykas yra įtartinas kaip „*septynios asamblėjos*“. Mat pavyzdinė „*žvakidė*“ buvo rasta hebrajų tabernakulyje ir turėjo septynias šakas, kurios kartu jau simbolizavo Dievo Dvasios pašventinimą ir jos šviesą. Šis pastebėjimas reiškia, kad, kaip ir „*septyni Asamblėjos*“, „*septynios žvakidės*“ simbolizuoja Dievo šviesos pašventinimą, tačiau septyniomis akimirkomis pažymėtos per visą krikščionišką epochą. Žvakidė simbolizuoja epochos išrinktuosius, į ją patenka Dievo Dvasios aliejus, nuo kurio priklauso, kad savo šviesa apšviestų išrinktuosius.

Pranešimas apie didelę nelaimę

13 eilutė: „*Ir tarp septynių žibintuvėlių vienas panašus į žmogaus sūnų, apsirėngęs ilgu drabužiu ir su auksiniu diržu ant krūtinės.* »

Čia prasideda simbolinis Viešpaties Jėzaus Kristaus aprašymas. Ši scena iliustruoja Jėzaus pažadus: Luko 17:21: „*Niekas nesakys: Jis čia arba: Jis ten. Nes štai tarp jūsų yra Dievo karalystė* . » ; Mt.28:20: „*Ir mokyk juos laikytis*

visko, ką tau įsakiau. Ir štai aš esu su jumis visada, net iki pasaulio pabaigos. “. Ši vizija labai panaši į Danieliaus 10 skyriaus regėjimą, kur 1 eilutėje ji pateikiama kaip paskelbimas apie „ didelę nelaimę “ jos žydų tautai. Todėl Apreiškimo 1 knygoje taip pat skelbiama apie „ didelę nelaimę “, bet šį kartą – krikščionių asamblėjai. Dviejų vizijų palyginimas labai ugdo, nes detalės pritaikomos kiekvienam iš dviejų labai skirtingų istorinių kontekstų. Simboliniai aprašymai, kurie bus pateikti, susiję su Jėzumi Kristumi jo paskutinio šlovingo sugrįžimo kontekste. Abi „ nelaimės “ turi bendrą tai, kad jos įvyksta pasibaigus dviems sąjungoms, kurias paeiliui sukūrė Dievas. Dabar palyginkime du regėjimus: „... žmogaus sūnus “ šioje eilutėje buvo „ žmogus “ Danieliaus, nes Dievas dar nebuvo įsikūnijęs Jėzuje. Priešingai, „ žmogaus sūnuje “ randame „ žmogaus sūnu “, kurį Jėzus nuolat įvardija, kalbėdamas apie jį Evangelijose. Jei Dievas taip primygtinai reikalavo šio posakio, tai todėl, kad tai įteisina jo gebėjimą išgelbėti žmones. Jis čia „ apsilvilkęs ilgu chalatu “, „ apsilvilkęs linu “ Danieliaus vardu. Raktas į šio *ilgo apsiausto* prasmę pateiktas Apr.7:13-14. Ją nešioja tie, kurie miršta kaip tikrojo tikėjimo kankiniai: „ Ir vienas iš vyresniųjų man atsakė: „Kas jie yra ir iš kur jie atėjo? Aš jam pasakiau: Viešpatie, tu tai žinai. Ir jis man pasakė: Tai yra tie, kurie ateina iš didelio suspaudimo. jie išplovė savo drabužius ir išbalino juos avinėlio kraujuje. “. Jėzus nešioja „ auksinį diržą ant krūtinės “ arba ant širdies, bet „ ant strėnų “, Danieliaus rašto stiprybės simbolius. O „ auksinė juosta “ simbolizuoja **tiesą** pagal Ef.6:14: „ Todėl stovėk: **tiesą apsijuosk savo strėnas** ; *apsivilk teisumo krūtinę* ; “. Kaip ir Jėzų, tiesą gerbia tik tie, kurie ją myli.

14 eilutė: „ Jo galva ir plaukai buvo balti kaip balta vilna, kaip sniegas; jo akys buvo kaip ugnies liepsna; »

Balta spalva, tobulo tyrumo simbolis, apibūdina Dievą Jėzų Kristų, kuris, vadinasi, turi nuodėmės siaubą. Tačiau „ didžiosios nelaimės “ paskelbimo tikslas gali būti tik nubausti nusidėjėlius. Ši priežastis yra susijusi su abiem nelaimėmis, todėl čia ir Danielyje randame Dievą, didįjį Teisėją, kurio „ akys yra kaip ugnies liepsnos “. Jo žvilgsnis sunaikina nuodėmę ar nusidėjėlį, bet Jėzaus išrinktasis pasirenka išsižadėti nuodėmės, kitaip nei netikras žydas ir netikras krikščionis maištininkas, kurį galiausiai sunaikins Jėzaus Kristaus teismas. Ir galutinis šios „ nelaimės “ kontekstas nurodo jos istorinius priešus, kurie visi nurodyti šios knygos skyriuose ir Danieliaus knygos skyriuose. Apo.13 mums juos pateikia dviejų „ žvėrių “, identifikuojamų jų vardais „ jūra ir žemė “, aspektu, o tai reiškia katalikų tikėjimą ir iš jo kilusį protestantų tikėjimą, kaip rodo jų pavadinimai pagal Pr.1:9-10. . Jam grįžus, du sąjungininkų žvėrys tampa viena, susivienija, kad kovotų su jo šabatu ir jo ištikimaisiais. Jo priešai bus išsigandę, pagal Apr.6:16, ir jie neatsilaikys.

15 eilutė: „ Jo kojos buvo kaip deganti varis, tarsi jis degtų krosnyje; ir jo balsas buvo kaip daugybės vandenų šniokštimas. »

Jėzaus pėdos yra tokios pat tyros, kaip ir likęs jo kūnas, tačiau šiame paveiksle jos sutepa, trypdamos maištaujančių nusidėjėlių krauju. Kaip Dan.2:32, „ žalvaris “, nešvarus lydinio metalas, simbolizuoja nuodėmę. Apr.10:2 skaitome: „ Jis rankoje turėjo mažą atverstą knygelę. Dešinę koją jis padėjo **ant jūros**, o **kairę – ant žemės**. “. Apr.14:17-20 suteikia šiam veiksmui pavadinimą „

vynuogių derlius“; tema, išplėtotą Izaijo 63 skyriuje. Apr. 17:15 „daug vandenu“ simbolizuoja „tautas, minias, tautas ir kalbas“, kurios sudaro sąjungą su „paleistuve Didžiuoju Babilonu“; pavadinimas, kuris žymi popiežiaus Romos katalikų bažnyčią. Šis paskutinės minutės aljansas suvienys juos priešintis Dievo pašventintam šabui. Jie nueis taip toli, kad nuspręs nužudyti jo ištikimus stebėtojus. Todėl suprantame jo teisingo pykčio simbolius. Vizijoje Jėzus parodo savo išrinktiesiems, kad jo vienas asmeninis dieviškasis „balsas“ yra galingesnis nei visų žemės tautų kartu paėmus.

16 eilutė: „Jo dešinėje rankoje buvo septynios žvaigždės. Iš jo burnos sklido aštrus, dviašmenis kardas; ir jo veidas buvo kaip saulė, kai šviečia savo jėga.“»

Septynių žvaigždžių simbolis, laikomas „dešinėje rankoje“, primena jo nuolatinį viešpatavimą, kuris vienintelis galėjo suteikti Dievo palaiminimą; taip dažnai ir masiškai neteisingai tvirtina jos neištikimi priešai. Žvaigždė yra religinio pasiuntinio simbolis, nes, kaip ir Pr 1, 15 žvaigždės, jos vaidmuo yra „apšviesti žemę“, jo atveju, dieviškojo teisingumo. Savo sugrįžimo dieną Jėzus prikels (atgaivins arba vėl prikels po visiško trumpalaikio sunaikinimo, vadinamo mirtimi) savo išrinktuosius iš visų epochų, kuriuos simbolizuoja septynių asamblėjų pavadinimai. Šiame šlovingame kontekste jam ir jo ištikimiesiems išrinktiesiems jis prisistato kaip „Dievo žodis“, kurio simbolis „smailus dviašmenis kardas“ cituojamas Žyd.4:12. Tai valanda, kai šis kardas duos gyvybę ir mirtį, remiantis tikėjimu, parodytu šiuo dieviškuoju žodžiu, įrašytu Biblijoje, kurį Apr 11:3 simbolizuoja kaip „du Dievo liudytojus“. Žmonėms tik veido išvaizda juos atpažįsta ir leidžia atskirti; todėl tai yra par excellence identifikavimo elementas. Šioje vizijoje Dievas taip pat pritaiko savo veidą prie tikslinio konteksto. Danieliaus regėjime Dievas jo veidą simbolizuoja „žaibu“, tipišku graikų dievo Dzeuso simboliu, nes pranašystės priešas bus karaliaus Antiocho IV graikų sėlių tauta, kuri išpildė pranašystę – 168 m. Apokalipsės vizija, Jėzaus veidas taip pat įgauna savo priešo išvaizdą, kuris šį kartą yra „saulė, kai šviečia savo jėga“. Tiesa, kad šis paskutinis bandymas išnaikinti iš žemės bet kurį šventojo dieviškojo šabo stebėtoją yra sukilėlių kovos už pagarbą „neužkariautos saulės dienai“, kurią imperatorius nustatė 321 m. kovo 7 d., apogėjus. Konstantinas 1er. Ši sukilėlių stovykla priešais save ras „dieviškojo teisingumo saulę“ su visa savo dieviška galia, ir tai pirmąją 2030 m. pavasario dieną.

17 eilutė: „Kai pamačiau jį, kritau jam po kojų tarsi negyvas. Jis uždėjo ant manęs dešinę ranką, sakydamas: Nebijok!“»

Taip reaguodamas Jonas tik numato likimą tų, kurie susidurs su juo grįžus. Danielius elgėsi taip pat, ir abiem atvejais Jėzus nuramina ir stiprina savo ištikimą tarną, savo vergą. „Jo dešinė ranka“ patvirtina jo palaiminimą ir jo ištikimybę, skirtingai nei kitos stovyklos maištininkai, išrinktasis neturi pagrindo bijoti Dievo, kuris ateina jo išgelbėti iš meilės. Posakis „nebijok“ patvirtina galutinį kontekstą, kuriam nuo 1843 m. būdinga ši adventistų žinia iš pirmojo angelo Apr 14:7: „Jis garsiai pasakė: **Bijok Dievo ir duok jam šlovę**, nes Jo teismo valanda atėjo; ir nusilenk prieš tą, kuris sukūrė dangų, žemę, jūrą ir vandenių šaltinius.“» ; tai yra Dievas kūrėjas.

18 eilutė: „ *Aš esu pirmasis ir paskutinis, ir gyvasis. Aš buvau miręs; ir štai aš gyvenu per amžius. Aš turiu mirties ir pragaro raktus.* »

Iš tikrųjų Jėzus, velnio, nuodėmės ir mirties nugalėtojas, išreiškia save šiais žodžiais. Jo žodžiai „ *pirmasis ir paskutinis* “ patvirtina pranašystės aprėpiamą žinią apie laikų pradžią ir pabaigą, tačiau tuo pat metu Jėzus patvirtina savo gyvybę teikiantį dieviškumą nuo pirmųjų iki paskutiniųjų savo kūrinijų. Tas, kuris „ *turi mirties raktus* “, turi galią nuspręsti, kas turi gyventi ir kas mirti. Jo sugrįžimo valanda yra tada, kai jo šventieji prisikels per „ *pirmąjį prisikėlimą* “, skirtą „ *palaimintiesiems mirusiems Kristuje* “ pagal Apr.20:6. Atsikratykime visų graikų ir romėnų paveldo netikros krikščionybės tradicijų mitus ir supraskime, kad „ *mirusiųjų kapas* “ yra tiesiog žemės dirvožemis, surinkęs dulkėmis pavirtusius mirusiuosius, kaip rašoma Gen. 3:19: „ *Savo veido prakaitu valgysi duoną, kol grįši į žemę, iš kurios buvai paimtas. nes tu esi dulkė ir į dulkes sugrįši.* “. Šie palaikai niekada nebebus naudingi, nes jų Kūrėjas prikels juos su visa jų asmenybe, įrašyta į jo dieviškąją atmintį, negendančiame *dangaus kūne* (1 Kor.15:42), identiškame angelų, liekančių ištikimiams Dievui, kūne: „ *Nes per prisikėlimą žmonės nei ves, nei ves, bet bus kaip Dievo angelai danguje.* Mt.22:30“.

Pranašiška žinia apie ateitį pasitvirtina

19 eilutė: „ *Taigi parašykite, ką matėte, kas yra, ir kas įvyks po jų .*

Šiuo apibrėžimu Jėzus patvirtina pranašišką pasaulinio krikščioniškos eros laiko aprėptį, kuri pasibaigs jo sugrįžimu šlovėje. Apaštalavimo laikas yra susijęs su posakiu „ *kurį matėte* “, todėl Dievas Joną paskyrė tikru apaštališkosios tarnybos liudininku. Jis buvo Išrinktosios „ *pirmosios meilės* “, nurodytos Apr.2:4, liudininkas. „... *tie, kurie yra* “ susiję su šio apaštališkojo laiko pabaiga, kai Jonas išlieka gyvas ir aktyvus. „... *ir tie, kurie turi ateiti po jų* “ reiškia religinius įvykius, kurie vyks iki Jėzaus Kristaus sugrįžimo ir vėliau, iki septintojo tūkstantmečio pabaigos.

20 eilutė: „ *Septynių žvaigždžių, kurias matei mano dešinėje, ir septynių auksinių žvakidžių paslaptis. Septynios žvaigždės yra septynių bažnyčių angelai, o septyni lempos yra septynios bažnyčios.* “.

„ *Septynių asamblėjų angelai* “ yra visų šių septynių epochų išrinktieji. Mat žodis „ *angelas* “, iš graikų kalbos „*aggelos*“, reiškia pasiuntinį, o dangiškuosius angelus vadina tik tuo atveju, jei žodis „*dangiškieji*“ tai paaiškina. Taip pat čia yra sujungtos mano komentare įtariamoms „ *septynios žvakidės* “ ir „ *septynios asamblėjos* “. Todėl Dvasia patvirtina mano interpretaciją: „ *septynios žvakidės* “ *reiškia Dievo šviesos pašventinimą septyniose erose, nurodytose „ septynių susirinkimų “ pavadinimais .*

Apreiškimas 2: Kristaus susirinkimas nuo paleidimo iki 1843 m

Laiškų temoje 2 red. randame keturis pranešimus, skirtus laikui nuo 94 iki 1843 m., o 3 redakcijoje tris pranešimus, apimančius 1843–44 m. iki 2030 m. Su susidomėjimu atkreipkime dėmesį į šį atskleidžiantį tikslumą pirmosios ir paskutinės *raidžių* pavadinimai : „*Efesas* ir *Laodikėja*“, kurie atitinkamai reiškia: mesti ir teisiami žmonės; krikščioniškosios malonės eros pradžia ir pabaiga. Apr.2, skyriaus pabaigoje, Dvasia primena „Adventistų temos apie Kristaus sugrįžimą“ pradžia, kuri nukreipta į 1828 m. datą, iš anksto nustatytą Dan.12:11. Be to, laikui bėgant Apreiškimo 3 skyriaus pradžia gali būti teisėtai susieta su 1843 m. data, kuri pažymėjo adventistų tikėjimo išbandymo pradžia. Įrodytam protestantų tikėjimui patvirtinti ateina pritaikyta žinia: „*Tu miręs*“. Šie paaiškinimai buvo būtini norint patvirtinti pranešimų ryšį su Danieliaus knygoje nustatytais datomis. Tačiau Apreiškimo vizija atneša apreiškimų apie krikščionių eros pradžią, kurios Danielius neišplėtojo. Laiškai ar žinutės, kurias Jėzus siunčia savo tarnams per mūsų epochą, išsklaido religinį klaidingą klaidingų ir klaidinančių iliuzijų supratimą, kuris rūpi daugybei tikinčiųjų krikščionių. Ten randame tikrąjį Jėzų su jo teisėtais reikalavimais ir jo visada pagrįstais priekaištais. Keturios Rev.2 *raidės* iš eilės nukreiptos į keturias eras, esančias tarp 94 ir 1843 m.

1 laikotarpis : Efesas

94 m., paskutinis Kristaus susirinkimo pradžios liudininkas

1 eilutė: „ *Parašyk Efezo susirinkimo angelui : Taip sako tas, kuris dešinėje rankoje laiko septynias žvaigždes ir vaikšto tarp septynių auksinių žibintuvėlių :*

Vardu *Efesas* , kilęs iš pirmojo graikų kalbos „Ephesis“ vertimo, reiškiančio paleisti, Dievas kalba savo tarnams nuo Kristaus susirinkimo pradžios Romos imperatoriaus Domiciano laikais (81–96).). Taigi Dvasia taikosi į laiką, kai Jonas gauna iš Dievo apreiškimą, kurį jis mums aprašo. Jis yra paskutinis stebuklingai gyvas apaštalas ir vienas yra paskutinis Jėzaus Kristaus susirinkimo pradžios liudininkas. Dievas primena savo dieviškąją galią; tik jis vienas „ *laiko savo dešinėje* “, jo palaiminimo simbolį, jo išrinktųjų gyvybę, „ *žvaigždes* “, kurių darbus jis vertina, jų tikėjimo vaisius. Priklausomai nuo atvejo, jis laimina arba keikia. Dievas „ *vaikšto* “, suprask, kad jis žengia į priekį savo projekto metu, karta iš kartos lydėdamas savo išrinktųjų gyvenimus ir pasaulio įvykius, kuriuos jis organizuoja ar kovoja: „ *ir mokyk juos laikytis visko, ką esu nurodęs. tau. Ir štai aš esu su jumis visada, net iki pasaulio pabaigos. Mt.28:20*“. Jo išrinktieji iki pasaulio pabaigos turės atlikti darbus, kuriuos iš anksto jiems paruošė: „ *Nes mes esame jo kūrinys, sukurti Kristuje Jėzuje geriems darbams, kuriuos Dievas paruošė iš anksto, kad galėtume praktikuoti juos. Ef.2:10*“. Ir jie turės prisitaikyti prie konkrečių sąlygų, reikalingų kiekvienai iš septynių erų. Nes „ *Efese* “ pateikta pamoka galioja septynioms epochoms; „ *Septynioms žvaigždėms, laikomoms dešinėje* “, jis gali leisti kristi ir kristi žemėn – tas, kurios susijusios su maištingais krikščionimis. Prisiminkite mintį, kad „ *žvakidė* “ naudinga tik tada, kai skleidžia šviesą, o kad šviestų, ji turi būti pripildyta aliejaus, dieviškosios Dvasios simbolio.

2 eilutė: „ *Aš žinau tavo darbus, tavo triūsą ir tavo atkaklumą. Žinau, kad tu negali pakęsti blogiukų; kad išbandei tuos, kurie save vadina apaštalais, o tuos, kurie nesivadina, ir kad tu išbandei rasti melagiai; »*

Dėmesio! Veiksmožųjų konjugacijos laikai yra nepaprastai svarbūs, nes jie lemia tikslinį apaštališkosios eros laiką. Šioje eilutėje esamuoju laiku konjuguotas veiksmožodis nurodo 94 metus, o praeities laikas susijęs su Romos imperatoriaus Nerono vykdytų persekiojimų laiku nuo 65 iki 68 metų.

94 m. krikščionys myli tiesą, kuri vis dar yra nepažeista ir neiškreipta, ir nekenčia „ *piktuju* “ pagonių, o ypač tarp jų – valdingų to meto romėnų. Tam yra priežastis, nes apaštalas Jonas vis dar gyvas, kaip ir daugelis kitų senovės Jėzaus Kristaus mokomos tiesos liudytojų. Taigi „ *melagiai* “ lengvai demaskuojami. Nes visais laikais neapverstos raugės bando maišytis su kviečiais, nes Dievo baimė vis dar didelė, o išganyto žinia gundanti ir patraukli. Jie įveda į doktriną klaidingas idėjas. Tačiau meilės tiesai išbandyme jiems nepavyksta ir juos demaskuoja tikrai nušvitę išrinktieji. Lygiai taip pat, kalbant apie apaštališkosios eros praeitį, „ *tu išbandėte* “, Dvasia primena, kaip mirties išbandymas nuvertė netikrų krikščionių, tikrų „ *melagių* “, kurių taikinyš šioje eilutėje, apgaulingas kaukes, tarp 65 ir 68 m., kai Neronas įteikė Kristaus Išrinktuosius laukiniams žvėrims savo Koliziejuje,

kad Romos gyventojams padovanotų kruviną reginį. Tačiau atkreipkime dėmesį, kad Jėzus sužadina šį praėjusios eros uolumą.

3 eilutė: „*Kad būtum kantrus, kad kentėjai dėl mano vardo ir nepavargtum*“ . »

Čia dar kartą atkreipkite dėmesį į veiksmožodžių sangrąžų laikus!

Jei atkaklumo liudijimas vis dar išsaugomas, kančios nebėra. Ir Dievas yra įpareigotas prisiminti kančios priėmimą, kuris buvo pasireiškęs ir didingai pagerbtas maždaug prieš 30 metų, tarp 65 ir 68 metų, kai kraujo ištroškęs romėnas Neronas, paaukotas kaip reginys, mirtinai padovanojo krikščionis savo tautai iškrypusiai ir sugedusiai. Tik tuo metu Išrinktoji stovykla „*kentėjo*“ savo „*pavadinimu*“ ir „*nepavargo*“ .

4 eilutė: „*Bet aš turiu prieš tave tai, kad tu apleidai savo pirmąją meilę*“ . »

Siūloma grėsmė tampa aiškesnė ir patvirtinama. Tuo metu krikščionys buvo ištikimi, bet Nerono uolumas susilpnėjo arba nebeegzistavo; tai, ką Jėzus vadina „*pirmosios meilės praradimu*“ , taigi 94 epochai sufleruoja antrosios meilės, daug prastesnės už pirmąją, egzistavimą.

5 eilutė: „*Tad prisimink, nuo ko puolei, atgailauk ir daryk savo ankstesnius darbus; jei ne, aš ateisiu pas tave ir iškelsiu tavo žibintuvėlį iš vietos, nebent atgailausi*“ . »

Vien pagarba ar paprastas tiesos pripažinimas neatneša išganymo. Dievas reikalauja daugiau iš tų, kuriuos išgelbsti, kad jie taptų savo amžiniais palydovais. Tikėjimas amžinuoju gyvenimu reiškia pirmojo gyvenimo nuvertėjimą. Jėzaus žinia amžinai išlieka ta pati pagal Mt 16, 24–26: „*Tada Jėzus tarė savo mokiniams: „Jei kas nori eiti paskui mane, teišsižada savęs, tegul prisiima atsakomybę už savo kryžių ir tebūna. sek paskui mane. Nes kas nori išgelbėti savo gyvybę, tas ją praras, o kas praras gyvybę dėl manęs, tas ją suras. O kokia nauda žmogui laimėti visą pasaulį, jei praras savo sielą? Arba ką žmogus duotų mainais už savo sielą? »* Grasinimas pašalinti jo Dvasią, simbolizuojamas „*žvakidės*“ , rodo, kad Dievui tikras tikėjimas toli gražu nėra paprasta etiketė, priklijuota ant sielos. Efezo laikotarpiu simbolinė Dievo Dvasios žvakidė buvo Rytuose, Jeruzalėje, kur gimė krikščionių tikėjimas, ir Pauliaus sukurtose bažnyčiose Graikijoje ir dabartinėje Turkijoje. Religinis centras netrukus bus perkeltas į Vakarus ir daugiausia į Romą Italijoje.

6 eilutė: „*Tačiau jūs turite tai, kad nekenčiate nikolaitų darbų, darbų, kurių ir aš nekenčiu*“ . »

Šiame laiške romėnai simboliškai pavadinti „*nedorėlių*“ vardu: „*nikolaitai*“ , o tai reiškia, pergalingi žmonės arba Pergalės žmonės, to meto valdovai. Graikų kalba terminas „*Nike*“ yra pergalės vardas, įsamenintas. Ko tada Dievas ir jo išrinktieji nekenčia „*nikolaitų darbų*“ ? Pagonybė ir religinis sinkretizmas. Jie pagerbia daugybę pagoniškų dievybių, iš kurių didžiausios turi joms skirtą savaitės dieną. Mūsų dabartinis kalendorius, kuris septynioms savaitės dienoms priskiria septynių mūsų Saulės sistemos žvaigždžių, planetų arba žvaigždės pavadinimus, yra tiesioginis romėnų religijos paveldas. O pirmosios dienos, skirtos „*nenugalėtai saulei*“, kultas laikui bėgant, nuo 321 m., suteiks Dievui kūrėjui ypatingą priežastį neapkęsti *religinių* romėnų „*darbų*“ .

7 eilutė: „ *Kas turi ausis, teklauso, ką Dvasia sako bažnyčioms: Nugalėtojui duosiu valgyti nuo gyvybės medžio, kuris yra Dievo rojuje.* »

Dvi šios eilutės žinios primena žemiškąjį pergalės laiką, „ *tas, kuris nugalė* “, ir dangiškasis jo atlygio laikas.

Ši formulė yra paskutinė žinutė, kurią Jėzus siunčia savo tarnams vienoje iš septynių pranašystės numatytų epochų. Dvasia pritaiko ją prie konkrečių kiekvienos eros sąlygų. Efesas žymi pranašystės apimto laiko pradžią, todėl Dievas dovanoja jam amžinąjį išganymą žemiškosios istorijos pradžios pavidalu. Jėzaus paveikslas buvo iškeltas ten po žemiškojo sodo *gyvybės medžiu*, kurį Dievas sukūrė, norėdamas ten patalpinti nekaltą ir tyrą žmogų. Apo.22 pranašauja šį atnaujinto Edeno atkūrimą naujojoje žemėje nugalėjusių išrinktųjų laimei. Kiekvieną kartą pateikiama formulė susijusi su amžinojo gyvenimo aspektu, kurį Jėzus Kristus siūlo tik savo išrinktiesiems.

2-as laikotarpis – Smyrna

303–313 m., paskutinis Romos „imperatoriškas“ persekiojimas

8 eilutė: „ *Parašyk Smirnos susirinkimo angelui : Tai yra pirmojo ir paskutiniojo, mirusio ir vėl atgyjančio, žodžiai :*

Antrosios raidės pavadinimu „ *Smyrna* “, išvertus iš graikų kalbos žodžio „*smurna*“, reiškiančio „ *mirą* “, Dievas taikosi į baisaus persekiojimo, kuriam vadovauja Romos imperatorius Diokletianas, laiką. „ *Mira* “ – tai kvepalai, kurie prieš pat mirtį balzamavo Jėzaus kojas ir kuriuos jam gimus atnešė Rytų išminčiai kaip auką. Šiame išbandyme Jėzus randa tikro tikėjimo uolumą, kurio jis neberado 94 m. Tie, kurie sutinka mirti jo vardu, turi žinoti, kad Jėzus nugalėjo mirtį ir kad vėl gyvas, jis galės juos prikelti taip, kaip padarė. 'padarė tai dėl savęs. Pranašystė skirta tik krikščionims, kurių „ *pirmasis* “ atstovas yra pats Jėzus. Asimiliuojant savo asmenį su savo tarnų gyvenimu, jam taip pat bus atstovaujamas „ *paskutinis* “ krikščionis.

9 eilutė: „ *Aš žinau tavo vargus ir skurdą (nors ir esi turtingas) ir šmeižtą tu, kurie vadinasi žydais, bet nėra žydais, bet yra šėtono sinagoga.* »

Romėnų persekiojami krikščionys buvo atimti nuo turto ir dažniausiai buvo nubausti mirtimi. Tačiau šis materialus ir kūniškas skurdas daro juos dvasiškai turtingus Dievo teismo tikėjimo kriterijais. Kita vertus, jis neslepia savo sprendimo ir labai aiškiai atskleidžia vertę, kurią suteikia žydų religijai, kuri atsisakė dieviškosios išganymo normos, nepripažindama Jėzaus Kristaus, kaip Šventojo Rašto pranašavo Mesijas. Dievo paliktus žydus perima velnias ir jo demonai ir jie tampa Dievui ir jo tikriesiems išrinktiesiems, „ *šėtono sinagoga* “.

10 eilutė: „ *Nebijokite to, ką iškentėsite. Štai velnias įmes kai kuriuos iš jūsų į kalėjimą, kad būtumėte išmėginti ir turėsite dešimt dienų suspaudimų. Būk ištikimas iki mirties, ir aš tau duosiu gyvenimo vainiką.* »

Šioje eilutėje velnias vadinamas Diokletianu, šis žiaurus Romos imperatorius ir su juo susiję „tetraarchai“ turėjo nuožmią neapykantą krikščionims, kuriuos norėjo išnaikinti. Paskelbtas persekiojimas arba „ *sunkumas* “ tęsėsi „ *dešimt dienų* “ arba „dešimt metų“ realybėje nuo 303 iki 313 m. Kai kuriems iš jų, kurie buvo „ *ištikimi iki mirties* “, kaip labai palaiminti kankiniai,

Jėzus padovanos „ gyvenimo vainiką “. ; amžinasis gyvenimas yra jų pergalės ženklas.

11 eilutė: „ Kas turi ausis, teklauso, ką Dvasia sako bažnyčioms: Kas nugali, nepatirs antros mirties. »

Laikotarpio pabaigos pranešimo tema yra: mirtis. Šį kartą Dvasia sužadina išganymą, primindama, kad tie, kurie nepriima pirmosios kankinystės mirties už Dievą, turės kentėti, negalėdami pabėgti, „ antrąją mirtį “ iš paskutiniojo teismo „ ugnies ežero “. . „ Antroji mirtis “, kuri nepalies išrinktųjų, nes jie amžinai įeis į amžinąjį gyvenimą.

3 laikotarpis : Pergamas

538 m., popiežiaus režimo įsigalėjimas Romoje

12 eilutė: „ Parašyk Pergamo susirinkimo angelui : Taip sako tas, kuris turi aštrų dviašmenį kalaviją :

Pergamo vardu Dievas primena dvasinio *svetimavimo* laiką . Pavadinime *Pergamum* dvi graikiškos šaknys „péao ir gamos“ verčiamos kaip „peržengti santuoką“. Tai lemtinga *nelaimių* pradžios valanda , kuri krikščionių tautas išstieps iki pasaulio pabaigos. Taikydamas 313 m. datą, ankstesnė era pasiūlė prieigą prie valdžios ir pagonišką imperatoriaus Konstantino I tetraarcho Konstantino Chlora sūnaus ir nugalėtojo prieš Maksenciją, viešpatavimą. 321 m. kovo 7 d. imperijos dekretu jis atsisakė kassavaitinio poilsio septintąją dieviškąją dieną, mūsų dabartinį šeštadienį, šventąjį šabą, pirmenybę teikdamas pirmajai dienai, kuri tuo metu buvo skirta pagoniškam saulės dievo kultui „Sol“. Invictus“, Nenugalėta saulė. Jam pakludami, krikščionys padarė „dvasinį svetimavimą“, kuris nuo 538 m. buvo oficiali Romos popiežiaus norma, susijusi su *Pergamono laikotarpiu* . Neištikimi krikščionys seka imperatoriaus Justiniano ¹ įsteigtu naujuoju religiniu lyderiu Vigilijaus. Šis intrigantas pasinaudojo savo santykiais su Teodora, imperatoriaus ištekęjusia prostitute, kad įgytų šią popiežiaus poziciją, kurią išplėtė jo nauja visuotinė religinė galia, ty katalikė. Taigi, vardu **Pergamas** , Dievas smerkia „sekmadienio“ praktiką – naują dvasinio *svetimavimo pavadinimą ir priežastį* , kuriuo Romos krikščionių bažnyčia ir toliau gerbia iš Konstantino paveldėtą „saulės dieną“. Jis teigia esąs Jėzus Kristus ir teigia, kad jo popiežiaus galvos titulas „Dievo Sūnaus vietininkas“ (Dievo Sūnaus pakaitalas arba jo pakaitalas), lotyniškai „VICARIVS FILII DEI“ raidžių skaičius. kuris yra „ 666 “; skaičius atitinka tą, kurį Apr.13:18 priskiria religiniam " žvėries " elementui. Todėl era, vadinama *Pergamu* , prasideda netolerantišku ir uzurpuojančiu popiežiaus valdymu, kuris atima iš Jėzaus Kristaus, visagalio Dievo, įsikūnijusio, jo titulą Asamblėjos vadovu, pagal Dan.8:11; Ef.5:23: „ Nes vyras yra žmonos galva, kaip Kristus yra galva bažnyčios, kuri yra jo kūnas ir kurios Gelbėtojas. » Bet būk atsargus! Šis veiksmas yra paties Dievo įkvėptas. Iš tikrųjų būtent jis atsiėmė ir perdavė popiežiaus režimui krikščionišką tikėjimą, kuris oficialiai tapo neištikimas. Šio režimo įžūlumas , pasmerktas Dan.8:23, eina taip toli , kad priverčia imtis iniciatyvos „ pakeisti laikus ir įstatymą “, kurį nustatė Dievas asmeniškai, pagal Dan.7:25. Be to, nepaisydamas jo perspėjimo nevadinti jokie žmogaus dvasiškai „tėvu“, jis save garbina titulu „Švenčiausiasis Tėvas“, taip išskeldamas save aukščiau už kūrėją Dievą, įstatymų leidėją, ir vieną dieną jam tai

bus naudinga: *Ir nieko nevadinkite savo tėvu žemėje; nes vienas yra jūsų Tėvas, kuris yra danguje.* (Mt 23:9).“ Šis žmonių karalius turi įpėdinių, per kuriuos režimas ir jo ekscesai tęsis iki didžiausio, stipriausio ir teisingiausio, tikrojo „Švenčiausiojo dangiškojo Tėvo“ užprogramuotos teismo dienos.

^{Todėl} imperatorius Justinianas I nustatė šį religinį režimą, kurį Dievas laikė jo „neištikimybe“. Todėl pasipiktinimo svarba turi būti pažymėta ir įrašyta į istoriją. Pastebime 535 ir 536 m., jo valdymo metu, du milžiniškus ugnikalnių išsiveržimus, kurie aptemdys atmosferą ir 541 metais sukels mirtiną maro epidemiją, kuri neišnyks iki 767 m., kai bus didžiausias atakos piko, 592 m. neįgaus baiesnės formos, o detalės šia tema bus pateiktos tolesnėje eilutėje.

13 eilutė: „*Aš žinau, kur tu gyveni, žinau, kad ten yra Šėtono sostas. Tu atsimeni mano vardą ir neišsižadėjai mano tikėjimo net Antipo, mano ištikimo liudytojo, dienomis, kuris buvo nužudytas tarp jūsų, kur gyvena Šėtonas.* »

Pranašystė pabrėžia „*sostą*“ ir jo buvimo vietą dėl jo šlovės ir garbės, kurią nusidėjėliai jam tebetiekia ir šiandien. Vėlgi „Roma“ vėl pradeda dominuoti, šį kartą pagal šį klaidingai krikščionišką ir visiškai pagonišką religinį aspektą. Tas, kuris teigia esąs jo „pavaduotojas“ (arba vikaras), popiežius, net nepritaria, kad Dievas į jį asmeniškai kreiptųsi. Pranašystės gavėjas yra išrinktasis, o ne puolęs, nei pagoniškas apeigas šlovinantis uzurpatorius. Ši aukšta Romos katalikų tikėjimo vieta turi savo popiežiaus *sostą* Romoje, Laterano rūmuose, kuriuos Konstantinas I dosniai ^{paaukėjo} Romos vyskupui. Šie Laterano rūmai yra ant Caeliaus kalno, vienos iš „septynių Romos kalvų“, esančios miesto pietryčiuose; Vardas Caelius reiškia: dangus. Ši kalva yra ilgiausia ir didžiausia iš septynių pagal plotą. Netoli Laterano bažnyčios, kuri iki šiol atstovauja popiežiaus ir jos dvasininkams, svarbiausiai katalikų bažnyčiai pasaulyje, iškilo didžiausias Romoje esantis obeliskas, kurio yra 13, nes jo aukštis siekia 47 metrus. Aptiktas po 7 metrais žemės ir suskaidytas į tris dalis, jį 1588 m. įsteigė popiežius Sikstas V, kuris tuo pat metu organizavo Vatikaną valstybės viešpatavimą sekančioje pranašiškoje epochoje, pavadintoje *Tiatyra*. Šis Egipto saulės kulto simbolis turi didelį užrašą ant stelos, kuri primena Konstantino pasiūlymą. Tiesą sakant, jo sūnus Konstantinas II po tėvo mirties atvežė jį iš Egipto į Romą, kad iš dalies įvykdytų savo tėvo norą, kuris norėjo jį atgabenti į Konstantinopolį. Šis pasiaukojimas Konstantino I šlovei ^{labiau} susijęs su Dievo troškimu, o ne dėl Konstantino sūnaus. Kadangi visas obeliskas su aukštu postamentu patvirtina išpranašavę ryšį, dėl kurio Konstantinas I yra ^{civilinė} valdžia, įrengianti likusią „saulės dieną“, o popiežius, tuo metu paprastas Romos krikščionių bažnyčios vyskupas, religinė valdžia, kuri religiniu požiūriu įves šią pagonišką dieną pavadinimu „sekmadienis“ arba Viešpaties diena. Šio obelisko viršuje yra keturi atskleidžiantys simboliai, kurie seka vienas po kito tokia didėjančia tvarka: 4 liūtai, sėdintys ant jo galo, orientuoti į keturis pagrindinius taškus, virš kurių yra keturi kalnai, kuriuos viršija saulės spinduliai, o virš jų kartu dominuoja krikščionis. kryžius. Nukreiptas į keturis pagrindinius taškus, liūtų simbolis žymi karalių savo visuotine galia; kas patvirtina, jo aprašymas atskleistas Dan.7 ir 8. Apr.17:18 patvirtins posakį apie Romą: „*Ir ta moteris, kurią matei, yra didysis miestas, kuris valdo žemės karalius.* » Be to, egiptietiškas kartušas, išgraviruotas ant obelisko, primena „netyrą karaliaus palinkėjimą Amonui“, saulės dievui. Visa

tai atskleidžia tikrąją krikščionių tikėjimo, kuris vyravo Romoje nuo Konstantino I nuo 313 m., jo pergalės, prigimtį. Šis obeliskas ir jame esantys simboliai liudija Dan 8:25 pranašauto velnio tarno „sėkmę“, kuriam per Konstantiną ^{I pavyko suteikti} krikščionių tikėjimui tvirtai Dievo pasmerkto religinio sinkretizmo įvaizdį. Jėzuse Kristuje. Apibendrinu šių simbolių žinią: „kryžius“: krikščionių tikėjimas; „saulės spinduliai“: saulės garbinimas; „kalnai“: žemiška galia; „keturi liūtai“: visuotinis karališkumas ir jėga; „obeliskas“: tebūnie Egiptas nuodėmė nuo išėjimo faraono maišto ir už nuodėmę, kuri yra stabmeldiška saulės dievo Amono garbinimas. Dievas šiuos kriterijus priskiria Romos katalikų tikėjimui, kurį sukūrė Konstantinas ^I. Ir prie šių simbolių per egiptietišką kartušą jis pridėdavo savo sprendimą dėl religinio Romos vyskupų įsipareigojimo, kuriuos abu laiko nešvariais; juos miesto religingi broliai jau vadina „popiežiais“. Krikščioniškojo tikėjimo susiejimas su saulės kultu, kurį jau praktikuoja ir pagerbė pats Konstantinas, yra baisaus prakeikimo, kurį žmonija mokės nuolatos iki pasaulio pabaigos, ištakos. Šis Laterano *sostas nekonkuruoja su Romos imperatoriais, nes nuo Konstantino* ^I jie nebegyvena Romoje, o imperijos rytuose, Konstantinopolyje. Taigi, ignoruodami pranašišką Jėzaus Kristaus apreiškimą Jonui, daugybė žmonių tampa didžiausios visų laikų religinės apgaulės aukomis. Tačiau jų nežinojimas yra nuodėmingas, nes jie nemylti tiesos, todėl paties Dievo yra atiduoti melui ir visokiems melagiams. Pergamono laikotarpio gyventojų išsilavinimo trūkumas paaiškina popiežiaus režimo sėkmę, kurią įvedė ir palaikė to meto Romos imperatoriai. Tai netrukdo tam tikriems tikrai išrinktiems pareigūnams atsakyti ir atmesti šią naują neteisėtą valdžią; dėl ko Jėzus atpažįsta juos kaip tikruosius savo tarnus. Nustaćius Romos išrinktųjų vietą, atkreipkite dėmesį, kad Dvasia ten buvo 538 tarnautojams, kurie, gerbdami sekmadienį, išlaikė tikėjimą Jėzaus vardu. Tačiau šioje Romos vietoje paskutiniai kankiniai arba „ištikimi liudytojai“ buvo pastebėti tik Nerono laikais, 65–68 m., o Diokletiano – 303–313 m. Taikydama Romos miestą, Dvasia primena ištikimybę „Antipas“ jo „ištikimas praeities liudininkas“. Šis graikiškas pavadinimas reiškia: prieš visus. Atrodo, kad tai nurodo apaštalą Paulių, pirmąjį Jėzaus Kristaus evangelijos šauklį šiame mieste, kur jis mirė kaip kankinys, nukirsta galva 65 m., valdant imperatoriui Neronui. Taigi Dievas ginčija klaidingą ir klaidinančią popiežių „Dievo Sūnaus vietininko“ titulą. Tikrasis vikaras buvo ištikimasis Paulius, o ne neištikimasis Vigilijus ar bet kuris jo įpėdinis.

Visagalis kūrėjas Dievas gamtoje išraižė svarbius krikščioniškos eros religinės istorijos momentus; akimirkos, kai prakeiksmas įgauna intensyvų pobūdį ir turi rimtų pasekmių krikščionims. Jau savo žemiškosios tarnybos metu Jėzus Kristus savo dvylikai nustebusių ir nustebusių apaštalų įrodė, kad jis valdo audrą Galilėjos ežere; audra, kurią jis nuramino akimirksniu, jam įsakius. Mūsų eroje laikotarpis tarp 533 ir 538 metų įgavo šį ypač prakeiktą pobūdį, nes imperatoriaus ^{Justiniano} I įvestas popiežiaus režimas Dievas norėjo nubausti krikščionis, kurie pakluso imperatoriaus Konstantino I paskelbtam dekretui, dėl kurio jis buvo privalomas. Ilsėtis „Nenugalėtos saulės dieną“ pirmąją savaitės dieną, nuo 321 m. kovo 7 d. Šiuo laikotarpiu ^{prakeiktas} Jis, Dievas, pažadino du ugnikalnius, kurie uždusino šiaurinį planetos pusrutulį ir paliko pėdsakus pietiniame pusrutulyje taip pat iki Antarktidos. Kelių mėnesių skirtumai, esantys vienas kito antipoduose

pusiaujo srityje, tamsos plitimas buvo labai efektyvus ir labai mirtinas. Milijardai tonų dulkių pasklido į atmosferą, atimdamos iš žmonių šviesą ir įprastus maistinius augalus. Saulė savo zenite skleidžia tokią pat šviesą kaip pilnatis, kuri pati visiškai išnyko. Istorikai atkreipė dėmesį į šį liudijimą, pagal kurį Justiniano armijos atkovojo Romą iš ostrogotų liepos viduryje kilusios sniego audros dėka. Pirmasis ugnikalnis, pavadintas „Kraaktoa“, yra Indonezijoje ir atsibunda 535 m. spalį su neįsivaizduojamu dydžiu, paversdamas kalnuotą vietovę daugiau nei 50 km jūrine zona. O antrasis, pavadintas „Ilopango“, yra Centrinėje Amerikoje ir išsiveržė 536 m. vasario mėn.

14 eilutė: „ *Bet aš turiu ką nors prieš jus, nes jūs laikotės Balaamo doktrinos, kuris išmokė Balaką suklypti Izraelio vaikus, kad jie valgytų stabams paaukotą maistą ir ištvirkavo.* »

Dvasia apibūdina dvasinę padėtį, susiklosčiusią Romoje. Nuo 538 m. to meto tikintieji išrinktieji tapo religinės valdžios, kurią Dievas lygina su pranašu „ *Balaamu* “, įkūrimo liudininkais. Šis žmogus tarnavo Dievui, bet leido save suvilioti pelno ir žemiškų gėrybių viliojimu; visa tai, ką dalijosi Romos popiežiaus režimas. Be to, „ *Balaamas* “ sukėlė Izraelio žlugimą, atskleisdamas „ *Balakui* “ priemonės, kuriomis jis galėtų jį nuversti: pakako jį pastūmėti, kad priimtų santuokas tarp žydų ir pagonių; dalykų, kuriuos Dievas griežtai pasmerkė. Palygindamas jį su „ *Balaamu* “, Dievas mums pateikia popiežiaus režimo eskizą. Tada išrinktasis supranta veiksmų, kuriuos pats Dievas verčia atlikti velnią ir jo dangiškuosius bei žemiškuosius partnerius, prasmę. Krikščionių bažnyčios prakeiksmas remiasi pagoniškos „nenugalėjusios saulės dienos“ priėmimu, kurią nuo 321 m. laiko neištikimi krikščionys. Ir popiežiaus režimas, kaip „ *Balaamas* “, sieks jų žlugimo ir sustiprins jų dieviškąjį prakeikimą. „ *Stabams paaukota mėsa* “ yra tik vaizdas, palyginti su pagoniška „saulės diena“. Roma įneša pagonybę į krikščionių religiją. Bet jūs turite suprasti, kad jie yra tos pačios prigimties ir turi tokias pačias rimtas pasekmes pagal Dievo teismą... Juolab, kad krikščioniškos eros „ *Balaamo* “ sukelti prakeikimai tęsis iki pasaulio pabaigos, paženklintos Jėzaus Kristaus šlovės sugrįžimu. Krikščionių neištikimybė taip pat lyginama su hebrajų, kurie pasidavė „ *ištvirkavimui* “ po to, kai Dievas leido jiems suprasti dešimt jo įsakymų. Nuo 321 iki 538 metų neištikimi krikščionys elgėsi kaip jie. Ir ši akcija tęsiasi iki šiol.

15 eilutė: „ *Tačiau jūs taip pat turite žmonių, kurie laikosi nikolaitų doktrinos.* »

Efeze minimų „ nikolaitų “ vardas vėl pasirodo šiame laiške. Tačiau „ *darbai* “, susiję su jais *Efeze*, čia tampa „ *doktrina* “. Kai kurie romėnai iš tikrųjų nuo *Efezo* tapo krikščionimis, paskui – neištikimais krikščionimis nuo 321 m., o tai oficialiai religiniu būdu nuo 538 m., gerbdami Romos katalikų „ *doktriną* “.

16 eilutė: „ *Todėl atgailaukite; jei ne, aš **greitai** ateisiu pas tave ir kovosiu su jais savo burnos kardu.* »

Sužadindama „ *kovą* “, kuriai vadovauja jo „Žodis“, „ *jo burnos kardą* “, Dvasia paruošia kontekstą ateinančiai ketvirtajai žinia. Tai bus 16 a., kai Biblija, jos šventas rašytinis žodis, jos „ *du liudytojai* “ pagal Apr. 11:3 skleis dieviškąją tiesą ir demaskuos klaidingą Romos katalikų tikėjimą.

17 eilutė: „ *Kas turi ausis, teklauso, ką Dvasia sako bažnyčioms: Nugalėtojui duosiu paslėptą maną, o tam duosiu baltą akmenį; ir ant šio akmens užrašytas naujas vardas, kurio niekas nežino, išskyrus tą, kuris jį gauna.* »

Kaip visada, Dvasia sužadina amžinojo gyvenimo aspektą. Čia jis mums ją pateikia pagal atvaizdą, išpranašavę maną, duodamą išalkusiems hebrajams sausoje, nederlingoje ir sausoje dykumoje. Tada Dievas mokė, kad savo kūrybine galia gali apsaugoti ir pratęsti savo išrinktųjų gyvenimus; kurį jis įvykdys dovanodamas amžinąjį gyvenimą savo atpirktiesiems išrinktiesiems. Tai bus viso jo taupymo projekto kulminacija.

Laiko išrinktasis kaip atlygį gaus amžinąjį gyvenimą, kurį Dvasia aprašo vaizdais. Dangaus maisto „ *Mana* “ atvaizdas yra paslėptas dangaus karalystėje, o pats Dievas yra jos gamintojas. Senovės simbolikoje mana buvo švenčiausioje vietoje, kuri jau simbolizavo dangų, kur Dievas karaliauja savo soste. Romėnų praktikoje „ *baltas akmenukas* “ reiškė balsą „*taip*“, o juodas – „*ne*“. „ *Baltas akmuo* “ taip pat žymi išrinktojo, kuris tapo amžinas, gyvenimo grynumą. Jo amžinasis gyvenimas yra dieviškas „*taip*“, atspindintis entuziastingą ir didžiulį Dievo sutikimą. Kadangi išrinktasis prisikelia dangaus kūne, jo nauja būseną lyginama su „ *nauju vardu* “. Ir ši dangaus prigimtis jos išrinktiesiems yra amžinai paslaptina ir individuali: „ *niekas to nežino* “. Todėl turėsime paveldėti ir patekti į šią prigimtį, kad sužinotume, kas ji yra.

4-oji^{era} : Tiatira

Tarp 1500 ir 1800 m., religijos karai

18 eilutė: „ *Parašyk Tiatyros susirinkimo angelui : Taip sako Dievo Sūnus, kurio akys kaip ugnies liepsna, o kojos kaip degantis varis .*

Ketvirtasis laiškas pavadinimu *Tiatira primena* laiką, kai katalikų ir protestantų lygų krikščioniškasis tikėjimas per kruvinus susirėmimus pasiūlė pasibjaurėtiną reginį. Tačiau ši žinutė turi didelių netikėtumų. *Tiatyros* pavadinime dvi graikiškos šaknys „*thuo*, *téiro*“ verčia „*pasibjaurėjimas ir atnešti mirtį su kančia*“. Graikiškas terminas, pagrindžiantis šį bjaurybės aiškinimą, Bailly graikų kalbos žodyne reiškia kiaulę arba šerną, kai jie karštyje. Ir čia reikia paaiškinimų. XVI^{amžius} buvo pažymėtas protestantų, kurie metė iššūkį Romos popiežiaus režimo valdžiai, pabudimu. Be to, siekdama sustiprinti savo laikinąją valdžią, popiežiaus Siksto V atstovaujama popiežiaus valdžia įkūrė Vatikano valstybę, kuri suteiks jai civilinį teisėtumą, susietą su religine valdžia. Štai kodėl nuo XVI^{amžiaus} popiežiaus režimas perkėlė savo būstinę, anksčiau buvusią Laterano rūmuose, į savo nuosavybę Vatikane, kuris jau sudarė nepriklausomą popiežiaus valstybę. Bet šis perkėlimas yra tik apgaulė, nes tas, kuris teigia esąs iš Vatikano valstybės, vis dar sėdi Laterano rūmuose; nes būtent ten, Laterane, popiežiai sveikina jį aplankančius užsienio valstybių pasiuntinius. Taigi 1587 m. po 7 metrų žemės gylyje buvo aptiktas suremontuotas obeliskas, pastatytas netoli Laterano rūmų, o Vatikano valstybė yra už Romos, ant Vatikano kalvos, vakariniame krante Tibras, kuris ribojasi su miestu iš šiaurės į pietus. Kai žiūrėjome į šio Vatikano miesto planą, nustebau atradęs kiaulės galvos formą, ausis šiaurėje ir snukį pietvakariuose. Taigi graikų „*thuo*“ žinią dvigubai patvirtina ir pateisina Dievas, šių dalykų organizatorius. Iš *Pergamo* paveldėtas katalikų tikėjimas

pasiekia savo bjaurybių viršūnę. Ji audringai su neapykanta ir žiaurumu reaguoja prieš tuos, kurie, apšviesti Biblijos, galiausiai pasklido spaustuvės dėka, smerkia jos nuodėmes ir piktnaudžiavimą. Dar geriau, iki tol būdama Šventojo Rašto, kurį vienuolynuose ir abatijose atgamino savo vienuoliai, sergėtoja, ji persekiojo Bibliją, kuri pasmerkė jos kaltę. Ir ji pasmerktojus nužudo aklų ir patenkintų monarchų galia; paklusnūs jo valios vykdytojai. Posakiai, kuriais Jėzus prisistato cituodamas: „*Tas, kurio akys kaip ugnies liepsna ir kurių kojos yra kaip ugingas žalvaris*“, atskleidžia jo baudžiamąjį veiksma religiniams priešams, kuriuos jis sunaikins sugrįžęs į žemę. Būtent šios dvi krikščioniškos ideologijos šiame istoriniame Tiatyros *eros kontekste kovojo viena su kita iki mirties „kardu“ ir šaunamaisiais ginklais*. Tada „*Jo kojos*“ remsis ant „*jūros ir žemės*“ katalikų tikėjimo ir protestantų tikėjimo simbolio Apr.10:5 ir Apr.13:1-11. Katalikybė ir protestantizmas, abu nuodėmingi (nuodėmė = žalvaris), neatgailaujantys, apibūdinami kaip „*degantis žalvaris*“, kuris pritraukia Dievo Jėzaus Kristaus teismo rūstybę. Prisiimdamas šį paveikslą, kuriuo jis skelbia apie didžiulę „*nelaimę*“ Apr. 1:15, Dievas atskleidžia valandą, kai paskutiniai persekiotojai, susivieniję prieš jo ištikimus vaikus, kovojo vienas su kitu iki mirties kaip laukiniai „žvėrys“, kurie simbolizuos juos visa pranašystė. Nuo François I^{iki} Liudviko XIV religiniai karai sekė vienas kitą. Ir mes turime atkreipti dėmesį į tai, kaip Dievas atskleidžia prancūzų prakeikimą, ginkluotą popiežiaus paramą nuo pat Chlodvigas, pirmasis frankų karalius. Pažymėdamas šio prakeikimo apogėjų, Dievas į Prancūzijos sostą pasodino jauną Liudviką XIV, „penkerių“ metų amžiaus. Ši Biblijos eilutė iš Ecc.10:16 išreiškia savo žinią: „*Vargas tau, žemei, kurios karalius yra vaikas ir kurios kunigaikščiai valgo ryte!*» Liudvikas XIV sužlugdė Prancūziją dėl savo didelių išlaidų Versalio rūmams ir brangiems karams. Jis paliko po savęs į skurdą paskendusią Prancūziją, o jo įpėdinis Liudvikas XV gyveno tik dėl libertinizmo, kurį dalinosi su jo neatskiriamu ištvirtimo palydovu kardinolu Dubois. Šlykštus personažas, Louis Nutaikydamas švelnų ir taikų žmogų kaip šio pykčio taikinį, Dievas atskleidė savo ketinimą smogti paveldėtam monarchiniam režimui dėl aklo pasitikėjimo, kurį jis nepagrįstai suteikė popiežiaus religinėms pretenzijoms nuo Cloviso.

19 eilutė: „*Aš žinau tavo darbus, tavo meilę, tavo tikėjimą, tavo ištikimą tarnystę, tavo tvirtumą, o tavo pastarieji darbai labiau nei pirmieji.*»

Šiais žodžiais Dievas kreipiasi į savo tarnus „*ištikimus iki mirties*“, pasiaukojančius aukotis pagal savo Mokytojo paveikslą; jų „*darbus*“ priima Dievas, nes jie liudija jų autentišką „*meilę*“ savo Gelbėtojiui. Jų „*tikėjimas*“ bus pateisinamas, nes jį lydi „*ištikima tarnystė*“. Čia paminėtas žodis „*pastovumas*“ įgauna apčiuopiamą istorinę reikšmę. Būtent „Konstanco bokšte“, esančiame Aigues-Mortes mieste, Marie Durand gyveno savo nelaisvėje 40 ilgų ir sunkių metų, kaip tikėjimo pavyzdį. Daugelis kitų krikščionių davė tą patį liudijimą, dažnai likdami nežinomi istorijai. Taip yra todėl, kad laikui bėgant kankinių skaičius didėjo. Naujausi darbai susiję su karaliaus Liudviko valdymo laiku (1643–1715). Aiškiai atkreipkite dėmesį į atskleidžiantį vardo „*drakonas*“, kuris žymi „velnią“, vaidmenį ir atvirą imperinės Romos bei popiežiaus Romos veiksmus Apr.12:9-4-13-16. Tas, kuris save vadino „saulės karaliumi“, įvedė kovą už katalikybę, nuo Konstantino^I paveldėtos „saulės dienos“ gynėjo. Tačiau, norėdamas

paliudyti prieš jį, Dievas visą jo ilgo valdymo trukmę pasinėrė į tamsą, neleisdamas jam gauti tikrosios saulės šilumos ir pilnos šviesos, o tai turėjo rimtų pasekmių prancūzų mitybai.

20 eilutė: „*Bet aš turiu prieš tave tai, kad tu leisk moteriai Jezabelei, kuri save vadina pranaše, mokyti ir suvilioti mano tarnus seksualiai ištvirkauti ir valgyti stabams paaukotą mėsą.*»

1170 m. Dievas Bibliją į Provanso kalbą išvertė Pierre'as Vaudėsas. Jis buvo pirmasis krikščionis, iš naujo atradęs vientisos apaštališkosios tiesos doktriną, įskaitant pagarbą tikrajam šabui ir vegetarizmo priėmimą. Žinomas Pierre'o Valdo vardu, iš jo kilęs „Vaudois“, apsigyvenęs Italijos Alpių Pjemonte. Reformacijos darbui, kurį jie atstovavo, priešinosi popiežius ir žinia dingo. Tiek daug, kad Dievas atidavė visą Europą žudikiškai mongolų invazijai, po kurios kilo baisi mongolų sukelta maro epidemija, kuri nuo 1348 m. sunaikino trečdalį ir beveik pusę jos gyventojų. Šios eilutės žinutė „*tu paliksi moterį Jezabelę...*“ yra priekaištas reformatoriams, kurie nesuteikė Pierre'o Valdo darbui tokios svarbos, kokios jis nusipelnė, nes jis buvo tobulas. 1170–1517 m. jie nepaisė tobulos krikščionių išganymo tiesos doktrinos, o jų reforma, atlikta šios eros pabaigoje, yra dalinė ir labai neišsami.

Pastaba : Pierre'o Valdo suprastas ir pritaikytas doktrininis tobulumas rodo, kad jame Dievas pateikė visą reformacijos programą, kurią reikėjo įgyvendinti. Tiesą sakant, viskas buvo atlikta dviem etapais, šabo reikalavimas neprasidėjo iki 1843-1844 m., laikantis laiko, pažymėto Dan.8:14 dekretu.

Kad pavaizduotų popiežiaus Romos katalikų tikėjimą, Dievas jį lygina su svetimta karaliaus Ahabo žmona, baisia „*Jezabele*“, kuri nužudė Dievo pranašus ir praliejo nekaltą kraują. Kopija atitinka modelį, be to, jos trūkumas yra daug ilgesnis eksploatacijos laikas. Pavadindamas ją „*pranaše*“, Dievas taikosi į naujos savo „sosto“ vietos pavadinimą: Vatikaną, o tai senojoje prancūzų ir lotynų kalbomis reiškia „*vaticinare*“: pranašauti. Istorinės detalės apie vietą itin atskleidžiančios. Iš pradžių ši vieta buvo pažymėta romėnų šventykla, skirta „*gyvatės*“ dievui Eskulapijui. Šis simbolis žymės velnią ir popiežiaus režimą Apr.12:9-14-15. Imperatorius Neronas ten įrengė savo vežimų lenktynių trasas, o „Simonas Magas“ buvo palaidotas ten esančiose kapinėse. Atrodo, kad tai jo palaikai, kurie būtų pagerbti kaip Romoje nukryžiuoto apaštalo Petro palaikai. Čia vėl Konstantino pasiūlyta bazilika šventė krikščionišką šlovę. Iš pradžių vietovė buvo pelkėta. Taip sukonstruotas melas pateisins naują šios Vatikano bazilikos pavadinimą, kuris, padidintas ir papuoštas XV amžiuje įgis klaidinantį pavadinimą „Šv. Petro iš Romos bazilika“. Ši garbė, iš tikrųjų suteikta magui ir „*gyvatei*“ Eskulapijui, pateisins pavadinimą „*magija*“, kurį Dvasia priskiria Romos katalikų religinėms apeigoms Apr.18:23, kur Biblijos Darby versija mums sako: „*Ir tavyje nebešvies lempos šviesa; tavyje nebegirdės jaunikio ir žmonos balso. nes jūsų pirkliai buvo didieji žemėje; nes tavo magija visos tautos buvo suklaidintos.*» Tiksliau, šios bazilikos „Saint-Pierre de Rome“ statybos darbai, pareikalavę milžiniškų pinigų, privers prelatą Tetzeli parduoti savo „atlaisdus“. Matydamas už pinigus parduodamą nuodėmių atleidimą, vienuolis mokytojas Martynas Liuteris atrado tikrąją savo Romos katalikų bažnyčios prigimtį. Taip jis

pasmerkė savo velnišką prigimtį ir kai kurias savo klaidas, 1517 m. iškabindamas savo garsiąsias 95 tezes ant Augsburguro vokiečių bažnyčios durų. Taip jis formalizavo reformacijos darbą, kurį Dievas pasiūlė Pierre'ui Valdo nuo 1170 m.

Kalbėdama tiesiogiai su savo to meto reformuotais tarnais, tikrosiomis, atsistatydinusiomis taikiomis aukomis, Dvasia priekaištuoja jiems, kad leido *Jezebei mokyti ir suvilioti savo tarnus*. Šiame priekaište galime perskaityti visą šios reformos pradžios doktrininių netobulumą. Ji „*moko ir vilioja*“ savo „*tarnus*“, Jėzaus, paverčia ją krikščionių bažnyčia. Tačiau jo mokymas yra *Pergamono periodas*, kai kaltinimai „*ištvirkavimu*“ ir „*mėsos*“ įvaizdis. *paaukoti stabams* „jau buvo pasmerkti. Nepaisant apgaulingos išvaizdos, šioje eilutėje svarbi esybė yra ne „*moteris Jezebelė*“, o pats krikščionis protestantas. Nuo pat pradžią sakydama jam „*tu paliksi moterį Jezebelę...*“ Dvasia nurodo klaidas, kuriomis dalijasi pirmieji protestantai. Tada jis atskleidžia šios kaltės pobūdį: pagonišką stabmeldystę. Tai darydamas jis atskleidžia „naštos“, kurios jis tuo metu jam dar neuždėjo, bet kurios reikalaus nuo 1843 m., prigimtį. Ir šioje žinutėje Dievas kūrėjas taikosi į romėnų „sekmadienį“, kurio praktika. Jo akimis, tai pagoniškas stabmeldiškas darbas, kuriuo pagerbiamas klaidingas seniausios pagonybės žmonijos istorijoje saulės dieviškumas. Nuo 1843 m. jis turės atsakyti „sekmadienio“ arba savo santykių su Jėzumi Kristumi, vieninteliu žemiškųjų nusidėjėlių Gelbėtoju.

21 eilutė: „*Aš daviau jai laiko, kad ji atgailautų ir neatgailaus dėl savo ištvirkavimo.*»

Šis laikas atskleidžiamas nuo Dan.7:25 ir yra patvirtintas trimis formomis Apokalipsėje 11, 12 ir 13 skyriuose. Tai yra posakiai: „*laikų laikas ir pusė laiko; 1260 dienų arba 42 mėnesiai*“, – visa tai reiškia netolerantišką popiežiaus valdymą tarp 538 ir 1798 m. Tiesos skleidimas Biblijos pagalba ir tikrų reformatorių skelbimas suteikė katalikų tikėjimui paskutinę galimybę atgailauti ir pasitraukti. savo nuodėmes. Ji nieko nedarė, o vardan savo smalsios galios persekiojo ir kankino taikius gyvojo Dievo pasiuntinius. Taip atkartojami maištingi žydų tautos darbai, suteikę Jėzaus palyginimui antrąjį išsipildymą: tai palyginimas apie vyndarius, kurie nužudo pirmuosius Dievo siųstus, o paskui, kai jis ateina pas juos, nužudo Mokytojo sūnų. vynuogyno, kad pavogtų jo palikimą.

22 eilutė: „*Štai aš paguldysiu ją į lovą ir siųsiu didelį suspaudimą tiems, kurie su ja svetimauja, jei jie neatgailaus dėl savo darbų.*»

Dievas su ja elgsis kaip su „*paleistuve*“, „*paguldyta ant lovos*“, o tai leidžia mums susieti šios temos „*moterį Jezebelę*“ su „*ištvirkėle Babilonu, didžiąja*“ iš Apr.17:1. Numatytasis „*didysis suspaudimas*“ ateis žlugus Bibliniam skelbimui. Ta pati žinia patvirtins šio „*didžiojo suspaudimo*“ tapatinimą su „*žvėrimi, kuris kyla iš gelmių*“ Apr.11:7. Ji kyla po Dievo „*dviejų liudytojų*“, kurie yra Šventosios Biblijos senosios ir naujosios dieviškosios sandoros, darbo. Dvasinis „*ištvirkavimas*“ patvirtinamas ir įvardijamas, o „*tie*“, kuriuos Dievas kaltina padarius „*Jezebele*“, yra prancūzų monarchai ir monarchistai. Kartu su katalikų kunigais monarchistai taps pagrindiniais revoliucinio nacionalinio ateizmo, kuris buvo tik visagalio Dievo Jėzaus Kristaus rūstybės išraiška, taikiniais. Jie neatgailavo, todėl dvigubas pyktis juos ištiko tuo metu, kai Dievas paskyrė popiežiaus valdymo pabaigą 1793–1798 m.

Žodis „*sunkumas*“ reiškia dieviškojo prakeikimo pasekmę pagal Rom.2:19: „*Sunkumas ir sielvartas kiekvienai žmogaus sielai, kuri daro pikta, pirmiausia žydui, o paskui graikui!*“. Tačiau „*sunkumas*“, baudžiantis už katalikų monarchijos ir jos sąjungininkės Romos katalikų bažnyčios nuodėmes, Apr 17:5 simbolizuojamas pavadinimu „*Babilonas didelis*“, logiškai maštant, yra „*didelis vargas*“.

23 eilutė: „*Aš nužudysiu jos vaikus mirtimi; ir visas bažnyčios žinos, kad aš esu tas, kuris tyrinėju protus ir širdis, ir kiekvienai atlyginsiu pagal jūsų darbus.*»

„*Mirti mirtimi*“ – tai posakis, kurį Dvasia vartoja, kad išsauktų du 1793 ir 1794 m. revoliucinio režimo „terorus“. Šiuo posakiu jis atmeta bet kokią paprastos dvasinės mirties idėją, kuri rūpės protestantams 1843 m. žinutėje, perduotoje to meto angelui „*Sardas*“ Apr.3:1. Žmonija niekada nežinojo tokio kruvino darbo, atliekamo žudymo mašinomis, kurias išrado daktaras Luisas, bet įvertino daktaras Giljotinas, kurio vardas buvo priskirtas pačiam instrumentui, nuo tada vadintam giljotina. Apibendrintuose nuosprendžiuose buvo paskelbta daugybė mirties bausmių, pridodant principą, kad ankstesnės dienos teisėjams ir kaltintojams smogti mirtimi. Pagal šį principą žmonija tarsi turėjo išnykti ir būtent dėl šios priežasties Dievas šį naikinantį revoliucinį režimą pavadino „*bedugne*“. Galiausiai jis būtų pavertęs žemę „*dugne*“ be jokios gyvybės formos nuo pat pirmosios sukūrimo dienos, pagal Pr.1:2. Tačiau tik danguje per dangiškąją teisumą, kurį vykdo susirinkę išrinktieji, „*visos Bažnyčios (arba Asamblėjos)*“ bus septynių epochų išrinktosios, atras šiuos istorinius faktus ta prasme, kurią jiems suteikė Dievas. Dievo teisingumas yra tobulas; tuos, kurie neteisingai teis, pribloškė jo teisumas „*pagal savo darbus*“. Jie privertė žmones neteisingai mirti, o savo ruožtu juos mirtinai ištikio tobulas dieviškasis teisingumas: „*Ir aš jums atlyginsiu kiekvienam pagal jūsų darbus*“.

24 eilutė: „*Jums ir visiems likusiems Tiatyros gyventojams, kurie nepriima šios doktrinos ir nepažino Šėtono gelmių, kaip jie jas vadina, sakau jums: Aš neužkrausiu jums kitos naštos;*»

Tie, kurie smerkia katalikų tikėjimą ir jo religines apeigas vadina „*šėtono gelmėmis*“, gali būti tik reformatoriai, pasirodę maždaug nuo 1200 m. iki 1789 m. Prancūzijos revoliucijos. Kad ir koks būtų jų elgesys, jų doktrina buvo labai toli nuo grynos tiesos, kurią mokė Dvasia Jėzaus Kristaus apaštalams ir mokiniais. Atkreipiame dėmesį į jų pranašumą tik tris teigiamus dalykus: tikėjimą vien Jėzaus auka, pasitikėjimą, duotą vien Biblija, ir savo asmens bei gyvybės dovaną; visi kiti doktrininiai punktai buvo paveldėti iš katalikybės ir todėl buvo kvestionuojami. Taigi, nors ir netobuli krikščionių tikėjimo tiesos doktrinos lygmeniu, išrinktieji reformatoriai žinojo, kaip gyvomis aukomis atiduoti savo gyvybes, paaukotas Dievui, ir laukdami 1844 m. Dan 8:14, Dievas laikinai patvirtino jų tarnystę. Tai jis labai aiškiai išreiškia sakydamas: „*Aš nededu tau kitos naštos*“. Šiuose žodžiuose aiškiai išryškėja išskirtinio dieviškojo sprendimo situacija.

25 eilutė: „*Tik tai, ką turi, laikyk, kol aš ateisiu*“.

Priežastys, leidžiančios Dievui palaiminti netobulą protestantų tikėjimą, turi būti išsaugotos ir praktikuojamos išrinktųjų iki Jėzaus Kristaus sugrįžimo.

26 eilutė: „*Tam, kuris nugali ir išlaiko mano darbus iki galo, duosiu valdžią tautoms.*»

Ši eilutė atskleidžia, kas sukels išganymo praradimą nuo reformacijos laikų iki Kristaus sugrįžimo. Išrinktieji turi iki galo laikytis Jėzaus Kristaus paruoštų ir apreikštų darbų nenutrūkstamai iki pasaulio pabaigos. Pašauktas nuopuolis, atsisakęs naujų Dievo reikalavimų. Tačiau jis niekada neslėpė ketinimo palaipsniui didinti savo šviesą iki savo šlovės atėjimo. „*Teisiųjų kelias yra kaip spindinti šviesa, kurios ryškumas didėja iki dienos vidurio* (Pro.4:18)“; ši Biblijos eilutė tai įrodo. Ir todėl jo projekto rėmuose nuo 1844 m. dieviškieji reikalavimai atsiras tomis datomis, kurias suplanavo ir išpranašavo jo unikalus biblinis pranašiškas žodis. Tik būdamas dangaus teisėju išrinktasis gaus iš Dievo „valdžios tautoms“.

27 eilutė: „*Jis valdys juos geležine lazda, kaip daužo molinius indus, kaip aš pats gavau galią iš savo Tėvo.*»

Šis posakis rodo teisę nuteisti mirties bausme. Teisingai, kad išrinktieji dalinsis su Jėzumi Kristumi savo nuosprendyje prieš nedorėlius, įsteigtus paskutiniam teismui, per didžiojo septintojo tūkstantmečio šabo „*tūkstantį metų*“.

28 eilutė: „*Ir aš jam duosiu ryto žvaigždę.*»

Dievas suteiks jai visą dieviškąją šviesą, kurią dabartinėje žemėje simbolizuoja saulė. Bet Jėzus pasakė: „Aš esu šviesa“. Taip jis skelbia dangiškojo gyvenimo šviesą, kur pats Dievas yra šviesos šaltinis, kuris nebepriklauso nuo tokios dangaus žvaigždės kaip mūsų saulė.

29 eilutė: „*Kas turi ausis, teklauso, ką Dvasia sako bažnyčioms!*»

Apokalipsės statyba yra tarsi bokštas, sudarytas iš septynių aukštų, septintasis bus susitikimo su Dievu laikas. Šioje konstrukcijoje 2 ir 3 skyriai sudaro pagrindinį visos krikščioniškosios eros 94–2030 m. sąrangą. Visos Apokalipsėje minimos temos randa savo vietą šiame pagrindiniame rėme. Tačiau šioje sistemoje pirmieji aukštai atlieka tik laiptų, vedančių į viršutinį aukštą, vaidmenį. Apreiškimo svarba pasirodo 3 lygyje, vadinamame *Pergamonu*. Šią svarbą dar labiau sustiprina 4 lygis, vadinamas *Tiatira*. Būtent šioje epochoje krikščionių tikėjimas tampa painus ir klaidinantis. Dievo sprendimas dėl šio amžiaus dvasinės padėties turės pasekmių iki pasaulio pabaigos. Štai kodėl, norėdamas sustiprinti jūsų supratimą apie šį nuosprendį, apibendrinsiu šią Dievo žinią, skirtą jo išrinktiems protestantams Liudviko XIV valdymo laikais.

Santrauka : Reformacijos laikais krikščionių elgesys buvo įvairus. Mes randame tikrus šventuosius persekiojamus, bet visada taikius ir žmones, kurie painioja religiją ir politiką, kurie apsiginkluoja ir grįžta už smūgį į karališkąsias katalikų kariuomenes. Danieliaus 11:34 Dvasia juos vadina „veidmainiais“. Nedaug religingų žmonių suprato, kad būti krikščioniu reiškia sekti Jėzumi visame kame, paklusti jo įsakymams ir paklusti jo draudimams; ginklų naudojimas yra vienas iš jų, ir tai buvo paskutinė jo pamoka suėmimo metu. Jėzaus priekaištas pateisinamas tuo, kad ir toliau praktikuodami katalikišką paveldą patys protestantai savo pavyzdžiu skatina mokymą ir viliojimą, priklausantį katalikei *Jezebelei*. Jų netobula religinė praktika diskredituoja juos Dievo, kurį jie paniekina priešų akivaizdoje, sprendimu. Šis Reformacijos

pradžios etapas paskatino jį priimti išskirtinius sprendimus; kurį jis pabrėžia sakydamas: „ *Aš nededu tau kitos naštos, tik išsaugok tai, ką turi, kol ateisiu* “. Tačiau doktrinos netobulumas šiuo metu yra teisėtas ir Dievas priima tarnystę tiems, kurie jo vardu priima persekiojimus ir mirtį. Jie negalėjo duoti daugiau, atiduodami maksimumą: savo gyvybę. Dievas pabrėžia šią aukos dvasią, kurią jis įvardija kaip „ *daugiau darbų už pirmąjį* (19 eilutė)“. Romos katalikybės pagonybė buvo lyginama su *stabams aukojama mėsa* . Romėnų apgaulės denonsavimas prasidėjo nuo puikiai apšviestų Pierre'o Valdo (Vaudés) darbų , kuris nuo 1170 m. parašė Biblijos versiją kita nei lotynų kalba, provanso kalba. Jo žinios ir supratimas apie dieviškus reikalavimus buvo stebėtinai išsamus, o po jo protestantų tikėjimas pablogėjo. Įkvėpus Jono Kalvino, protestantų tikėjimas net užkietėjo, įgaudamas savo priešo kataliko įvaizdį. O posakis „Religijos karai“ liudija bjaurumą Dievui, nes Jėzaus Kristaus išrinktieji, tikrieji, neatlygina jiems suteiktų smūgių. Jų kerštas ateis iš paties Viešpaties. Apsiginkluodami protestantai, kurių šūkis buvo „sola scriptura“, „vien tik Šventasis Raštas“, parodė panieką Biblijai, kuri draudžia jų smurtą. Jėzus nuėjo labai toli šioje srityje, mokydamas savo mokinius, kad jie turėtų atsukti „kitą skruostą“ tam, kuris juos smogė.

Šis laikotarpis, kai dėl katalikų persekiojimo mirė ištikimi Jėzaus tarnai, trigubai pabrėžiamas Apokalipsėje, čia šiuo laikotarpiu *Tiatiroje* , bet ir ^{5 a.} 6 skyriaus *antspaudas* ir ^{3-ias} 8 skyriaus *trimitas* . Čia, 22 eilutėje, Jėzus padrąsina savo tarnus kankinius, pranešdamas jiems apie ketinimą atkeršyti už jų mirtį arba kančias, kurias sukėlė Roma ir jos karališkieji tarnai. Raktinis žodis, slypintis pavadinime *Pergamas*, aiškiai išryškėja, katalikų religija kalta *svetimaujant* prieš Dievą, o su ja besielgiantys katalikų monarchai, jų lygos ir netikra kilnybė mokės prancūzų revoliucionierių giljotinoje. neteisėtai pralietas kraujas. Apr.2, 22-23: „ *Štai aš ją užmesiu į lovą ir siūsiu didelį suspaudimą tiems, kurie su ja svetimauja* , jei jie neatgailaus dėl savo darbų. Aš nužudysiu **jos** vaikus ; ir visos bažnyčios žinos, kad aš esu tas, kuris tyrinėju protus ir širdis, ir kiekvienam iš jūsų atlyginsiu pagal jūsų darbus “. Bet būk atsargus! Kadangi po 1843 metų „ *svetimaujantys su ja* “ taip pat bus **protestantai** , todėl Dievas paruoš branduolinį „trečiąjį pasaulinį karą“, naują bausmę katalikams, ortodoksams, anglikonams, protestantams ir kitoms svetimybėms. Lygiagrečiai Dvasia sako ^{5 d} *Antspaudas* : Apr 6, 9–11: „ *Kai jis atplėšė penktąjį antspaudą, aš pamačiau po altoriumi sielas tu, kurie buvo nužudyti dėl Dievo žodžio ir dėl liudijimo, kurį jie davė. Jie šaukė garsiu balsu, sakydami: „Kiek ilgai, šventasis ir tikrasis Mokytojai, delsi teisti ir atkeršyti už mūsų kraują tiems, kurie gyvena žemėje? Kiekvienam iš jų buvo įteiktas baltas chalatas; ir jiems buvo liepta dar kurį laiką pailsėti, kol bus baigtas jų bendratarnų ir brolių, kurie turėjo būti nužudyti kaip jie, skaičius. “*

Ši 5-ojo ^{antspaudo scena} gali suklaidinti ir suklaidinti prastai apšviestą protą. Tegul viskas būna aišku, šis vaizdas atskleidžia mums slaptą Dievo mintį, nes pagal Ecc.9:5-6-10 mirusieji Kristuje *miega* tokioje būsenoje, kai *jų atmintis yra užmiršta, nebedalyvauja visame kame. kas daroma po saule* . Biblija pirmajai mirčiai suteikia visos būties sunaikinimo prasmę; miręs žmogus yra tarsi niekada neegzistavo, su tuo skirtumu, kad egzistavęs visa jo egzistencija lieka išraižyta mintyje apie Dievą. Todėl Dievas šią paguodos žinią kreipiasi į savo gyvus tarnus,

norėdamas juos padrąsinti. Jis primena jiems, kad, anot jo pažadų, po mirties miego yra skirtas laikas jiems pabusti, kai per jį jie prisikels. Tada jie turės galimybę, Dievo žvilgsniu ir teisiami Jėzuje Kristuje, teisti savo taip pat prisikėlusius kankintojus, bet *tūkstančio metų* pabaigoje. *Tiatyros* žinioje *mirtis*, paskelbta *svetimaujant* su kataliku *Jezebele*, įvyks dvigubai. Žemėje revoliucionierių darbas yra pirmoji fazė, bet po jos ateis savo laiku, o antroje fazėje – *antroji* paskutiniojo teismo mirtis, valanda, kai „ *visi susirinkimai* “ visų laikų krikščionių netikintieji ar tikintieji. krikščionybės eroje pamatys teisingą Dievo nuosprendį, taikomą prieš dvasinį *svetimavimą*.

Savo simboliniame įvaizdyje ^{4-oji} 8 skyriaus *trimitas patvirtina* „ *didžiojo suspaudimo* “ veiksmą, užprogramuotą bausti už popiežiaus *svetimavimą* ir jį palaikiusius monarchistus. *Saulę*, dieviškąją šviesą, *mėnulį*, tamsiąją katalikų religiją ir *žvaigždes*, religingus žmones, *trečdaliai* arba iš dalies sukrėtė prancūzų revoliucionierių ateizmo persekiojimas 1793 ir 1794 m.

Taikiems protestantams skirtos žinutės pabaigoje Dvasia patvirtina smerkianti ginklų naudojimą, primindama, kad tik už paskutinį nuosprendį, parengtą per septintojo tūkstantmečio dangiškąjį nuosprendį, išrinktajam bus atkeršyta. Todėl jis nėra įgaliotas pačiam atkeršyti prieš šį dangiškąjį nuosprendį, kuriame jis kartu su Jėzumi Kristumi teistų savo persekiotojus ir dalyvaus priimant jiems mirties nuosprendį. „ *Jis valdys juos geležine lazda, kaip laužo molinius indus* “. Šio nuosprendžio tikslas bus nustatyti kaltininkų, pasmerktų antrajai paskutinio nuosprendžio mirčiai, kančių laiką. 29 eilutėje minima: *ryto žvaigždė*. „ *Ir aš jam duosiu ryto žvaigždę* “. Ši išraiška žymi saulę, dieviškosios šviesos atvaizdą. Laimėtojas įeis į dieviškąją šviesą amžinybei. Tačiau prieš šį amžinąjį kontekstą šis terminas paruošia penktą ateinančią laišką. *Aušrinė žvaigždė* cituojama 2 Petro 1:19-20-21: „ *Ir mes dar tikriau laikomės pranašiško žodžio*, *į kurį dera paisyti, kaip į lempą, kuri šviečia tamsioje vietoje, kol išaušta diena ir jūsų širdyse pakyla ryto žvaigždė*; *visų pirma patys žinodami, kad jokia Šventojo Rašto pranašystė negali būti privataus aiškinimo objektas, nes pranašystė buvo paskelbta ne žmogaus valia, o Šventosios Dvasios paskatinta, kad žmonės kalbėjo iš Dievo*. Ši eilutė pabrėžia pranašiško žodžio svarbą, nes ateinančios eros kontekstą dvasiškai lems Dan 8:14 išpranašauto dieviškojo potvarkio taikymas. „ *Iki 2300 val. ir šventumas bus išteisintas* “. Tačiau tuo metu ši eilutė buvo žinoma tik vertime: „ *Iki 2300 vakaro ir ryto, ir šventovė bus apvalyta* “. Net ir šiame vertime Dievo žinia buvo ta pati, bet ne tokia tiksli, tokia forma ji gali būti interpretuojama kaip skelbianti pasaulio pabaigą per mūsų Viešpaties ir Gelbėtojo Jėzaus Kristaus sugrįžimą šlovėje. Dievas panaudojo amerikiečių protestantą Williamą Millerį, kad įvykdytų du adventistų tikėjimo išbandymus 1843 m. pavasarį ir 1844 m. rudenį. Kaip mus moko Danieliaus 12:11-12, tarp šių dviejų datų, 1843 m., dieviškasis dekretas atsitraukia nuo puolusių protestantų. Jėzaus Kristaus pasiūlytas išganingasis teisingumas; nes jie nebeatitinka naujojo šventumo standarto, kurio reikalauja Dievas. Jėzaus teisingumas yra amžinas, bet jis naudingas tik tikriesiems išrinktiesiems, kuriuos pasirinko pats Jėzus, ir tai visais laikais ir iki pasaulio pabaigos.

Čia, tarp *Tiatyros* ir *Sardų*, 1843 m. pirmąją pavasario dieną įsigalioja Dan.8:14 dekretas, o jo pasekmes atrasime Dvasios tos datos krikščionims skirtuose pranešimuose.

Apraiškimas 3: Asamblėja nuo 1843 m. atkurtas apaštališkasis krikščionių tikėjimas

5 era `Sardis

Jėzaus Kristaus paskelbtas nuosprendis po adventistų teismų 1843 m. pavasarij ir 1844 m. spalio 22 d.

1 eilutė: „*Parašyk Sardų susirinkimo angelui : Taip sako tas, kuris turi septynias Dievo dvasias ir septynias žvaigždes: Aš žinau tavo darbus. Žinau, kad tu esi gyvas, o tu miręs.* »

„*Sardų*“ epocha, penktojo laiško tema, išryškina du protestantiškus krikščioniškus poelgius, priskiriamus priešingybėms: puolusiems, kuriems Jėzus skelbia: „*Esate laikomi gyvais, o jūs mirę*“; o išrinktiesiems 4 eilutėje: „*Jie vaikščios su manimi baltais drabužiais, nes yra verti*“. Kaip ir jo dviejų pranešimų turinys, pavadinimas „*Sardis*“ turi dvigubą reikšmę, kurios reikšmės yra visiškai priešingos. Aš išlaikau pagrindines šios graikiškos šaknies idėjas: konvulsyvus ir brangus akmuo, mirtis ir gyvenimas. Grimasos ir traukuliai apibūdina sardoniską juoką; graikų kalba sardonionas yra viršutinė medžioklės tinklo virvė; sardinės yra žuvis; o priešinga prasme sardo ir sardoniksas yra brangakmeniai; sardoniksas yra rudojo chalcedono atmaina. Šio laiško pradžioje Jėzus prisistato kaip „*tas, kuris turi septynias Dievo dvasias ir septynias žvaigždes*“, tai yra, Dvasios pašventinimą ir nuosprendį savo septynių epochų tarnams. Kaip ir Dan.12, jis stovi virš žudančios upės, adventistų tikėjimo išbandymo, ir čia paskelbia savo verdiktą. Atkreipkime dėmesį į pažįstamumą, kuris rodo, kad pašnekovas yra vienas kolektyvine prasme. Susirūpinta visa protestantiška norma. Jėzus padaro galą protestantų išimčiai, nurodytai *Tiatyros pranešime*. Nauja „*našta*“ (kaip ją supranta maištingi tikintieji) dabar yra primesta ir reikalaujama. Romos sekmadienio praktika turi būti atsisakyta ir pakeista šeštadienio šabatu. Šis Dan.8:14 dekretas pakeičia padėtį, kurią nuo 321 m. kovo 7 d. nustatė imperatorius Konstantinas¹ 1833 m., likus 11 metų iki 1844 m., nuo vidurnakčio iki 5 val. ryto besitęsiančio krentančių žvaigždžių lietus, matomas visoje JAV, Dievas iliustravo ir pranašavo didžiulį protestantų krikščionių žlugimą. Kad įtikintų jus šiuo aiškinimu, Dievas parodė Abraomui dangaus žvaigždes, sakydamas: „*Taip bus tavo palikuonys*“. Taigi 1833 m. žvaigždžių kritimas pranašavo didžiulį šios Abraomo palikuonių žlugimą. Šis dangaus ženklas cituojamas 6-^{ojo} antspaudo temoje Rev.6:13. Jėzus pasakė: „*Sakoma, kad esi gyvas, o tu miręs*“. Todėl tas, apie kurį jis kalba, turi Dievo atstovo reputaciją, ir ši detalė atitinka protestantizmą, kuris, tikėdamas savo reformacija, mano, kad yra susitaikęs su Dievu. Nukrenta dieviškasis nuosprendis: „*Aš žinau tavo darbus*“, „*ir tu miręs*“. Šis nuosprendis ateina iš paties Dievo, didžiojo Teisėjo. Protestantas gali nepaisyti šio sprendimo, bet negali išvengti jo

pasekmių. 1843 m. įsigaliojo Danieliaus 8:14 dekretas ir nė vienas krikščionis neturėtų nežinoti gyvojo Dievo įstatymo. Šis nežinojimas kyla dėl paniekos Biblijos pranašiskam žodžiui, į kurį apaštalas Petras ragina skirti visą savo dėmesį 2 Pt 1, 19-20: „*Ir mes juo labiau laikomės pranašiško žodžio, kurį jūs darote gerai. Būkite dėmesingi, kaip į lempą, kuri šviečia tamsioje vietoje, kol išauš diena ir jūsų širdyse pakils ryto žvaigždė; visų pirma patys žinodami, kad jokia Šventojo Rašto pranašystė negali būti privačios interpretacijos objektu.*» Likusios nepastebėtos tarp visų Naujosios Sandoros Biblijos tekstų, šios eilutės, ypač nuo 1843 m., išskiria skirtumą tarp gyvenimo ir mirties.

2 eilutė: „*Būkite budrūs ir sustiprinkite likutį, kuris netrukus mirs; Nes aš neradau tavo darbų **tobulų** mano Dievo akivaizdoje.*»

Jei jie neatitiks naujo šventumo standarto, „*likusieji*“ protestantizmas „*mirs*“. Nes Dievas jį smerkia dėl dviejų priežasčių. Pirmasis yra Romos sekmadienio praktika, pasmerkta įsigaliojus Dan.8:14 dekretui; antrasis – nesidomėjimas pranašišku žodžiu, nes neatsižvelgdami į Dievo pamoką per adventizmo patirtį, protestantų palikuonys nešios iš savo tėvų paveldėtas kaltes. Abiejuose punktuose Jėzus pasakė: „*Aš neradau tavo darbų tobulų mano Dievo akivaizdoje*“. Sakydamas „*prieš mano Dievą*“, Jėzus primena protestantams dešimties įsakymų normą, užrašytą Dievo, Tėvo, kurį jie niekina Sūnaus, kuris turėtų juos išgelbėti, pirštu. Jo tobulai paklusnus tikėjimas, kurį jis davė kaip pavyzdį, neturi nieko bendra su protestantų tikėjimu, daugelio katalikų nuodėmių paveldėtoju, įskaitant, visų pirma, kassavaitinį poilsį pirmą dieną. Išganymo durys visam laikui užsidaro prieš kolektyvinę protestantišką religinę normą, krenta „*šeštojo antspaudo*“ „*žvaigždės*“.

3 eilutė: „*Todėl prisimink, kaip gavai ir girdėjai, laikykis ir atgailaukite. Jei nežiūrėsi, ateisiu kaip vagis, ir tu nesužinosi, kada tave užklupsiu.*»

Šis veiksmožodis „*atsiminti*“ reiškia kritišką praeities darbų meditaciją. Tačiau tik tikrai išrinktieji yra pakankamai nuolankūs, kad kritikuotų savo kūrinius. Be to, šis įsakymas „*atsimink*“ iššaukia „*atsimink*“ ketvirtojo įsakymo pradžioje, kuris įsako pašventintą septintosios dienos poilsį. Ir vėl, dvigubai, oficialusis protestantizmas raginamas persvarstyti, kaip jis priėmė pranašiškus pranešimus, kuriuos Williamas Milleris paskelbė 1843 m. pavasarį ir 1844 m. rudenį, bet taip pat ir 4-ojo ^{is} 10 Dievo įsakymų tekstą, kad jis nusikalto į mirtiną nuodėmę nuo 1843 m. Suformuluota rimčiausia jo išsiskyrimo su Jėzumi Kristumi pasekmė: „*Jei nežiūrėsi, ateisiu kaip vagis, ir tu nesužinosi, kada aš tave aplankysiu.*» Pamatysime, kaip nuo 2018 m. ši žinia tapo gyva realybe. Be budrumo, be atgailos ir atgailos vaisių protestantų tikėjimas yra galutinai miręs.

4 eilutė: „*Tačiau Sarduose yra vyrų, kurie nesutepė savo drabužių; jie vaikščios su manimi baltais drabužiais, nes yra verti.*»

Atsiras naujas šventumas. Šioje žinutėje Jėzus pasitenkina tuo, kad liudija „*keleto vyrų*“ egzistavimą, pagal detales, atskleistas tarp jų esančiai Ellen.G.White, tik 50 vyrų sulaukė Dievo pritarimo. Šie „*keli vyrai*“ paskiria vyrus ir moteris, kurie yra patvirtinti ir palaiminti atskirai už savo tikėjimo liudijimą pagal Viešpaties lūkesčius. Jėzus pasakė: „*Tačiau Sarduose turite vyrų, kurie nesutepė savo drabužių; ir jie vaikščios su manimi baltais drabužiais, nes yra verti*“. Kas gali ginčyti paties Jėzaus Kristaus pripažintą orumą? 1843 ir 1844

m. tikėjimo išbandymų nugalėtojams Jėzus žada amžiną gyvenimą ir visišką žemišką pripažinimą, kuris įgis oficialią formą ateinančioje žinutėje iš *Filadelfijos*. „*Aprangos*“ sutepimas priskiriamas laisvam žmonių elgesiui. „*Drabužis*“ yra Jėzaus Kristaus priskiriamas teisumas, šiuo atveju „*baltas*“, jo sutepimas reiškia šio teisumo praradimą tradicinei protestantų stovyklai. Čia, priešingai, sutepimo nebuvimas reiškia Jėzaus Kristaus „*amžinojo teisumo*“ priskyrimo tęsinį pagal Dan.9:24. Netrukus šabo žinios ir praktika suteiks jiems tikrą šventumą, Jėzaus Kristaus perteikto teisingumo vaisių ir ženklą. Šis protingas ir protingas pasirinkimas netrukus padarys juos amžinus pašventinimu ir dangiškuoju šlovinimu, vaizduojamais ateinančios 5 eilutės „*baltais drabužiais*“. Dvasia paskelbs juos „*be priekaištų*“: „*ir jų burnoje nerasta melo, nes jie yra nepriekaištingi*“ (Apr.14:5). Jie ras „*ramybę su visais ir pašventinimą, be kurio joks kūnas nematys Viešpaties*“, anot Pauliaus, Žyd.12:14. Tiesą sakant, šie „*balti drabužiai*“ įgaus nuodėmės pašalinimo formą, kuri yra Romos sekmadienio praktika. Kadangi jie ištikimai jo laukė du kartus, jo vietoje, kaip pritarimo ženklas, per šabą jiems suteikiamas Dievo antspaudas, kuris ateina nubalinti Viešpaties išrinktuosius, kurie saugo jo teisumą. Taip buvo atliktas „šventovės išvalymas“, forma, kuria tuo metu buvo išverstas Danieliaus 8:14. Šiuo žvilgsniu nuo 1844 m. spalio 23 d. Jėzus dangiškoje vizijoje išrinktiesiems nugalėtojams suteikė savo perėjimo iš šventosios vietos į švenčiausiąją žemiškosios šventovės įvaizdį. Taip jis iliustracijoje priminė akimirką, kai mirdamas ant kryžiaus buvo išpirkta jo išrinktųjų nuodėmė, taip išpildant „*permaldavimo dieną*“, hebrajišką „*jom kipurą*“. Šiam įvykiui jau įvykus, regėjimo veiksmo atnaujinimas turėjo tik suabejoti pirmuoju amžinojo teisingumo pasiekimu, pasiektu Jėzaus mirtimi. Tai tiesiogine prasme įvykdyta puolusiems Sardų žmonėms, kurių parodytas tikėjimas nepatenkina Dievo kūrėjo. Dėl dviejų priežasčių Dievas gali juos atmesti dėl meilės stokos savo paskelbtai pranašiskai tiesai ir dėl šabo nusižengimo, kuris tapo privalomas nuo 1843 m. įsigaliojus Danieliaus 8:14 potvarkiui.

5 eilutė: „*Kas nugali, bus taip aprengtas baltais drabužiais; Aš neištrinsiu jo vardo iš gyvenimo knygos, bet išpažinsiu jo vardą savo Tėvo ir jo angelų akivaizdoje.*»

Jėzaus Kristaus atpirktasis išrinktasis yra klusni būtybė, suvokianti, kad už savo gyvenimą ir amžinybę skolinga Kūrėjui, geram, išmintingam ir teisingam Dievui. Tai yra jo pergalės paslaptis. Jis negali su juo ginčytis, nes pritaria viskam, ką sako ir daro. Taip pat jis pats yra džiaugsmas savo Gelbėtojo, kuris jį atpažįsta ir vadina jo vardu, nuo pat pasaulio sukūrimo, kuriame jis matė jį iš anksto žinodamas. Ši eilutė parodo, kaip melagingi religingų žmonių teiginiai yra niekingi ir klaidinantys net tuos, kurie juos skelbia. Paskutinis žodis priklausys Jėzui Kristui, kuris visiems sako: „*Aš žinau tavo darbus*“. Remdamasis šiais darbais, jis padalija bandą, dešinėje pastatydamas savo *avis*, o kairėje – maištingas *ožkas* ir *plėšiančius vilkus*, kuriems lemta *antrosios paskutinio teismo mirties ugnis*.

6 eilutė: „*Kas turi ausis, teklauso, ką Dvasia sako bažnyčioms!*»

Jeigu kiekvienas gali tiesiogine prasme išgirsti pranašiskus Dvasios žodžius, priešingai, tik jo išrinktieji, kuriuos jis įkvepia ir ugdo, gali suprasti jų prasmę. Dvasia nurodo tikslus faktus, įvykdytus istoriniu laiku, todėl išrinktasis turi

domėtis religine ir pasaulietine istorija bei visa Biblija, sudaryta iš liudijimų, pagyrimų ir pranašysčių.

Pastaba : 3 eilutėje Jėzus Kristus pasakė puolusiam protestantui: „ *Tad prisimink, kaip priėmėte ir girdėjote, saugokitės ir atgailaukite. Jei nežiūrėsi, ateisiu kaip vagis, ir tu nesužinosi, kada tave užklupsiu* “. Ir atvirksčiai, laimėtojų įpėdiniams nuo 2018 metų pavasario ši žinia transformuota į: „Jei žiūrėsi, aš neateisiu kaip vagis, o žinosi, kada pas tave ateisiu “. Ir Viešpats ištesėjo savo pažadus, nes šiandien, 2020 m., jo išrinktieji žinojo tikrojo sugrįžimo datą, atskleistą 2030 m. pavasarį. Tačiau protestantų tikėjimas yra pasmerktas ignoruoti šį tikslumą, santūrų, tik per Jėzų, savo išrinktajam. Nes skirtingai nei jo elgesys su nedorais tarnais, „ *Viešpats nieko nedaro neįspėjęs savo tarnų pranašų* “ Amo.3:7.

6-oji era: ^{Filadelfija}

Adventizmas žengia į visuotinę misiją

1843–1873 m. dieviškąjį šeštadienio šabą, tikrąją Dievo paskirtą septintąją dieną, atkūrė ir priėmė Septintosios dienos adventizmo pradininkai, kurie įgavo oficialios Amerikos krikščionių religinės institucijos formą, nuo 1863 m. vadinamą „septintuoju dienos adventistų bažnyčia. Remiantis Dan.12:12 parengtu mokymu, Jėzaus žinia yra skirta jo išrinktiesiems, pašventintiems šabo poilsio dieną, 1873 m :12: „ *Palaimintas, kuris laukia iki 1335 dienų!* “.

Nauji standartai, nustatyti nuo 1843 m., tapo visuotiniais 1873 m

7 eilutė: „ *Parašyk Filadelfijos susirinkimo angelui : Taip sako Šventasis, Tikrasis, kuris turi Dovydo raktą, kuris atidaro ir niekas neuždaro, kuris uždaro ir niekas neatidarys* : »

Vardu „ *Filadelfija* “ Jėzus parodo savo Išrinktąjį. Jis pasakė: „ *Iš to visi žinos, kad esate mano mokiniai, jei mylėsite vienas kitą. Jono 13:35* “ *Ir tai yra Filadelfijos atvejis* , kurio graikiškos šaknys reiškia: broliška meilė. Jis atrinko išrinktuosius, kurie ją kuria, išbandydamas jų tikėjimą, ir šiems nugalėtojams jo meilė perpildyta. Jis prisistato šioje žinutėje sakydamas: „ *Taip sako Šventasis, Tikrasis* “. *Šventoji* , nes tai laikas, kai pagal Dan.8:14 dekretą, įsigaliojusį nuo 1843 m. pavasario, reikalaujama šabo ir išrinktųjų pašventinimo. *Tiesa* , nes šią pranašišką valandą atkuriamas tiesos įstatymas; Dievas iš naujo atranda savo 4-^{ojo} ^{įsakymo} šventumą , kurį krikščionys trypė nuo 321 m. kovo 7 d. Jis vėl sako: „ *Kas turi Dovydo raktą* “. Tai nėra šventojo Petro raktai, laikomi Romos nuosavybe. „ *Dovydo raktas* “ priklauso „ *Dovydo sūnui* “, Jėzui pačiam asmeniškai. Niekas kitas, išskyrus jį, negali suteikti amžinojo išganymo, nes šį raktą jis gavo nešdamas jį „ *ant peties* “ savo kryžiaus pavidalu, pagal Iz.22:22: „ *Uždėsiu jam ant peties namų raktą. Dovydo: kai atsidarys, niekas neuždarys; kai užsidarys, niekas neatidarys* . Šį raktą, žymintį jo kančių kryžių, pildydami šią eilutę, skaitome čia: „ *Kas atidaro, ir niekas neuždarys, tas, kuris uždaro, ir niekas neatidarys* “. Išganymo durys buvo atviros septintosios dienos adventizmui kurti ir uždarytos Romos sekmadienio religiniams šalininkams nuo 1843 m. pavasario. Kadangi jie sutiko paklusti pateiktoms doktrininėms tiesoms ir savo tikėjimu pagerbė pranašiskai jo žodį, Dievo Dvasią. Jėzus pasakė *Filadelfijos eros* šventiesiems : „ *Aš žinau tavo darbus. Štai, kadangi tu turi mažai jėgų, laikei*

mano žodį ir neišsižadėjai mano vardo, aš tau padėjau atviras duris, kurių niekas negali uždaryti “. Ši nedidelė religinė grupė oficialiai buvo tik amerikietiška nuo 1863 m. Tačiau 1873 m., per visuotinę konferenciją, surengtą Batl Krike, Dvasia atvėrė jai visuotines misionieriškas duris, kurios turėjo tęstis iki tikrojo Jėzaus sugrįžimo. Niekas to netrukdytų ir Dievas tuo pasirūpins. Turime atkreipti dėmesį į tai, kad visa, kas gera, ką Jėzus mato tarp tikrų šventųjų, taip pat apibrėžia priešastis, dėl kurių 1843 m. krito protestantų tikėjimas. Ši žinia yra visiškai priešinga tai, kurią Jėzus kreipiasi į puolusiuosius Sarduose 3 eilutėje, nes tiksliniai darbai patys yra apverčiami.

Auga 12 Rev.7 genčių

8 eilutė: „ *Aš žinau tavo darbus. Štai, kadangi tu turi mažai jėgų, laikei mano žodį ir neišsižadėjai mano vardo, aš tau padariau atviras duris, kurių niekas negali uždaryti.* »

Išrinktasis palankiai vertinamas pagal jo darbus, kuriuos Jėzus jam priskiria kaip teisingumą. Jo „ *maža galia* “ patvirtina grupės, pagrįstos „ *keletu žmonių* “ iš 4 eilutės, gimimą. 1873 m. Jėzus paskelbė adventistams jų pažangą link jo sugrįžimo simboliu atvirų dangišku durų, kurios atsivers 2030 m., t.y. per 157 metus. Tolimesnėje žinutėje, adresuotoje Laodikėjai, Jėzus stovės prieš šias duris, taip parodydamas savo sugrįžimo artumą: „ *Štai aš stoviu prie durų ir beldžiu. Jei kas išgirs mano balsą ir atidarys duris, aš įeisiu pas jį ir vakarieniausiu su juo, o jis su manimi.* Rev.3:20 »

Prieiga prie krikščionių tikėjimo leista žydams

9 eilutė: „ *Štai aš duodu jums iš šėtono sinagogos, kurie sakosi esą žydai, o ne tokie, bet meluoja; Štai aš priversiu juos ateiti, pagarbinti prie tavo kojų ir žinoti, kad tave myliu.* »

Cituojant tikrų žydų pagal rasę ir kūną patekimą į adventistų grupę, ši eilutė patvirtina sabato poilsio atkūrimą; Sekmadienis nebėra kliūtis jų atsivertimui. Kadangi nuo 321 m. jos atsisakymas taip pat turėjo pasekmių, užkertančių kelią nuoširdiems žydams priimti krikščionišką tikėjimą. Jo sprendimas rasiniams žydams nebuvo asmeninė Pauliaus, ištikimo liudytojo, nuomonė; tai buvo Jėzaus Kristaus, kuris tai patvirtina šiame Apreiškime, jau Apr.2:9, žinutėje, skirtoje jo tarnams, kuriuos šmeižia žydai ir persekiojo Smirnos *eros romėnai* . Atkreipkite dėmesį, kad rasės žydai turės pripažinti krikščionių išganyką pagal adventistų standartą, kad galėtų pasinaudoti Dievo malone. Vien visuotinis adventizmas neša dieviškąją šviesą, kurios **išskirtiniu oficialiu depozitoriumu** jis tapo nuo 1873 m. Tačiau būkite atsargūs! Ši šviesa, jos doktrina ir jos žinios yra išskirtinė Jėzaus Kristaus nuosavybė; joks žmogus ir jokia institucija negali atsisakyti jos evoliucijos nesukeldami pavojaus savo išganykai. Paskutinį kartą šioje eilutėje Jėzus sako: „ *Aš tave myliu* “. Ar tai gali reikšti, kad po šio palaiminimo jis gali jos nebemylėti? Taip, ir tai bus „ *Laodikėjai* “ priskiriamo pranešimo prasmė .

Dievo įsakymai ir Jėzaus tikėjimas

10 eilutė: „ *Kadangi laikei manyje kantrybės žodžio, aš palaikysiu tave išbandymo valandą, kuri ateis žinomoje žemėje, kad išbandyčiau žemės gyventojus.* »

Kantrybės terminas patvirtina Danieliaus 12:12 minimą adventistinio laukimo kontekstą: „ *Palaimintas, kuris laukia ir ateina iki tūkstančio trijų šimtų trisdešimt penkių dienų!* “. Išbandymas susijęs su „ *žemės gyventojų* “ tikėjimu , tu, kurie gyvena „ *žinomoje žemėje* “, tai yra, pripažino Jėzaus Kristaus, Dievo kūrėjo. Jis skirtas išbandyti žmogaus valią ir demaskuoti maištingą „ekumeninės“ stovyklos dvasią, kuri graikų „oikomènė“ įvardija šios eilutės „ *žinomąją žemę* “.

Šis pažadas Jėzų saisto tik su sąlyga, kad institucija išsaugos pradžios tikėjimo kokybę. Jei adventistų žinia tęsis iki galutinio visuotinio tikėjimo išbandymo, išpranašaus šioje eilutėje, ji nebūtinai bus institucinė forma. Nes grėsmė slypi šioje žinutėje 11-oje eilutėje, kuri iki tol buvo visiškai teigiama ir palaiminta Dievo. Jėzaus pažadas bus susijęs su jo palikuonimis, kurie liko gyvi 2030 m. Tuo metu tikrieji 1873 metų išrinktieji bus užmigę „ *Viešpatyje* “ pagal Apr 14:13: „ *Ir išgirdau balsą iš dangaus, sakantį: Rašyk. : Palaiminti nuo šiol mirusieji, kurie miršta Viešpatyje! Taip, sako Dvasia, kad jie pailsėtų nuo savo darbų, nes jų darbai seka juos.* » Todėl tai yra antrasis Jėzaus Kristaus palaiminimas šiam pavyzdiniam išrinktajam. Tačiau tai, ką Jėzus laimina, elgesys parodo darbais. „ *Philadelphia* “ paveldėtojai 2030 metais ištikimai atkartos jos darbus, tikėjimą, dangaus Dievo duotų tiesų priėmimą naujausiomis formomis, kurias jis jiems suteikė; nes jie patirs didelių pokyčių iki pabaigos, kai dieviškojo plano supratimas bus tobulas.

Adventistų Jėzaus Kristaus pažadas ir jo įspėjimas

11 eilutė: „ **Greitai** ateinu . *Laikykites to, ką turite, kad niekas neatimtų jūsų karūnos.* »

Žinutė „ *Greitai ateinu* “ yra adventistinio tipo. Taip Jėzus patvirtina, kad atsisako bet kokios kitos religinės išpažinties. Tikėtis, kad jis grįš šlovėje, išliks iki pasaulio pabaigos, o tai yra vienas iš pagrindinių kriterijų, identifikuojančių jo tikrąjį išrinktąjį. Tačiau likusi žinutės dalis kelia rimtą grėsmę: „ *Sulaikyk tai, ką turi, kad niekas neatimtų tavo karūnos.* » O kas gali paimiti jo karūną, jei ne priešai? Todėl jo palikuonys pirmiausia turės juos identifikuoti, nes jie to nepadarė, būdami humanistinės dvasios aukomis, nuo 1966 m. sudarys su jais aljansą.

12 eilutė: „ *Kas nugalės, aš padarysiu jį stulpu savo Dievo šventykloje, ir jis niekada neišeis. Aš užrašysiu ant jo savo Dievo vardą ir savo Dievo miesto, naujosios Jeruzalės, kuri nužengs iš dangaus nuo mano Dievo, vardą ir savo naująjį vardą.* »

Savo paskutiniuose palaiminimo žodžiuose, skirtuose nugalėtojams, Jėzus sujungia visus gauto išganyto įvaizdžius. „ *Stulpas mano Dievo šventykloje“ reiškia* : tvirtą atramą nešti mano tiesą mano Asamblėjoje, Išrinktieji. “ *...ir tai neišeis daugiau* “: jo išgelbėjimas bus amžinas. “ *...; Aš užrašysiu ant jo savo Dievo vardą* “: išgraviruosiu jame Dievo charakterio atvaizdą, prarastą Edene. „ *...ir mano Dievo miesto vardas* “: jis dalyvaus Išrinktųjų šlovinime, aprašytame Apr.21. „*... naujosios Jeruzalės, kuri nužengia iš dangaus nuo mano Dievo* “: „

Naujoji Jeruzalė “ yra pašlovintų išrinktųjų, kurie tapo visiškai dangiškieji kaip dangiškieji Dievo angelai, susirinkimo pavadinimas. Apreiškimas 21 aprašo jį simboliniu brangakmenių ir perlų paveikslu, liudijančiu meilės, kurią Dievas jaučia iš žemės atpirktiesiems, stiprybę. Ji nusileidžia į atnaujintą žemę, kad amžinai gyventų Dievo, kuris ten įrengia savo sostą, akivaizdoje. „... ir mano naujasis vardas “: Jėzus savo vardo pakeitimą sieja su perėjimu iš žemiškos prigimties į dangiškąją. Išganytasis, likęs gyvas arba prisikėlęs, išgyvens tą pačią patirtį ir gaus dangiškąją kūną, pašlovintą, nepaperkamą ir amžiną.

Šioje eilutėje primygtinai reikalaujamas lyginimas su Dievu pateisinamas tuo, kad išrinktieji randa patį Jėzų savo dieviškuoju aspektu.

13 eilutė: „*Kas turi ausis, teklauso, ką Dvasia sako bažnyčioms!*»

Pasirinktasis suprato pamoką, bet jis vienintelis gali ją suprasti. Tiesa, ši žinia buvo parengta tik jam. Ši žinia patvirtina faktą, kad apreikštų paslapčių aiškinimas ir supratimas priklauso tik nuo Dievo, kuris išbando ir pasirenka savo tarnus.

Oficialus paskutiniųjų laikų adventizmas neišmoko pamokos ir nebuvo teisiamas Jėzaus, jis yra išvemtas už tai, kad atsisako 3-jojo ^{adventistų} laukimo žinios.

„**Greitai** ateisiu . *Laikykis to, ką turi, kad niekas neatimtų tavo karūnos* . Deja, oficialiajam to meto adventizmui pabaiga dar toli, o nuovargio laikas, praėjus 150 metų, tikėjimas nebebus toks, koks buvo. Jėzaus įspėjimas buvo pagrįstas, bet nebuvo nei pastebėtas, nei suprastas. Ir 1994 m. adventistų institucija praras savo „*karūną*“, atmesdama paskutinę „didžiąją šviesą“, kurią savo knygoje „Pirmieji raštai“ išpranašavo Ellen G. White, Jėzaus Kristaus pasiuntinys, skyriuje „Pirmasis regėjimas“. , 14 ir 15 puslapiuose: Šis tekstas yra šių puslapių ištrauka. Toliau patikslinu apie jį, kad jis pranašauja adventistų darbo likimą ir apibendrina savyje visą mokymą, kurį pateikė trys Rev. 3 asamblėjos: 1843-44 *Sardis* , 1873 *Filadelfija* , 1994 *Laodikėja* .

Adventizmo likimas atskleidė pirmajame Ellen G. White regėjime

„Kai meldžiausi per šeimos pamaldas, ant manęs ilsėjosi Šventoji Dvasia, ir atrodė, kad vis labiau pakilau virš šio tamsos pasaulio. Atsisukau pamatyti savo brolius adventistus, kurie liko šiame pasaulyje, bet negalėjau jų rasti. Tada balsas man pasakė: „Pažiūrėk dar kartą, bet šiek tiek aukščiau“. Pažvelgiau aukštyrą ir pamačiau statų ir siaurą kelią, esantį toli virš šio pasaulio. Čia adventistai patraukė link šventojo miesto. Už jų, tako pradžioje, buvo ryški šviesa, kurią angelas man pasakė, kad tai buvo vidurnakčio šauksmas. Ši šviesa apšvietė visą taką, kad jų kojos nesuklyptų. Jėzus ėjo jų galva, kad vestų juos; ir kol jie žiūrėjo į jį, buvo saugūs.

Tačiau netrukus kai kurie iš jų pavargo ir pasakė, kad miestas dar labai toli ir kad jie sugalvojo greičiau ten atvykti. Tada Jėzus padarė juos iškeldamas

savo šlovingą dešinę ranką, iš kurios sklinda šviesa, sklindanti per adventistus. Jie sušuko: „Aleliuja! » Bet kai kurie iš jų įžūliai atmetė šią šviesą, sakydami, kad ne Dievas juos vedė. Pagaliau užgeso šviesa, ir jie atsidūrė gilioje tamsoje. Jie suklupo ir neteko iš akių tikslo ir Jėzaus, tada nukrito nuo kelio ir nugrimzdo į nedorą pasaulį apačioje.“

Istorija apie šį pirmąjį regėjimą, kurį Dievas suteikė jaunai Ellen Gould-Harmon, yra užkoduota pranašystė, tokia pat vertinga kaip Danieliaus ar Apreiškimo knygos. Tačiau norėdami gauti naudos, turime ją teisingai interpretuoti. Taigi aš pateiksiu paaiškinimą.

Posakis „vidurnakčio šauksmas“ reiškia jauniko atėjimą „palyginime apie dešimt mergelių“ iš Mato 25:1 iki 13. Kristaus sugrįžimo 1843 m. pavasari laukimo išbandymas ir 1844 m. rudenio buvo pirmasis ir antrasis pasiekimas; kartu šie du lūkesčiai atspindi istorijos „pirmąją šviesą“, kuri yra „už“ grupės „septintosios dienos adventistų“, žengiančių į priekį laiku, Jėzaus Kristaus palaimintu keliu. Adventistų pionieriams 1844 m. buvo pasaulio pabaigos data ir paskutinė Biblijos data, kurią pranašiškas žodis galėjo pasiūlyti to meto išrinktiesiems. Praėję šią paskutinę datą, jie laukė Jėzaus sugrįžimo manydami, kad tai neišvengiama. Bet laikas praėjo, o Jėzus vis tiek negrįžo; ką vizija sužadina sakydami: „jie pastebėjo, kad miestas labai toli ir kad jie sumanė ten atvykti anksčiau“; tai yra 1844 m. arba netrukus po tos datos. Be to, nusivylimas juos nugalėjo iki maždaug 1980-ųjų, kai įžengiau į sceną ir gavau šią naują šlovingą šviesą, kuri sukuria **trečiąjį adventistų lūkestį**. Šį kartą Jėzaus sugrįžimas numatytas **1994 m. rudenį**. Žinoma, šios žinios skelbimas buvo susijęs tik su visuotinio adventizmo mikrokosmosu, esančiu Prancūzijoje Valence-sur-Rhône. Dievo pasirinkimas šiam mažam miesteliui pietryčių Prancūzijoje turi savo paaiškinimą. Būtent ten popiežius Pijus VI mirė suimtas 1799 m., įvykdydamas Apr.13:3 pranašavę faktą. Be to, Valensija buvo miestas, kuriame Dievas įkūrė savo pirmąją adventistų bažnyčią Prancūzijos žemėje. Todėl būtent ten jis atnešė savo dieviškąją šlovingą paskutinę šviesą ir 2020 m. pabaigoje patvirtinu, kad nuolat ir ištikimai iš jo gavau naujausius ir brangiausius apreiskimus, kuriuos pateikiu šiame dokumente. Adventistų Valentino mikrokosmosas buvo universalus etapas, skirtas įgyvendinti paskutinę šlovingą šviesą mūsų sesers Ellen vizijoje. Ši vizija atskleidžia mums sprendimą, kurį Jėzus priima dėl Valensijoje išgyventos patirties, trečiąjį palyginimo apie dešimt mergelių išsipildymą. Jėzus atpažįsta tikrąjį adventistą iš jo elgesio su teikiama šviesa. Tikrasis adventistas išreiškia savo džiaugsmą „Aleliuja! » ; Dvasios palaimintas, pripildė savo indą aliejaus. Ir atvirkščiai, netikri adventistai „įžūliai atmeta šią šviesą“. Šis dieviškosios šviesos atmetimas jiems yra lemtingas, nes Dievas įspėjo juos nuo šios neigiamos reakcijos įkvėptuose pranešimuose, skirtuose jiems savo pasiuntiniui; jie taps tuščiais indais, neturinčiais alyvos, kuri skleidžia lempas „šviesą“. Skelbiama neišvengiama pasekmė: „už jų buvusi šviesa užgesa“; jie neigia pagrindinį adventizmo pagrindą. Jėzus taiko savo principą: „*Nes turinčiam, turinčiam bus duota, ir jis turės perteklius, o iš neturinčio bus atimta ir tai, ką turi.* Mt.25:29“. „...jie galiausiai pametė ir tikslą, ir Jėzų“, tampa neįautrūs adventistų žinioms, skelbiančioms apie Kristaus sugrįžimą, arba paneigia adventistų judėjimo tikslą, įtvirtintą pačiu pavadinimu „Adventistas“;

„paskui nukrito nuo kelio ir nugrimzdo į nedorą pasaulį, kuris gulėjo apačioje“, 1995 m. jie oficialiai išipareigojo protestantų aljansui ir ekumenizmui. Taip jie prarado Jėzų ir įėjimą į dangų, kuris buvo adventistų tikėjimo tikslas. Jie susijungė pagal Dan.11:29, „*veidmainiai*“ ir „*girtuokliai*“, kaip Jėzus paskelbė Mt.24:50; darbo pradžioje pademonstruoti dalykai.

Šiandien šie pranašiški žodžiai išsipildo. Jie buvo įvykdyti nuo 1844 m., kai atsirado pirmoji „už jų“ esanti šviesa, ir 1994 m., kai iškilo didžioji pranašiška šviesa, kurią atmetė pirmoji adventistų bažnyčia, įkurta Prancūzijoje, Valence-sur-Rhône mieste, kurią Dievas naudojo savo demonstracijai. Šiandien oficialusis adventizmas yra ekumenizmo „gilioje tamsoje“ su tiesos priešais – protestantais ir katalikais.

7-oji era – Laodikėja

Institucinio adventizmo pabaiga – trečiojo adventizmo lūkesčio atmetimas.

14 eilutė: „*Rašykite Laodikėjos susirinkimo angelui : Taip sako Amen, ištikimasis ir tikras liudytojas, Dievo kūrinijos pradžia* :

Laodikėja yra septintosios ir paskutinės eros pavadinimas; kad baigiasi institucinio adventizmo palaiminimas. Šis vardas turi dvi graikiškas šaknis „laosas, dikėja“, kurios reiškia: „teisiami žmonės“. Prieš mane adventistai išvertė: „teismo žmonės“, bet institucija nežinojo, kad nuo jo prasidės šis teismas, kaip moko 1 Petro 4:17: „*Nes tai yra momentas, kai teismas prasidės Dievo namuose. Dieve. Dabar, jei tai prasidės nuo mūsų, kuo baigsis tie, kurie nepaklūsta Dievo Evangelijai?* » Jėzus prisistato sakydamas: „*Taip sako Amen, ištikimasis ir tikras liudytojas, Dievo kūrinijos pradžia*: “ Žodis *Amen* hebrajiškai reiškia: tiesą. Pasak apaštalo Jono liudijimo, Jėzus jį naudojo dažnai (25 kartus), pakartodamas du kartus, pradžioje, prieš savo teiginius. Tačiau tradicinėje religinėje praktikoje tai tapo skyrybos terminu maldų ar pareiškimų pabaigoje. Tada jis dažnai aiškinamas iš katalikybės paveldėtu „tebūnie taip“. Ir Dvasia naudoja šią sąvoką „*tiesoje*“, kad suteiktų žodžiui *Amen* visiškai pagrįstą dvigubą reikšmę. *Laodikėja* yra valanda, kai Jėzus siūlo didelę šviesą, kad visiškai nušviestų pranašystes, parengtas pabaigos laikui. Darbas, kurį skaitote, yra to įrodymas. Tai, kas sukels plyšį tarp Jėzaus ir oficialios adventistų institucijos, yra jo šviesos atsisakymas. Atsižvelgdamas į logišką ir pagrįstą pasirinkimą, Dievas 1980–1994 m. išbandė adventizmą tikėjimo išbandymu, pavyzdžiu pavyzdžiu, kuris baigėsi protestantų pradimu ir adventistų pionierių palaiminimu. Bandymas jau buvo pagrįstas tikėjimu Jėzaus sugrįžimu, paskelbtu 1843 m. pavasarį, paskui 1844 m. rudenį. Savo ruožtu, nuo 1983 m., aš pradėjau dalytis pranešimu apie Jėzaus sugrįžimą 1994 m. „*Penki mėnesiai*“, cituojami „*penktojo trimito*“ žinutėje Apr.9:5-10. Priskiriant šią temą 1844 m. protestantizmo prakeiksmui, minimas „*penkių mėnesių*“ laikotarpis, t. y. 150 realių metų, atvedė į 1994 m. Matant tik Jėzaus Kristaus sugrįžimą, pažymint šio laikotarpio pabaigą, ir iš dalies apakintas Dievo dėl teksto detalės gyniau tai, ką laikiau dieviška tiesa. Po oficialių išpėjimų institucija mano atleidimą paskelbė 1991 m. lapkritį; tai,

nors dar buvo likę treji metai įrodyti ir paneigti mano pranešimus. Tik vėliau, apie 1996 m., man paaiškėjo tikroji šios patirties prasmė. Žodžiai, kuriuos Jėzus pasakė savo laiške „*Laodikėjai*“, ką tik išsipildė ir dabar įgavo tikslią prasmę. Iki 1991 m. drungni adventistai nebemėgo tiesos taip stipriai, kaip 1873 m. Šiuolaikinis pasaulis taip pat susilpnino juos suviliodamas ir užkariavęs jų širdis. Kaip ir „*Efezo*“ eroje, oficialus adventizmas prarado „*pirmąją meilę*“. O Jėzus „*atima iš jos žvakidę ir karūną*“, nes ji irgi nebėra to verta. Atsižvelgiant į šiuos faktus, pranešimas tampa aiškus. Žodis „*Amen*“ patvirtina visiškos tiesos reikalavimą ir palaimintų santykių pabaigą. „*Liudytojas ištikimas ir tikras*“ atmeta neištikimą ir melagingą Išrinktąjį. „*Dievo sutvėrimo principas*“, vadinasi, kūrėjas, kolektyviai uždaro nevertų žmonių intelektą ir individualiai atveria savo išrinktųjų Pradžios knygos pasakojime esančias ir paslėptas tiesas. Tuo pat metu iššaukiant „*Dievo kūrinijos principą*“ kurį jis sieja su žodžiu „*Amen*“, Dvasia patvirtina labai artimą galutinį Jėzaus Kristaus sugrįžimą: „*tuoj*“. Tačiau nuo 1994 m. iki 2030 m. – žmonijos pabaigos žemėje datos – vis tiek praėis 36 metai.

Mirtinas drungnumas

15 eilutė: „*Aš žinau tavo darbus. Žinau, kad tau nei šalta, nei karšta. Tebūnie tau šalta ar karšta!*»

Neoficialus adresas adresuojamas įstaigai. Tai religijų, paveldėtų iš tėvo sūnui ir dukrai, vaisius, kur tikėjimas tampa tradiciniu, formalistiniu, rutinišku ir bijantis visko naujo; būseną, kurioje Jėzus nebegali jos laiminti, kai turi tiek daug naujos šviesos, kuria gali pasidalinti su ja.

16 eilutė: „*Kadangi esi drungnas ir nei šaltas, nei karštas, aš išvesiu tave iš savo burnos.*»

Tai pastebėjo Jėzus 1991 m. lapkritį, kai jo žinią nešantį pranašą oficiali institucija pašalino iš pareigų. 1994 metų pavasarį jis bus išvemtas, kaip skelbė Jėzus. Ji pati tai įrodė, 1995 m. įstodama į Katalikų bažnyčios organizuotą ekumeninį aljansą, kur prisijungė prie maištingų protestantų, nes dabar dalijasi jų prakeiksmu.

Apgaulingos iliuzijos, paremtos dvasiniu paveldu

17 eilutė: „*Kadangi tu sakai: aš turtingas, aš praturtėjęs ir man nieko nereikia, ir todėl, kad tu nežinai, kad esi apgailėtinas, nelaimingas, vargšas, aklas ir nuogas.*»

„... *turtingas*“, 1873 m. buvo išrinktasis Adventistas, o daugybė Ellen G. White duotų apreiškimų dar labiau praturtino ją dvasiškai. Tačiau pranašišku lygmeniu to meto aiškinimai greitai paseno, kaip teisingai manė Viešpaties pasiuntinio vyras Jamesas White'as. Jėzus Kristus, gyvasis Dievas, sukūrė savo pranašystes, kad jos tobulai ir nepriekaištingai išsipildytų. Štai kodėl bėgantis laikas, atnešantis didžiulius pokyčius pasauliui, pateisina nuolatinį gautų ir dėstomų interpretacijų kvestionavimą. Viešpaties palaiminimas saugomas; Jėzus pasakė: „*Tam, kuris laikysis mano darbų iki galo*“. Tačiau 1991 m., kai jis atmetė šviesą, pabaiga dar buvo toli. Todėl ji turėjo būti dėmesinga bet kokiai naujai šviesai, kurią pasiūlė Viešpats jo paties pasirinktomis priemonėmis. Koks kontrastas tarp institucijos iliuzijų ir valstybės, kurioje Jėzus ją mato ir vertina! Iš visų paminėtų terminų žodis „*nuogas*“ yra rimčiausias institucijai, nes tai reiškia,

kad Jėzus atėmė iš jos amžinąjį teisingumą, jis yra jo burnoje, mirties nuosprendis ir antroji paskutinio teismo mirtis; pagal tai, kas parašyta 2 Kor.5:3: „*Taigi mes dejuojame šioje palapinėje, trokšdami apsivilkti savo dangiškuosius namus, jei tik būsime apsirengę, o ne nuogi.*»

Ištikimo ir tikro liudytojo patarimas

18 eilutė: „*Patariu tau pirkti iš manęs auksą, išbandytą ugnyje, kad taptum turtingas, ir baltus drabužius, kad būtum apsirengęs ir kad nepasirodytų tavo nuogumo gėda, ir tepalo, kad pateptum savo nuogumą. akis, kad matytum.*»

Po 1991 m. išvadų institucija dar turėjo trejus metus susitvarkyti savo kelius ir duoti atgailos vaisių, kurie taip ir nepasiekė. Ir priešingai, jo ryšiai su puolusiais protestantais sustiprėjo tiek, kad 1995 m. sudarė oficialų aljansą. Jėzus prisistato kaip išskirtinis tikrojo tikėjimo, išbandymų „*ugnies išbandyto aukso*“ „*prekeivis*. Įrodymai, kad jis pasmerkė bažnyčią, pasirodo, nesant „*baltų drabužių*“, kurių jos pradininkai buvo „*verti*“ Apr.3:4. Šiuo palyginimu Jėzus iliustruoja faktą, kad iki 1994 m. jis padavė „*Laodikėjos*“ adventistams adventistų lūkesčius, identiškus tiems, kurie buvo prieš 1843 ir 1844 m. siekiant patikrinti tikėjimą trimis patyrimais, kaip mokoma 1844 m. pranešime „*Sardų*“ adventistams. Uždarai maištaujanti institucija negalėjo suprasti, ką Jėzus jai priekaištauja; ji buvo „*akla*“, kaip Jėzaus žemiškosios tarnystės fariziejai. Todėl ji negalėjo suprasti Kristaus kvietimo įsigyti „*brangų perlą*“ iš palyginimo pagal Mato 13:45-46, kuris apibrėžia amžinojo gyvenimo etaloną, apreiktą šioje Apr.3 18 eilutėje .

Gailestingas kvietimas

19 eilutė: „*Kiek myliu, tuos baru ir baudžiau. Todėl būkite uolūs ir atgailaukite.*»

Bausmė skirta tiems, kuriuos Jėzus *myli*, kol juos išvems. Į skambutį, kvietimą atgailauti, nebuvo atsižvelgta. O meilė nėra paveldima, ji užsitarnaujama orumu. Užkietėjusiai institucijai Jėzus pradeda individualų kreipimąsi į kandidatus į dangiškąjį pašaukimą:

Visuotinis skambutis

20 eilutė: „*Štai aš stoviu prie durų ir beldžiu. Jei kas išgirs mano balsą ir atidarys duris, aš įeisiu pas jį ir vakarieniausiu su juo, o jis su manimi*“.

Apreiškime žodis „*vartai*“ yra Apr.3:8, čia Apr.3:20, Apr.4:1 ir Apr.21:21. Rev.3:8 primena mums, kad *durys* atidaro ir uždaro prieigą. Taigi jie tampa tikėjimo išbandymų, atveriančių arba uždarančių prieigą prie Kristaus, jo teisingumo ir malonės, simboliu.

Šioje 20 eilutėje žodis „*vartai*“ įgauna tris skirtingas, bet vienas kitą papildančias reikšmes. Jis rodo į patį Jėzų: „*Aš esu durys* . Jono 10:9“; *dangaus durys atsivėrė* Apr 4, 1: „*Durys atsidarė danguje.*» ; ir žmogaus širdies *durys*, į kurias beldžiasi Jėzus, kad pakviestų išrinktąjį atverti jam širdį, kad parodytų savo meilę.

Pakanka, kad jo tvarinys atvertų savo širdį atskleistai tiesai, kad tarp jo ir jo dieviškojo kūrėjo būtų įmanoma artima bendrystė. Vakarienė *dalijama* vakare,

kai ateina naktis, kad užbaigtų dienos darbus. Žmonija greitai įeis į tokio tipo naktis, „*kur niekas nebegali dirbti*“ (Jono 9:4). Malonės laiko pabaiga amžiams užšaldys paskutinius žmonių, vyrų ir moterų religinius pasirinkimus, vienodai atsakingus ir griežtai papildančius kūno lygmeniu.

Palyginti su Filadelfijos žinia, išrinktasis yra *Laodikėjos eroje*, artėjant Jėzaus Kristaus sugrįžimui. „*Atviros durys danguje*“ bus atidarytas kaip šios žinios tęsinys Apr.4:1.

Paskutinis Dvasios raginimas

Asmeniniam nugalėtojui Jėzus pareiškia:

21 eilutė: „*Kas nugalės, tam leisiu sėdėti su manimi mano soste, kaip aš nugalėjau ir atsisėdau su savo Tėvu jo soste.*»

Taip jis skelbia dangiškojo teismo, kuris seka šią žinią, veiklą, kuri bus Apr.4 tema. Tačiau šis pažadas įpareigoja jį tik tikrai išrinktu nugalėtoju.

22 eilutė: „*Kas turi ausis, teklauso, ką Dvasia sako bažnyčioms!*»

Laiškų “ tema baigiasi šia nauja institucine nesėkme. Paskutinis, nes nuo šiol šviesą neš įkvėptas vyras, vėliau – nedidelė grupė. Jis bus perduodamas individualiai iš žmogaus į asmenį ir per internetą, kurią pats Jėzus nukreips, vesdamas savo išrinktuosius link savo naujausių tiesų sklaidos šaltinio, šventų kaip ir jo dieviškasis asmuo. Tokiu būdu, kad ir kur jis būtų žemėje: „*Kas turi ausis, teklauso, ką Dvasia sako susirinkimams!*»

Šios temos kontekstas bus dangiškasis šventųjų teismo nedorėlių tūkstantmetis. Visa tema yra paremta mokymais, išsklaidytais Apreiškimo 4, 11 ir 20 skyriuose. Tačiau Apr. 4 aiškiai patvirtina dangiškąją šios veiklos kontekstą, kuris chronologiškai seka paskutinę žemiškųjų išrinktųjų epochą.

Apreiškimas 4 : Dangiškasis teismas

1 eilutė: „*Po to pažvelgiau ir štai atsivėrė durys danguje. Pirmas balsas, kurį išgirdau, lyg trimito garsas, kuris mane prabilo, tarė: Ateik čia, aš tau parodysiu, kas bus toliau.*”

Sakydama: „*Pirmasis balsas, kurį išgirdau, lyg trimito garsas*“, Dvasia apibrėžia šios „*Laodikėjos*“ eros žinią kaip tą, į kurią jis perkėlė Joną Apr 1:10: „*Aš buvau dvasioje. VIEŠPATIES dieną, ir aš išgirdau už savęs stiprų balsą, tarsi trimito garsą*“. Taigi *Laodikėja* yra ta era, kurios pabaigą žymi „*Viešpaties diena*“, jo didingo šlovingo sugrįžimo diena.

Laodikėjos žinia. Šis paaiškinimas yra svarbus, nes institucija niekada nesugebėjo įrodyti savo oponentams savo dangiškojo sprendimo doktriną. Šiandien aš pateikiu to įrodymą, kurią įgalina teisingas datų apibrėžimas, pridėtas prie Apr.2 ir 3 *laiškų pranešimų*. Tarp *Laodikėjos* ir Apreiškimo 4, skambant Apreiškimo 11 „*septintam trimitui*“, Jėzus atėmė iš velnio ir maištaujančių žmonių jų žemiškąją „*viešpatystę pasaulio karalystėje*“. Su Apr. 14 „*derliaus*“

nuėmimu “ jis paėmė savo išrinktuosius į dangų ir patiki jiems užduotį kartu su juo teisti apie praeitą žemiškąjį nedorėlių mirusiųjų gyvenimą. Būtent tada „ *tas, kuris nugalė, valdys tautas geležine lazda* “, kaip skelbiama Apr.2:27. Jei persekiotojai, kaip ir aš, būtų tikri dėl jiems skirto likimo, neabejotina, kad jie pakeistų savo elgesį. Tačiau būtent jų nuožmus noras nepaisyti jokių išpėjimų priveda juos prie blogiausių veiksmų ir taip jie ruošia sau blogiausią bausmę, kurios neįmanoma pakartoti dabartinėmis žemiškomis sąlygomis. Tada grįžkime prie šio 4 skyriaus teksto. „ *Pirmasis balsas, kurį išgirdau kaip trimito garsą ir kuris kalbėjo su manimi, pasakė: Ateik čia, aš tau parodysiu, kas turi įvykti vėliau* “. Jonas turi omenyje Apr.1 10 eilutę: „ *Viešpaties dieną buvau Dvasioje ir išgirdau už savęs stiprų balsą, tarsi trimito garsą* “. Ši Kristaus sugrįžimo šlovėje tema jau paminėta 7 eilutėje, kur parašyta: „ *Štai jis ateina su debesimis. Ir kiekviena akis tai matys, net tie, kurie jį pervėrė; ir visos žemės giminės raudos dėl jo. Taip. Amen!* » Siūlomas šių trijų tekstų ryšys patvirtina galutinį šlovingą *Viešpaties Jėzaus*, išrinktųjų inicijuotų ir jo ištikimųjų angelų vadinamo *Mykolu*, sugrįžimo dienos kontekstą. Jei Jėzaus balsas lyginamas su *trimitu*, tai todėl, kad Jėzus, kaip šis skambus armijų instrumentas, savo dangiškujų angelų armijų priešakyje, skambina savo kariuomenei, kad pradėtų kovą. Be to, kaip *trimitas*, jo balsas nenustojo ispėti savo išrinktuosius, kad jie juos perspėtų, kad paruoštų juos nugalėti, kaip jis pats nugalėjo nuodėmę ir mirtį. Sužadindamas šį žodį „ *trimitas* “, Jėzus parodo mums paslaptiškiausią ir svarbiausią viso savo Apreiškimo temą. Ir tiesa, kad paskutiniams jo tarnams ši tema slėpė pašalinimo išbandymą. Čia, Apr.4:1, aprašyta scena yra neišsami, nes ji nukreipta tik į jo išrinktuosius, kurių jis ateina išgelbėti nuo mirties. Nedorėlių elgesys tame pačiame kontekste bus aprašytas Apr.6:16 tokiais atskleidžiančiais žodžiais: „ *Ir jie sakė kalnams ir uoloms: Kriskite ant mūsų ir paslėpkite mus nuo Sėdinčiojo veido. sostą ir prieš avinėlio rūstybę; nes atėjo didžioji jo rūstybės diena, ir kas gali pakęsti?* » Į šį sustabdytą klausimą, matyt, be atsakymo, Dievas 7 skyriuje pateiks tuos, kurie gali priešintis: užantspauduotus išrinktuosius simbolizuoja skaičius 144 000, 12 kvadratų gausa arba 144. Bet jis Tik išrinktieji, kurie liko gyvi. Kristaus sugrįžimo metu veikti ten. Dabar, šiame Apr. 4 kontekste, paėmimas į dangų taip pat susijęs su išrinktaisiais, mirusiais nuo Abelio, kuriuos Jėzus prikelia, kad jiems taip pat suteiktų už tikėjimą pažadėtą atlygį – amžinąjį gyvenimą. Taip pat, kai Jėzus pasakė Jonui: „ *Ateik čia!* “, Dvasia per šį paveikslą tik numato visų išrinktųjų, atpirktų Jėzaus Kristaus krauju, pakilimą į celestialinę Dievo karalystę. Šis pakilimas į dangų žymi žmogaus žemiškosios prigimties pabaigą, išrinktieji prisikelia panašiai kaip ištikimieji Dievo angelai, pagal Jėzaus mokymą Mt.22:30. Kūnas ir jo prakeikimas baigėsi, jie palieka juos be gailesčio. Šis momentas žmonijos istorijoje yra toks geidžiamas, kad Jėzus nuolat tai prisimena savo apreiškime nuo Danieliaus laikų. Kaip žemė, prakeikta dėl žmogaus, tikrieji išrinktieji trokšta savo išlaisvinimo. 2 eilutė atrodo nukopijuota iš Apr.1:10; Tiesą sakant, Dvasia dar labiau patvirtina ryšį tų dviejų, kurie nurodo tą patį įvykį Dievo projekto istorijoje, jo sugrįžimą jo „ *didžiąją dieną* “, išpranašavę Apr.16:16.

2 eilutė: „ *Iš karto buvau dvasioje. Ir štai danguje buvo sostas, ir soste sėdėjo vienas* “.

Kaip ir Jono patirtyje, išrinktųjų pakilimas į „ dangų “ juos džiugina dvasia , ir jie yra projektuojami į dangiškąją dimensiją, kuri lieka amžinai nepasiekiamo žmonėms, nes ten viešpatauja Dievas ir yra matomas.

3 eilutė: „ *Tas, kuris sėdėjo, atrodė kaip jaspio ir sardonikso akmuo; o sostą supo vaivorykštė kaip smaragdas .*

Ten jie atsiduria priešais Dievo sostą, kuriame šlovingai sėdi vienas Kūrėjas Dievas. Šią neapsakomą dangišką šlovę vis dėlto išreiškia brangakmeniai, kuriems žmonės yra jautrūs. „ *Jaspio akmenys* “ įgauna labai skirtingus aspektus ir spalvas, taip įvaizduodami dieviškosios prigimties įvairovę. Raudonos spalvos, „ *sardoinas* “ primena jį. „ *Vaivorykštė* “ yra gamtos reiškinys, kuris visada stebino žmones, tačiau vis tiek turime prisiminti jos kilmę. Tai buvo sandoros ženklas, kuriuo Dievas pažadėjo žmonijai niekada daugiau jos nenaikinti potvynio vandenimis, pagal Pr 9:9–17. Taip pat kiekvieną kartą, kai lietus susitinka su saule, simboliu Dievo paveikslu, vaivorykštė, atrodo, nuramina jo žemiškąsias būtybes. Tačiau primindamas vandens potvynį, Petras primena, kad „ *ugnies ir sieros potvynis* “ yra dieviškajame plane (2 Pt 3:7). Būtent, atsižvelgdamas į šį naikinantį „ *ugnies potvynį* “, Dievas savo danguje organizuoja nedorėlių teismą, kurio teisėjai bus atpirktieji išrinktieji ir Jėzus, jų Atpirkėjas.

4 eilutė: „ *Aplink sostą mačiau dvidešimt keturis sostus ir sostuose sėdinčius dvidešimt keturis vyresniusius , apsirengusius baltais drabužiais, o ant galvų aukso karūnomis* “.

Tada čia, simbolizuojami *24 senolių* , dviejų pranašišκών epochų atpirktieji buvo atskleisti pagal tokį principą: nuo 94 iki 1843 m. – 12 apaštalu pamatas; 1843–2030 m. dvasinis „adventistas“ Izraelis iš „ *12 genčių* “, užantspauduotas „ *Dievo antspaudu* “, septintą šabo dieną ` Apo.7. Ši konfigūracija bus patvirtinta Apr.21, aprašant „ *Naująją Jeruzalę, kuri nužengia iš dangaus* “ apsigyventi atnaujintoje žemėje; „ *12 genčių* “ žymimos „ *12 durų* “ 12 „ *perlų* “ pavidalu . Teismo tema apibrėžta Apr 20:4, kur skaitome: „ ***Ir aš mačiau sostus; o ten sėdintiems buvo suteikta teisė teisti . Ir aš mačiau sielas tų, kuriems buvo nukirstos galvos dėl Jėzaus liudijimo ir dėl Dievo žodžio, ir tų, kurie negarbino žvėries ar jo atvaizdo ir nebuvo paėmę ženklo ant savo kaktos ir ant jų rankas. Jie atgijo ir karaliavo su Kristumi tūkstantį metų*** “. Išrinktųjų karalystė yra teisėjų karalystė. Bet ką mes teisiame? Apr.11:18 duoda mums atsakymą: „ *Tautai pyko; ir atėjo tavo rūstybė, atėjo laikas teisti mirusiuosius ir atlyginti tavo tarnams pranašams, šventiesiems ir tiems, kurie bijo tavo vardo, mažiems ir dideliems, ir sunaikinti tuos, kurie naikina žemę* . Šioje eilutėje Dvasia primena trijų temų, atskleistų pabaigos laikui, paeiliui: „ *šeštasis trimitas* “ „ *piktoms tautoms* “, „ *septynių paskutinių negandų* “ laikas, kai „ *atėjo tavo rūstybė* “ ir dangiškasis „ *tūkstančio metų* “ teismas, nes „ *atėjo laikas teisti mirusiuosius* “. Eilėraščio pabaigoje išdėstoma galutinė programa, kuri bus įvykdyta galutinai nusprendus *ugnies ir sieros ežerą*, kuris sunaikins nedorėlius. Jie visi dalyvaus antrajame pasiūlė prisikėlimą „ *tūkstančio metų* “ pabaigoje , pagal Apr 20:5: „ *Likusieji mirusieji neprigijo, kol nesibaigė tūkstantis metų* “. Dvasia pateikia mums savo nedorėlių apibrėžimą: „ *tuos, kurie naikina žemę* “. Už šio veiksmo slypi „ *niokojanti ar niokojanti nuodėmė* “, cituojama Dan.8:13; nuodėmė , sukelianti mirtį ir žemės dykumą ; kuris paskatino Dievą perduoti krikščionybę žiauriam

Romos popiežiaus režimui 538–1798 m.; kuris po 2021 m. arba 2021 m. paleidžia trečdalį žmonių į branduolinę ugnį. Niekas nebūtų pagalvojęs, kad nuo 321 m. kovo 7 d. tikrosios septintosios dienos šventojo šabo nusižengimas atneš tiek baisių ir tragiškų pasekmių. 24 *vyresnieji* skiriasi tik Danieliaus 8:14 potvarkio lygmeniu, nes jiems bendra tai, kad jie yra išgelbėti tuo pačiu Jėzaus Kristaus krauju. Štai kodėl, pripažinti verti, pagal Apr.3:5, jie visi vilki „*baltus drabužius*“ ir „*gyvybės karūną*“, pažadėtą tikėjimo kovos nugalėtojams, Apr.2:10. *Karūnų* „*auksas*“ simbolizuoja tikėjimą, išgrynintą išbandymu pagal 1 Pt.1:7.

Šiame 4 skyriuje terminas „*sėdi*“ pasirodo 3 kartus. Skaičius 3 yra tobulumo simbolis, todėl Dvasia šią septintojo tūkstantmečio teismo temą perkelia į tobulo užkariautojų poilsio ženklą, kaip parašyta: „*Sėskis mano dešinėje, kol padarysiu tavo priešus pakojis tavo kojoms.*” Ps.110:1 ir Mt.22:44. Jis ir tie, kurie sėdi, ilsisi, ir pagal šį paveikslą Dvasia gerai pristato septintą tūkstantmetį, kaip pranašavo didysis šabas arba poilsis nuo pat sukūrimo, per šventą septintosios mūsų savaitės dienos poilsį.

5 eilutė: „*Iš sosto išeina žaibai, balsai ir griaustinis. Priešais sostą sudeginkite septynios ugnies lempas, kurios yra septynios Dievo dvasios*“.

Apraiškos, „*išeinančios iš sosto*“, yra tiesiogiai priskiriamos pačiam kūrėjui Dievui. Remiantis Exo.19:16, šie reiškiniai, hebrajų tautos siauboje, jau buvo paženkinę Dievo buvimą Sinajaus kalne. Todėl šis pasiūlymas primena dešimties Dievo įsakymų vaidmenį šiame nedorėlių mirusiųjų teismo veiksmė. Šis priminimas taip pat primena faktą, kad nematomas, gresia neišvengiama savo kūrinių mirtis praeityje, Dievas, kuris nepakeitė savo prigimties, yra matomas be pavojaus jo atpirktų prisikėlusiu ir pašlovintų išrinktųjų. **Dėmesio! Šis trumpas sakiny, dabar interpretuotas, taps orientyru knygos „Apreiškimas“ struktūroje. Kiekvieną kartą, kai ji pasirodo, skaitytojas turi suprasti, kad pranašystė primena septintojo tūkstantmečio teismo pradžios kontekstą, kuris bus pažymėtas tiesioginiu ir matomu Dievo įsikišimu į Mykolą, Jėzų Kristų.** Tokiu būdu visos knygos struktūra pateiks mums nuoseklias krikščioniškosios eros apžvalgas skirtingomis temomis, atskirtomis šiuo pagrindiniu posakiu: „*Buvo žaibai, balsai ir griaustiniai*“. Jį rasime Apr.8:5, kur prie rakto pridodamas „*žemės drebėjimas*“. Ji atskirs amžinojo dangiškojo Jėzaus Kristaus užtarimo temą nuo *trimitų temos*. Tada, Apr.11:19, prie rakto bus pridėta „*stipri kruša*“. Paaiškinimas bus pateiktas Apr.16:21, kur ši „*didžioji kruša*“ *užbaigia septintosios iš septynių paskutinių Dievo negandų temą*. Panašiai „*žemės drebėjimas*“ Apr.16:18 tampa „*didžiuliu žemės drebėjimu*“. Šis raktas yra esminis norint išmokti valdyti Apreiškimo knygos mokymus ir suprasti jos struktūros principą.

Grįžtant prie 5 eilutės, pastebime, kad ši kartą „*prieš sostą*“ yra „*septynios ugnies lempas dega*“. Jie simbolizuoja „*septynias Dievo dvasias*“. Skaičius „*septyni*“ čia simbolizuoja Dievo Dvasios pašventinimą. Per savo Dvasią, kurioje yra visas gyvenimas, Dievas valdo visus savo kūrinius; Jis yra juose ir pastato juos „*prieš savo sostą*“, nes sukūrė juos laisvas, priešais save. „*Septynių degančių lempų*“ atvaizdas simbolizuoja dieviškosios šviesos pašventinimą; jo tobula ir intensyvi šviesa pašalina bet kokią tamsos galimybę. Nes tamsybei nėra vietos atpirktųjų amžinajame gyvenime.

6 eilutė: „ *Prieš sostą vis dar yra stiklo jūra, kaip krištolas. Sosto viduryje ir aplink sostą yra keturios gyvos būtybės, pilnos akių priekyje ir gale* .

Dvasia kalba su mumis savo simboline kalba. Kas yra „ *prieš sostas* “ žymi jo dangiškasias būtybes, kurios padeda, bet nedalyvauja teisme. Daugeliu atvejų jie atrodo kaip *jūra* , kurios grynumas yra toks grynas, kad jis lyginamas su *krištoliniu* . Tai yra pagrindinis dangiškųjų ir žemiškųjų būtybių, kurios liko ištikimos Dievui kūrėjui, charakteris. Tada Dvasia pasikviečia kitą simbolį, kuris susijęs su Dievu, esančiu *sosto* viduryje , ir jo dangiškuosius kūrinius iš kitų pasaulių ir kitų matmenų *aplank sostą* ; *aplank žymi būtybes, išsibarsčiusias po sosto* sėdinčio Dievo žvilgsniu . Posakis „ *keturios gyvos būtybės* “ reiškia visuotinį gyvų būtybių standartą. *Akių* gausa pateisinama žodžiu „daugybė“, o jų padėtis „ *priekyje ir gale* “ simbolizuoja keletą dalykų. Pirma, tai suteikia šioms *gyvoms būtybėms* daugiakryptį, daugiamatį vaizdą. Tačiau dvasiškai kalbant, posakis „ *prieš ir už* “ reiškia dieviškąją įstatymą, išgraviruotą Dievo pirštu ant Sinajaus kalno, keturiuose dviejų akmeninių lentelių paviršiuose. Dvasia lygina visuotinį gyvenimą su visuotiniu įstatymu. Abu yra Dievo darbas, kuris išraižo akmenyje, kūne ar dvasioje, tobulo gyvenimo etaloną, skirtą jo tvarinių, kurie jį supranta ir myli, laimei. Šios daugybės akių stebi ir seka su aistra ir užuojauta, kas vyksta žemėje. 1 Kor 4, 9 Paulius pareiškia: „ *Man atrodo, Dievas mus, apaštalus, padarė paskutiniaisiais iš žmonių, tam tikra prasme pasmerktus mirčiai, nes mes buvome reginys pasauliui, angelams ir žmonėms* “. Žodis „ *pasaulis* “ šioje eilutėje yra graikiškas „kosmosas“. Būtent šį kosmosą aš apibrėžiu kaip daugiamacių pasaulius. Žemėje išrinktuosius ir jų kovas seka nematomi žiūrovai, mylintys juos ta pačia dieviška meile, kurią apreiškė Jėzus Kristus. Jie džiaugiasi savo džiaugsmu ir verkia su tais, kurie verkia, nes kova tokia sunki ir varginanti. Tačiau šis kosmosas taip pat žymi netikintį pasaulį, pavyzdžiui, Romos žmones, ištikimų krikščionių žudymo savo arenose žiūrovus.

Apreiškimo 5 skyrius mums pateiks šias tris dangaus žiūrovų grupes: *keturias gyvas būtybes, angelus ir vyresniusius* , kurie visi yra pergalingi, jie yra susivieniję didžiojo Kūrėjo Dievo meiliume žvilgsnyje per amžius.

Ryšys, jungiantis „ *daugybę akių* “ su dieviškuoju įstatymu, yra „*paliudijimas* “ , kurį Dievas duoda savo dešimties įsakymų įstatymui. Prisimename, kad šis įstatymas buvo laikomas „šventiausioje vietoje“, skirtoje išskirtinai Dievui ir draudžiama žmonėms, išskyrus „Apmokėjimo dienos“ šventę. Įstatymas liko Dievui kaip „ *paliudijimas* “ , o jo „ *dvi lentelės* “ suteiks antrą reikšmę simboliniams „ *dviem liudytojams* “ , cituojamiems Apr 11:3. » Šioje pamokoje „ *daugybė akių* “ atskleidžia, kad egzistuoja daugybė nematomų liudininkų, kurie matė žemiškuosius įvykius. Dieviškoje mintyje žodis liudijimas yra neatsiejamas nuo žodžio ištikimybė. Graikiškas žodis „*martus*“, išverstas kaip „*kankinys*“, jį puikiai apibrėžia, nes Dievo reikalaujama ištikimybė neturi ribų. Ir bent jau Jėzaus „*liudytojas*“ turi gerbti dieviškąją Jo dešimties įsakymų įstatymą, su kuriuo Dievas lygina jį ir teisia.

DIEVIŠKAS ĮSTATYMAS pranašauja

Čia atveriu skliaustelį, kad primintų 2018 m. pavasarį gautą dieviškąją šviesą. Tai susiję su dešimties Dievo įsakymų įstatymu. Dvasia paskatino mane suvokti tokio paaiškinimo svarbą: „*Možė grįžo ir nulipo nuo kalno su dviem liudijimo plokštėmis rankoje; lentelės buvo užrašytos iš abiejų pusių, jos buvo parašytos vienoje pusėje ir kitoje pusėje. Lentelės buvo Dievo darbas, o raštas buvo Dievo raštas, išgraviruotas ant lentelių* (Iš 32, 15-16).“ Iš pradžių nustebau, kad niekas niekada neatsižvelgė į šį paaiškinimą, pagal kurį originalios įstatymo lentelės buvo parašytos ant keturių veidų, tai yra „*priekyje ir gale*“, kaip „*keturių gyvų būtybių akys*“. studijavo ankstesnę eilutę. Šis primygtinai cituojamas paaiškinimas turėjo priežastį, kurią Dvasia man leido atrasti. Visas tekstas iš pradžių buvo paskirstytas tolygiai ir subalansuotas keturiose dviejų akmeninių lentelių pusėse. Pirmojo priekyje buvo rodomas pirmasis įsakymas, o pusė antrojo; jo nugaroje buvo antroji antroji dalis ir visa trečioji. Ant antrojo stalo priekyje buvo rodomas visas ketvirtasis įsakymas; jo kitoje pusėje buvo paskutiniai šeši įsakymai. Šioje konfigūracijoje dvi matomos pusės pateikia mums pirmąjį įsakymą ir antrąjį, per pusę, ir ketvirtą, kuris yra susijęs su pašventintu septintosios dienos poilsiu. Žvilgsnis į šiuos dalykus išryškina šiuos tris įsakymus, kurie yra šventumo ženklai 1843 m., kai sabatas buvo atkurtas ir to reikalavo Dievas. Šią dieną protestantai tapo paveldėto Romos sekmadienio aukomis. Taigi adventistų ir protestantų pasirinkimo pasekmės bus rodomos antroje dviejų lentelių pusėje. Atrodo, kad, negerbiant šabo, nuo 1843 m. buvo pažeistas ir trečiasis įsakymas: „*Dievo vardas vartojamas veltui*“, pažodžiui „*neteisingai*“, tu, kurie jo šaukiasi be Kristaus teisumo arba po jo. 'pralaimėjo. Taip jie atnaujina kaltę, kurią padarė žydai, kurių pretenziją priklausyti Dievui Jėzus Kristus atskleidžia kaip melą Apr 3:9: „*Šėtono sinagogos, kurie save vadina žydais, bet taip nėra, bet meluoja*“. . 1843 m. taip buvo protestantams, katalikų įpėdiniams. Tačiau prieš trečiąjį įsakymą antroji antrojo įsakymo dalis atskleidžia nuosprendį, kurį Dievas perduoda dviem pagrindinėms priešingoms stovykloms. Protestantams Romos katalikybės įpėdiniams Dievas sako: „*Aš esu pavydus Dievas, kuris baudžia už tėvų kaltę vaikams iki trečios ir ketvirtos kartos tu, kurie manęs nekenčia*“; jo deja, oficialus adventizmas, „*išvemtą*“ 1994 m., pasidalins savo likimu; bet jis taip pat sako, atvirksčiai, šventiesiems, kurie laikysis savo šventojo šabo ir pranašiškos šviesos nuo 1843 m. iki 2030 m.: „*Iki tūkstančio kartų pasigaili tu, kurie mane myli ir laikosi mano įsakymų*“. Cituojamas skaičius „*tūkstantis*“ subtiliai primena septintojo Apreiškimo 20 tūkstantmečio „*tūkstantį metų*“, kuris bus atlygis išrinktiesiems nugalėtojams, įžengusiems į amžinybę. Išaiškėja dar viena pamoka. Netekę Jėzaus Kristaus Šventosios Dvasios pagalbos, protestantai ir adventistai, kuriuos Dievas paeiliui paleido 1843 ir 1994 m., negalės paisyti paskutinių šešių įsakymų, įrašytų 2 lentelės gale, įskaitant priekinę. skirta dieviškajam septintosios dienos poilsiui. Kita vertus, šio poilsio stebėtojai gaus Jėzaus Kristaus pagalbą, kad laikytųsi šių įsakymų, susijusių su žmogaus pareigomis savo žmogiškam artimui. Dievo darbai iki pat Įstatymo lentelių perdavimo Mozei įgauna prasmę, vaidmenį ir panaudojimą, kaip ir netikėti pabaigos metu, 2018 m. Taip žinia apie šabo atkūrimą yra sustiprinama ir patvirtinama Visagalio Dievo Jėzaus Kristaus.

Štai tokia forma, kuria pasirodo dešimt įsakymų.

1 lentelė. Priekinė dalis: receptai

Dievas pristato save

„*Aš esu VIEŠPATS, tavo Dievas, kuris išvedžiau tave iš Egipto žemės, iš vergijos namų*“ . (Išskaitomi visi išrinktieji, išgelbėti iš nuodėmės ir išgelbėti Jėzaus Kristaus atperkančiu krauju; *vergijos namai* yra nuodėmė; velnio pamėgdžiotas vaisius).

1 įsakymas: katalikų nuodėmė nuo 538 m., protestantų nuo 1843 m. ir adventistų nuo 1994 m.)

„*Neturėk kitų dievų prieš mane*“.

2 įsakymas: 1^{dalis}: Katalikų nuodėmė nuo 538 m.

„*Nedaryk sau jokio drožinio ar atvaizdo iš tų dalykų, kurie yra aukščiau danguje, kas yra apačioje, ir kas yra vandenyse po žeme. Nesilenk jiems ir netarnauk jiems;*“.

1 lentelė – Atgal: pasekmės

2^{įsakymas}: 2^{dalis}.

„... *nes aš, VIEŠPATS, tavo Dievas, esu pavydus Dievas, kuris baudžia už tėvų kaltę vaikams iki trečios ir ketvirtos kartos tų, kurie manęs nekenčia, (katalikai nuo 538 m., protestantai nuo 1843 m., adventistai nuo 1994 m.) ir kuris tūkstančius kartų rodo gailestingumą tiems, kurie mane myli ir laikosi mano įsakymų* . (**Septintosios dienos adventistai, nuo 1843 m.; paskutiniai, nuo 1994 m.**) .

3 įsakymas: katalikai nusižengė nuo 538 m., protestantai nuo 1843 m. ir adventistai nuo 1994 m.).

„*Neapgaudinėkite Viešpaties, savo Dievo, vardo; nes VIEŠPATS nepaliks nenubausto to, kas melagingai vadina jo vardą* . »

2 lentelė. Priekinė dalis: receptas

4-asis įsakymas: jo nusižengimas krikščionių susirinkimui nuo 321 m. daro jį „*niokojančia nuodėme*“ Dan.8:13; jį nusižengė katalikų tikėjimas nuo 538 m., o protestantų tikėjimas nuo 1843 m. Tačiau Septintosios dienos adventistų tikėjimas jį pagerbė nuo 1843 ir 1873 m.

„*Prisiminkite šabo dieną, kad ją švęstumėte. Dirbk šešias dienas ir daryk visus savo darbus. Bet septintoji diena yra VIEŠPATIES, tavo Dievo, sabatas, nedirbk nei tu, nei tavo sūnus, nei tavo duktė, nei tavo vyras, nei tavo tarnaitė, nei tavo galvijai, nei svetimšalis, kuris yra tavo duryse. Nes per šešias dienas VIEŠPATS sukūrė dangų, žemę, jūrą ir visa, kas juose, o septintą dieną ilsėjosi, todėl VIEŠPATS palaimino šabo dieną ir ją pašventino* . »

2 lentelė: Reversas: pasekmės : Šiuos paskutinius šešis įsakymus krikščionių tikėjimas peržengė nuo 321 m.; katalikų tikėjimu nuo 538 m. protestantų tikėjimu nuo 1843 m. ir „išvemtą“ adventistų tikėjimu 1994 m. Tačiau jie gerbiami Septintosios dienos adventistų tikėjime, palaimintame Jėzaus Kristaus Šventosios Dvasios, nuo 1843 ir 1873 m.; „Paskutiniai“ nuo 1994 iki 2030 m.

5 įsakymas

„ Gerbk savo tėvą ir motiną, kad tavo dienos būtų ilgos žemėje, kurią Viešpats, tavo Dievas, tau duoda. »

6 įsakymas

„ ~~Tu nežudysi~~. Nevykdyk žmogžudystės “. (nedorėlio nusikaltimo žmogžudystės tipo arba melagingos religijos vardu)

7 įsakymas

„ Nesvetimauk. »

8 įsakymas

„ Nevogs. »

9 įsakymas

„ Neliudyk melagingai prieš savo artimą . »

10 įsakymas

„ Negeisk savo artimo namų; negeisk savo artimo žmonos, nei jo tarno, nei tarnaitės, nei jaučio, nei asilo, nei nieko, kas priklauso savo artimui. »

Čia uždarau šį didingą ir gyvybiškai svarbų skliaustą.

7 eilutė: „ Pirmoji būtybė yra kaip liūtas, antroji būtybė yra kaip veršis, trečioji būtybė turi žmogaus veidą, o ketvirtoji būtybė yra kaip erelis, kuris skrenda “.

Iš karto pasakykime, tai tik simboliai. Ta pati žinia pateikiama Ezek.1:6 su aprašymo variacijomis. Yra keturi identiškai gyvūnai, kurių kiekvienas turi keturis skirtingus veidus. Čia vis dar turime keturis gyvūnus, bet kiekvienas turi tik vieną veidą, skirtingą keturiuose gyvūnuose. Todėl šie monstroi nėra tikri, bet jų simbolinė žinia yra didinga. Kiekvienas iš jų pateikia amžinojo visuotinio gyvenimo etaloną, kuris, kaip matėme, susijęs su pačiu Dievu ir Jo daugiamaciais visuotiniais tvariniais. Tas, kuris įsikūnijo savo dieviškuoju tobulumu, šiais keturiais visuotinio gyvenimo kriterijais, yra Jėzus Kristus, kuriame pagal Teisėjo 14:18 yra *liūto* karalystė ir stiprybė ; *veršelio* pasiaukojimo ir tarnavimo dvasia ; žmogaus Dievo paveikslas; o *skrendančio erelio* aukščiausio dangaus pakilimo viešpatavimas . Šie keturi kriterijai randami visame visuotiniame amžinajame dangiškaame gyvenime. Jie sudaro normą, paaiškinančią dieviškojo projekto, su kuriuo kovoja maištingos dvasios, sėkmę. Ir Jėzus savo apaštalams ir mokiniams pateikė tobulą pavyzdį savo nuolatinės žemiškos tarnybos metu; nuplaukė savo mokiniams kojas, prieš atiduodamas savo kūną nukryžiuavimo kankinimui, kad vietoje jų kaip „ *veršis* “ išpirktų visų savo išrinktųjų nuodėmes. Taip pat tegul kiekvienas pasižiūri, ar šios amžinojo gyvenimo normos atsisakymas atitinka jo prigimtį, siekius ir troškimus. Tai yra išganymo pasiūlymo, kurį reikia priimti arba atmesti, standartas.

8 eilutė: „ Kiekviena keturios būtybės turi šešis sparnus ir pilnos akių aplink ir viduje. Jie nepaliauja dieną ir naktį sakyti: Šventas, šventas, šventas yra Viešpats Dievas, Visagalis, kuris buvo, yra ir ateis! »

Dangiškojo teismo fone ši scena iliustruoja principus, kuriuos danguje ir žemėje nuolat taiko būtybės, kurios lieka ištikimos Dievui.

Kitų pasaulių būtybių dangaus kūnams nereikia judėti sparnų, nes jiems netaikomi žemiškosios dimensijos dėsniai. Tačiau Dvasia priima žemiškus

simbolių, kuriuos žmogus gali suprasti. Priskirdamas jiems „šešis sparnus“, jis mums atskleidžia simbolinę skaičiaus 6, kuris tampa dangaus simbolio ir angelų skaičiumi, reikšmę. Tai susiję su pasauliais, likusiais be nuodėmės, ir apie angelus, kurių pirmasis buvo sukurtas Šėtonas, maištininkas angelas. Dievas, paskyręs sau skaičių „septyni“ kaip savo asmeninį karališkąjį „antspaudą“, skaičius 6 gali būti laikomas jo asmenybės „antspaudu“, o velnio atveju – „ženklą“, tačiau jis dalijasi. Šis skaičius 6, kai pasauliai lieka tyri, o visi angelai yra sukurti Dievo, gerieji ir blogi. Po angelu ateina žmogus, kurio skaičius bus „5“, o tai pateisinama jo 5 pojūčiais, 5 rankos pirštais ir 5 pėdos pirštais. Žemiau pateikiamas universalus simbolio skaičius 4, pažymėtas 4 pagrindiniais taškais: Šiaurė, Pietūs, Rytai ir Vakariai. Žemiau pateikiamas tobulumo skaičius 3, tada netobulumo skaičius 2 ir vienybės arba tobulos sąjungos skaičius 1. Keturių gyvų būtybių akys yra „aplink ir viduje“, be to, „prieš ir už nugaros“. Niekas negali išvengti šio dangiškojo daugiamatnio visuotinio gyvenimo, kurį dieviškoji Dvasia tyrinėja, žvilgsnio, nes jo kilmė yra jame. Šis mokymas naudingas, nes šiandieninėje žemėje dėl nuodėmės ir nusidėjėlių nedorumo, laikydamas juos „savyje“, žmogus gali paslėpti savo slaptas mintis ir nedorybes nuo kitų žmonių, nukreiptų prieš savo artimą. Dangiškame gyvenime tokie dalykai neįmanomi. Dangiškasis gyvenimas yra skaidrus kaip krištolas, nes iš jo buvo išvarytas nedorumas, kartu su velniu ir jo piktaisiais angelais, numesti į žemę, pagal Apr.12:9, Jėzui nugalėjus nuodėmę ir mirusiuosius. Dievo šventumo skelbimas yra tobulas (3 kartus: *šventas*) šių tyrų pasaulių gyventojų. Tačiau šis skelbimas nėra vykdomas žodžiais; tai jų individualaus ir kolektyvinio šventumo tobulumas, kuris nuolatiniiais darbais skelbia juos sukūrusio Dievo šventumo tobulumą. Dievas apreiškia savo prigimtį ir vardą Apr 1:8 cituojama forma: „*Aš esu alfa ir omega*“, – *sako Viešpats Dievas, kuris yra, kuris buvo ir kuris ateis, Visagalis*. Posakis „*kas yra, kas buvo ir kas ateis*“ puikiai apibrėžia amžinąją Dievo Kūrėjo prigimtį. Atsisakydami vadinti jį vardu, kurį jis sau davė, „YaHWéH“, žmonės vadina jį „Viešpačiu“. Tiesa, Dievui vardo nereikėjo, nes būdamas unikalus ir neturintis dieviško konkurento, jam nereikia vardo, kuris jį atskirtų nuo kitų neegzistuojančių dievų. Vis dėlto Dievas sutiko atsakyti į Mozės, kurią jis mylėjo ir kuris jį mylėjo, prašymą. Taigi jis pasivadino „YaHWéH“, kuris verčiamas veiksmažodžiu „būti“, konjuguotu hebrajų imperfekto vienaskaitos trečiuoju asmeniu. Šis „netobulus“ laikas žymi pasiekimą, kuris tęsiasi laike, todėl laikas, didesnis už mūsų ateitį, forma „kuris yra, kuris buvo ir kuris bus“ puikiai išverčia šio hebrajų netobulumo reikšmę. Formulė „*tas, kas yra, kas buvo ir kuris turi ateiti*“ yra Dievo būdas išversti savo hebrajišką vardą „YaHWéH“, kai jis turi pritaikyti jį vakarietiškomis kalboms arba bet kuriai kitai, nei hebrajų kalbai. Dalis „ir kas ateina“ žymi paskutinę krikščioniškojo tikėjimo adventistinę fazę, įtvirtintą Dievo plane Dan.8:14 potvarkiu nuo 1843 m. Todėl išrinktųjų adventistų kūne skelbiamas trejopas šventumas. Dievas yra įvykdytas. Jėzaus Kristaus dieviškumas dažnai buvo ginčijamas, tačiau tai neginčijama. Biblijoje apie tai rašoma Žyd.1:8: „*Bet jis tarė Sūnui: Tavo sostas, Dieve, amžinas; jūsų valdymo skeptras yra teisingumo skeptras;*“. Pilypui, prašančiam Jėzaus parodyti jam Tėvą, Jėzus atsako: „*Aš taip ilgai su tavimi, bet tu manęs nepažinai, Pilypai! Kas mane matė, matė Tėvą; kaip tu sakai: parodyk mums Tėvą?* (Jono 14:9).

9-10-11 eilutės: „ *Kai gyvieji šlovina, šlovina ir dėkoja soste sėdinčiam, gyvenančiam per amžių amžius, dvidešimt keturi vyresnieji puola prieš Sėdintįjį soste ir garbina –ir nusilenk prieš Tą, kuris gyvena per amžių amžius, ir meta savo vainikus prieš sostą, sakydami: Tu vertas, mūsų Viešpatie ir mūsų Dieve, priimti šlovę, garbę ir galybę. nes tu viską sukūrei, o tavo valia jie egzistuoja ir buvo sukurti* “.

4 skyrius baigiasi Dievo kūrejo šlovinimo scena. Ši scena rodo, kad dieviškąjį reikalavimą „ *bijok Dievo ir duok jam šlovę ...*“, išreikštą Apr.14:7 pirmojo angelo žinioje, išgirdo ir gerai suprato paskutiniai išrinkti pareigūnai, atrinkti nuo 1843 m.; bet visų pirma išrinktųjų, kurie liko gyvi Jėzaus Kristaus šlovės sugrįžimo metu; nes tik jiems Apokalipsės apreiškimas buvo parengtas ir visiškai apšviestas Dievo pasirinktu laiku, nuo 2018 m. pavasario. Taip atpirktieji garbindami ir šlovindami išreiškia visą savo dėkingumą Jėzui Kristui, forma, kuria Visagalis aplankė juos, kad išgelbėtų juos nuo nuodėmės ir mirties, savo atlyginimą. Netikinti žmonija tiki tik tuo, ką mato, kaip apaštalas Tomas, ir kadangi Dievas yra nematomas, ji pasmerkta ignoruoti jo didžiulį silpnumą, dėl kurio jis tik žaislas, kuriuo jis manipuliuoja pagal savo dieviškąją valią. Ji bent jau turi pasiteisinimą, kuris jos nepateisins, nepažinti Dievo, pasiteisinimo, kurio Šėtonas neturi, nes pažindamas Dievą, jis nusprendė stoti į kovą su juo; tai vargu ar tikėtina, bet tiesa, ir tai taip pat liečia piktuosius angelus, kurie jį sekė. Paradoksalu, bet daugybė skirtingų ir net priešingų laisvo pasirinkimo vaisių liudija autentišką ir visišką laisvę, kurią Dievas suteikė savo dangiškiems ir žemiškiems tvariniams.

Apraiškimas 5: Žmogaus Sūnus

Pristatęs Jėzų miniai, Pilotas pasakė: „ *Štai žmogus* “. Pats Dievas turėjo ateiti ir įgauti kūno pavidalą, kad „ *Žmogus* “ galėtų pasirodyti pagal savo širdį ir savo troškimus. Mirtis ištiko pirmąją žmonių porą dėl nepaklusnumo Dievui nuodėmės. Kaip naujos gėdingos būsenos ženklą Dievas privertė juos atrasti savo fizinį nuogumą, kuris buvo tik išorinis jų vidinio dvasinio nuogumo ženklas. Nuo to laiko pirmasis pranešimas apie jų išpirkimą buvo paskelbtas dovanojant drabužius iš gyvūnų odos. Taip buvo nužudytas pirmasis gyvūnas žmonijos istorijoje, dėl simbolikos galime manyti, kad tai buvo jaunas avinas ar ėriukas. Po 4000 metų Dievo Avinėlis, kuris naikina pasaulio nuodėmes, atėjo paaukoti savo teisiškai tobulą gyvenimą, kad išpirktų išrinktuosius tarp žmonijos. Todėl šis išganymas, kurį Dievas siūlo gryna malone, visiškai priklauso nuo Jėzaus mirties,

kuris leidžia savo išrinktiesiems pasinaudoti savo tobulu teisingumu; ir tuo pat metu jo mirtis atperka jų nuodėmes, kurių savanoriu jis pasidarė pats. Nuo tada Jėzus Kristus tapo vieninteliu vardu, galinčiu išgelbėti nusidėjėlių visoje mūsų žemėje, o jo išgelbėjimas taikomas nuo Adomo ir Ievos.

Dėl visų šių priežasčių šis 5 skyrius, esantis po „*Žmogaus*“ figūra, yra skirtas jam. Jėzus ne tik išgelbsti savo išrinktuosius per savo apmokančią mirtį, bet ir juos saugodamas per visą žemiškojo gyvenimo kelionę. Ir būtent dėl to jis įspėja juos apie dvasinius pavojus, kuriuos velnias sukėlė jų kelyje. Jo technika nepasikeitė: kaip ir apaštalų laikais Jėzus jiems kalba palyginimais, kad pasaulis girdi, bet nesupranta; ko netinka jo išrinktiems pareigūnams, kurie, kaip ir apaštalai, gauna paaiškinimus tiesiai iš jo. Jo apreiškimas „Apokalipsė“ lieka po šiuo neišverstu graikišku pavadinimu, šiuo milžinišku palyginimu, kurio pasaulis neturi suprasti. Tačiau jo išrinktiesiems ši pranašystė iš tikrųjų yra jo „**Apreiškimas**“.

1 eilutė: „*Tada soste sėdinčiojo dešinėje pamačiau knygą, parašytą viduje ir išorėje, užantspauduotą septyniais antspaudais*“.

Sostė stovi Dievas, o jo dešinėje rankoje, todėl jam palaiminta knyga, parašyta „*viduje ir išorėje*“. Tai, kas parašyta „*viduje*“, yra iššifruota žinia, skirta jo išrinktiesiems, kuri lieka uždaryta ir nesuprasta pasaulio žmonių, Dievo priešų. Tai, kas parašyta „*išorėje*“, yra užšifruotas tekstas, matomas, bet nesuprantamas žmonių miniai. Apreiškimo knyga užantspauduota „*septyniais antspaudais*“. Šiame paaiškinime Dievas mums sako, kad tik „*septintojo antspaudas*“ atidarymas leis jį visiškai atidaryti. Kol lieka antspaudas jį užantspauduoti, knygos atidaryti negalima. Taigi visas knygos atidarymas priklausys nuo laiko, kurį Dievas nustatė „*septintojo antspaudas*“ temai. Jis bus paminėtas pavadinimu „*Gyvojo Dievo antspaudas*“ Apo.7, kur nurodant likusią septintos dienos dalį, jos šventąjį šabą, jos atkūrimas bus priskirtas prie 1843 m. datos, kuri taip pat bus laikas „*septintojo antspaudas*“ atidarymas, kuris į knygos pedagogiką įneša mums, jos išrinktiesiems, svarbią „*septynių trimitų*“ temą.

2 eilutė: „*Ir aš pamačiau galingą angelą, garsiai šaukiantį: „Kas vertas atversti knygą ir sulaužyti jos antspaudus? „*»

Ši scena yra pranašystės montažo skliaustelis. Ne danguje, ankstesnio 4 skyriaus kontekste, Apreiškimo knyga turėtų būti atversta. Išrinktiesiems to reikia prieš Jėzaus Kristaus sugrįžimą, kol jie patenka į velnio pinkles. Jėga yra Dievo stovykloje, o galingas angelas yra YaHWéH angelas, Dievas savo angeliškoje Mykolo formoje. Užantspauduota knyga yra nepaprastai svarbi ir šventa, nes norint sulaužyti jos antspaudus ir ją atidaryti, reikia labai didelio orumo.

3 eilutė: „*Ir niekas nei danguje, nei žemėje, nei po žeme negalėjo nei atidaryti, nei į ją pažiūrėti.* „

Knygos, parašytos paties Dievo, negali atversti jokia dangiška ar žemiška būtybė.

4 eilutė: „*Ir aš labai verkiau, nes niekas nebuvo vertas atversti knygos ar į ją pažiūrėti.* „

Jonas, kaip ir mes, yra žemiškas padaras, o jo ašaros išreiškia žmonijos nerimą, susidūrusią su velnio paspėjais spąstais. Atrodo, kad jis mums sako:

„Kas gali būti išgelbėtas be apreiškimo? “. Taip atskleidžiamas didelis tragiškas jo turinio nežinojimo laipsnis ir lemtinga pasekmė – dviguba mirtis.

5 eilutė: „ *Vienas iš senolių man tarė: „Neverk! Štai Judo giminės liūtas, Dovydo šaknis, nugalėjo, kad atidarytų ritinį ir septynis jo antspaudus.* »

„ *senukai* “ gali iškelti Jėzaus Kristaus vardą aukščiau visų gyvų būtybių. Jie atpažįsta jame viešpatavimą, kurį jis pats paskelbė gavęs iš Tėvo ir dangiškųjų būtybių Mt.28:18: „ *Jėzus atėjo ir kalbėjo jiems taip: Man duota visa valdžia danguje ir žemėje . Būtent taikydamasis į jo įsikūnijimą Jėzuje Dievas įkvėpė Jokūbą, kuris, pranašaudamas apie savo sūnus, pasakė apie Judą: „ Judas yra jaunas liūtas. Tu grįžai iš skerdynių, mano sūnau! Jis sulenkia kelius, guli kaip liūtas, Kaip liūtas: kas jį privers? Skeptras neatsitrauks nuo Judo ir valdovo lazda tarp jo kojų, kol ateis Šilojus ir jo nepaklus. Jis pririša savo asilą prie vynmedžio, o asilaitį prie geriausio vynmedžio; Jis plauna savo drabužį vyne, o apsiaustą – vynuogių kraujyje. Jo akys raudonos nuo vyno, o dantys balti nuo pieno (Pr 49, 8–12). Vynuogių kraujas bus „derliaus “ , paskelbto Apr.14:17–20, tema, kuri taip pat pranašaujama Izaijo 63 skyriuje. Apie „ *Dovydo šaknį* “ skaitome Iz.11:1–5. : “ *Tada iš Jesės kamieno išeis šakelė ir iš jo šaknų gims ūglis. Viešpaties Dvasia ilsėsis ant jo: išminties ir supratimo dvasia, patarimo ir galybės dvasia, pažinimo ir Viešpaties baimės dvasia. Jis alsuos Viešpaties baime; Jis nespres pagal išvaizdą, nespres iš nuogirdų. Bet jis teisia vargšus teisingai ir teis žemės vargšus. Jis daužys žemę savo žodžiu kaip lazda ir savo lūpų dvelksmu užmuš nedorėlį. Teisumas bus jo šonų juosta, o ištikimybė – strėnų juosta* “. Jėzaus pergalė prieš nuodėmę ir mirtį, jo atlyginimas suteikia jam teisėtą ir teisėtą teisę atsiversti Apreiškimo knyga, kad jo išrinktieji būtų įspėti ir apsaugoti nuo mirtinų religinių spąstų, kuriuos jis paskleidė velnio. suvilioti netikinčiuosius. Todėl knyga bus visiškai atversta tuo metu, kai įsigalios Danieliaus 8:14 potvarkis, būtent pirmą pavasario dieną 1843 metais; net jei jos netobulą supratimą laikui bėgant reikės persvarstyti, iki 2018 m.*

6 eilutė: „ *Ir aš pamačiau sosto, keturių būtybių ir vyresniųjų viduryje ėriuką, kuris buvo tarsi užmuštas. Jis turėjo septynis ragus ir septynias akis, tai yra septynios Dievo dvasios, pasiūstos per visą žemę.* »

ėriuko buvimą „ *sosto viduryje* “, nes jis yra Dievas savo įvairialypiu pašventinimu, būdamas visas vienu metu, unikalus kūrėjas Dievas, arkangelas Mykolas, Jėzus Kristus Dievo Avinėlis ir Šventasis Dvasia arba „ *septynios Dievo dvasios, išsiūstos į visą žemę* “. Jo „ *septyni ragai* “ simbolizuoja jo galios pašventinimą, o „ *septynios akys* “ – jo žvilgsnio pašventinimą, kuris nuodugnai tiria jo būtybių mintis ir veiksmus.

7 eilutė: „ *Jis atėjo ir paėmė ritinį iš dešinės to, kuris sėdėjo soste.* »

Ši scena iliustruoja Apr 1:1 žodžius: „ *Jėzaus Kristaus apreiškimas, kuri Dievas jam davė, kad parodytų savo vergams, kas turi įvykti greitai, ir kurį jis paskelbė, pasiūsdamas savo angelą savo vergui Jonui* “. Šia žinia siekiama pasakyti, kad Apreiškimo turinys bus neribotas, nes jį davė pats Dievas, Tėvas; ir tai uždėjęs jai visą savo palaiminimą, nurodytą jo „ *dešine ranka* “.

8 eilutė: „ *Kai jis paėmė ritinį, keturios būtybės ir dvidešimt keturi vyresnieji parpuolė prieš Avinėlių, kiekvienas su arfa ir auksiniais smilkalų buteliukais, kurie yra šventųjų maldos.* »

Iš šios eilutės pasilikime šį simbolinį raktą: „*auksinės taurės, pripildytos kvėpalų, kurios yra šventųjų maldos*“. Visos dangiškosios ir žemiškosios būtybės, išrinktos savo ištikimybe, nusilenkia prieš „*ėriuką*“ Jėzų Kristų, kad jį garbintų. „*Arfos*“ simbolizuoja visuotinę kolektyvinio šlovinimo ir garbinimo harmoniją.

9 eilutė: „*Ir jie giedojo naują giesmę, sakydami: „Tu vertas paimti ritinį ir atplėšti jo antspaudus; nes buvai nužudytas ir savo krauju atpirkai Dievui žmones iš visų genčių, kalbų, tautų ir tautų.*»

Ši „*nauja daina*“ švenčia išsivadavimą iš nuodėmės ir laikinai sukilimo kurstytojų dingimą. Nes tik po paskutinio teismo jie išnyks amžiams. Jėzaus Kristaus atpirktieji kilę iš visų kilmės, visų spalvų ir žmonių rasių, „*iš visų genčių, kalbų, žmonių ir tautų*“; kas įrodo, kad gelbėjimo projektas siūlomas tik Jėzaus Kristaus vardu, pagal tai, ką Act.4:11-12 skelbia: „*Jėzus yra akmuo, kuri jūs statote, ir kuris tapo pagrindiniu kampu. . Jokiamė kitame nėra išganymo; nes žmonėms nėra duota po dangumi kito vardo, kuriuo mes turėtume būti išgelbėti.*“. Todėl **visos** kitos religijos yra neteisėtos ir velniškos iliuzinės apgaulės. Skirtingai nuo klaidingų religijų, tikrąjį krikščionių tikėjimą Dievas organizuoja logiškai nuosekliai. Parašyta, kad Dievas niekam nesvetimas; jo reikalavimai yra vienodi visiems jo kūriniams, o jo pasiūlytas išgelbėjimas turėjo kainą, kurią jis pats turėjo sumokėti. Iškentėjęs dėl šio atpirkimo, jis išgelbės tik tuos žmones, kurie, jo nuomone, yra verti gauti naudos iš jo kankinystės.

10 eilutė: „*Tu padarei juos mūsų Dievo karalyste ir kunigais, ir jie viešpataus žemėje*“.

Jėzaus skelbta dangaus karalystė susiformavo. Gavęs „*teisę į teisėjas*“, išrinktieji lyginami su karaliais pagal Apr.20:4. Savo senosios sandoros veikloje „*kunigai*“ aukojo simbolines gyvūnų aukas už nuodėmę. Per dangiškojo teismo „*tūkstantį metų*“ išrinktieji savo sprendimu taip pat paruoš paskutines didžios visuotinės aukos aukas, kuri vienu ypu sunaikins visas puolusias dangaus ir žemiškas būtybes. „*Antros mirties ugnies ežero*“ ugnis teismo dieną juos sunaikins. Tik po šio sunaikinimo, Dievo atgimusi, atnaujinta žemė priims atpirktuosius išrinktuosius. Tik tada su Jėzumi Kristumi, *karalių Karaliumi ir viešpačių Viešpačiu* (Apr 19:16), „*jie viešpataus žemėje*“.

11 eilutė: „*Pažiūrėjau ir išgirdau daugybės angelų balsą aplink sostą, būtybes ir vyresniusius, ir jų skaičius siekė tūkstančius tūkstančių ir tūkstančius tūkstančių.*”

Šioje eilutėje mums, vieningiems, pristatomos trys žiūrovų grupės, kurios yra žemiškų dvasinių kovų liudininkai. Dvasia šį kartą aiškiai mini angelus kaip ypatingą grupę, kurios skaičius yra labai didelis: „*miriadai ir tūkstančiai*“. Viešpaties angelai šiuo metu yra artimi kovotojai, tarnauti Jo atpirtiesiems, jo žemiškiesiems išrinktiesiems, kuriuos saugo, saugo ir moko jo vardu. Priekyje šie pirmieji Dievo liudytojai užfiksuoja individualią ir kolektyvinę gyvybės žemėje istoriją.

12 eilutė: „*Jie garsiai pasakė: „Užmuštas Avinėlis vertas gauti galią, turtus, išmintį, stiprybę, šlovę, šlovę ir šlovę.*»

Angelai padėjo žemėje tarnauti savo vadovui Mykolui, kuris atėmė visas savo dieviškas galias, kad taptų tobulu Žmogumi, kuris savo tarnystės pabaigoje pasiaukėjo kaip savanorišką auką, kad išpirtų savo išrinktųjų padarytas

nuodėmes pareigūnai. Pasibaigus jo malonės pasiūlymui, išrinktieji prisikėlė ir įžengė į pažadėtąją amžinybę, angelai sugražina dieviškajam Dievo Kristui visas savybes, kurias jis turėjo Mykole: „ *galybę, turtus, išmintį, jėgą, garbę, šlovę, ir pagirti.* »

13 eilutė: „ *Ir visus kūrinčius, kurie yra danguje ir žemėje, ir po žeme, ir jūroje, ir visa, kas joje, aš girdėjau juos sakant: Sėdinčiam soste ir Avinėliui šlovė, garbė, šlovė ir stiprybė per amžių amžius!* »

Dievo kūriniai yra vieningi. Jiems visiems patiko jo meilės demonstravimas, pasireiškęs jo asmens dovana Jėzuje Kristuje. Dievo sukurtas projektas yra šlovinga sėkmė. Jo mylinčių būtybių atranka atlikta. Eilėraščių įgauna pirmojo angelo pranešimo formą iš Apr 14:7: „ *Jis garsiai tarė: Bijokite Dievo ir šlovinkite jį, nes atėjo jo teismo valanda; ir nusilenk prieš tą, kuris sukūrė dangų, žemę, jūrą ir vandenų šaltinius* “. Paskutinė atranka, atlikta nuo 1843 m., buvo pagrįsta šios eilutės supratimu. O išrinktieji išgirdo ir atsakė krikščionių tikėjime atkurdami septintosios poilsio dienos praktiką, kurią praktikavo apaštalai ir Jėzaus mokiniai iki jos atsisakymo nuo 321 m. kovo 7 d. Kūrėjas Dievas buvo pagerbtas pagarba ketvirtajam įsakymui, kuris yra prie jo širdies. Rezultatas yra dangiškosios šlovės scena, kurioje visi jos kūriniai, sekdami Apr 14:7 pirmojo angelo žinią, sako: „ *Sėdinčiam soste ir Avinėliui tebūna šlovė ir garbė, šlovė ir stiprybė, per amžius!* “. Atkreipkite dėmesį, kad žodžiai atvirksčiai kartoja žodžius, kuriuos angelai citavo ankstesnėje 13 eilutėje. Po prisikėlimo Jėzus atgavo dangiškąjį gyvenimą: *savo dieviškąją „jėgą, turtus ir išmintį* “. Paskutiniai jo priešai žemėje atsisakė jam „ *šlovės, garbės, šlovės ir stiprybės*“, kurios jam, kaip Dievui kūrėjui, priklausė. Pasitelkęs „ *savo jėgą*“, jis galiausiai juos visus nugalėjo ir sutraiškė po kojomis. Be to, kupini meilės ir dėkingumo, kartu jo šventi ir tyri kūriniai teisėtai gražina jam šlovės pavaldinius.

14 eilutė: „ *Keturios būtybės tarė: Amen! O senukai išėjo į priekį ir nusilenkė.* »

Grynujų pasaulių gyventojai pritaria šiai restitucijai sakydami: „Iš tiesų! Tai tiesa! » O žemiškieji išrinktieji, atpirkti sublimuota meile, puola prieš savo Visagalį Kūrėją Dievą, atėjusį įsikūnyti Jėzuje Kristuje.

Aprėiškimas 6: Aktoriai, dieviškos bausmės ir krikščioniškos eros laikų ženklai

Prisimenu pamoką, duotą Apr.5: knygą galima atidaryti tik nuėmus „*septintą antspaudą*“. Tam, kad šis atsivertų, Kristaus išrinktasis turi **visiškai** pritarti septintosios dienos šabo praktikai; ir šis dvasinis pasirinkimas suteikia jam teisę gauti iš Dievo, kuris jį patvirtina, jo išmintį ir dvasinį bei pranašiską įžvalgumą. Taigi, pačiame tekste to nenurodant, išrinktasis sutapatins „*Dievo antspaudą*“, paminėtą Apr.7:2, su „*septintuoju antspaudu*“, kuris vis dar uždaro Aprėiškimo knygą, ir su jais susies. du „*antspaudai*“, septintoji diena, kurią Dievas pašventino ramybėje. Tikėjimas daro skirtumą tarp šviesos ir tamsos. Taigi kiekvienam, kuris nepritaria pašventintam šabui, pranašystė liks uždaryta, hermetiška knyga. Jis gali gerai atpažinti tam tikrus akivaizdžius dalykus, bet nesupras gyvybiškai svarbių ir žiaurių aprėiškimų, kurie daro skirtumą tarp gyvybės ir mirties. „*Septintojo antspaudu*“ svarba bus parodyta Apr. 8:1-2, kur Dvasia jam suteikia „*septynių trimitų*“ temos pradžią. Dabar kaip tik šių „*septynių trimitų*“ pranešimuose paaiškės Dievo planas. Kadangi Apr.8 ir 9 *trimitų* tema lygiagrečiai užbaigia tiesas, išpranašautas Apr.2 ir 3 „*laiškų*“ temose; ir „*antspaudai*“, Apr.6 ir 7. Dieviškoji strategija yra identiška tai, kurią jis naudojo kurdamas savo pranašiską aprėiškimą, duotą Danieliui. Gavusi kvalifikaciją eiti šias pareigas dėl to, kad priėmiau pašventinto šabo praktiką ir jo suvereniui pasirinkimu, Dvasia atvėrė man savo Aprėiškimų knygą, atplėsdama „*septintąjį antspaudą*“. Dabar išsiaiškinkime jo „*antspaudų*“ tapatybę.

1 eilutė: „*Pažiūrėjau, kai Avinėlis atplėšė vieną iš septynių antspaudų, ir išgirdau vieną iš keturių būtybių kaip griaustinio balsu sakant: Ateik.*»

Ši pirmoji „*gyva būtybė*“ žymi Apr.4:7 „*liūto*“ karališkumą ir jėgą pagal Teisėjo 14:18. Šis *griaustinio balsas* yra dieviškas ir *kyla iš Dievo sosto* Apr.4:5. Todėl kalba visagalis Dievas. Kiekvieno „*antspaudu*“ atidarymas yra Dievo kvietimas man pamatyti ir suprasti regėjimo žinią. Jėzus jau pasakė Pilypui: „*Ateik ir pamatyk*“, kad paskatintų jį sekti juo.

2 eilutė: „*Pažiūrėjau ir štai pasirodė baltas arklys. Tas, kuris juo važiavo, turėjo lanką; jam buvo duota karūna, ir jis nugalėjo ir nugalėjo*“.

Balta spalva rodo tobulą jos grynumą; arklys yra išrinktosios tautos atvaizdas, kurią jis veda ir moko pagal Jokūbo 3:3: „*Jeį įdedame įkandimą arkliui į burną, kad jie mums paklustų, valdysime ir visą jų kūną*“; jo „*lankas*“ simbolizuoja jo dieviškojo žodžio strėles; jo „*karūna*“ yra „*gyvenimo karūna*“, gauta per kankinystę, kurią jis savanoriškai priėmė; jo pergalė buvo ryžtinga nuo

pat pirmojo sukūrimo; be jokios abejonės, šis aprašymas yra visagalio Dievo Jėzaus Kristaus aprašymas. Galutinė jo pergalė yra tikra, nes jis jau Golgoatoje nugalėjo velnią, nuodėmę ir mirtį. Zacharijo 10:3-4 patvirtina šiuos vaizdinius sakydamas: „ *Mano pyktis užsidegė prieš piemenis ir nubausiu ožius. nes kareivijų Viešpats aplanko jo avis, Judo namus, ir padarys juos savo šlovės žirgu mūsųje. iš jo ateis kampas, iš jo vėnis, iš jo karo lankas ; iš jo ateis visi vadovai kartu.* »Dieviškojo Kristaus pergalė buvo paskelbta mūsų savaitės „ **septintosios dienos pašventinimu** “ nuo pasaulio sukūrimo; šabas, pranašaujantis likusį „ *septintąjį* “ tūkstantmetį, Apr.20:4-6-7 vadinamą „ *tūkstantį metų* “, į kurį per savo pergalę Jėzus atves savo išrinktuosius amžinybei. Šabo įkūrimas nuo žemiškojo pasaulio įkūrimo patvirtina šį posakį: „ *pradėjo kaip nugalėtojas* “. Šabas yra pranašiškas šios dieviškosios ir žmogiškosios pergalės prieš nuodėmę ir velnią ženklas, todėl juo Dievas grindžia visą savo „ *pašventinimo* “ programą, tuo, kas jam priklauso, ir tuo, kad jis paima velnią.

3 eilutė: „ *Kai jis atplėšė antrąjį antspaudą, išgirdau antrąją būtybę sakant: „Ateik* “.

„ *Antra gyva būtybė* “ reiškia Apr.4:7 aukų „ *veršį* “. Aukos dvasia sužadino Jėzų Kristų ir jo tikruosius mokinius, kuriems jis pareiškė: „ *Jei kas nori sekti paskui mane, teišsižada savęs ir teima savo kryžių ir tepasiima jo kryžių* “.

4 eilutė: „ *Ir išlindo kitas raudonas arklys. Tas, kuris ant jo sėdėjo, gavo galią atimti taiką iš žemės, kad žmonės pajautų vieni kitiems gerklės. ir jam buvo duotas didelis kardas* “.

„ *Raudona* “ arba „ *ugningai raudona* “ žymi nuodėmę, skatinamą vyriausiojo naikintojo, kuris yra šėtonas, „ *Abbadono Apoliono* “ (Apr.9:11) paveiksle; „ *Ugnis* “ yra naikinimo priemonė ir simbolis. Jis taip pat vadovauja savo blogio stovyklai, sudarytai iš blogi puolusių angelų ir suviliotų bei manipuluojamų žemiškų jėgų. Jis yra tik tvarinys, kuris „ *gauna* “ iš Dievo „ *galią atimti iš žemės ramybę, kad žmonės galėtų žudyti vieni kitus* “. Šis veiksmas bus priskirtas Romai, „ *didžiajai paleistuvei Babilonui* “ (Apr 18:24): „ *ir todėl, kad joje buvo rastas pranašų, šventųjų ir visų žemėje nužudytųjų kraujas* “. Todėl identifikuojamas ištikimų krikščionių „ *naikintojas* “ ir jo aukos. „ *Kardas* “, kurį jis gauna, reiškia pirmąją iš *keturių baisių* dieviškų bausmių, paminėtų Eze.14:21-22: „ *Taip, taip sako Viešpats, Viešpatie: Nors aš siunčiu prieš Jeruzalę savo keturias baises bausmes , kardą, badą, laukiniai žvėrys ir maras, sunaikinti žmones ir žvėris, vis dėlto bus likutis, kuris pabėgs, kuris iš jo išeis, sūnūs ir merginos ...*“.

5 eilutė: „ *Kai jis atplėšė trečiąjį antspaudą, išgirdau trečiąją būtybę sakant: „Ateik! Pažvelgiau ir štai pasirodė juodas arklys. Tas, kuris juo važiavo, laikė rankoje svarstyklės* .

„ *Trečias gyvas padaras* “ yra „ *žmogus* “, sukurtas pagal Apr.4:7 Dievo paveikslą. Šis veikėjas yra išgalvotas, tačiau pagal Eze.14:20 jis yra antroji dieviškoji bausmė už nuodėmę. Priešingai vyrų mitybai, šį kartą – apie *badą* . Mūsų laikais tai bus primesta tiek tiesiogine, tiek dvasine prasme. Abiem atvejais jis turi mirtinų pasekmių, tačiau dvasiniu dieviškosios šviesos atėmimo jausmu jos tiesioginė pasekmė yra „ *antrosios mirties* “, skirtos puolusiems, mirtis paskutinio teismo metu. Šio trečiojo raitelio žinia apibendrinta taip: kadangi žmogus jau nebe

pagal Dievo, o pagal gyvulių paveikslą, aš atimu iš jo tai, kas suteikia jam gyvybę: kūnišką ir dvasinį maistą. Svarstyklės yra teisingumo simbolis, čia Dievo, kuris vertina krikščionių tikėjimo darbus.

6 eilutė: „*Ir aš išgirdau balsą tarp keturių būtybių, sakantį: Sakas kviečių už denarą ir trys saikai miežių už denarą. bet nepadaryk žalos aliejui ir vynui*“.

Šis balsas yra Kristaus, kurį paniekino ir nusivylė netikrų tikinčiųjų neištikimybė. Už tą pačią kainą matome mažesnę kviečių kiekį nei miežių. Už šios dosnios miežių aukos slypi labai aukšto dvasinio lygio žinia. Iš tiesų, Skaičių 5:15, įstatymas pateikia „*miežių*“ *auką, kad išspręstų pavydo* problemą, kurią vyras jaučia savo žmonai. Taigi, jei norite suprasti, perskaitykite šią procedūrą, aprašytą 12–31 eilutėse. Jo šviesoje supratau, kad pats Dievas, Susirinkimo Jėzaus Kristaus *Jaunikis*, *jo nuotaka*, pateikia čia skundą dėl „*įtarimo pavydu*“; o tai bus patvirtinta paminėjus „*kartus vandenį*“, minimus „*trečiajame trimitė*“ Apr.8:11. Skaičių 5 procedūroje moteris turėjo gerti dulkėtą vandenį, be pasekmių, jei ji buvo nekalta, bet apkartusi, jei kalta, ją ištikis prakeiksmas. Žmonos *svetimavimas* buvo pasmerkta Apr.2:12 (užmaskuotas pavadinimu *Pergamas*: peržengianti santuoką) ir Apr.2:22, todėl tai dar kartą patvirtins ryšys tarp *3-ojo antspaudo* ir *3-iojo trimito*. Jau Danieliaus knygoje tas pats požiūris paskatino Danieliaus 8 skyrių „patvirtinti“ Dano „*mažojo rago*“ romėnišką tapatybę. 7 pateikta kaip „hipotezė“. Šis Danieliaus 2, 7 ir 8 skyrių sugretinimas buvo naujovė, leidusi man įrodyti romėnišką tapatybę; tai pirmas kartas nuo adventizmo egzistavimo. Čia, Apreiškime, viskas atrodo taip pat. Demonstruoju paralelinės krikščioniškos eros apžvalgą trimis pagrindinėmis temomis – raidėmis, antspaudais ir trimitais. Ir Apreiškimo knygoje „*trimitų*“ tema atlieka tą patį vaidmenį kaip Danieliaus 8 skyriuje Danieliaus knygoje. Šie du elementai yra įrodymas, be kurio pranašystė sukeltų tik „*įtarimą*“, kurį pavadinau „hipoteze“, tyrinėdamas Danielių. Taigi šie žodžiai „*įtarimas dėl pavydo*“, atskleisti Sv.5:14, taikomi Dievui ir Asamblėjai nuo Apr.1 iki Apr.6; tada atvertus knygą „*septintojo antspaudo*“ tapatinimas su septintosios dienos šabatu, Apr.7 tema, Asamblėjos „*įtarimas svetimavimu*“ bus „patvirtintas“ „*trimitų*“ *temoje* ir 10–22 skyriai, kurie seka po jo. Taigi Dvasia 7 skyriuje suteikia muitinės posto, į kurį reikia gauti leidimą atvykti, vaidmenį. Apreiškimo atveju ta valdžia yra pats Jėzus Kristus, Visagalis Dievas ir Šventoji Dvasia. Įėjimo durys atviros, sako jis, kuris „*girdi mano balsą*“, *kuris man atsidaro, kai pasibeldžiu į jo duris* (širdies duris), *ir kuris vakarieniauja su manimi, o aš su juo*“, – sako Apo. 3:20. „*Vynas ir aliejus*“ yra atitinkami Jėzaus Kristaus pralieto kraujo ir Dievo Dvasios simboliai. Be to, jie abu naudojami žaizdoms gydyti. Duotas įsakymas „*nedaryk jiems žalos*“ reiškia, kad Dievas baudžia, bet Jis vis tiek tai daro su savo gailestingumo mišiniu. To nebus „*septynioms paskutinėms negandoms*“ jo „*rūstybės*“ paskutinėmis žemiškomis dienomis pagal Apr. 16:1 ir 14:10.

7 eilutė: „*Kai jis atplėšė ketvirtąjį antspaudą, išgirdau ketvirtosios būtybės balsą, sakantį: Ateik.*»

„*Ketvirtoji gyva būtybė*“ yra aukščiausio dangaus pakilimo „*erelis*“. Jis skelbia ketvirtosios Dievo baismės – mirtingumo – pasirodymą.

8 eilutė: „*Pažiūrėjau ir štai pasirodė blyškus arklys. Tas, kuris juo važiavo, buvo vadinamas Mirtimi, ir Hadas lydėjo jį. Jiems buvo suteikta valdžia*

ketvirtadaliui žemės, naikinti žmones kardų, badų, mirtimi ir laukiniais žemės žvėrimis .

Pareiškimas patvirtinamas, tai iš tikrųjų yra „mirtis“, bet savo mirtingumo prasme, paskirta netiesioginėmis bausmėmis. Mirtis paliečia visą žmoniją nuo gimtosios nuodėmės, tačiau čia tik „ketvirtadalis žemės“, „kardų“, „badas, mirtingumas“ dėl epideminių ligų, „laukiniai žvėrys“ ir gyvūnai, ir žmonės. Šis „žemės ketvirtis“ nusitaikė į neištikimai krikščionišką Europą ir galingas tautas, kurios iš jos iškils maždaug XVI amžiuje: į du Amerikos žemynus ir Australiją.

9 eilutė: „*Kai jis atplėšė penktąjį antspaudą, aš pamačiau po altoriumi sielas tų, kurie buvo nužudyti dėl Dievo žodžio ir liudijimo, kurį jie davė*“.

Tai yra „žvėriškų“ veiksmų, įvykdytų vardan netikro krikščionių tikėjimo, aukos. To moko Romos popiežiaus katalikų režimas, jau simbolizuojamas Apr.2:20, *moteris Jezabelė*, kuriai Dvasia priskiria savo tarnų mokymo veiksmų arba pažodžiui: „*jos vergai*“. Jie dedami „po“ altorius, todėl globojamas Kristaus kryžiaus, leidžiančio jiems pasinaudoti jo „amžinuoju teisingumu“ (žr. Dan.9:24). Kaip parodys Apr.13:10, išrinktieji yra kankinių aukos ir niekada nėra budeliai, nei žmonių žudikai. Išrinktieji, susiję su šia eilute, pripažinti Jėzaus, mėgdžiojo jį net mirtimi kaip kankinius: „*dėl Dievo žodžio ir liudijimo, kurį jie davė*“; nes tikras tikėjimas yra aktyvus, o ne paprasta melagingai raminanti etiketė. Jų „liudijimas“ buvo būtent gyvybės atidavimas Dievo garbei.

10 eilutė: „*Jie šaukė garsiu balsu, sakydami: „Kiek ilgai, šventasis ir tikrasis Mokytojau, delsi teisti ir atkeršyti už mūsų kraują tiems, kurie gyvena žemėje? »*

Tegul šis paveikslas jūsų neapgauna, nes tik jų kraujas, pralietas žemėje, šaukiasi Dievo ausyse, kaip ir Abelio kraujas, nužudytas jo brolio Kaino pagal Pr 4:10: „*Ir Dievas pasakė: Ką tu padarei? Tavo brolio kraujo balsas iš žemės šaukiasi manęs*“. Tikroji mirusiųjų būseną atskleidžiama Ecc.9:5-6-10. Išskyrus Henochą, Mozę, Eliją ir šventuosius, kurie buvo prisikelti Jėzaus Kristaus mirties metu, kiti „nebedalyvauja viskuo, kas daroma po saule, nes jų mąstymas ir atmintis žuvo“. „*Pragare nėra nei išminties, nei supratimo, nei žinių. nes jų atminimas užmirštas*“. Tai yra **Dievo įkvėpti mirties kriterijai**. Klaidingi tikintieji yra klaidingų doktrinų aukos, paveldėtos iš graikų filosofo Platono, kurio nuomonė apie mirtį neturi vietos tiesos Dievui ištikimame krikščionių tikėjime. Gražinkime Platonui tai, kas priklauso jam, o Dievui tai, kas jam: tiesą apie viską ir būkime logiški, nes mirtis yra absoliuti gyvybės priešingybė, o ne nauja egzistencijos forma.

11 eilutė: „*Kiekvienam buvo duotas po baltą chalata; ir jiems buvo liepta dar kurį laiką pailsėti, kol baigsis jų bendratarnų ir brolių, kurie turėjo būti nubausti mirtimi, kaip ir jie, skaičius* .

„*Baltas apsiaustas*“ yra kankinių tyrumo simbolis, kurį Jėzus pirmą kartą vilkėjo Apr.1:13. „*Baltas chalatas*“ yra jo priskiriamo teisingumo atvaizdas religinio persekiojimo metu. Kankinių laikas tęsiasi nuo Jėzaus laikų iki 1798 m. Šio laikotarpio pabaigoje, pagal Apreiškimo 11:7, „*iš bedugnės kylantis žvėris*“, Prancūzijos revoliucijos ir jos siaubų simbolis 1793 m. 1794 m., padarys galą persekiojimams, kuriuos organizavo monarchija ir katalikų popiežiaus, Apo.13:1 pavadinti „*iš jūros kylančiu žvėrimi*“. Po revoliucinių žudynių krikščioniškame

pasaulyje įsitvirtins religinė taika. Dar kartą skaitome: „ *Ir jiems buvo liepta dar kurį laiką ramiai pabūti, kol baigsis jų bendratarnų ir brolių, kurie turėjo būti nužudyti kaip jie, skaičius* “. Likusieji mirusieji Kristuje tęsis iki jo galutinio šlovingo sugrįžimo. Darant prielaidą, kad šio „ *penktojo antspaudo* “ žinia yra skirta protestantams, kuriuos persekiojo „ *Tiatyros* “ eros katalikų popiežiaus inkvizicija, išrinktųjų žudymo laikas nutrūks dėl Prancūzijos revoliucinės akcijos, kuri netrukus, tarp 1789 m. 1798 m., sunaikindamas agresyvią popiežiaus ir Prancūzijos monarchijos koalicijos galią. „ *Šeštasis antspaudas* “, kuris atsidarys, bus susijęs su šiuo Prancūzijos revoliuciniu režimu, kurį Apr. 2:22 ir 7:14 vadina „ *didžiu suspaudimu* “. Dėl jam būdingo doktrininio netobulumo protestantų tikėjimas taip pat taps ateistinio revoliucinio režimo nepakantumo auka. Būtent jo veiksmais bus pasiektas skaičius tų, kurie turėjo būti nubausti mirtimi.

12 eilutė: „ *Pažiūrėjau, kai jis atplėšė šeštąjį antspaudą; ir įvyko didelis žemės drebėjimas, saulė pasidarė juoda kaip ašutinė, visas mėnulis tapo kaip kraujas* .

„ *Žemės drebėjimas* “, duotas kaip „ *6-ojo antspaudo* “ laiko ženklas, leidžia veiksmą perkelti ^{1755 m. lapkričio 1 d.} „ *šeštadienį* “, apie 10 val. Jos geografinis centras buvo labai katalikiškas Lisabonos miestas, kuriame buvo 120 katalikų bažnyčių. Taip Dievas nurodė savo rūstybės taikinius, kuriuos šis „ *žemės drebėjimas* “ taip pat pranašavo dvasiniu paveikslu. Pranašautas veiksmas bus įvykdytas 1789 m., kai prancūzai sukils prieš savo monarchiją; Dievas, pasmerkęs ją ir jos sąjungininką Romos katalikų popiežių, abu nužudė 1793 ir 1794 m.; „dviejų revoliucinių terorų“ datos. Rev.11:13 prancūzų revoliucinis veiksmas lyginamas su „ *žemės drebėjimu* “. Sugebėjus datuoti nurodytus veiksmus, pranašystė tampa tikslesnė. „... *saulė pasidarė juoda kaip ašutų maišas* », 1780 m. gegužės 19 d., ir šis Šiaurės Amerikoje patirtas reiškinys gavo pavadinimą „tamsi diena“. Tai buvo diena be saulės šviesos, kuri taip pat pranašavo prancūzų revoliucinio ateizmo veiksmą prieš rašytinį Dievo žodį, kurį čia simbolizuoja „ *saulė* “; Šventoji Biblija buvo sudeginta auto-da-fé. „ *Visas mėnulis tapo kaip kraujas* “, – šios tamsios dienos pabaigoje tiršti debesys atskleidė mėnulį ryškiai raudona spalva. Per šį paveikslą Dievas patvirtino likimą, skirtą popiežiaus ir karališkajai tamsos stovyklai 1793–1794 m. Jų kraujas gausiai liejosi aštriais revoliucinės giljotinos ašmenimis.

Pastaba : Apr.8:12, pataikydama „ *trečdalį saulės, trečdalį mėnulio ir trečdalį žvaigždžių* “, „ *ketvirtojo trimito* “ žinia patvirtins faktą, kad revoliucionierių aukos bus tikri išrinktieji ir puolusieji, kuriuos Dievas atmetė Jėzuje Kristuje. Tai taip pat patvirtina ką tik matyto „ *penktojo antspaudo* “ *pranešimo* prasmę . Būtent dėl ateizmo veiksmų bus įvykdytos paskutinės tikinčiųjų išrinktųjų žudynės.

13 eilutė: „ *Ir dangaus žvaigždės nukrito žemėn, tarsi figmedis, supurtytas stipraus vėjo, išmeta žalias figas* . »

Šis trečiasis laiko ženklas, šį kartą dangiškas, tiesiogine prasme išsipildė 1833 m. lapkričio 13 d., matomas iš visų JAV nuo vidurnakčio iki 5 val. Tačiau, kaip ir ankstesnis ženklas, jis skelbė neįsivaizduojamo masto dvasinį įvykį. Kas galėjo suskaičiuoti šių žvaigždžių, kritusių skėčio pavidalu per visą dangaus plotą nuo vidurnakčio iki 5 ryto, skaičių? Tai vaizdas, kurį Dievas mums pateikia apie

protestantų tikinčiųjų žlugimą 1843 m., kai jie tapo įsigaliojusio Dan.8:14 dekreto aukomis. 1828–1873 m. upės „Tigras“ (Dan.10:4), žvėries, žudančio žmogų, veikimas patvirtintas Dan.12:5–12. Šioje eilutėje pavaizduoti „*figmedžio*“ vaizdai. Dievo tautos ištikimybė, išskyrus tai, kad šia ištikimybė suabejoja „*žaliųjų figų*“ atvaizdas, išmestas ant žemės. Panašiai ir protestantų tikėjimą Dievas priėmė su išlygomis ir laikinomis sąlygomis, tačiau panieka Williamao Millerio pranašiškiems pranešimams ir šabo atkūrimo atmetimas atnešė jo žlugimą 1843 m. Būtent dėl šio atsisakymo „*figa*“ išliko. „*Žalias*“, atsisakęs sunokti, priimdamas Dievo šviesą, jis mirs. Ji išliks tokiaame statuse, nukritusi nuo Viešpaties malonės iki šlovingo sugrįžimo 2030 m.. Tačiau būkite atsargūs, nes nuo 1994 m., atsisakius paskutinių šviesų, oficialiu adventizmu tapo „*taip pat*“. „*žalia figa*“, kuriai lemta mirti du kartus.

14 eilutė: „*Dangus pasitraukė kaip susuktas ritinys; visi kalnai ir salos buvo perkelti iš savo vietų.*»

Šis žemės drebėjimas šį kartą yra visuotinis. Savo šlovingo pasirodymo valandą Dievas sudrebins žemę ir visa, kas joje yra, žmonėms ir gyvūnams. Šis veiksmas įvyks „*septintosios iš septynių paskutinių Dievo rūstybės negandų*“ metu, pagal Apr.16:18. Tai bus tikrai išrinktiesiems jų prisikėlimo valanda, „*pirmoji*“, „*palaimintųjų*“, pagal Apr.20:6.

15 eilutė: „*Žemės karaliai, didieji, kariuomenės vadai, turtingieji, galingieji, visi vergai ir laisvieji, pasislėpė olose ir kalnų uolose.*»

Kai Kūrėjas Dievas pasirodo visa savo šlove ir galia, jokia žmogiškoji jėga negali išsilaikyti ir jokia prieglobstis negali apsaugoti jo priešų nuo jo teisingo rūstybės. Ši eilutė tai nurodo: Dievo teisingumas terorizuoja visas kaltas žmonijos kategorijas.

16 eilutė: „*Jie sakė kalnams ir uoloms: „Griūkite ant mūsų ir paslėpkite mus nuo Sėdinčiojo soste veido ir nuo Avinėlio rūstybės!*»

Pats ėriukas sėdi dieviškajame soste, bet šią valandą jiems prisistato ne užmuštas ėriukas, o „*karalių karalius ir viešpačių Viešpats*“, kuris ateina sutriuškinti savo paskutiniųjų dienų priešus.

17 eilutė: „*Nes atėjo didžioji jo rūstybės diena, ir kas gali išverti?*»

Iššūkis iš tiesų yra „*išgyventi*“, ty išgyventi po Dievo teismo įsikišimo.

Tie, kurie gali „*išgyventi*“ šią baisią valandą, yra tie, kurie ketino mirti pagal Apr 13:15 minimą sekmadienio dekreto planą, pagal kurį dieviškojo šventojo šabo laikytojai turėjo būti sunaikinti žemė. Paaiškinamas tų, kurie ketino juos nužudyti, teroras, atskleistas ankstesnėje eilutėje. Taigi tie, kurie galės išgyventi Jėzaus Kristaus sugrįžimo šlovėje dieną, bus Apr.7 tema, kurioje Dievas atskleis mums dalį savo projekto, kuris susijęs su jais.

dienos adventizmas **užantspauduotas Dievo antspaudu: šabas**

1 eilutė: „ *Po to pamačiau keturis angelus, stovinčius keturiuose žemės kampuose; Jie sulaukė keturis žemės vėjus, kad vėjas nepūtė nei žemėje, nei jūroje, nei ant jokio medžio.* »

Šie „ *keturi angelai* “ yra dangiškieji Dievo angelai, dalyvaujantys visuotiniame veiksme, kurį simbolizuoja „ *keturi žemės kampai* “. „ *Keturi vėjai* “ simbolizuoja visuotinius karus, konfliktus; jie taip „ *suvaržomi* “, užkertami kelią, blokuojami, o tai lemia visuotinę religinę taiką. Katalikybės simbolis „ *jūra* “ ir *reformatų tikėjimo simbolis* „ *žemė* “ taikosi vienas su kitu. Ir ši ramybė taip pat liečia „ *medį* “, žmogaus kaip individo įvaizdį. Istorija byloja, kad šią taiką įvedė susilpnėjusi popiežiaus valdžia, kurią sutriuškino prancūzų nacionalinis ateizmas 1793–1799 m., kai mirė popiežius Pijus VI, kalinamas Citadelės kalėjime Valence-sur-Rhône, kur aš gimiau ir gyvenu. Šis veiksmas priskiriamas „ *žvėriui, kuris kyla iš gelmių* “ Apr.11:7. Apr.8:12 jis taip pat vadinamas „ *4-uuju trimitu* “. Po jos Prancūzijoje imperinis Napoleono I režimas, kurį Apo.8:13 ^{simbolizavo} „ *erelis* “, išlaikys savo valdžią konkordate reabilituotai katalikų religijai.

2 eilutė: „ *Ir aš pamačiau kitą angelą, kylantį link tekančios saulės, laikantį gyvojo Dievo antspaudą; Jis garsiai šaukė keturiems angelams, kuriems buvo duota pakenkti žemei ir jūrai, ir tarė :*

„ *Tekanti saulė* “ reiškė Dievą, aplankantį savo žemiškąją kaimenę Jėzuje Kristuje (Luko 1:78). „ *Gyvojo Dievo antspaudas* “ pasirodo Jėzaus Kristaus dangiškoje stovykloje. „ *Garsiu balsu* “, patvirtinančiu jo valdžią, angelas duoda įsakymą visuotinėms demoniškomis angelų jėgoms, gavusioms iš Dievo leidimą „ *daryti žalos* “, „ *žemei* “ ir „ *jūrai* “, protestantams. tikėjimui ir Romos katalikų tikėjimui. Šios dvasinės interpretacijos netrukdo pažodiniam pritaikymui, kuris bus susijęs su mūsų kūrinių „ *žeme, jūra ir medžiais* “; *kurių būty sunku išsvengti naudojant branduolinius ginklus* „ *šeštojo trimito* “ iš Apr.9:13–21 metu .

3 eilutė: „ *Nedaryk žalos nei žemei, nei jūrai, nei medžiams, kol neužantspaudavome savo Dievo tarnų kaktų.* »

Ši detalė leidžia nustatyti išrinktųjų antspaudavimo veiksmo pradžią nuo 1843 m. pavasario iki 1844 m. rudens. Būtent po 1844 m. spalio 22 d. pirmasis adventistas, kapitonas Džozefas Beitsas, buvo užantspauduotas įvaikinant, atskirai, septintosios dienos šabo poilsis. Netrukus jį pamėgdžios visi dabartiniai jo broliai ir seserys adventistai. Užantspaudavimas prasidėjo po 1844 m. spalio 22 d. ir tęsis „ *penkis mėnesius* “, išpranašautus Apr.9:5-10; „ *penki mėnesiai* “ arba 150 realių metų pagal Ezé.4:5-6 dienos-metų kodą. Šie 150 metų buvo pranašauti už religinę taiką. Nusistovėjusi taika buvo palanki „Septintosios dienos adventistų“ žinios, šiandien atstovaujamos visose Vakarų šalyse ir kur tik įmanoma, skelbimui ir visuotiniam vystymui. Adventistų misija yra visuotinė, todėl ji priklauso tik nuo Dievo. Todėl jai nėra ko gauti iš kitų krikščioniškų išpažinčių ir, kad būtų palaiminta, ji turi pasikliauti tik Jėzaus Kristaus, savo dangiškojo vadų vado, duodančiu „Šventosios Biblijos“ skaitymo supratimą, įkvėpimu; Biblija, rašytinis Dievo žodis, kuris atstovauja jo „ *du liudytojams* “ Apr.11:3. 1844 m. prasidėjęs Dievo garantuotas taikos laikas baigsis 1994 m. rudenį, kaip parodys Apžvalgos 9 studijos.

Svarbi pastaba dėl „Dievo antspaudo“: vien šabo neužtenka, kad pateisintų jo, kaip „ *Dievo antspaudo* “, vaidmenį. Antspaudas reiškia, kad jį lydi Jėzaus paruošti darbai savo šventiesiems: meilė tiesai **ir pranašiška tiesa** bei vaisiaus, pateikto 1 Kor.13, liudijimas. Daugelis, kurie laikosi šabo neatitikdami šių kriterijų, jį apleis, kai iškils mirties grėsmė dėl jo praktikos. Šabas nėra paveldimas, Dievas duoda jį išrinktajam, kaip ženklą, **kad jis priklauso jam**. Pagal Ez.20:12-20: „ *Aš taip pat daviau jiems savo šabus kaip ženklą tarp manęs ir jų, kad jie žinotų, jog Aš esu Viešpats, kuris juos pašventinu.../...Šventink mano šabus, kad jie būtų ženklas tarp manęs ir tavęs, iš kurio būtų žinoma, kad aš esu VIEŠPATS, tavo Dievas* “. Neprieštaraudami tam, kas ką tik pasakyta, o norėdami jį patvirtinti, skaitome 2 Tim.2:19: „ Vis dėlto tvirtas Dievo pamatas tebėra stovėjęs, jo **antspaudu tarnaujantys žodžiai** : *Viešpats pažįsta tuos, kurie priklauso jam* ; ir: *Kas šaukia Viešpaties vardą, tesitraukia nuo neteisybės.* »

4 eilutė: „ *Ir aš išgirdau užantspauduotųjų skaičių šimtas keturiasdešimt keturi tūkstančiai iš visų Izraelio vaikų giminių* .

Apaštalas Paulius Rom.11 per atvaizdą pademonstravo, kad atsivertę pagonys yra įskiepyti į patriarcho Abraomo, kuriuo žydai teigia esą, šaknį. Tikėjimo išgelbėti, kaip ir jis, šie atsivertę pagonys yra dvasinis 12 Izraelio genčių tęsinys. Kūniškasis Izraelis, kurio ženklas buvo apipjaustymas, krito, atiduotas velniui, nes atsisakė Mesijo Jėzaus. Krikščionių tikėjimas, kuris nuo 321 m. kovo 7 d. pateko į apostazę, taip pat yra dvasinis Izraelis, kuris nuo tos datos krito. Čia Dievas mums padovanoja autentišką dvasinį Izraelį, jo palaiminimą nuo 1843 m. Jis atlieka visuotinę Septintosios dienos adventizmo misiją. Ir jau minėtas skaičius „ *144 000* “ nusipelno paaiškinimo. To negalima suprasti pažodžiui, nes palyginus Abraomo palikuonis su „ *dangaus žvaigždėmis* “, šis skaičius atrodo per mažas. Dievui Kūrėjui skaičiai kalba tiek pat, kiek raidės. Būtent tada turime suprasti, kad terminas „ *skaičius* “ šioje eilutėje neturėtų būti aiškinamas kaip skaitinis dydis, o kaip dvasinis kodas, nurodantis religinį elgesį, kurį Dievas laimina ir

išskiria (kurį jis pašventina). Taigi „144 000“ paaiškinama taip: $144 = 12 \times 12$ ir $12 = 7$, Dievo skaičius + 5, žmogaus skaičius = Dievo ir žmogaus sąjunga. Šio skaičiaus kubas yra tobulumo simbolis ir jo kvadratas, jo paviršiaus simbolis. Šios proporcijos bus tokios kaip naujosios Jeruzalės, aprašytos Apr.21 :16 dvasiniame kodekse. Kitas žodis „tūkstantis“ simbolizuoja nesuskaičiuojamą daugybę. Tiesą sakant, „144 000“ reiškia daugybę tobulų atpirktų vyrų, sudariusių sandorą su Dievu. Ši nuoroda į Izraelio gentis neturėtų mūsų nustebinti, nes Dievas neatsisakė savo projekto, nepaisant nesėkmingų jo sąjungų su žmonėmis. Žydų modelis, pateiktas nuo išvykimo iš Egipto, neapsiėjo ir Kristaus be priežasties. Ir per savo krikščioniškąją tiesą bei pagarbą visiems jo įsakymams, ypač šabo įsakymams, ir atkurtoms moralinėms, sveikatos ir kitoms apeigoms, Dievas nustato, kad paskutinių dienų ištikimame disidentiškame adventizme Izraelio modelis atitinka jo įsakymus. idealus. Pridurkime, kad 4-ojo ^{įsakymo} tekste Dievas apie šabą savo Išrinktiesiems sako: „Tu turi šešias dienas atlikti visus savo darbus ... bet septintoji ^{yra} VIEŠPATIES, tavo Dievo, diena“. Pasirodo, 6 24 valandų dienos sudaro 144 valandas. Taigi galime daryti išvadą, kad 144 000 užantspauduotųjų yra ištikimi šios dieviškosios apeigos stebėtojai. Ši pagarpa jų gyvenimui persmelkia šešias dienas, skirtas jų pasaulietiniams darbams. Tačiau septintą ^{dieną} jie gerbia šio įsakymo šventą poilsio objektą. Šio „adventisto“ Izraelio dvasinis pobūdis bus parodytas tolesnėse 5–8 eilutėse. Cituojami hebrajų patriarchų vardai nėra tie, kurie sudarė kūniškąjį Izraelį. Tie, kuriuos Dievas pasirinko, yra tik tam, kad neštis paslėptą žinią, pateisinančią savo kilmę. Kaip ir „septynių susirinkimų“ pavadinimai, „dvylikos genčių“ pavadinimai neša dvigubą žinią. Paprasčiausią atskleidžia jų vertimas. Tačiau turtingiausia ir sudėtingiausia remiasi kiekvienos mamos pareiškimais, kai ji pateisina vardo davimą savo vaikui.

5 eilutė: „Iš Judo giminės dvylika tūkstančių užantspauduotų; iš Rubeno giminės dvylika tūkstančių; iš Gado giminės dvylika tūkstančių; »

Skaičius „dvylika tūkstančių užantspauduotų“ kiekvienam vardui reiškia: daugybę žmonių, susijungusių su Dievu, užantspauduotu per šabą.

Judas : Garbė Viešpačiui; Motiniški žodžiai Pr 29:35: „Aš šlovinsiu VIEŠPATĮ“.

Rubenas : Pamatyk sūnų; motiniški žodžiai iš Pradžios 29:32: „Jehova matė mano pažeminimą“

Gadas : Laimė; motiniški žodžiai iš Pr.30:11: „Kokia laimė! »

6 eilutė: „Iš Ašero giminės dvylika tūkstančių; iš Naftalio giminės dvylika tūkstančių; iš Manaso giminės dvylika tūkstančių; »

Skaičius „dvylika tūkstančių užantspauduotų“ kiekvienam vardui reiškia: daugybę žmonių, susijungusių su Dievu, užantspauduotu per šabą.

Ašeris : Laimingas: motiniški žodžiai iš Pr.30:13: „Kokia aš laiminga! »

Naftalis : Kova: motiniški žodžiai iš Pr 30:8: „Dieviškai kovojau su savo seserimi ir nugalėjau“.

Manasas : Užmiršimas: tėviški žodžiai iš Pr 41:51: „Dievas privertė mane pamiršti visus mano sielvartus“.

7 eilutė: „ iš Simeono giminės dvylika tūkstančių; iš Levio giminės dvylika tūkstančių; iš Isacharo giminės dvylika tūkstančių; » Kiekvieno vardo skaičius „, dvylika tūkstančių užantspauduotų “ reiškia: daugybę žmonių, susijungusių su Dievu, užantspauduotus per šabą.

Simeonas : Išgirskite: motiniškus žodžius iš Pr 29:33: „, *YĖŠ išgirdo, kad aš nemyli* “.

Levis : Pridedu: motiniški žodžiai iš Pr 29:34: „, *Šį kartą mano vyras prisiriš prie manęs* “.

Isacharas : Atlyginimas: motiniški žodžiai iš Pr.30:18: „, *Dievas davė man atlyginimą* “.

8 eilutė: „, iš Zabulono giminės dvylika tūkstančių; Juozapo giminės dvylika tūkstančių; iš Benjamino giminės dvylika tūkstančių užantspauduotų. »

Skaičius „, dvylika tūkstančių užantspauduotų “ kiekvienam vardui reiškia: daugybę žmonių, susijungusių su Dievu, užantspauduotu per šabą.

Zebulonas : Būstas: motinos žodžiai Pr 30:20: „, *Šį kartą mano vyras gyvena su manimi* “.

Juozapas : Jis pašalina (arba prideda): motiniškus žodžius iš Pradžios 30:23-24: „, *Dievas pašalino mano priekaištus... / (... tegul VIEŠPATS prideda man dar vieną sūnų)* “

Benjaminas : Dešiniojo sūnus: motinos ir tėvo žodžiai iš Pr.35:18: „, *Ir kai ji ruošėsi atsisakyti vaiduoklio, nes miršta, ji davė jam vardą Benoni* (mano liūdesio sūnus), *bet tėvas jį pavadino Benjaminu* (dešiniojo sūnumi).

Šie 12 vardų ir motiniški bei tėviški žodžiai išreiškia patirtį, kurią išgyveno paskutinė Dievo atrinkta adventistų asamblėja; „, *nuotaka paruošta* “ savo Sužadėtiniiui Kristui Apr.19:7. Pateikta pavarde „, *Benjaminas* “ Dievas pranašauja galutinę savo Išrinktojo padėtį, kuriai maištaujantys žmonės grasina mirtimi. Tėvo, Izraelio, primestas vardo pakeitimas pranašauja Dievo įsikišimą jo išrinktųjų naudai. Jo šlovingas sugrįžimas apverčia situaciją. Tie, kurie ketino mirti, yra pašlovinami ir pakeliami į dangų, kur prisijungia prie Jėzaus Kristaus, visagalio ir šlovingo Dievo Kūrėjo. Posakis „, *Teisės sūnūs*“ įgauna visą pranašišką prasmę: teisė buvo Išrinktieji, arba paskutinis dvasinis Izraelis, ir jos sūnūs, atpirkti išrinktieji, kurie ją sudaro. Be to, tai yra avys, padėtos Viešpaties dešinėje (Mt.25:33).

9 eilutė: „, *Po to pažiūrėjau ir štai buvo didžiulė minia, kurios niekas negalėjo suskaičiuoti, iš visų tautų, genčių, tautų ir kalbų. Jie stovėjo priešais sostą ir prieš Avinėlj, apsivilkę baltais drabužiais ir su palmių šakelėmis rankose.* »

Ši „, *didelė minia, kurios niekas negalėjo suskaičiuoti* “ patvirtina ankstesnėse eilutėse nurodytą „, *skaičių* “ „, *144 000*“ ir „, *12 000*“ dvasiškai užkoduotą simbolinį pobūdį . Be to, aliuzija į Abraomo palikuonis daroma posakiu: „, *niekas negalėjo jų suskaičiuoti* “; Kalbant apie „, *dangaus žvaigždes* “, kurias Dievas jam parodė sakydamas: „, *Tokie bus tavo palikuonys* “. Jų kilmė yra įvairi, *kilusi iš kiekvienos tautos, kiekvienos genties, kiekvienos tautos, kiekvienos kalbos* ir kiekvienos eros. Tačiau šio skyriaus tema ypač skirta naujausiai adventistų žiniai apie Dievo duotą visuotinumą. Jie dėvi „, *baltus drabužius* “, nes buvo pasirengę mirti kaip kankiniai, pasmerkti mirčiai paskutiniųjų maištininkų

paskelbtu dekretu pagal Apr.13:15. Jų rankose laikomi „*delnai*“ simbolizuoja pergalę prieš nusidėjėlių stovyklą.

eilutė : „*Ir jie šaukė garsiu balsu, sakydami: Išganymas priklauso mūsų Dievui, sėdinčiam soste, ir Avinėliui.*»

Veiksmas primena Jėzaus Kristaus sugrįžimo šlovėje kontekstą, lygiagrečiai su sukilėlių stovyklos reakcijų aprašymu, aprašytu Apr.6:15-16. Čia išgelbėtų išrinktų pareigūnų pastabos yra absoliuti priešingos sukilėlių pastaboms. Toli gražu jų negąsdina Kristaus sugrįžimas juos džiugina, nuramina ir gelbsti. Sukilėlių užduotas klausimas „*Kas gali išgyventi?*» gauna savo atsakymą čia: adventistai, kurie liko ištikimi misijai, kurią Dievas jiems patikėjo iki pasaulio pabaigos rizikuodami savo gyvybe, jei reikia. Ši ištikimybė grindžiama jų įsipareigojimu gerbti šventąjį šabą, kurį Dievas pašventino nuo pat pasaulio sukūrimo, ir jų meile Jo pranašiskam žodžiui. Taip yra juo labiau, nes dabar jie žino, kad šabas pranašauja didžiąją septintojo tūkstantmečio likusį laikotarpį, į kurį, pergalę po Jėzaus Kristaus, jie galės patekti priimdami Jo vardu pažadėtą amžinąjį gyvenimą.

11 eilutė: „*Ir visi angelai stovėjo aplink sostą, vyresniusius ir keturias būtybes; ir jie nusilenkė veidais prieš sostą, prieš Dievą,*

Mums pateikta scena primena įėjimą į didįjį dangiškąjį Dievo poilsį. Mes randame vaizdų iš 4 ir 5 skyrių, kuriuose nagrinėjama ši tema.

12 eilutė: „*sakydami: Amen! Šlovė, šlovė, išmintis, padėka, garbė, jėga ir galybė mūsų Dievui per amžių amžius. Amen!*»

Džiaugiamės šia gražia žemiškojo išganymo pabaiga, angelai išreiškia savo džiaugsmą ir dėkingumą gėrio Dievui, kuris yra mūsų Kūrėjas, jų, mūsų, tam, kuris ėmėsi iniciatyvos atpirkti išrinktųjų žemiškąsias nuodėmes. , ateinantis įsikūnyti į žmogaus kūno silpnumą, iškentėti žiaurią mirtį, kurios reikalauja jo teisingumas. Daugybė nematomų akių sekė kiekvieną šio išganymo plano etapą ir stebėjosi didingu Dievo meilės parodymu. Pirmas jų pasakytas žodis yra „*Amen!* Tikrai! Tai tiesa! Nes Dievas yra tiesos Dievas, Tikrasis. Antrasis žodis yra „*pagirti*“, tai taip pat buvo pirmasis 12 genčių pavadinimas: „*Judas*“ = pagyrimas. Trečias žodis yra „*šlovė*“ ir Dievas pagrįstai rūpinasi savo šlove, nes jis primins ją Apo.14:7, kad pareikalauti jos unikalios Dievo kūrėjo titulu iš tų, kurie pretenduoja į jo išganymą nuo 1843 m. Ketvirtasis žodis yra „*išmintis*“. . Išnagrinėjus šį dokumentą, siekiama, kad jį atrastų visi jo išrinkti pareigūnai. Ši dieviškoji išmintis pranoksta mūsų vaizduotę. Subtilumas, proto žaidimai, viskas yra dievišku formatu. Penkta ateina „*padėkos diena*“. Tai religinė padėkos forma, kuri atliekama *šventais žodžiais ir darbais*. Šeštoje klasėje ateina „*garbė*“. *Tuo maištininkai* Dievą labiausiai nuvylė. Jie elgėsi su juo panieka, mesdami išškų jo atskleistai valiai. Priešingai, išrinkti pareigūnai pagal savo galimybes suteikė jam teisėtai jam priklausančią garbę. Septintoje ir aštuntoje ateina „*galia ir jėga*“. Šie du įpareigojantys dalykai buvo būtini norint nuversti žemės tironus, sutriuškinti įžūlius maištininkus, kol jie dar valdė žemę. Be šios *galios* ir *stiprybės* paskutiniai išrinktieji būtų mirę, kaip ir daugelis kitų kankinių per krikščionybę.

13 eilutė : „*Vienas iš vyresniųjų man atsakė: „Kas jie yra baltais drabužiais ir iš kur jie atsirado? »*

baltų rūbų “ simbolio ypatumus, susijusius su „ *baltais* “ drabužiais, aprašytais Apr.3:4, ir „ *dailiu linu* “, kuris Apr.19:8 reiškia „ *Teisingi šventųjų darbai* “ galutinio laiko „*paruoštos nuotakos* “ tebūnie, ištikimas paskutiniųjų laikų adventizmas, pasiruošęs paėmimui į dangų.

14 eilutė: „ *Aš jam pasakiau: mano viešpatie, tu tai žinai. Ir jis man pasakė: Tai yra tie, kurie ateina iš didelio suspaudimo. jie išplovė savo drabužius ir išbalino juos avinėlio kraujyje.* »

„ *Baltus chalatus* “, kuriuos dėvi kai kurie seni vyrai, Žanas iš tikrųjų gali tikėtis atsakymo iš vieno iš jų. Ir ateina laukiamas atsakymas: „ *Jie yra tie, kurie ateina iš didžiojo suspaudimo* “, tai yra, išrinktieji, religinių karų ir ateizmo aukos ir kankiniai, kaip mums apreiškė „ *5-asis antspaudo* “. Apr.6:9–11: „ *Kiekvienam buvo duotas po baltą chalatą; ir jiems buvo liepta dar kurį laiką pailsėti, kol bus baigtas jų bendratarnų ir brolių, kurie turėjo būti nužudyti kaip jie, skaičius.* » Apr.2:22 „ *didysis suspaudimas* “ reiškia Prancūzijos ateistinio revoliucinio režimo žudymą, įvykdytą tarp 1793 ir 1794 metų. Patvirtinimui, Apr.11:13, skaitome: „ *...septyni tūkstančiai vyrų žuvo per tai. žemės drebėjimas* “; „ *Septyni* “ – religingai, o „ *tūkstantis* “ – daugybei. Prancūzijos revoliucija yra tarsi žemės drebėjimas, kuris taip pat žudo Dievo tarnus. Tačiau šis „ *didysis suspaudimas* “ buvo tik pirmoji šio pasiekimo forma. Antroji jo forma bus pasiekta „ *6-uoju trimitu* “ Rev.9, 11 red. redagavimo subtilumas atskleis šį faktą. Daugybė neištikimų krikščionių bus nubausti per Trečiąjį pasaulinį karą, kurį simbolizuoja ir patvirtina „ *6-asis trimitas* “. Tačiau nuo 1843 m. Dievas atrinko išrinktuosius, kuriuos jis pašventina, ir paskutiniuosius, kuriuos jis išskiria, jo akyse yra per brangūs, kad būtų sunaikinti. Jis paruošia juos paskutiniam žemiškojo išganymo istorijos liudijimui; ištikimybės liudijimą, kurį jie duos jam likdami ištikimi jo septintosios dienos šabai, net kai sukilėlių stovykla grasina mirtimi. Šis paskutinis Dievo plano išbandymas atskleidžiamas žinutėje, perduotoje „ *Filadelfijai* “ Apr 3:10 ir Apr 13:15 (mirties nutarimas). Dievui ketinimai yra verti veiksmo, ir tiek, kiek jie, išmėginti, prisiima mirties pavojų, yra jo priskiriami kankinių grupei, todėl jiems priskiriami „ *balto drabužio* “ tikrieji kankiniai. Jie išvengs mirties tik dėl išganingo Jėzaus Kristaus įsikišimo. Šiame paskutiniame išbandyme, po antrojo „ *didžiojo suspaudimo* “, liudydami apie savo ištikimybę, jie savo ruožtu „ *išplaus savo drabužius ir išbalins juos avinėlio kraujyje* “, likdami ištikimi iki mirties jiems bus grasinama. Pasibaigus šiam paskutiniam tikėjimo išbandymui, skaičius tų, kurie taip turėjo mirti kaip kankiniai, bus baigtas ir mirtingasis „ *penktojo antspaudo* “ kankinių šventųjų „ *poilsis* “ baigsis jų prisikėlimu. Nuo 1843 m., o ypač nuo 1994 m., Dievo atliktas pašventinimo darbas daro jį nenaudingą, o tikro išrinktojo, kuris liko gyvas ir ištikimas iki jo sugrįžimo valandos, ir malonės laiko pabaigos, einančios prieš jį, mirtis jį dar labiau paverčia nenaudingas.

eilutė : „ *Dėl šios priežasties jie yra priešais Dievo sostą ir tarnauja Jam dieną ir naktį jo šventykloje. Tas, kuris sėdi soste, pasistatys virš jų palapinę;* »

Suprantame, kad Dievui tokio tipo išrinktieji atstovauja ypač aukštam elitui. Jis suteiks jam ypatingų pagyrimų. Šioje eilutėje Dvasia vartoja du konjugacijos laikus – dabartį ir ateitį. Esamuoju laiku konjuguoti veiksmažodžiai „ *jie yra* “ ir „ *jam tarnauja* “ atskleidžia jų elgesio tęstinumą jų kūno kūne, kuris

yra juose gyvenančio Dievo šventykla. Ir šis veiksmas bus tęsiamas danguje po Jėzaus Kristaus paėmimo. Ateityje Dievas atsako į jų ištikimybę: „*Tas, kuris yra soste, pasistatys virš jų palapinę*“ amžinai.

16 eilutė: „*Jie nebealks ir nebetroks, nei saulė, nei jokia kaitra.*»

Pabaigoje išrinktiesiems adventistams šie žodžiai reiškia, kad jie buvo „*alkani*“, netekę maisto, ir „*ištroškę*“, nes jų kankintojai ir kalėjimo prižiūrėtojai atėmė vandenį. „*Saulės ugnis*“, kurios „*šiluma*“ sustiprėja ketvirtą kartą iš septynių paskutinių Dievo negandų, juos sudegins ir privertė kentėti. Bet taip pat popiežiaus inkvizicijos laužų ugnis, kitos rūšies „*karštis*“, „*penktojo antspaudo*“ kankiniai buvo praryti arba kankinami. Žodis „*karštis*“ *taip pat susijęs su įprastų ir atominių ginklų ugnimi, naudojama šeštojo trimito kontekste*. Išgyvenusieji ši pastarąjį konfliktą praeis per ugnį. Tai niekada nepasikartos amžinajame gyvenime, į kurį pateks tik išrinktieji.

17 eilutė: „*Nes Avinėlis, esantis sosto viduryje, ganys juos ir ves prie gyvybės vandens šaltinių, o Dievas nušluostys kiekvieną ašarą nuo jų akių.*»

„*Avinėlis*“ iš tikrųjų taip pat yra gerasis Ganytojas, kuris ganys savo mylimas avis. Jo dieviškumą čia dar kartą patvirtina jo padėtis „*sosto viduryje*“. Jo dieviškoji galia veda jo išrinktuosius „*prie gyvenimo vandens šaltinių*“, simbolinio amžinojo gyvenimo įvaizdžio. Ir taikydamasis į galutinį kontekstą, kuriame grįžę jo paskutiniai išrinktieji verks, jis „*nušluos kiekvieną ašarą nuo jų akių*“. Tačiau ašaros taip pat buvo dalis visų jo išrinktųjų, su kuriais buvo netinkamai elgiamasi ir kurie buvo persekiojami per visą krikščioniškosios eros istoriją, dažnai iki paskutinio atodūsio.

Pastaba: nepaisant mūsų laikais, 2020 m., pastebėtų klaidinančių pasirodymų, kai tikrasis tikėjimas, atrodo, išnyko, Dievas pranašauja „daugybės“ atsivertimą ir išgelbėjimą, kilusią iš visų rasinių, etninių ir kalbinių žemės kilmės. Tai tikra privilegija, kurią jis suteikia savo išrinktiems pareigūnams žinoti, kad pagal Apr. 9:5-10 supratimo ir visuotinės religinės taikos laiką jis užprogramavo tik „150“ metų (arba *penkeriems pranašiškiems*) . *mėnesius*) nuo 1844 iki 1994 metų. Ši išskirtinį tikrojo išrinktojo kriterijų Dvasia cituoja savo žinutėje Apr.17:8: „*Žvėris, kurį matei, buvo ir jis nebėra. Ji turi pakilti iš bedugnės ir eiti į pražūtį. Ir tie, kurie gyvena žemėje, kurių vardai nebuvo įrašyti į gyvenimo knygą nuo pasaulio sukūrimo, stebėsis, kai pamatys žvėrį, nes jis buvo ir nebėra, ir kad jis vėl pasirodys.*» **Tikrai išrinktieji nenustebs**, kai pamatys, kad išsipildo tai, ką Dievas jiems paskelbė per savo pranašišką žodį.

Apreiškimas 8: Pirmieji keturi trimitai **Pirmosios keturios Dievo bausmės**

1 eilutė: „ *Kai jis atplėšė septintąjį antspaudą, danguje maždaug pusvalandį stojo tyla.* »

Septintojo antspaudu “ atplėšimas yra nepaprastai svarbus, nes jis leidžia iki galo atidaryti Apreiškimo knygą „ *užantspauduota septyniais antspaudais* “ pagal Apr.5:1. Tyla, žyminti šį atidarymą, suteikia veiksmui išskirtinio iškilmingumo. Jis turi du pagrindimus. Pirmoji yra idėja apie dangaus ir žemės santykių nutrūkimą, atsiradusį dėl šabo atsisakymo 321 m. kovo 7 d. Antroji

paaiškina taip: tikėjimu aš tapau ši „*septintąjį antspaudą*“ su gyvojo Dievo *antspaudas*“ 7 skyriuje, kuris, mano nuomone, žymi šventą šabą, kurį Dievas pašventino nuo pat pasaulio sukūrimo. Jis priminė jo svarbą, įtraukdamas ketvirtąjį iš dešimties įsakymų. Ir ten aš atradau įrodymų, atskleidžiančių jos didžiulę svarbą Dievui, mūsų didingajam Kūrėjui. Bet jau Pradžios knygoje pastebėjau, kad septintoji diena buvo pateikta atskirai 2 skyriuje. Pirmosios šešios dienos aptariamos 1 skyriuje. Be to, septintoji diena, kaip ankstesnės, nėra uždaroma formule „*ten buvo vakare ir ryte*“. Šis ypatumas pateisinamas pranašišku jos vaidmeniu septintajame Dievo išganymo projekto tūkstantmetyje. Septintasis tūkstantmetis, esantis po Jėzaus Kristaus krauju atpirktų išrinktųjų amžinybės ženklu, yra tarsi diena be pabaigos. Patvirtindamas šiuos dalykus, pateikiant hebrajiškoje Biblijoje, Toroje, ketvirtojo įsakymo tekstas yra atskirtas nuo kitų ir prieš jį yra ženklas, reikalaujantis pagarbios tylos. Šis ženklas yra raidė „Pé“ iš hebrajų kalbos, todėl išskirta, žyminti teksto lūžį, pavadinta „pétuhot“. Todėl septintosios dienos sabatinis poilsis turi visišką pateisinimą, kodėl Dievas jį tam tikru būdu pažymėjo. Nuo 1843 m. pavasario jis prarado tradicinį protestantų tikėjimą, katalikų „sekmadienio“ paveldėtoją. Ir nuo to paties išbandymo, bet 1844 m. rudenį, Ezė.20:12-20 vėl tapo priklausymo Dievui ženklu: „*Aš taip pat daviau jiems savo šabatus kaip ženklą tarp savęs ir jų. jie gali žinoti, kad aš esu VIEŠPATS, kuris juos pašventinu.../...Šventink mano šabus, kad jie būtų ženklas tarp manęs ir jūsų, iš kurio būtų žinoma, kad aš esu Jahvė tavo Dievas.*» Tik per jį išrinktasis gali įeiti į Dievo paslaptį ir atrasti tikslią savo apreiškto projekto programą.

Be to, 8 skyriuje Dievas sukelia prakeikimo pranešimų sekas. Tai verčia mane pažvelgti į šabo tiesą prakeikimo aspektu, kurį nuo 321 m. kovo 7 d. krikščionys apleido grandinėmis per visą krikščionišką epochą. Tai patvirtins ir ateinanti eilutė, susiedama šabo temą su „*septyniais trimitais*“, „septynių dieviškųjų bausmių“ simboliais, kurie smogs 321 m. kovo 7 d. krikščionių neištikimybei.

2 eilutė: „*Ir aš pamačiau septynis angelus stovinčius priešais Dievą, ir jiems buvo duoti septyni trimitai.*»

Pirmoji iš privilegijų, gautų pašventinus septintosios dienos šabą, kurį pats pašventino Dievas, yra suprasti, kokią reikšmę jis suteikia „*septynių trimitų*“ temai. Pagal pateiktą požiūrio formą ši tema visiškai atveria išrinktojo intelektą. Kadangi tai įrodo Dan.8:12 cituojamą Dievo kaltinimą „*nuodėme*“ krikščionių susirinkimui. Iš tiesų, šios „septynios bausmės“ Dievas nepaskirtų, jei šios nuodėmės nebūtų. Be to, atsižvelgiant į Kunigų 26 skyrių, šios bausmės pateisinamos neapykanta jo įsakymams. Senojoje Sandoroje Dievas jau buvo priėmęs tą patį principą – bausti už neištikimąjį ir sugedusį kūnišką Izraelį. Dievas kūrėjas ir įstatymų leidėjas, kuris nesikeičia, mums pateikia gražų to įrodymą. Abiem sandoroms taikomi tie patys paklusnumo ir ištikimybės reikalavimai.

trimitų“ temos leis pademonstruoti nuoseklų visų krikščionių religijų pasmerkimą: katalikų, stačiatikių, protestantų nuo 1843 m., taip pat adventistų nuo 1994 m. Tai taip pat atskleidžia visuotinę „*šeštojo trimito*“ bausmę. sumušti juos kartu nepasibaigus bandomajam laikotarpiui. Taigi galime įvertinti jo svarbą. „*Septintasis trimitas*“, susijęs su Kristaus sugrįžimu, tiesioginiu Dievo veikimu,

bus nagrinėjamas atskirai, kaip ir šabas, 11 skyriuje, tada jis bus plačiau plėtojamas 18 ir 19 skyriuose.

Per pastaruosius 17 amžių nuo 321, tiksliau 1709 metų, 1522 metai buvo pažymėti prakeikimais, kuriuos sukėlė šabo pažeidimas iki jo atkūrimo, numatyto 1843 metais Dan.8:14 dekrete. Ir nuo tos atkūrimo datos iki Jėzaus Kristaus sugrįžimo 2030 m. šabas buvo palaimintas tik 187 metus. Todėl šabas ilgiau neištikimiams žmonėms atnešė žalos nei naudos ištikimiesiems išrinktiesiems. Prakeikimas laimi, todėl ši tema turi savo vietą šiame 8 skyriuje, kuriame pristatomi dieviškieji prakeikimai.

3 eilutė: „ *Atėjo kitas angelas ir atsistojo ant aukuro su auksiniu smilktyvu. Jie davė jam daug smilkalų, kad jis galėtų juos aukoti su visų šventųjų maldomis ant auksinio aukuro, kuris yra priešais sostą.* »

Danieliaus 8:13, paminėję „ *sunaikinančią nuodėmę* “, regėjimo šventieji iššaukė „ *amžiną* “, kuris buvo susijęs su „ *neperduodama* “ Jėzaus Kristaus „dangiška“ *kunigyste*, pagal Žyd.7:23. Žemėje nuo 538 m. popiežiaus režimas jį atėmė pagal Dan.8:11. 1843 m. susitaikymui su Jėzumi Kristumi reikėjo ją gražinti. Tai yra temos, kurią nagrinėjame šioje 3 eilutėje, tikslas. Ji atveria dangų ir parodo mums Jėzų Kristų, atliekantį simbolinį dangiškojo vyriausiojo kunigo užtarėjo vaidmenį už savo išrinktųjų nuodėmes ir tik juos. Turėkite omenyje, kad žemėje nuo 538 iki 1843 metų šią sceną ir šį vaidmenį parodijuoja ir uzurpuoja Romos katalikų popiežių veikla, kuri laikui bėgant perima vienas kitą ir nuolat žlugdo Dievą dėl jo teisėtos aukščiausios suverenios teisės.

Kadangi ši Jėzaus Kristaus užtarimo tema pateikiama šiame 8 skyriuje ir nutrūko tuo pačiu metu kaip ir šabas, ji mums taip pat pateikiama kaip prakeikimo aspektas, kai nutraukiamas šis užtarimas krikščioniui. daugybė nesąmoningų pagoniškos romėnų „saulės dienos“ aukų; tai net ir ypač po apgaulingo ir viliojančio pavadinimo pakeitimo: „Sekmadienis“: Viešpaties diena. Taip, bet iš kurio lordo? Deja! Žemiau esanti.

4 eilutė: „ *Iš angelo rankos Dievo akivaizdoje su šventųjų maldomis pakilo smilkalų dūmai.* »

„ *Kvepalai* “, lydintys „ *šventųjų maldas* “, simbolizuoja malonų Jėzaus Kristaus aukos kvapą. Būtent Jo meilės ir ištikimybės demonstravimas daro Jo išrinktųjų maldas priimtinas Jo dieviškajam sprendimui. Šioje eilutėje turime atkreipti dėmesį į žodžių „ *rūkas* “ ir „ *šventųjų maldos* “ sąsajų svarbą. Ši detalė bus panaudota Apr.9:2 nurodant netikrų protestantų krikščionių maldas, nes nauja padėtis susidarė 1843 m.

Šioje eilutėje Dievas primena situaciją, kuri vyravo tarp apaštališkojo laiko ir prakeiktos datos 321 m. kovo 7 d. Prieš atleidžiant šabą, Jėzus priėmė išrinktųjų maldas ir užtarė jas savo vardu. Tai mokymo įvaizdis, reiškiantis, kad išlaikomas vertikalus santykis tarp Dievo ir jo išrinktųjų. Taip bus tol, kol jie paliudys ištikimybę jo asmeniui ir jo tiesos mokymui, iki 321 m. 1843 m. Jėzaus kunigystė atnaujins *visą* savo palaimingą veiklą išrinktųjų adventistų šventųjų labai. Tačiau 321–1843 m. reformatoriai gavo naudos iš jo atleidimo, pavyzdžiui, Tiatyros *eros*

5 eilutė: „ *Angelas paėmė smilkytuvą, pripildė jį ugnies nuo aukuro ir numetė ant žemės. Ir pasigirdo balsai, ir griaustinis, ir žaibas, ir žemės drebėjimas.* »

Aprašytas veiksmas yra akivaizdžiai smurtinis. Tai Jėzaus Kristaus užtarimo tarnystės pabaigoje, kai ateina laikas baigti malonės laiką. „*Aukuro*“ vaidmuo baigiasi ir „*ugnis*“, Jėzaus Kristaus atperkamosios mirties atvaizdas, „*numetama ant žemės*“, reikalaujant bausmės iš tų, kurie ją neįvertino, o kai kurių – paniekintus. Pasaulio pabaiga, pažymėta tiesioginiu Dievo įsikišimu, čia iššaukiama pagrindine formule, atskleista Apr.4:5 ir Iš 19:16. Krikščioniškos eros apžvalga baigiasi šiuo „adventistiniu“ Jėzaus Kristaus atėjimu.

Kaip ir šabo atveju, Jėzaus Kristaus dangiškojo užtarimo tema pateikiama kaip prakeikimo nuo 321 iki 1843 m. nuosprendis. Šventieji, kurie suabejoja Dvasia, Dan.8:13, turėjo rimtų priežasčių nori sužinoti, kada „*amžinąją*“ kunigystę perims Jėzus Kristus.

Pastaba : neabejojant ankstesniu aiškinimu, prasmingas antras paaiškinimas. Pagal šį antrąjį aiškinimą Jėzaus Kristaus užtarimo temos pabaiga gali būti siejama su 321 m. kovo 7 d., momentu, kai krikščionims atsisakius šabo, Dievas įsitraukė į pyktį, kurį numalšins Vakarai. krikščionybė, naudojant „*septynius trimitus*“, kilusius iš 6 eilutės. Šis dvigubas paaiškinimas yra dar labiau pateisinamas, nes šabo atsisakymas turi pasekmių iki pasaulio pabaigos, 2030 m., t. Protestantų parama, jų klaidingas reikalavimas jam tarnauti ir jam atstovauti. Tada Jėzus vėl gaus popiežiaus užgrobtos Bažnyčios „*galvos*“ titulą. Iš tiesų, skirtingai nei tikintieji išrinktieji, puolę netikintieji krikščionys nepaisys Dan.8:14 potvarkio ir jo pasekmių iki pasaulio pabaigos; kuris pateisina jų siaubą, kai Jėzus grįžta pagal Apr.6:15-16 mokymą. Iki 2030 m. pirmieji šeši „*trimitai*“ bus atlikti nuo 321 iki 2029 m. „*Šeštuoju trimitu*“, paskutine įspėjimą bausme prieš galutinį sunaikinimą, Dievas labai griežtai baudžia maištingus krikščionis. Po šios šeštosios bausmės jis sudarys sąlygas paskutiniam visuotiniam tikėjimo išbandymui ir šiame kontekste apreiškta šviesa bus paskelbta ir žinoma visiems išgyvenusiems. Pademonstruotos tiesos akivaizdoje išrinktieji ir puolusieji, savo laisvu pasirinkimu, mirties grėsmės akivaizdoje pajudės į savo galutinį likimą, kuris bus: amžinasis gyvenimas išrinktiesiems, galutinė ir absoliuti mirtis. už kritusius.

6 eilutė: „ *Ir septyni angelai, kurie turėjo septynis trimitus, paruošė skambėti.* »

Iš šios eilutės Dvasia siūlo mums naują krikščioniškosios eros apžvalgą, kaip temą „*septyni trimitai*“, tai yra „septynios viena po kitos einančios bausmės“, paskirstytos per visą krikščionišką epochą nuo 321 m. kovo 7 d., metų, kuriais „*nuodėmė*“. buvo oficialiai ir **civiliai** įsteigtas. Prisimenu, kad Apreiškimo 1 prologe pats Kristus „*balsas*“ *jau lyginamas su „ trimito “ garsu* . Šis instrumentas, naudojamas Izraelio žmonėms perspėti, turi visą Apokalipsės apreiškimo prasmę. Įspėjimas įspėja apie priešų paspėstus spąstus.

7 eilutė: „ *Pirmasis skambėjo. Kruša ir ugnis, sumaišyta su krauju, buvo išmesta ant žemės. ir sudegė trečdalis žemės, sudegė trečdalis medžių ir visos žalios žolės.* »

Pirmoji bausmė : ji buvo įvykdyta nuo 321 iki 538 m., kai vadinamosios „barbarų“ tautos įsiveržė į Romos imperiją. Ypač prisimenu „hunų“ žmones, kurių lyderis Attila teisingai pasakė, kad jis yra „Dievo rykštė“. Nelaimė, padegusi dalį Europos; Šiaurės Galijoje, Šiaurės Italijoje ir Panonijoje (Kroatija ir vakarų Vengrija). Jo šūkis buvo: O koks garsus! „Kur mano arklys praeina, žolė nebeauga“. Jo veiksmai puikiai apibendrinti šioje 7 eilutėje; nieko netrūksta, viskas yra. „ *Kruša* “ yra derliaus sunaikinimo simbolis, o „ *ugnis* “ yra sunaudojamų medžiagų sunaikinimo simbolis. Ir, žinoma, „ *kraujas, pralietas žemėje* “ yra smurtinių žmonių gyvybių simbolis. Veiksmažodis „ *išmestas* “ reiškia kūrėjo, įstatymų leidėjo ir gelbėtojo Dievo rūstybę, kuris įkvepia ir vadovauja veikti po „ *numetimo nuo aukuro ugnį* “ 5 eilutėje.

Tuo pat metu Lev.26:14–17 skaitome: „ *Bet jei tu manęs neklausysi ir nevykdysi visų šių įsakymų, jei niekinsi mano įstatus ir jei tavo siela bjaurisi mano sprendimais, tai Jūs nevykdote visų mano įsakymų ir nesulaužote mano sandoros, tai aš jums tai padarysiu. Aš siųsiu ant jūsų siaubą, išnaudojimą ir karštligę, dėl kurių jūsų akys suglebs ir siela kentės; veltui pasėsi savo sėklas: tavo priešai jas praris. Aš atsigręžsiu prieš tave, ir tu būsi nugalėtas prieš savo priešus. tie, kurie tavęs nekenčia, valdys tave, o tu bėgsi nepersekiojamas.* »

8 eilutė: „ *Suskambėjo antrasis. Ir kažkas panašaus į didelį kalną, degantį ugnimi, buvo įmestas į jūrą; ir trečdalis jūros tapo krauju,* „

Antroji bausmė : Šių vaizdų raktas yra Jer.51:24-25: „ *Atmokėsiu Babilonui ir visiems Chaldėjos gyventojams už visą blogį, kurį jie padarė Sionui tavo akyse*“, – sako *YaHWéH*. *Štai aš prieš tave, sunaikinimo kalne, sako Viešpats, tu, kuris sunaikinai visą žemę! Aš ištiesiu ant tavęs ranką, nuversiu tave nuo uolų ir padarysiu tave ugnies kalnu.* » Būtent šioje 8 eilutėje Dvasia primena Romos popiežiaus režimą savo simboliniu pavadinimu „ *Babilonas* “, kuris pasirodys „ *Babilonas puikus* “, Apr.14:8, 17:5 ir 18:2. „Ugnis“ prilimpa prie jos asmenybės, sužadindama tiek tai, kas ją sudegins Kristaus sugrįžimo ir paskutinio teismo metu, tiek tuo, ką ji naudoja neapykanta kurstyti jai pritariančius ir remiančius žmones: Europos monarchus ir jų katalikus. Čia, kaip ir Danieliaus, „ *jūra* “ reiškia žmonių, susijusių su pranašišku apvalkalu; anoniminių tautų, kurios iš esmės liko pagoniškos, nepaisant akivaizdžių krikščionių atsivertimų, žmonija. Pirmoji popiežiaus režimo įkūrimo pasekmė 538 m. buvo pulti žmonės, siekiant juos atversti ginkluota karine jėga. Žodis „ *kalnas* “ reiškia stiprų geografinį sunkumą. Tai yra tas, kuris yra tinkamas apibrėžti popiežiaus režimą, kuris, Dievo priešas, vis dėlto yra pažadinamas jo dieviškos valios; taip siekiama užgrūdinti neištikimų krikščionių religinį gyvenimą, o tai sukelia persekiojimą, kančias ir mirtį tarp jų ir kitų skirtingų religijų tautų. Privaloma religija yra naujovė dėl Dievo šventojo šabo nusižengimo. Esame skolingi jam už nereikalingas Karolio Didžiojo įvykdytas priverstinių atsivertimų žudynes ir popiežiaus Urbono II pradėtus kryžiaus žygių įsakymus, nukreiptus prieš musulmonų tautas; viskas, kas išpranašauta šiame „ *antrame trimitu* “.

9 eilutė: „ *Ir mirė trečdalis būtybių, kurios buvo jūroje, ir trečdalis laivų žuvo* “.

Pasekmės yra universalios ir tęsis iki pasaulio pabaigos. Žodžiai „*jūra*“ ir „*laivai*“ įgis prasmę susirėmimuose su Viduržemio jūros musulmonais, taip pat su Afrikos ir Pietų Amerikos tautomis, kur užkariaujantis katalikų tikėjimas sukels siaubingas vietinių gyventojų žudynes.

Tuo pat metu Lev.26:18-20 skaitome: „*Jeigu tu manęs neklausysi, aš tave septynis kartus labiau nubausiu už tavo nuodėmes. Sulaužysiu tavo stiprybės pasididžiavimą, padarysiu tavo dangų kaip geležį, o žemę kaip varį. Tavo jėgos išsekos veltui, tavo žemė neduos derliaus ir žemės medžiai neduos vaisių.*» Šioje eilutėje Dievas skelbia religinį užgrūdinimą, kuris krikščioniškoje eroje įvyksta Romos perėjimu iš pagonybės į popiežių. Atkreipkime dėmesį į tai, kad šio pokyčio proga romėnų viešpatavimas atsisakė „Kapitolijaus“, kad įkurdintų popiežių Laterano rūmuose, esančiuose būtent ant „Kalijaus“, tai yra, danguje. Griežtas popiežiaus režimas patvirtina išpranašavę religinį užkietėjimą. Krikščioniškojo tikėjimo vaisius pasikeičia. Kristaus švelnumą pakeičia agresija ir žiaurumas; o ištikimybė tiesai virsta neištikimybe ir uolumu religiniam melui.

10 eilutė: „*Suskambėjo trečiasis. Ir nukrito iš dangaus didelė žvaigždė, deganti kaip deglas. ir jis krito ant trečdalio upių ir vandens šaltinių.*»

Trečioji bausmė: sukurtas blogis sustiprėja ir pasiekia viršūnę viduramžių pabaigoje. Mechaninio spausdinimo pažanga paskatino Šventosios Biblijos leidybą. Skaitydami ją išrinkti pareigūnai atranda jame mokomas tiesas. Ji taip pateisina „*dvių liudytojų*“ vaidmenį, kurį Dievas jai duoda Apr 11:3: „*Aš duosiu savo dviem liudytojams galią pranašauti, apsivilkę ašutine, tūkstantį du šimtus šešiasdešimt dienų.*» Remdamasis savo religinėmis dogmomis, katalikų tikėjimas remiasi tik Biblija, kad pateisintų šventųjų vardus, kuriuos dievina savo pavaldinius. Todėl, kad Biblijos turėjimas yra pasmerktas, o jo turėtojas yra kankinamas ir mirtis. Būtent Biblijos tiesos atradimas pateisina šioje eilutėje pateiktą vaizdą: „*Ir nukrito iš dangaus didelė žvaigždė, deganti kaip fakelas.*“ Ugnis vis dar prilimpa prie Romos įvaizdžio, kurį šį kartą simbolizuoja „*didžioji uginga žvaigždė*“, kaip „*didelis degantis kalnas*“. Žodis „*žvaigždė*“ atskleidžia savo teiginį „*apšviesti žemę*“ religiniu požiūriu pagal Pr 1:15; ir tai Jėzaus Kristaus vardu, apie kurį ji teigia esanti tikrojo „*žibinto*“, šviesos nešėjo, su kuriuo jis lyginamas Apo.21:23, atvaizdas. Ji vis dar tokia pat „*puiki*“, kaip ir tada, kai pradėjo, bet jos persekiojama ugnis sustiprėjo, pereinant iš „*degančios*“ būsenos į „*degančią*“. Paaiškinimas paprastas, smerkiamas Biblijos, jos pyktis dar didesnis, nes ji yra priversta atvirai prieštarauti Dievo išrinktiesiems. Tai pagal Apr.12:15-16 verčia pereiti nuo gudrios ir apgaulingos „*gyvatės*“ strategijos prie atvirai persekiojančio „*drakono*“. Jos priešai yra ne tik taikūs ir paklusnūs Dievo išrinktieji, bet ir, visų pirma, priešais jį netikras protestantizmas, labiau politinis nei religinis, nes nepaiso Jėzaus Kristaus įsakymų ir ima ginklus, jis žudo ir žudo tiek pat, kiek katalikų lageryje. „*Trečdalis upių*“, ty dalis krikščioniškosios Europos gyventojų, patyrė katalikų agresiją, kaip ir „*vandenių šaltiniai*“. Šių vandens šaltinių pavyzdys yra pats Dievas pagal Jer.2:13: „*Nes mano tauta padarė dvigubą nuodėmę: jie paliko mane, gyvojo vandens šaltinį, kasti sau cisternas, įtrūkusias cisternas, kurios nesulaiko vandens.*» Daugiskaitoje šioje eilutėje Dvasia „*vandenių šaltiniais*“ žymi išrinktuosius, suformuotus pagal Dievo paveikslą. Jono 7:38 patvirtina, sakydamas: „*Kas mane tiki, iš jo tekės*

gyvojo vandens upės, kaip sako Šventasis Raštas“. » Šis posakis taip pat nurodo vaikų krikšto praktiką, kurie nuo gimimo, nepasitarę, gauna religinę etiketę, kuri pavirs juos nepasirinktos religinės priežasties subjektais. Užaugę jie vieną dieną ims ginklų ir žudys oponentus, nes to iš jų reikalauja religinis etiketas. Biblija smerkia šį principą, nes sako: „*Kas tiki ir bus pakrikštytas, bus išgelbėtas, o kas netikės, bus pasmerktas* (Morkaus 16:16).

11 eilutė: „*Šios žvaigždės vardas yra Pelynas; o trečioji dalis vandenu pavirto pelynu, ir daug žmonių mirė prie vandenu, nes jie buvo kartūs.* »

Priešingai tyram ir troškuli malšinančiam vandeniui, kuris žymi Bibliją, rašytinį Dievo žodį, katalikų mokymas lyginamas su „*pelynu*“, karčiu, toksišku ir net mirtinu gėrimu; tai pateisinama, nes galutinis šio mokymo rezultatas bus „*antrosios paskutinio teismo mirties*“ ugnis. Dalį „*trečdalį*“ žmonių, pakeičia gautas katalikiškas arba klaidingai protestantiškas mokymas. „*Vandenys*“ yra ir žmonės, ir Biblijos mokymas. XVI amžiuje ^{ginkluotos} protestantų grupės netinkamai naudojosi Biblija ir jos mokymu, o pagal šios eilutės paveikslą vyrai buvo nužudyti vyrų ir klaidingo religinio mokymo. Taip yra todėl, kad vyrai ir religinis mokymas tapo kartūs. Teigdamas, kad „*vandenys tapo kartūs*“, Dievas pateikia atsakymą į kaltinimą „*įtarimu pavydu*“, kuris liko neišspręstas nuo Apr.6:6 3-ajame antspaude. Tuo metu, kai išeina jo rašytinis žodis, jis patvirtina kaltinimą svetimavimu, kurį jis pateikia Asamblėjai nuo 321 m. kovo 7 d., o tai buvo prieš oficialią svetimavimą, pavadintą Pergamu 538 m.

Tuo pat metu Lev.26:21-22 skaitome: „*Jeigu tu man priešiniesi ir mane neklausysi, aš tave užpulsiu septynis kartus daugiau pagal tavo nuodėmes. Aš atsiųsiu prieš tave lauko žvėris, kurie atims tavo vaikus, sunaikins tavo gyvulius ir sumažins tave iki kelių, ir tavo keliai bus apšleisti.* » Lygiagretus Lev.26 ir Apreiškimo 3 trimito tyrimas atskleidžia nuosprendį, kurį Dievas vykdo Reformacijos laiko pradžioje. Tikrieji jos išrinktieji lieka taikūs ir atsistatydinę, mirtį ar nelaisvę priima kaip tikri kankiniai. Tačiau, be puikaus jų pavyzdžio, jis mato tik žiaurius „*žvėris*“, kurie dažniausiai susiduria vienas su kitu iš asmeninio pasididžiavimo ir žudo žmones plėšrūnų laukinių gyvūnų žiaurumu. Ši idėja susiformuos Apr.13:1 ir 11. Tai laiko kulminacija, kai kančios normoje **Išrinktasis** yra vedamas „*į dykumą*“ (= išbandymas) Apr.12:6. 14 su rašytiniais bibliniais Dievo „*du liudytojais*“ iš Apr.11:3. Netolerantiškas popiežiaus viešpatavimas, pranašautas 1260 metų, baigsis.

12 eilutė: „*Suskambėjo ketvirtas. Trečdalis saulės nukrito, trečdalis mėnulio ir trečdalis žvaigždžių, taip, kad trečdalis aptemo, ir diena prarado trečdalį šviesos, taip pat ir naktis.* »

Ketvirtoji baismė: Dvasia čia vaizduoja „*didįjį suspaudimą*“, paskelbtą Apr.2:22. Simboliais ji mums atskleidžia savo poveikį: iš dalies nutrenkiama „*saulė*“, Dievo šviesos simbolis. Taip pat iš dalies nukentėjo „*mėnulis*“, tamsos religinės stovyklos simbolis, kuris 1793 m. buvo susijęs su veidmainiais katalikais ir protestantais. Po simboliu „*žvaigždės*“ taip pat smogta dalis krikščionių, pašauktų *apšviesti žemę*. Kas tokiu būdu gali nušviesti tikrąją ir klaidingą krikščionių religinę šviesą? Atsakymas: ateizmo ideologija buvo laikoma didžiaja to meto šviesa. Jos šviesa užtemdo visus kitus. Rašytojai, rašantys knygas šia tema, yra labai vertinami ir patys vadinami „*nušvitėjais*“, pavyzdžiui, Volteras ir

Montesquieu. Tačiau ši šviesa, pirma, griaua žmonių gyvybes grandinėje, liedama kraujo sroves. Po karaliaus Liudviko XVI ir jo žmonos Marijos Antuanetės galvos, praktikuojantys katalikai ir protestantai savo ruožtu pateko į revoliucionierių giljotiną. Šis dieviškojo teisingumo aktas nepateisina ateizmo; bet tikslas pateisina priemones, ir Dievas gali tik nuversti tironus, priešindamas jiems aukštesne, galingesne ir stipresne tironija. „*Jėga ir galia*“ yra Viešpaties Apr.7:12.

Tuo pat metu Lev.26:23-25 skaitome: „*Jei šios bausmės jūsų nepataisys ir jei priešinsitės man, aš taip pat priešinsiuos jums ir už jūsų nuodėmes smogsiu septynis kartus daugiau. Aš atvesiu prieš tave kardą, kuris atkeršys už mano sandorą. Kai susirinksite savo miestuose, aš atsiųsiu tarp jūsų marą, ir jūs būsite atiduoti į priešo rankas.*“ „*Kardas, kuris atkeršys už mano sąjungą*“ iš tikrųjų yra tas vaidmuo, kurį Dievas suteikė Prancūzijos nacionaliniam ateistiniam režimui, atiduodamas jam galvas, kaltas dėl dvasinės svetimavimo. Kaip ir stichijos maras, šis ateistinis režimas inicijavo masinės egzekucijos principą, kad vakarykščiai budeliai tapo rytojaus aukomis. Remiantis šiuo principu, atrodo, kad šis pragariškas režimas visą žmoniją apims mirtimi. Štai kodėl Dievas jam duos pavadinimą „*bedugnė*“, „*žvėris, kuris kyla iš bedugnės*“, Apr 11:7, kur jis plėtoja savo temą. Taip yra todėl, kad Pr.1:2 šis pavadinimas žymi žemę be gyvybės, be formos, chaotišką ir kurią ilgainiui atkartotų sistemingas ateistinio režimo naikinimas. Kaip pavyzdį galime rasti katalikų ir monarchistų Vandės likimą, revoliucionierių, kurių tikslas buvo paversti ją apleista ir negyvenama žeme, pervadintą „*Venge*“.

13 eilutė: „*Aš pamačiau ir išgirdau erelį skrendant dangaus viduryje, garsiai sakantį: „Vargas, vargas, vargas žemės gyventojams dėl kitų trijų angelų trimitų garsų, kuris skambės!*“

Prancūzijos revoliucija sukėlė žudikų pasekmes, tačiau ji pasiekė Dievo trokštamą tikslą. Tai padarė galą religinei tironijai, o po jos įsivyravo tolerancija. Tai yra momentas, kai pagal Apr.13:3 katalikų „*jūros žvėris*“ buvo „*mirčiai sužeistas, bet išgydytas*“ dėl galingo Napoleono „*erelio*“, pateikto šioje eilutėje, autoriteto, kuris jį rehabilitavo. per jo konkordatą. „*... erelis, skrendantis dangaus viduryje*“ simbolizuoja imperatoriaus Napoleono I viešpatavimo apogėjų. Jis išplėtė savo dominavimą virš visų Europos tautų ir patyrė nesėkmę prieš Rusiją. Šis pasirinkimas suteikia mums didelį įvykių datavimo tikslumą, todėl siūlomas laikotarpis nuo 1800 iki 1814 m. Milžiniškos šio valdymo pasekmės yra tvirtas etalonas, kuris pateisina svarbiausią Danieliaus 8:14 datą, 1843 m. Šis svarbus režimas Prancūzijos šalies istorijoje, Dievui, tampa baisaus pranešimo nešėja, nes po jo visuotinis krikščionių tikėjimas ateis į laiką, kai jį Dievas išstiks trys didieji „*nelaimės*“. Tris kartus kartojama apie „*nelaimės*“ *tobulumą*; Taip yra todėl, kad įeinant į 1843 metus, kaip moko Apo.3:2, Dievas reikalauja iš krikščionių, teigiančių Jėzaus Kristaus išgelbėjimą, kad jie pagaliau užbaigtų reformaciją, pradėtą nuo 1170 m., datos, kai Pierre'as Valdo visiškai atkūrė Biblijos tiesą ir sukūrė „*tobuli darbai*“; šio tobulumo reikalaujama Apr.3:2 ir Danieliaus 8:14 potvarkiu. Jo taikymo pasekmės čia pasireiškia kaip trys pagrindinės „*nelaimės*“, kurias dabar nagrinėsime atskirai. Norėčiau dar kartą atkreipti dėmesį į tai, kad ši religinės ramybės laikotarpį, paradoksalu, didele „*nelaimė*“ padaro prancūzų

nacionalinio ateizmo paveldas, kuris persmelkia ir iki pasaulio pabaigos persmelkia Vakarų žmonių protus. Tai nepadės jiems įvykdyti reformų, kurių reikalauja Dievas nuo 1843 m. Tačiau jau „šeštasis antspaudas“ Apr.6:13 iliustravo pirmąją iš šių „nelaimių“ „krentančios žvaigždės“ atvaizdu, palyginti su *žalios figos*“, todėl nepriėmęs visiško dvasinio brendimo, kurio reikalauja Dievas nuo 1843 m. O dangiškasis Dievo išpėjimo ženklas buvo duotas lapkričio 13 d. 1833 m. lygiagrečiai su siūlomu didžiojo trejeto paskelbimo laiku išnagrinėtos eilutės „nelaimės“.

Jo apreiškime Dvasia iššaukia posakį „*žemės gyventojai*“, kad būtų apibūdinti žmonės, į kuriuos taikėsi trys didžiosios. *pranašavo „nelaimėles“*. Būdami atskirti nuo Dievo ir atskirti savo netikėjimo bei nuodėmės, Dvasia juos sujungia su „*žeme*“. Priešingai, Jėzus savo tikrus ištikimuosius išrinktuosius įvardija posakiu „*dangaus karalystės piliečiai*“; jų tėvynė yra ne „*žemė*“, o „*dangus*“, kur Jėzus jiems „*parengė vietą*“ pagal Jono 14:2-3. Taigi kiekvieną kartą, kai Apokalipsėje cituojamas šis posakis „*žemės gyventojai*“, *tai reiškia maištingą žmonių, atskirtą nuo Dievo Jėzuje Kristuje.*

Apraiškimas 9 : 5 ir 6 trimitai
„Pirmoji“ ir „antroji didelė nelaimė“

5-asis trimitas : „Pirmoji didelė bėda“
protestantams (1843 m.) ir adventistams (1994 m.)

Pastaba : Pirmajame svarstyme ši „5-ojo trimito“ tema simboliniais vaizdais pateikia nuosprendį, kurį ^{Dievas} vykdo protestantų religijoms, kurios nuo 1843 m. pavasario pateko į gėdą. Tačiau ji atneša papildomų mokymų, patvirtinančių pranašiškus pranešimus, pateiktus mūsų septintosios dienos adventistė ponia Ellen Gould White, kurią Jėzus išsirinko savo pasiuntiniu. Jo pranašiškas darbas ypač nušvietė paskutinio paskutinio tikėjimo išbandymo laiką; jo prognozės bus patvirtintos šioje žinutėje. Tačiau mūsų sesuo nežinojo, kad trečiasis adventistų lūkestis buvo Dievo suplanuotas, kad išbandytų pačią Septintosios dienos adventistų bažnyčią. Be abejo, šis trečiasis lūkestis nepadėjo viešai plėtoti ankstesnių dviejų, tačiau su juo siejamų naujų atskleistų tiesų mastas kompensuoja šį akivaizdų silpnumą. Štai kodėl Jėzaus Kristaus išbandytas 1983–1991 m. Valence-sur-Rhône, Prancūzijoje ir Mauricijoje, po to, kai jis atmetė savo paskutines pranašiškas šviesas, oficialų institucinį adventizmo mokymą sielų Gelbėtojas „išvėmė“ 1994 m., data, sukurta naudojant pranašiškus „penki mėnesiai“ šio 9 skyriaus 5 ir 10 eilutėse. kodėl per antrąjį svarstymą šis vaizdingas Viešpaties sprendimas prieš įvairius protestantų tikėjimo aspektus taikomas instituciniam Septintosios dienos adventizmui, kuris savo ruožtu pateko į apostazę, atsisakius dieviškosios pranašiškos šviesos; tai, nepaisant Ellen G. White įspėjimų savo knygos mokytojams adventistams „Evangelinė tarnystė“ skyriuje „Neigti šviesą“. 1995 m. oficiali adventizmo ir protestantizmo sąjunga patvirtino teisingą Dievo pranašautą nuosprendį. Atkreipkite dėmesį į tai, kad šių dviejų nuopolių priežastis yra ta pati: Dievo pasiūlyto pranašiško žodžio atmetimas ir panieka tarno, kurį jis pasirinko šiai užduočiai atlikti.

„Nelaimė“ yra blogio valanda, kurios kurstytojas ir įkvėpėjas yra šėtonas, Jėzaus ir jo išrinktųjų šventųjų priešas. Dvasia mums vaizdiniais atskleis, kuo tampa Jėzaus Kristaus mokinys, kai jį atstumia, kad būtų atiduotas velniui; kuri tada yra tikrai didelė „nelaimė“.

1 eilutė: „Penktasis skambėjo. Ir aš pamačiau žvaigždę, nukritusią iš dangaus į žemę. Jam buvo duotas raktas nuo bedugnės duobės ,

„Penktasis“, bet didelis įspėjimas skirtas nuo 1844 m. atskirtiems Kristaus išrinktiesiems. „Iš dangaus nukritusi žvaigždė“ nėra „žvaigždė“. Absentas "iš ankstesnio skyriaus, kuris "nekrito", ant ten žemė“, bet „įjungta THE upės Ir THE šaltinių vandenių“. Tai „Sardų“ eros laikotarpis, kai Jėzus prisimena, kad „savo rankose laiko septynias žvaigždes“. Už savo „darbus“, paskelbtus „netobulais“, Jėzus numetė protestantų pasiuntinio „žvaigždę“ ant žemės.

Adventistų išbandymas buvo pažymėtas 1843 m. pavasarį, kai baigėsi pirmasis Jėzaus Kristaus sugrįžimo laukimas. Antrasis šio sugrįžimo laukimas baigėsi 1844 m. spalio 22 d. Tik šio antrojo išbandymo pabaigoje Dievas suteikė nugalėtojams žinias ir savo šventojo šeštadienio sabato praktiką. Šis šabas įgavo „Dievo antspaudu“ vaidmenį, kuris cituojamas šio 9 skyriaus 4 eilutėje. Todėl jo tarnų antspaudavimas prasidėjo pasibaigus antrajam išbandymui, 1844 m. rudenį. taip: posakis „kuris krito“ nukreiptas į 1843 m. pavasario datą, Dan.8:14 dekreto pabaigą ir pirmojo adventistų teismo pabaigą, priešingai nei rudenį. 1844 m., kuris

žymi išrinktųjų nugalėtojų antspaudavimo pradžią ir šio „5-ojo trimito“ temos pradžią, kurio tikslas Dievui yra atskleisti protestantų tikėjimo ir adventizmo, kuris sudarys su juo sąjungą po 1994 m., žlugimą. „penkių mėnesių“ terminas, pranašautas 5 ir 10 eilutėse. Taigi, nors šios temos „penki mėnesiai“ prasideda 1844 m. rudenį, kontekstas prasideda 1844 m. Užantspauduojant, kaip pagrindiniu dalyku, protestantų tikėjimas „nukrito“ iki šios datos, nuo 1843 m. pavasario. Tada matome, kaip dieviškasis apreiškimas tiksliai gerbia įvykdytus istorinius faktus. Abi 1843 m. ir 1844 m. datos turi tam tikrą vaidmenį.

Jį velniui perdavusio Jėzaus apleistas protestantų tikėjimas pateko į katalikų „šulinį“ arba „šėtono gelmes“, kurį patys reformatoriai pasmerkė Reformacijos metu Apr. 2:24. Subtiliai, sakydama, kad jis krinta „ant žemės“, Dvasia patvirtina protestantiško tikėjimo, simbolizuojamo žodžiu „žemė“, tapatumą, primenantį jo išėjimą iš katalikybės, vadinamą „jūra“ Apr.13 ir 10:2. „Filadelfijos“ žinutėje Jėzus pristato „duris“, kurios yra atviros arba uždarytos. Čia raktas jiems atveria visiškai skirtingą kelią, nes suteikia prieigą prie „bedugnės“, simbolizuojančios gyvybės išnykimą. Tai valanda, kai jiems „šviesa tampa tamsa“, o „tamsa tampa šviesa“. Priimdami savo paveldu respublikinių filosofinių minčių principus, jie praranda tikrąjį Jėzaus Kristaus krauju išgryninto tikėjimo šventumą. Atkreipkime dėmesį į tikslumą „buvo suteikta jam“. Tas, kuris taip duoda kiekvienam pagal jo darbus, yra Jėzus Kristus, dieviškasis Teisėjas. Jis taip pat yra raktų saugotojas; „Dovydo raktas“ palaimintiesiems išrinktiesiems 1873 ir 1994 m., pagal Apr.3:7, ir „raktas nuo bedugnės“ žuvusiems 1843 ir 1994 m.

2 eilutė: „Ir ji atidarė gelmės duobę. Iš šulinio pakilo dūmai kaip iš didelės krosnies. o saulę ir orą aptemdė dūmai iš šulinio.“»

Protestantų tikėjimas keičia šeiminingą ir likimą, keičiasi ir jo darbai. Taip ji susiduria su nepavydėtinu likimu, kai turės kentėti paskutiniojo teismo sunaikinimą „antrosios mirties“ „ugnyje“, kuri bus paminėta Apr. 19:20 ir 20:10. Atsižvelgiant į „ugnies ir sieros ežero“ atvaizdą, ši paskutiniojo teismo „ugnis“ bus „didžioji krosnis“, kuri kelia grėsmę Dievo įsakymų pažeidėjams nuo tada, kai jie buvo paskelbti Sinajaus kalne pagal Exo.19:18: „Sinajaus kalnas buvo visas dūmuose, nes Viešpats nusileido ten, ugnies viduryje. **šie dūmai kilo kaip dūmai iš krosnies, ir visas kalnas smarkiai drebėjo.**» Tada Dvasia naudoja kinematografinę techniką, vadinamą „flashback“, „flashback“, kuri atskleidžia kūrinis, sukurtus dar gyvam esant, puolusieji tarnavo velniui. Žodis „dūmai“ čia turi dvejopą reikšmę: „didžiosios krosnies“ ugnies, apie kurią skaitome Apr 14:11: „Ir jų kančių dūmai kyla per amžių amžius; ir jie neturi poilsio nei dieną, nei naktį, tie, kurie garbina žvėrį ir jo atvaizdą ir kas priima jo vardo ženklą, bet taip pat ir „šventųjų maldų“ pagal Apr.5:8. netikri šventieji. Nes gausus religinis aktyvumas, pasireiškiantis maldomis, pateisina šiuos žodžius, kuriuos Jėzus jam pasakė Sarduose, 1843 m.: „Jūs laikote gyvu; ir tu miręs“. Mirtis ir du kartus mirusi, nes siūloma mirtis yra „antroji mirtis“ iš „paskutinio teismo“. Ši religinė veikla apgauna visus, išskyrus Dievą ir jo išrinktuosius, kuriuos ji apšviečia. Ši plačiai paplitusi apgaulė yra „apgaulė“, kaip sako šiuolaikinis pasaulis. Ir iš tikrųjų tai yra apsvaigimo idėja, kurią Dvasia siūlo per „dūmų“ įvaizdį, kuris pasklinda „oru“ iki taško, kuris užgožia „saulę“. Jei pastarasis yra

tikrosios dieviškosios šviesos simbolis, tai „oras“ reiškia rezervuotą velnio sritį, Ef.2:2 vadinamą „oro galios kunigaikščiu“ ir kurį Jėzus vadina „princu“. Šio pasaulio“ Jono 12:31 ir 16:11. Pasaulyje dezinformacijos tikslas yra paslėpti tiesas, kurios turi likti paslapyje. Religiniu lygmeniu tai tas pats: tiesa yra tik išrinktajam. Protestantų grupių gausėjimas iš tikrųjų turėjo veiksmingą poveikį, užmaskuojant septintosios dienos adventistų tikėjimo egzistavimą; iki 1995 m., kai jie priėmė ją į savo gretas už „didelę nelaimę“. Šioje naujoje dvasinėje situacijoje jie taps *antrosios mirties aukomis, kurios žemės paviršių pavers ugnine krosnimi*. Ši žinia kelia siaubą ir mes galime suprasti, kodėl Dievas jos nepateikė aiškiai. Jis skirtas išrinktiesiems, kad jie suprastų, kokio likimo išvengė.

3 eilutė: „Skėriai išėjo su dūmais ir išsibarstė žemėje; ir jiems buvo suteikta galia kaip žemės skorpionų galia. »

Dūmų“ simbolizuojamos maldos kyla iš puolusių protestantų burnų ir minčių, todėl vyrus ir moteris dėl didelio jų skaičiaus simbolizuoja „skėriai“. Tiesą sakant, tai yra daugybė žmonių, kurie krito 1843 m., ir aš jums primenu, 1833 m., prieš dešimt metų, Viešpats davė supratimą apie šią gausybę per „žvaigždžių kritimą“, įvykusį lapkričio 13 d. 1833 m. tarp vidurnakčio ir 5 val. ryto, remiantis istoriniais liudininkų parodymais. Vėlgi, posakis „žemėje“ turi dvigubą prasmę – antžeminį išplėtimą ir protestantišką tapatybę. Kam patinka niokojantys ir niokojantys „skėriai“? Ne žemdirbiai, o Dievas nevertina tikinčiųjų, kurie Jį išduoda ir dirba su priešu, kad sunaikintų Jo išrinktųjų derlių, todėl jiems taikomas šis simbolis. Tada Ezechielio 2 skyriuje, šiame trumpame 10 eilučių skyriuje, žodis „maištininkas“ yra cituojamas 6 kartus, nurodant žydų „maištininkus“, kuriuos Dievas vadina „erškėčiais, spygliais ir skorpionais“. Čia šis terminas „skorpionas“ susijęs su protestantų maištininkais. 3 eilutėje aliuzija į jo galią paruošia naudoti svarbiausią subtilų simbolį. „Skorpionų“ galia yra mirtinai sugelti savo aukas „uodegos“ geluonimis. Ir šis žodis „uodega“ įgauna esminę reikšmę dieviškoje mintyje, atskleistoje Izaijo 9:14: „Pranašas, kuris moko melo, yra uodega“. Gyvūnai naudoja savo „uodegas“, kad išvartytų ir plaktų muses ir kitus parazitinius vabzdžius, kurie juos erzina. Čia randame netikros „pranašės Jezabelės“ atvaizdą kuris praleidžia laiką smerkdamas ir keldamas kančias Dievui ir jo apgautiems neištikimiems tarnams. Savanoriško plakimo, siekiant išpirkti nuodėmę, praktika taip pat yra katalikų tikėjimo mokymo dalis. Apr.11:1 Dvasia patvirtina šį palyginimą naudodama žodį „nendrė“, kuriam raktas Izaijo 9:14 suteikia tą pačią reikšmę kaip ir žodis „uodega“. Šis popiežiaus bažnyčios vaizdas nuo 1844 m. taip pat taikomas puolusiems protestantams, kurie tapo melo mokančio Dievo pranašais arba netikrais pranašais. Siūlomas žodis „uodega“ bus aiškiai cituojamas 10 eilutėje.

advento laukimo statyba
(šį kartą nuo septintos dienos)

4 eilutė: „ *Jiems buvo liepta nekenkti nei žemės žolei, nei jokiam žalumynui, nei jokiam medžiui, o tik tiems, kurių kaktose nėra Dievo antspaudo* . »

Šie „ *skėriai* “ neryja žalumos, tačiau kenkia žmonėms, kurių nesaugo „ *Dievo antspaudas* “. Šis „ *Dievo antspaudas* “ paminėjimas patvirtina tų laikų kontekstą, kurie jau aprašyti Apr.7. Todėl pranešimai yra lygiagrečiai, 7 skyrius apie išrinktuosius užantspauduotus ir 9 skyrius apie žuvusiuosius, paliktus. Primenu, kad pagal Mt.24:24 autentiško išrinktojo suvilioti neįmanoma. Todėl netikri pranašai apgaulinėja vieni kitus.

Tikslumas „ *Dievo antspaudas ant kaktos* “ rodo išrinktųjų Dievo tarnų adventistų antspaudavimo pradžią 1844 m. spalio 23 d. Detalė paminėta prieš pat pranašiško „ *penkių mėnesių* “ laikotarpio citatą. sekanti eilutė; 150 realių metų trukmė, kuri bus pagrįsta šia data.

5 eilutė: „ *Jiems buvo duota ne juos nužudyti, bet penkis mėnesius kankinti ; ir kankinimas, kurį jie sukėlė, buvo panašus į kančias, kurias sukelia skorpionas, kai jis įgelia žmogų.* »

Dievo žinia savo poveikslu sujungia įvairiais laikais atliktus veiksmus; o tai glumina ir apsinkina vaizdingą interpretaciją. Tačiau šią techniką supratus ir priėmus, žinia tampa labai aiški. Ši 5 eilutė buvo mano pranešimo apie Jėzaus Kristaus sugrįžimą 1994 m. pagrindas. Ten randame brangius pranašiškus „ *penkis mėnesius* “, kurie, pradėdant 1844 m., leidžia nustatyti 1994 m. datą. Tačiau įgyvendinti projektą. Dievo, šlovingą Jėzaus Kristaus sugrįžimą aš būtinai turėjau susieti su šia data. Taip, iš dalies apakintas teksto tikslumo, dėl kurio ši viltis būtų neįmanoma, aš atkakliai ėjau savo Kūrėjo trokštama kryptimi. Iš tiesų, tekstas patikslina: „ *Jiems buvo duota ne nužudyti, o kankinti penkis mėnesius* “. Paaiškinimas „ *ne juos žudyti* “ neprileido temos „ *6-oji trimitas* “, siaubingas žudymo karas, tuo metu, kurį apima „ *5-asis trimitas* “; 150 realių metų laikas. Tačiau savo laiku Williamas Milleris jau buvo iš dalies aklas, kad galėtų atlikti Dievo trokštamą veiksmą; atrasti klaidą, leidžiančią atgaivinti Kristaus sugrįžimo viltį 1844 m. rudenį; klaidinga klaida, nes pirminiai skaičiavimai, nustatantys 1843 m. pavasarį, šiandien patvirtinami naujausiuose mūsų skaičiavimuose. Dievo valia ir galia yra suvereni ir, jo išrinktųjų laimei, niekas ir niekas negali sutrukdyti jo projektui. Faktas yra tai, kad ši skelbimo klaida paskatino oficialųjį adventizmą 1991 m. pademonstruoti paniekos požiūrį į Jėzaus Kristaus sugrįžimo viltį, paskelbtą 1994 m. O adventistams blogiausia yra tai, kad iš jų buvo atimta paskutinė pranašiška šviesa. Visiškai apšviečia 34 Danieliaus ir Apreiškimo knygų skyrius, nes kiekvienas gali tai patvirtinti skaitydamas šį dokumentą. Tai darydami, jie taip pat netenka kitų naujų šviesų, kurias Dievas man davė nuo 2018 m. pavasario apie savo įstatymą ir apie Kristaus sugrįžimą, kuris sugrįš, dabar žinome, 2030 m. pavasarį; ir tai naujais pagrindais, atskirtais nuo pranašiškos Danieliaus ir Apreiškimo konstrukcijos. 1982–1991 m. *penki mėnesiai* man buvo susiję su netikrų pranašų veikla, kuri turėjo tęstis iki Jėzaus Kristaus sugrįžimo. Įsitikinęs šiuo samprotavimu, be to, pateisinamas, nemačiau laiko apribojimo, kurį nustato draudimas „ *žudyti* “. Tuo metu 1994 m. buvo tikrojo Jėzaus Kristaus gimimo 2000 metai. Pridedu, kad niekas prieš mane nenustatė mano klaidos priežasties; kuris patvirtina įvykdymą pagal Dievo valią. Dabar atkreipkime

dėmesį į paaiškinimą „*bet kankinkime juos penkis mėnesius*“. Formulė yra labai klaidinanti, nes per išpranašautus „*penkius mėnesius*“ *aukos nepatiria* „*kankinimo*“. „*Kančia*“, apie kurią užsimena Dvasia, bus užpulta puolusiems paskutiniame teisme, kur jas sukels „*ugnies ežero*“ *deginimas*, „*antrosios mirties*“ bausmė. Šis „*kankinimas*“ skelbiamas trečiojo Apr.14:10-11 angelo žinioje, kurią ankstesnė eilutė iššaukė cituodamas „*jų kančių dūmus*“; žinia, kurią adventistai gerai žino, nes tai yra jų visuotinės misijos elementas. Iš anksto žinodama šio oficialaus adventizmo žlugimą, Dvasia šioje žinutėje subtiliai sako: „*Jis taip pat gers Dievo rūstybės vyną, įpiltą nesumaišyto į jo rūstybės taurę, ir bus kankintas ugnyje ir siera prieš šventieji angelai ir prieš Avinėlių*“. Šis paaiškinimas „*jis taip pat*“ iš eilės nukreiptas į protestantų tikėjimą, tada oficialų netikintį adventizmą, kurį 1994 m. atmetė pats Jėzus Kristus. Nuo šios datos, patvirtindamas savo prakeikimą, šis naujasis „*maištininkas*“ įstojo į ekumeninį aljansą, vienijantį katalikus ir protestantus, jau atskirtus nuo Dievo. Tačiau iki oficialaus adventizmo žlugimo formulė „*jis taip pat*“ buvo taikoma puolusiems protestantams, nes 1844 m. kritę jie dabar dalytųsi katalikų, ortodoksų ir netikrų žydų likimu. Tiesą sakant, „*jis taip pat*“ susijęs su visais nekatalikais, kurie gerbia Romos Katalikų bažnyčią, sudarydami jos ekumeninę sąjungą ir gerbdami Konstantino I įsakus jo sekmadienį ir gimimo „*saulės dieną*“ (Kalėdos gruodžio 25 d.). Pasirinkdama vienaskaitos formą „*jis taip pat*“, o ne daugiskaitą „*jie*“, Dvasia primena mums, kad religinis pasirinkimas yra individualus pasirinkimas, dėl kurio žmogus yra atsakingas, pateisina arba verčia jaustis kaltu prieš Dievą, individą, o ne bendruomenę; kaip „*Nojus, Danielius ir Jobas, kurie neišgelbėtų sūnų ar dukterų*“ pagal Ezek.14:18.

Paskutinio teismo antrosios mirties kančios

6 eilutė: „*Tomis dienomis žmonės ieškos mirties, bet jos neras; jie norės mirti, ir mirtis nuo jų bėgs.*»

Idėjos sklinda labai logiškai. Ką tik sužadinsi „*antrosios mirties kančias*“, Dvasia šioje 6 eilutėje pranašauja apie jos taikymo dienas, kurios ateis VII tūkstantmečio pabaigoje, nukreiptos į posakį „*anomis dienomis*“. Tada jis atskleidžia mums šios nepaprastai grėsmingos paskutinės bausmės ypatumus. „*Žmonės ieškos mirties, bet jos neras; jie norės mirti, ir mirtis nuo jų bėgs*“. Žmonės nežino, kad prisikėlusio nedorėlių kūno savybės labai skirsis nuo dabartinių kūniškų kūnų. Už jų paskutinę bausmę kūrėjas Dievas atkurs jų gyvenimą, padarydamas jį galintį tęstis sąmoningoje būsenoje iki paskutinio atomo sunaikinimo. Be to, kančios trukmė kiekvienam asmeniui bus pritaikyta individualiai, atsižvelgiant į nuosprendį, paskelbtą dėl jo individualios kaltės. Morkaus 9:47-48 patvirtina šiais žodžiais: „*... būti įmestiems į pragarą, kur jų kirminas nemiršta ir ugnis negęsta.*» Taip pat reikėtų pažymėti, kad protestantų tikėjimas dalijasi su Katalikų bažnyčia daugybe klaidingų religinių dogmų, be sekmadienio, pirmosios poilsio dienos, yra tikėjimas sielos nemirtingumu, o tai skatina protestantus tikėti katalikų moko pragaro egzistavimą. Taigi, katalikiška pragaro grėsmė, kur amžinai smerktieji kankinami ugnyje, kuri pajungė jai visus krikščionių kraštų monarchus, turėjo šiek tiek tiesos, bet visų pirma daug melo. Nes, pirma, Dievo paruoštas pragaras susiformuos tik pasibaigus šventųjų

dangiškojo nedorėlių teismo „*tūkstantmečiui*“. Ir antra, kančia nebus amžina, nors ir užsitęsusi, palyginti su dabartinėmis žemiškomis sąlygomis. Tarp tų, kurie matys, kaip mirtis nuo jų bėga, bus pagoniškos graikų sielos nemirtingumo dogmos pasekėjai ir aršūs gynėjai. Taip Dievas pasiūlys jiems įsivaizduoti, koks būtų jų likimas, jei jų siela būtų tikrai nemirtinga. Tačiau visų pirma „neuzkariautos saulės dienos“ garbintojai susitiks su savo dieviškumu; pati žemė, kuri juos nešiojo, susiliejus ugnies ir sieros magmai, tapusi „saule“.

Mirtinai apgaulinga išvaizda

7 eilutė : „*Šie skėriai buvo kaip mūšiui paruošti arkliai; Ant jų galvų buvo auksinės karūnos, o veidai kaip žmonių veidai.* »

Savo simboliais 7 eilutė iliustruoja žuvusios protestantų stovyklos veiksmų planą. Religinės grupės (*arkliai*) susirenka į dvasinį „*mūši*“, kuris įvyks tik malonės laiko pabaigoje, tačiau galutinis tikslas yra. Šis mūšis Apr 16:16 pavadintas „*Armagedonas*“. Tada dera pastebėti, kad Dvasia primygtinai reikalauja lyginti ją su daiktų tikrove; kurį jis daro padaugindamas termino „*patinka*“ vartojimą. Tai yra jo būdas paneigti melagingus susijusių religingų žmonių teiginius. Viskas yra tik apgaulinga išvaizda: „*karūna*“, pažadėta tikėjimo nugalėtojui, ir pats tikėjimas (*auksas*), kuris turi tik „*panašumą*“ į tikrąjį tikėjimą. Šių netikrų tikinčiųjų „*veidai*“ patys yra apgaulingi, nes jiems liko tik žmogaus išvaizda. Tas, kuris išsako šį sprendimą, tyrinėja vadeles ir širdis. Jis žino slaptas žmonių mintis ir dalijasi savo tikrovės vizija su savo išrinktaisiais.

8 eilutė: „*Jų plaukai buvo kaip moterų plaukai, o jų dantys buvo kaip liūto dantys.* »

Pagal 1 Kor.11:15, moterų plaukai tarnauja kaip šydas. O šydo vaidmuo – paslėpti veidą, uždengto subjekto tapatybę. Ši 8 eilutė per savo simbolius smerkia klaidingą krikščionių religinių grupių išvaizdą. Todėl jų išvaizda (*plaukai*) panaši į bažnyčią (*moterys* , Ef.5:23-32), tačiau jų dvasią gaivina „*liūtų žiaurumas (dantys)*“. Mes geriau suprantame, kodėl jų veidai turi tik žmogaus išvaizdą. Ne be reikalo Jėzus juos lygina su liūtais. Taip primenama Romos žmonių, kurių arenose liūtai prarijo pirmuosius krikščionis, būseną. Ir šis palyginimas yra pateisinamas, nes pasaulio pabaigoje jie vėl norės nužudyti paskutinį tikrąjį Jėzaus Kristaus išrinktąjį.

9 eilutė: „*Jie turėjo krūtinės ląsteles kaip geležines, o jų sparnų garsas buvo panašus į kovos vežimų garsą su daugybe žirgų, bėgančių į mūši.* »

Šia eilute kalbama apie tikrojo Jėzaus Kristaus kareivio, nešiojančio teisingumo „*krūtinę*“ (Ef.6:14), padirbinėjimą, tačiau čia šis teisingumas kietas kaip „*geležis*“, jau Romos imperijos simbolis. Danielius. „*Skėriai*“ skleidžia triukšmą „*sparnais*“, kai jie yra aktyvūs. Taigi pateikiamas palyginimas susijęs su veiksmis. Šis paaiškinimas patvirtina ryšį su Roma, kurios kovos vežimų lenktynės su „*keliais žirgais*“ džiugino romėnus savo trasose. Šiame paveiksle „*daug žirgų*“ reiškia: kelios religinės grupės susirinko tam, kad temptų romėnų „*karietę*“, *šlovintų Romos autoritetą*; Roma, kuri mokėjo manipuluoti kitais religiniais lyderiais, kad paverttų juos savo vilionėmis. Taip Dvasia apibendrina sukilėlių stovyklos veiksmus. Ir šis susibūrimas Romos naudai paruošia juos paskutiniam „*Armagedono mūšiui*“, nukreiptam prieš sekmadienio priešininkus,

ištikimus Dievo pašventinto sabato laikytojus ir nesąmoningai prieš Kristų, jų gynėją, gynėją.

10 eilutė: „*Jie turėjo uodegas kaip skorpionai ir geluonis, o jų uodegose buvo galia kenkti žmonėms penkis mėnesius.*»

Ši eilutė pakelia 3 eilutės šydą, kur žodis „*uodega*“ buvo pasiūlytas pavadinimu „*skorpionų galia*“. Jis cituojamas aiškiai, nors jo reikšmė nėra aiški tam, kas jo neieško Izaijo 9:14. Tai ne mano atvejis, todėl prisimenu šį svarbų raktą: „*Pranašas, kuris moko melo, yra uodega*“. Užkoduotą žinią paaiškinu taip: šios grupės turėjo meluojančių (*uodegos*) ir maištaujančių (*skorpionų*) pranašų ir meluojančių liežuvių (igėlimų), ir būtent šie netikri pranašai (*uodegos*) turėjo galią pakenkti ir žmonėms, suvilioti juos ir įtikinti juos gerbti Romos sekmadienį 150 metų (*penkis mėnesius*) religinės ramybės, kurią garantuoja Dievas; o tai nepataisomai iškelia juos į „*antrosios mirties kančias*“ paskutinio teismo 7 tūkstantmečio pabaigoje. Kai pagalvoju, kad daugybė nemato poilsio dienos svarbos! Jei jie tikėtų šia iššifruota atskleista žinia, jie apsigalvotų.

11 eilutė: „*Jų karaliumi buvo bedugnės angelas, pavadintas hebrajiškai Abaddon ir graikiškai Apollyon.*»

Vis tiksliau, dieviškasis kaltinimas pasiekia aukščiausią tašką: šios religinės grupės turi karalių Šėtoną, „*dugnės angelą*“, kurie bus sukaustyti dykynėje „*tūkstantį metų*“ pagal Apr.20:3. Žodis „*giliai*“ Pradžios 1:2 reiškia žemę, kol joje nėra nė menkiausio gyvybės ženklo. Taigi šis terminas žymi žemę, kuri tapo dykyne, o visos gyvybės formos buvo išnaikintos šlovingo Kristaus sugrįžimo. Ji bus tokioje būsenoje „*tūkstantį metų*“, o vienintelis jos gyventojas yra angelas Šėtonas, laikomas ant jos nelaisvėje. Tą, kurį Dievas vadina Apr. 12, „*drakonu*“, o gyvatę – *velniu ir Šėtonas*“, čia gauna pavadinimą Naikintojas, reiškiantį žodžius „*hebrajų ir graikų, Abaddon ir Apollyon*“. Subtiliai Dvasia mums pasakoja, kaip šis angelas naikina Dievo darbą, su kuriuo jis kovoja. „*Hebrajų ir graikų*“ yra originalaus Biblijos rašto kalbos. Taigi, protestantų tikėjimui žlugus, 1844 m., šio „*5° trimitas*“, velnias susigražino ją gerai žinomu domėjimusi Šventąja Biblija. Tačiau priešingai nei šlovinga Reformacijos pradžia, dabar ji naudojama sugriauti Dievo planą. Šėtonas su puolusiu reformatų tikėjimu, šį kartą sėkmingai, taiko tai, ką bergždžiai bandė priversti patį Kristų savo pasipriešinimo išbandymo valandą.

12 eilutė: „*Pirmoji bėda praėjo. Po to ateina dar dvi nelaimės.*»

Čia, 12 eilutėje, baigiasi ši ypatinga tema „*5^oji trimitas*“. Šis momentas rodo, kad žmonija pagal įprastą kalendorių įžengė į 1994 metus. Iki tol tarp visų monoteistinių religijų išliko religinė taika. Niekas nebuvo nužudytas dėl dvasinio religinio įsipareigojimo motyvo. Todėl 5 eilutėje nurodytas draudimas žudyti buvo gerbiamas ir įvykdytas, kaip skelbė Dievas.

Tačiau 1994 m. rugpjūčio 3 d. per pirmąją musulmonų religinę GIA ataką prie Prancūzijos ambasados Alžyre žuvo penki Prancūzijos pareigūnai, o po to 1994 m. gruodžio 24 d., krikščionių Kalėdų išvakarėse, ataka prieš prancūzų lėktuvą. trys žmonės Alžyre, tarp jų vienas prancūzas. Kitą vasarą ginkluotos Alžyro GIA islamistų grupuotės pradėjo mirtinus išpuolius prieš Prancūzijos sostinės Paryžiaus RER. O 1996 metais Tibhirine Alžyre buvo nukirstos galvos 7 prancūzų katalikų kunigams. Taigi šie liudijimai įrodo, kad pranašauti „*penki*“

mėnesiai “ buvo viršyti. Todėl religiniai karai gali atsinaujinti ir tęstis iki pasaulio pabaigos, pažymėtos pašlovinto Kristaus sugrįžimu.

6-asis^{trimitas} : antrasis didysis " nelaimė " **Šeštoji viso klaidingo krikščionių šventumo bausmė**

III pasaulinis karas

13 eilutė: „ Šeštasis skambėjo. Ir aš išgirdau balsą iš keturių auksinio aukuro, esančio Dievo akivaizdoje, ragų,

Ši šeštoji įspėjamoji bausmė yra „antroji“ didelė „ *vargas* “, paskelbta Apr. 8:13. Ji yra prieš kolektyvinės ir individualios malonės laiko pabaigą, todėl bus įvykdyta 2021–2029 m. Šia 13 eilute įžengiama į temą „^{6-oji}“ *trimitas* “ patvirtins karo sugrįžimą ir leidimą „ *žudyti* “. Ši nauja tema susijusi su tomis pačiomis religinėmis grupėmis kaip ir „⁵ *trimitas* » ankstesnė. Naudojami simboliai yra identiški. Taip pat dalykus galima paaiškinti taip: „^{5-osios} tautos *trimitas* „priprato „ *nežudyti* “ ir uždraudė mirties bausmę Europoje ir kai kuriose JAV valstijose. Jie rado būdą, kaip tarptautinei prekybai dirbti naudingiau, o tai juos praturtino. Todėl jie nebėra karo šalininkai, o taikos bet kokia kaina gynėjai. Todėl karas tarp krikščionių tautų atrodo neįtrauktas, bet, deja, trečioji monoteistinė religija yra daug mažiau taiki – tai islamas, kuris vaikšto ant dviejų kojų: teroristų, kurie veikia, ir kitų pasekėjų, kurie pritaria jų žudikiškiems veiksams. Todėl šis pašnekovas ilgalaikės taikos perspektyvą padaro neįmanomą, ir pakaks, kad kūrėjas Dievas „išgirstų “ savo leidimą, kad civilizacijų ir religijų susidūrimas įvyktų su dideliu mirtinu padariniu. Likusioje žemės dalyje kiekviena tauta taip pat turės savo tradicinį priešą – velnio ir jo demonų parengtus padalinius, susijusius su visa planeta.

Tačiau čia pranašystė nukreipta į konkrečią teritoriją, neištikimus krikščioniškus Vakarų.

Paskutinė bausmė prieš „ *septynias paskutines negandas* “, *vykstančias prieš Kristaus sugrįžimą, ateina* „^{6-osios}“ vardu. *trimitas* “. Jau prieš gilindamiesi į temos detales žinome, kad ši tema iš tiesų yra antroji iš „ *didžiųjų nelaimių* “, apie kurias paskelbė Napoleono imperijos „ *erelis* “ Apo.8:13. Tačiau tokia intencija pritaikytame montaže Apo.11 pranašystė šį pavadinimą „ *antroji bėda* “ priskiria Prancūzijos revoliucijai, vadinamai „ *iš bedugnės kylančiu žvėrimi* “. Tai taip pat yra „4-^{ojo} trimito “ iš Rev.⁸ tema . Todėl Dvasia mums siūlo glaudų ryšį tarp įvykių, susijusių su „⁴ ir ^{6 d.} *trimitas* “. Išsiaiškinsime, kokie yra šie santykiai.

Kai „^{6 d.} *trimitas* “, skamba Kristaus *balsas* , *užtarėjas prieš smilkalų altorių* . (Pagal žemiškojo tabernakulio atvaizdą, kuris pranašavo būsimą dangišką išrinktųjų maldų užtarėjos vaidmenį).

Vakarų Europa yra Jėzaus Kristaus rūstybės taikinyv

14 eilutė: „ Ir sakydamas šeštajam angelui, kuris turėjo trimitą: „Paleisk keturis angelus, surištus didžiojoje Eufrato upėje“. »

Jėzus Kristus skelbia: „ Paleisk keturis angelus kurie yra surišti prie didžiosios Eufrato upės “: išlaisvina visuotines demoniškas galias, kurių centre yra Europa, kurią simbolizuoja Eufrato vardas; Vakarų Europa ir jos plėtiniai Amerikoje bei Australijoje, kur jie buvo saugomi nuo 1844 m., remiantis Apžvalgos 7:2; Tai yra keturi angelai, kuriems buvo duota pakenkti žemei ir jūrai . Aiškinimo klavišai yra paprasti ir logiški. „Eufratas“ yra upė, drėkinusi Danieliaus senovės Babiloną. Apr.17 „ištvirkėlis“, vadinamas „ didžiuoju Babilonu “, sėdi „ ant daugelio vandenų “ , simbolių „ tautų, tautų ir kalbų “. „ Babilonas “, žymintis Romą, susijusios tautos yra Europos tautos. Paskirdamas Europą pagrindiniu savo žudikiško pykčio taikiniu, Kristus Dievas ketina nubausti tuos, kurie jį išduoda ir skiria tiek mažai dėmesio kančioms, kurias patyrė ant savo skausmingo kryžiaus, kurią ką tik priminė ankstesnė eilutė, cituodamas žodį „ altorius “. „, kuri tai pranašavo per simbolines senosios sandoros apeigas.

Nukreipdama į Europą, Dvasia nukreipia savo kerštą prieš dvi šalis, kurios sutelkia savo kaltę į jį. Kalbama apie katalikų tikėjimą, motininę bažnyčią ir vyriausiąją dukterį, kaip ji vadina Prancūziją, kuri per šimtmečius ją labai palaikė, nuo pat jos pradžios, Klovdija, 1-asis frankų ^{karalius}.

Pirmoji nuoroda su „⁴ trinitas “ pasirodo, tai yra Prancūzija, revoliucinė tauta, kuri pasėjo savo netikėjimo sėklą tarp visų krikščioniškų žemės tautų, skleisdama savo filosofų, ateistų laisvųjų mąstytojų raštus. Tačiau Prancūzijos revoliucija taip pat turėjo sunaikinti ir nutildyti popiežiaus Romą. Lyginamoji trinitų studija su įspėjimais bausmėmis, pateiktomis hebrajams Leviticus 26 skyriuje, ketvirtajam suteikia dieviškojo „ kardo “, kuris „ keršija už jo sandorą “, vaidmenį. Šį kartą iki „^{6 d} trinitas “, Jėzus pats atkeršys už savo sąjungą, smogdamas dviem kaltoms tautoms ir jų sąjungininkams Europoje. Nes pagal Apo.11 prancūzų ateizmas „ džiūgavo “ ir panardino aplinkinius į „ džiaugsmą “: „ jie siųs vienas kitam dovanas “, skaitome Apo.11:10. Savo ruožtu dieviškasis Kristus atneš jiems savo dovanas: įprastas ir atomines bombas; Prieš tai 2019 m. pabaigoje Europoje pasirodė mirtinai užkrečiamas virusas. Tarp dovanų yra ir Laisvės statulos, kurią Prancūzija padovanojo Niujorko miestui JAV. Modelis buvo toks nuostabus , kad po Prancūzijos kitos Europos šalys tapo respublikomis. 1917 m. Rusija pakartos modelį su tuo pačiu skerdimu.

Pasaulinis branduolinis karas

15 eilutė: „ Ir keturi angelai, kurie buvo pasiruošę valandai, dienai, mėnesiui ir metams, buvo paleisti, kad galėtų nužudyti trečdalį žmonių. »

Pasiruošę „ kenkti žemei ir jūrai “ pagal Apr.7:2, „ keturi angelai paleidžiami, kad galėtų nužudyti trečdalį žmonių “, o veiksmas yra suplanuotas ir ilgai lauktas, kaip rodo ši detalė: „ kurie buvo pasiruošę valandai, dienai, mėnesiui ir metams “. Dabar, nuo kada ši bausmė tapo būtina? Nuo 321 m. kovo 7 d., kai ^{buvo patvirtinta} Konstantino I įvesta saulės diena . Pagal Apreiškimą 17, kurio tema yra „ paleistuvės teismas Didysis Babilonas “, skaičius 17 simbolizuoja dieviškąjį teismą. Taikomas šimtmečių skaičiumi nuo 321 m. kovo 7 d., šis

skaičius 17 reiškia 2021 m. kovo 7 d.; nuo šios datos paskutiniai 9 dieviškojo prakeikimo metai leis įvykdyti „^{6-ąjį} trimitas“ iš Apr.9:13.

Atkreipkime dėmesį į „*žmonių trečdalio*“ paminėjimą, kuris primena, kad kad ir koks baisus būtų, šis destruktivus trečiojo pasaulio konfliktas išlaiko dalinį (*trečiąjį*) išpėjimąjį pobūdį; todėl naudinga skatinant religinius atsivertimus ir vedant išrinktus pareigūnus visiškai išipareigoti adventistų darbui, vadovaujamam Jėzaus Kristaus. Šis naikinimas skirtas nubausti ir pakviesti atgailauti žmoniją, kuri turėjo naudoti iš „150 realių metų“ religinės taikos, išpranašavusios „*penktojo trimito*“ „*penkių mėnesių*“.

Kad visiškai suprastume šios bausmės, trečios pasauliniuose karuose nuo 1914 m., prasmę, turime ją sugretinti ir palyginti su trečiuoju žydų trėmimu į Babiloną. Per šią paskutinę karingą intervenciją, 586 m., karalius Nebukadnecaras sunaikino Judo karalystę, paskutinę Izraelio tautos likutį; Jeruzalė ir jos šventoji šventykla tapo griuvėsiais. Trečiojo pasaulinio karo palikti griuvėsiai bus įrodymas, kad krikščionių aljansas atsimetė tiek pat, kiek ir žydų hebrajų aljansas. Taigi, po šio demonstravimo netikintieji arba religingi išgyvenusieji bus patyrę paskutinį visuotinį tikėjimo išbandymą, kuris suteikia galutinę galimybę išsigelbėti visų monoteistinių religijų tikintiesiems; bet Dievas Kūrėjas moko tik vienos tiesos, susijusios su Jėzumi Kristumi ir Jo šventuoju šeštadienio šabatu, vienintele tikra septintoji diena.

Skerdynės, paskelbtos šiam visuotiniam karui, yra dar vienas „*antrosios nelaimės*“, siejančios ją su prancūzų revoliuciniu „*ketvirtojo trimito*“ ateizmu, aspektas. Prancūzija ir ypač jos sostinė Paryžius yra Visagalio Dievo taikiklyje. Apr.11:8 jis priskiria jam vardus „*Sodoma ir Egiptas*“, senovės priešų vardus, kuriuos, pavyzdžiui, nepamirštamai sunaikino Dievas, vieną ugnimi iš dangaus, kitą – savo akinančia galia. Tai leidžia mums suprasti, kad jis pasielgs prieš ją taip pat siaubingai ir galutinai. Turime suvokti savo didžiulę atsakomybę dėl tikrojo tikėjimo išnykimo. Perėmęs neapykantą religijai, respublikinis režimas pateko į despotiškas Napoleono ^{1 rankas}, kuriam religija tebuvo naudinga folija jo asmeninei šlovei. Būtent dėl jo pasididžiavimo ir oportunistinio katalikų tikėjimas yra skolingas savo išlikimui, nes buvo sudarytas konkordatas, kuris sunaikino dieviškosios tiesos principą.

Demografinis tikslumas: du šimtai milijonų kovotojų

16 eilutė: „*Kariuomenės raitelių skaičius buvo du miliadai miriadų: aš girdėjau jų skaičių.*»

16 eilutė suteikia mums svarbų paaiškinimą apie konflikte dalyvaujančių kovotojų skaičių: „*du myriads of myriads*“ arba du šimtai milijonų kareivių. Iki 2021 m., kai rašau šį dokumentą, joks karas savo konfrontacijose nepasiekė tokio skaičiaus. Tačiau šiandien, kai pasaulyje gyvena septyni su puse milijardo žmonių, pranašystė gali išsipildyti. **Šios eilutės tikslumas pasmerkia visas interpretacijas, kurios šį konfliktą priskyrė praeities veiksams.**

Ideologinis karas

17 eilutė: „ Ir taip regėjime mačiau žirgus ir ant jų sėdėjusius su ugnies, hiacinto ir sieros spalvos krūtinės ląsteles. Arklių galvos buvo kaip liūtų galvos; iš jų burnų sklido ugnis, dūmai ir siera. »

Šioje 17 eilutėje, Dievo teismo skaičiuje, randame „5-ojo trimito “ *simbolius* : grupes (*arklius*) ir tuos, kurie jiems vadovauja (*raiteliai*). Vienintelis jų teisingumas (*krūties ženklas*) yra deginimas ugnimi, o kokia ugnis! Branduolinis gaisras, panašus į antžeminės požeminės magmos gaisrą. Dvasia jiems priskiria *hiacinto* charakteristikas , kurios atitinka posakio „*rūkyti* “ kartojamą eilutės pabaigoje . Tai jau simbolizuoja šventųjų maldas ankstesnėje temoje, būtent jo kvėpalų charakterį turime prisiminti, ir čia suprantame, ką reiškia jo paminėjimas. Šis augalas toksiškas, dirgina odą, jo kvapas sukelia galvos skausmą. Šis kriterijų rinkinys apibrėžia dalyvaujančių kovotojų maldas. Nė vienos iš šių maldų nepriima Dievas kūrėjas; jie jį pykina ir įkvepia gilaus pasibjaurėjimo. Reikia suprasti, kad šiame iš esmės religiniame ir ideologiniame konflikte dalyvauja tik religijos, visiškai nuo jo atskirtos, bet vis dėlto daugiausia monoteistinės: judaizmas, katalikybė, protestantizmas, stačiatikybė, islamas. Čia cituojamas naujas pagrindinis simbolis iš Izaijo 9:14: „ *galva yra magistras arba vyresnysis* “. Todėl grupuočių, kurios susiduria viena su kita, priešakyje yra magistratai, šandien vadinami „prezidentais“ respublikose. Ir šie prezidentai yra apdovanoti „ *liūto* “, gyvūnų karaliaus ir džiunglių karaliaus, jėga . Jėgos prasmė jam suteikta Teisėjų 14:18. Savo pranešime Dvasia pranašauja karingą įsipareigojimą, kurį nuotoliniu būdu bando labai galingi, autoritariniai ir religingi valstybių vadovai, nes tai yra iš jų „ *burnos* “. išleiskite savo maldas, iliustruotas žodžiu „ *dūmai* “. Iš jų tos pačios „ *burnos* “ kyla įsakymai sunaikinti „ *ugnimi* “, maldos „*dūmais* “ ir daugybės sunaikinimas, įsakant naudoti branduolines bombas, pavaizduotas „ *siera* “. Akivaizdu, kad Dvasia nori pabrėžti šios branduolinės jėgos, kuria disponuoja vienas žmogus, svarbą. Niekada žemės istorijoje tokia griauinama galia nepriklausė nuo vieno žmogaus sprendimo. Dalykas tikrai nuostabus ir vertas dėmesio. Tačiau mūsų, gyvenančių tokio tipo politinėje organizacijoje, šios baisybės mūsų net nebešokiruoja. Mes visi esame savotiškos kolektyvinės beprotybės aukos.

18 eilutė: „ Trečdalis žmonių žuvo nuo šių trijų nelaimių – ugnies, dūmų ir sieros, kuri išėjo iš jų burnos. »

18 eilutė pabrėžia šį faktą iš ankstesnės eilutės, nurodydama, kad „ *ugnis* , *dūmai* ir *siera* “ yra Dievo valios negandos; kurią eilutė patvirtino keršijančiam Kristui priskirdama įsakymą nužudyti trečdalį žmonių.

Tautų galvų branduolinė galia

19 eilutė: „ Nes žirgų jėga buvo jų burnose ir uodegose; jų uodegos buvo kaip gyvatės su galvomis ir su jomis darė pikta. »

19 eilutė patvirtina religinį ideologinį konflikto pobūdį sakydama: nes kovojančių grupių (*arklių*) galia buvo jų žodyje (jų *burnose*) ir netikruose pranašuose (uodegose) , kurie iš pažiūros buvo apgavikai (*gyvatės*). ant valstybių vadovų – magistratų (*vadovų*), per kuriuos jie (kovotojai) padarė žalą. Taip apibrėžtas principas tiksliai atitinka tautų organizaciją, kuri šiandien vyrauja pabaigos laikais.

Šis Trečiasis pasaulinis karas kas ateina „ *trimitų* “ arba *įspėjamųjų bausmių* temos uždarymas yra toks svarbus, kad Dievas pirmiausia tai paskelbė senosios Sandoros žydams, iš eilės Dan.11:40-45 ir Ezechielio 38 ir 39 skyriuose, o vėliau naujosios sandoros krikščionims. sandora, šioje knygoje Apreiškimas kaip „ *šeštasis trimitas* “, kaip paskutinis dieviškasis įspėjimas prieš malonės laiko pabaigą. Taigi suraskime čia šias turtingas papildomas pamokas.

Danielius 11:40-45

Posakis „ *pabaigos laikas* “ verčia mus tyrinėti šį paskutinį tautų konfliktą, atskleistą ir išplėtotą Dan 11:40–45 pranašystėje. Ten atrandame pagrindines jo organizavimo fazes. Iš pradžių daugiausia Vakarų Europos teritorijoje buvęs agresyvus islamas, vadinamas „ *pietų karaliumi* “, susirėmė su daugiausia katalikiškais Europos žmonėmis; Romos popiežiaus katalikų tikėjimas yra tas dalykas, į kurį pranašaujama nuo Dan.11:36. Iki šiol minimas Romos popiežiaus vadovas pateikiamas kaip „ *jis* “; „ *Karaliaus* “ titulu jį puola „ *pietų karalius* “, islamas, kuris „ *susikirs su juo* “. Veiksmažodžio „ *susidurti* “ pasirinkimas yra tikslus ir apgalvotas, nes vienas su kitu „ *susitrenkia* “ tik esantys toje pačioje teritorijoje . Būtent tada, pasinaudodamas pasiūlyta palaima, situacijai, panardinusią Vakarų Europą į visišką netvarką ir paniką, „ *šiaurės karalius* “ (arba šiaurės) „ *suks kaip audra* “ virš šio sunkumų patiriančio grobio, kad jį paimtų. ir jį užimti. Jame naudojami „ *daug laivų* “, „ *tankų* “ ir naikintuvų, kurie yra ne kas kita, kaip „ *raiteliai* “ ir gyvena šiaurėje, o ne Vakarų Europos šiaurėje, o Europos ir Azijos žemyno šiaurėje. O tiksliau į Izraelio šiaurę, kurią siūlo 41 eilutė, vadindama ją „ *gražiausia šalimi* “. Susijusi Rusija yra „ *raitelių* “ (kazokų), augintojų ir žirgų tiekėjų istoriniams Izraelio priešams tauta . Šį kartą, remiantis visais šiais duomenimis, ši „ *šiaurės karalių* “ tampa lengva tapatinti su galinga ortodoksine Rusija, Vakarų popiežiaus romanizmo religine priešė rytuose nuo oficialios krikščionių religinės schizmos 1054 m.

Mes ką tik radome keletą karingų Trečiojo pasaulinio karo veikėjų. Tačiau Europa turi galingų sąjungininkų, kurie ją šiek tiek nepaisė dėl ekonominės konkurencijos, kuri tapo pražūtinga po viruso, koronaviruso COVID-19, atėjimo. Ekonomikos be kraujo, kovoja už savo išlikimą, kiekviena tauta vis labiau sukasi į vidų. Tačiau kai konfliktas prasidės Europoje, Amerikos sąjungininkas skirs savo laiko veikti.

Europoje Rusijos kariai susiduria su nedideliu pasipriešinimu. Viena po kitos buvo okupuotos šiaurės Europos tautos. Prancūzija viena surengė silpną karinį pasipriešinimą, o Rusijos kariuomenės buvo sulaikytos šiaurinėje šalies dalyje. Pietinė dalis susiduria su rimtomis islamo problemomis, kurios jau yra įsitvirtinę šioje srityje. Tam tikras bendrų interesų susitarimas sieja musulmonų kovotojus ir rusus. Abu yra godūs grobio, o Prancūzija yra turtinga šalis, net ekonomiškai sužlugdyta. Arabai yra grobikai pagal tradicinį paveldą.

Izraelio pusėje padėtis katastrofiška, šalis okupuota. Jį supančios musulmoniškos arabų tautos yra pasigailėjusios: Edomas, Moabas, Amono vaikai: šiuolaikinė Jordanija.

Tai, ko nebuvo galima padaryti iki 1979 m., kai Egiptas paliko arabų stovyklą, kad sudarytų aljansą su Izraeliu, tuo metu priimtas pasirinkimas, stipriai

remiant JAV, pavirto į neigiamą pusę; ją užima rusai. Ir patikslindama „*ji nepabėgs*“, Dvasia atskleidžia oportunistinį 1979 m. pasirinkimo pobūdį. Palaikydama stipriausiųjų laikų pusę, ji tikėjo, kad išvengs ją užklupusių nelaimių. O nelaimė didelė, iš jos turtus atima okupantai rusai. Ir lyg to būtų maža, libiečiai ir etiopai taip pat plėšia jį po rusų.

Pasaulinio konflikto branduolinė fazė

44 eilutė žymi didelį dalykų padėties pasikeitimą. Okupuodami Vakarų Europą, Izraelį ir Egiptą, Rusijos karių gąsdina „*naujienos*“, susijusios su jų pačių Rusijos teritorija. Dvasia cituoja „*rytus*“ kalbėdamas apie Vakarų Europos okupaciją, bet taip pat „*šiaurę*“, kalbėdamas apie Izraelio okupaciją; Rusija yra „*į rytus*“ nuo pirmosios ir „*į šiaurę*“ nuo antrosios. Naujienos tokios rimtos, kad sukelia žmogžudišką beprotybę. Būtent čia į mūšį stoja JAV, nusprendusios sunaikinti Rusijos teritoriją branduoline ugnimi. Tada prasidėjo branduolinė konflikto fazė. Daug kur atsiranda mirtinų grybų, kuriuos reikia sunaikinti ir „*išnaikinti*“. Žmonių ir gyvūnų gyvenimo *daugybė*. Būtent per šį veiksmažodį „*žuvo trečdalis vyrų*“ pagal „*6-ojo trimto*“ skelbimą. Nustumti į Izraelio „*kalnus*“, „*šiaurės karaliaus*“ rusų kariuomenė buvo sunaikinta nesulaukusi nė menkiausios pagalbos: „*niekam neatėjus jam į pagalbą*“.

Ezechielio 38 ir 39 skyriai

Ezechielio 38 ir 39 skyriai taip pat savaip primena šį paskutinį istorijos konfliktą. Yra įdomių detalių, tokių kaip šis tikslumas, kuris atskleidžia Dievo ketinimą „*įkišti sagtį į žandikaulį*“ Rusijos karaliui, kad jį įtrauktų ir ištrauktų iš konfliktą. Šis vaizdas iliustruoja viliojančią galimybę praturtėti su savo žmonėmis, kuriai jis neatsispirs.

Šioje ilgoje pranašystėje Dvasia mums pateikia vardus kaip atskaitos taškus: *Gogas, Magogas, Rošas* (rusų kalba), *Mešechas* (Maskva), *Tubalas* (Tobolskas). Paskutiniųjų dienų kontekstą patvirtina detalė apie užpultas tautas: „*Tu sakysi: aš eisiu į atvirą žemę, užeisiu prieš vyrus, kurie ramūs, saugūs savo būstuose, visi namai be sienų ir neturintys nei užrakto, nei durų* (Ezek.38:11). Šiuolaikiniai miestai iš tiesų yra visiškai atviri. O priešingos jėgos tragiškai nelygios. Dvasia įdeda čia Danieliaus „*šiaurės karaliaus*“ burnoje, šį kartą veiksmažodį „*Aš ateisiu*“, kuris rodo didžiulę, greitą ir oro agresiją pagal veiksmažodį ir įvaizdį „*suks kaip audra*“. Dan.11:40, iš gana tolimosios vietos. Šioje Ezechielio pranašystėje nėra jokios paslapties apie susijusias šalis; Rusija ir Izraelis yra aiškiai identifikuoti. Paslaptis buvo tik Dan.11:36–45, kur ji buvo susijusi su Romos popiežiumi ir jos Europos teritorija. Ir suteikdamas Rusiją, kuri puola popiežiaus katalikišką Europą, „*šiaurės karaliumi*“, Dievas turi omenyje savo Ezechieliui duotą apreiškimą. Kadangi primenu, Rusija yra „*šiaurėje*“ daugiausia dėl Izraelio geografinės padėties. Tiesą sakant, jis yra „*į rytus*“ nuo Romos katalikų popiežiaus Vakarų Europos padėties. Todėl, kad patvirtintų Rusijos kariuomenės padėtį šioje popiežiaus Europoje, kurią jie užima ir dominuoja, Dvasia nustato blogų naujienų atėjimą iš „*rytų*“. „*Aš liesiu ugnimi ir siera ant jo ir jo kariuomenės* (Ez.38:22)“; „*Aš pasiūsiu ugnį į Magogą*“, – skaitome Ez.39:6. Štai čia yra blogos naujienos, kuri įpykdo Dan.11:44 „*šiaurės*

karalių “, priežastis. Kaip ir Danieliaus, Rusijos agresorius bus įspraustas į kampą ir sunaikintas Izraelio kalnuose: „Tu ir visa tavo kariuomenė kris ant Izraelio kalnų (Ez.39:4)“. Tačiau paslaptis apima JAV tapatybę šio veiksmo pradžioje. Eze.39:9 randu labai įdomią detalę. Tekstas primena galimybę „septynerius metus“ padegti ugnį deginant ginklus, naudotus šiame siaubingame pasauliniame konflikte. Mediena nebėra šiuolaikinių ginklų žaliava, tačiau nurodyti „septyneri metai“ atspindi šio karo intensyvumą ir ginklų kiekį. 2021 m. kovo 7 d. iki Kristaus sugrįžimo liko tik devyneri metai; paskutiniai 9 Dievo prakeikimo metai, per kuriuos įvyks paskutinis tarptautinis konfliktas; karas, siaubingai naikinantis gyvybes ir turtą. Pagal 12 eilutę rusų lavonai bus laidojami „septynis mėnesius“.

Baisus ir nenumaldomas dieviškasis teisingumas

Bus daug lavonų, o Dievas Ezechielio 9 skyriuje pateikia idėją apie žudynes, kurias jis surengs. Kadangi trečiasis pasaulinis karas, kurio tikimasi 2021–2029 m., yra Nebukadnecaro vadovaujamo 3-iojo ^{karo} prieš senovės Izraelį – 586 m. antitipas. Štai ką didysis kūrėjas Dievas įsakė, nusivylė ir niekino savo tautą Ezek.9: nuo 1 iki 11:

„Ezek.9:1 Tada jis sušuko garsiu balsu man ausyse: „Prieik, tu, kuris turi nubausti miestą, kiekvienas su savo sunaikinimo įrankiu rankoje!

Ez.9:2 Ir štai šeši vyrai atėjo pro viršutinių vartų kelią šiaurinėje pusėje, kiekvienas su savo sunaikinimo įrankiu rankoje. Tarp jų buvo vyriškis, apsirengęs skalbiniais, o dirže nešiojo dėklą. Jie atėjo ir atsistojo prie varinio altoriaus.

Ez.9:3 Izraelio Dievo šlovė pakilo nuo cherubo, ant kurio buvo, ir nuėjo iki namų slenksčio. Jis pašaukė vyrą, apsirengusį lininiais drabužiais ir nešiojantį dėklą ant diržo.

Eze.9:4 Viešpats jam tarė: „Eik per miesto vidurį, per Jeruzalę ir padaryk ženklą ant kaktų tų vyrų, kurie dūšauja ir dejuoja dėl visų ten daromų bjaurysčių“.

Ez.9:5 Man girdėdamas, jis tarė kitiems: „Eikite paskui jį į miestą ir sumuškite! Tebūna tavo akis be gailėsčio ir nepasigailėk!

Eze.9:6 Nužudyk ir sunaikink senus vyrus, jaunuolius, mergeles, vaikus ir moteris; bet nesiartink prie nieko, kas turi ženklą; ir pradėkite nuo mano šventovės! Jie prasidėjo nuo vyresniųjų, kurie buvo priešais namą.

Ez.9:7 Jis tarė jiems: „Suterškite namus ir pripildykite kiemus nužudytųjų! Išėik!... Jie išėjo ir smogė mieste.

Eze.9:8 Kai jie smogė, o aš vis dar pasilikau, aš kritau ant veido ir sušukau: „Ak! Viešpatie Dieve, ar tu sunaikinsi visa, kas liko iš Izraelio, išliedamas savo rūstybę ant Jeruzalės?

Ez.9:9 Jis man tarė: „Izraelio ir Judo namų kaltė yra didelė ir nepaprastai didelė. kraštas pilnas žudynių, miestas pilnas neteisybės, nes jie sako: 'Viešpats apleido kraštą, Viešpats nieko nemato.

Ez.9:10 Aš taip pat nepasigailėsiu ir nepasigailėsiu; Aš atnešiu jų darbus ant jų galvų.

Eze.9:11 Ir štai vyras, apsilkęs drobiniais drabužiais, dėvėdamas dėklą, atsakė: „Padariau, kaip man įsakei“. »

Ne visi, kurie nužudomi dėl religinių priežasčių, yra tikėjimo kankiniai. Šioje kategorijoje yra daug fanatikų, pasirengusių paaukoti savo gyvybes, galbūt už savo religiją, bet ir už bet kokią politinę ar kitokią ideologiją. Tikrasis tikėjimo kankinys pirmiausia ir išskirtinai yra Jėzuje Kristuje. Tada tai būtina yra išrinktasis, kurio auka paaukota gyvybė Dievui kūrėjui patinka tik tuo atveju, jei prieš jo mirtį buvo gyvenimas, atitinkantis jo apreikštus savo laiko reikalavimus.

Dabar suraskime temoje „^{6d} trinitas“ pokario laikų moralinio konteksto prisiminimas.

Išgyvenusiųjų neatgaila

Priešingai nei dauguma žmonių galvoja ir bijo, kad ir kokie destruktivūs būtų, branduoliniai ginklai žmonijos nesunaikins; nes „išgyvenusieji“ liks pasibaigus konfliktui. Apie karus Jėzus pasakė Mt.24:6: „*Jūs girdėsite apie karus ir gandus apie karus: saugokitės, kad nesijaudintumėte, nes tai turi įvykti. Bet tai dar nebus pabaiga.*» Žmonija bus sunaikinta dėl Dievo Kūrėjo veiksmų po jo šlovingo sugrįžimo Jėzaus Kristaus asmenyje. Nes išgyvenusiesiems turi būti atliktas paskutinis tikėjimo išbandymas. Nuo 1945 m., kai pirmą kartą buvo panaudoti atominiai ginklai, buvo įvykdyta daugiau nei du tūkstančiai sprogdimų, įvykdytų juos turinčių žemiškų jėgų bandymams; tiesa, iš eilės per 75 metus ir žemė yra didžiulė, nors ir ribota, ji išveria ir palaiko žmonijos jai daromus smūgius. Priešingai, artėjančiame branduoliniame kare per trumpą laiką įvyks daugybė sprogimų, o radioaktyvumo sklaida padarys gyvybės tęsimą žemėje neįmanomą. Savo sugrįžimu dieviškasis Kristus padarys galą mirštančios maištaujančios žmonijos kančioms.

20 eilutė: „*Likusieji vyrai, kurie nebuvo nužudyti šių marų, neatgailavo dėl savo rankų darbų, kad negarbintų demonų ir auksinių, sidabrinių, žalvarinių, akmeninių ir medinių statų, kurie nemato ir nemato. girdėti, nei vaikščioti;*»

20 eilutėje Dvasia pranašauja apie išlikusių tautų užkietėjimą. „*Kiti vyrai, kurie nebuvo nužudyti šių marų, neatgailavo dėl savo rankų darbų*“. Imperijos metu paskelbta „*antroji bėda*“ iš tikrųjų yra dieviškasis „*maras*“, tačiau jis yra prieš „*paskutines septynias*“, kurios teks kaltiems nusidėjėliams, pasibaigus Apr. 15 malonės laikotarpiui. Čia vis tiek reikia priminti, kad visos šios „*nelaimės*“ baudžia už romėnų agresiją prieš Visagalio Dievo Kūrėjo sukurtą laiko tvarką.

„... *jie nesiliovė garbinę demonų ir auksinių, sidabrinių, bronzinių, akmeninių ir medinių statų, kurie nemato, negirdi ir nevaikščioja.*“

Šiame sąrašė Dvasia nukreipta į kultinius katalikų tikėjimo įvaizdžius, kurie yra šios stabmeldiškos religijos pasekėjų garbinimo objektai. Šie atvaizdai pirmiausia reprezentuoja „Mergelę Mariją“, o už jos – daug daugiau ar mažiau anoniminių šventųjų, nes kiekvienam paliekama daug laisvės pasirinkti savo mėgstamą šventąją. Didelis turgus veikia 24 valandas per parą Siūlome visų stilių ir dydžių įklotus visoms pažastims. Ir ši praktika ypač erzina tą, kuris kentėjo ant Golgotos kryžiaus; taip pat jo kerštas bus baisus. Ir jau 2018-aisiais savo išrinktiesiems pranešęs apie galingą ir šlovingą sugrįžimą 2030-iesiems, nuo 2019-ųjų, jis užkrėtė žemės nusidėjėlius mirtinai užkrečiamu virusu. Tai tik labai mažas jo artėjančio pykčio ženklas, tačiau jis jau turi veiksmingumą, nes mes jau

esame skolingi jam ekonomini žlugimą, neturintį precedento pirmųjų Vakarų istorijoje. O kai jie sužlugdomi, tautos ginčijasi, tada kovoja ir kovoja.

Priekaištas, į kurį kreipėsi Dievas, yra dar labiau pateisinamas, nes Jėzaus Kristaus pasirodymu tikrasis Dievas atėjo kūne, tarp žmonių ir ten, kaip vienas iš jų, „*matė, girdėjo ir pardavinėjo*“, kitaip nei raižyti ar lipdyti stabai. kuri negali to padaryti.

21 eilutė: „*Ir jie neatgailavo nei dėl savo žmogžudysčių, nei dėl kerėjimo, nei dėl ištvirkavimo, nei dėl vagysčių.*»

21 eilutė tema uždaroma. Primindama „*jų žmogžudystes*“, Dvasia vaizduoja mirtiną sekmadienio įstatymą, kuris galiausiai pareikalauš ištikimų Dievo pašventinto šventojo šabo stebėtojų mirties. Cituodamas „*jų užkeikimus*“, jis nukreiptas į katalikiškas mišias, kurias pagerbia tie, kurie pateisina jo „sekmadienį“, šią netikrą Viešpaties dieną ir autentišką pagonišką „saulės dieną“. Prisimindama „*jų išūlumą*“, Dvasia nurodo protestantų tikėjimą kaip netikros „*pranašės Jezabelės*“ iš Apr 2:20 katalikiškojo „*ištvirkavimo*“ pavidėtoją. Ir priskirdamas jiems „*jų vagystes*“, jis nurodo dvasines vagystes, įvykdytas pirmiausia prieš Jėzų Kristų, iš kurio, pagal Dan 8:11, popiežiaus karalius „*atėmė amžinąją kunigystę ir jos teisėtą titulą*“. pateisinama iš „*Asamblėjos vadovas*“ iš Ef.5:23; bet ir jo „*laiko ir jo įstatymo*“ tvarka, pagal Dan.7:25. Šios labai dvasingos interpretacijos neatmeta įprastų pažodinių pritaikymų, tačiau jos gerokai viršija Dievo nuosprendį ir jo pasekmes kaltiems autoriams.

Apriškimas 10 : maža atvira knyga

Kristaus sugrįžimas ir sukilėlių bausmė

Maža atversta knyga ir jos pasekmės

Kristaus sugrįžimas ketvirtojo adventistų laukimo pabaigoje

1 eilutė: „ *Aš pamačiau kitą galingą angelą, nusileidžiantį iš dangaus, apgaubtą debesyje; virš jo galvos buvo vaivorykštė, jo veidas buvo kaip saulė, o jo kojos kaip ugnies stulpai.* »

10 skyrius tiesiog patvirtina iki tol susiklosčiusią dvasinę padėtį. Kristus pasirodo po šventosios dieviškosios sąjungos Dievo aspektu, po „ *vaivorykštės* “ atvaizdu, po tvano Nojui ir jo palikuonims. Tai buvo Dievo pažado ženklas daugiau niekada nenaikinti gyvybės žemėje srauniais vandenimis. Dievas ištesės savo pažadą, bet Petro lūpomis jis paskelbė, kad žemė dabar yra „ *atlikta ugniai* “; ugnies potvynis. Tai bus padaryta tik paskutiniam septintojo tūkstantmečio nuosprendžiui. Tačiau ugnis nesibaigė naikinti gyvybes, nes tai ginklas, kurį Dievas jau panaudojo prieš Sodomos ir Gomoros slėnio miestus. Šiame skyriuje Dvasia trumpai iliustruoja įvykius po „ *6 trinitas* “. Skyrius pradamas šlovingo kerštujančio Kristaus sugrįžimo įvaizdžiu.

Pranašystė visiškai neužantspauduota

2 eilutė: „ *Jis rankoje turėjo mažą atverstą knygelę . Dešinę koją jis padėjo ant jūros, o kairę – ant žemės.* »

Nuo knygos pradžios, pagal Apr. 1:16, Jėzus ateina kovoti su dievintos „ *saulės* “ garbintojais. Simbolių vaidmuo tampa aiškesnis: „ *jo veidas buvo kaip saulė* “, o kas bus su jo priešais, „ *saulės* “ garbintojais ? Atsakymas: jo žingsniai, ir vargas jiems! Nes „ *jo kojos kaip ugnies stulpai* “. Tada išsipildys ši Biblijos eilutė: „ *Sėskis mano dešinėje, kol padarysiu tavo priešus pakojis tavo kojoms* (Ps.110:1; Mt.22:44)“. Jų kaltę padidino tai, kad prieš sugrįždamas Jėzus „ *atvertė mažąją Apreiškimo knygelę*“, nuo 1844 m. atplėšdamas „ *septintąją antspaudą* “, kuris vis dar laikė jį uždarytą Apr.5:1–7. Nuo 1844 iki 2030 m. Šiame 10 skyriuje aptarto konteksto metais šabo supratimas ir prasmė išsivystė į visišką šviesą. Be to, šios eros vyrai neturi pasiteisinimo, kai nusprendžia jo negerbti. „ *Knygelę* “ tada „ *atvertė* “ Šventoji Kristaus Dvasia ir *saulės garbintojai* neturėjo su ja nieko bendra. 2 eilutėje iliustruotas jų likimas. Kad suprastume šioje eilutėje aptinkamų „ *jūros ir žemės* “ simbolių reikšmę, turime išstudijuoti Apr. 13, kuriame Dievas juos sujungia su dviem dvasiniais „ *žvėrimis* “, kurie pasirodys 2000 krikščionių eros metų. Pirmasis „ *iš jūros kylantis žvėris* “ simbolizuoja nežmonišką, vadinasi, žvėrišką, pilietinių ir religinių jėgų koalicijos režimą, pirmuoju istoriniu monarchijų ir Romos katalikų popiežiaus pavidalu. Šias monarchijas simbolizuoja „ *dešimt ragų* “, susijusių su simboliu, žyminčiu Romą Dane.7 – „ *Mažasis ragas* “, o Apr.12, 13 ir 17 – „ *septynios galvos* “. Šis „ *žvėris* “, remiantis dieviškomis vertybėmis, rodo simbolius, nurodytus Danieliaus 7 skyriuje: Romos imperijos pirmtakės, atvirkštine tvarka nei Dan.7: *leopardas, lokys, liūtas* . Todėl pats „ *žvėris* “ yra Romos monstras Dan.7:7. Tačiau čia, Apr. 13, popiežiaus „ *mažojo rago* “, einančio po „ *dešimties ragų* “, simbolis

pakeičiamas romėnų tapatybės „*septynių galvų*“ simboliu. Ir Dvasia priskiria jam „*piktžodžiavimą*“, *tai yra religinį melą*. „*Karūnų*“ buvimas ant „*dešimties ragų*“ rodo laiką, kai pradėjo viešpatauti Dan.7:24 „*dešimt ragų*“. Todėl taip pat yra laikas, kai „*mažasis ragelis*“ arba „*skirtingas karalius*“ yra aktyvus. „*Žvėris*“, identifiкуotas, tęsinys skelbia jo ateitį. Ji veiks laisvai „*kartą, kartus* (2 *kartus*) *ir pusę laiko*“. Ši išraiška Dan.7:25 ir Apr.12:14 žymi 3 su puse pranašišku metų arba 1260 realių metų; randame jį „*1260 dienų*“ metų forma arba pranašiški „*42 mėnesiai*“ Apr.11:2-3, 12:6 ir Apr.13:5. Tačiau šio 13 skyriaus 3 eilutėje Dvasia skelbia, kad ją išmuš ir „*tarsi mirtinai sužeis*“ būtent prancūzų ateizmas 1789–1798 m. Ir Napoleono I konkordato dėka „*jis mirtina žaizda bus išgydytas*“. Taigi tie, kurie nemėgsta dieviškosios tiesos, galės ir toliau gerbti melą, žudantį sielą ir kūną.

Dienų pabaigoje pasirodys pirmojo „*iš jūros pakilusio žvėries*“ vaizdas. Šis naujas žvėris išsiskiria tuo, kad ši kartą jis „*pakils iš žemės*“. Remdamasi Pradžios knygos įvaizdžiu, kur „*žemė*“ išeina iš „*jūros*“, subtiliai Dvasia pasakoja, kad šis antrasis „*žvėris*“ išėjo iš pirmojo, taip įvardydama vadinamąją reformuotą Katalikų Bažnyčią; tikslus protestantų reformatų tikėjimo apibrėžimas. 2021 m. ji jau atstovauja didžiausiai karinei galiai planetoje Žemėje ir yra autoritetas nuo pergalės prieš Japoniją ir nacistinę Vokietiją 1944–1945 m. Žinoma, tai yra JAV, iš pradžių daugiausia protestantų, tačiau šiandien daugiausia katalikiškos, nes sulaukta stiprios ispanų emigracijos. Apkaltindama jį, kad jis „*jo akivaizdoje garbina pirmąjį žvėrį*“, Dvasia smerkia jo Romos sekmadienio paveldą. Tai rodo, kad religinės etiketės yra klaidinančios. Šiuolaikinis protestantų tikėjimas taip prisirišęs prie šio romėnų paveldo, kad paskelbs privalomą įstatymą, įpareigojantį sekmadienio poilsį už sankcijų bausmę: iš pradžių komercinį boikotą ir galiausiai mirties nuosprendį. Sekmadienis įvardijamas kaip romėnų „*žvėries*“, pirmojo „*žvėries*“ valdžios „*ženklas*“. O skaičius „*666*“ yra suma, gauta su pavadinimo „VICARIVS FILII DEI“ raidėmis, kurią Dvasia vadina „*žvėries skaičiumi*“. Paskaičiuok, ten yra skaičius:

VICIVILIIDI

$$5 + 1 + 100 + 1 + 5 = 112 + 1 + 50 + 1 + 1 = 53 + 500 + 1 = 501$$

$$112 + 53 + 501 = 666$$

Svarbus paaiškinimas: Ženklas gaunamas „*ant rankos*“ arba „*ant kaktos*“ tik tiek, kiek „*ranka*“ simbolizuoja kūrinį, veiksmą, o „*kakta*“ reiškia kiekvienos būtybės asmeninę valią be jo. pasirinkimai, kaip mums sako Ezé.3:8: „*Aš užkietinsiu tavo kaktą, kad tu priešintum ją jų kaktai*“.

Čia aiškiai identifikuoti būsimi Jėzaus Kristaus, teisingojo dieviškojo teisėjo, „*pakopai*“. Ir subtiliai, nurodydama prioritetą „*dešinė koja*“ arba „*kairė koja*“, Dvasia nurodo, kas, jos nuomone, yra labiau kaltas. Deganti „*dešinė koja*“ skirta Romos popiežiaus katalikų tikėjimui, kuriam pagal Apr.18:24 Dievas priskiria „*visų nužudytųjų žemėje*“ *kraujo praliejimą*. Todėl jo pirmenybė pykčiui nusipelnė. Tada, lygiai taip pat kaltas, kad savo ruožtu jį imitavo, sukurdamas pirmojo katalikų „*žvėries*“ „*vaizdą*“, protestantų tikėjimas, vadinamas „*žeme*“, gauna ugnį iš Jėzaus Kristaus „*kairiosios kojos*“. taip

atkeršija už paskutinių išrinktųjų šventųjų kraują, kuris turėjo būti pralietas be jo gelbstinčio įsikišimo.

3 eilutė: „*Ir jis verkė garsiu balsu, kaip riaumoja liūtas. Kai jis sušuko, septyni griaustiniai ištarė savo balsus.*»

Paslaptis, paslėpta arba užantspauduota 4–7 eilutėse, skelbiama „*septynių griaustinių balsu*“, dabar yra atskleista. Taigi Dievo „*balsas*“ lyginamas su „*griaustinio*“ garsu, susijusiu su skaičiumi „*septyni*“, kuris simbolizuoja jo pašventinimą. Šis balsas skelbia žinią, kurią ilgai slepia ir ignoravo vyrai. Tai mūsų dieviškojo ir didingojo Viešpaties Jėzaus Kristaus šlovės sugrįžimo metai. Data buvo atskleista jos išrinktiems pareigūnams 2018 m. Tai 2030 m. pavasaris, kai nuo Jėzaus apmokančios mirties balandžio 3 d., 30 d., baigsis trečiasis 2000 metų trečdalis iš 6000 metų, kuriuos Dievas užprogramavo išrinktiesiems išrinkti.

4 eilutė: „*Kai septyni griaustiniai ištarė savo balsus, aš nuėjau rašyti; ir išgirdau balsą iš dangaus, sakantį: „Užantspauduokite, ką kalbėjo septyni griaustiniai, ir nerašykite”.*»

Šioje scenoje Dievas turi du tikslus. Pirma, jo išrinktieji turi žinoti, jog Dievas tikrai paskyrė pasaulio pabaigą; tai tikrai nėra paslėpta, nes tai priklauso nuo mūsų tikėjimo 6000 metų programa, kurią išpranašavo šešios nešvankios mūsų savaitių dienos. Antrasis tikslas – atgrasyti ieškoti šios datos, kol ji pati atvers kelią supratimui. Tai buvo atlikta atliekant kiekvieną iš trijų adventistų testų, naudingų tikrinant ir atrenkant išrinktuosius, kurie buvo verti pasinaudoti Jėzaus Kristaus pasiūlytu amžinuoju teisingumu, 1843, 1844 ir 1994 m.

5 eilutė: „*Ir angelas, kurį mačiau stovintį jūroje ir žemėje, pakėlė savo dešinę į dangų*“.

Tokiu didžiojo pergalingo Teisėjo nusistatymu, kojomis ant priešų, Jėzus Kristus suformuluos iškilmingą priesaiką, kuri jį dieviškai suriša.

6 eilutė: „*Ir prisiekė tuo, kuris gyvena per amžių amžius, kuris sukūrė dangų ir tai, kas jame, žemę ir tai, kas joje, ir jūrą, ir kas joje, kad jam bus daugiau laiko.*„

Jėzaus Kristaus priesaika duota Kūrėjo Dievo vardu ir skirta jo išrinktiesiems, kurie gerbia Apr.14:7 pirmojo angelo įsakymą; tai parodydami savo paklusnumu, savo „*baimę*“ Dievui, vykdydami jo ketvirtąjį įsakymą, kuris šlovina jo kūrybinį veiksma. Teiginys „*kad nebebus laiko*“ patvirtina, kad Dievas savo programoje suplanavo tris tuščius adventistų lūkesčius – 1843, 1844 ir 1994 m. Kaip jau sakiau, šie tušti lūkesčiai buvo naudingi sijoiant tikinčiuosius krikščionis. Nes būdamos tuščios, jų pasekmės tiems, kuriuos jie patyrė, buvo dramatiškos ir dvasiškai mirtingos arba išrinktiesiems – jų palaiminimo ir Dievo pašventinimo priežastys.

trečioji ^{didžioji} nelaimė.

7 eilutė: „*Bet septintojo angelo balso dienomis, kai jis skambės (trimitas), bus įvykdyta Dievo paslaptis, kaip jis paskelbė savo tarnams pranašams.*»

Pranašiškų datų konstravimo laikas baigėsi. Tie, kurie buvo nustatyti pranašaujama duomenimis, atliko savo vaidmenį – iš eilės išbandė protestantų tikėjimą 1843–1844 m., o adventistų – 1994 m.; nuo 2018 m. inicijuotos naujienos bus geros, o išrinktieji savo išgelbėjimui išgirs „*septintojo trimito*“,

žyminčio dieviškojo teisingumo Kristaus įsikišimą, garsą ; laikas, kai pagal Apr.11:15: „*pasaulio karalystė atiduota mūsų Viešpačiui ir jo Kristui*“, todėl atimama iš velnio.

Pranašiškos tarnystės pasekmės ir laikai

8 eilutė: „*Ir balsas, kurį išgirdau iš dangaus, vėl prabilo man ir tarė: „Eik, paimk knygelę, atidarytą iš angelo, stovinčio ant jūros ir ant žemės, rankoje.*»

8–11 eilutės iliustruoja tarno, kuriam pavesta aiškia kalba pateikti užkoduotą pranašystę, misijos patirtį.

9 eilutė: „*Aš nuėjau pas angelą ir liepiau jam duoti man knygelę. Ir jis man pasakė: Imk ir praryk; jis bus kartaus jūsų viduje, bet jūsų burnoje bus saldus kaip medus.*“.

Visų pirma, „*žarnų skausmai*“ puikiai atvaizduoja kančias ir kančias, kurias sukelia maištingų krikščionių siūlomos šviesos atmetimas. Šios kančios pasieks savo viršūnę paskutiniam tikėjimo išbandymui sekmadienio įstatymo metu, kai išrinktųjų gyvybei grės mirtis. Nes iki galo su šviesa ir jos saugotojais kovos velnias ir jo dangiškieji bei žemiškieji demonai, sąmoningi ar nesąmoningi šio „Naikintojo“, „*Abadono arba Apoliono*“ iš Apr.9:11, sąjungininkai. „*Saldumas medus*“ taip pat puikiai atvaizduoja laimę suprasti Dievo paslaptis, kuria jis dalijasi su savo tikrais išrinktaisiais, ištroškusiais tiesos. Joks kitas produktas žemėje taip nesukoncentruoja savo natūraliai saldaus saldumo. Paprastai žmonės vertina ir ieško šio jiems malonaus saldaus skonio. Be to, Kristaus išrinktasis ieško Dieve meilės ir taikaus santykių saldumo bei jo nurodymų.

Suteikdama savo apreiškimui „Apokalipsę“ (= Apreiškimą) „*medaus saldumą*“, Dievo Dvasia lygina jį su „*dangiška mana*“, kuri turėjo „*medaus skonį*“ ir maitino hebrajus dykumoje, 40 metų prieš įžengiant į pažadėtąją žemę, atimtą iš kanaaniečių. Kaip hebrajas nebūtų galėjęs išgyventi nevirtodamas šios „*manos*“, nuo 1994 m., pasibaigus Apr.9:5-10 pranašaujamam „*penkių mėnesių*“ laikotarpiui, adventistų tikėjimas išgyvena tik maitinantis iš šio paskutinio pranašiško dvasinio „*maistas*“ (Mt.24:45) „*paruoštas tinkamam* Jėzaus Kristaus šlovingo atėjimo laikui“. Šis mokymas, kurį tiesos Dievas duoda man suvokti tik šį šabo rytą, 2021 m. sausio 16 d. 4^{valandą} (bet Dievui 2026 m.), būtų buvęs naudingas atsakant tam, kuris vieną dieną manęs paklausė apie pranašysčių studijas. Kas man iš to? » Jėzaus atsakymas trumpas ir paprastas: dvasinis gyvenimas, kad išvengtumėte dvasinės mirties. Jei Dvasia nepriima „pyrago“, o tik „*medaus saldumo*“, tai todėl, kad hebrajų fizinis gyvenimas buvo susijęs su šiuo „*manos*“ maistu. Kalbant apie Apreiškimą, maistas skirtas tik išrinktųjų dvasiai. Tačiau šiame palyginime jis atrodo kaip būtinas, būtinas ir gyvojo Dievo reikalaujamas kaip sąlyga dvasiniam gyvenimui palaikyti. Ir šis reikalavimas yra prasmingas, nes Dievas neparuošė šio maisto, kad jo paskutiniųjų dienų tarnai jį ignoruotų ir niekintų. Tai yra labiausiai pašventintas elementas nuo Jėzaus Kristaus aukos ir paskutinės formos bei galutinio Šventosios Vakarienes

išsipildymo“; Jėzus duoda savo išrinktuosius maistui, savo kūnui ir pranašiškus nurodymus.

10 eilutė: „ *Paėmiau mažą ritinėlį iš angelo rankos ir prarijau; jis buvo mano burnoje saldus kaip medus, bet kai jį prarijau, mano vidus prisipildė kartumo.* »

Išgyventame potyryje tarnas vienatvėje atrado akinančią šviesą, kurią pranašavo Jėzus, ir iš tikrųjų pirmiausia rado „ *medaus saldumą* “, malonų malonumą, prilygstamą saldiam medaus saldumui. Tačiau adventistų narių ir mokytojų, kuriems norėjau tai pristatyti, rodomas šaltumas sukėlė mano kūne autentiškus pilvo skausmus, vadinamus kolitu. Taigi liudiju apie dvasinį ir tiesioginį šių dalykų išsipildymą.

Tačiau kitas paaiškinimas yra susijęs su paskutine epocha, kai apšviečiama pranašiška šviesa. Tai prasideda taikos metu, bet baigsis karo ir žudikiško teroro metu. Dan.12:1 pranašavo tai kaip „ *vargo metas, kokio nebuvo nuo tada, kai tautos susikūrė iki šio laiko* “; to pakanka, kad sukeltų „ *žarnų skausmą* “. Juolab, kad Lam.1:20 skaitome: „ *Jahve, pažiūrėk į mano nelaimę! **Mano vidus verda, širdis suirzęs viduje, nes buvau maištaujantis. Išorėje kardas padarė savo sumaištį, viduje mirtis.*** » Taip pat Jer.4:19: „ ***Mano viduriai ! Mano vidus : kenčiu širdyje, plaka širdis, negaliu tylėti; nes tu girdi, mano siela, trimito garsą, karo šauksmą.*** » „ *vidaus* “ kartumas leidžia palyginti paskutinę adventistų misiją ir tą, kuri buvo patikėta pranašui Jeremijui. Abiejose patirtyse išrinktieji valdininkai dirba savo laikmečio maištingų valdovų priešiškoje aplinkoje. Jeremijas ir paskutiniai tikrieji adventistai smerkia savo laikų pilietinių ir religinių lyderių padarytas nuodėmes ir tai darydami nukreipia kaltųjų rūstybę prieš juos iki pasaulio pabaigos, pažymėtos Jėzaus Kristaus sugrįžimu šlovėje. „ *Karalių karalius ir viešpačių Viešpats* “ iš Apr.19:16.

Pirmosios Apreiškimo dalies pabaiga

Šioje pirmoje dalyje radome prologą ir tris lygiagrečias temas, septynių bažnyčių angelams skirtus laiškus, septynis antspaudus arba laiko ženklus ir šešis trimitus arba įspėjamąsias bausmes, kurias sukėlė Dievo pasipiktinimas.

11 eilutė: „ *Jie man pasakė: „Tu vėl turi pranašauti apie daugybę tautų, tautų, kalbų ir karalių.* »

11 eilutė patvirtina visą paskutiniųjų 2000 iš 6000 metų Dievo parengtos programos aprėptį. Atėjus šlovingo Jėzaus Kristaus sugrįžimo laikui, pranašystės sužadimas atnaujins krikščioniškosios eros apžvalgą 11 skyriuje kita tema: „ *Turite dar kartą pranašauti apie daugybę tautų, tautų, kalbų ir karalių* “.

Antrosios Apreiškimo dalies atidarymas

Šioje antroje dalyje, lygiagrečiai apžvelgdama krikščioniškąją epochą, Dvasia nukreips į svarbius įvykius, jau paminėtus pirmoje knygos dalyje, tačiau čia, antroje dalyje, ji atskleis mums savo sprendimą apie kiekviena iš šių temų. Vėlgi, kiekviename skyriuje bus naudojami skirtingi, bet visada vienas kitą papildantys simboliai ir vaizdai. Visų šių mokymų grupavimo dėka pranašystė nustato tikslinius dalykus. Nuo Danieliaus knygos, kaip matote, šį pranašysčių skyrių lygiagretumo principą taiko Atskleidžianti Dvasia.

Apreiškimo 11, 12 ir 13 skyriai

Šie trys skyriai lygiagrečiai apima krikščioniškosios eros laiką, nušviečia skirtingus įvykius, bet kurie visada labai papildo vienas kitą. Apibendrinsiu, tada detalizuosiu temas.

Apreiškimas 11

Popiežiaus valdymas – Tautinis ateizmas – *Septintasis trinitas*

1–2 eilutės: 1260 metų katalikų popiežiaus netikro pranašo viešpatavimas: persekiotojas.

3–6 eilutės: šio nepakantaus ir persekiojančio valdymo metu „*du* Dievo liudytojai“, dviejų sandorų šventieji raštai, bus kankinami ir persekiojami „*žvėries*“, Romos religinės koalicijos, susijungusios su Vakarų Europos monarchijomis.

Nuo 7 iki 13 eilučių tema yra „*iš bedugnės kylantis žvėris*“ arba „Prancūzijos revoliucija“ ir jos tautinis ateizmas, kuris pasirodo pirmą kartą žmonijos istorijoje.

15–19 eilučių tema bus dalinis „*septintojo trimito*“ vystymas.

Popiežiaus valdymo vaidmuo

1 eilutė: „*Ir jie man davė nendrę, panašią į lazdą, sakydami: „Kelkis ir išmatuokite Dievo šventyklą, aukurą ir tuos, kurie joje garbina“.*»

Tikslinis laikas yra bausmės laikas, atskleidžiamas žodžiu „*stypas*“. Bausmė yra pateisinama „*dėl nuodėmės*“, civiliškai atkurta nuo 321 m., o religiniu – nuo 538 m. Nuo šios antrosios datos nuodėmę įvedė popiežiaus režimas, čia simbolizuojamas „*nendrė*“, žyminčia „*netikrą pranašą, kuris moko melo*“ Izos knygoje. 9:13-14. Ši žinutė vaizduoja Dan.8:12: „*Kariuomenė buvo atiduota amžinajam dėl nuodėmės*“, kurioje „*armija*“ žymi krikščionių susirinkimą, „*amžinąją*“, Jėzaus kunigystę, kurią atėmė popiežiaus režimas, ir „*nuodėmė*“, sabato atsisakymas nuo 321 m. Tai tik daug kartų įvairiais aspektais ir simboliškai kartojamos žinios. Tai patvirtina baudžiamąjį vaidmenį, kurį Dievas skyrė Romos popiežiaus režimo įkūrimui. Veiksmažodis „*matuoti*“ reiškia „*teisėti*“. Todėl bausmė yra Dievo teismo „*šventyklai*“ rezultatas *Dievo* „*kolektyvinio Kristaus susirinkimo, jo aukos kryžiaus „altoriaus“ simbolio ir „ten garbinančiųjų*“, ty krikščionių, kurie pretenduoja į jo išganymą.

2 eilutė: „*Bet išorinį šventyklos kiemą palik jį lauke ir jo nematuoti; nes ji duota tautos, ir jos tryps šventąjį miestą keturiasdešimt du mėnesius.*»

Svarbus žodis šioje eilutėje yra „*išorėje*“. Vien tai reiškia paviršutinišką Romos katalikybės tikėjimą, susijusį su 1260 dienų metų valdymo įvaizdžiu, kuris čia pateikiamas kaip „*42 mėnesiai*“. „*Šventojo miesto*“ tikrojo išrinktojo įvaizdį *sutryps tautos*, sąjungininkės su popiežiaus despoto režimu arba Europos karalysčių karaliai, kurie svetimauja su kataliku „*Jezabele*“ per jos ilgą netolerantišką valdymą 1260 m. Tikrieji metai nuo 538 iki 1798. Šioje eilutėje Dievas pažymi skirtumą tarp tikrojo ir klaidingo tikėjimo, remdamasis hebrajų šventovės – Mozės palapinės – simbolika. ir Saliamono pastatyta šventykla. Abiem atvejais „*kieme, už šventyklos*“ aptinkame kūniškų religinių apeigų: aukų aukurą ir apsiprausimo baseiną. Tikras dvasinis šventumas randamas šventyklos viduje: šventoje vietoje, kur yra: žvakidė su septyniomis lempomis, dvylikos duonos stalas ir smilkalų aukuras, pastatytas prieš šydą, slepiantį švenčiausiąją vietą, dangaus atvaizdas, kur Dievas sėdi savo karališkajame soste. Kandidatų į krikščionių išganymą nuoširdumas žinomas tik Dievui, o žemėje žmoniją apgaudinėja „*išorinė*“ fasadinė religija, kurią Romos katalikų tikėjimas atstovauja pirmiausia mūsų eros krikščionių religijos istorijoje.

Šventoji Biblija, Dievo žodis, buvo persekiojama

3 eilutė: „ *Aš duosiu savo dviem liudytojams galią pranašauti, apsirengus ašutine, tūkstantį du šimtus šešiasdešimt dienų.* »

Per šį ilgą viešpatavimą, patvirtintą čia forma „ *1260 dienų* “, „ *dvieju liudytojų* “ simbolizuojama Biblija bus iš dalies ignoruojama iki pat reformacijos laikų, kai ją net persekios katalikų lygos, palankios popiežiams, kuriuos palaiko kardais. . Vaizdas „ *apvilktas ašutine* “ reiškia nelaimių būseną, kurią Biblija išgyvens iki 1798 m. Kadangi šio laikotarpio pabaigoje prancūzų revoliucinis ateizmas sudegins ją viešose vietose, taip pat bandydamas ją visiškai sunaikinti.

4 eilutė: „ *Tai yra du alyvmedžiai ir dvi žvakidės, stovinčios prieš žemės Viešpatį.* »

Šie „ *du alyvmedžiai ir dvi žvakidės* “ yra dviejų vienas po kito einančių sąjungų, kurias Dievas suorganizavo savo išganymo plane, simboliai. Dvi iš eilės religinės epochos laikomos jo Dvasia, kurios palikimas yra Biblija ir jos abiejų aljansų tekstai. Dviejų aljansų projektas buvo išpranašautas Zac.4:11-14, „ *du alyvmedžiai, pastatyti dešinėje ir kairėje žvakidės pusėje* “. Ir jau prieš 3 eilutės „ *du liudytojus* “ Dievas pasakė apie juos Zacharijo liudijime: „ *Tai yra du aliejaus sūnūs, kurie stovi visos žemės Viešpaties akivaizdoje.* » Šioje simbolikoje „ *aliejus* “ reiškia dieviškąją Dvasią. „ *Žvakidė* “ pranašauja Jėzų Kristų, kuris žmogaus kūne atneš Dvasios šviesą savo pašventinimu (= 7) ir skleis apie tai žinias tarp žmonių, kaip simbolinė žvakidė skleidžia šviesą, degindama jose esantį aliejų. *septynių colių vazos.*

Pastaba : „ *Žvakidė* “ su „ *septyniomis* “ lemputėmis yra vidurinėje vazoje; tai, kaip ir savaitės vidurys, yra 4-oji Velykų savaitės ^{diena}, diena, kurią Jėzus Kristus savo apmokančia mirtimi privertė „ *nutraukti auką ir atnašą* “, hebrajų religines apeigas. dieviškasis planas, pranašautas Dan.9:27. Todėl septynių lempų „ *žvakidė* “ taip pat nešė pranašišką žinią.

5 eilutė: „ *Jeį kas nori jiems pakenkti, ugnis išeina iš jų burnos ir praryja jų priešus; ir jei kas nori jiems pakenkti, turi būti nužudytas tokiu būdu.* »

Čia, kaip ir Apr 13:10, Dievas patvirtina savo tikriesiems išrinktiesiems savo draudimą bausti už Biblijai padarytą žalą ir jos priežastis. Tai veiksmas, kurį jis pasilieka tik sau. Blogybės išeis iš Dievo kūrėjo burnos. Dievas tapatina save su Biblija, kurią mes vadiname „ *Dievo žodžiu* “, todėl kas jį skriaudžia, jį puola tiesiogiai.

6 eilutė: „ *Jie turi galią uždaryti dangų, kad nelytų lietus jų pranašystės dienomis; ir jie turi galią paversti vandenį krauju ir smogti žemei visokiu maru, kada tik panorės.* »

Dvasia cituoja faktus, aprašytus Biblijoje. Savo laiku pranašas Elisas gavo iš Dievo, kad nelytų lietus, išskyrus jo žodį; prieš jį Mozė gavo iš Dievo galią pakeisti vandenį į kraują ir smogti žemei 10 nelaimių. Šie bibliniai liudijimai yra dar svarbesni dėl to, kad paskutinėmis dienomis už panieką rašytiniam ir įkvėptam Dievo žodžiui bus baudžiama tos pačios rūšies negandomis, remiantis Apr.16.

Prancūzijos revoliucijos nacionalinis ateizmas Tamsios šviesos

7 eilutė: „*Kai jie baigs liudyti, iš gelmių išlindęs žvėris kariaus prieš juos, nugalės juos ir nužudys.*»

Dvasia mums čia atskleidžia, į tai svarbu atkreipti dėmesį; data 1793 m. žymi Biblijos liudijimo pabaigą, bet kam? Savo to meto priešams, kurie persekiojo Bibliją, atmesdami jos dieviškąją valdžią tikėjimo palaikymo klausimais; tai yra monarchai, monarchistai aristokratai, Romos katalikų popiežiaus režimas ir visa jo dvasininkija. Šią dieną Dievas taip pat smerkia netikrus protestantus, kurie praktiškai jau neatsižvelgia į jo mokymus. Dan.11:34, savo sprendimu, Dievas priskiria jiems „**veidmainystę**“: „*Tuo metu, kai jie kris, jiems bus šiek tiek padėti, ir daugelis prisidės prie jų veidmainiauti.*» Tai tik pirmoji Biblijos liudijimo dalis, kuri baigta, nes 1843 m. jos vaidmuo vėl taps gyvybiškai svarbus, kviečiant išrinktuosius atrasti adventistų pranašystes. Nacionalinio ateizmo įsigalėjimas Prancūzijoje bus nukreiptas į Bibliją ir bandys ją panaikinti. Gausus kruvinas „jo giljotinos“ naudojimas paverčia jį nauju „*žvėrimi*“, kuris šį kartą turėjo „*pakilti iš bedugnės*“. Šiuo terminu, pasiskolintu iš Pradžios knygos 1:2 sukūrimo istorijos, Dvasia primena mums, kad jei Dievo, jo Kūrėjo, nebūtų, žemėje nebūtų susiformavusi gyvybė. „*Bedugnė*“ yra žemės, atimtos nuo gyventojų, simbolis, kai ji „*beformė ir tuščia*“. Taip buvo „*pradžioje*“, pagal Pr 1, 2, ir vėl taip bus „*tūkstantį metų*“, pasaulio pabaigoje, po šlovingo Jėzaus Kristaus sugrįžimo. Tai seka šiame 11 skyriuje. Šis palyginimas su pradiniu chaosu yra nusipelnęs respublikos režimo, kuris gimsta politiniame chaose ir didžiausioje netvarkoje. Nes maištininkai žino, kaip susivienyti, kad sunaikintų, bet jie yra labai susiskaldę dėl formų, kurias reikia suteikti atstatymui. Tada šis liudijimas parodo vaisių, kurį žmonija gali duoti, kai ji yra visiškai atskirta nuo Dievo; netekęs naudingų veiksmų.

Tačiau pavadindama ją „*bedugne*“, Kūrėjo Dvasia Dievas taip pat sufleruoja pirminio mūsų žemės sutvėrimo kontekstą ir būseną. Taigi, taikydamas pirmąją šios sukūrimo dieną, jis parodo mums žemę, paskendusią absoliučioje „*tamsoje*“, nes tuo metu Dievas dar nebuvo davęs žemei jokios žvaigždės šviesos. Ir ši idėja dvasiškai susieja šį „*iš bedugnės pakylantį žvėrį*“ su „*ketvirtuoju antspaudu*“ Apr.6:12, apibūdinamu kaip „*juoda saulė kaip ašutinė*“. Ryšys taip pat užmezgamas su „*4-uoju trimitu*“ Apr. 8:12, apibūdinamu „*trečios, saulės, trečiosios mėnulio ir trečiosios žvaigždės smūgiu*“. Šiais vaizdais Dvasia priskiria jai ypač „**tamsų**“ charakterį. Tačiau būtent šiuo aspektu ir šia „**tamsiaja**“ valstybe Prancūzija šlovins savo laisvuosius mąstytojus, suteikdama jiems „**nušvitimo**“ titulą. Tada prisimename Jėzaus Kristaus žodžius, cituotus Mato 6:23: „*bet jei tavo akis bloga, visas tavo kūnas bus tamsoje. Jei šviesa, esanti jumyse, yra tamsa, kokia didelė bus ta tamsa!*» Taip tamsioji laisva mintis kariauja prieš religinę dvasią ir ši nauja **libertarinė dvasia** laikui bėgant plėsis ir apims Vakarų pasaulį... vadinamą krikščioniškuoju ir išlaikys savo blogą įtaką iki pasaulio pabaigos. Prancūzų revoliucijos metu „tamsa“ amžinai apsigyveno su nuodėme. Nes su juo atsiranda laisvos minties filosofų parašytos knygos; kuris susieja jį su „nuodėme“, apibūdinančia Graikiją Danieliaus 2–7–8 pranašystėse. Šios naujos knygos konkuruos su Biblija ir sėkmingai ją užgniauzs. Todėl pasmerktas „*karas*“ visų pirma yra ideologinis. Po revoliucijos ir po Antrojo pasaulinio karo ši tamsa įgaus aukščiausio humanizmo aspektą, kontrastuojantį ir

taip laužantį pirminį netoleranciją, tačiau ideologinis „*karas*“ tęsiasi. Vakarų žmonės bus pasirengę paaukoti viską dėl šios „laisvės“. Tiesą sakant, jie paaukos savo tautas, savo saugumą ir neišvengs Dievo suplanuotos mirties.

8 eilutė: „*Ir jų lavonai bus didžiojo miesto aikštėje, kuri dvasine prasme vadinama Sodoma ir Egiptu, net ten, kur jų Viešpats buvo nukryžiuotas.*»

„*lavonai*“ yra „dviejų *liudininkų*“, kurių pirmiesiems užpuolikams taip pat buvo įvykdyta mirties bausmė to paties „*miesto*“ „*aikštėje*“. Šis „*miestas*“ yra Paryžius, o nurodyta „*vieta*“ buvo vadinama „vieta Liudviko XIV“, „Liudviko XV vieta“, „Revoliucijos vieta“ ir žymi dabartinę „Concorde“ aikštę. Ateizmas nedaro jokios religinės formos jokios naudos. Giljotinuotos aukos yra sumuštos dėl savo religinės priklausomybės. Ir, kaip mokoma „*4-ojo trimito*“ žinutėje, taikiniai yra tikroji šviesa (saulė), netikras kolektyvas (mėnulis) ir bet koks individualus religinis pasiuntinys (žvaigždė). Be to, tam tikros korumpuotos religinės formos yra priimamos su sąlyga, kad jos atitinka vyraujančio ateizmo normas. Todėl kai kurie kunigai iš pajuokos gauna vardą „nušalė“. Dvasia lygina Paryžių, Prancūzijos sostinę, su „*Sodoma*“ ir „*Egiptu*“. Pirmieji laisvės vaisiai buvo seksualiniai ekscesai, lydimi tradicinių socialinių ir šeimos konvencijų žlugimo. Šis palyginimas ilgainiui turės tragiškų pasekmių. Dvasia mums sako, kad šį miestą ištiks „*Sodomos*“ ir „*Egipto*“, kuris Dievui tapo tipišku nuodėmės ir maišto prieš jį simboliu. Čia patvirtinama aukščiau nustatyta sąsaja su „graikiška“ filosofine „*nuodėme*“, pasmerkta Danieliaus 2-7-8. Kad visiškai suprastume šį dieviškąjį graikų nuodėmės stigmatizavimą, atsižvelkime į tai, kad apaštalas Paulius, mėgindamas filosofiniais žodžiais pristatyti Evangeliją Atėnų gyventojams, patyrė nesėkmę ir buvo išvytas iš vietos. Štai kodėl filosofinė mintis amžinai liks Dievo kūrėjo priešiu. Laikui bėgant ir iki pat pabaigos šis „Paryžių“ vadinamas miestas išsaugos ir šiais veiksmais liudys, kaip tiksliai bus lyginamas su šiais dviem vardais – seksualinės ir religinės nuodėmės simboliais. Už jo pavadinimo „Paryžius“ slypi „Parisii“ paveldas – žodis, kurio keltų kilmė reiškia „katilo žmonės“, dramatiškai pranašiškas vardas. Romos laikais ši vieta buvo pagonių, egiptiečių deivės Izidės, garbintojų tvirtovė, bet ir scena bei ciniškas Paryžiaus, Trojos karaliaus senojo Priamo sūnaus, įvaizdis. Neištikimybės su gražuole Helena, graikų karaliaus Menelaus žmona, autorius bus atsakingas už karą su Graikija. Po nesėkmingos apgulties graikai pasitraukė, palikdami paplūdimyje didžiulį medinį arklį. Manydami, kad tai graikų dievas, Trojos arklys atnešė arklį į miestą. O vidury nakties, pasibaigus vynu ir vaisėms, graikų kareiviai išlipo iš arklių ir atvėrė vartus tyliai grįžtančiai graikų kariuomenei; ir visi miesto gyventojai buvo išžudyti – nuo karaliaus iki žemiausio pavaldinio. Šis Trojos arklys sukels Paryžiaus praradimą paskutinėmis dienomis, nes, nepaisydamas pamokos, jis kartos savo klaidas, leisdamas savo priešus, kuriuos kolonizavo, apsigyventi jo teritorijoje. Iki Paryžiaus pavadinimo miestas buvo vadinamas „Lutèce“, o tai reiškia „dvokianti pelkė“; visa jo liūdno likimo programa. Palyginimas su „*Egiptu*“ pagrįstas, nes priėmusi respublikinį režimą Prancūzija oficialiai tampa pirmuoju nuodėmingu režimu Vakarų pasaulyje. Šį aiškinimą Apr.17:3 patvirtins „*skaisčiai raudona*“ „*žvėries*“ spalva, paskutinių dienų monarchinės ir respublikinės koalicijos atvaizdas, sukurtas pagal Prancūzijos pavyzdį. Sakydama: „*net ten, kur jų Viešpats buvo nukryžiuotas*“,

Dvasia palygina prancūzų ateizmo krikščioniškojo tikėjimo atmetimą ir žydų tautinį Mesijo Jėzaus Kristaus atmetimą; nes abi situacijos yra identiškos ir jos turės tas pačias pasekmes bei tuos pačius bedorybės ir neteisybės vaisius. Šis palyginimas bus tęsiamas tolesnėse eilutėse.

Savo sostinę vadindamas „*Egiptu*“, Dievas lygina Prancūziją su faraonu – tipišku jo valiai prieštaraujančiu žmogaus pasipriešinimo modeliu. Šią maištingą poziciją ji išlaikys iki sunaikinimo. Iš jo pusės niekada nebus jokios atgailos. Vadindama „*blogį gėriu, o gėriu blogiu*“, ji padarys didžiausias Dievo iškeltas nuodėmes; tai vadinant „žiburiais“, „tamsiais“ mąstytojais, kurie įkūrė „jo žmogaus teises“, kurie prieštarauja Dievo teisėms. Ir daugelis tautų jo modelį mėgdžios net 1917 m. galinga Rusija, kuri sunaikins jį atominiu šūviu „*šeštojo trimito*“ metu, ką keltų kalboje pranašavo jo pavadinimas „Parisii“. kalba, o tai reiškia „tie, kurie yra katilė“. Todėl ji liks iki galo nepajėgi matyti Dievo išbandymuose, kurie ją sužlugdys taip, kad ją sunaikins. Nes jis nusitaikė į ją ir nepaleis jos, kol jos nebebus.

9 eilutė: „*Trys su puse dienos žmonės iš tautų, genčių, kalbų ir tautų matys jų lavonus ir neleis jų kūnų guldyti į kapą.*»

Prancūzijoje žmonės įsitraukė į revoliuciją 1789 m., o 1793 m. jie įvykdė mirties bausmę savo karaliui, paskui karalienei, abiem viešai nukirsdintos galvos dideleje centrinėje miesto aikštėje, kuri iš eilės vadinama „Liudviko XV vieta“, „Place de la Révolution“ ir šiuo metu „place de la Concorde“. Priskirdama „*tris su puse dienos*“ destruktivaus veiksmo laikui, atrodo, kad Dvasia apima Valmio mūšį, kuriame 1792 m. revoliucionieriai susidūrė ir nugalėjo Europos karalysčių rojalistines armijas, kurios užpuolė respublikonų Prancūziją, įskaitant Austriją, karalienės Marijos Antuanetės šeimos namai. Kad suprastume šios neapykantos kilmę, turime turėti omenyje, kad 1260 metų visokios popiežiaus ir karališkosios koalicijos piktnaudžiavimai baigė suerzinti prancūzus, kurie buvo išnaudojami, netinkamai elgiamasi, persekiojami ir visiškai sugriauti. Paskutiniai du Liudviko karaliai Dėmesio! Respublika Prancūzijai nėra ir nebus palaima. Ji iki pat pabaigos, būdama penktoji, nešios Dievo prakeiksmus ir pati darys klaidas, kurios sukels jos žlugimą. Šis kraujo ištroškęs režimas nuo pat ištakų taps „žmogaus teisių“ ir humanizmo šalimi, kuri galiausiai gins kaltuosius ir savo neteisybe sužlugdys auką. Jis netgi pasveikins savo priešus ir įkurdins juos savo teritorijoje, mėgdžiodamas garsųjį Trojos miesto pavyzdį, garsėjantį graikų palikto medinio arklio įvežimu, kaip matėme anksčiau.

10 eilutė: „*Dėl jų džiaugsis ir džiaugsis žemės gyventojai, siųs vienas kitam dovanas, nes šie du pranašai kankino žemės gyventojus.*»

Šioje eilutėje Dvasia taikosi į laiką, kai, kaip gangrena ar vėžys, prancūzų filosofinis blogis plis ir kaip maras kitose Vakarų šalyse. Jis žymi „laikų ženklą“ „*6-uoju antspaudu*“; ta, kur „*saulė pasidaro juoda kaip ašutų maišas*“: dingsta Biblijos šviesa, užgniaužta laisvųjų mąstytojų filosofinių knygų.

Dvasiniame skaityme, kitaip nei „*dangaus karalystės piliečiai*“, apibrėžiantys Jėzaus išrinktuosius, „*žemės gyventojai*“ reiškia Amerikos protestantus ir apskritai žmones, maištaujančius prieš Dievą ir jo tiesą. Europos ir dar daugiau Amerikos karalysčių žmonės žvelgia į Prancūziją. Ten žmonės sutriuškina savo monarchiją ir katalikų krikščionių religiją, kuri Bibliją

skaitantiems žmonėms, „ *dviem liudytojams* “, grasina savo „pragaro“ „ *kankinimais* “; *tikros* „ *kankinimai* “, kurie yra skirti tik paskutiniam teismui, siekiant sunaikinti netikrus religingus žmones, kurie patys apgaulingai naudojami tokiais grasinimais, remiantis Apr. 14:10-11. Iš šios iniciatyvos tikisi pasinaudoti ir užsieniečiai, nukentėję nuo tų pačių prievartų už Prancūzijos ribų. Tuo labiau, kad su prancūzų parama Liudviko XVI pasaulyje, prieš kelerius metus naujosios Šiaurės Amerikos Valstijos atgavo savo nepriklausomybę, išsilaisvindamos iš Anglijos viešpatavimo. Laisvė juda ir greitai užkariaus daug žmonių. Kaip šios draugystės ženklas „ *jie siųs vienas kitam dovanų* “. Viena iš šių dovanų buvo prancūzų dovana amerikiečiams – „Laisvės statula“, pastatyta 1886 m. saloje priešais Niujorką. Amerikiečiai atsakė į šį gestą, pasiūlydami jam kopiją, kuri, pastatyta 1889 m., yra Paryžiuje, saloje Senos viduryje netoli Eifelio bokšto. Dievas taikosi į tokią dovaną, kuri atskleidžia dalijimąsi ir mainus, kurie yra **perdėtos laisvės**, kuria siekiama nepaisyti dvasinių dėsnių, prakeiksmas.

11 eilutė: „ *Po trijų su puse dienos į juos įžengė gyvybės dvasia iš Dievo, ir jie atsistojo ant kojų. ir juos mačiusius apėmė didžiulė baimė.* »

1792 m. balandžio 20 d. Prancūzijai grasino Austrija ir Prūsija, o 1792 m. rugpjūčio 10 d. nuvertė jos karalių Liudviką XVI. Revoliucionieriai Valmyje iškovoję pergalę 1792 m. rugsėjo 20 d. Karalius Liudvikas XVI buvo giljotinuotas 1793 m. sausio 21 d. Diktatorius Robespjeras ir jo draugai buvo giljotinuoti liepos 28 d. 1794 m. „Konventas“ 1795 m. spalio 25 d. buvo pakeistas „Katalogu“. Abu 1793 ir 1794 m. „Terbai“ kartu truko tik vienerius metus. Nuo 1792 m. balandžio 20 d. iki 1795 m. spalio 25 d. aš gana tiksliai randu šį „ *trijų su puse dienų* “ laikotarpį išpranašautu arba „trys su puse“ realių metų. Tačiau manau, kad trukmė neša ir dvasinę žinią. Šis laikotarpis reiškia pusę savaitės, o tai gali sukelti aliuziją į žemiškąją Jėzaus Kristaus tarnystę, kuri truko būtent „trys su puse pranašiškos dienos“ ir baigėsi Mesijo Jėzaus Kristaus mirtimi. Dvasia lygina savo veikimą su Biblijos veikimu, jos „ *du liudytojai* “, kurie taip pat veikė ir mokė prieš sudegindami Revoliucijos aikštėje Paryžiuje. Šiuo palyginimu Biblija, šis tikėjimas, yra tapatinamas su Jėzumi Kristumi, kuris joje vėl nukryžiuotas ir „ *pramuštas* “, kaip nurodyta Apr 1:7. Kraujo praliejimo potvynis išgąsdino prancūzus. Be to, įvykdžius mirties bausmę savo Kraujo ištroškusių konvencijos lyderiui Maximilienui Robespierre'ui ir jo draugams Couthonui ir Saint-Justui, apibendrintos ir sistemingos egzekucijos nutrūko. Dievo Dvasia pažadino žmonių dvasinį troškulį ir religijos praktika vėl tapo legali, o svarbiausia – laisva. Išganinga „Dievo baimė“ vėl atsirado ir susidomėjimas Biblija vėl pasireiškė, bet iki pasaulio pabaigos su ja kovos ir konkuruos filosofinės knygos, parašytos laisvųjų mąstytojų, kurių graikiškas modelis yra visų pirmas įvairios jo formos.

12 eilutė: „ *Ir jie išgirdo balsą iš dangaus, sakantį jiems: „Ateikite čia! Ir jie pakilo į dangų debesyje; ir jų priešai juos pamatė.* »

Šis dieviškasis teiginys taikomas Biblijos „ *dviem liudytojams* “ po 1798 m.

Lyginimas su Jėzumi tęsiasi, nes būtent jį jo išrinktieji matė (po pranašo Elijo) užkopusį į dangų prieš jų žvilgsnį. Bet, savo ruožtu, taip pat elgsis ir jo paskutinio laiko išrinktieji. Jų priešai taip pat matys juos debesyje kylančius į dangų, kur Jėzus juos patrauks prie savęs. Parama, kurią Dievas teikia savo

reikalui, yra tokia pati Jėzui Kristui, jo išrinktajam, ir šiame Prancūzijos revoliucijos kontekste – Biblijai po 1798 m. Kad patvirtintume pranašautos „1260 dienų“ metų trukmės pabaigą, 1799 m. popiežius Pijus VI mirė įkalintas Valence-sur-Rhône, todėl nuo 1843 iki 1994 m. buvo įmanomas ilgas taikos laikotarpis. 150 metų Apr.9:5-10 pranašaujama kaip „penki mėnesiai“. Liudviko XVI mirtis, monarchijos nutrūkimas ir kalinio popiežiaus mirtis duoda mirtiną smūgį religinei „žvėries, kylančio iš jūros“ nepakantumui Apr.13:1-3. Direktorijos konkordatas išgydo jos žaizdą, bet ji nebegauna naudos iš sunaikintos karališkosios paramos, ji nebersekios iki pabaigos, kai protestantų netolerancija pasirodys pavadinimu „žvėris, kuris kyla iš žemės“ Apo mieste. 13:11.

13 eilutė: „Tą valandą įvyko didelis žemės drebėjimas, ir dešimtoji miesto dalis griuvo; septyni tūkstančiai vyrų žuvo per šį žemės drebėjimą, o likusieji išsigando ir atidavė šlovę dangaus Dievui.“»

Šioje epochoje (šią valandą) buvo įvykdytas „žemės drebėjimas“, apie kurį jau buvo išpranašautas Lisabonos įvykis 1755 m., susijęs su Apo 6:12 „šeštojo antspaudo“ tema. Pasak Dievo Dvasios, Paryžiaus miestas prarado „dešimtadalį“ savo gyventojų. Bet kita prasmė gali būti susijusi pagal Dan.7:24 ir Apr.13:1, dešimtąją dalį „dešimt ragų“ arba Vakarų krikščionių karalystes, pavaldžias Romos popiežiaus katalikybei. Prancūzija, kurią Roma laikė „vyriausia Romos katalikų bažnyčios dukra“, pateko į ateizmą, atėmė iš jos paramą ir nuėjo taip toli, kad sugriovė jos autoritetą. 4-asis ^{trimitas} atskleidė tai: „Numušta trečioji saulės dalis“; žinia „septyni tūkstančiai žmonių žuvo per šį žemės drebėjimą“ patvirtina tai sakydama: daugybė (tūkstantis) religingų „vyrų“ (septyni: to meto religinis pašventinimas) žuvo per šį visuomenės politinį žemės drebėjimą.

14 eilutė: „Antroji bėda praėjo. Štai greitai ateina trečioji bėda“.

Taigi intensyvus kraujo praliejimas atgaivino Dievo baimę, o „Teroras“ nutrūko, jį pakeitė Napoleono 1 imperija, „erelis“, skelbęs paskutinius tris „trimitus“, tris „didžias nelaimes“ gyventojams žemės. Atsižvelgiant į tai, kad skelbimas buvo paskelbtas po Prancūzijos revoliucijos 1789–1798 m., „antroji nelaimė“, kuri jam priskiriama 14 eilutėje, negali būti tiesiogiai susijusi su juo. Tačiau Dvasia tai būdas mums pasakyti, kad nauja Prancūzijos revoliucijos forma pasirodys prieš pat Jėzaus Kristaus sugrįžimą šlovėje. Tačiau, pasak Apr.8:13, „antroji bėda“ aiškiai susijusi su ^{6-osios} tema. Apr.9:13 trimitas, kuris tiksliai „nužudys trečdalį žmonių“, kol Jėzus Kristus grįš atkeršyti už neteisingą savo šventų ištikimų tarnų pasmerkimą, sunaikindamas jų mirtingus priešus, paskutinius maištininkus. Galime suprasti, kad kaip ir prancūzų revoliucionierių sukeltas žudynes, Dievas organizuoja Trečiojo pasaulinio karo, šį kartą branduolinio, žudynes, kurios gerokai sumažins žemės gyventojų skaičių, kol jis bus visiškai pašalintas originali „bugnės“ išvaizda po galutinio destruktivaus Jėzaus Kristaus įsikišimo.

Dviguba „antroji bėda“ dėl dvasinės priežasties susieja ketvirtąjį trimtą su šeštuoju. Apreiškimo struktūra padalija krikščioniškos eros laiką į dvi dalis. Pirmajame „nelaimė“ baudžia kaltuosius, nubautus iki 1844 m., o antroje – po 1844 m., prieš pat pasaulio pabaigą. Dabar abu baudžiamieji veiksmai turi tą pačią reikšmę, kurią Dievas suteikia savo ketvirtajai bausmei Kunigų 26:25: „Aš atsiųsiu kardą, kuris atkeršys už mano sandorą“. Pirmoji bausmė teko tiems

žmonėms, **kurie nepriėmė** žinios apie Reformaciją, Jėzaus parengtą darbą savo išrinktiesiems, o antroji – tiems, kurie neatsiliepė į Dievo reikalavimą **užbaigti** šią reformaciją nuo 1843 m. Apreikšta šviesa kuriuo Dievas kuria šią nuolatinę reformaciją, bus pristatyta iki valandos, kai baigsis malonės laikas.

Imdamiesi dalykų ir veiksmy, kuriuos Dievas priskyrė 1789–1795 m. Prancūzijos revoliucijos žmonėms, randame tuos, kuriuos jis gali priskirti paskutiniųjų dienų Vakarų žmonėms. Mes pastebime tą pačią panieką, tą patį nedorumą ir neapykantą religiniams potvarkiams ir tiems, kurie jų moko; elgesys, kurį ši kartą lemia nepaprasta mokslo ir technologijų raida. Taikos metais Vakarų pasaulį užvaldė ateizmas ir klaidinga religija. Todėl Dievas turi rimtą priežastį pasiūlyti mums šiai temai dvigubą skaitymą; „ *išgyvenusiųjų* “ elgesys, išskiriantis pagrindinį skirtumą tarp revoliucinės eros ir paskutiniųjų žmonijos dienų mokslo laiko. Kad būtų aiškiau, pasak Apreiškimo 11:11–13, pirmojo svarstymo, susijusio su „ *ketvirtuoju trimitu* “, „ *išgyvenusieji* “ *atgailavo* , o antrojo, susijusio su „ *šeštuoju trimitu* “, „ *išgyvenusieji* “ *atgailavo. ne* “, pagal Apr.9:20-21.

Trečiasis „ *didelis vargas* “ (nusidėjėliams): šlovingas Kristaus Teisėjo sugrįžimas

eilutė : „ *Suskambėjo septintasis angelas. Danguje pasigirdo garsūs balsai, sakantys: 'Pasaulio karalystės patikėtos mūsų Viešpačiui ir jo Kristui. ir jis viešpataus per amžių amžius.* »

Paskutinė skyriaus tema yra „ *septintasis trimitas* “, kuris, primenu, reiškia momentą, kai nematomas kūrėjas Dievas tampa matomas savo priešų akims, patvirtindamas Apo.1:7: „ *Štai jis ateina su debesys ir kiekviena akis tai matys; net tie, kurie jį pervėrė* “. „ *Tie, kurie jį pervėrė* “, kurie pervėrė Jėzų, yra jo priešai visais krikščioniškos eros laikotarpiais, įskaitant paskutinius. Jie pervėrė jį, persekidami jo ištikimus mokinius, apie kuriuos jis pareiškė: „ *Kiek tai padarei vienam iš šitų mažiausiųjų mano brolių, tai padarei man* (Mt 25, 40). Iš dangaus, švenčiant įvykį, keliami garsūs balsai. Tai yra tie dangaus gyventojai, kurie jau pasisakė švėsdami velnio ir jo demonų išvarymą iš dangaus pergalingą Kristų, vadinamą *Mykolu* Apr 12:7–12. Jie dalyvauja džiaugsme išrinktas, savo ruožtu išlaisvintas ir pergalingas Jėzaus Kristaus. Žemiškosios nuodėmės istorija nutrūks, nes trūksta nusidėjėlių, kuriuos sunaikino dieviškojo Kristaus burna. Velnias, „ *šio pasaulio kunigaikštis* “, anot Jėzaus, netenka Dievo sunaikinto nuodėmingo pasaulio nuosavybės. Jis liks dar tūkstantį metų apleistoje žemėje, niekam nepakenkdamas, laukdamas jo visiško pašalinimo paskutiniame teisme kartu su visais kitais nusidėjėliais, kuriuos Dievas prikels šiam tikslui.

Didžioji dangiškoji išrinktųjų laimė, atpirkta Jėzaus Kristaus krauju

16 eilutė: „ *Ir dvidešimt keturi vyresnieji, kurie sėdėjo priešais Dievą savo sostuose, parpuolė veidais ir pagarbino Dievą* “.

Išrinktieji pateko į celestialinę Dievo karalystę, sėdėdami sostuose Dievo akivaizdoje, jie viešpataus arba teis nedorėlius pagal Apr.20:4. Ši eilutė primena atpirktųjų dangiškosios pradžios kontekstą Apr.4. Šioje eilutėje pateikiama tikrojo

Dievo garbinimo forma. Nulenkimas, klūpėjimas veidu žemyn – Dievo įteisinta forma.

17 eilutė: „*Sakydami: Dėkojame tau, Viešpatie, visagali Dieve, kuris esi ir buvai, kad užvaldėte savo didžiulę galią ir užvaldėte savo karalystę.*»

Atpirktieji dar kartą dėkoja ir nusilenkia prieš Jėzų Kristų, „*Visagali Dievą, kuris yra ir kuris buvo*“ „**ir kuris atėjo**“, kaip skelbia Apr.1:4. „*Tu sugriebei savo didžiulę jėgą*“, kurios atsisakei, kad išgelbėtum savo išrinktuosius ir savo mirtimi atpirkai jų nuodėmių kainą savo „*ėriuko*“ tarnyboje; „*Dievo Avinėlis, kuris naikina pasaulio nuodėmes*“. Jūs „*užvaldėte savo karalystę*“; siūlomas kontekstas iš tiesų yra tas, kur Dvasia nunešė Joną Apr.1:10; Kristaus susirinkimo žemėje istorija yra praeityje. Šiame etape „*septynios asamblėjos*“ yra už išrinktų pareigūnų. Jėzaus karalystė, išrinktųjų tikėjimo vilties objektas, tapo realybe.

18 eilutė: „*Tautai pyko; ir atėjo tavo rūstybė, atėjo laikas teisti mirusiuosius, atlyginti savo tarnams pranašams, šventiesiems ir tiems, kurie bijo tavo vardo, mažiems ir dideliems, ir sunaikinti tuos, kurie naikina žemę.*»

randame labai naudingos informacijos apie išpranašautu įvykių seką.⁶ oji žuvo trimitas trečdalis vyrų yra: „*Tautos buvo susierzinusios*“, o mūsų akyse 2020–2021 m. matome šio susierzinimo priežastis: Covid-19 ir sukeltus ekonominius griuvėsius, islamo agresiją ir greitą Rusijos puolimą. su savo sąjungininkais. Po šio baisaus ir destruktivaus konflikto, po to, kai „*žemės žvėris*“, *ty protestantų ir katalikų koalicija iš Amerikos ir Europos išgyvenusių žmonių*, paskelbė sekmadienio įstatymą, Dievas išliejo ant jų „*septynias paskutines savo rūstybės negandas*“. aprašyta Rev.16. Septintojo metu Jėzus pasirodė, kad išgelbėtų savo išrinktuosius ir sunaikintų puolusiuosius. Tada ateina septintojo tūkstantmečio „*tūkstantmečiui*“ parengta programa. Danguje, pagal Apr.4:1, įvyks nedorėlių teismas: „*Ir atėjo laikas teisti mirusiuosius*“. Šventieji gauna atlygį: amžinąjį gyvenimą, Jėzaus Kristaus pažadėtą savo išrinktiesiems. Pagaliau jie gauna ryto žvaigždę ir karūną, pažadėtą tikėjimo mūsųje laimėtiems išrinktiesiems: „*atlyginti savo tarnams pranašams*“. Dievas čia primena pranašystės svarbą visais amžiais (Pagal 2 Pet.1:19) ir ypač paskutinėmis dienomis. „*Šventieji ir tie, kurie bijo tavo vardo*“ yra tie, kurie teigiamai reagavo į trijų angelų iš Apr.14:7–13 pranešimus; iš kurių pirmasis primena išmintį, kuri yra jo bijoti, jo paklusnumas ir jo įsakymų neginčijimas, sakydamas: „*Bijokite Dievo ir šlovinkite jį*“, kalbant apie Dievą kūrėją, „*nes atėjo jo teismo valanda, ir garbink Tą, kuris sukūrė dangų, jūrą, žemę ir vandenių šaltinius*“.

19 eilutė: „*Ir atsidarė Dievo šventykla danguje, ir jo šventykloje pasirodė Jo Sandoros skrynja. Ir žaibai, ir balsai, ir griaustinis, ir žemės drebėjimas, ir didelė kruša.*»

Visos temos, iškeltos šioje Apreiškimo knygoje, susilieja su šiuo istoriniu mūsų dieviškojo Viešpaties Jėzaus Kristaus didžiojo šlovingo sugrįžimo momentu. Ši eilutė skirta kontekstui, kuriame išpildomos ir baigiamos šios temos:

Rev.1: Adventizmas:

4 eilutė: „*Jonas septynioms bažnyčioms Azijoje: malonė jums ir ramybė nuo to, kuris yra, kuris buvo ir kuris ateis, ir nuo septynių dvasių, esančių priešais jo sostą*“.

7 eilutė: „Štai jis ateina su debesimis. Ir kiekviena akis tai matys, net tie, kurie jį pervėrė; ir visos žemės giminės raudos dėl jo. Taip. Amen!

»

8 eilutė: „*Aš esu alfa ir omega, sako Viešpats Dievas, tas, kuris yra, kuris buvo* ir kuris ateis, Visagalis. »

10 eilutė: „Viešpaties dieną buvau Dvasioje ir išgirdau už savęs stiprų balsą, tarsi trimito garsą“ .

Apo.3: Septintasis susirinkimas: „Laodikėjos“ eros (= teistų žmonių) pabaiga.

Apr.6:17: Didžioji Dievo rūstybės diena prieš maištaujančius žmones „nes atėjo didžioji Jo rūstybės diena, ir kas gali išverti? »

Apo.13: „iš žemės kylantis žvėris“ (protestantų ir katalikų koalicija) ir jos sekmadienio įstatymas; 15 eilutė: „*Ir jam buvo duota atgaivinti žvėries atvaizdą, kad žvėries atvaizdas prabilų* ir kad visi, kurie negarbintų žvėries atvaizdo, būtų nužudyti. »

Apo.14: Dvi temos: „derlius“ (pasaulio pabaiga ir išrinktųjų paėmimas) ir „derliaus“ (netikrųjų piemenų žudynės, kurias vykdo jų suvilioti ir apgauti pasekėjai).

Apr.16: 16 eilutė: „Didžioji kovos diena Armagedonas“

Šioje 19 eilutėje randame pagrindinę tiesioginio ir matomo Dievo įsikišimo formulę „*ir buvo žaibai, balsai, griaustiniai, žemės drebėjimas*“, jau cituojama Apr.4:5 ir 8:5. Bet čia Dvasia prideda „*ir sunki kruša*“; „*kruša*“, kuria baigiasi septintosios iš „*septynių paskutiniųjų negandų*“ tema Apr.16:21.

Todėl Jėzaus Kristaus sugrįžimo kontekstas yra pažymėtas paskutine adventizmo tema, kuri šį kartą 2030 m. pavasarį atneša tikrąjį išrinktiesiems paaukotą išgelbėjimą, gautą Jėzaus Kristaus pralietu krauju. Atėjo akistatos valanda su maištininkais, kurie ruošiasi nužudyti jo išrinktuosius, kurie atsisako romėniško sekmadienio ir nuo pat pirmos pasaulio sukūrimo savaitės laikosi ištikimybės Dievo pašventintam šabui. „*Šeštasis antspaudas*“, esantis Apr. 6, iliustruoja šių maištininkų elgesį ir pasibaisėjimą, kuriuos Viešpats pagavo tyčiniu savo palaimintųjų ir mylimųjų išrinktųjų genocido aktu. Nesutarimų tema iškeliamą šioje 19 eilutėje. Jis susijęs su dieviškuoju įstatymu, saugomu „*Liudijimo skrynioje*“ švenčiausioje palapinės vietoje ir hebrajiškoje „*šventykloje*“. Arka turi savo prestižą ir labai aukštą šventumą tik todėl, kad joje yra įstatymo lentelės, išgraviruotos paties Dievo pirštu, asmeniškai, dalyvaujant Mozei, jo ištikimam tarnui. Biblija leidžia suprasti, kas sukelia maištininkų siaubą Jėzaus Kristaus sugrįžimo metu. Štai ką skelbia 50 psalmės 1–6 eilutės:

„*Asafo psalmė. Dievas, Dievas, YaHWéH, kalba ir šaukia žemę nuo saulės patekėjimo iki saulės nusileidimo. Iš Siono, tobulas grožis, Dievas šviečia. Jis ateina, mūsų Dieve, jis netyli; prieš jį – ryjanti ugnis, aplink – smarki audra . Jis šaukiasi į dangų ir žemę, kad teistų savo tautą : Surinkite pas mane mano ištikimuosius, sudariusius sandorą su manimi auka! - Ir dangus paskelbs jo teisumą, nes Dievas yra teisėjas.* »

Teroro sąlygomis maištininkai matys ketvirtojo iš dešimties Dievo įsakymų tekstą, rodomą danguje ugnies raidėmis. Ir per šį dievišką veiksma jie žinos, kad Dievas pasmerkia juos pirmajai ir „*antrai mirčiai*“.

septintojo trimito “*temos* eilutė atskleidžia ir patvirtina, kokią svarbą Dievas teikia savo įstatymui, kuriam iššūkį kelia maištinga netikra krikščionybė. Dieviškoji teisė buvo menkinama tariamu įstatymo ir malonės prieštaravimu. Ši klaida atsiranda dėl klaidingo apaštalo Pauliaus laiškuose pateiktų žodžių skaitymo. Taigi čia aš išsklaidysiu abejones pateikdamas aiškius ir paprastus paaiškinimus. Rom.6 Paulius supriešina tuos, kurie yra “*pavaldūs įstatymui*” su tais, kurie yra “*malonėje*”, tik dėl savo laiko konteksto, kai prasideda Naujoji Sandora. Pagal formulę „*pagal įstatymu*“ jis nurodo senosios sandoros žydus, kurie atsisako naujosios sandoros, paremtos tobulu Jėzaus Kristaus teisingumu. Ir jis paskiria išrinktus pareigūnus, kurie sudaro šį naują aljansą pagal formulę „*su įstatymu*“. Nes tai yra malonės teikiama nauda, kurios vardu Jėzus Kristus Šventojoje Dvasioje padeda savo išrinktajam ir moko jį mylėti ir paklusti šventajam dieviškajam įstatymui. Jam paklusdamas, jis yra „*su įstatymu*“, o būdamas „*malonėje*“, jis taip pat nėra „*pavaldytas įstatymui*“. Dar kartą prisimenu, kad Paulius sako apie dieviškąjį įstatymą, kad jis yra „*šventas ir kad įsakymas teisingas ir geras*“; ką dalinuosi su juo Jėzuje Kristuje. Nors Paulius smerkia nuodėmę, siekdamas įtikinti savo skaitytojus, kad jie nebeturi nuodėmės būdami Kristuje, šiuolaikiniai maištininkai naudoja jo tekstus, kad jam prieštarautų, paversdami Jėzų Kristų, kurį jie teigia esąs, Romoje nusistovėjusiu „*nuodėmės tarnu*“. 321 m. kovo 7 d. Paulius skelbė Gal.2:17: „*Bet nors mes siekiame būti išteisinti per Kristų, ar mes patys būtume pripažinti nusidėjėliais, ar Kristus būtų nuodėmės tarnas? Toli nuo to!*» Atkreipkime dėmesį į tikslumo svarbą, *toli gražu ne*“, kurioje smerkiama religinė klaidingo šiuolaikinio krikščionių maištaujančio tikėjimo samprata, ir tai nuo 321 m. kovo 7 d., kai romėnų „*nuodėmė*“ *įžengė į Vakarų ir Rytų krikščionių tikėjimą pagoniško Romos imperatoriaus Konstantino*¹ autoritetu.

septintojo trimito “ kontekste baigiasi pirmieji šeši tūkstančiai metų, kuriuos Dievas skyrė savo žemiškųjų išrinktųjų atrinkimui, jo bendrame septynių tūkstančių metų projekte. Tada prasideda septintasis tūkstantmetis, arba „*tūkstantis metų*“ Apr.20, skirtas Jėzaus Kristaus atpirktų išrinktųjų sukilėlių dangiškajam nuosprendžiui, Apr.4 tema.

Apreiškimas 12 : Didysis centrinis planas

**Moteris – Romos agresorė – Moteris dykumoje – Skliausteliuose: kova danguje – Moteris dykumoje – Reformacija – Ateizmas
Adventistų likutis**

Moteris nugalėjo, Kristaus nuotaka, Dievo Avinėlis

1 eilutė: „*Didus ženklas pasirodė danguje: moteris, apsupta saulės, su mėnuliu po kojomis ir dvylikos žvaigždžių karūna ant galvos.*»

Čia vėlgi kelios temos seka viena kitą keliuose paveiksluose ar scenose. Pirmoji lentelė iliustruoja Išrinktąją Asamblėją, kuriai bus naudinga Jėzaus Kristaus, jos vienintelės Galvos, pergalė, pagal Ef.5:23. Po „*moters*“ simboliu Kristaus „*Nuotaka*“ yra apgaubta „*teisumo saulės*“, išpranašauta Mal.4:2. Dvigubai taikant „*mėnulio*“ tamsos simbolis yra „*po jo kojomis*“. Šie priešai istoriškai ir chronologine tvarka yra senosios sandoros žydai ir naujosios puolę krikščionys, katalikai, ortodoksai, protestantai ir adventistai. Ant jo galvos „*dvylikos žvaigždžių vainikas*“ simbolizuoja jo pergalę sąjungoje su Dievu, 7, su žmogumi, 5, reiškiantį skaičių 12.

Persekiojama moteris prieš galutinę pergalę

2 eilutė: „*Ji buvo su kūdikiu ir verkė gimdydama ir kankindama gimdymo skausmus.*»

2 eilutėje „*gimimo skausmai*“ primena žemiškąjį persekiojimą, kuris buvo prieš dangiškosios šlovės laiką. Šį paveikslą Jėzus panaudojo Jono 16:21-22: „*Gimdydama moteris liūdi, nes atėjo jos valanda; bet kai pagimdė vaiką, ji nebepreisimena kančios, nes džiaugiasi, kad į pasaulį gimė vyras. Taigi jūs taip pat dabar liūдите; bet aš vėl tave pamatysiu, ir tavo širdis džiaugsis, ir niekas neatims tavo džiaugsmo.*»

Pagoniška moterų persekiotoja: Roma, didysis imperijos miestas

3 eilutė: „*Ir dar vienas ženklas pasirodė danguje; ir štai tai buvo didelis raudonas slibinas, turintis septynias galvas ir dešimt ragų, o ant jo galvų septynios diademos.*»

3 eilutėje nurodomas jo persekiotojas: žinoma, velnias, bet jis veikia per kūniškas žemiškas galias, kurios persekioja išrinktuosius pagal jo valią. Savo veiksmė jis naudoja dvi nuoseklias strategijas; „*drakono*“ ir „*gyvatės*“ .

Pirmasis, „drakono“ , yra atviras pagoniškos imperinės Romos puolimas. Taigi mes randame simbolius, jau matytus Dan.7:7, kur Roma pasirodė ketvirto siaubingo gyvūno su „*dešimčia ragų*“ išvaizda. Pagonišką kontekstą patvirtina „diademų“ , kurios čia dedamos ant „*septynių galvų*“, Romos miesto simbolio pagal Apo.17, buvimas. Šis tikslumas nusipelno viso mūsų dėmesio, nes kiekvieną kartą pateikiant šį vaizdą mums parodo „*tiaros*“ vietą, pranašaujamą istorinį kontekstą.

Religinis moterų persekiotojas: popiežiaus katalikų Roma

4 eilutė: „*Jo uodega nuvilko trečdaliį dangaus žvaigždžių ir numetė jas į žemę. Drakonas stovėjo prieš gimdantį moterį, kad prarytų jos vaiką, kai ji pagimdė.*»

rykštės“ titulą „*trypti kojomis šventąjį miestą 42 mėnesius*“.

Danieliaus romane Romos imperijos „*dešimt ragų*“ turėjo pakeisti popiežiaus „*mažasis ragas*“ (nuo 538 iki 1798 m.). Ši seka patvirtinta čia, Apr.12, 4 eilutėje.

Terminas „*uodega*“ , nukreiptas į klaidingą pranašę Jezabelę“ iš Apr.2:20, iliustruoja šią klaidingai krikščioniškos popiežiaus religinės Romos seką. Dan.8:10 cituojamas kaltinimas čia atnaujinamas. Jo gudrybių ir vilionių aukos, vertos Pradžios knygos „*gyvatės*“, *trypiamos po kojomis po „ dangaus žvaigždžių*“ simboliu arba „*dangaus karalystės piliečių*“ titulu, kurį Jėzus priskiria savo mokiniams. . „*Trečioji šalis yra įtraukta į kritimą*“. Trečiasis cituojamas ne dėl pažodinės reikšmės, bet, kaip ir visur pranašystėse, kaip svarbi viso išbandytų krikščionių skaičiaus dalis. Aukos gali net trečdaliu viršyti šią proporciją.

5 eilutė: „*Ji pagimdė sūnų, kuris geležine lazda valdys visas tautas. Ir jos vaikas buvo paimtas prie Dievo ir jo sosto.*»

Dviguba pranašystė primena, kaip velnias kovojo su Mesijo reikalu nuo jo gimimo iki pergalingos mirties. Tačiau ši pergalė yra pirmagimio, po kurio visiems jo išrinktiesiems pavyks tęsti tą pačią kovą, kol bus iškovota galutinė pergalė. Tą akimirka, gavę dangaus kūną, jie dalinsis su juo jo nuosprendžiu nedorėliams ir būtent ten kartu „*ganys tautas geležine lazda*“, kuri duos nuosprendį apie „*kankinimus*“. *antroji mirtis*“ paskutinio teismo. Kristaus ir jo išrinktųjų patirtis susilieja į vieną bendrą patirtį, o „*vaiko, paimto pas Dievą ir į jo sostą*“, įvaizdis, vadinasi, yra išrinktųjų žemiškasis „išvadavimas“. bus įvykdyta 2030 m., kai sugrįš kerštingasis Kristus. Jie bus išlaisvinti iš „*skausmų*“. *gimdymas*“. Vaikas yra sėkmingo ir pergalingo autentiško krikščioniško atsivertimo simbolis.

6 eilutė: „*Moteris pabėgo į dykumą, kur jai buvo Dievo paruošta vieta, kad galėtų ten maitintis tūkstantį du šimtus šešiasdešimt dienų.*»

Persekiojama Asamblėja yra taiki ir nuginkluota, jos vienintelis ginklas yra Biblija, Dievo žodis, Dvasios kardas, ji gali tik bėgti nuo savo agresorių. 6 eilutė primena persekiojančio popiežiaus valdymo laiką dėl pranašišku „*1260 dienų*“ arba 1260 realių metų pagal Ezė kodeksą.4:5-6. Šis metas krikščionių tikėjimui yra skausmingų išbandymų metas, rodomas paminėjus žodį „*dykuma*“, kur jį „veda Dievas“. Taigi ji dalijasi Apr 11:3 „*dviejų liudytojų*“ vargais. Dan.8:12

šis dieviškasis sakiny buvo suformuluotas taip: „ *Kariuomenė buvo atiduota amžiniems dėl nuodėmės* “; nuodėmė, padaryta atsisakius pagarbos šabo poilsio dienai nuo 321 m. kovo 7 d.

Skliausto atidarymas: kova danguje

7 eilutė: „ *Ir danguje kilo karas. Mykolas ir jo angelai kovojo su drakonu. Ir drakonas ir jo angelai kovojo,*

Paskelbtas šventųjų paėmimas nusipelno paaiškinimo, kurį Dvasia mums pateikia tarsi skliausteliuose. Tai bus įmanoma dėl Jėzaus Kristaus pergalės prieš nuodėmę ir mirtį. Ši pergalė buvo patvirtinta po jo prisikėlimo, tačiau Dvasia mums čia atskleidžia pasekmes, kurias ji turėjo dangaus gyventojams, kurie iki šios akimirkos trynė pečius su demonais ir pačiu šėtonu.

Labai svarbu : šis dangiškas konfliktas, kuris liko nematomas žmogaus akims, atskleidžia paslaptinių žodžių, kuriuos Jėzus ištare jam būnant žemėje, prasmę. Jono 14:1-3 Jėzus pasakė: „ *Tebūna jūsų širdis sunerimęs. Tikėk Dievu ir tikėk manimi. Mano Tėvo namuose yra daug dvarų. Jei ne, būčiau tau pasakęs. Paruošiu tau vietą. O kai nueisiu ir paruošiu tau vietą, vėl ateisiu ir pasiimsiu tave pas save, kad ten, kur esu, būtume ir tu.* » Šios „ **vietos** “ „ paruošimui “ suteikta prasmė atsiras tolimesnėje eilutėje.

8 eilutė: „ *Bet jie nebuvo stiprūs ir neberado jų vietos danguje.* »

Šis dangiškas karas neturi nieko bendra su mūsų žemiškais karais; tai ne iš karto sukelia mirtį, o dvi priešingos stovyklos nėra lygios. Didysis kūrėjas Dievas, prisistatantis nuolankiu ir brolišku arkangelo „ *Mykolo* “ aspektu, vis tiek yra visagalis Dievas, prieš kurį visi jo kūriniai turėtų nusilenkti ir paklusti. Šėtonas ir jo demonai yra tie maištingi padarai, kurie paklūsta tik per prievartą, galiausiai negali atsispirti ir yra priversti paklusti, kai didysis Dievas savo visagalybe išvaro juos iš dangaus. Jo žemiškosios tarnystės metu Jėzaus bijojo piktieji angelai, kurie jam pakluso ir liudijo, kad jis tikrai yra dieviškojo projekto „ *Dievo Sūnus* “, taigi jį pavadino.

Šioje eilutėje Dvasia patikslina: „ *Jų vietos nebebuvo danguje* “. Šią „ *vietą* “, kurią užėmė dangiškieji maištininkai Dievo karalystėje, reikėjo išlaisvinti, kad ši celestialinė karalystė galėtų būti „ *apvalyta* “ ir „ *paruošta* “ priimti Kristaus išrinktuosius jo paskutinės kovos su žemiškaisiais maištininkais jo atėjimo dieną. šlovėje. Būtent tada, pasiėmę su savimi savo išrinktuosius, „ jie visada bus su juo, kad ir kur jis bebūtų “ arba tyrame danguje taip „ *paruošti* “ juos priimti. Tada ta žemės dalis bus dykyne, kaip pranašauja žodis „ *giliai* “ nuo Pr 1:2. Šios kovos šviesoje nušviečiamas dieviškasis išganymo projektas ir kiekvienas jo plano raktinis žodis atskleidžia jo prasmę. Taip yra su šiomis Heb.9:23 cituotomis eilutėmis: „ *Todėl buvo būtina, nes atvaizdai tai, kas yra danguje, turėjo būti apvalyta tokiu būdu, nesvarbu, ar patys dangiški dalykai buvo aukomis pranašesni už šias.* » Taigi „ puikesnė auka “, būtina, buvo savanoriška Mesijo, vardu Jėzus, mirtis, paaukota, kad išpirktų savo išrinktųjų nuodėmes, bet visų pirma, kad gautų savo kūriniams ir sau teisėtą teisinę teisę pasmerkti. iki mirties dangiškujų ir žemiškujų maištininkų. Tokiu būdu „ *Dievo dangiškoji šventovė buvo „ apvalyta* “, pirmiausia, o paskui, sugrįžus nugalėjusiajam Kristui, ateis eilė žemei, kurią jis įvardys kaip savo „ *pakopą* “, bet ne kaip savo šventovę“ Iz.66:1-

2: „ Taip sako VIEŠPATS: Dangus yra mano sostas, o žemė yra mano pakojis . Kokį namą galėtumėte man pastatyti ir kokią vietą dovanotumėte man gyventi? Visa tai mano ranka padarė ir visa tai atsirado, sako Viešpats. Tai yra tas, į kurį aš žiūrėsiu: į kenčiantį ir silpną dvasią, į tą, kuris bijo mano žodžio. » ; arba, pasak Ezek.9:4, apie „ tuosius, kurie dūsauja ir dejuoja dėl padarytų bjaurių“.

9 eilutė: „ Ir buvo išmestas didysis slibinas, senoji gyvatė, vadinama velniu ir šėtonu, kuris klaidina visą žemę: jis buvo išmestas į žemę, o jo angelai buvo išmesti kartu su juo. »

Dangiškosios būtybės buvo pirmosios, kurioms buvo naudingas pergalingo Kristaus dvasinis apsisvalymas. Jis išvarė iš dangaus velnią ir jo angelus demonus, kurie du tūkstančius metų buvo „ išmesti “ žemėje. Taigi velnias žino „ laiką “, kuris lieka jam asmeniškai ir jo demonams veikti prieš išrinktuosius šventuosius ir dieviškąją tiesą.

Pastaba : Jėzus ne tik atskleidė žmonijai Dievo charakterį, bet ir pristatė šį didžiulį charakterį – velnią, apie kurį senoji sandora mažai kalbėjo, todėl beveik nepaisė jo. Nuo Jėzaus pergalės prieš velnią kova tarp dviejų stovyklų sustiprėjo dėl demonų, kurie dabar nematomai gyvena tarp žmonių žemėje ir visoje mūsų žemiškoje dimensijoje, apimančioje planetas ir dangaus žvaigždes, uždarymo. Tai vieninteliai nežemiški gyvūnai mūsų žemiškoje dimensijoje.

Turiu priminti, kad teisingas viso Dievo sukurtos programos gelbėjimo projekto supratimas yra išskirtinė privilegija, skirta jo išrinktiesiems. Nes klaidingas tikėjimas pripažįstamas tuo, kad jis visada neteisingas interpretuodamas savo projektą. Tai buvo įrodyta, nes žydai, dovanoję Mesiją, Šventajame Rašte pranašavo kūniško išlaisvinimo vaidmenį, o Dievas planavo tik dvasinį išlaisvinimą; kad nuodėmės. Taip pat ir šiandien klaidingas krikščionių tikėjimas laukia Jėzaus Kristaus sugrįžimo, jo karalystės įkūrimo ir galios žemėje; dalykų, kurių Dievas neįtraukė į savo programą, kaip mus moko jo pranašiškas Apreiškimas. Atvirksčiai, jo šlovingas atėjimas pažymės jų gyvenimo pabaigą, kuri lieka jų nuodėmių ir visų kaltių nešėja prieš jį.

Kristaus išrinktasis žino, kad laisvas gyvenimas prasidėjo danguje ir kad po žemiško skliausto, reikalingo tobulam jo meilės ir teisingumo demonstravimui, Dievas kūrėjas pratęs savo kūrinį, kurie lieka ištikimi danguje ir žemėje, gyvenimą. amžinai savo dangiškuoju pavidalu. Tada dangiškieji ir žemiškieji maištininkai bus nuteisti, sunaikinti ir sunaikinti.

Dangaus karalystė išlaisvinta

10 eilutė: „ Ir išgirdau stiprų balsą danguje, sakantį: „Dabar atėjo išgelbėjimas, mūsų Dievo jėga, karalystė ir jo Kristaus valdžia. nes buvo numestas mūsų brolių kaltininkas, kuris dieną ir naktį kaltino juos mūsų Dievo akivaizdoje. »

Šis „ Dabar “ skirtas balandžio 7 d., 30 d., pirmą savaitės dieną po trečiadienio, balandžio 3 d., kai priimdamas kryžių Jėzus nugalėjo velnią, nuodėmę ir mirtį. Tą pirmąją savaitės dieną jis pareiškė Marijai: „ Neliesk manęs! Aš dar nepažengiau pas savo Tėvą “. Jo pergalė vis tiek turėjo būti oficialiai paskelbta danguje ir nuo tada visa savo dieviška galia, naudodamasis iš naujo atrastu angelišku vardu „ Michel “, jis vijosi iš dangaus velnią ir jo demonus.

Turime atkreipti dėmesį į citatą „ *mūsų brolių kaltintojas, tas, kuris kaltino juos mūsų Dievo akivaizdoje dieną ir naktį* “. Jis atskleidžia mums didžiulę visuotinę Dievo stovyklos brolystę, kuri taip pat atmeta sukilėlių stovyklą su žemės išrinktaisiais. Kas tie „ *broliai* “? Tie, kurie yra danguje ir žemėje, pavyzdžiui, Jobas, iš dalies atiduotas velniui, kad įrodytų, jog jo „ kaltinimai “ yra nepagrįsti.

11 eilutė: „ *Jie nugalėjo jį dėl Avinėlio kraujo ir dėl savo liudijimo žodžio ir nemylėjo savo gyvybės taip, kad bijotų mirties.* »

Smirnos “ eros žinutėje , ir ši žinia rodo tikėjimo standartą, kurio reikalauja Jėzus Kristus visais pranašaujamaiais amžiais iki šlovingo sugrįžimo.

Mykolo, mūsų Gelbėtojo Jėzaus Kristaus dangiškojo vardo, pergalė pateisina jo iškilmingus pareiškimus Mt.28 : 18–20: „ *Jėzus atėjo ir kalbėjo jiems taip: Man duota visa valdžia danguje ir žemėje. Taigi eikite ir padarykite mano mokiniiais visas tautas, krikštydami jas vardan Tėvo ir Sūnaus bei Šventosios Dvasios ir mokydami laikytis visko, ką jums įsakiau. Ir štai aš esu su jumis visada, net iki pasaulio pabaigos.* »

Taigi, pradėdamas savo pirmąją sandorą, Dievas Mozei atskleidė mūsų žemiškosios dimensijos ištakų istoriją, tačiau tik mums, gyvenantiems paskutinės žmonijos dienas, jis atskleidžia jos bendro gelbėjimo projekto supratimą. užbaigiant šešis tūkstančius metų trukusios žemiškos nuodėmės patyrimo skliaustą. Todėl dalijamės su Dievu, kad tikimės amžino visų jo ištikimųjų dangiškųjų ir žemiškųjų išrinktųjų susijungimo. Todėl savo dėmesį sutelkti į dangų ir jo gyventojus yra išrinkta privilegija. Savo ruožtu jie nenustojo domėtis išrinktųjų likimu ir mūsų žemiška istorija nuo sukūrimo iki pasaulio pabaigos, kaip parašyta 1 Kor.4:9: „ *Dievui, atrodo, Aš padariau mus, apaštalus, paskutinius žmones, tam tikra prasme pasmerktus mirčiai, nes mes buvome reginys pasauliui, angelams ir žmonėms.* »

Žemės padėtis pablogėja

12 eilutė: „ *Todėl džiaukitės, dangūs, ir jūs, kurie gyvenate danguje. Vargas žemei ir jūrai! Nes velnias nužengė pas jus su dideliu rūstumu, žinodamas, kad turi mažai laiko.* »

„ *Dangaus gyventojai* “ pirmieji „ *džiūgavo* “ Kristaus pergale. Tačiau šio džiaugsmo atitikmuo yra „ *žemės gyventojų* “ „ *nelaimės* “ sustiprėjimas . Nes velnias žino, kad yra nuteistas mirti lygtinai ir kad jis turi „ *mažai laiko* “ veikti prieš savo išganymo planą. Visus veiksmus, kuriuos 2000 metų vykdė žemėje uždaryta demonų stovykla, Jėzus Kristus atskleidžia savo Apreiškime arba Apokalipsėje. Tai šio darbo, kurį rašau jums, tema. Ir nuo 2018 m. Jėzaus Kristaus išrinktieji dalijasi šiomis žiniomis apie laiko, skirto velniui jo viliojimo darbui, pabaigą; jis baigsis 2030 m. pavasarį šlovingu jų dieviškojo Mokytojo sugrįžimu. Šios temos skliausteliuose yra 12 eilutė.

Kovos danguje skliaustų uždarymas

Vairuojančios moters temos atnaujinimas dykumoje

13 eilutė: „ *Slibinas pamatęs, kad jis buvo numestas ant žemės, persekiojo moterį, kuri pagimdė vaiką.* »

Šis skliaustas leidžia Dvasiai perimti popiežiaus valdymo temą iš 6 eilutės. Terminas „*drakonas*“ šioje eilutėje vis dar reiškia patį velnią, šėtoną. Tačiau jo kova su „*moterimi*“ vyksta per romėnų veiksmus, iš eilės, imperijos, paskui popiežiaus.

14 eilutė: „*Ir moteriai buvo duoti du didžiojo erelio sparnai, kad ji skristų į dykumą, į savo vietą, kur maitinasi tiek laiko, tiek laiko, tiek pusę laiko, toli nuo gyvatės veidas.*»

Šioje 14 eilutėje jis atnaujina žinią, nurodydamas popiežiaus valdymo trukmę „trys su puse metų“, „*laikas, laikas su puse laiko*“, jau naudojama Dan.7:25. Šiame atnaujinime chronologine įvykių seka bus atskleistos naujos detalės. Reikia atkreipti dėmesį į vieną detalę: 4 eilutės „*drakonas*“ pakeičiamas „*gyvate*“ taip pat, kaip „*drakonas*“ 3 eilutėje pakeičiamas „*uodega*“. Sąvokos „*gyvatė ir uodega*“ atskleidžia mums aktyvios taktikos pasikeitimą, kurį Dievas, „*didysis erelis*“, įkvepia velniui ir jo demonams. Po atviros „*drakono*“ *agresijos seka* „*gyvatės*“ apgaulė ir religinis melas, kurį išsipildo popiežiaus viešpatavimas 1260 išpranašatais metais. „*Žalčio*“ paminėjimas leidžia Dievui pasiūlyti mums palyginti su gimtosios nuodėmės aplinkybėmis. Kaip Ieva buvo suviliota „*gyvatės*“, per kurią kalbėjo velnias; Kristaus „*moteris*“, „*nuotaka*“ yra išbandoma dėl melagingų žodžių, kuriuos velnias jai pateikia per savo Romos popiežiaus katalikybės atstovų „*burną*“.

15 eilutė: „*Ir gyvatė išleido vandenį iš savo burnos kaip upę paskui moterį, kad ją ištrauktų prie upės.*»

15 eilutė iliustruoja katalikų persekiojimą, kurį patiria neištikimas krikščionių tikėjimas; kaip „*upės vanduo*“, kuris „*išneša*“ viską, kas pasiekama. Romos katalikų popiežiaus „*burna*“ pradėjo savo fanatiškas ir žiaurias katalikų lygas prieš savo religinius priešininkus. Puikus šio veiksmo pasiekimas yra Liudviko XIV „*drakonų*“ korpuso sukūrimas, kuriam patarė vyskupas Le Tellier. Šis karinis organas, sukurtas persekioti taikų protestantų pasipriešinimą, siekė visus silpnus ir nuolankius Kristaus išrinktuosius „*išmokyti*“ į savo dogmas, priversdamas juos rinktis – atsiversti į katalikybę, ar būti įvestam į nelaisvę, ar mirti po siaubingo smurto ir kankinimų.

16 eilutė: „*Ir žemė padėjo moteriai, ir žemė atvėrė savo burną ir prarijo upę, kurią drakonas buvo išmetęs iš savo burnos.*»

Dvasia mums siūlo dvi viena kitai išdėstytas šios vienos eilutės interpretacijas. Atkreipkite dėmesį, kad „*moteris*“ ir „*žemė*“ yra dvi skirtingos būtybės ir kad „*žemė*“ gali simbolizuoti protestantų tikėjimą arba tiesioginę žemę, mūsų planetos dirvą. Tai suteiks šiai eilutei du aiškinimus, kurie dieviškajame Apreiškime chronologiškai seka vienas kitą.

1-oji žinia: netikras žvėriškas protestantizmas : chronologine tvarka, pirma, „*moteris*“ atitinka vaizdingą Reformacijos protestantų, kurių oficiali „*burna*“ (Martyno Liuterio burna 1517 m.) pasmerkė katalikų nuodėmes, aprašymą; kurie pateisino jų pavadinimą: „Protestantai“ yra tie, kurie protestuoja prieš katalikų religinę neteisybę, kuri nusideda Dievui ir žudo tikruosius jo tarnus. Kitas veidmainiškas protestantizmo komponentas, kurį simbolizuoja žodis „*žemė*“, taip pat atvėrė „*burną*“ pasmerkti katalikų tikėjimą, tačiau griebėsi ginklo ir jo žiaurūs smūgiai „*prarijo*“ didelę dalį katalikų lygų kovotojų. Žodis „*žemė*“ čia

simbolizuoja garsiuosius „hugenotus“, Sevenų protestantų kovotojus ir karines tvirtoves, tokias kaip La Rošelis per „religijų karus“, kuriuose dvi priešingos žmonių grupės nebuvo nei tarnaujamos, nei pagerbtos kovotojai.

2-oji žinia: kerštingas prancūzų nacionalinio ateizmo kardas . Antrą kartą skaitant ir chronologine tvarka, ši 16 eilutė atskleidžia, kaip Prancūzijos revoliucija visiškai prarys katalikų monarchijų popiežiaus agresiją. Tai yra pagrindinė šios eilutės žinia. Ir tai yra tas, kurį Dievas skiria „^{4-ojo}“ vaidmeniui trimitas „iš Apr.8:12“ ir „iš bedugnės išskylantis žvėris“ iš Apr.11:7, analogiškai su Lev.26:25, ateina, sako Dievas, kaip „*kardas, kad atkeršytų už mano sąjungą*“. „išdavė maištingi katalikų nusidėjėliai. Šis vaizdas paremtas maištininko „*Koraho*“ bausme Skaičių 16:32: „*Žemė atvėrė savo burną ir prarijo juos bei jų namus, visus Koraho žmones ir visus jų turtus*“. Puikiai suderintas su dieviškuoju Apreiškimu ir istoriniais pasiekimais, šis lyginamasis vaizdas primena, kaip abiem atvejais maištininkai atmetė dieviškąją įstatymą.

drakono priešas : adventistų moterų liekanos

17 eilutė: „*Slibinas supyko ant moters ir išėjo į karą su jos palikuonių likučiais, kurie laikosi Dievo įsakymų ir turi Jėzaus liudijimą.*»

Tyliai praleisdama 150 dieviškojo prakeiksmo ištiktų protestantų veiklos metų, „*5-ojo trimito*“ temą, Dvasia primena paskutinę žemiškąją velnio ir jo dangiškųjų bei žemiškųjų pakalikų kovą ir parodo mums, kokius taikinius. jų bendra neapykanta. Šie paskutiniai taikiniai bus išrinktieji, paskutiniai 1873 m. adventistų pionierių palikuonys ir įpėdiniai, kuriems buvo paskelbtas šis paskutinis išbandymas pagal Apr.3:10 . Pionieriai, kurių misiją jie atliks, nešdami tą patį dievišką palaiminimą. Jie turės tvirtai ir ištikimai remti Jėzaus jiems patikėtą darbą: atsisakyti jokiū būdu pagerbti „*žvėries ženklą*“ Romos sekmadienį, ištikimai, bet kokia kaina, šeštadienį laikydami šabo poilsio praktikos, tikroji septintoji savaitės diena, laikas, kurį organizavo ir nustatė didysis ir visagalis Kūrėjas Dievas. Būtent ši tiesa pasirodo šiame „*moters palikuonių likučio*“ aprašyme šioje eilutėje: „*Tie, kurie laikosi Dievo įsakymų*“, yra dešimt, o ne devyni; „*Ir kurie pasilieka Jėzaus liudijimą*“, nes niekam neleidžia jo iš savęs atimti; nei „*drakonai*“, nei „*gyvatės*“. Ir šis „*Jėzaus liudijimas*“ yra pats brangiausias, nes pagal Apr 19:10 „*Jėzaus liudijimas yra pranašystės dvasia*“. Būtent dėl šio pranašiško liudijimo velniui „*neįmanoma suklaidinti tikrų išrinktųjų*“ Kristaus, tiesos Dievo, kaip moko Mt.24:24: „*Nes atsiras netikrų kristų ir netikrų pranašų; jie darys didžiųjų stebuklų ir stebuklų, net suviliodami, jei įmanoma, net išrinktuosius*“.“.

Beveik... visiška šėtono pergalė

18 eilutė: „*Ir jis stovėjo ant jūros smėlio*“ .

Ši paskutinė eilutė parodo mums triumfuojantį velnią, kuriam pavyko savo nuopuoliu ir mirtinguoju pasmerkimu atsinešti **visas krikščioniškas religines institucijas**, kuriuose jis dominuoja ir kurias laiko savo valdžia. Iz.10:22 Dievas skelbia: „*Nors tavo tauta, Izraeli, būtų kaip jūros smėlis, sugrįš tik likutis; sunaikinimas bus išspręstas, tai privers teisingumą perpildyti.*» Taigi, pagal šią pranašystę, pasaulio pabaigoje į tai pabėga tik disidentai adventistai, sudarantys „

moters likutį “, „ *išrinktąją, Kristaus sužadėtinę* “ ir *dvasinį* Dievo „Izraelį“. šėtoniškas viešpatavimas. Prisimenu, kad pavadinimu „Adventistas“ Dvasia apibrėžia tikėjimo standartą paskutinių išrinktųjų, atrinktų nuo 1843 m., išganymui; 2020 m. tai yra religinis elgesys, bet nebėra institucija, kurią Dievas nuteisė, pasmerkė ir atmetė („ *vėmė* “) 1994 m.

Apreiškimas 13 : Klaidingi krikščionių religijos broliai

Jūros žvėris – Žemės žvėris

Skaičius 13 prietaringiems stabmeldžiams reiškia sėkmės arba nesėkmės žavesį, priklausomai nuo kiekvieno žmogaus nuomonės ir šalies. Čia, savo šlovingame Apreiškime, Dievas mums atskleidžia savo skaičių kodą, pagrįstą skaičiais nuo 1 iki 7 ir įvairiais jų deriniais. Skaičius 13 gaunamas pridėdant skaičių „6“, angelo Šėtono skaičių ir skaičių „7“, Dievo, taigi ir teisėtos religijos, suteiktos kūrėjui Dievui Jėzuje Kristuje, skaičių. Taigi šiame skyriuje rasime „klaidingus krikščionių religijos brolius“, bet tikrus mirtingus tikrai išrinktųjų priešus. Šis „ *taršas* “ *slepiasi* „ *gero grūdo* “ viduryje po klaidinančiomis religinėmis apraiškomis, kurias demaskuoja šis skyrius.

Pirmasis žvėris : kuris kyla iš jūros

Gyvatės drakono pirmasis mūšis

1 eilutė: „ *Pamačiau iš jūros išeinantį žvėrį, turintį dešimt ragų ir septynias galvas* , *ant jo ragų dešimt diademų ir ant galvų. šventvagiški vardai* .

Kaip matėme studijuodami Apr. 10, šiame skyriuje randame du vadinamuosius krikščioniškus mūsų eros „ *žvėris* “. Pirmasis, „ *kuris kyla iš jūros* “, kaip Dan.7:2, yra susijęs su katalikų tikėjimu ir jo persekiojančiu pranašišku „ *42 mėnesių* “ arba 1260 realių metų viešpatavimu. Paėmus imperijų simbolius, buvusius prieš tai Dan.7, mes randame „ *mažojo rago* “ viešpatavimą, kuris turėjo atsirasti po to, kai „ *dešimt ragų* “ gavo savo karalystes pagal Dan.7:24. Ant „ *dešimties ragų* “ *padėtos* „ *tiaros* “ rodo, kad tai yra istorinis kontekstas. Čia

popiežiaus Romą simbolizuoja „*septynios galvos*“, kurios ypač apibūdina ją dviguba prasme. Pats pažodinis yra „*septynių kalvų*“, ant kurių pastatyta Roma pagal Apr.17:9. Kitas, dvasingesnis, turi pirmenybę; posakis „*septynios galvos*“ reiškia magistrato pašventinimą: „*septynios*“ yra pašventinimo skaičius, o „*galvos*“ reiškia magistrą arba seniūną Iz.9:14. Ši aukštesnė magistratūra priskiriama popiežiaus Romai, nes ji įgyja nepriklausomos pilietinės ir religinės valstybės, kurios galva yra popiežius, formą. Dvasia nurodo: „*ir ant jo galvų piktžodžiavimo vardai*“. Žodis „*piktžodžiavimas*“ yra vienaskaitoje ir mes turime išversti kaip „*melo pavadinimai*“, pagal žodžio „*šventvagystė*“ reikšmę. Jėzus Kristus priskiria „*melą*“ Romos popiežiaus režimui. Todėl jis jam priskiria „*melo tėvo*“ titulą, kuriuo Jono 8:44 pavadino patį velnią, patį Šetoną: „**Tu esi iš savo tėvo velnio ir nori vykdyti savo tėvo troškimus. Jis nuo pat pradžių buvo žudikas ir nepasilieka tiesoje, nes jame nėra tiesos. Kai jis sako melą, jis kalba iš savo širdies; nes jis melagis ir melo tėvas**“.

2 eilutė: „*Žvėris, kurį mačiau, buvo kaip leopardas ; jo kojos buvo kaip lokio , o burna kaip liūto . Drakonas suteikė jam savo galią, sostą ir didelę valdžią.*»

Dan.7:7 „*ketvirtasis žvėris*“, pasakytas „*baisus, baisus ir nepaprastai stiprus*“, čia gauna tikslesnį aprašymą. Tiesą sakant, jis vienintelis pateikia trijų imperijų, buvusių prieš ją nuo Chaldėjų imperijos, kriterijus. Jis pasižymi „*leopardo*“ judrumu, didžiule „*meškos*“ *galia* ir žiauria „*liūto*“ *mėsėdžiu jėga*. Apr.12:3, „*drakonas*“ iš 3 eilutės, kur „*diademos*“ buvo ant „*septynių galvų*“, vaizdavo Romą jos pagoniškoje imperijos fazėje, persekiojant pirmuosius krikščionis. Taigi, kaip Dan 7:8-24 „*mažasis ragelis*“ pakeičia Dan 8:9, čia popiežiaus valdžia gauna savo galią iš Romos imperijos; kurią istorija patvirtina imperatoriaus dekretu dėl Justiniano I ⁵³³ (raštas) ir 538 (prašymas). Bet, būk atsargus! „*Slibinas*“ taip pat reiškia „*velnią*“ Apr 12:9, o tai reiškia, kad popiežiaus valdžia savo galią, „*galybę, sostą ir didžiulę valdžią*“ gauna iš paties velnio. Mes suprantame, kodėl ankstesnėje eilutėje Dievas padaro dvi esybes „*melo tėvais*“.

Pastaba: Kariniu lygmeniu popiežiaus Roma išlaiko savo imperinės formos jėgą ir galią, nes Europos karališkosios armijos jai tarnauja ir tenkina jos sprendimus. Kaip moko Dan.8:23–25, jo stiprybė priklauso nuo „*gudrybių sėkmės*“, kurios susideda iš tvirtinimo, kad jis atstovauja Dievui žemėje, ir kaip toks, gali atverti arba uždaryti prieigą prie siūlomo amžinojo gyvenimo Kristaus evangelija: „*Jų viešpatavimo pabaigoje, kai nusidėjėliai bus sunaikinti, iškils įžūlus ir gudrus karalius . Jo galia padidės, bet ne jo paties jėgomis ; jis sukels neįtikėtiną sumaištį, jam pavyks įgyvendinti savo išipareigojimus , jis sunaikins galinguosius ir šventųjų žmones. Dėl savo klestėjimo ir gudrybių sėkmės jo širdyje bus arogancija, jis sunaikins daug taikiai gyvenusių žmonių ir sukils prieš valdovų vadą; bet jis bus sulaužytas be jokios rankos pastangų.*»

1260-ųjų pabaigoje Prancūzijos revoliucijos ateizmas nutraukė jos despotišką galią, susiformavusią nuo 538 m .

3 eilutė: „ Ir aš pamačiau vieną iš jo galvų tarsi mirtinai sužeistą; bet jo mirtina žaizda užgijo. Ir visa žemė buvo su baime už žvėries. »

Niekada neatgailavusi per visą savo istoriją, popiežiaus magistratas turės atsisakyti savo persekiojančios galios dėl suvaržymo. Tai bus įgyvendinta nuo 1792 m., kai monarchija, jos ginkluota atrama, bus nuversta ir nukirsta prancūzų ateizmo. Kaip skelbiama Apr.2:22, šis ateistinis „ didysis suspaudimas “ nori sunaikinti Romos „ moters Jezabelės “ religinę galią, o jos taikiniai yra „ svetimaujantys su ja “; monarchai, monarchistai ir katalikų kunigai. Taip ji turėjo būti „ tarsi mirtinai sužeista “. Tačiau dėl oportunistinių priešasčių imperatorius Napoleonas I jį ^{atkūrė} 1801 m. savo konkordato vardu. Ji daugiau niekada tiesiogiai nepersekios. Tačiau jo viliojanti galia išliks daugybei tikinčiųjų katalikų, kurie visi tikės jos melu ir pretenzijomis iki pat Jėzaus Kristaus šlovės sugrįžimo: „ Ir visa žemė žavėjosi už žvėries “. „ Visa žemė sekė žvėrį “, ir šis žodis žemė dviguba prasme susijęs su planeta, bet taip pat ir iš jos kilusį reformatų protestantų tikėjimą. Nuo tada sudarytas ekumeninis aljansas (= žemiškasis, graikų k.) patvirtina šį pareiškimą. Jei Dvasia būtų norėjusi šią žinią išreikšti aiškia kalba, skaitytume: „ Visa protestantų religija sekė tuo netolerantiška katalikų religija . Šį teiginį patvirtins antrojo „ žvėries “, kuris šį kartą „ kyla iš žemės “, tyrimas šio 13 skyriaus 11 eilutėje.

4 eilutė: „ Ir jie garbino slibiną, nes jis davė valdžią žvėriui; jie garbino žvėrį, sakydami: 'Kas panašus į žvėrį ir kas gali prieš jį kovoti?' »

Pagal Apr. 12:9 nurodant ir imperatoriškąją Romą, ir Šėtoną, *drakoną*, vadinasi, patį *velnią*, *garbina* tie, kurie gerbia popiežiaus režimą; tai dėl to ir visiškai nežinodamas, nes būtent jis „ *atdavė savo galią žvėriui* “. Taigi, popiežiaus „ *įmonės sėkmė* “, išpranašauta Dan.8:24, yra patvirtinta istorijos. Ji karaliauja aukščiau už karalius savo religine galia, absoliučiu būdu, ilgai neginčijama. Ji skiria žemes ir pagerbia titulais jai tarnaujančius, kad už juos atsilygintų, kaip galime perskaityti Dan.11:39: „ *Su svetimu dievu jis veiks prieš įtvirtintas vietas; Jis pagerbs tuos, kurie jį atpažins, padarys juos daugelio valdovai, išdalins jiems žemes kaip atlygi* “. Tai buvo padaryta pažodžiui gerai žinomu būdu, kai popiežius Aleksandras VI Borgia (garsusis žudikas) 1494 m. padalijo žemę ir paskyrė Portugalijai, Brazilijos ir Indijos rytiniam taškui, ir Ispanijai, visa kita naujai atrasta. žemes. Dvasia primygtinai reikalauja. **Jėzaus Kristaus išrinktasis turi būti visiškai įsitikinęs, kad katalikų tikėjimas yra velniškas, o visus jo agresyvius ar humanistinius veiksmus nukreipia šėtonas – Dievo ir išrinktųjų priešas.** Šis pabrėžimas yra pateisinamas, nes Dan.8:25 jis pranašauja „ *jo įmonių sėkmę ir jo gudrybių sėkmę* “. Jo religinis autoritetas, pripažintas Europos karalių, galingųjų ir krikščionių tautų, suteikia jai pasitikėjimu pagrįstą prestižą, todėl iš tikrųjų itin trapi. Tačiau kai Dievas ir velnias susivienija baudžiamiesiems veiksams, minios, žmonių masės klusniai eina nusektu ir, svarbiausia, primestu klaidingu keliu. Žemėje valdžia reikalauja valdžios, nes žmonės mėgsta jaustis galingi, o šioje srityje popiežiaus režimas, kuris teigia atstovaujantis Dievui, yra šio žanro meistras. Kaip ir Apr.6, tema kelia klausimą: " *Kas yra kaip žvėris ir kas gali su juo kovoti?*" “. 11 ir 12 skyriuose buvo pateiktas atsakymas: Dievas Kristuje, kuris 1793 m. sukels Prancūzijos revoliucinį ateizmą, kuris jį apims kraujo vonioje. Tačiau iki šio „ *kerštingojo*

kardo “ pasirodymo (4-ajai ^{bausmei Lev.26:25} priskiriamas vaidmuo) ginkluoti protestantai jau kovojo su juo, tačiau negalėjo jo nugalėti. Vyrai, protestantai, prancūzai, vokiečiai ir anglikonai, visi tokie pat kieti kaip ji, kovos su ja nuo XVI ^{amžiaus}, gražindami jai mirtinus smūgius, nes jų tikėjimas visų pirma yra politinis.

5 eilutė: „ *Ir jam buvo duota burna kalbėti įžūlius žodžius ir piktžodžiavimus; ir jam buvo suteikta teisė veikti keturiasdešimt du mėnesius.* »

Šie žodžiai yra identiški tiems, kuriuos skaitome Dan.7:8, kurie susiję su Romos popiežiaus „mažuoju ragu“, kuris kyla po Europos karalysčių „dešimties ragų“. Čia randame jo „arogantiškumą“, bet čia Dvasia prideda „piktžodžiavimą“ arba klaidingas pretenzijas ir religinį melą, ant kurio buvo pastatyta „jo sėkmė“. Dievas patvirtina savo valdymą „1260“ faktinių metų, pateiktų Biblijos pranašišku pavidalu „keturiasdešimt du mėnesiai“, pagal Ez.4:5-6 kodą „diena už metus“.

6 eilutė: „ *Ir ji atvėrė savo burną piktžodžiauti Dievui, piktžodžiauti jo vardui, jo palapinei ir dangaus gyventojams.* »

Čia turiu atkreipti dėmesį į bendrą reikšmę, kurią žmonija suteikia žodžiui „piktžodžiavimas“ arba įžeidimas. Ši samprata yra klaidinanti, nes, apibrėžiant melą, „piktžodžiavimas“ visiškai neatrodo įžeidimas, o tie, kuriuos Dievas priskiria popiežiaus Romai, priešingai, atrodo kaip klaidingas ir apgaulingas šventumas.

Popiežiaus burna „*taria piktžodžiavimą Dievui*“; kas patvirtina jo tapatybę Dan.11:36, kur skaitome: „*Karalius padarys ką nori; jis išaukštins save, girsis aukščiau už visus dievus ir pasakys neįtikėtinus dalykus prieš dievų Dievą; ji klestės, kol rūstybė nesibaigs, nes kas ryžtasi, bus įvykdyta.* » Dvasia priskiria popiežiaus režimui melą arba „piktžodžiavimą“, kuris apibūdina visas jo religines doktrinas; „*Prieš Dievą, piktžodžiauti jo vardui*“, ji veltui vartoja Dievo vardą, iškraipo jo charakterį, priskirdama jam žudiškus velniškus veiksmus; „*jo tabernakulis*“, tai yra jo dvasinė šventovė, kuri yra jo susirinkimas, jo išrinktieji; „*Ir tuos, kurie gyvena danguje*“, nes jis apgaulingai pristato dangų ir jo gyventojus, savo dogmomis primindamas dangiškuosius pragarus, graikų, įkurdusių juos po žeme, palikimą, rojų ir skaistyklą. „*Dangaus gyventojai*“, tyri ir šventi, kenčia ir piktinasi tuo, kad jiems neteisingai priskiriamas žemiškosios demonų stovyklos įkvėptas nedorumo ir žiaurumo pavyzdys.

7 eilutė: „ *Ir jam buvo duota kariauti su šventaisiais ir juos nugalėti. Ir jam buvo suteikta valdžia kiekvienai genčiai, tautai, kalbai ir tautai.* »

Ši eilutė patvirtina Dan 7:21 žinią: „ *Aš mačiau šį ragą kariaujantį su šventaisiais ir nugalėjusį juos* “. Europinė ir pasaulinė krikščionybė iš tikrųjų yra taikiny, nes Romos katalikų tikėjimas buvo primestas visoms Europos tautoms, kurias iš esmės sudarė „*gentys, tautos, kalbos ir tautos*“, kurios buvo pilietiškai nepriklausomos. Jos „*valdžia kiekvienai genčiai, tautai, kalbai ir tautai*“ patvirtina jos „*didžiosios paleistuvės Babilono*“ įvaizdį, iš Apr 17:1, kuriame ji pateikiama „*sėdinčią ant daugybės vandenių*“; „*vandenys*“, simbolizuojančios „*tautas, minias, tautas ir kalbas*“ pagal Apr.17:15. Su susidomėjimu galime pastebėti, kad šiame 17 skyriuje nėra žodžio „*gentis*“. Priežastis yra galutinis tikslinės eros, susijusios su Europa ir Vakarų krikščionyste, kontekstas, kuriame genties forma buvo pakeista skirtingomis tautinėmis formomis.

Kita vertus, popiežiaus režimo įsitvirtinimo kontekste Europos gyventojai iš esmės buvo suskirstyti į „*gentis*“, tokias kaip Romos Galija, kurios buvo atskirtos ir jas dalinosi skirtingos „*kalbos*“ ir dialektai. Chronologiškai Europą apgyvendino „*gentys*“, paskui „*tautos*“, pavaldžios karaliams, ir galiausiai, XVIII amžiuje – respublikonų „*nacijų*“, tokios kaip Jungtinės Amerikos Valstijos, kurios yra svarbi jos išauga. „Liaudies“ konstitucija nulemta paklusnumo Romos popiežiaus režimui, nes būtent jis pripažįsta ir nustato krikščioniškosios Europos karalių valdžią, nes Chlodvigas yra 1-asis frankų karalius.

8 eilutė: „*Ir visi, kurie gyvena žemėje, garbins jį, kurio vardas nebuvo įrašytas nuo pasaulio sukūrimo Avinelio, kuris buvo nužudytas, gyvenimo knygoje*“.

Pabaigoje, kai simbolis „*žemė*“ žymi protestantų tikėjimą, ši žinia įgauna tikslią prasmę: visi protestantai garbins katalikų tikėjimą; visi, išskyrus išrinktuosius, kuriems Dvasia subtiliai pateikia šį apibrėžimą: „~~kurio vardas nebuvo įrašytas nuo pasaulio sukūrimo į nužudyto Avinelio gyvenimo knyga~~“.

» Ir primenu, kad jos išrinkti atstovai yra „*dangaus karalystės piliečiai*“, o ne maištininkai, kurie yra „*žemės gyventojai*“. Faktai liudija šio Dievo Dvasios suformuluoto pranašiško skelbimo teisingumą. Kadangi nuo reformacijos pradžios, išskyrus Pierre'o Valdo atvejį 1170 m., protestantai garbino katalikų tikėjimą, pagerbdami jo „sekmadienį“, paveldėtą iš pagonių imperatoriaus Konstantino I ^{nuo} 321 m. kovo 7 d. antrasis „*žvėris*“, pateiktas 11 eilutėje.

9 eilutė: „*Jeį kas turi ausis, teklauso!*“

Kas turi Dievo atvertą išvalgumo „*ausį*“, tas supras Dvasios siūlomą žinią.

Paskelbta bausmė, įvykdyta kerštingu prancūzų nacionalinio ateizmo kardu

10 eilutė: „*Jeį kas veda į nelaisvę, tas pateks į nelaisvę; jeį kas žudo kardu, turi būti nužudytas kardu. Tai yra šventųjų atkaklumas ir tikėjimas*“.

Jėzus Kristus primena taikų paklusnumą, kurio jis visada reikalauja iš savo išrinktųjų. Kaip ir pirmieji kankiniai, žiauraus popiežiaus valdymo išrinktieji turi susitaikyti su likimu, kurį jiems paruošė Dievas. Tačiau jis paskelbia, koks bus jo teisingumas, kuris laiku nubaus, už religinius karalių ir popiežių bei jų dvasininkų išnaudojimus. Išrinktus pareigūnus „*išvedę*“ į nelaisvę, jie patys pateks į prancūzų revoliucionierių kalėjimus. Ir „*nužudę kardu*“ išrinktuosius, kuriuos mylėjo Jėzus, jie patys bus nužudyti kerštingo Dievo „*kardu*“, kurio vaidmenį atliks tų pačių prancūzų revoliucionierių giljotina. Būtent per prancūzų revoliuciją Dievas atsilies į kankinių krauju išreikštą **keršto troškimą Apr. 6:10**: „*Jie šaukė garsiu balsu, sakdami: „Kiek ilgai tu, šventas ir tikrasis Mokytojai, delsti. teisti ir atkeršyti už mūsų kraują tiems, kurie gyvena žemėje? “*. Ir revoliucinė giljotina „*mirtimi užmuš* katalikų vaikus“ monarchijoje ir popiežiaus Romos dvasininkijoje, kaip skelbiama Apr.2:22. Tačiau tarp jos aukų rasime ir veidmainiškų protestantų, kurie supainiojo tikėjimą su pilietinėmis politinėmis pažiūromis ir „*kardu*“ rankose gynė savo asmenines nuomones ir religinį bei materialinį paveldą. Taip elgėsi Džonas Kalvinas ir jo grėsmingi bei kruvini bendradarbiai Ženevoje. Primindama veiksmus, atliktus 1793 ir 1794 m.,

pranašystė atveda mus į ilgos religinės taikos, nustatytos „150“ metų, išpranašauta Apr.9:5-10 pranašišku „ *penkių mėnesių* “ kontekstą . Tačiau po 1994 m., pasibaigus šiam laikotarpiui, nuo 1995 m., teisė „*žudyti*“ dėl religinių priešasčių buvo atkurta. Potencialus priešas aiškiai tampa islamo religija iki jos karingo pratęsimo, kuris sukels „Trečiąjį pasaulinį karą“ 2021–2029 m. Netrukus prieš Kristaus sugrįžimą, kurio tikimasi 2030 m. pavasarį, pasirodys antrasis „ *žvėris* “. šiame 13 skyriuje.

Antrasis žvėris: kuris kyla iš žemės

Paskutinis drakono *avinėlio stovas*

11 eilutė: „ *Pamačiau iš žemės išskylantį kitą žvėrį, kuris turėjo du ragus, panašius į avinėlio, ir kalbėjo kaip slibinas.* »

žemė “ atpažinimo raktas randamas Pr 1, 9-10: „ *Dievas pasakė: „Tebūna po dangumi esantys vandenys į vieną vietą ir tegul pasirodo sausuma. Taip ir buvo. Dievas sausumą pavadino žeme, o vandens masę – jūra. Dievas matė, kad tai buvo gerai.* »

Taigi, kaip sausoji „ *žemė* “ išplaukė iš „ *jūros* “ antrąją žemiškosios kūrimo dieną, taip šis antrasis „ *žvėris* “ išėjo iš pirmosios. Šis pirmasis „ *žvėris* “, reiškiantis katalikų religiją, antrasis, išeinantis iš jos, susijęs su protestantų religija, tai yra, reformatų bažnyčia. Tačiau šis stebinantis apreiškimas nebeturėtų mūsų stebinti, nes ankstesnių skyrių studijos mums papildomai atskleidė dvasinį statusą, kurį Dievas savo dieviškuoju sprendimu suteikia šiai protestantų religijai, kuri po laikotarpio, vadinamo " *Tiatira* “, nesutiko užbaigti įvykdytos reformos. Tačiau šio užbaigimo reikalavo Dan.8:14 dekretas, kuriam ji yra skolinga Dievo žinia iš Apr.3:1: „ *Sakoma, kad esi gyvas; ir tu miręs* “. Ši dvasinė mirtis įmeta ją į rankas velniui, kuris, įkvėptas, paruošia ją jo „ *Armagedono mūšiui* “ (Apr 16:16), paskutinei žemiškos nuodėmės valandai. Būtent šio paskutinio tikėjimo išbandymo valandą, išpranašauta žinutėje, skirtoje jos tarnams adventistams tuo metu Filadelfijoje , ji imsis netolerantiškų iniciatyvų, kurios pavėrs ją „ *iš žemės kylančiu žvėrimi* “. Ji turi „ *du ragus* “, kuriuos pateisins ir atpažins sekanti 12 eilutė. Nes susivienijusios į ekumeninį aljansą, protestantų ir katalikų religijos vienija savo kovą prieš Dievo pašventintą poilsio dieną autentišką septintąją savaitės dieną; žydų šeštadienis arba šabas, bet ir Adomo, Nojaus, Mozės ir Jėzaus Kristaus, kurie to neabejojo savo tarnystės ir mokymo žemėje metu, nes maištingų žydų kaltinimai dėl šabo pažeidimo Jėzui buvo nepagrįsti. ir nepateisinamas. Sąmoningai darydamas stebuklus šabo dieną, jo motyvacija buvo iš naujo apibrėžti tikrąją Dievo sampratą apie šabo poilsį. Šios dvi religijos, pretenduojančios į išganymą, gautą „ *avinėlio, kuris naikina pasaulio nuodėmes* “, dėl savo aprašomųjų kriterijų nusipelno „ *avinėlio, kuris kalba kaip drakonas* “ įvaizdžio . Nes propaguojant netoleranciją šabo stebėtojams, kuriuos jie nueis iki mirties pasmerkimo, tai iš tiesų yra atviras karas, „drakono“ *strategija* , kuri vėl pasirodo.

12 eilutė: „ *Ji panaudojo visą pirmojo žvėries valdžią jo akivaizdoje ir priverė žemę bei jos gyventojus garbinti pirmąjį žvėrį, kurio mirtina žaizda buvo išgydyta.* »

Esame savotiškos estafetės liudininkai, katalikų tikėjimas nebedominuoja, o buvęs autoritetas suteiktas protestantų religijai. Taip yra todėl, kad ši protestantų religija oficialiai yra galingiausios šalies žemėje: Jungtinės Valstijos Šiaurės Amerikoje. Nuo 1995 m. Naujasis žemės „*Babelis*“ yra priverstas maišyti religiniais tikslais, nes juos kuria įvairių religinių konfesijų imigrantai. Jei žmonėms tai atrodo normalu dėl savo paviršutiniško proto ir religinio nesidomėjimo, savo ruožtu nesikeičiantis Dievas kūrėjas taip pat nekeičia savo nuomonės ir baudžia už nepaklusnumą, ignoruojantį jo istorines pamokas, liudijančias Biblijoje. Savo ruožtu gindamas pirmosios dienos Romos sekmadienį, poilsio dieną, kurią nustatė Konstantinas I – antrasis protestantų „žvėris“ „*padarė pirmąjį katalikų žvėrį*“, kuris pripažino jį oficialiu religiniu statusu ir suteikė jam pavadinimą „sekmadienis“ klaidinantis. Dvasia mums primena, kad ši naujausia protestantų ir katalikų sąjunga tapo įmanoma, nes buvo „išgydyta“ „mirtina žaizda“, kurią padarė „iš bedugnės kylantis žvėris“. Jis paskambina jam atgal, nes antrasis žvėris neturės tokios galimybės pasveikti. Jį sunaikins šlovingas Jėzaus Kristaus atėjimas.

13 eilutė: „*Ji padarė didelių stebuklų, žmonių akyse nuleisdama ugnį iš dangaus į žemę.*»

Nuo pergalės prieš Japoniją 1945 m. protestantų Amerika tapo pirmąja branduoline valstybe žemėje. Jo labai aukšta technologija yra nuolat imituojama, bet niekada neprilygstama; ji visada vienu žingsniu lenkia savo konkurentus ar priešininkus. Ši pirmenybė bus patvirtinta „Trečiojo pasaulinio karo“ kontekste, kur pagal Dan.11:44 jis sunaikins savo priešą – Rusiją, „šiaurės karaliaus“ šalį šioje pranašystėje. Tada jo prestižas bus didžiulis, o išgyvenusieji konfliktą, apstulbę ir susižavėję, patikės jam savo gyvybę ir pripažins jo valdžią visam žmogaus gyvenimui. „*Ugnis iš dangaus*“ priklausė tik Dievui, tačiau nuo 1945 m. Amerika ją užvaldė ir valdo. Ji skolinga jam už savo pergalę ir visą savo dabartinį prestižą, kuris dar labiau augs kartu su pergale būsimame branduoliniame kare.

14 eilutė: „*Ir ji suklaidino žemės gyventojus ženklais, kuriuos jai buvo duota daryti žvėries akivaizdoje, liepdama žemės gyventojams padaryti atvaizdą žvėriui, kuriam buvo kardo žaizda. ir kas gyveno.*»

techninių „*vunderkindų*“ yra nesuskaičiuojama daugybė. „*Žemės gyventojai*“ tapo priklausomi nuo visų jos išradimų, kurie sugeria jų gyvenimus ir mintis. Kol Amerika neprašo iš jų atimti šių sielą užimančių dalykėlių, kaip narkomanai, „*žemės žmonės*“ yra pasirengę įteisinti religinę nepakantumą „labai mažai grupei“, „*moters likučiai*“. „iš Apr.12:17. „... žvėries atvaizdo kūrimas“ reiškia katalikų religijos veiksmų kopijavimą ir jų atkūrimą protestantų valdžioje. Šis grįžimas prie atšiaurumo bus pagrįstas dviem veiksmis. „*Išgyvenusieji*“ bus išgyvenę siaubingus karo veiksmus, ir Dievas nuolat ir palaiptams smogs jiems „septyniomis paskutinėmis savo rūstybės negandomis“, aprašytomis Apr.16.

Sekmadienio mirties dekretas

15 eilutė: „*Ir jam buvo duota atgaivinti žvėries atvaizdą, kad žvėries atvaizdas kalbėtų ir visi, kurie negarbintų žvėries atvaizdo, būtų nužudyti.*»

Velnio planas, įkvėptas Dievo, įgis formą ir bus įvykdytas. Dvasia atskleidžia kraštutinės priemonės, kurios bus imtasi šeštąją iš „septynių paskutiniųjų negandų“, formą. Oficialiu dekretu, priimtu visų išlikusių žemėje sukilėlių, bus nuspręsta, kad datą nuo ankstyvo pavasario iki 2030 m. balandžio 3 d. bus nužudyti paskutiniai likę Septintosios dienos šabą laikantys adventistai. Logiškai maštant, ši data žymi Jėzaus Kristaus šlovės sugrįžimo metus. Šių 2030 metų pavasaris būtinai yra ta akimirka, kai jis įsikiša, kad neleistų įvykdyti pragaištingo sukilėlių projekto prieš savo išrinktuosius, kurių jis ateina gelbėti „sutrumpindamas dienas“ jų „didžiosios nelaimės“ (Mt.24: 22).

16 eilutė: „*Ji padarė, kad visi, maži ir dideli, turtingi ir vargšai, laisvi ir vergai, pasižymėtų ženklą savo dešinėje arba ant kaktos.*“

Priimta priemonė epochą išgyvenusius suskirsto į dvi stovyklas. Sukilėliai identifikuojami pagal žmogaus valdžios „ženklą“, kuris žymi katalikų „sekmadienį“, senovės „neužkariautos saulės dieną“, kurią nuo 321 m. kovo 7 d. įvedė vienas iš jos garbintojų – Romos imperatorius Konstantinas I. „Ženklas“ gaunamas „ant rankos“, nes tai yra žmogaus „darbas“, kurį Jėzus teisia ir smerkia. Jis taip pat gaunamas „ant kaktos“, o tai simbolizuoja kiekvieno žmogaus tvarinio asmeninę valią, kuri yra visiškai atsakinga pagal teisingą Dievo Kūrėjo nuosprendį. Kad Biblijoje būtų patvirtintas šis „rankos“ ir „kaktos“ simbolių aiškinimas, yra ši eilutė iš Įst 6:8, kur Dievas sako apie savo įsakymus: „*Surišk juos kaip ženklą ant rankų, ir jie bus kaip priekiniai tarpeliai tarp jūsų akių.*“

Ankstesnės represijos

17 eilutė: „*ir kad niekas negalėtų pirkti ar parduoti neturėdamas ženkle, žvėries vardo ar jo vardo numerio.*“

Už šio žodžio „asmuo“ slypi adventistų šventųjų stovykla, kuri liko ištikima Dievo pašventintam šabui. Nes atsisakę gerbti „ženklą“, sekmadienį, likusią pirmosios pagonybės dienos dalį, jie atidedami į šalį. Iš pradžių jie buvo „boikoto“, gerai žinomo Amerikos priemonėse, aukos prieš jiems pasipriešinusius oponentus. Norint turėti teisę prekiauti, sekmadienį reikia pagerbti „ženklą“, kuris susijęs su protestantais, „žvėries vardą“, „Dievo Sūnaus vietininką“, kuris susijęs su katalikais, arba „jo numerį“. vardas“, arba numeris 666.

18 eilutė: „*Tai yra išmintis. Kas turi supratimo, tegul paskaičiuoja žvėries skaičių. Nes tai yra žmogaus skaičius, o jo skaičius yra šeši šimtai šešiasdešimt šeši.*“

Žmogaus išminties neužtenka suprasti Dievo Dvasios žinią. Tai būtinai turi būti paveldėta iš jo, kaip Saliamono atvejis, kurio išmintis pranoko visų žmonių išmintį ir padarė jo reputaciją visoje žinomoje žemėje. Prieš priimant arabiškus skaitmenis, tarp hebrajų, graikų ir romėnų jų abėcėlės raidės taip pat turėjo šifrų reikšmę, todėl raidžių, sudarančių žodį, verčių pridėjimas lemia jo skaičių. Mes gauname jį „apskaičiavimu“, kaip nurodyta eilutėje. „... jo vardo numeris“ yra „666“, tai yra skaičius, gautas sudėjus lotyniškame pavadinime „VICARIVS FILII DEI“ esančių lotyniškų raidžių skaitines vertes; kai kas parodyta studijuojant 10 skyrių. Šis pavadinimas pats savaime yra didžiausia jo teiginių „

piktžodžiavimas “ arba „*melas*“, nes Jėzus jokia būdu nepateikė sau „pakeitimo“, reiškiančio žodį „vikaras“.

Apreiškimas 14 : Septintosios dienos adventizmo laikas

Trijų angelų žinios – derlius – derlius

Tai skyrius, skirtas laikui nuo 1843 iki 2030 m.

1843 m. ypatingas Dan 8:14 pranašystės panaudojimas paskatino „adventistus“ laukti Jėzaus Kristaus sugrįžimo, numatytos tos datos pavasariui. Tai tikėjimo išbandymų eilės pradžia, kai domėjimasi pranašystės dvasia, būtent „*Jėzaus liudijimu*“ pagal Apr. 19:10, krikščionys, kurie teigia esą Jėzaus išganymas, parodys individualiai. Kristus su įvairiomis religinėmis etiketėmis. Vien demonstruojami „**darbai**“ leidžia pasirinkti ar ne. Šiuos darbus galima apibendrinti dviem galimais pasirinkimais: priimamos šviesos ir jos dieviškųjų reikalavimų priėmimas arba atsisakymas.

1844 m., po naujų lūkesčių, numatytų 1844 m. rudenį, Jėzus ves savo išrinktuosius į misiją – užbaigti Reformacijos darbą, kuris prasideda nuo pasaulio sukūrimo Dievo pašventinto šabo praktikos atkūrimo. . Tai svarbiausia „*šventumo*“ tema, kuri „*pateisinama*“ nuo 1844 m., kai apie šį nusižengimą buvo atkreiptas

jo tarnų dėmesys. Šis Dan.8:14 vertimas, iki mano tarnystės išverstas taip: „ *du tūkstančiai trys šimtai vakaro ryto ir šventovė bus apvalyta* “, yra autentiškas pagal originalų hebrajišką tekstą: „ *du tūkstančiai trys šimtai vakaro ryto ir šventumas bus pateisinamas* . Kiekvienas gali atrasti, kad nuo 321 metų dieviškojo šabo nusižengimą lydi daugybė kitų doktrininių tiesų, kurias Dievas nustatė apaštalų laikais, atsisakymas. Po 1260 metų melo viešpatavimo, destruktivaus tikėjimo įpėdinių, protestantų doktrinoje paliktos popiežijos daugelis melo nepakeliami tiesos Dievui. Štai kodėl šiame 14 skyriuje Dvasia pateikia tris pagrindines temas, kurios iš eilės yra: adventistų misija arba „ *trijų angelų* “ žinia; pasaulio pabaigos „ *derlius* “, *išrinktųjų rūšiavimas ir paėmimas*; Pykčio vynuogių „ *vynuogių derlius* “, *galutinė netikrų piemenų, netikrų krikščionybės religinių mokytojų bausmė*.

Nuo 1844 m. mokoma apsaugoti išrinktuosius nuo dieviškojo rūstybės, o paskutinis išbandymas skirtas kraštutinei žmonijai duoto laiko pabaigai, kad ji atsidurtų tarp apreiškotos dieviškosios valios ir maištingo žmogaus reikalavimo, papuolusio į visišką atsimetimą. Tačiau pasirinktas pasirinkimas turi pasekmių visiems, mirusiems nuo 1844 m. Pagal 13 eilutės mokymą, tik apsišvietę ir ištikimieji išrinktieji „ *miršta Viešpatyje* “, *kur jie paskelbiami „ palaimintaisiais* “, tai yra, yra Dievo malonės gavėjai. Kristus su visu jo palaiminimu jau patvirtintas jiems skirtoje žinutėje „ *Filadelfijos* “ angelui, nes neužtenka pakrikštyti „adventistu“, kad Dievas jį laikytų išrinktuoju.

7–11 eilučių „trijų angelų pranešimų“ pavidalu. Šios žinios seka viena kitą. pasekmių eiliškumas.

Prisimenu tai čia, po pastabos ant viršelio šio darbo 2 puslapyje, šios trys žinios išryškina tris pranešimus, jau atskleistus simboliniais vaizdais Danieliaus knygoje Dan.7 ir 8. Jų priminimas, šiame Apreiškimo 14 skyriuje, , pabrėžia ir patvirtina, kad Dievas jiems suteikia ypatingą svarbą.

Išpirkti adventistai laimėjo

1 eilutė: „ *Pažiūrėjau, ir štai Avinėlis stovėjo ant Siono kalno ir su juo šimtas keturiasdešimt keturi tūkstančiai [žmonių], kurių kaktose buvo užrašytas jo ir jo Tėvo vardas.* »

„ *Siono kalnas* “ reiškia vietą Izraelyje, kur buvo pastatyta Jeruzalė. Tai simbolizuoja išganymo viltį ir formą, kurią šis išganymas įgis pasibaigus žemiškojo ir dangiškojo tikėjimo išbandymams. Šis projektas bus visiškai įgyvendintas atnaujinant viską, kas susiję su *žeme ir dangumi* pagal Apr.21:1. „ *144 000 [žmonių]* “ simbolizuoja 1843–2030 m. atrinktus Kristaus išrinktuosius, ty krikščionis adventistus, kuriuos išbandė, įrodė ir patvirtino Jėzus Kristus, kurių sprendimas galioja kolektyviai ir individualiai. Kolektyvinis sprendimas vertina instituciją, o individualus sprendimas yra susijęs su kiekviena būtybe. „ *144 000 [žmonių]* “ atstovauja Jėzaus Kristaus išrinktiesiems iš adventistų tikėjimo pasekėjų. Šis skaičius yra griežtai simbolinis, o tikrasis atrinktųjų skaičius yra Dievo žinoma ir saugoma paslaptis. Jų pasirinkimo priežastį galime suprasti iš siūlomo vaizdo apibrėžimo. „ *Ant jų kaktos* “, jų valios ir minčių simbolis, užrašyta „ *avinėlio vardas* “, Jėzus ir „ *jo Tėvo* “, Dievo, apreiškto senojoje sąjungoje. Tai reiškia, kad jie rado ir atkūrė Dievo paveikslą, kurį Kūrėjas Dievas davė pirmajam žmogui prieš nuodėmę, kai jį suformavo ir suteikė gyvybę; ir šis

vaizdas yra jo charakterio. Jie sudaro vaisius, kurių Dievas norėjo gauti išpirkdamas Jėzuje Kristuje savo vienintelių ištikimųjų išrinktųjų nuodėmes. Atrodo, kad išrinktųjų kakteje arba jų dvasioje, jų mintyse ir valioje yra Dievo antspaudas iš Apr.7:3 arba ketvirtą Dekalogo įsakymo šabas ir neatsiejamasis charakteris. ėriuko Jėzaus Kristaus ir jo, kaip Tėvo, Dievo kūrėjo, senosios sandoros apreiškimo. Taigi tikrasis krikščionių tikėjimas neprieštaruoja religinėms normoms, siejamoms su Sūnumi ir Tėvu, kaip teigia Romos sekmadienio pasekėjai, jei ne žodžiais, tai bent jau veiksmais.

2 eilutė: „ *Ir aš išgirdau balsą iš dangaus, tarsi daugybės vandenų šniokštimą, kaip didelio griaustinio garsą. ir balsas, kurį girdėjau, buvo kaip arfininkų, grojančių savo arfomis.* »

Šioje eilutėje paminėti prieštaringi personažai iš tikrųjų papildo vienas kitą. „ *Didieji vandenys* “ simbolizuoja daugybę gyvų būtybių, kurios, išsireikšdamos, įgauna „*didžiojo griaustinio* “ išvaizdą. Priešingai, per „*arfos* “ *atvaizdą* Dievas atskleidžia tobulą harmoniją, vienijančią jo pergalingus kūrinius.

eilutė : „ *Ir jie giedojo naują giesmę prieš sostą, prieš keturias būtybes ir vyresniusius. Ir niekas negalėjo išmokyti giesmės, išskyrus šimtą keturiasdešimt keturi tūkstančiai, kurie buvo išpirkti iš žemės.* »

Dievas čia patvirtina ir pabrėžia labai aukštą „adventistų“ tikėjimo pašventinimą, įtvirtintą nuo 1843-44 m. Jos išrinkti atstovai išsiskiria iš kitų simbolizuotų grupių; „ *Sostas, keturios būtybės ir vyresnieji* “; pastarasis nurodo visus atpirktus iš žemėje gyvento patyrimo. Tačiau dieviškasis Apreiškimas, vadinamas Apreiškimu, nukreiptas tik į du tūkstančius metų krikščioniškojo tikėjimo, kurį Dan 8:14 dekretas padalija į dvi nuoseklias fazes. Iki 1843–1844 m. išrinktuosius simbolizavo 12 „ *vyresniųjų* “ iš „ 24 “, nurodytų Apr.4:4. Kiti 12 " *vyresniųjų* " yra adventistų " *12 genčių* ", " *užantspauduotų* " Apr.7:3-8 nuo 1843-44 m.

4 eilutė: „ *Tai yra tie, kurie nesusitėpė su moterimis, nes yra mergelės; jie seka avinėlių, kad ir kur jis eitų. Jie buvo išpirkti iš žmonių kaip pirmieji vaisiai Dievui ir Avinėliui;* »

Šios eilutės žodžiai tinka tik dvasine prasme; žodis „ *moterys* “, reiškiantis krikščionių bažnyčias, kurios nuo pat atsiradimo pateko į apostazę, pavyzdžiui, Romos katalikų tikėjimas arba nuo 1843–1844 m. protestantų tikėjimas, o nuo 1994 m. – institucinis adventistų tikėjimas. Minėtas „ *nešvarumas* “ nukreiptas į nuodėmę, kuri kyla dėl dieviškojo įstatymo pažeidimo ir kurios „ *atlyginimas yra mirtis* “, pagal Rom.6:23. Kad išgelbėtų juos nuo nuodėmės praktikos, Jėzus Kristus pašventino, neskaitant simbolinių „ *144 000 [žmonių]* “. Jų „ *nekaltybė* “ taip pat yra dvasinė ir priskiria jas „tyroms“ būtybėms, kurių teisingumą nubalino Jėzaus Kristaus pralietas kraujas dėl jų. Nuodėmės ir jos sutepimo paveldėtojai, kaip ir visi Adomo ir Ievos palikuonys, Jėzaus Kristaus pripažintas tikėjimas juos puikiai „apvalė“. Tačiau tam, kad Jėzus Kristus veiksmingai pripažintų šį tikėjimą, šis apšvalymas turi būti tikras ir sukonkretintas jų „ *darbuose* “. Todėl tai reiškia nuodėmių, paveldėtų iš netikrų krikščionių ar žydų arba, plačiau kalbant, monoteistinių religijų, atsisakymą. Ir savo pranašiška apreiškime Dievas ypač taikosi į nesugebėjimą gerbti laiko tvarkos, kurią jis nustatė nuo pirmosios žemės ir jos dangiškosios sistemos sukūrimo savaitės.

Už įvaizdžio „*dainuoti naują dainą*“ slypi specifinė patirtis, kurią patyrė tik „*144 000 [žmonių]*“. Po „*Mozės giesmės*“, kuri švenčia šlovingą išėjimą iš Egipto, nuodėmės simbolio, „*144 000*“ *išrinktųjų „ gieda*“ švenčia jų išsivadavimą iš nuodėmės, nes jie pakluso Dan.8:14 įsakymui ir bendradarbiavo Dievo trokštamas ir net reikalaujamas pašventinimas nuo 1843-44 m. Šią datą dangaus regėjimas priminė nuodėmių apvalymą, įvykdytą ant Golgotos kryžiaus Jėzaus Kristaus mirtimi. Ši žinia buvo ir priekaištas, ir mokymas, kurį Dievas pateikė tikinčiajam protestantui, kuris buvo Romos sekmadienio ir kai kurių kitų savo melagingų nuodėmių paveldėtojas. Hebrajų apeigų tipologijoje ši „*nuodėmių apvalymas*“ buvo religinė rudens šventė, kurios metu užmušto ožio kraujas buvo atnešamas į švenčiausią vietą ant šioje nepasiekiamoje vietoje pastatytos gailestingumo kėdės, kuri buvo uždrausta visam likusiam laikui. metų laikas. Šio ožio kraujas, simbolinis nuodėmės atvaizdas, pranašavo Jėzaus Kristaus kraują, kuris pats tapo savo išrinktųjų nuodėmių nešėju, kad vietoj jų atpirktų nusipelnytą bausmę; Pats Jėzus buvo paverstas nuodėme. Šioje ceremonijoje ožys simbolizuoja nuodėmę, o ne Kristų, kuris ją nešioja. Būtent apie šį fizinį vyriausiojo kunigo judėjimą iš įgaliotos šventosios vietos į draudžiamą švenčiausią vietą likusią metų dalį užsimena ši eilutė, sakydama: „*Jie seka avinėlių, kad ir kur jis eitų*“. Primindama šią sceną 1844 m. spalio 23 d. vizijoje, Kristaus Dvasia priminė jo išrinktiesiems nesąmoningiems įpėdiniams doktrinos melą, draudimą nusidėti. Taigi nuo 1844 m. praktikuojama savanoriškos kilmės nuodėmė, kuri yra Romos sekmadienio atvejais, padaro ryšį su Dievu neįmanomu, o apleista nuodėmė leidžia išplėsti šį ryšį, o tai veda suinteresuotąjį išrinktąjį į jo pašventinimo pilnatvę. apreikštos dieviškosios tiesos priėmimas, supratimas ir įgyvendinimas.

Laikomi „*pirmais vaisiams Dievui ir Avinėliui*“, jie yra geriausia, ką Dievas rado atrinkdamas žemiškuosius išrinktuosius. Hebrajų apeigose „*pirmasis vaisius*“ buvo paskelbtas „*šventu*“. Šių gyvulinių ar daržovių pirmųjų vaisių aukos buvo skirtos Dievui, siekiant jį pagerbti ir pažymėti žmonių dėkingumą už jo gerumą ir dosnumą. Kita „*šventųjų pirmųjų vaisių*“ priežastis yra tai, kad jie priima visą jiems apreikštą dieviškąją šviesą, nes jie gyvena pabaigos laiku, kai apreikšta šviesa pasiekia apogėjų, dvasinį zenitą.

5 eilutė: „*Ir jų burnoje nerasta melo, nes jie yra nepriekaištingi.*»

Tikrai išrinktasis, gimęs iš tiesos naujai gimęs, gali tik nekęsti, „*melo*“, kuriame jis neranda malonumo. Melas yra pasibjaurėtinas, nes jis sukelia tik žalingų pasekmių ir kenčia gerus žmones. Tas, kuris tiki „*melu*“, tada patiria nusivylimo skausmą, apgaulės kartėlį. Nė vienas Kristus išrinktasis negali džiaugtis viliojantis ir apgaulinėdamas savo bendražmogius. Kita vertus, tiesa nuramina, ji teigiamai kuria santykius su tikrais broliais, bet visų pirma su Dievu, kūrėju ir mūsų išganymo Atpirkėju, kuris teigia ir aukština savo vardą kaip „*tiesos Dievą*“. Taigi, nebepraktikuojantys doktrininės nuodėmės, pakludami apreikštai tiesai, išrinktieji paties tiesos Dievo yra laikomi „*nepriekaištingais*“.

Pirmojo angelo žinutė

6 eilutė: „Mačiau kitą angelą, skrendantį per dangaus vidurį, turintį amžinąją Evangeliją, kad skelbtų ją žemės gyventojams, kiekvienai tautai, kiekvienai genčiai, kiekvienai kalbai ir kiekvienai tautai. »

„Kitas angelas“ arba kitas pasiuntinys skelbia pilną dieviškąją šviesą, kurią simbolizuoja „dangaus vidurys“ arba saulės zenitas. Ši šviesa yra susijusi su „Evangelija“ arba „gerąja naujiena“ apie Jėzaus Kristaus atneštą išganymą. Jis vadinamas „amžinu“, nes jo žinutė yra autentiška ir laikui bėgant nekinta. Tokiu būdu Dievas patvirtina, kad tai atitinka tai, ko mokė Jėzaus Kristaus apaštalai. Šis grįžimas į tiesą įvyko 1843 m. po daugybės iškraipymų, paveldėtų iš Romos katalikų tikėjimo. Šis skelbimas yra universalus, analogiškai Danieliaus 12:12 pateiktai žinia, kuri atskleidžia dievišką adventistų darbo palaiminimą. „Amžinoji Evangelija“ čia minima kaip tikrojo tikėjimo vaisiaus aspektas, vadovaujantis dievišku reikalavimu, atskleistu Danieliaus 8:14 potvarkiu. Domėjimasis pranašišku žodžiu yra teisėtas normos vaisius „amžinoji Evangelija“.

7 eilutė: „Jis garsiai tarė: „Bijokite Dievo ir šlovinkite jį, nes atėjo jo teismo valanda. ir garbinkite Tą, kuris sukūrė dangų, žemę, jūrą ir vandenių šaltinius. »

7 eilutėje pirmasis angelas smerkia šabo nusižengimą, kuris dieviškajame dekaloge šlovina Dievo kūrėjo šlovę. Taigi jis reikalavo ją atkurti nuo 1844 m. spalio mėn., tačiau nuo 1843 m. pavasario dėl savo nusižengimo kaltino protestantus.

Žinutė nuo antrojo angelo

8 eilutė: „Ir sekė kitas, antras angelas, sakydamas: 'Didysis Babilonas griuvo, visas tautas pagirdė savo paleistuvystės rūstybės vynu. »

8 eilutėje antrasis angelas atskleidžia didžiulę Romos popiežiaus katalikų bažnyčios kaltę, kuri suviliojo ir apgavo žmones, pervadinsi pagonišką Konstantino I „saulės dieną“ pagal montažo lotynų kalbos vertimą „Viešpaties diena“. yra jo „sekmadienio“ kilmė: dies dominica. Du kartus kartojamas posakis „Didysis Babilonas griuvo, griuvo“ patvirtina, kad jai ir ją paveldėjusiems dieviškosios kantrybės laikas galutinai baigėsi. Individualiai atsivertimas išlieka įmanomas, tačiau tik vaisių arba atgailos „**darbu**“ kaina .

Priminimas: „jis krito“ reiškia: jį paima ir nugali tiesos Dievas, nes miestas patenka į priešo rankas. Jis iškelia ir apšviečia po 1843 m., tarp 1844 ir 1873 m., savo ištikimiams septintosios dienos adventistų tarnams „paslaptį“, apibūdinančią Apr.17:5. Jo **melo** viliojimas praranda savo efektyvumą.

8 eilutėje ankstesniuose pranešimuose priimtas sprendimas patvirtinamas su siaubingu įspėjimu. Sąmoningas ir **savanoriškas** poilsio dienos pasirinkimas, kurį Konstantinas I nustatė 321^m ., nuo 1844 m., daro ją pateisinančius maištininkus pasyviais dieviškajam pasmerkimui dėl *antrosios* paskutinio teismo mirties kančių. Kad nuslėptų savo kaltinimą sekmadieniui, Dievas jį paslepia po liūdnei pagarsėjusiu „ženkle“, kuris prieštarauja jo paties dieviškajam „antspaudui“. Šis žmogiškosios valdžios ženklas, keliantis abejonių dėl laiko tvarkos, yra didžiulis pasipiktinimas, vertas Jo nubausti. O paskelbta baudmė iš

tikrųjų bus baisi: „jis bus kankintas ugnimi ir siera“, kuri sunaikins sukilėlius, bet tik paskutinio teismo momentu.

Trečiojo angelo žinutė

9 eilutė: „Ir kitas, trečias angelas sekė paskui juos, garsiai sakydamas: „Jei kas garbintų žvėrį ir jo atvaizdą ir gautų ženklą ant kaktos ar rankos“,

Šios trečiosios žinutės papildymas dviem ankstesnėmis žinutėmis yra apibrėžiamas formule „jie sekė“. „Garsus balsas“ patvirtina labai aukštą jį skelbiančiojo dieviškąją valdžią.

iš žemės kylančio žvėries „valdžiai ir sekmadienį savo paklusnumu priima ir gerbia jo valdžios „ženklą“, cituotą Apr. 13. : 16, tai šiuo metu sudaro visi krikščionių gyventojai.

Tiesioginį šio „ženklą“ priešpriešą „Dievo antspaudui“, tai yra nuo pirmosios dienos sekmadienio iki septintosios dienos šabo, patvirtina faktas, kad abu yra priimami „priekinėje“ vietoje. valia, pagal Apr.7:3 ir 13:16. Atkreipkite dėmesį, kad Apr.7:3 „Dievo antspaudas“ Apr.14:1 tampa: „Avinėlio ir jo Tėvo vardas“. Priėmimas „ant rankos“ paaiškinamas šiomis eilutėmis iš Įst 6:4 iki 9:

„Klausyk, Izraeli! *YaHWéH*, mūsų Dievas, yra vienintelis *YaHWéH*. **Mylėk VIEŠPATĮ, savo Dievą, visa širdimi, visa siela ir visomis jėgomis. Ir šie įsakymai, kuriuos tau šiandien duodu, bus tavo širdyje. Įskiepykite juos savo vaikams ir kalbėsite apie juos, kai būsite savo namuose, eisite į kelionę, atsigulsite ir atsikelsite. Surišite juos kaip ženklą ant savo rankų, ir jie bus kaip priekiniai tarpai tarp jūsų akių. Užsirašyk juos ant savo namų stulpų ir ant durų.**» „Ranka“ žymi veiksmą, praktiką, o „priekis“ – minties valią. Šioje eilutėje Dvasia sako: „**Mylėk Viešpatį, savo Dievą, visa širdimi, visa siela ir visomis jėgomis**“; ką Jėzus cituoja Mt.22:37 ir kurį pateikia kaip „pirmą ir didžiausią įsakymą“. Todėl išrinkti pareigūnai, turintys „Dievo antspaudą“, turi atitikti šiuos tris kriterijus: „Mylėti Dievą visa širdimi“; pagerbti tai praktikuojant šventintos septintosios dienos sabato poilsį; ir mintyse turėdamas „Avinėlio vardą“ Jėzų Kristų“ ir jo Tėvo vardą „*YAHWéH*“. Nurodydama „ir savo Tėvo vardą“, Dvasia patvirtina būtinybę paklusti dešimčiai Dievo įsakymų ir įsakymų bei įsakymų, kurie skatina išrinktųjų šventumą senojoje Sandoroje. Net savo laikais apaštalas Jonas patvirtino šiuos dalykus sakydamas 1 Jono 5:3-4:

„Nes tai yra Dievo meilė – vykdyti Jo įsakymus. Ir jo įsakymai nėra sunkūs, nes viskas, kas gimsta iš Dievo, nugali pasaulį. o pergalė, kuri triumfuoja pasaulį, yra mūsų tikėjimas. »

10 eilutė: „Jis taip pat gers Dievo rūstybės vyną, išlietą be mišinio į jo rūstybės taurę, ir bus kankintas ugnimi ir siera prieš šventuosius angelus ir prieš Avinėlių. »

Dievo rūstybė bus visiškai pateisinama, nes tie, kurie gauna „žvėries ženklą“, gerbia žmogaus nuodėmę, reikalaudami Jėzaus Kristaus teisumo. Apr.6:15-17 Dvasia pavaizdavo jų galutinio susidūrimo su griaunančia teisinga Jėzaus Kristaus rūstybe pasekmes.

Nepaprastai svarbi pastaba : norėdami geriau suprasti šį dieviškąjį rūstųbę, turime suprasti, kodėl šventojo šabo nepaisymas taip sužadina Dievo rūstųbę. Yra lengvų nuodėmių, bet Biblija įspėja mus dėl nuodėmės, padarytos prieš Šventąją Dvasią, sakydama, kad nebėra jokios aukos, kad gautume dievišką atleidimą. Apaštalų laikais vienintelis tokios nuodėmės pavyzdys buvo tai, kad atsivertęs krikščionis atmetė Kristų. Bet tai tik pavyzdys, nes iš tikrųjų šventvagystė prieš Šventąją Dvasią yra Dievo Dvasios liudijimo neigimas ir atsisakymas. Siekdama įtikinti ir mokyti žmones, Dvasia įkvėpė Biblijos šventuosius raštus. Todėl kas ginčija Dvasios liudijimą Biblijoje, tas jau piktžodžiauja Dievo Dvasiai. Ar Dievas gali geriau padaryti savo valią, nei vesti pašauktuosius prie Biblijos ir jos raštų? Ar jis gali aiškiau išreikšti savo valią, mintis ir suverenią nuomonę? 16 amžiuje ^{si} panieka Biblijai, su kuria kariavo, pažymėjo galutinį Dievo kantrybės Romos katalikų religijai pabaigą; baigėsi jo kantrybė doktrinai, kurios jis niekada nepripažino. Tada, 1843 m., panieka pranašiškam žodžiui pažymėjo protestantų tikėjimo visomis jo formomis, Romos sekmadienio, tai yra „*žvėries ženklo*“ paveldėtojų, priėmimo pabaigą. Ir galiausiai, savo ruožtu, adventizmas piktžodžiavo Šventajai Dvasiai, atmesdamas aukščiausią pranašišką apreiškimą, kurį Jėzus jam pateikė per savo nuolankų tarną, kurį aš įkūniju; piktžodžiavimas, kurį patvirtino ir sustiprino jų sąjunga su sekmadienio stebėtojais nuo 1995 m. Dvasios piktžodžiavimas kiekvieną kartą sulaukia iš Dievo teisingo atsako, kurio nusipelnė; teisingas pasmerkimo nuosprendis pirmajai ir „*antrai mirčiai*“, patvirtintas šioje 10 eilutėje.

11 eilutė: „*Ir jų kančių dūmai kyla per amžių amžius; ir jie neturi poilsio nei dieną, nei naktį, kurie garbina žvėrį ir jo atvaizdą ir kas priima jo vardo ženklą.*»

„*Dūmai*“ bus tik paskutinio teismo metu, valanda, kai maištingieji puolę bus „*kankinami ugnies ir sieros*“ „*ugnies ežere*“ iš Apr. 19:20 ir 20:14; tai septintojo tūkstantmečio pabaigoje. Tačiau jau prieš šią siaubingą akimirką šlovingo Jėzaus Kristaus sugrįžimo valanda patvirtins jų galutinį likimą. Šios eilutės žinutė paliečia „*poilsio*“ temą. Išrinktieji savo ruožtu dėmesingi Dievo pašventintam poilsio laikui, bet puolusiesiems nerūpi, nes jie nesuteikia dieviškiems pareiškimams tokios svarbos ir rimtumo, kokio jie nusipelnė. Todėl, atsakydamas į jų panieką, paskutinės bausmės valandą Dievas neduos jiems ramybės, kad palengvintų jų kančias.

12 eilutė: „*Tai yra šventųjų, kurie laikosi Dievo įsakymų ir Jėzaus tikėjimo, ištvėrmė.*»

Žodžiai „*ištvėrmė arba kantrybė*“ apibūdina tikruosius dieviškojo Mesijo Jėzaus šventuosius nuo 1843–44 m. iki jo sugrįžimo šlovėje. Šioje eilutėje „*Tėvo vardas*“ iš 1 eilutės tampa „*Dievo įsakymais*“, o „*Avinėlio vardas*“ pakeičiamas „*Jėzaus tikėjimu*“. Taip pat keičiasi prioritetų tvarka. Šioje eilutėje Dvasia cituoja pirmiausia „*Dievo įsakymus*“, antra, „*Jėzaus tikėjimą*“; kuri istoriškai ir vertės lygmeniu yra Dievo patvirtinta tvarka savo išganymo projekte. 1 eilutė suteikė pirmenybę „*pavadinimui Avinėlis*“, kad sujungtų „*144 000*“ išrinktųjų su krikščionių tikėjimu.

13 eilutė: „ Ir išgirdau balsą iš dangaus, sakantį: Rašyk: Palaiminti nuo šiol mirusieji, kurie miršta Viešpatyje! Taip, sako Dvasia, kad jie pailsėtų nuo savo darbų, nes ju darbai seka juos. »

Posakis „ nuo šiol “ nusipelno išsamaus paaiškinimo, nes jis toks svarbus. Mat jis skirtas 1843 m. pavasariui ir 1844 m. rudeniiui, kai atitinkamai įsigalioja Danieliaus 8:14 dekretas ir baigiasi du Williama Millerio organizuoti adventistų teismai.

Laikui bėgant oficialus institucinis adventizmas prarado šios frazės „ dabar “ reikšmę. Tik adventistų tikėjimo pradininkai suprato Dievo reikalavimo dėl šabo nuo 1843 m. pasekmes. Kad perimtų šią septintosios dienos praktiką, jie suprato, kad iki tol laikytas sekmadienis buvo Dievo prakeiktas. Po jų paveldėtas adventizmas tapo tradiciniu ir formalistiniu, o didžiajai daugumai šalininkų ir mokytojų sekmadienis ir šabas buvo nesąžiningai priskiriami lygybės lygiui. Dėl šio šventumo ir tikrojo šventumo jausmo praradimo atsirado nesidomėjimas pranašišku žodžiu ir trečiaja adventistų žinia, kurią paskelbiau 1983–1994 m. Kadangi ši panieka pasireiškė adventizme Prancūzijoje, institucija adventistų pasaulis sudarė sąjungą su ekumeninis klanas 1995 m., už didžiausią prakeiksmą. 10 eilutėje esanti „ kankinimų “ grėsmė jai rūpi savo ruožtu, siūlant posakį „ jis irgi gers “; nuo 1994 m., institucinis adventizmas, po protestantų tikėjimo, teisiamas ir smerkiamas nuo 1843 m.

Kaip rodo ši eilutė, Danieliaus 8:14 dekretas lemia 1843 m. krikščionių protestantų atskyrimą į dvi stovyklas, įskaitant adventistų grupę, kuri buvo paskelbta palaiminimu: „ Nuo šiol palaiminti mirusieji, kurie miršta Viešpatyje! “. Savaimė suprantama, kad Jėzus „ Laodikėje “ paskelbė, kad ketina „ išvesti “, adventistų institucija, oficialus Kristaus pasiuntinys 1991 m., oficialaus šviesos atmetimo data, vadinama „ nuoga “, nebegali būti naudinga. nuo šios palaimos.

Derliaus nuėmimo laikas

14 eilutė: „ Pažiūrėjau ir štai pasirodė baltas debes, o ant debesies sėdėjo panašus į žmogaus sūnų, ant galvos auksinį vainiką, o rankoje – aštrų pjautuvą. »

Šis aprašymas primena Jėzų Kristų jo šlovingo sugrįžimo akimirka. „ Baltasis debes “ primena prieš du tūkstančius metų patirtas savo išvykimo ir pakilimo į dangų sąlygas. " Baltas debes " žymi jo tyrumą, jo " auksinė karūna " simbolizuoja jo pergalingą tikėjimą, o " smailus pjautuvas " vaizduoja " pjaunantį Dievo žodį " iš Hebr.4:12, įgyvendintą " jo ranka ".

15 eilutė: „ Ir kitas angelas, išėjęs iš šventyklos, garsiai šaukė sėdinčiam ant debesies: Išmesk pjautuvą ir pjausi! nes atėjo pjūties valanda, nes žemės derlius subrendo. »

derliaus “ aspektą , kaip ir savo palyginime, Jėzus primena, kad šiuo atveju ateis laikas galutinai atskirti „ kviečius nuo pelų “. Per savo Apreiškimą jis verčia mus atrasti temą, skiriančią dvi stovyklas: išrinktųjų šabą ir puolusiųjų sekmadienį, nes už šio religinio pavadinimo slepiasi pagoniškos saulės dievybės garbinimas ir autoritetas. Ir nepaisant žmogaus laiko evoliucijos, Dievas ir toliau žiūri į jį, koks jis iš tikrųjų jam yra. Skirtingos vyrų nuomonės neturi įtakos jo vertinimui; pagal savo laiką pirma diena yra profaniška, ji niekaip negali įgauti

dieviško šventumo. Tai siejama išskirtinai su pašventinta septintąja diena pagal savo laiko tvarką, išgraviruotą nuo amžinojo žemiškojo laiko pradžios; tai 6000 saulės metų.

16 eilutė: „ *O tas, kuris sėdėjo ant debesies, numetė pjautuvą ant žemės. Ir žemė buvo nuimta.* »

Dvasia patvirtina būsimą „ *žemės derliaus* “ išsipildymą. Kristus Gelbėtojas ir Keršytojas jį prižiūrės ir įvykdys pagal savo pareiškimą palyginimu savo apaštalamis Mt.13:30–43. „ *Pjūtis* “ daugiausia susijusi su likusių išrinktųjų šventųjų paėmimu į dangų. ištikimas Dievui Kūrėjui.

Derliaus nuėmimo laikas (ir kerštas)

17 eilutė: „ *Ir kitas angelas išėjo iš šventyklos danguje, taip pat su aštriu pjautuvu.* »

Jei *ankstesnis* „*angelas* “ turėjo misiją, palankią išrinktiesiems, tai priešingai, šis „ *kitas angelas* “ turi baudžiamąją misiją, nukreiptą prieš žuvusius sukilėlius. Šis antrasis „ *pjautuvas* “ taip pat simbolizuoja „ *pjaunamą Dievo žodį* “, kurį įgyvendino jo valia, bet ne ranka, nes, skirtingai nei derliaus nuėmimo atveju, vynuogių derliaus atveju nėra žodžio „ *jo rankoje* “. Todėl baudžiamieji veiksmai bus patikėti agentams, vykdančioms dieviškąją valią; iš tikrųjų jo vilionių aukos.

18 eilutė: „ *Ir kitas angelas, turėjęs valdžią ugniai, išėjo nuo aukuro ir garsiai prabilo tam, kuris turėjo aštrų pjautuvą, sakydamas: „Išmesk savo aštrų pjautuvą ir surinkite vynuogės žemės vynmedis; nes žemės vynuogės subrendo.* »

Po išrinktųjų paėmimo į dangų ateina „ *vynuogių derliaus nuėmimo* “ akimirka. Iz.63:1–6 Dvasia plėtoja veiksmą, kurio tikslas yra šis simbolinis terminas. Biblijoje raudonųjų vynuogių sultys lyginamos su žmogaus krauju. Jėzaus panaudojimas Šventojoje Vakarieniėje patvirtina šią mintį. Tačiau „ *vynuogė* “ yra susijusi su „ *Dievo rūstybe* “ ir tai liečia tuos, kurie nevertai dirbo prisidengę savo tarnais, nes Kristaus savanoriškai pralietas kraujas nenusipelnė daugybės jų išdavysčių. Nes Jėzus gali jaustis išduotas tų, kurie iškreipia jo gelbėjimo projektą taip, kad pateisintų nuodėmę, už kurią jis atidavė savo gyvybę ir nešė kančią, kad jos praktika nutrūktų. Todėl sąmoningi jo įstatymo pažeidėjai turi jam atsakyti. Savo akloje beprotybėje jie nueis taip toli, kad norės nužudyti savo tikruosius išrinktuosius, kad iš žemės išnaikintų septintosios dienos šabo praktiką, kurią Dievas pašventino ir reikalavo nuo 1843–44 m. Išrinktieji neturėjo Dievo leidimo naudoti jėgą prieš savo religinius priešus; Dievas šį veiksmą pasiliko išskirtinai sau. „ *Mano kerštas, mano atpildas* “, – pareiškė jis savo išrinktiesiems, ir atėjo laikas įgyvendinti šį kerštą.

Šiame 14 skyriuje 17–20 eilutės primena šią „ *derliaus* “ temą. Nuodėmingos vynuogės skelbiamos sunokusiomis, nes savo darbais visiškai įrodė savo tikrąją prigimtį. Jų kraujas tekės kaip vynuogių sultys į kubilą, kai juos tryps vynuogių rinkėjų kojos.

19 eilutė: „ *Ir angelas numetė savo pjautuvą ant žemės. Jis nuskyne žemės vynmedžius ir išmetė derlių į didelę Dievo rūstybės vyno spaustuvą.* »

Veiksmą patvirtina šis skelbimas, atskleistas šioje scenoje. Dievas tikrai pranašauja bausmę už katalikų ir protestantų aroganciją. Jie patirs Dievo rūstybės

pasekmes, kurias iliustruoja kubilas, kuriame nuskintos vynuogės sutraiškomos smulkintuvų kojomis.

20 eilutė: „*Ir vyno spaustukas buvo ištryptas iš miesto; ir kraujas tekėjo iš kabilo, net iki arklių kamanų, tūkstančio šešių šimtų stadionų atstumu.*»

Iz.63:3 patikslina: „*Aš vienas trypiu vyno presą; su manimi nebuvo vyro...*“ Derlius įvykdo didžiojo miesto Babilono bausmę Apr.16:19. Ji pripildė taurę dieviškojo pykčio, kurį dabar turi išgerti iki nuosėdų. „*Vyno spaudykla buvo trypiama už miesto ribų*“, tai yra, be išrinktųjų, jau pakeltų į dangų. Jeruzalėje mirties bausmė nuteistųjų egzekucijos buvo vykdomos už šventojo miesto sienų, kad jo nesuterštų. Tai buvo Jėzaus Kristaus nukryžiuavimo atvejis, kuris per šią žinią primena kainą, kurią reikia sumokėti už tuos, kurie neįvertino jo paties mirties. Atėjo laikas jo priešams savo ruožtu pralieti kraują, kad išpirktų daugybę nuodėmių. „*Ir iš kabilo bėgo kraujas į arklių įkandimus*“. Pykčio taikiniai yra krikščionių religijos mokytojai, o Dievas į juos nurodo „*gabalėlio*“, kurį raiteliai įdeda „*žirgams į nasrus*“, kad juos nukreiptų. Šis vaizdas yra pasiūlytas Jokūbo 3:3, kurio tema yra būtent: tikybės mokytojai. Jokūbas 3 skyriaus pradžioje patikslina: „*Mano broliai, tegul daugelis iš jūsų nepradeda mokyti, nes žinote, kad būsime teisiami griežčiau*“. „*derliaus nuėmimo*“ veiksmas pateisina šį išmintingą įspėjimą. Nurodydama „*iki arklių gabalų*“, Dvasia leidžia manyti, kad vata visų pirma susijusi su „*Didžiojo Babilono*“ Romos katalikų dvasininkais, bet taip pat taikoma ir protestantų mokytojams, kurie nuo 1843 m. Šventoji Biblija pagal Dvasios kaltinimą Apr.9:11. Čia randame Apr 14:10 pateikto įspėjimo pritaikymą: „*Jis irgi gers Dievo rūstybės vyną, bemašytą į pilto į jo rūstybės taurę...*“.

Už žinią „*daugiau nei tūkstantis šeši šimtai stadionų*“, tęsiant ankstesnę žinią, bausmė taikoma reformatų tikėjimui nuo XVI amžiaus, į kuri užsimena skaičius 1600. Tai laikas, kai 1517 m. Martynas Liuteris formalizavo kaltinimą katalikų tikėjimui. Tačiau taip pat šiame XVI amžiuje susiformavo protestantiškos „*netikrų kristų*“ ir *netikrų krikščionių doktrinos*, įteisinusios Jėzaus Kristaus uždraustą smurtą ir kardą. Apokalipsė siūlo savo aiškinimo raktus, o šis XVI amžius Apr. 2:18–29 žymimas simboliniu eros pavadinimu „*Tiatyra*“. Žodis „*stadionas*“ atskleidžia jų religinę veiklą, dalyvavimą lenktynėse, kurių prizas yra nugalėtojų pažadėta pergalės karūna. Tai yra Pauliaus mokymas 1 Kor.9:24: „*Argi nežinote, kad tie, kurie bėga stadione, bėga visi, bet vienas gauna prizą? Bėk taip, kad laimėtum*“. Todėl dangiškojo pašaukimo prizas nėra laimėtas bet kaip; ištikimybė ir atkaklumas paklusnumo metu yra vienintelis būdas laimėti tikėjimo mūšyje. Jis patvirtina Fi.3:14 sakydamas: „*Aš veržiuosi link tikslo, siekdamas Dievo pašaukimo Kristuje Jėzuje prizo*.“ „*Pjūties*“ metu pasitvirtins šie Jėzaus žodžiai: „*Daug pašauktų, bet mažai išrinktųjų* (Mt.22:14)“.

Apraiškimo 15 skyrius: Bandomojo laikotarpio pabaiga

Prieš „*derliaus nuėmimą ir derlių*“ ateina baisus momentas, malonės laiko pabaiga. Toks, kuriame žmogaus pasirinkimai yra iškalti laiko akmenyje, be galimybės pakeisti šių pasirinkimų. Tuo metu išganymo pasiūlymas Kristuje baigiasi. Tokia yra šio labai trumpo Jėzaus Kristaus Apokalipsės 15 skyriaus tema. Malonės laikas baigiasi po pirmųjų šešių 8 ir 9 skyrių „*trimitų*“ ir prieš 16 skyriaus „*septynias paskutines Dievo negandas*“. Savaiame suprantama, kad jis seka paskutiniu Dievo pasirinktu keliu. duoda žmogui daryti. Pagal Apr. 13:11–18 autoritetingą „*žvėrį, kylantį iš žemės*“, paskutiniai du keliai veda į pašventintą Dievo šeštadienį arba šabą, o kitas – į sekmadienį, priklausantį Romos popiežiaus valdžiai. Pasirinkimai tarp gyvenimo ir gėrio, mirties ir blogio niekada nebuvo tokie aiškūs. Ko žmogus labiausiai bijo? Dievas ar žmogus? Tai yra situacijos duotybė. Bet taip pat galiu pasakyti: ką žmogus myli labiausiai? Dievas ar žmogus? Išrinktieji atsakys abiem atvejais: Dievas, per savo pranašiską apraiškimą žinodamas savo projekto pabaigos detales. Tada amžinasis gyvenimas bus labai arti, pasiekiamas.

1 eilutė: „*Tada pamačiau kitą ženklą danguje, didingą ir nuostabų: septynis angelus, laikončius septynias paskutines negandas, nes juose išsipildė Dievo rūstybė.*»

Šioje eilutėje pateikiamos „*septynios paskutinės negandos*“, kurios ištiks klaidingai tikinčiuosius dėl jų pasirinkimo Romos sekmadienio dieną. Šio skyriaus tema – išbandymo laiko pabaiga – atveria „*septynių paskutiniųjų Dievo rūstybės negandų*“ laiką.

2 eilutė: „*Ir aš pamačiau tarsi stiklinę jūrą, sumaišytą su ugnimi, ir tuos, kurie nugalėjo žvėrį, ir jo atvaizdą bei jo vardo numerį, stovintį ant stiklo jūros. Dievo arfos.*»

Norėdamas padrašinti savo tarnus, savo išrinktuosius, Viešpats pateikia sceną, kuri primena jų neišvengiamą pergalę įvairiais vaizdais, paimtais iš kitų pranašystės vietų. „*Ant stiklo jūros, sumaišytos su ugnimi, jie stovi*“, nes išgyveno tikėjimo išbandymą, kurio metu buvo persekiojami (*sumaišyti su ugnimi*) ir iškovojo pergalę. „*Stiklo jūra*“ reiškia išrinktosios tautos tyrumą, kaip Apr.4:1.

3 eilutė: „*Jie giedojo Dievo tarno Mozės giesmę ir Avinėlio giesmę, sakydami: Didingi ir nuostabūs tavo darbai, Viešpatie, visagali Dieve! Teisūs ir teisingi tavo keliai, tautų karaliau!*»

„*Mozės giesmė*“ buvo švenčiamas šlovingas Izraelio pasitraukimas iš Egipto – žemės ir tipiško nuodėmės simbolio. Įžengimas į žemiškąjį Kanaaną, įvykęs po 40 metų, numatė paskutiniųjų išrinktųjų įžengimą į dangiškąjį Kanaaną. Savo ruožtu, atidavęs savo gyvybę, kad išpirktų išrinktųjų nuodėmes, Jėzus, „*avinėlis*“, pakilo į dangų savo šlovėje ir dangiškoje dieviškoje galioje. Paskutiniai ištikimi Jėzaus liudytojai, visi adventistai tikėjimu ir darbu, savo ruožtu patiria pakylėjimą į dangų, kai Jėzus grįžta jų išgelbėti. Išaukštindami jo „*didžiuosius* ir

nuostabių darbus“, išrinktieji šlovina Kūrėją Dievą, kuris įkūnijo savo vertybes Jėzuje Kristuje: jo tobulą „*teisingumą*“ ir jo „*tiesą*“. Žodžio „*tiesa*“ sužadindamas susieja veiksmo kontekstą su „*Laodikėjos*“ eros pabaiga, kai jis prisistatė kaip „*amen ir tiesa*“. Tada yra „*išvadavimo*“ valanda, kuri žymi „*moters gimdymo*“ laiko pabaigą iš Apr.12:2. „*Vaikas*“ atnešamas į pasaulį dangiškojo charakterio, apreikšto Jėzuje Kristuje ir per Jėzų Kristų, tyrumo pavidalu. Išrinktieji gali šlovinti Dievą už jo „*visagalią*“ būseną, nes būtent šiai dieviškajai galiai jie skolingi savo išgelbėjimą ir išlaisvinimą. Iš visų žemiškų tautų surinkęs ir atrinkęs savo atpirktuosius, Jėzus Kristus iš tiesų yra „*tautų karalius*“. Tų, kurie priešinosi jam ir jo išrinktiems pareigūnams, nebėra.

4 eilutė: „*Kas nebijos, Viešpatie, ir nešlovins Tavo vardo? Juk tu vienas esi šventas. Ir visos tautos ateis ir tavo garbins, nes tavo sprendimai buvo atskleisti.*»

Paprasciau tariant, tai reiškia: kas atsisakytų tavęs bijoti, Dieve Kūrėju, ir išdrįstų atimti iš tavęs teisėtą šlovę, atsisakydamas gerbti tavo šventą septintosios dienos šabą? Juk **tu vienas esi šventas** ir tik tu pašventei savo septintąją dieną ir tuos, kuriems ją davei, kaip jų pritarimo ir priklausymo tavo šventumui ženklą. Iš tiesų, sužadindama „*jo baimę*“, Dvasia užsimena apie pirmojo „*angelo*“ iš Apr. 14:7: „*Bijokite Dievo ir šlovinkite jį, nes atėjo jo teismo valanda; ir garbinkite (lenkitės) Tą, kuris sukūrė dangų ir žemę, jūrą ir vandenų šaltinius*“. Pagal Dievo planą sunaikintos maištaujančios tautos bus prikeltos dėl dvigubo tikslo: nusižeminti prieš Dievą ir suteikti jam šlovę ir iškentėti jo teisingą paskutinę bausmę, kuri jas galutinai sunaikins, „*ugnies ežere*“ ir *siera*“ paskutinio teismo, paskelbto „*trečiojo angelo*“ žinutėje Apr.14:10. Prieš įvykdydami šiuos dalykus, išrinktieji turės išgyventi dieviškųjų teismų laiką, kuris pasireikš „*septynių negandų*“, paskelbtų pirmoje eilutėje, veikimu.

5 eilutė: „*Po to pamačiau, ir danguje atsivėrė liudijimo palapinės šventykla.*»

šventyklos“ atidarymas rodo, kad Jėzaus Kristaus užtarimas nutrūksta, nes baigiasi išganymo pašaukimo laikas. „*Paliudijimas*“ reiškia dešimt Dievo įsakymų, įdėtų į šventąją arką. Taigi nuo šio momento atskirtis tarp išrinktojo ir prarastojų yra galutinė. Žemėje sukilėliai ką tik įstatymo dekretu nusprendė įpareigoti gerbti savaitės pirmosios dienos poilsį, kurį civiliniu ir religiniu požiūriu iš eilės patvirtino Romos imperatoriai Konstantinas I ir Justinianas¹, padarę Vigilijų¹ pirmasis popiežius, laikinasis visuotinio krikščionių tikėjimo galva, ty katalikų, 538 m. Paskutinis mirties dekretas buvo išpranašautas Apr.13:15. 17 ir dominuoja Amerikos protestantų tikėjimas, palaikomas Europos katalikų tikėjimo.

6 eilutė: „*Ir septyni angelai, kurie sirgo septyniomis negandomis, išėjo iš šventyklos, apsilikę tyrais, šviesiais drobiniais ir su auksiniais diržais aplink savo krūtis.*»

Pranašystės simbolikoje „*septyni angelai*“ reiškia vienintelį Jėzų Kristų arba „*septyni angelai*“, ištikimi savo stovyklai, panašūs į jį. „*Puikus, grynas, šviesus linas*“ vaizduoja „*teisingus šventųjų darbus*“ Apr.19:8. „*Auksinis diržas aplink krūtines*“, todėl širdies aukštyje, sužadina meilę tiesai, jau cituotą Kristaus atvaizde, pateiktame Apr.1:13. Tiesos Dievas ruošiasi nubausti melo stovyklą.

Šiuo priminimu Dvasia sufleruoja „*didžiąją nelaimę*“, kurios pavidalą atskleidė jos veidas, palyginti su „*saule, kai ji šviečia savo jėga*“. Atėjo paskutinės Jėzaus Kristaus ir pagonių saulę garbinančių sukilėlių akistatos valanda.

7 eilutė: „*Ir viena iš keturių būtybių davė septyniems angelams septynis auksinius dubenis, pilnus per amžius gyvuojančio Dievo rūstybės.*»

keturių gyvų būtybių“ pavyzdys iš Apr.4. Jis taip pat yra „*Dievas, kuris gyvena per amžius*“, „*supykęs*“. Jo dieviškumas priskiria jam visus vaidmenis: Kūrėjo, Atpirkėjo, Užtarėjo ir visam laikui – Teisėjo, tada padaręs galą jo užtarimui, jis tampa teisingu Dievu, kuris smogia ir nubaudžia mirtimi savo maištingus priešininkus, nes jie įvykdė „*taurę*“ jo teisus „*rūstumo*“. „*Taurė*“ dabar pilna, ir šis pyktis pasireišk kaip „*septynios paskutinės*“ bausmės, kuriose dieviškajam gailestingumui nebeliks vietos.

8 eilutė: „*Šventykla buvo pilna dūmų dėl Dievo šlovės ir jo galios; ir niekas negalėjo įeiti į šventyklą, kol nebuvo įvykdytos septynios septynių angelų negandos.*»

Siekdama iliustruoti šią malonės nutraukimo temą, Dvasia šioje eilutėje pateikia „*dūmų pripildytos šventyklos dėl*“ buvimo paveikslą. „*Dievo*“ ir jis patikslina: „*Ir niekas negalėjo įeiti į šventyklą, kol nebuvo įvykdytos septynios septynių angelų negandos*“. Taip Dievas išpėja savo išrinktuosius, kad jie pasiliks žemėje per jo rūstybės „*septynias paskutines negandas*“. Paskutiniai išrinktieji dar kartą išgyvens hebrajų patirtį „*dešimties nelaimių*“, ištikusią maištingą Egiptą, metu. Nelaimės skirtos ne jiems, o maištininkams, dieviškojo rūstybės taikiniams. Tačiau jų neišvengiamas įžengimas į „*šventyklą*“ *taip patvirtinamas, galimybė bus suteikta nuo „septynių paskutiniųjų negandų“ pabaigos*.

Apraiškymo 16 skyrius : Septynios paskutinės negandos Dievo rūstybės

septynių paskutiniųjų negandų “ išliejimas , per kurį išreiškiama „ *Dievo rūstybė* “.

Dievo rūstybės “ taikiniai bus identiški tiems, kuriuos ištiko pirmųjų šešių „ *trimitų* “ bausmės. Taip Dvasia atskleidžia, kad „ *septynių paskutiniųjų negandų* “ ir „septynių trimitų “ bausmės baudžia už tą pačią nuodėmę: „ *septintosios dienos sabato poilsio*“ pažeidimą. *pašventintas* “ Dievo nuo pasaulio sutvėrimo.

Pavėluotai atveriu čia skliaustą. Atkreipkite dėmesį į skirtumą, kuris apibūdina dieviškuosius „ *trimitus* “ ir „ *marus ar marus* “. „ *Trimitai* “ yra visos žmonių žudynės, kurias atlieka žmonės, bet įsakė Dievas, penktoji dvasinio pobūdžio būtybė. „ *Marai* “ yra nemalonūs veiksmai, tiesiogiai Dievo primesti natūraliomis savo gyvosios kūrinijos priemonėmis. Apraiškymo knyga 16 pateikia mums „ *septynias paskutines negandas* “, kurios mums subtiliai leidžia suprasti, kad prieš jas buvo kitos „ *nelaimės* “, kurias žmonės patyrė nepasibaigus malonės laikui, dvasiškai padalijančiam į dvi dalis, „ *laiką* “. *pabaigos* “ cituojamas Dan.11:40. Pirmajame šis tikslas yra tautų laikų, o antroje – visuotinės pasaulio vyriausybės, organizuojamos prižiūrint ir iniciatyvant JAV, laikas. Šiame atnaujinime, atliktame 2021 m. gruodžio 18 d., šabą, galiu patvirtinti šį paaiškinimą, nes nuo 2020 m. pradžios visą žmonių ištiko ekonominis žlugimas dėl užkrečiamo viruso – koronaviruso Covid-19, kuris pirmą kartą pasirodė 2021 m. Kinija. Globalistinių mainų ir žinių kontekste, mintyse sustiprindami realius jų padarinius, panikuodami žmonių lyderiai sustabdė visos Vakarų Europos ir Amerikos ekonomikos vystymąsi ir tolesnį augimą. Nesąžiningai laikomi pandemija, Vakarai, manę, kad vieną dieną nugalės mirtį, yra sunerimę ir sutrikę. Panikuodami bedieviai atidavė kūną ir sielą ją pakeičiančiai naujai religijai: visagaliai medicinos mokslui. Ir sukčių šalis, turtingiausia žemėje, pasinaudojo galimybe paversti vyrus savo diagnozių, vakcinų, gydymo priemonių ir įmonių sprendimų nelaisvėmis ir vergais. Tuo pat metu Prancūzijoje girdime direktyvas, švelniai tariant, paradoksalus, kurias reziumuuju taip: „patartina vėdinti butus ir valandų valandas dėvėti apsauginę kaukę, už kurios nešiotojas dūsta“. Pabrėžkite jaunųjų Prancūzijos ir kitų imituojančių šalių lyderių „sveiką protą“. Su susidomėjimu pastebime, kad tokiam destruktiviam elgesiui vadovavo pirmiausia Izraelis; pirmoji Dievo prakeikta šalis religijos istorijoje. Dėvėti kaukę, pirmą kartą uždrausta, kai jos nebuvo, vėliau tapo privaloma, siekiant apsisaugoti nuo ligos, pažeidžiančios kvėpavimo sistemą. Dievo prakeiksmas duoda netikėtų , bet destruktiviai labai veiksmingų vaisių. Esu įsitikinęs, kad nuo 2021 m. iki „ *šeštojo trimito* “ pradžios , Trečiojo pasaulinio karo, kitos „ *Dievo negandos* “ užklups kaltą žmonių įvairiose žemės vietose, o ypač Vakaruose. „maras“, pvz., „ *badas* “ ir kitos tikros visuotinės pandemijos, jau žinomos kaip maras ir cholera.

Dievas reikalauja tokio tipo bausmės Eze.14:21: „*Taip, taip sako Viešpats, VIEŠPATS: Nors aš siunčiu prieš Jeruzalę savo keturias baisias bausmes – kardą, badą, žvėris ir marą, kad išnaikčiau žmones ir žvėrys* . Atkreipkite dėmesį, kad šis sąrašas nėra baigtinis, nes šiais laikais dieviškos bausmės būna įvairių formų: vėžys, AIDS, Chikungunya, Alzheimerio liga... ir tt... Taip pat atkreipiu dėmesį į baimės atsiradimą dėl visuotinio atšilimo. Masės žmonijos išsigąsta ir panikuoja galvodamos apie tirpstantį ledą ir galinčius kilti potvynius. Vėlgi, dieviškojo prakeikimo vaisius, kuris slegia žmonių protus ir stato atskirties bei neapykantos sienas. Uždarau šį skliaustą, kad atnaujinau studijas šiame malonės po galo, apibūdinančio „*septynias paskutines Dievo rūstybės negandas*“, kontekste.

Kita priežastis pateisina taikinių pasirinkimą. „*Septynios paskutinės negandos*“ užbaigia kūrinių sunaikinimą pasaulio pabaigoje. Dievui, Kūrėjui, atėjo laikas sunaikinti savo darbą. Taigi jis seka kūrimo procesą, bet užuot kūręs, griaua. „*Septintuoju paskutiniu maru*“ žemėje užges žmonių gyvybė, palikdama ją, žemė vėl taps chaotiškos būklės „*bedugnė*“, kurios vienintelis gyventojas – šėtonas, nuodėmės autorius; apleista žemė bus jo kalėjimas „*tūkstantį metų*“ iki paskutinio teismo, kuriame jis ir visi kiti maištininkai bus sunaikinti pagal Apr.20.

1 eilutė: „*Ir išgirdau stiprų balsą, sklindantį iš šventyklos, sakantį septyniems angelams: „Eikite ir išpilkite ant žemės septynis Dievo rūstybės dubenis“.*»

Šis „*garsus balsas, sklindantis iš šventyklos*“ yra kūrėjo Dievo, nusivylusio savo teisėčiausia teise. Jo, kaip Dievo kūrėjo, valdžia turi aukščiausią pobūdį ir nėra nei teisinga, nei išmintinga ginčytis dėl jo troškimo būti garbinamo ir šlovinamo, stebint poilsio dieną, kurią jis „*pašventino*“ šiam tikslui. Savo didele ir dieviška išmintimi Dievas užtikrina, kad kiekvienas, kuris ginčija savo teises ir valdžią, ignoruos svarbiausias savo paslaptis, prieš „*antrojoje mirtyje*“ atpirkdamas savo pasipiktinimą prieš Visagalį Dievą kainą.

2 eilutė: „*Pirmasis nuėjo ir išliejo savo dubenį ant žemės. O žvėries ženklą turinčius ir jo atvaizdą garbinusius vyrus ištiko piktybinė ir skausminga opa.*»

Būdamas paskutinio maišto dominuojančia galia ir vadovaujančia valdžia, prioritetinis taikinyš šiame kontekste yra puolusio protestantų tikėjimo „*žemės*“ simbolis.

Pirmoji rykštė – „*piktybinė opa*“, sukelti fizinės kančias sukilėlių kūnams, kurie nusprendė paklusti vyrų primestai poilsio dienai. Taikiniai yra katalikai ir protestantai, išgyvenę branduolinį konfliktą, kurie, pasirinkę pirmąją Romos sekmadienio dieną, „*žvėries ženklas*“.

eilutė : „*Antrasis išliejo savo dubenį į jūrą, ir jis tapo krauju, kaip mirusio žmogaus. ir visi gyviai mirė, viskas, kas buvo jūroje* .

„*Antrasis*“ trenkia „*jūrai*“, kurią paverčia „*krauju*“, kaip tai padarė Egipto Nilui Mozės laikais; „*jūra*“, Romos katalikybės simbolis, nukreiptas į Viduržemio jūrą. Tą akimirką Dievas išnaikina visus gyvūnus „*jūroje*“ . Ji įtraukia kūrimo procesą atvirkščiai, galiausiai „*žemė*“ vėl taps „*beformė ir tuščia*“; jis grįš į pradinę „*dugnės*“ būseną.

4 eilutė: „*Trečias išliejo savo dubenį į upes ir vandens šaltinius. Ir jie tapo krauju.*»

„*Trečias*“ atsitrenkia į „*upių ir šaltinių*“ gėlą „*vandenį*“, kuris staiga tampa „*krauju*“. Daugiau vandens troškuliui numalšinti. Bausmė yra griežta ir pelnyta, nes jie ruošėsi pralieti išrinktųjų „*kraują*“. Ši bausmė buvo pirmoji, kurią Dievas per Mozės lazda skyrė egiptiečiams, hebrajų „*kraujo gėrėjams*“, su kuriais buvo elgiama kaip su gyvuliais atšiaurioje vergijoje, kur daugelis mirė.

5 eilutė: „*Ir aš išgirdau vandenų angelą sakant: „Teisus tu esi, kuris esi ir kuris buvai! tu esi šventas, nes vykdėte šį sprendimą.*»

Jau šioje eilutėje atkreipkite dėmesį į terminus „*teisusis*“ ir „*šventas*“, kurie patvirtina mano teisingą Dan.8:14 potvarkio teksto vertimą: „*2300 vakaro rytas ir šventumas bus išteisintas*“; „*Šventumas*“, apimantis visa, ką Dievas laiko šventu. Šiame galutiniame kontekste puolimas prieš jo „*pašventintą*“ šabą teisingai nusipelno Dievo teismo, kuris „*vandenį*“ paverčia gertu „*krauju*“. Žodis „*vandenys*“ simboliškai ir dvigubai reiškia žmonių mišias ir religinį mokymą. Iškreiptas popiežiaus Romos, Apr.8:11 abu buvo pakeisti į „*pelynas*“. Sakydamas: „*Tu esi teisus... nes vykdėte šį sprendimą*“, angelas pateisina tikrojo tobulo teisingumo, kurį gali įvykdyti tik Dievas, reikalingą priemonę. Subtiliai ir labai tiksliai Dvasia padaro pavidalą „*ir kas ateina*“ išnyksta iš Dievo vardo, nes jis atėjo; ir jo pasirodymas atveria jam ir jo atpirktiesiems nuolatinę dovaną, nepamirštant pasaulių, kurie liko tyri, ir šventų angelų, kurie liko jam ištikimi.

6 eilutė: „*Jie praliejo šventųjų ir pranašų kraują, o tu davei jiems kraujo gerti: jie verti.*»

Sukilėliai, pasirodę nužudyti išrinktuosius, kurie už išgelbėjimą skolingi tik Jėzus įsikimimui, Dievas taip pat priskiria jiems nusikaltimus, kuriuos jie ketino padaryti. Dėl tų pačių priežasčių su jais elgiama kaip su išėjimo egiptiečiais. Tai antras kartas, kai Dievas sako: „*Jie verti*“. Šioje paskutinėje fazėje kaip išrinktųjų adventistų agresorius randame pasiuntinį iš Sardų, kuriam Jėzus pasakė: „*Manoma, kad esi gyvas, o tu miręs*“. Tačiau tuo pat metu apie 1843–1844 m. išrinktus pareigūnus jis sakė: „*Jie vaikščios su manimi baltais drabužiais, nes yra verti*“. Taigi kiekvienas žmogus turi orumą, kuris jam tenka pagal jo tikėjimo darbus: „*baltus drabužius*“ tikintiesiems išrinktiesiems, „*kraują*“ gerti puolusiems, neištikimiesiems maištininkams.

eilutė : „*Ir išgirdau nuo altoriaus kitą angelą sakant: „Taip, Viešpatie, visagali Dieve, tikri ir teisūs tavo sprendimai.*»

Šis balsas, sklindantis iš „*altoriaus*“, kryžiaus simbolio, yra nukryžiuoto Kristaus, kuris turi ypatingą priežastį pritarti šiam sprendimui. Nes tie, kuriuos jis šią akimirką baudžia, išdrįso reikalauti jo išganymo, o pateisino žiaurią nuodėmę, pirmenybę teikdami paklusti žmogaus įsakymui; tai nepaisant Šventojo Rašto perspėjimų: Iz.29:13 „*Viešpats pasakė: Kai ši tauta artinasi prie manęs, ji gerbia mane savo burna ir lūpomis; bet jo širdis toli nuo manęs, o jo baimė dėl manęs yra tik žmogiškosios tradicijos priesakas*“. Mat.15:19: „*Veltui jie mane gerbia, mokydami įsakymų, kurie yra žmonių įsakymai.*»

8 eilutė: „ *Ketvirtasis išliejo savo buteliuką į saulę. Jam buvo duota sudeginti žmones ugnimi.* »

Ketvirtasis veikia „ *saulę* “ ir šildo labiau nei įprastai. Sukilėlių kūnas „ *sudeginamas* “ dėl šio didelio karščio. Nubaudęs už „ *šventumo* “ nusižengimą, Dievas dabar nubaus „saulės dienos“ stabmeldystę, paveldėtą iš Konstantino ^{1 d}. „ *Saulė* “, kurią daugelis garbina, to nežinodami, šiuo metu pradeda „ *deginti* “ sukilėlių odą. Dievas atsuka stabą prieš stabmeldžius. Tai yra „ *didžios nelaimės* “, paskelbtos 1 Apr., kulminacija. Akimirka, kai tas, kuris įsako „ *saulei* “, naudoja ją savo garbintojams nubauti.

9 eilutė: „ *Ir žmonės degė didžiuliu karščiu ir piktžodžiavo Dievo vardu, kuris turi valdžią šioms negandoms, ir atgailavo, kad jam neteiktų šlovės.* »

Pasiekę savo kietumo lygį, maištininkai neatgailauja dėl savo kaltės ir nesizėmina prieš Dievą, bet įžeidžia jį „piktnaudžiaudami“ jo „ *vardu* “. Tai jau buvo jų prigimtyje įprastas elgesys, randamas tarp paviršutiniškų tikinčiųjų; jie nesiekia pažinti jo tiesos ir aiškinti jo paniekinamą tylėjimą savo naudai. Ir kai iškyla sunkumų, jie keikia jo „ *vardą* “. Nesugebėjimas „ *atgailauti* “ patvirtina Apr.9:20-21 „ *šeštojo trimito* “ „ *išgyvenusiujų* “ kontekstą. Maištaujantys netikintys yra žmonės, religingi ar netikintys, netikintys Visagaliu Kūrėju Dievu. Jų akys jiems buvo mirties spąstai.

10 eilutė: „ *Penktasis išpylė savo buteliuką ant žvėries sosto. Jo karalystę apėmė tamsa; ir vyrai kandžiojo liežuvį iš skausmo,*

„ *Penktoji* “ savo konkrečiu taikiniu laiko „ *žvėries sostą* “, tai yra Romos regioną, kuriame yra Vatikanas, mažą religinę popiežiaus valstybę, kurioje stovi Šv. Petro bazilika. Tačiau, kaip matėme, tikrasis popiežiaus „ *sostas* “ yra senovės Romoje, ant Caeliaus kalno, visų pasaulio bažnyčių motininėje bažnyčioje – Laterano Šv. Jono bazilikoje. Dievas panardina jį į rašalinę „ *tamsą* “, kuri kiekvieną regintį žmogų pastato į aklo padėtį. Poveikis siaubingai skausmingas, tačiau šis religinio melo, pristatomo vieno Dievo šviesos titulu ir Jėzaus Kristaus vardu, atspirties taškas yra visiškai pelnytas ir pateisinamas. „ *Atgaila* “ *nebeįmanoma*, bet Dievas pabrėžia savo gyvų taikinių proto užkietėjimą.

11 eilutė: „ *Jie piktžodžiavo dangaus Dievui dėl savo skausmų ir užvirimų ir neatgailavo dėl savo darbų.* »

Ši eilutė leidžia mums suprasti, kad nelaimės pridedamos ir nesiliauja. Tačiau primygtinai reikalaujama „ *atgailos* “ nebuvimo ir „ *piktžodžiavimo* “ tęstinumo, Dvasia leidžia suprasti, kad maištininkų pyktis ir nedorumas tik didėja. Tikslas, kurio siekia Dievas, stumia juos iki ribos, kad jie paskelbtų išrinktųjų mirtį.

12 eilutė: „ *Šeštasis išliejo savo dubenį ant didžiosios Eufrato upės. Jo vanduo išdžiūvo, kad būtų paruoštas kelias iš Rytų ateinantiems karaliams.* »

„ *Šeštoji* “ *nukreipta į Europą, žymima simboliniu „ Eufrato upės “* pavadinimu, kuris, atsižvelgiant į Apr 17:1–15 paveikslą, žymi tautas, garbinančias „ *didžiąją Babiloną prostitutę* “, katalikų popiežių. Roma. „ *Jos vandens išdžiūvimas* “ gali reikšti, kad jos populiacija sunaikinama, o tai iš tikrųjų yra neišvengiama, tačiau dar per anksti tai padaryti. Tiesą sakant, tai yra istorinis priminimas, nes būtent iš dalies išdžiūvus „Eufrato upei“, medų karalius Darijus

užgrobė chaldėjų „*Babiloną*“. Todėl Dvasios žinia yra pranešimas apie neišvengiamą visišką Romos katalikų „*Babilono*“ pralaimėjimą, kuris vis dar išlaiko atramas ir gynėjus, bet trumpam. „*Didysis Babilonas*“ šį kartą tikrai „*grius*“, nugalėtas Visagalio Dievo Jėzaus Kristaus.

Trijų nešvarių dvasių konsultacija

13 eilutė: „*Ir aš pamačiau, kaip iš slibino ir iš žvėries, ir iš netikro pranašo burnos išeina trys nešvarios dvasios, panašios į varles.*»

13–16 eilutės iliustruoja pasirengimą „*Armagedono mūšiui*“, kuris simbolizuoja sprendimą nužudyti nepaklusnius šabo laikytojus, kurie yra bekompromisiškai ištikimi Dievui kūrėjui. Iš pradžių per spiritizmą velnias, imituojantis Jėzaus Kristaus asmenį, įtikino maištininkus, kad jų sekmadienio pasirinkimas yra pagrįstas. Todėl jis skatina juos atimti gyvybes ištikimiems pasipriešinimo kovotojams, kurie gerbia šabą. Todėl velniška trijulė į tą pačią kovą sujungia velnią, katalikų tikėjimą ir protestantų tikėjimą, būtent „*drakoną, žvėrį ir netikrą pranašą*“. Čia baigiamas „*mūšis*“, minimas *Apr.9:7-9*. „*burnų*“ paminėjimas patvirtina žodinius pasikeitimus konsultacijų metu, kurių metu buvo priimtas sprendimas nužudyti tikrai išrinktuosius; ką jie ignoruoja arba visiškai ginčijasi. „*Varlės*“ neabejotinai yra gyvūnai, priskirti prie nešvarių, tačiau šioje žinutėje Dvasia užsimena apie didelius šuolius, kuriuos šis gyvūnas gali padaryti. Tarp *Europos* „*žvėries*“ ir *Amerikos* „*netikro pranašo*“ yra platus Atlanto vandenynas, o jų susitikimas apima didelius šuolius. Tarp anglų ir amerikiečių prancūzai yra karikatūruojami kaip „*varlės*“ ir „*varlių valgytojai*“. Netyras yra Prancūzijos specialybė, kurios moralinės vertybės laikui bėgant žlugo nuo 1789 m. revoliucijos, kai laisvę iškėlė aukščiau visko. Netyra dvasia, kuri gaivina trijulę, yra laisvės dvasia, kuri nenori „*nei Dievo, nei Mokytojo*“. Jie visi priešinosi Dievo valiai ir valdžiai, todėl šiuo klausimu yra vieningi. Jie susirenka, nes atrodo panašūs.

14 eilutė: „*Jos yra demonų dvasios, kurios daro stebuklus ir ateina pas visos žemės karalius, kad surinktų juos į kovą didžiąja Visagalio Dievo diena.*»

Nuo Dan.8:14 dekreto prakeikimo demonų dvasios labai sėkmingai reiškėsi Anglijoje ir JAV. Tuo metu dvasingumas buvo madingas, ir vyrai priprato prie tokio tipo santykių su nematomomis, bet veikliomis dvasiomis. Protestantų tikėjime daugelis religinių grupių palaiko ryšius su demonais, manydamos, kad turi ryšį su Jėzumi ir jo angelais. Demonams labai lengva apgauti Dievo atstumtus krikščionis, ir jie vis tiek galės lengvai įtikinti juos susiburti, kad nužudytų iki paskutiniųjų pamaldžius krikščionis ir žydus, kurie laikosi šabo. Ši kraštutinė priemonė, kuri gresia mirtimi abiem grupėms, suvienys jas Jėzaus Kristaus palaiminimu. Dieve, šis susirinkimas skirtas *suburti* maištininkus „*didžiosios Visagalio Dievo dienos mūšiui*“. Šiuo susirinkimu siekiama suteikti sukilėliams ketinimą žudyti, kad jie patys būtų verti mirties nuo tų, kuriuos suviliojo ir apgavo jų religinis melas. Pagrindinė mūšio priežastis buvo būtent poilsio dienos pasirinkimas, o Dvasia subtiliai nurodo, kad siūlomos dienos nėra lygios. Nes tai, kas susiję su šventuoju šabatu, pagal savo prigimtį yra ne mažiau kaip „*didžioji Visagalio Dievo diena*“. Dienos nėra lygios ir priešingos jėgos nėra lygios. Kai jis

išvarė velnią ir jo demonus iš dangaus, Jėzus Kristus galingame „*Mykolelyje*“ primeta savo pergalę savo priešams.

15 eilutė: „*Štai aš ateinu kaip vagis. Palaimintas, kuris budi ir apsirengęs, kad nevaikščiotu nuogas ir nebūtų matoma jo gėda!*»

Stovykla, kuri kovoja prieš dieviškojo šabo laikytojus, yra neištikimų netikrų krikščionių, įskaitant protestantizmą, stovykla, kuriai Jėzus pasakė Apr 3:3: „*Tad prisimink, kaip priėmėte ir girdėjote, saugokitės ir atgailaukite. Jei nežiūrėsi, ateisiu kaip vagis, ir tu nesužinosi, kada tave užklupsiu*“. Priešingai, Dvasia skelbia išrinktiesiems adventistams, kurie paskutinėje „*Laodikėjos*“ epochoje gauna naudos iš jos pranašiškos šviesos: „*Palaimintas, kuris budi ir saugo savo drabužius*“, ir užsimindamas apie nuo 1994 m. išsvemtą adventistų instituciją, jis taip pat sako: „*Kad jis nevaikščiotu nuogas ir kad nematytume jo gėdos!*“. Paskelbta ir palikta „nuoga“, Kristaus sugrįžimo metu, ji atsidurs gėdos ir atstūmimo stovykloje pagal 2 Kor.5:2-3: „*Taigi mes dejuojame šioje palapinėje, trokšdami apsilikti savo dangiškąją. namuose, jei bent jau būsime apsirengę, o ne nuogi.*“

16 eilutė: „*Jie surinko juos į vietą, hebrajiškai vadinamą Armagedonu.*»

Aptariamas „susirinkimas“ nesusijęs su geografinė vieta, nes tai yra dvasinis „susirinkimas“, kuris savo mirtingajame projekte suburia Dievo priešų stovyklą. Be to, žodis „har“ reiškia kalną ir pasirodo, kad Izraelyje iš tiesų yra Megido slėnis, bet nėra tokio pavadinimo kalno.

Pavadinimas „*Armagedonas*“ reiškia: „brangus kalnas“, vardas, kuris Jėzui Kristui reiškia jo susirinkimą, jo išrinktąjį, kuris suburia visus jo išrinktuosius. Ir 14 eilutė mums beveik aiškiai atskleidė, apie ką yra mūsų „*Armagedonas*“; sukilėliams taikinyis yra dieviškasis šabas ir jo stebėtojai; bet Dievui taikinyis yra jo ištikimųjų išrinktųjų priešai.

Šis „brangus kalnas“ kartu reiškia „Sinajaus kalną“, iš kurio Dievas pirmą kartą paskelbė savo įstatymą Izraeliui po išvykimo iš Egipto. Nes sukilėlių taikinyis yra ir septintosios dienos šabas, pašventintas ketvirtuoju įsakymu, ir ištikimi jo laikytojai. Dievui „brangus“ šio „kalno“ pobūdis yra neginčijamas, nes jis neturi lygių visoje žmonijos istorijoje. Kad apsaugotų ją nuo žmonių stambeldystės, Dievas leido žmonėms nekreipti dėmesio į tikrąją jos vietą. Tradiciškai klaidingai įsikūręs Egipto pusiasalio pietuose, tiesą sakant, į šiaurės rytus nuo „*Midjano*“, kur gyveno „*Zeforos*“, Mozės žmonos, tėvas *Jethro*. dabartinės Saudo Arabijos šiaurėje. Jo gyventojai tikram Sinajaus kalnui suteikia pavadinimą „al Lawz“, kuris reiškia „Įstatymas“; pateisinamas vardas, liudijantis Mozės parašyto biblinio pasakojimo naudai. Tačiau ne šioje geografinėje „*vietoje*“ maištininkai susidurs su šlovinguoju ir dieviškuoju nugalėtoju Kristumi. Kadangi šis žodis „*vieta*“ yra klaidinantis ir iš tikrųjų jis įgauna universalų aspektą, nes išrinktieji šiuo metu vis dar yra išsibarstę po žemę. Gyvuosius išrinktuosius ir prisikeltuosius „surinks“ gerieji Jėzaus Kristaus angelai, kad prisijungtų prie Jėzaus dangaus debesyse.

17 eilutė: „*Septintasis išliejo savo buteliuką į orą. Ir iš šventyklos, iš sosto, pasigirdo garsus balsas, sakantis: Baigta!*»

septintojo maro, išlieto į orą“ ženklų, prieš sukilėliams įgyvendinant savo nusikalstamą planą, Jėzus Kristus, tikrasis, pasirodo visagalis ir šlovingas,

nepakartojamoje dangiškoje šlovėje, lydimas daugybės angelų. Mes randame „**septintojo trimito**“ momentą, kai pagal Apr. 11:15 Jėzus Kristus, Visagalis Dievas, atima pasaulio karalystę iš velnio. Ef.2:2 Paulius šėtoną vadina „oro galybės kunigaikščiu“. „Oras“ yra visos žemiškosios žmonijos dalijimosi elementas, virš kurio ji dominuoja iki Jėzaus Kristaus sugrįžimo šlovėje. Jo šlovingo atėjimo momentas yra tada, kai jo dieviškoji galia atima iš velnio viešpatavimą ir valdžią žmonėms ir padaro jai galą.

Suvokk Dievo kantrybę, kuris 6000 metų laukė akimirkos, kai jis pasakys: „**Atlikta!**“ ir tada suprasti vertę, kurią jis suteikia „pašventintai septintajai dienai“, kuri pranašauja, kad ateis ši akimirka, kai jo neištikimiams kūriniams palikta laisvė nutrūks. Maištingos būtybės nustos jį varginusios, erzinusios, niekinusios ir negarbinusios, nes bus sunaikintos. Dan.12:1 Dvasia pranašavo šį šlovingą atėjimą, kurį priskiria „**Mykolui**“, angeliškajam dangiškajam Jėzaus Kristaus vardui: „*Tuo metu iškils Mykolas, didysis vadas, tavo tautos vaiku gynėjas; ir tai bus bėdų metas, kokių nebuvo nuo tada, kai tautos egzistavo iki tol. Tuo metu tie tavo žmonės, kurie bus rasti įrašyti knygoje, bus išgelbėti.*“ Dievas nepadedą suprasti jo gelbėjimo projekto, nes Biblijoje neminimas vardo „Jėzus“, nurodant Mesiją, ir suteikia jam simbolinius vardus, atskleidžiančius jo paslėptą dieviškumą: „**Emanuelis**“ (Dievas su mumis) Iz.7 :14 : „*Todėl pats Viešpats duos tau ženklą, štai mergaitė pastos ir pagimdys sūnų ir pavadins jį Emanueliu*“; „**Amžinasis Tėvas**“ Iz.9:5: „*Nes mums gimė kūdikis, mums duotas sūnus, ir valdžia bus ant jo pečių; Jis bus vadinamas Nuostabiuoju, Patarėju, Galinguoju Dievu, Amžinuoju Tėvu, Taikos Princu.*“

18 eilutė: „*Ir kilo žaibai, balsai, griaustiniai ir didelis žemės drebėjimas, kokio dar nebuvo nuo tada, kai žmogus buvo žemėje, toks didelis drebėjimas.*“

Čia randame frazę iš pagrindinės nuorodos Apr.4:5 eilutės, atnaujintos Apr.8:5. Dievas išėjo iš savo nematomumo, neištikimi tikintieji ir netikintieji, bet ir išrinkti ištikimi adventistai gali pamatyti Kūrėją Dievą Jėzų Kristų jo sugrįžimo šlovėje. Apreiškimas 6 ir 7 atskleidė mums priešingą dviejų stovyklų elgesį šiame siaubingame ir šlovingame kontekste.

Patyrę galingą žemės drebėjimą, jie su siaubu liudija pirmąjį prisikėlimą, skirtą Kristaus išrinktiesiems, pagal Apr. 20:5, ir jų paėmimą į dangų, kur jie prisijungia prie Jėzaus. Viskas vyksta taip, kaip buvo išpranašauta 1 Tes.4:15-17: „*Taip skelbiame jums pagal Viešpaties žodį: Mes, gyvieji ir pasiliekame Viešpaties atėjimui, neisime. lenkia tuos, kurie mirė. Nes pats Viešpats nusileis iš dangaus su įsakymu, arkangelo balsu ir Dievo trimitu, o mirusieji Kristuje prisikels pirmieji. Tada mes, gyvieji ir pasilikę, būsime pagauti kartu su jais debesyse pasitikti Viešpati ore, ir taip visada būsime su Viešpačiu.*“ Pasinaudoju šia eilute, kad atkreipčiau dėmesį į apaštališką „*mirusiųjų*“ būsenos sampratą: „*Mes, gyvieji, pasilikę Viešpaties atėjimui, neaplenksime. tuos, kurie mirė*“. Paulius ir jo amžininkai šiandien nemanė, kaip netikri krikščionys, kad „*mirusieji*“ išrinktieji yra Kristaus akivaizdoje, nes iš jo apmąstymų matyti, kad priešingai, visi manė, kad „*gyvieji*“ išrinktieji pateks į dangų anksčiau už „*mirusiuosius*“.

19 eilutė: „*Didysis miestas buvo padalintas į tris dalis, ir tautų miestai žlugo, ir Dievas prisiminė didžiąją Babiloną, kad duotų jai taure savo rūstybės vyno.*“

„*Trys dalys*“ yra susijusios su „*drakonu, žvėrimi ir netikru pranašu*“, surinkta šio skyriaus 13 eilutėje. Antrasis aiškinimas paremtas šiuo tekstu iš Zac.11:8: „*Aš sunaikinsiu tris ganytojus per vieną mėnesį; mano siela buvo nekantrus dėl jų, o jų sielos taip pat pasibjaurėjo manimi*“. Šiuo atveju „*trys ganytojai*“ atstovauja trims Izraelio tautos sudedamosioms dalims: karaliui, dvasininkijai ir pranašams. Atsižvelgiant į galutinį kontekstą, kuriame protestantų tikėjimas ir katalikų tikėjimas yra susiję ir suvienyti, „*trys dalys*“ identifikuojamos taip: „*drakonas*“ = velnias; „*žvėris*“ = suviliotos katalikų ir protestantų tautos; „*netikras pranašas*“ = katalikų ir protestantų dvasininkai.

Nugalėtoje stovykloje geras supratimas nutrūksta, „*didysis miestas buvo padalintas į tris dalis*“; tarp apgautų ir suviliotų aukų, žvėries ir netikro pranašo stovyklos, neapykanta ir pasipiktinimas įkvepia keršyti apgaulingiems suvedžiotajams, atsakingiems už išganyto praradimą. Būtent tada „*derliaus*“ temą išpildo kruvinas balų suskaičiavimas, kurio pagrindiniai tikslai pagal logiką ir teisingumą yra tikybos mokytojai. Tada šis išpėjimas iš Jokūbo 3:1 įgauna visą savo prasmę: „*Mano broliai, tegul daugelis iš jūsų nepradedą mokytis, nes žinote, kad būsime teisiami griežčiau*“. Šiais „*marų*“ laikais ši veiksmą iššaukia tokia citata: „*Ir Dievas prisiminė Didįjį Babiloną, kad duotų jai savo įnirtingo rūstybės vyno taure*“. Apo.18 bus visiškai skirtas šiai bedievių religingų žmonių bausmei priminti.

20 eilutė: „*Ir visos salos pabėgo, o kalnai nebuvo rasti.*»

Šioje eilutėje apibendrinamas žemės pasikeitimas, kuris, patyręs didžiulius drebėjimus, įgauna visuotinio chaoso, jau „*beformės*“ ir netrukus „*tuščios*“ arba „*dykusios*“, aspektą. Tai yra „*nuodėmės*“ rezultatas, pasekmė *dykininkas*“, pasmerktas Danieliaus 8:13 ir kurio paskutinė bausmė pranašaujama Dan.9:27.

21 eilutė: „*Ir didelė kruša, kurios kruša svėrė talentą, krito iš dangaus ant žmonių; ir žmonės piktžodžiavo Dievui dėl krušos rykštės, nes ta rykštė buvo labai didelė.*»

Įvykdžius grėsmingą užduotį, žemės gyventojus savo ruožtu sunaikins rykštė, nuo kurios jiems bus neįmanoma pabėgti: ant jų kris „*krušos*“ akmenys. *Dvasia jiems priskiria „vieno talento“* svorį, t. y. 44,8 kg. Tačiau šis žodis „*talentas*“ yra labiau dvasinis atsakas, pagrįstas „palyginimu apie *talentus*“. Tokiu būdu jis priskiria puolusiems vaidmenis tų, kurie neatnešė „*talento*“, tai yra dovanų, kurias Dievas jiems davė palyginime. Ir šis blogas elgesys baigia jiems kainavo gyvybę, pirmąjį ir antrąjį, kuris buvo prieinamas tik tikrai išrinktiesiems. Iki paskutinio gyvenimo atodūsiu jie ir toliau „*piktžodžiauja*“ dangaus „*Dievui*“, kuris juos baudžia.

„palyginimas apie *talentus*“ tiesiogine prasme išsipildys. Dievas duos kiekvienam žmogui pagal jo tikėjimo darbų liudijimą; neištikimiesiems krikščionims jis duos mirtį ir pasirodys toks atšiaurus ir žiaurus, kaip jie manė ir jį vertino. Ir tikintiesiems išrinktiesiems jis suteiks amžinąjį gyvenimą pagal jų tikėjimą jo tobula meile ir ištikimybe, išaukštinta Jėzuje Kristuje. visa tai pagal principą, kurį Jėzus cituoja Mat.8:13: „*Tebūna jums pagal tavo tikėjimą*“.

Po šios paskutinės rykštės žemė tampa dykyne, netenka visų žmogaus gyvybės formų. Taip ji randa „*bedugnę*“, būdingą Pr 1:2.

17 skyrius: Prostitutė demaskuojama ir identifikuojama

1 eilutė: „ Tuomet atėjo vienas iš septynių angelų, laikusių septynis dubenėlius, ir kalbėjo man: „Ateik, aš tau parodysiu didžiosios paleistuvės, sėdinčios ant daugybės vandenų, teismą. »

Iš šios pirmosios eilutės Dvasia nurodo šio 17 skyriaus tikslą: „ **didžiosios paleistuvės** “ „ **teismą** “ kuris „ **sėdi ant didžiųjų vandenų** “ arba, pagal 15 eilutę, dominuoja „ žmonėse, miniose, tautose ir kalbose “, kurios simboliu „ Eufradas “ jau žymėjo Europą ir jos planetinius krikščioniškosios religijos plėtinius. *šeštasis trinitas* “ iš Rev.9:14: JAV, Pietų Amerika, Afrika ir Australija. Teismo darbas yra susijęs su „ septynių paskutinių negandų “ arba „ septynių butelių “, kuriuos išliejo „ septyni angelai “ ankstesniame 16 skyriuje, kontekstu .

teismo “ skaičiaus 17 reikšmę patvirtina Danieliaus 4:17: „ Šis **sakinys yra tu** , kurie žiūri , **nutarimas**. yra šventųjų tvarka, kad gyvieji žinotų, jog **Aukščiausiasis viešpatauja žmonių karalystėje** , **kad duoda ją kam nori ir kad joje išaukština pačius bjauriausius žmones** .

„ teismas “ yra visagalio Dievo, kuriam turi ir bus atsakingi visi kūriniai danguje ir žemėje; Tai parodo, ar šis skyrius yra svarbus. 14 skyriaus trečiojo ^{angelo} žinutėje matėme , kad šis atpažinimas lemia amžiną gyvenimą arba mirtį. Todėl šio „ nuosprendžio “ kontekstas yra „ iš žemės kylantis žvėris “ 13 skyriuje.

Nepaisant istorinių ir pranašišku įspėjimų, protestantų tikėjimas 1843 m. ir oficialus adventistų tikėjimas 1994 m. buvo Dievo pripažinti nevertais Jėzaus Kristaus siūlomo išganymo. Patvirtindami šį sprendimą, jie abu sudarė ekumeninį sąjungą, pasiūlytą Romos katalikų tikėjimo, o abiejų grupių pradininkai pasmerkė jo velnišką prigimtį. Kad nepadarytų šios klaidos, išrinktasis turi būti **absoliučiai** įsitikinęs pagrindinio Jėzaus Kristaus priešo – Romos – tapatybe visoje jos pagoniškoje ir popiežiškoje istorijoje. Protestantų ir adventistų religijų kaltė yra dar didesnė, nes abiejų pionieriai pasmerkė ir mokė šią velnišką Romos katalikybės prigimtį. Šis abiejų širdies pasikeitimas reiškia **įšdavystę** Jėzui Kristui, vieninteliam Gelbėtojui ir didingam Teisėjui. Kaip tai tapo įmanoma? Abi religijos tik sureikšmino žemišką taiką ir gerą žmonių tarpusavio supratimą; Be to, kai katalikų tikėjimas nebepersiekioja, jis jiems tampa dažnas ar dar geriau asocijuojamas iki pakto ir su juo sąjungos sudarymo. Taip apreiškta Dievo nuomonė ir teisingas sprendimas yra niekinami ir trypiami kojomis. Klaida buvo manyti, kad Dievas iš esmės siekia taikos tarp žmonių, nes iš tikrųjų jis smerkia skriaudas, padarytas jo asmeniui, jo įstatymui ir jo potvarkiuose atskleistiems gėrio principams. Faktas yra dar rimtesnis, nes Jėzus šiuo klausimu labai aiškiai išreiškė savo mintį, sakydamas Mat.10:34–36: „ *Nemanykite, kad aš atėjau atnešti taikos žemeje; Aš atėjau atnešti ne ramybės, o kardo. Nes aš atėjau atskirti vyrą ir jo tėvą, dukterį ir motiną, marią ir uošvę. o žmogaus priešai bus jo paties*

namiškiai “. Savo ruožtu oficialusis adventizmas negirdėjo Dievo Dvasios, kuri, atkurdamą septintosios dienos šabą tarp 1843 ir 1873 m., parodė jai romėnišką sekmadienį, kurį nuo pat įkūrimo kovo mėnesį vadino „*žvėries ženklą* “. 7, 321. Institucinio adventizmo misija žlugo, nes laikui bėgant jo sprendimas Romos sekmadienį tapo draugiškas ir broliškas, kitaip nei Dievo, kuri **visada išlieka ta pati**, krikščionių sekmadienis, paveldėtas iš saulės pagonybės, yra pagrindinė jo pykčio priežastis. Vienintelis svarbus sprendimas yra Dievo, o jo pranašiškas Apreiškimas siekia susieti mus su jo sprendimu. Dėl to taika neturi slėpti teisėto gyvojo Dievo susierzinimo. Ir mes turime spręsti taip, kaip jis sprendžia, ir nustatyti pilietinius ar religinius režimus pagal jo dievišką žvilgsnį. Dėl tokio požiūrio matome „*žvėrį*“ ir jo veiksmus net apgaulingos ramybės laikais.

2 eilutė: „*Su ja ištvirkavo žemės karaliai, o jos paleistuvystės vynu prisigėrė žemės gyventojai.* »

Šioje eilutėje užmegztas ryšys su „*moters Jezabelės*“, kurią Jėzus Kristus apkaltino verčiant savo tarnus gerti dvasinį „*ištvirkavimo (arba ištvirkavimo) vyną*“, *veiksmis* Apr.2:20; dalykų, patvirtintų Apr.18:3. Šie veiksmai taip pat susieja „*paleistuvę*“ su „*pelynų žvaigžde*“ iš Apr.8:10-11; pelynas yra jo nuodingas vynas, su kuriuo Dvasia lygina jo Romos katalikų religinį mokymą.

Šioje eilutėje priekaištas, kurį Dievas daro prieš katalikų religiją, yra pateisinamas net mūsų taikos laikais, nes priekaištaujama jo dieviškoji valdžia. Šventosios Biblijos raštai, kurie yra jos „*du liudytojai*“, liudija prieš klaidingą religinį šios Romos religijos mokymą. Tačiau tiesa, kad jo klaidingas mokymas suviliotoms aukoms turės blogiausių pasekmių: amžiną mirtį; kuris pateisins jų kerštingą „*derliaus*“ *veiksmą* Apr.14:18–20.

3 eilutė: „*Jis dvasioje nunešė mane į dykumą. Ir aš mačiau moterį, sėdinčią ant raudono žvėries, pilno piktžodžiavimo vardų, turinčią septynias galvas ir dešimt ragų.* »

„...*dykumoje*“ – *tikėjimo išbandymo, bet ir „sausaus“ dvasinio klimato mūsų „pabaigos laiko (Dan.11:40)“ kontekste*, šį kartą, paskutinio žemiškojo tikėjimo išbandymo, simbolis. istorija, Dvasia vaizduoja dvasinę situaciją, kuri vyrauja šiame galutiniame kontekste. „*Moteris valdo raudoną žvėrį*“. Šiame paveiksle Roma dominuoja „*iš žemės kylančiam žvėriui*“, kuris žymi protestantiškąsias JAV tuo metu, kai jie priverčia katalikus „*garbinti žvėries ženklą*“, įvesdami savo poilsio dieną, paveldėtą iš imperatoriaus Konstantino¹. Šiame galutiniame kontekste nebėra diademų nei ant religinės Romos „*septynių galvų*“, nei ant „*dešimties ragų*“ simbolių, šiuo atveju – Europos ir pasaulio krikščionių tautų, kuriomis ji manipuliuoja, civilių dominatorių. Tačiau visa ši asociacija yra su nuodėmės spalva: „*skaisčiai raudona*“.

Apr.13 :3 skaitome: „*Ir aš pamačiau vieną iš jo galvų tarsi mirtinai sužeistą; bet jo mirtina žaizda užgijo. Ir visa žemė buvo su baime už žvėries*. Žinome, kad šis išgijimas įvyko dėl Napoleono¹ konkordato. Nuo šio momento Romos katalikų popiežius nebepersekiuoja, tačiau, atkreipkime dėmesį į svarbą, Dievas ir toliau vadina jį „*žvėrimi*“: „*Ir visa žemė žavėjosi už žvėries*“. Tai patvirtina aukščiau pateiktą paaiškinimą. Dievo priešas išlieka jo priešas, nes jos nuodėmės prieš Jo įstatymą nesiliauja taikos ir karo laikais. Ir todėl Dievo priešas yra ir jo ištikimųjų išrinktųjų taikos ar karo metu.

eilutė : „ *Moteris buvo apsirengusi purpurine ir raudona spalva, puošta auksu, brangakmeniais ir perlais. Ji laikė rankoje auksinę taurę, pripildytą bjaurybių ir jos prostitucijos nešvarumų.* »

Čia vėlgi pateikiamas aprašymas skirtas dvasinėms doktrininėms klaidoms. Dievas smerkia jo religines apeigas; jos mišios ir jos apgailėtinos Eucharistijos ir pirmiausia jos prabangos bei turtų pomėgis, vedantis į kompromisus, kurių trokšta karaliai, didikai ir visi žemės turtuoliai. „ *Prostitutė* “ turi tenkinti savo „klientus“ arba savo meilužius.

skaisčiai raudona “ spalva kilusi iš pačios „ *prostitutės* “: „ *violetinė ir raudona* “. Sąvoka „ *moteris* “, reiškianti „ *bažnyčią* “, religinę asamblėją, pagal Ef.5:23, bet taip pat ir „ *didįjį miestą, valdantį žemės karalius* “, kaip moko šio skyriaus 18 eilutė. Apibendrinant, galime atpažinti Romos Vatikano „kardinolų ir vyskupų“ uniformų spalvas. Dievas vaizduoja katalikų mišias, naudodamas „ *auksinę* “ taurę, kurioje alkoholinis vynas turėtų reprezentuoti Jėzaus Kristaus kraują. Bet ką apie tai mano Viešpats? Jis mums sako: vietoj savo atperkamojo kraujo jis mato tik „ *savo prostitucijos bjaurumą ir nešvarumus* “. Dan.11:38 „ *auksas* “ buvo minimas kaip jo bažnyčių puošmena, kurią Dvasia priskiria „ *tvirtokių dievui* “.

5 eilutė: „ *Ant jos kaktos buvo užrašytas vardas, paslaptis: Didžioji Babilonas, ištvirkėlių ir žemės bjaurybių motina.* »

„ *Paslaptis* “, kuri cituojama šioje eilutėje, yra „ *paslaptis* “ tik tiems, kurių Jėzaus Kristaus Dvasia neapšviečia; jų taip pat, deja, daugiausia. Nes popiežiaus režimo, paskelbto nuo Dan.8:24-25, „ *sėkmė ir gudrybių sėkmė* “ bus patvirtinta iki jo teismo valandos, pasaulio pabaigoje. Dievui tai yra „ *nedorybės paslaptis* “, kurią velnias paskelbė ir jau įgyvendino apaštalų laikais, pagal 2 Tes.2:7: „ *Nes neteisybės paslaptis jau veikia; tik reikia, kad tas, kuris jį vis dar sulaiko, būtų dingęs* . „ *Paslaptis* “ siejama su pačiu pavadinimu „ *Babilonas* “, o tai yra prasminga, nes senovės miesto tokiu pavadinimu nebėra. Bet Petras jau dvasiškai davė šį vardą Romai, 1 Petro 5:13 ir, deja, apgauti minia, tik išrinktieji atkreipia dėmesį į šį Biblijos tikslumą. Būkite atsargūs dėl dvigubos žodžio „ *žemė* “ reikšmės, kuri čia taip pat reiškia protestantišką paklusnumą, nes tiek, kiek katalikų tikėjimas yra vieningas, protestantų tikėjimas yra daugialypis, vadintinas „ *prostitutės* “, jų katalikų dukterys. *mama* “. Merginos dalijasi savo „ *mamos* “ „ *bjaurybėmis* “. Ir pagrindinis iš šių „ *bjaurybių* “ yra sekmadienis, jo religinio autoriteto „ *ženklas* “.

žemė “ reikšmė taip pat pateisinama, nes katalikų religinė netolerancija yra didelių tarptautinių religinių agresijų kurstytojas. Ji suteršė ir pavertė nekenčiamą krikščionių tikėjimą, skatindama karalius atversti žemės tautas į jos paklusnumą. Tačiau praradęs savo galią, jo „ *bjaurybės* “ tęsėsi laimindamas tuos, kuriuos Dievas keikia, ir keikdamas tuos, kuriuos laimina. Jos pagoniška prigimtis atsiskleidžia, kai ji musulmonus vadina „broliais“, kurių religija Jėzų Kristų pristato kaip vieną mažiausių pranašų.

6 eilutė: „ *Ir aš mačiau moterį, girtą nuo šventųjų kraujo ir nuo Jėzaus liudytojų kraujo. Ir, pamačiusi ją, mane apėmė didžiulis nustebimas.* »

Ši eilutė paima citatą iš Dan.7:21, čia patikslindama, kad „ *šventieji* “, su kuriais ji kovoja ir dominuoja, iš tikrųjų yra „ *Jėzaus liudytojai* “. Tai labai

nušviečia „*Didžiojo Babilono*“ paslaptį. Romėnų religija geria išrinktųjų „*kraują*“ iki apsvaigimo. Kas įtars krikščionių bažnyčią, kaip šiuolaikinę popiežiaus Romą, esant šiai „*paleistuvei*“, „*prigirdytai nuo Jėzaus liudytojų pralieto kraujo*“? Išrinkti pareigūnai, bet tik jie. Nes per pranašystes Dvasia atskleidė jiems žudikiškus jų priešų planus. Šis grįžimas prie jo piktos ir žiaurios prigimties bus matoma malonės laiko pabaigos pasekmė. Tačiau šis nedorumas dar labiau stebina dominuojančio protestantų tikėjimo prigimtį šiais pasaulio pabaigos laikais. Dvasia mini „*šventuosius*“ ir „*Jėzaus liudytojus*“ atskirai. Pirmieji „*šventieji*“ patyrė pagoniškus Romos respublikinius ir imperinius persekiojimus; „*Jėzaus liudytojus*“ stebina imperatoriškoji ir popiežiaus pagoniškoji Roma. Nes paleistuvė yra miestas: Roma; „*didysis miestas, kuris valdo karalystę virš žemės karalių*“ nuo jo atvykimo į Izraelį, Judėjoje – 63 m., pagal Dan.8:9: „*Gražiausia iš šalių*“. Išganyto istorija baigsis tikėjimo išbandymu, kuriame pasirodys „*Jėzaus liudytojai*“ ir veiks, kad pateisintų šią išraišką; taip jie duos Dievui rimtą priežastį įsikišti, kad išgelbėtų juos nuo suplanuotos mirties. Savo laiku Jonas turėjo rimtą priežastį stebėtis „*paslaptimi*“, susijusia su Romos miestu. Jis pažinojo ją tik jos atšiauriu ir negailestingu pagonišku imperijos aspektu, dėl kurio jis buvo sulaikytas Patmo saloje. Todėl religiniai simboliai, tokie kaip „*auksinė taurė*“, kurią laiko „*prostitutė*“, galėtų jį pagrįstai nustebinti.

7 eilutė: „*Ir angelas man tarė: Kodėl tu stebisi? Papasakosiu tau moters ir ją nešiojančio žvėries, turinčio septynias galvas ir dešimt ragų, paslaptį.*»

„*Paslaptis*“ nesitęs amžinai, o iš 7 eilutės Dvasia pateiks detalių, kurios leis Jonui ir mums patiems išskirti „*paslaptį*“ ir aiškiai identifikuoti Romos miestą bei jo vaidmenį miesto įvaizdyje. 3 eilutė, kurios simboliai vėl cituojami.

„*Moteris*“ reiškia religinę popiežiaus Romos prigimtį, jos teiginį, kad ji yra „*Avinėlio žmona*“, Jėzus Kristus. Tačiau Dievas neigia šį teiginį, pavadindamas ją „*prostitute*“.

„*Žvėris, kuris jį nešioja*“ reiškia režimus ir tautas, kurie pripažįsta ir įteisina jo religinius reikalavimus. Jų istorinė kilmė yra „*dešimties ragų*“ karalysčių, susiformavusių Europoje po to, kai jos buvo išlaisvintos iš imperinės Romos viešpatavimo pagal paveikslą, pateiktą Dan.7:24. Jie perėmė „*ketvirtojo gyvūno*“ imperatoriškąją Romą. Ir šios susijusios teritorijos išlieka tos pačios iki galo. Sienos juda, režimai keičiasi, iš monarchijos pereina į respublikas, bet netikros Romos popiežiaus krikščionybės norma jas vienija į blogąją pusę. XX amžiuje ^{ši} romėnų globojama sąjunga buvo sukonkretinta Europos Sąjungos, įsteigtos 1957 m. kovo 25 d. ir 2004 m. kovo 25 d. „*Romos sutartyse*“.

8 eilutė: „*Žvėris, kurį matei, buvo ir nebėra*“. ***Ji turi pakilti iš bedugnės ir eiti į pražūtį. Ir tie, kurie gyvena žemėje, kurių vardai nebuvo įrašyti nuo pasaulio įkūrimo gyvenimo knygoje, stebėsis, kai pamatys žvėrį, nes jis buvo ir nebėra, ir jis vėl pasirodys.*»**

„*Žvėris, kurį matei, buvo ir nebėra*“. Vertimas: Krikščionių religinė netolerancija buvo nuo 538 m., o nebėra nuo 1798 m. Dvasia siūlo netolerantiško popiežiaus valdymo trukmę, įvairiomis formomis išpranašatą nuo Dan.7:25: „*laikas, laikai ir pusė taktų; 42 mėnesiai; 1260 dienų*“. Nors jos netoleranciją užbaigė „*iš gelmių kylančio žvėries*“ veiksmas, kuris Apr 11:7 reiškia Prancūzijos revoliuciją ir jos nacionalinį ateizmą, terminas „*giliai*“ čia

pateikiamas kaip veikla, susijusi su velnias, „*Naikintojas*“, naikinantis gyvybes ir nužmoginantis Žemės planetą ir kurią Apr.9:11 vadina „*dugnės angelu*“. Apr.20:1 pateiks paaiškinimą: „*velnias*“ bus surištas „*tūkstantį metų*“ nužmogėjusioje žemėje, vadinamoje „*dugnė*“. Priskirdamas jo kilmę „*dugnėje*“, Dievas atskleidžia, kad šis miestas **niekada** neturėjo su juo santykių; ar per jo pagonišką viešpatavimą, kuris yra labai logiškas, bet ir per visą jo popiežiaus religinę veiklą, priešingai tam, ką daugybė apgautų žmonių tiki **dėl savo žlugimo**, nes jie su tuo dalinsis, čia atsiskleidžia jo galutinis „*pražūtis*“. Paniekinusios pranašišką žodį, Romos vilionių aukos bus nustebintos, nes religinė netolerancija „*atsiras*“ šiame paskutiniame paskelbtame ir atskleistame kontekste. Taip Dievas mums primena, kad išrinktųjų vardus žinojo nuo „*pasaulio sukūrimo*“. Jų „*vardai*“ buvo įrašyti „*Avinėlio*“ Jėzaus Kristaus gyvenimo knygoje. Ir norėdamas juos išgelbėti, jis atvėrė jų protus savo bibliinių pranašysčių paslaptims.

Siūlau čia antrą šios eilutės analizę, susijusią su žodžiu „*dugnė*“. Šiame apmąstyme atsižvelgiu į galutinį kontekstą, į kurią Dvasia taikė pagal jo apibūdinimą apie „*skaisčiai raudoną žvėrį*“ 3 eilutėje. Mes matėme tai, kad „*dešimtyje ragų*“ nėra „*diademų*“ ir *septynios galvos*“ įdėda jį į „*pabaigos laiką*“; kad mūsų laikų. Ilgą laiką maniau, kad sąvoka „*kvailas*“ gali būti susijusi tik su netolerantišku ir despotišku veiksniu, todėl tai gali būti priskirta tik netolerantiškam paskutinių visuotinio tikėjimo išbandymų dienų režimui. Bet iš tikrųjų, 2020 m. žiemos pabaigoje dievišku laiku, mano įkvėpta kita idėja. „*Žvėris*“ iš tikrųjų nuolat žudo žmonių sielas, o jo perdėto ir siaubingo humanistinio mokymo aukų yra daug daugiau nei dėl jo netolerancijos. Iš kur atsiranda šis naujas gundantis ir apgaulingas humanistinis elgesys? Tai laisvos minties paveldo vaisius, kilęs iš revoliucinių filosofų, į kuriuos Dievas Apr 11:7 kreipiasi pavadinimu „*žvėris, kuris kyla iš bedugnės*“. „*Skaisčiai raudona*“ spalva, priskiriama mūsų laikų „*žvėriui*“, iš šio skyriaus 3 eilutės smerkia nuodėmę, kurią sukelia perteklinė laisvė, kurią žmogus sau suteikė. Kam ji atstovauja? Krikščioniškos kilmės Vakarų dominantės, kurių religiniai pagrindai paveldėti iš Europos katalikybės: JAV ir visa katalikų religijos suviliota Europa. „*Žvėris*“, kurią mums rodo Dievas, yra „*penktojo trimito*“ pranešimo pranašaujamų veiksnių galutinis rezultatas. Protestantų tikėjimas, suviliotas katalikų tikėjimo, padaryto taikiu, sujungia protestantizmą ir Dievo prakeiktą katalikybę, kartu su oficialiu instituciniu adventizmu 1994 m., „*pasirengimui mūšiiui*“ Apr.9:7-9, „*Armagedonui*“, pagal Apr.16:16, kad jie kartu po „*šeštojo trimito*“ ves prieš paskutinius ištikimus Dievo tarnus, kurie laikosi ir praktikuoja jo šabas; septintosios dienos poilsis, nustatytas ketvirtuoju iš dešimties jo įsakymų. Taikos metu jų kalbose aukštinama broliška meilė ir sąžinės laisvė. Tačiau ši siaubinga ir klaidinga laisvė, pavertusi libertarišką, veda į „*antrąją mirtį*“ minias, kurios gyvena Vakarų pasaulyje; kuriai iš dalies būdingas ateizmas, iš dalies abejingumas, o iš dalies – religiniai įsipareigojimai, tapę beverčiais, nes yra pasmerkti Dievo dėl savo klaidingų religinių mokymų. Tokiu būdu šis humanistinis „*žvėris*“ kilęs iš „*dugnės*“, kaip Dvasia atskleidžia šioje eilutėje, ta prasme, kad krikščionių religija tapo humanistinės minties, graikų, prancūzų ar užsienio revoliucionierių įvaizdžiu ir pritaikymu. **Kaip Judo bučinyš Jėzui, gundanti netikra humanistinė taikos meto meilė žudo daugiau**

nei kardas . Mūsų taikos meto „žvėris“ taip pat paveldi „tamsos“ charakterį, kurį jam suteikia žodis „gelmė“ Pradžios 1:2: „Žemė buvo beformė ir tuščia: **gelmėse buvo tamsa**, o Dvasia. Dievas pakilo virš vandenių . Ir šis krikščioniškos kilmės visuomenių „tamsumo“ **pobūdis yra paradoksaliai paveldėtas iš „nušvitimo“** – prancūzų revoliucinių laisvųjų mąstytojų pavadinimo.

Siūlydama šią sintezę, Dvasia pasiekia savo tikslą, kuris yra atskleisti savo ištikimiams tarnams savo nuosprendį mūsų Vakarų pasauliui ir jam skirtus priekaištus. Taip jis smerkia savo daugybę nuodėmių ir išdavystes Jėzui Kristui, vieninteliam Gelbėtojai, kurį jų veiksmai paniekina.

9 eilutė: „*Tai yra supratimas, turintis išmintį: septynios galvos yra septyni kalnai, ant kurių sėdi moteris.*»

Ši eilutė patvirtina posakį, kuriuo Roma ilgą laiką buvo vadinama: „Roma, septynių kalvų miestas“. Radau šį pavadinimą paminėtą senosios mokyklos geografiniame atlase iš 1958 m. Tačiau šis dalykas nėra ginčytinas; „septyni kalnai“, vadinami „kalnomis“, tebelikę ir šiandien, turintys pavadinimus: Kapitolijaus, Palatino, Caelius, Aventino, Viminalo, Eskvilino ir Kvirinalio. Pagoniškuoju laikotarpiu šios kalvos „aukštumose“ rėmė šventyklas, skirtas dieviškiems Dievo pasmerktiems stabams. Ir pagerbti „*tvirtovės dievą*“, katalikų tikėjimas savo ruožtu išskėlė savo baziliką ant Caeliaus, žyminčio „dangų“, pagal Romą. Ant Kapitolijaus, „galvos“, iškyla Rotušės rūmai, civilinis teismų aspektas. Pažymėkime, kad pastarųjų dienų sąjungininkė Amerika taip pat dominuoja iš Vašingtone esančio „Kapitolijaus“. Čia vėlgi „galvos“ simbolis yra pateisinamas šiuo aukštu magistratu, kuris pakeis Romą ir savo ruožtu dominuos žemės gyventojus, „*jos akivaizdoje*“ pagal Apr.13:12.

10 eilutė: „*Taip pat yra septyni karaliai: penki krito, vienas yra, kitas dar neatėjo, o kai ateis, jis pasiliks trumpam.*»

Šioje eilutėje posakiu „septyni karaliai“ Dvasia priskiria Romai „septynis“ valdymo režimus, kurie pirmiesiems šešiams iš eilės yra: monarchija nuo – 753 iki – 510; Respublika, konsulatas, diktatūra, triumviratas, imperija nuo Oktaviano, Cezaris Augustas, kuriam vadovauja Jėzus, ir Tetrarchija (4 susiję imperatoriai) septintoje vietoje tarp 284 ir 324 m., o tai patvirtina tikslumą „*jis turi išlikti trumpas laikas*“; iš tikrųjų 30 metų. Naujasis imperatorius Konstantinas ^I greitai paliks Romą ir apsigyvens Rytuose Bizantijoje (Konstantinopolį turkai pervadino Stambulu). Tačiau nuo 476 m. Vakarų Romos imperija subyrėjo ir Danieliaus bei Apokalipsės „*dešimt ragų*“ nepriklausomybę įgijo suformuodami Vakarų Europos karalystes. Nuo 476 m. Roma liko okupuota ostrogotų barbarų, iš kurių 538 m. ją atlaisvino generolas Belizarijus, kurį su savo kariuomene atsiųs imperatorius Justinianas, rezidavęs Rytuose Konstantinopolyje.

11 eilutė: „*Žvėris, kuris buvo ir nebėra, pats yra aštuntas karalius, priklauso iš septynių ir eina į pražūtį.*»

„Aštuntasis karalius“ yra popiežiaus religinis valdymas, nustatytas 538 m. palankiu imperatoriaus Justiniano ^I dekretu. Taip jis atsakė į savo žmonos Théodoros, buvusios „prostitutės“, prašymą, kuri įsikišo vienos iš jos draugės Vigile vardu. Kaip nurodoma 11 eilutėje, popiežiaus režimas atsiranda „septynių“ nurodytų valdymų metu, tuo pačiu sudarydamas naują, precedento neturintį pavidalą, kurį Danielius nurodė kaip „*kitą*“ karalių. Ankstesnis nei „septynių“ karalių laikas yra

Romos religinio lyderio titulas, jau priskiriamas jo imperatoriams ir nuo jo atsiradimo: „Pontifex Maximus“, lotyniškas posakis, išverstas kaip „Suverenių popiežius“, kuris taip pat buvo nuo tada 538, oficialus Romos katalikų popiežiaus titulas. Romos režimas, egzistuojantis tuo metu, kai Jonas gauna viziją, yra imperija, šeštasis romėnų valdymas; o jo laikais „suvereniojo pontifiko“ titulą nešiojo pats imperatorius.

Romos sugrižimas į istorinę sceną įvyko dėl to, kad frankų karalius Chlodvigas I ⁴⁹⁶ m. „atsivertė“ į klaidingą krikščionių tikėjimą; ty Romos katalikybei, kuri pakluso Konstantinui I ^{ir} kurią nuo 321 m. kovo 7 d. jau nukentėjo Dievo prakeikimas. Įvairių kalbų ir kultūrų nesupratimas yra neramumų ir vidinių kovų, sugriovusių romėnų vienybę ir jėgą, pagrindas. Ši veiksma Dievas taiko šiandien Europoje, kad jį susilpnintų ir atiduotų priešams. Taigi „Babelio bokšto“ patirties prakeikimas šimtmečius ir tūkstantmečius išlaiko visą savo poveikį ir veiksmingumą vedant žmoniją į nelaimę. Galiausiai, kalbant apie Romą, ji pateko į arijų ostrogotų, doktriniškai priešingų Bizantijos imperatorių remiamam Romos katalikų tikėjimui, dominavimą. Todėl ji turėjo būti išlaisvinta iš šio viešpatavimo, kad Romos popiežiaus režimas 538 metais būtų įmanomas jos žemėje *buvo pažeminti* prieš popiežius (*mažasis ragas*); yra susirūpinusios tautos, priešiškos Romos vyskupų Romos katalikybei, iš eilės, 476 m. heruliai, 534 m. – vandalai ir 538 m. liepos 10 d. „per sniego audrą“, kuriuos generolas išlaisvino iš ostrogotų okupacijos. Justiniano I atsiųstas Belizarijus ` Roma galėjo pereiti į savo išskirtinį, dominuojantį ir netolerantišką popiežiaus režimą, įvestą šio imperatorius, intriganto Vigilijaus, pirmojo valdančio popiežiaus, prašymu. Nuo šios akimirkos Roma tapo „didžiu miestu, kuris valdo žemės karalius“, nuo 18 eilutės, kuri eina į „pražūti“, kaip nurodo Dvasia, čia antrą kartą, po 8 eilutės.

Todėl popiežius grįžta ne į šventąjį Petrą, kaip jis teigia, bet į Justiniano I, ^{Bizantijos} imperatoriaus, suteikusių jam titulą ir religinę valdžią, dekretą. Taigi sekmadienį 321 m. kovo 7 ^d. įsakė Romos imperatorius Konstantinas I, o popiežių, kuris jį pateisino, įvedė Bizantijos imperatorius Justinianas I 538 m. ^{ir} du pasimatymai su baisiausiomis pasekmėmis visai žmonijai. Taip pat 538 m. Romos vyskupas pirmą kartą gavo popiežiaus titulą.

12 eilutė: „*Dešimt ragų, kuriuos matei, yra dešimt karalių, kurie dar negavo karalystės, bet gauna valdžią kaip karaliai vienai valandai kartu su žvėrimi.*»

pabaigos laiko “ pabaigoje .

Kaip ir Danieliaus, taip ir Jono laikais Romos imperijos „*dešimt ragų*“ dar nebuvo įgiję ar atgavę nepriklausomybės. Tačiau šio 17 skyriaus kontekstas yra pasaulio pabaigos kontekstas, todėl „*dešimt ragų*“ vaidina vaidmenį šiame konkrečiame kontekste, kurį iššaukia Dvasia, kaip patvirtins tolesnės eilutės. Pranašauta „*valanda*“ reiškia paskutinio tikėjimo išbandymo laiką, paskelbtą Apr. 3:10 ištikimiems septintosios dienos adventizmo pradininkams 1873 m. Ši žinia buvo skirta mums, jų įpėdiniams, adventistų tikintiesiems. šviesa, kurią Jėzus Kristus suteikė savo išrinktiesiems 2020 m.

Pagal pranašišką kodeksą, duotą pranašui Ezekieliumi (Ezek.4:5-6), *pranašiška „diena“* yra verta *tikrų „metų“*, taigi, pranašiška „*valanda*“ yra

verta 15 realių dienų. Didelis Dvasios žinios primygtinai reikalavimas, kuriame 18 skyriuje tris kartus cituojamas posakis „ *per vieną valandą* “, *leidžia daryti išvadą, kad ši „ valanda “ yra skirta laikui tarp „^{septynių} paskutiniųjų negandų* “ 6-osios pradžios . ir mūsų dieviškojo Viešpaties Jėzaus sugrižimas šlovėje, sugrižtantis arkangelo *Mykolo* šlovėje, kad išgelbėtų savo išrinktuosius nuo užprogramuotos mirties. Todėl ši „ *valanda* “ yra ta, kurią trunka „ *Armagedono mūšis* “.

3 eilutė : „ *Jie turi vieną tikslą ir atiduoda savo galią bei valdžią žvėriui.* »

Nukreipdama į šio paskutinio išbandymo laiką, Dvasia apie „ *dešimt ragų* “ sako: „ *Jie turi vieną tikslą ir atiduoda savo galią bei valdžią žvėriui* “. Šis jų bendras tikslas yra užtikrinti, kad sekmadienio poilsį gerbtų visi išgyvenę Trečiąjį branduolinį pasaulinį karą. Griuvėsiai labai sumažino senovės Europos tautų karinę galią. Tačiau konflikto nugalėtojai, Amerikos protestantai, iš išgyvenusiųjų gavo visišką savo suvereniteto atsisakymą. Motyvas yra velniškas, bet puolusieji to nežino, o jų dvasia, atiduota šėtonui, gali įvykdyti tik jo valią.

Tik iš „*drakono* “ , „ *žvėries* “ ir „ *netikro pranašo* “ koalicijos „ *dešimt ragų* “ atiduoda savo valdžią „*žvėriui* “ . Ir ši išsižadėjimą sukelia kančios, kurias jiems sukelia Dievo rykštės, intensyvumas. Nuo mirties dekreto paskelbimo iki jo taikymo šabo laikytojai per 15 dienų turi priimti „ *žvėries ženklą* “, jo romėnišką „*sekmadienį*“, suterštą pagoniško saulės garbinimo. Planuojamas Jėzaus Kristaus sugrižimas pavasarį iki 2030 m. balandžio 3 d., jei nėra termino „ *valanda* “ aiškinimo klaidos , mirties dekretas turėtų būti paskelbtas šiai datai arba datai, esančiai tarp jos ir dienos. 2030 m. pavasario pagal dabartinį įprastą kalendorių.

Norėdami visiškai suprasti, kokia bus paskutinė situacija, apsvarstykite šiuos faktus. Malonės laiko pabaigą gali nustatyti tik išrinktieji pareigūnai, kurie ji sieja su sekmadienio įstatymo paskelbimu; tiksliau, po jos. Vis dar gyvai netikinčių ir maištaujančių tautų rinkiniui sekmadienio įstatymo paskelbimas pasirodo tik kaip visuotinės svarbos priemonė, be pasekmių joms. Ir tik patyrus pirmąsias penkias negandas, jų kerštingas pyktis priverčia juos visiškai pritarti sprendimui „ *nužudyti* “ tuos, kurie jiems pateikiami kaip atsakingi už jų dangišką bausmę.

14 eilutė: „ *Jie kovos su Avinėliu, ir Avinėlis juos nugalės, nes jis yra viešpačių Viešpats ir karalių Karalius, o pašauktieji, išrinktieji ir ištikimieji, esantys su juo, taip pat juos nugalės.* »

„ *Jie kovos prieš Avinėlį, ir Avinėlis juos nugalės ...*“, nes jis yra visagalis Dievas, kuriam negali atsispirti jokia jėga. „ *Karalių karalius ir viešpačių Viešpats* “ primeta savo dievišką jėgą galingiausiems žemės karaliams ir valdovams. Ir išrinktieji, kurie tai supras, įveiks kartu su juo. Dvasia čia primena tris kriterijus, kurių Dievas reikalauja iš tų, kuriuos Jis gelbsti ir kurie pasiryžo eiti išganymo keliu, kuris jiems prasideda nuo dvasinio statuso „ *pašauktas* “ ir kuris vėliau perkeičiamas, kai taip yra, „ *Išrinktasis* “ statusas, reiškiantis „ *ištikimybę* “ Dievui Kūrėjui ir visai jo biblinei šviesai. Minėtas mūšis yra „ *Armagedono* “ mūšis, Apr.16:16; „ *valanda* “, kai išbandoma „ *išrinktųjų* “ „ *pašauktųjų* “ „ *ištikimybė* “. Apr.9:7-9 Dvasia apreiškė protestantų tikėjimo pasiruošimą šiam dvasiniam „ *karui* “. Pasmerkti mirti dėl ištikimybės šabui išrinktieji liudija apie pasitikėjimą Dievo išpranašatais pažadais, o šis jam duotas liudijimas suteikia jam

„šlovę“, kurios jis reikalauja pirmojo angelo žinioje . iš Apr.14:7. Įpareigojamo sekmadienio gynėjai ir šalininkai šioje patirtyje ras mirtį, kurią ruošis padovanoti Jėzaus Kristaus išrinktiesiems. Skeptiškiems ir abejojantiems primenu, kad Dievas tiek daug reikšmės teikia poilsio dienoms, kad mūsų žmonija neteko amžinybės dėl to, kad svarbą suteikė žemiškojo sodo „dviem medžiams“. „Armagedonas“ remiasi tuo pačiu principu, pakeičiančiu „du medžius“, šiandien turime „gėrio ir blogio pažinimo dieną“, sekmadienį ir „pašventinto gyvenimo dieną“, šabą arba šeštadienį.

15 eilutė: „*Jis man pasakė: Vandenys, kuriuos matei, ant kurių sėdi paleistuvė, yra tautos, minios, tautos ir kalbos.*»

15 eilutė suteikia mums raktą, leidžiantį „vandenims“, ant kurių sėdi „paleistuvė“, priskirti Europos tautų, vadinamų „krikščionys“, tapatybę, bet visų pirma klaidingai ir apgaulingai „krikščionys“. Europai būdinga savybė suburti tautas, kalbančias skirtingomis „kalbomis“; kuri susilpnina sudarytas sąjungas ir aljansus. Tačiau pastaruoju metu anglų kalba yra tiltas ir skatina tarptautinius mainus; plačiai paplitęs žmonių išsilavinimas sumažina dieviškojo prakeikimo ginklo veiksmingumą ir prieštarauja jo Kūrėjo planui. Todėl jo atsakas bus baisesnis: mirtis nuo karo ir galiausiai dėl jo šlovingo atėjimo spindesio.

16 eilutė: „*Dešimt ragų, kuriuos matei, ir žvėris nekęs paleistuvės, išrengs ją, apnuogins, valgys jos kūną ir sunaikins ją ugnimi.*»

16 eilutė skelbia būsimo 18 skyriaus programą. Jis patvirtina „dešimties ragų“ apsvertimą ir žvėris“, kuris ją palaikęs ir pritaręs galiausiai sunaikina „prostitutę“. Primenu, kad „žvėris“ yra pilietinių ir religinių jėgų susivienijimo režimas ir kad šiame kontekste jis žymi oficialiai protestantiškos Amerikos tautos ir katalikų bei protestantiškų Europos tautų galią, o „prostitutė“ reiškia dvasininkija, tai yra katalikų religinės galios mokymo autoritetai: vienuoliai, kunigai, vyskupai, kardinolai ir popiežius. Taigi, atvirksčiai, katalikiškos Europos tautos ir protestantiškos Amerikos tautos, dvi romėnų melo aukos, stoja prieš Romos popiežiaus katalikybės dvasininkus. Ir jie „praris ją ugnimi“, kai per savo šlovingą įsikišimą Jėzus nugriauš savo velnišką apgaulingą viliojančią kaukę. „Dešimt ragų“ „nuplėšys ją ir apnuogins“, nes ji gyveno prabangiai, ji bus nurengta, o kadangi apsirengė šventumo išvaizda, ji irgi pasirodys „nuoga“, apimta dvasinės gėdos, be jokių dangiškasis teisumas jį aprengti. Tikslumas „jie valgys jo mėsą“ išreiškia kruviną jo bausmės žiaurumą. Ši eilutė patvirtina Apr 14:18–20 „derliaus“ temą: Vargas rūstybės vynuogėms!

17 eilutė: „*Nes Dievas idėjo į jų širdis, kad jie vykdytų jo tikslą ir vieną tikslą, ir atiduotų savo karalystę žvėriui, kol išsipildys Dievo žodžiai.*»

17 eilutė su nuosprendžiu mums atskleidžia svarbią dangiškojo Dievo mintį, kurią žmonės neteisingai niekina ar su jais elgiasi abejingai. Dievas čia primygtinai reikalauja, kad jo išrinktieji būtų įsitikinę, jog jis yra vienintelis „siaubingo žaidimo“, kuris bus įgyvendintas numatytu laiku, meistras. Programą sukūrė ne velnias, o pats Dievas. Viskas, ką jis paskelbė savo didžiajame ir didingame Apreiškime apie Danielių ir Apreiškimą, arba jau atlikta, arba dar turi būti atlikta. Ir kadangi „daikto pabaiga geresnė už pradžių“, pagal Ecc.7:8, Dievas taikosi į mus, šis paskutinis ištikimybės išbandymas atskirs mus nuo netikrų krikščionių ir padarys mus vertus įžengti į jo dangiškąją amžinybę po to.

III pasaulinio karo branduolinis sunaikinimas. Todėl belieka su pasitikėjimu laukti, nes viskas, kas bus sutvarkyta žemėje, yra paties Dievo sukurtas „projektas“. Ir jei Dievas yra už mus, kas bus prieš mus, jei ne tie, kurių žudikiški „planai“ atsisuks prieš juos?

reiškia „kol išsipildys Dievo žodžiai“? Dvasia nurodo galutinį likimą, skirtą popiežiaus „mažajam ragui“, kaip jau buvo išpranašauta Dan.7:11: „Tada pažvelgiau į jžūlius žodžius, kuriuos ragas kalbėjo; ir kol aš žiūrėjau, gyvūnas buvo nužudytas, o jo kūnas buvo sunaikintas, pristatytas į ugnį sudeginti“; Dan.7:26: „Tuomet ateis teismas, ir jo valdžia bus iš jo atimta, ji bus sunaikinta ir sunaikinta amžiams“; ir Dan.8:25: „Dėl jo klestėjimo ir jo gudrybių sėkmės jo širdyje bus išdidumas ir jis sunaikins daugelį taikiai gyvenusių ir sukils prieš vadų viršininką; bet jis bus sulaužytas be jokios rankos pastangų. Kiti „Dievo žodžiai“ apie Romos pabaigą bus pateikti Apr. 18, 19 ir 20.

18 eilutė: „Ir ta moteris, kurią matei, yra didysis miestas, viešpataujantis žemės karaliams. »

18 eilutė mums pateikia įtikinamiausią įrodymą, kad „didysis miestas“ iš tikrųjų yra Roma. Supraskime tai, angelas kalba asmeniškai su Jonu. Be to, sakydamas jam: „Ir ta moteris, kurią tu matei, yra didysis miestas, valdantis žemės karalius“, Jonas verčia suprasti, kad angelas kalba apie Romą, „septynių kalvų miestą“, kuri savo laiku imperiškai dominavo visose didžiulės kolonijinės imperijos skirtingose karalystėse. Imperatorišku aspektu ji jau turi „žemės karalių karalių“ ir išsaugos ją popiežiaus dominavimo srityje.

Šiame 17 skyriuje, matote, Dievas sutelkė savo apreiškimus, leidžiančius mums tiksliai identifikuoti „prostitūtą“, jo krikščionių „amžių tragedijos“ priešą. Taigi jis suteikia skaičiui 17 autentišką savo sprendimo prasmę. Būtent šis pastebėjimas paskatino mane vertinti 17-osios nuodėmės įkūrimo ^{šimtmečio sukaktį}, kuri yra 321 m. kovo 7 d. (oficiali data, bet Dievui 320 m.) Saulės diena, kurią patyrėme šiais 2020 m. kuri dabar praėjo. Matome, kad Dievas iš tiesų jį pažymėjo precedento neturinčiu prakeikimu krikščioniškosios eros istorijoje (Covid-19), kuris sukėlė pasaulinę ekonominę žlugimą, pražūtingesnę nei Antrasis pasaulinis karas. Kiti dieviškojo teisingo teismo prakeikimai ateina paskui, mes juos atrasime kiekvieną dieną.

Apreiškimo 18: paleistuvė gauna savo bausmę

Atskleidus detales, leidžiančias nustatyti prostitutės tapatybę, 18 skyrius nuves mus į ypatingą „Armagedono mūšio“ pabaigos kontekstą. Jo turinį

atskleidžia žodžiai: „ *didžiojo Babilono, žemės paleistuvės motinos, baismės valanda* “; kruvino „ *derliaus* “ metas .

1 eilutė: „ *Po to pamačiau kitą angelą, nusileidžiantį iš dangaus, turintį didelę valdžią. ir žemė buvo apšviesta Jo šlovės.* »

Didžiulį valdžią turintis angelas yra Dievo pusėje, tiesą sakant, paties Dievo. Mykolas, angelų vadas, yra kitas vardas, kurį Jėzus Kristus nešiojo danguje prieš savo žemiškąją tarnystę. Būtent šiuo vardu ir šventųjų angelų jam pripažintu autoritetu jis po pergalės ant kryžiaus išvarė iš dangaus velnią ir jo demonus. Todėl šiais dviem vardais jis grįžta į žemę Tėvo šlovėje, kad atitrauktų nuo jos savo brangius išrinktuosius; brangūs, nes jie yra ištikimi ir ši patikrinta ištikimybė buvo įrodyta. Būtent šiame kontekste jis savo ištikimybe pagerbia tuos, kurie išmintingai pakluso, suteikdami jam „ *šlovę* “, kurios jis reikalavo nuo 1844 m. pagal Apr. 14:7. Laikydami šabo, jo išrinktieji šlovino jį kaip Dievą kūrėją, kurį jis vienintelis teisėtai turi nuo pat dangiškojo ir žemiškojo gyvenimo sukūrimo.

2 eilutė: „ *Jis šaukė garsiu balsu, sakydamas: „Didysis Babilonas griuvo, ji žuvo! Ji tapo demonų buveine, kiekvienos nešvarios dvasios urvu, kiekvieno nešvaraus ir neapykantos paukščio urvu.* .

" *Ji griuvo, griuvo, didysis Babilonas!* “. Šioje 2 eilutėje randame citatą iš Apr. 14:8, tačiau šį kartą ji pasakyta ne pranašišškai, nes jo nuopuolio įrodymai pateikiami išgyvenusiems žmonėms, paskutiniam jos apgaulingos gundančios veiklos momentui. Nukrenta ir Romos popiežiaus Babilono šventumo kaukė. Tiesą sakant, tai yra „ *demonų buveinė, kiekvienos nešvarios dvasios urvas, kiekvieno nešvaraus ir bjaurio paukščio urvas* “ . „ *Paukščio* “ paminėjimas mums primena, kad už žemiškų veiksmų slypi dangiškieji blogųjų angelų įkvėpimai iš Šėtono stovyklos, jų vado ir pirmojo dieviškosios kūrinių maištininko.

3 eilutė: „ *nes visos tautos gėrė jos paleistuvystės rūstybės vyną, žemės karaliai paleistuvauja su ja, o žemės pirkliai praturtėjo jos prabangos galia.* »

„... *nes visos tautos gėrė jo ištvirkavimo pykčio vyną...* “ Religinė agresija atsirado paskatinta Romos katalikų popiežiaus valdžios, kuri, teigdama, kad tarnauja Jėzui Kristui, demonstravo visišką panieką jo elgesio pamokoms. mokė savo mokinius ir apaštalus žemėje. Jėzus pilnas švelnumo, popiežiai pilni rūstybės; Jėzus, nuolankumo pavyzdys, popiežiai, tuštybės ir puikybės modeliai, Jėzus, gyvenantis materialiam skurde, popiežiai, gyvenantys prabangoje ir turtuose. Jėzus išgelbėjo gyvybes, popiežiai neteisingai ir be reikalo nužudė daugybę žmonių gyvybių. Todėl ši Romos popiežiaus katalikiškoji krikščionybė nebuvo panaši į tikėjimą, kurį kaip pavyzdį davė Jėzus. Danieliaus knygoje Dievas pranašavo „ *savo gudrybių sėkmę* “, bet kodėl ši sėkmė buvo pasiekta? Atsakymas paprastas: nes Dievas jam tai davė. Turime prisiminti, kad būtent „ *antrojo trimito* “ baismės pavadinimu, aprašytu Apr. 8:8, jis sukėlė šį žiaurų ir griežtą režimą, kad nubaustų už šabo nusižengimą, atsisakytą nuo 321 m. kovo 7 d. tyrinėk negandas, kurios užklups Izraelį dėl jų neištikimybės Dievo įsakymams, Lev.26:19 Dievas pasakė: „ *Sulaužysiu tavo stiprybės pasididžiavimą, aš gražins tau dangų kaip geležis ir tavo žemę kaip žalvaris* “. Naujojoje sandoroje

popiežiaus režimas buvo pakeltas įvykdyti tuos pačius prakeiksmus. Savo projekte Dievas tuo pat metu yra auka, teisėjas ir vykdytojas, kad patenkintų savo meilės įstatymo ir tobulo teisingumo reikalavimus. Nuo 321 metų šabo nusižengimas žmonijai brangiai kainavo, o tai sumokėjo savo kainą nereikalingais karais ir žudynėmis bei niokojančiomis mirtinomis epidemijomis, kurias sukūrė Dievo kūrėjas. Šioje eilutėje „*ištvirkavimas*“ (arba „*ištvirkimas*“) yra dvasinis ir apibūdina netinkamą religinį elgesį. „*Vynas*“ simbolizuoja jos mokymą, kuris Kristaus vardu išsklaido „*įniršį*“ ir velnišką neapykantą tarp visų žmonių, kurie dėl jos tapo atakų ar agresorių aukomis.

Katalikiškojo mokymo kaltė neturėtų slėpti visos žmonijos kaltės, nes beveik visos jos nepripažįsta Jėzaus Kristaus išaukštintų vertybių. Jei žemės karaliai gėrė „*Babilono*“ „*ištvirkavimo vyną*“ (*ištvirkimą*), tai todėl, kad jos, kaip „*prostitutės*“, vienintelis rūpestis buvo įtikti klientams; tokia taisyklė, klientas turi būti patenkintas, kitaip jis negrįš. O katalikybė iki aukščiausio lygio godumą, iki nusikalstamumo išaukštino ir meilę turtams bei prabangiam gyvenimui. Kaip mokė Jėzus, kaip kaimenė kartu. Nedori ir išdidūs vyrai bet kuriuo atveju būtų prarasti su ja arba be jos. Priminimas: nedorybė į žmogaus gyvenimą pateko per Kainą, savo brolio Abelio žudiką nuo žemiškosios istorijos pradžios. „*Žemės pirkliai praturtėjo jos prabangos galia*“. Tai paaiškina Romos katalikų popiežiaus režimo sėkmę. Žemės pirkliai tiki tik pinigais, jie nėra religiniai fanatikai, bet jei religija juos praturtina, ji tampa priimtina ir net dėkingu partneriu. Galutinis temos kontekstas verčia mane iš esmės nustatyti Amerikos protestantų pirklus, nes žemė dvasiškai žymi protestantų tikėjimą. Nuo XVI^{amžiaus} Šiaurės Amerika, iš esmės protestantiška, priėmė ispanų katalikus, ir nuo to laiko katalikų tikėjimas buvo atstovaujamas kaip protestantų tikėjimas. Šiai šaliai, kurioje svarbus tik „verslas“, religiniai skirtumai nebėra svarbūs. Laimėję malonumą praturtėti, kurį skatino Ženevos reformatorius Jonas Kalvinas, protestantų pirkliai katalikų tikėjime rado praturtėjimo būdus, kurių nepasiūlė pirminė protestantų norma. Protestantų šventyklos tuščios plikomis sienomis, o katalikų bažnyčios yra perkrautos relikvijomis, pagamintomis iš brangių medžiagų, aukso, sidabro, dramblio kaulo, visų medžiagų, išvardytų šioje temoje 12 eilutėje. Todėl katalikų garbinimo turtai Viešpačiui Dievui yra Amerikos protestantų tikėjimo susilpnėjimo paaiškinimas. Doleris, naujoji Mamona, atėjo pakeisti Dievą širdyse, o doktrinų tema prarado bet kokį susidomėjimą. Opozicija egzistuoja, bet tik politine forma.

4 eilutė: „*Ir aš išgirdau kitą balsą iš dangaus, sakantį: „Išeikite iš jos, mano tauta, kad nedalyvautumėte nei jos nuodėmių, nei jos negandų dalis“.*»

4 eilutė primena galutinio atsiskyrimo momentą: „*Išei iš jos tarpo, mano tauta*“; Tai valanda, kai išrinktieji bus paimti į dangų susitikti su Jėzumi. Tai, ką ši eilutė iliustruoja, yra „*derliaus*“ laikas, Apr 14:14-16 tema. Jie yra paimti, nes, kaip nurodyta eilutėje, jie neturi "dalytis" "derliaus". „*„kuri užklups popiežiaus Romą ir jos dvasininkus. Tačiau tekste nurodoma, kad norint būti tarp atimtujų, žmogus neturi būti „dalyvavęs jo nuodėmėse“.* Kadangi pagrindinė nuodėmė yra sėkmadienio poilsis, „*žvėries ženklas*“, kurį katalikai ir protestantai pagerbė paskutiniame tikėjimo išbandyme, šių dviejų pagrindinių religinių grupių tikintieji negali dalyvauti išrinktujų paėmimo. **Poreikis „Išėti iš Babilono“ yra nuolatinis**

, tačiau šioje eilutėje Dvasia nukreipta į momentą, kai atsiranda paskutinė galimybė paklusti šiam Dievo įsakymui, nes sekmadienio įstatymo skelbimas žymi malonės laiko pabaigą. Šis skelbimas skatina visus, išgyvenusius „*šeštąją trimitą*“ (Trečiąją pasaulinį karą), suvokimą, kuris suteikia jiems galimybę rinktis, stebint Dievo kūrėjui.

5 eilutė: „*Jos nuodėmės susikaupė danguje, ir Dievas atsiminė jos kaltes.*

»

Jo žodžiais, Dvasia siūlo „Babelio bokšto“, kurio pavadinimas kilęs iš „Babilono“, įvaizdį. Nuo 321 ir 538 m. Roma, „*didysis miestas*“, kuriame „*prostitutė*“ turi savo „*sostą*“, jos „šventąją“ popiežiaus vietą nuo 538 m., padaugino savo nuodėmes Dievui. Iš dangaus jis 1709 metus (nuo 321 m.) skaičiavo ir rašė savo kauptas nuodėmes. Šlovingu sugrįžimu Jėzus demaskavo popiežiaus režimą, o Romai ir jos netikram šventumui atėjo laikas sumokėti už jų nusikaltimus.

6 eilutė: „*Atmokėk jai tiek, kiek ji sumokėjo, ir atlygink dvigubai pagal jos darbus. Į puodelį, kur ji supylė, supilkite ją dvigubai.* »

Vykstant Rev.14 temoms, *po derliaus nuėmimo* ateina *derlius*. Ir būtent į nedoriausias katalikybės ir protestantų katalikybės melo aukas Dievas kreipiasi savo žodžiais: „*Mokėk jai, kiek ji sumokėjo, ir grąžink jai dvigubai pagal jos darbus*“. Iš istorijos prisimename, kad jo darbai buvo jo inkvizicinių teismų kuolai ir kankinimai. Dėl tokio likimo katalikų tikybos mokytojai, jei įmanoma, patirs dvigubai daugiau. Ta pati žinutė kartojasi formoje: „*Į puodelį, kur ji išpylė, supilkite du kartus*“. Geriamosios taurės atvaizdą Jėzus naudojo apibūdinamas kankinimus, kuriuos jo kūnas turės patirti iki paskutinės agonijos ant kryžiaus, kurį jau pastatė Roma, Golgotos kalno papėdėje. Taip Jėzus primena, kad katalikų tikėjimas rodė žiaurią panieką kančioms, kurias jis sutiko iškęsti, todėl atėjo jo eilė jas patirti. Sena patarlė šiuo metu įgaus visą savo vertę: niekada nedaryk kitiems to, ko nenorėtum, kad kiti darytų tau. Šiuo veiksmu Dievas įvykdo keršto įstatymą: akis už akį, dantis už dantį; visiškai teisingas įstatymas, kuriuo jis pasiliko individualų naudojimą. Tačiau kolektyviniu lygmeniu jį taikyti buvo leista žmonėms, kurie vis dėlto tai pasmerkė, manydami, kad jie gali būti teisingesni ir geresni už Dievą. Pasekmė pražūtinga, blogis ir jo maištaujanti dvasia pablogino krikščioniškos kilmės Vakarų tautas ir jas dominavo.

Apr 17:5: „*Didysis Babilonas*“, „*ištvirkėlis*“, „*laikė auksinę taurę, pilną savo bjaurybių*“. Šis paaiškinimas nukreiptas į jo religinę veiklą ir ypatingą Eucharistijos taurės naudojimą. Jo nepagarba šiai šventai apeigai, kurią mokė ir pašventino Jėzus Kristus, pelnė jam tokią pat ypatingą bausmę. Meilės Dievas užleidžia vietą teisingumo Dievui, o mintis apie jo teismą aiškiai atskleidžiama žmonėms.

7 eilutė: „*Kiek ji šlovino save ir pasinėrė į prabangą, tiek kankinkite ir gedėkite. Nes ji sako savo širdyje: Aš sėdžiu kaip karalienė, nesu našlė ir nematysiu gedulo!* »

7 eilutėje Dvasia pabrėžia gyvenimo ir mirties priešpriešą. Mirties nelaimės nepaliestas gyvenimas linksmas, nerūpestingas, lengvabūdiškas, ieškantis naujų malonumų. Popiežius Romos „Babilonas“ siekė turtų, kurie perka prabangų gyvenimą. Ir norėdama jį gauti iš galingųjų ir karalių, ji naudojo ir

tebenaudoja Jėzaus Kristaus vardą, kad parduotų nuodėmių atleidimą kaip „atlaidus“. Tai detalė, kuri labai sveria Dievo teismo svarstyklės, dėl kurių ji dabar turi išpirkti psichologiškai ir fiziškai. Priekaištas dėl šio turto ir prabangos kyla dėl to, kad Jėzus ir jo apaštalai gyveno prastai, tenkinosi tuo, kas buvo būtina. Todėl „*kankinimas*“ ir „*gedulas*“ pakeičia Romos popiežiaus katalikų dvasininkų „*turtus ir prabangą*“.

Per savo apgaulingą veiklą Babilonas pasakė savo širdyje: „*Aš sėdžiu kaip karalienė*“; kuris patvirtina „*jo karalystę virš žemės karalių*“ iš Apr.17:18. Ir pagal Apr.2:7 ir 20, jo „*sostas*“ yra Vatikane (vaticinate = pranašauti), Romoje. „*Aš nesu našlė*“; jos vyras Kristus, kurio žmona ji teigia esanti, gyvas. „*Ir aš nepamatysiu gedulo*“. Už Bažnyčios ribų nėra išganymo, sakė ji visiems savo priešininkams. Ji tai kartojo tiek, kad galiausiai patikėjo. Ir ji tikrai įsitikinusi, kad jos viešpatavimas tęsis amžinai. Ar nuo tada, kai ji ten gyveno, Romai nebuvo suteiktas „amžinojo miesto“ pavadinimas? Be to, remiama Vakarų pasaulio galių, ji turėjo rimtų priežasčių manyti, kad ji yra žmogiškai neliečiama ir nepažeidžiama. Ji taip pat nebijojo Dievo galios, nes teigė, kad tarnauja jam ir atstovauja jam žemėje.

8 eilutė: „*Dėl to vieną dieną ateis jos negandos: mirtis, gedulas ir badas, ir ji bus sunaikinta ugnimi. Nes galingas yra Viešpats Dievas, kuris ją teis.*»

Ši eilutė užbaigia visas jo iliuzijas: „*dėl to per vieną dieną*“; ta, kur Jėzus grįš šlovėje, „*ateis jo negandos*“ arba Dievo bausmė; „*mirtis, gedulas ir badas*“ iš tikrųjų viskas vyksta priešinga tvarka. Mes nemirštame iš bado per vieną dieną, todėl pirmiausia dvasinis „*badas*“ yra gyvybės duonos praradimas, kuris yra krikščionių religinio tikėjimo pagrindas. Tada „*gedulas*“ dėvi artimų žmonių, su kuriais siejame šeimyninius jausmus, mirtį. Ir galiausiai „*mirtis*“ išstinka kaltą nusidėjėlį, nes „*atpildas už nuodėmę yra mirtis*“, pagal Rom.6:23. „*Ir jį sudegins ugnis*“, – sakoma Danieliaus ir Apreiškimo knygoje. **Ji pati neteisingai sudegino ant jos laužų tiek daug būtybių, kad dėl tobulo dieviškojo teisingumo ji pati turėtų žūti ugnyje.** „*Nes galingas yra Viešpats, kuris ją teis*“; katalikų tikėjimas savo gundančios veiklos metu garbino Mariją, Jėzaus motiną, kuri pasirodė tik mažo vaiko pavidalu, kurį laikė ant rankų. Šis aspektas patiko žmogaus protui, linkusiam į sentimentalumą. Moteris, dar geriau, motina, kokia nuramino religija! Bet tai tiesos valanda, ir Kristus, kuris ją nuteisė, ką tik pasirodė Visagalio Dievo šlovėje; ir ši dieviškoji Jėzaus Kristaus galia, kuri ją demaskavo, ją sunaikina, atiduodama kerštingam apgautų aukų pykčiui.

9 eilutė: „*Ir visi žemės karaliai, kurie kartu su ja elgiasi ištvirkaujant ir pasipuošę, verks ir raudos dėl jos, matydami jos degančius dūmus.*»

žemės karalių, pasidavusių paleistuvystei ir prabangai“, elgesys. Tai yra karaliai, prezidentai, diktatoriai, visi tautų lyderiai, kurie skatino katalikų tikėjimo sėkmę ir aktyvumą ir kurie paskutiniame išbandyme patvirtino sprendimą nužudyti šabo laikytojus. Jie „*verks ir verks dėl jos, pamatę jos degančius dūmus*“. Akivaizdu, kad žemės karaliai mato, kad padėtis jiems slysta. Jie niekam nebevadovauja ir tik pastebi apgautų aukų uždegtą Romos ugnį, dieviškojo keršto įrankius. Jų ašaros ir dejonės pateisinamos tuo, kad pasaulio vertybės, atvedusios juos į aukščiausią galią, staiga žlunga.

10 eilutė: „ Stovėdami nuošalyje, bijodami jo kančių, jie sakys: vargas! Vargas! Didysis miestas, Babilonas, galingas miestas! Per vieną valandą atėjo jūsų sprendimas! »

„Amžinasis miestas“ miršta, dega, o žemės karaliai lieka atokiau nuo Romos. Dabar jie bijo dalytis jo likimu. Tai, kas vyksta, **jiems yra didžiulė nelaimė** : „ Nelaimė! Vargas! Didysis miestas, Babilonas , vargas kartojasi du kartus kaip: „ Ji puolė, ji griuvo, Didysis Babilonas “. " Galingas miestas!" » ; tokia galinga, kad ji valdė pasaulį per savo įtaką krikščionių tautų lyderiams; kaip tik dėl šios Dievo pasmerktos sąsajos karalius Liudvikas XVI ir jo žmona austrė Marija Antuanetė užlipo ant giljotinos pastolių, taip pat jų šalininkai, „didžiojo suspaudimo“ aukos, kaip tai paskelbė Dvasia. 2:22-23. „ Per valandą atėjo tavo sprendimas! » ; Jėzaus sugrįžimas žymi pasaulio pabaigos laiką. Paskutinis išbandymas pažymėjo simbolinę „ valandą “, išpranašavę Apr.3:10, tačiau to pakaks, kad Jėzus Kristus pasirodys, kad visa esama situacija pasikeis, ir šį kartą „ valanda “ tiesiogine prasme bus pakanka, kad būtų pasiektas šis stulbinantis pokytis.

11 eilutė: „ Ir žemės pirkliai verkia ir gedi dėl jos, nes niekas nebeperka jų krovinių “ .

Dvasia šį kartą taikosi į „ žemės pirklius “, ypač į amerikietišką prekybinę dvasią, kurią priėmė išgyvenusieji visoje žemėje, kaip buvo minėta ankstesniame 17 skyriuje. Jie irgi „ verkia ir dejuoja dėl jos, nes jų krovinių niekas nebeperka ; ...“. Ši eilutė pabrėžia protestantų meilės katalikų tikėjimui, dėl kurio jis gedi, kaltę , taigi liudija jų asmeninį prisirišimą prie jo iš ekonominių interesų. Tada, absoliučiai priešingai, reformacijos darbą Dievas iškėlė pasmerkti Romos popiežiaus katalikų kaltę ir atkurti suprastas tiesas; ką savo laikais darė tikrieji reformatoriai, tokie kaip Pierre'as Valdo, Johnas Wicleffas ir Martinas Liuteris. Prekybininkai taip pat su liūdesiu mato, kaip jiems akyse griūva jų mėgstamos vertybės, nes jie gyvena tik tam, kad galėtų praturtėti savo komercine veikla; verslas apibendrina jų egzistavimo džiaugsmus.

12 eilutė: „ Krovinius iš aukso, sidabro, brangakmenių, perlų, plono lino, violetinės, šilko, raudonos, visų rūšių saldaus medžio, visų rūšių daiktų, dramblio kaulo, visų rūšių daiktų pagamintas iš labai brangios medienos, žalvario, geležies ir marmuro ,

Prieš išvardindamas įvairių medžiagų, kuri yra Romos katalikų stabmeldiškos religijos pagrindas, primenu šį konkretų tikrojo tikėjimo, kurio mokė Jėzus Kristus, tašką. Jis pasakė samarietei: „ Moterie, – tarė jai Jėzus, – patikėk manimi, ateina valanda, kai nei ant šio kalno, nei Jeruzalėje negarbinsi Tėvo. Tu dievini tai, ko nežinai; mes garbiname tai, ką žinome, **nes išgelbėjimas ateina iš žydų** . Bet ateina ir jau atėjo valanda, kai tikrieji garbintojai garbins Tėvą dvasia ir tiesa. nes tai yra garbintojai, kurių reikalauja Tėvas. Dievas yra Dvasia, ir tie, kurie jį garbina, **turi jį garbinti dvasia ir tiesa** . (Jono 4:21-23). Taigi tikram tikėjimui nereikia jokių medžiagų ar medžiagos, nes jis remiasi tik proto būseną. Vadinasi, šis tikras tikėjimas mažai domina godų ir vagių pasaulį, nes jis neturtina nieko, išskyrus dvasiškai išrinktuosius. Išrinktieji garbina Dievą dvasia, vadinasi, savo mintimis, bet ir **iš tikrųjų** , o tai reiškia, kad jų mintys turi būti grįstos Dievo nurodytu standartu. Viskas, kas nepatenka į šį standartą, yra

stabmeldiškos pagonybės forma, kai tikrasis Dievas tarnaujamas kaip stabas. Per savo užkariavimus respublikonų Roma perėmė nugalėtų šalių religijas. Ir daugelis jos religinių dogmų buvo graikų kilmės – pirmoji didžioji antikos civilizacija. Mūsų eroje, popiežiaus pavidalu, mes randame visą šį paveldą sujungtą su naujaisiais „krikščioniškaisiais“ „šventaisiais“, pradedant nuo 12 Viešpaties apaštalų. Tačiau nuėjęs taip toli, kad nuslopino antrąjį Dievo įsakymą, smerkiantį šią stabmeldišką praktiką, katalikų tikėjimas įamžina raižytų, tapytų atvaizdų garbinimą arba demoniškus regėjimus. Todėl jos kultų apeigose randame šiuos raižytus stabus, kuriems formuoti reikia medžiagų; medžiagos, kurių sąrašą pats Dievas pateikia: „...; ... *kroviniai iš aukso, sidabro, brangakmenių, perlų, plono lino, purpurinės, šilko, raudonos spalvos, visų rūšių saldžiosios medienos, visų rūšių dramblio kaulo, visų rūšių daiktų, pagamintų iš labai brangios medienos, žalvario, geležies ir marmuro...* “. „ *Auksas, sidabras, brangakmeniai ir brangūs daiktai* “ „ *pagerbkite tvirtovių dievą* “ popiežiaus karaliaus Dan.11:38. Toliau „ *purpurinė ir raudona* “ aprenkia *paleistuvę Babiloną Didįjį* Apr.17:4; „ *Auksas, brangakmeniai ir perlai* “ yra jos *papuošalai* ; „ *Puba skalbiniai* “ reiškia jo reikalavimą į šventumą, pagal Apr 19:8: „ *Nes ploni linai yra teisūs šventųjų darbai* “. Kitos nurodytos medžiagos yra tos, iš kurių ji pagamino savo drožinius stabus. Šios prabangios medžiagos išreiškia aukštą stabmeldiško katalikų garbintojo atsidavimo lygį.

13 eilutė: „ *cinamonas, prieskoniai, kvepalai, mira, smilkalai, vynas, aliejus, smulkūs miltai, kviečiai, jaučiai, avys, arkliai, kovos vežimai, kūnai ir žmonių sielos.* »

„ *Kvepalai, miros, smilkalų, vyno ir aliejaus* “, – cituojama jos religinės apeigos. Kiti dalykai yra maistinės medžiagos ir gėrybės, kurios užsimena apie Saliamono, Dovydo sūnaus, pirmosios Dievui pastatytos šventyklos statytojo, viešpatavimą pagal 1 Karalių 4:20–28. Tokiu būdu Dvasia smerkia jo bandymą neteisėtu. atkartoti " *Dievo šventyklos* " statybą , kurią ji " *piktžodžiauja* " Apr.13:6 ir kurią " *nuverčia* " Dan.8:11. Galutinis eilėraščio tikslumas, susijęs su „ *žmonių kūnais ir sielomis* “, smerkia jos bendradarbiavimą su monarchais, su kuriais ji neteisėtai dalijasi laikinąja valdžia. Kristaus vardu ji religiniu požiūriu pateisino bjaurius veiksmus, tokius kaip vergija, kankinimai ir Dievo kūrinių žudymas; kažkas, ką Dievas pasilieka sau religinėje srityje; Tai tiek, kad jis apibendrina savo veiksmus taip: „ *Joje buvo rastas visų žemėje nužudytųjų kraujas* “, 18 šio skyriaus 18 eilutėje. Cituodamas „ *žmonių sielas* “, Dievas priskiria jam „ *sielų* “ praradimas, perduotas velniui dėl jo veiklos ir klaidingų religinių pretenzijų.

Priminimas : Biblijoje ir dieviškoje mintyje žodis „ *siela* “ reiškia asmenį visais jo aspektais, jo fizinį kūną ir psichinę ar psichinę mintį, jo intelektą ir jausmus. Teorija, kuri „ *sielą* “ pristato kaip gyvybės elementą, kuris mirties metu atsiskiria nuo kūno ir jį išgyvena, yra grynai graikų pagoniškos kilmės. Senojoje sandoroje Dievas sutapatina „ *sielą* su savo žmonių ar gyvūnų tvarinių krauju“: Kunigų 17:14: „ *Nes kiekvieno kūno siela yra jos kraujas, esantis joje. Todėl aš sakiau izraelitams: 'Nevalgykite jokio kūno kraujo. nes kiekvieno kūno siela yra jos kraujas . Kas ją valgo, bus sunaikintas.* “. Taigi jis laikosi priešingo požiūrio į būsimas graikų teorijas ir rengia biblinį paradą prieš filosofines mintis, kurios

gims tarp pagonių tautų. Žmonių ir gyvūnų gyvenimas priklauso nuo kraujo veikimo. Išsiliejęs ar suteptas uždusęs kraujas nebetiekia deguonimi fizinio kūno elementams, įskaitant smegenis, minties atramą. Ir jei pastarasis nėra prisotintas deguonimi, mąstymo principas sustoja ir po šios paskutinės stadijos nieko gyvo nelieka; jei ne prisiminimas apie mirusios „*sielos*“ sudėtį amžinojoje Dievo mintyje, atsižvelgiant į jo būsimą „prisikėlimą“, kada jis ją „atgaivins“ arba kada „prikels vėl“, pagal bylą, dėl amžinojo gyvenimo arba dėl galutinio „*antrosios mirties*“ sunaikinimo.

14 eilutė: „*Vaisiai, kurių troško tavo siela, toli nuo tavęs. ir viskas, kas gležna ir gražu, dingsta, ir daugiau jų neberasite.*»

Patvirtindama tai, kas buvo paaiškinta ankstesnėje eilutėje, Dvasia priskiria popiežiaus Romos „*geismus*“ jos „*sielai*“, viliojančiai ir apgaulingai asmenybei. Katalikų tikėjimas, graikų filosofijos paveldėtojas, pirmasis uždavė klausimą apie sielos priskyrimą gyvūnams ir žmonėms, atrastiems naujose žemėse. Tiesą sakant, klausimas turi savo atsakymą; jis grindžiamas tinkamo pagalbinio veiksmožodžio parinkimu: žmogus neturi **sielos**, nes jis **yra** siela.

Dvasia apibendrina tikrosios mirties pasekmes, kurias Jis nustatė ir apreiškė Ecc.9:5-6-10. Šios detalės naujojo aljanso raštuose nebus atnaujinamos. Todėl matome, kaip svarbu studijuoti visą Bibliją. Sunaikintas „*Babilonas*“ amžiams „praras“ „*vaisius, kurių troško jos siela*“ ir „*visus subtilius ir didingus dalykus*“, kuriuos ji vertino ir kurių siekė. Tačiau Dvasia taip pat nurodo: „*už jus*“; nes išrinktieji, skirtingai nei ji, galės amžinai vertinti stebuklus, kuriais Dievas dalinsis su jais.

15 eilutė: „*Jo praturtėję prekeiviai, bijodami jo kančių, laikysis toli; jie verks ir raudos*“ ,

15–19 eilutėse Dvasia nukreipta į „*pirklius, kurie jos praturtėjo*“. Pakartojimai atskleidžia tris kartus šiame skyriuje kartojamo posakio „*per vieną valandą*“ akcentavimą, taip pat šauksmą „*Vargas! Vargas!*“. Skaičius 3 simbolizuoja tobulumą. Todėl Dievas primygtinai reikalauja patvirtinti neatšaukiamą pranašiško skelbimo pobūdį; ši bausmė bus įvykdyta visu savo dievišku tobulumu. Šauksmas: „*Vargas! Vargas!*“, kurį paleido prekeiviai, atkartoja jos išrinktųjų įspėjimą šauksmą Apr 14:8: „*Ji nukrito! Ji nukrito! Didysis Babilonas*“. Šie pirkliai iš tolo stebi jo sunaikinimą, „*bijodami jo kančių*“. Ir jie teisūs bijoti šio teisingo gyvojo Dievo rūstybės vaisiaus, nes apgailestaudami dėl jo sunaikinimo jie atsiduria jo stovykloje, o savo ruožtu bus sunaikinti nepaguodžiamų religinės apgaulės aukų žudikiško žmogiško pykčio. Ši eilutė leidžia suvokti didžiulę komercinių interesų atsakomybę už Romos katalikų bažnyčios sėkmę. „*Prekybininkai*“ palaikė prostitutę ir jos pačius blogiausių žiaurių ir despotiškų sprendimų, vien dėl apetito finansiškai ir materialiai praturtėti. Jie užmerkė akis prieš visus jo labai bjaurius išnaudojimus ir nusipelno pasidalinti jo galutiniu likimu. Istorinis pavyzdys susijęs su paryžiečiais, kurie nuo reformacijos pradžios karaliaus Pranciškaus I laikais¹¹ po jo laikėsi katalikų tikėjimo prieš reformatų tikėjimą.

16 eilutė: „*Ir sakys: vargas! Vargas! Didysis miestas, kuris buvo aprengtas plonais skalbiniais, purpurine ir raudona spalva, papuoštas auksu, brangakmeniais ir perlais! Per vieną valandą buvo sunaikinta tiek turto!*»

Ši eilutė patvirtina tikslą; „*Didysis Babilonas, aprengtas plonais drobiniais, purpuriniais ir raudonais*“; karalių apsiaustų spalvos, nes būtent dėl šios priežasties tyčiojasi romėnų kariai Jėzaus pečius dengė „purpuriniu“ *apsiaustu*. Jie neįsivaizdavo prasmės, kurią Dievas suteikė jų veiksmams: kaip atgailaujanti auka, Jėzus tapo savo išrinktųjų nuodėmių nešėjas, pažymėtas šiomis spalvomis – *tamsiai raudona arba purpurine*, pagal Iz.1:18. „*Vienos valandos*“ pakaks sunaikinti Romą, jos popiežių ir dvasininkus, po to, kai šlovėje sugrįš Jėzus Kristus, kuris ateina užkirsti kelią jo išrinktųjų mirčiai. Šiame paskutiniame išbandyme jų ištikimybė padarys viską, kad suprastume, kodėl Dievas ypač reikalauja stiprinti jų tikėjimą ir absoliutų pasitikėjimą, kurį jie turi priprasti prie Juo. Ilgą laiką žmogus galėjo būti įsitikinęs, kad toks sunaikinimas „*per vieną valandą*“ buvo stebuklas, todėl tiesioginis Dievo įsikišimas, kaip Sodomos ir Gomoros atveju. Mūsų laikais, kai žmogus įvaldė branduolinę ugnį, tai mažiau stebina.

17 eilutė: „*Ir visi lakūnai, visi, kurie plaukia į šią vietą, jūreiviai ir visi, kurie dirba jūroje, stovėjo toli*“.

Ši eilutė ypač skirta „*tiems, kurie išnaudoja jūrą, lakūnams, jūreiviams, kurie plaukia į šią vietą, visi laikomi toli*“. Pasinaudojus karalių troškimu praturtėti, praturtėjo ir pati popiežiaus bažnyčia. Ji palaikė ir pateisino žmonėms nežinomų žemių užkariavimą iki pat jų atradimo, kai jos tarnai katalikai įvykdė siaubingas gyventojų žudynes Jėzaus Kristaus vardu. Tai daugiausia buvo Pietų Amerikos atvejais ir kruvinos generolo Corteso vadovaujamos ekspedicijos. Iš šių teritorijų išgautas auksas grįžo į Europą, kad praturtintų katalikų karalius ir bendrininkaujančią popiežystę. Be to, jūrinio aspekto akcentavimas primena, kad būtent kaip „*iš jūros kylančio žvėries*“ režimas buvo sustiprintas jo ryšys su „*jūreiviais*“, siekiant jų bendro praturtėjimo.

18 eilutė: „*Ir jie šaukė, pamatę jo degimo dūmus: „Koks miestas panašus į didįjį miestą? »*

„*Kuris miestas buvo panašus į didįjį miestą? »* šaukia jūreiviai, pamatę „*jo liepsnos dūmus*“. Atsakymas greitas ir paprastas: jokie. Nes joks miestas nesukoncentravo tiek valdžios, civilinis kaip imperatoriškasis miestas, tada religingas nuo 538 m. Katalikybė buvo eksportuojama į visas planetos žemes, išskyrus Rusiją, kur Rytų ortodoksų tikėjimas ją atmetė. Jį pasveikinusį Kiniją taip pat kovojo ir jį persekiojo. Tačiau šiandien ji vis dar dominuoja visuose Vakaruose ir Amerikos, Afrikos ir Australijos apylinkėse. Tai pirmoji religinė turistinė vieta pasaulyje, pritraukianti lankytojus iš viso pasaulio. Vieni atvyksta pažiūrėti „senovinių griuvėsių“, kiti – apžiūrėti vietas, kur gyvena popiežius ir jo kardinolai.

19 eilutė: „*Jie mėtė dulkes ant savo galvų, verkė, liūdėjo, šaukė ir tarė: „Vargas! Vargas! Didysis miestas, kuriame visi, kurie turėjo laivus jūroje, praturtėjo savo turtingumu, buvo sunaikintas per vieną valandą! »*

Tai jau trečias pakartojimas, kuriame sujungiami visi ankstesni posakiai, taip pat paaiškinimas „*per valandą buvo sunaikintas*“. „*Puikus miestas, kuriame visi, turintys laivų jūroje, praturtėjo dėl jo turtingumo*“. Kaltinimas tampa labai aiškus, iš tiesų dėl popiežiaus režimo gausos jūrų laivų savininkai praturtėjo atgabendami į Romą pasaulio turtus. Roma praturtėja dalindamasi savo oponentų,

kuriuos nužudė jos amžinas sąjungininkas, civilinė monarchinė valdžia, ginkluotas sparnas, nuosavybe. Kaip istorinį pavyzdį galime paminėti „tamplierių“, kurių turtas buvo padalintas tarp Philippe'o Le Belo karūnos ir Romos katalikų dvasininkijos, mirtį. Vėliau taip bus ir „protestantams“.

20 eilutė: „ *Dangus, džiaukis ja! Ir jūs, šventieji, apaštalai ir pranašai, džiaukitės! Nes Dievas padarė tau teisingą, ją teisdamas.* »

Dvasia kviečia dangaus gyventojus ir tikruosius žemės šventuosius, apaštalus ir pranašus, džiaugtis Romos Babilono sunaikinimu. Todėl džiaugsmas bus proporcingas skausmams ir kančioms, kurias ji patyrė ar norėjo priversti Tiesos Dievo tarnus išverti, atsižvelgiant į paskutinius išrinktuosius, ištikimus pašventintam šabui.

21 eilutė: „ *Tada galingas angelas paėmė akmenį, panašų į didžiulį girnų akmenį, ir įmetė jį į jūrą, sakdamas: „Taip bus sugriautas didysis miestas Babilonas ir daugiau jo neberastas“.* »

Romos palyginimas su „ *akmeniu* “ siūlo tris idėjas. Pirma, popiežija konkuruoja su Jėzumi Kristumi, kurį patį simbolizuoja „ *akmuo* “ Dan.2:34: „ *Tu žiūrėjai, kai akmuo atsilaisvino be jokios rankos pagalbos ir trenkėsi į geležines bei molio kojas. atvaizdą ir sulaužė juos į gabalus.* » Kitos Biblijos eilutės taip pat priskiria jam šį „ *akmens* “ simbolį Zak.4:7; „ *pagrindinis kampas* “ Ps. 118:22; Mat.21:42; ir Act.4:11: „ **Jėzus yra akmuo, kurį atmetėte, kuris statote ir kuris tapo kampo viršūne** “. Antroji mintis yra aliuzija į popiežiaus pretenziją įpėdiniu apaštala „ *Petrą* “; pagrindinė „ *jo įmonių sėkmės ir jo gudrybių sėkmės* “ priežastis, ką Dievas pasmerkė Dan.8:25. Taip yra tuo labiau, kad apaštalas Petras niekada nebuvo krikščionių bažnyčios galva, nes šis titulas priklauso pačiam Jėzui Kristui. Todėl popiežiaus „ *apgaulė* “ taip pat yra „ *melas* “. Trečias pasiūlymas yra susijęs su popiežiaus religinės tvirtovės pavadinimu, jos prestižine bazilika, pavadinta „Šventasis Petras iš Romos“, kurios labai brangios statybos paskatino parduoti „atlaidus“, o tai demaskavo reformacijos vienuolio Martyno Liuterio akys. Šis paaiškinimas išlieka glaudžiai susijęs su antrąja idėja. Vatikano vieta tarnavo kaip kapinės, tačiau numanomas Viešpaties apaštalo Petro kapas iš tikrųjų buvo „Simono Petro mago“, gyvatės dievo Eskulapijaus garbintojas ir kunigas.

Grįžtant prie mūsų dienų, Dvasia pranašauja prieš romėnų „ *Babiloną* “. Jo būsimą sunaikinimą jis lygina su „ *didžiojo girnapo* “ iš „ *akmens* “, kurį „ *angelas meta į jūrą* “, atvaizdu. Šia iliustracija jis pateikia Romai kaltinimą, nurodytą Mt.18:6: „ *Bet jei kas nors iš šitų mažylių, tikinčių manimi, sukeltų skandalą, jam būtų geriau, jei jam ant kaklo būtų pakabintas girnos akmuo . ir numesk jį į jūros dugną* “. Ir jo atveju ji skandalizavo ne tik vieną iš šių juo tikinčių mažylių, o daugybę. Vienas dalykas lieka tikras, kad vieną kartą „ *sunaikintas, jis niekada nebebus rastas* “. Ji daugiau niekada niekam neįskaudins.

22 eilutė: „ *Ir arfininkų, muzikantų, fleitininkų ir trimitininkų garsų nebebus girdėti tarp jūsų ir jokio amato meistro, nebegirdės girnos garsų jūsų viduje, namo,* '

Tada Dvasia sužadina muzikos garsus, kurie išreiškė Romos gyventojų nerūpestingumą ir džiaugsmą. Sunaikinus jų ten nebegirdėsime. Dvasine prasme tai užsimena apie Dievo pasiuntinius, kurių žodžiai buvo girdimi taip pat, kaip ir

„fleitininų ar trimitininų“ muzikiniai garsai; vaizdinys, pateiktas palyginime Mt.11:17. Jis taip pat pamini darbų užsakymais perkrautų amatininkų keliamus „*triukšmus*“, nes iš senovinio miesto sklinda tik profesinės veiklos „*triukšmai*“, tarp jų ir „*girnos triukšmas*“, kuris virto malti javų grūdus ar galąsti. pjovimo įrankiai, tokie kaip pjautuvas ir dalgis, peiliai ir kardai; tai jau senovės Chaldėjų Babilone pagal Jer.25:10.

23 eilutė: „*Nebešvies tarp jūsų lempos šviesa, nebebus girdėti jaunikio ir žmonos balso tarp jūsų, nes jūsų pirkliai buvo didieji žemėje, nes visos tautos buvo suviliotas tavo kerų*,

„*Lempos šviesa jūsų namuose nebešvies.*» Dvasine kalba Dvasia perspėja Romą, kad Biblijos šviesa nebesuteiks jai progos būti nušvitusiam, kad pažintų tiesą pagal Dievą. Atvaizdai iš Jer.25:10 kartojami, bet „*jaunikio ir nuotakos giesmės*“ čia tampa „*jaunikio ir nuotakos balsu, kurių jūsų namuose nebegirdės*“. Dvasiškai jie yra Kristaus ir Jo Išrinktosios Asamblėjos raginimų balsai, skambantys prarastoms sieloms atsiversti ir išgelbėti. Ši galimybė išnyks amžiams po jos sunaikinimo. „*Nes jūsų pirkliai buvo didieji žemėje*“. Būtent viliodama didžiuosius žemės žmones Roma galėjo išplėsti savo katalikų religiją daugeliui žemės tautų. Ji naudojo juos kaip savo religinio verslo atstovus. Ir rezultatas yra toks, kad „*visos tautos buvo apgauti tavo kerais*“. Čia Dievas katalikiškas mišias vadina „*užkeikimais*“, apibūdinančiais pagoniškus piktųjų burtininkų ir raganų kultus. Tiesa, vartodama pasikartojančias formalistines formules, tuščius kartojumus, katalikų religija kūrėjui Dievui palieka mažai vietos pasireikšti. Jis net nemėgina to daryti, nes Dan.11:39 priskiria jai „*svetimą dievą*“ ir niekada nepripažino jos kaip tarno; „*Dievo Sūnaus vietininkas*“, popiežiaus titulas, nėra jo vietininkas. Priežastį pateiks tolesnė eilutė.

24 eilutė: „*ir todėl, kad joje buvo rastas pranašų, šventųjų ir visų žemėje nužudytųjų kraujas.*»

„... *ir kadangi jame buvo rastas pranašų, šventųjų kraujas*“: per visą savo istoriją atšiauri, nelanksti, nejautri ir žiauri Roma prasiskynė per savo aukų kraują. Tai pasakytina apie pagonišką Romą, bet ir apie popiežiaus Romą, kurioje karaliai žudė savo priešininkus, Dievo apšviestus tarnus, kurie išdrįso pasmerkti jos velnišką prigimtį. Kai kurie buvo apsaugoti Dievo, pavyzdžiui, Valdo, Viklifas ir Liuteris, kiti – ne ir baigė savo gyvenimą kaip tikėjimo kankiniai ant kuolų, kaladėlių, stulpų ar kartuvių. Pranašiška perspektyva, kad jos veikimas galutinai nutrūks, gali tik pradžiuginti dangaus gyventojus ir tikrus žemės šventuosius. „... *ir visų tų, kurie buvo nužudyti žemėje*“: kas priima šį nuosprendį, žino, apie ką kalba, nes jis stebi Romos veiksmus nuo pat jos įkūrimo 747 m. Paskutiniųjų dienų padėtis pasaulyje yra paskutinis vaisius, kurį atneša kitų žemės tautų užkariaujantys ir dominuojantys Vakarai. Tuometinė monarchinė respublikinė Roma prarijo savo pavergtas žemės tautas. Šios visuomenės modelis išliko 2000 metų tikrosios ir netikros krikščionybės. Vėliau pagoniškoji Roma, popiežiaus Roma sugriovė Kristaus taikos įvaizdį ir atėmė iš žmonijos modelį, kuris būtų atnešęs tautoms laimę. Pateisinant tikrą Jėzaus Kristaus mokinių ėriukų skerdimą, tai atvėrė kelią religiniams susirėmimams, vedantiems žmoniją į baisų genocidinį trečiąjį pasaulinį karą. Ne be reikalo islamo ginkluotos grupuotės viešai demonstruoja gerklės perpjovimo normą. Ši neapykanta islamui yra vėlyvas

atsakas į kryžiaus žygių karus, kuriuos Urbanas II pradėjo iš Klermono-Ferano 1095 m. lapkričio 27 d.

Apriškinimas 19: Mūšis Jėzaus Kristaus Armagedonas

1 eilutė: „ *Po to išgirdau tarsi galingą didžiulės minios balsą danguje, sakantį: Aleliuja! Išganymas, šlovė ir galia priklauso mūsų Dievui .*

Tęsiant ankstesnį 18 skyrių, atpirkti ir išgelbėti išrinktieji atsiduria danguje, „ *naujo vardo* “, nusakančio jų naują dangiškąją prigimtį, nešiotojai. Džiaugsmas ir džiaugsmas viešpatauja, o ištikimieji dangiškieji angelai aukština gelbėtoją Dievą. Ši „ *minia* „ *daugybė* “ skiriasi nuo „ *minios, kurios niekas negalėjo suskaičiuoti* “, minimos Apr.7:9. Tai simbolizuoja šventųjų dangiškųjų Dievo angelų, aukštinančių jo „ *šlovę* “, susirinkimą, nes 4 eilutėje žemiškieji išrinktieji, simbolizuojami „ *24 vyresniųjų* “, atsakys ir patvirtins, kad laikosi išsakytų pastabų, sakydami: „ *Amen!* » O tai reiškia: Tikrai!

išganymas, šlovė, galia “ tvarka turi savo logiką. „ *Išgelbėjimas* “ buvo suteiktas žemiškiesiems išrinktiesiems ir šventiesiems angelams, kurie suteikė „ *šlovę* “ Dievui Kūrėjui, kuris, norėdamas juos išgelbėti, pasitelkė savo dieviškąją „ *jėgą* “ sunaikinti bendrus priešus.

2 eilutė: „ *nes jo sprendimai teisingi ir teisingi; Jis nuteisė didžiąją paleistuvę, sugadinusią žemę jos ištvirkavimu, ir atkeršijo už jos tarnų kraują, reikalaudamas jo iš savo rankos.* »

Išrinkti pareigūnai, kuriuos siejo tiesos ir tikro teisingumo troškulys, dabar yra visiškai patenkinti ir patenkinti. Savo akloje beprotybėje nuo Dievo atkirsta žmonija manė, kad sušvelnindama savo teisingumo standartą gali atnešti laimę paskutinėms tautoms; tik blogis pasinaudojo šiuo pasirinkimu ir kaip gangrena įsiveržė į visą žmonijos kūną. Gerasis ir gailestingas Dievas, sprendamas „*didžiąją Babiloną*“, parodo, kad tas, kuris duoda mirtį, turi kentėti mirtį. Tai ne piktybinis, o teisingumo veiksmas. Taigi, kai nebežino, kaip nubausti kaltąjį, teisingumas tampa neteisybe.

3 eilutė: „*Ir jie antrą kartą pasakė: Aleliuja! ...ir jo dūmai kyla per amžius.*»

Vaidas klaidinantis, nes Romą sunaikinusio gaisro „*dūmai*“ išnyks ją sunaikinus. „*Amžių eonai*“ žymi amžinybės principą, kuris taikomas tik visuotinių dangiškųjų ir žemiškųjų išbandymų nugalėtojams. Šiame posakyje žodis „*dūmai*“ reiškia sunaikinimą, o posakis „*šimtmečiai*“ suteikia jam amžiną poveikį, tai yra galutinį sunaikinimą; ji niekada nebeatsikels. Tiesą sakant, blogiausiu atveju „*dūmai*“ gali kilti gyvųjų protuose kaip prisiminimas apie šlovingą dievišką veiksmą, kurį Dievas įvykdė prieš Romą, kruviną priešą.

4 eilutė: „*Ir dvidešimt keturi vyresnieji ir keturios būtybės parpuolė ir pagarbino Dievą, sėdintį soste, sakydami: Amen! Aleliuja!*»

Tikrai! Šlovė YaHWéH! ...pasakykite kartu žemės ir tyrų pasauliui atpirktuosius. Dievo garbinimas pažymėtas nusilenkimu; teisėta forma, skirta išimtinai jai.

5 eilutė: „*Ir iš sosto pasigirdo balsas: „Šlovinkite mūsų Dievą, visi jo tarnai, kurie jo bijote, maži ir dideli!*»

Šis balsas yra Mykolo, Jėzaus Kristaus, dviejų dangiškųjų ir žemiškųjų išraiškų, kuriomis Dievas apsireiškia savo kūriniams. Jėzus sako: „*Jūs, kurie jo bijojote*“, taip jis primena Dievo „*baimę*“, kurios reikalavo pirmasis Apr.14:7 angelas. „*Dievo baimė*“ tik apibendrina protingą tvarinio požiūrį į savo Kūrėją, turintį gyvybės ir mirties galią. Kaip Biblija moko 1 Jono 4:17-18: „*Tobula meilė išvaro baimę*“: „*Koks Jis yra, tokie ir mes esame šiame pasaulyje. Tuo meilė tobula mumyse, kad galėtume pasitikėti dieną. nuosprendžio. Baimė nėra meilėje, bet tobula meilė išvaro baimę; nes baimė apima bausmę, o tas, kuris bijo, nėra tobulas meilėje*“. Taigi, kuo labiau išrinktasis myli Dievą, tuo labiau jis jam paklūsta ir tuo mažiau turi jo bijoti. Išrinktuosius Dievas atrenka iš mažųjų, kaip apaštalai ir nuolankūs mokiniai, bet ir iš didžiųjų, kaip didysis karalius Nebukadnecaras. Šis savo laikų karalių karalius yra puikus pavyzdys, kad ir koks didis jis būtų tarp žmonių, karalius yra tik silpna būtybė prieš visagalį Dievą kūrėją.

6 eilutė: „*Ir aš išgirdau kaip didžiulės minios balsą, kaip daugybės vandenų šniokštimą ir kaip stiprų griaustinį, sakantį: Aleliuja! Nes Viešpats, mūsų visagalis Dievas, įžengė į savo karalystę.*»

Ši eilutė sujungia jau matytas išraiškas. „*Daugybė minios*“, palyginti su „*daugelio vandenų čiurlenimu*“, yra atstovaujama jos Kūrėjo Apr.1:15. „*Balsų*“, kurie išreiškia save, yra tiek „*daug*“, kad juos galima palyginti tik su riaumojimu, „*triukšmu*“. „*griaustinis*“. „*Aleliuja! Nes Viešpats, mūsų visagalis Dievas, įžengė į savo karalystę.*» Ši žinia pažymėjo „*septintojo trimito*“ veikimą

Apr. 11:17: „*Dėkojame tau, Viešpatie, visagali Dieve, kuris esi ir buvai, kad suvokei savo didelę galią ir užvaldėte savo karalystę.* .

7 eilutė: „*Džiaukimės ir džiaukimės, šlovinkime jį; nes atėjo Avinėlio vestuvės ir jo nuotaka pasiruošė,*

„*Džiaugsmas*“ ir „*džiaugsmas*“ yra visiškai pateisinami, nes „*kovos*“ laikas praėjo. Dangiškoje „*šlovėje*“, „*nuotaka*“, atpirktųjų žemės išrinktųjų susirinkimas prisijungė prie savo „*Jaunikio*“, Kristaus, gyvojo Dievo „*Mykolo*“, YaHWéH. Visų savo dangiškųjų draugų akivaizdoje atpirktieji ir Jėzus Kristus švęs juos vienijančią „*vestuvinę*“ šventę. „*Nuotaka pasiruošė pati*“, atkurdama visas dieviškas tiesas, kurias katalikų tikėjimas panaikino savo krikščioniškojo tikėjimo versijoje. „*Pasiruošimas*“ buvo ilgas, trukęs 17 religinės istorijos šimtmečių, bet ypač nuo 1843 m., kai prasidėjo dieviškasis reikalavimas įvairiems atstatymams, kurie tapo esminiais, t. y. visomis tiesomis, kurių neatkūrė persekiojami protestantų reformatoriai. Šį pasiruošimą užbaigė paskutiniai septintosios dienos adventistai, disidentai, išlikę Dievo ir Jėzaus jam duotos šviesos pritarime iki galo ir jau iki 2021 metų pradžios, kai rašau šią jo šviesų versiją.

8 eilutė: „*Ir jam buvo duota apsirengti šviesia ir švaria drobe. Nes ploni skalbiniai yra teisūs šventųjų darbai.*»

„*Puba skalbiniai*“ reiškia „*teisingus „tikrųjų paskutiniųjų“ šventųjų darbus*“. Šie „*darbai*“, kuriuos Dievas vadina „*teisingais*“, yra nuo 1843 m. ir 1994 m. paeiliui atneštų dieviškų apreiškimų vaisius. Šis darbas yra naujausias vaisius, atskleidžiantis nuo 2018 m. duotą dieviškąjį įkvėpimą tiems, kuriuos jis myli ir laimina bei „*rengia*“ *vestuvės*“, minimos šioje eilutėje. Jei Dievas laimina savo tikrųjų „*šventųjų*“ „*teisingus darbus*“, priešingai, jis keikė ir kovojo, kol ją sunaikino, netikrų šventųjų stovyklą, kurios „*darbai*“ buvo „*neteisūs*“.

9 eilutė: „*Angelas man pasakė: „Rašyk: Palaiminti, kurie pašaukti į Avinėlio vestuvių vakarienę! Ir jis man pasakė: „Šie žodžiai yra tikri Dievo žodžiai*“

Ši palaiminimas apdovanojamas Jėzaus Kristaus krauju atpirktiems šventiesiems, kurių pionieriai buvo susirūpinę Dano krauju.12:12 (*Palaiminti tie, kurie laukia iki 1335 dienų*) pionierių, kuriuos tiksliai simbolizuos „*144 000*“ arba 12 x 12 x 1000 Apo.7. Įžengimas į dangų amžinybei iš tiesų yra didžiulės laimės priežastis, kuri padarys tuos, kurie turi tokią galimybę, dieviškai „*laimingus*“. Sėkmė nėra vienintelis veiksnys, padedantis pasinaudoti šia privilegija, bet išganymo pasiūlymą Dievas mums siūlo kaip „*antrą šansą*“ po gimtosios nuodėmės paveldėjimo ir pasmerkimo. Išganymo ir būsimų dangiškų džiaugsmų pažadas patvirtinamas kaip Dievo žodinis įsipareigojimas, vertas mūsų tikėjimo, nes jis nuolat laikosi savo įsipareigojimų. Paskutiniųjų dienų išbandymai pareikalauja tikrumo, kuriame abejonėms nebeliks vietos. Išrinktieji turės pasikliauti tikėjimu, paremtu apreikštais Dievo pažadais, nes tai, kas parašyta, yra pasakyta anksčiau. Štai kodėl Biblija, Šventasis Raštas, vadinamas: Dievo Žodžiu

10 eilutė: „*Aš parpuoliau jam po kojų, kad jį pagarbinčiau; bet jis man pasakė: Būk atsargus, kad to nepadarytum! Aš esu tavo ir tavo brolių, turinčių*

Jėzaus liudijimą, bendratarnas. Garbink Dievą. Nes Jėzaus liudijimas yra pranašystės dvasia. »

Dievas naudojasi Jono klaida, kad atskleistų mums savo pasmerkimą katalikų tikėjimui, kuris moko jo narius tokio kūrinio garbinimo. Tačiau jis taip pat nukreiptas į protestantų tikėjimą, kuris taip pat daro šią klaidą gerbdamas pagonišką „saulės dieną“, paveldėtą iš Romos. Su juo kalbantis angelas neabejotinai yra „Gabrielis“ – dieviškosios misijos vadovas, artimas Dievui, kuris jau apsireiškė Danieliui ir Marijai, „pakaitinei“ Jėzaus motinai. Kad ir kaip būtų aukšto rango, „Gabrielis“ demonstruoja toki patį nuolankumą kaip ir Jėzus. Jis tik pretenduoja į Jono „*tarnybos palydovo*“ titulą iki paskutinių išrinktų, nesutinkančių pabaigos laiko adventistų. Nuo 1843 m. išrinktieji su savimi turi „*Jėzaus liudijimą*“, kuris, pagal šią eilutę, reiškia „pranašystės dvasią“. Adventistai, savo netekčiai, apribojo šią „*pranašystės dvasią*“ darbu, kurį atliko Ellen G. White, Viešpaties pasiuntinys 1843–1915 m. Taigi jie patys nustatė ribas Jėzaus duotai šviesai. Tačiau „*pranašystės dvasia*“ yra nuolatinė dovana, kylanti iš autentiškų Jėzaus ir jo mokinių santykių ir kuri visų pirma pagrįsta jo sprendimu patikėti misiją tarnui, kurį jis pasirenka su visa savo dieviškumo valdžia. Šis darbas tai liudija: „*pranašystės dvasia*“ tebėra labai aktyvi ir gali tęstis iki pasaulio pabaigos.

11 eilutė: „*Pamačiau atsivėrusį dangų ir štai pasirodė baltas arklys. Tas, kuris jojo ant jo, vadinamas Ištikimu ir Tikru, jis teisia ir kovoja teisingai. »*

Šioje scenoje Dvasia nukelia mus atgal į žemę, prieš galutinę „*didžiosios Babilono*“ pergalę ir sunaikinimą. Dvasia iliustruoja akimirką, kai grįžęs šlovingas Kristus susiduria su žemiškaisiais maištininkais. Pašlovintame Jėzuje Kristuje Dievas išskyla iš savo nematomumo: „*dangus atviras*“. Jis pasirodo „*pirmojo antspaudo*“ atvaizde Apr 6:2, kaip raitelis, lyderis, iškeliaujantis „*kaip nugalėtojas ir nugalėti*“, užkeltas ant „*balto žirgo*“ savo stovyklos, paženklintos tyrumu ir šventumu, atvaizdo. Pavadinimas „*ištikimas ir tikras*“, kurį jis sau suteikia šioje scenoje, pratęsia veiksmą paskutinio laiko, pranašavo „*Laodikėjos*“ vardu Apr.3:14. Šis pavadinimas reiškia „teisiami žmonės“, ką čia patvirtina tikslumas: „*Jis teisia*“. Nurodydama, kad jis „*kovoja su teisingumu*“, Dvasia primena „*Armagedono mūšio*“ momentą (Apr 16:16), kurio metu ji kovoja su neteisybės stovykla, vadovaujama velnio ir suvienyta garbės, suteiktos Apr. „Saulės diena“, paveldėta iš Konstantino I^{is} Romos katalikų popiežių.

12 eilutė: „*Jo akys buvo kaip ugnies liepsna; ant jos galvos buvo kelios diademos; jis turėjo užrašytą vardą, kurio niekas nežino, išskyrus jį patį; »*

Žinodami scenos kontekstą, galime suprasti, kad „*jo akys*“, palyginti su „*ugnies liepsna*“, žvelgia į jo pykčio taikinius, susivienijusius sukilėlius, „*pasiruošusius mūšiui*“ nuo Apr.9:7-9, t.y. 1843 m. „*Kelių diademų*“, nešiojamų ant „*jo galvos*“, reikšmė bus pateikta 16 šio skyriaus eilutėje: jis yra „*karalių karalius ir viešpačių Viešpats*“. Jo „*rašytinis vardas, kurio niekas nežino, išskyrus jį patį*“, reiškia jo amžinąją dieviškąją prigimtį.

13 eilutė: „*Ir jis buvo apsirengęs krauju nudažytu drabužiu. Jo vardas yra Dievo Žodis. »*

Šis „*krauju suteptas drabužis*“ žymi du dalykus. Pirmasis yra jo teisingumas, kurį jis gavo praliedamas savo „*kraują*“ savo išrinktųjų atpirkimui.

Tačiau ši auka, kurią jis savanoriškai paaukojo, kad išgelbėtų savo išrinktuosius, reikalauja jų agresorių ir persekiotojų mirties. Jo „*drabužis*“ vėl bus aplietas „*krauju*“, bet šį kartą jis bus jo priešų, „*įtrintų Dievo rūstybės vynuogių spaudoje*“ pagal Izaijo 63 skyrių ir Apr. 14:17–20. Šis pavadinimas „*Dievo Žodis*“ atskleidžia gyvybiškai svarbią Jėzaus žemiškąją tarnystę ir jo apreiškimus, paeiliui teikiamus žemėje ir iš dangaus po jo prisikėlimo. Mūsų Gelbėtojas buvo pats Dievas, paslėptas žemiškoje išvaizdoje. Jo nuolatinis mokymas, kurį gaus jo išrinkti pareigūnai, padarys skirtumą tarp išgelbėtos stovyklos ir prastos stovyklos.

14 eilutė: „*Dangaus kariuomenės sekė jį ant baltų žirgų, apsirengusių plonais, baltais, tyrais drobiniais.*»

Atvaizdas šlovingas, tyrumo „*balta*“ apibūdina Dievo stovyklos šventumą ir gausybę ištikimų angelų. „*Puba drobė*“ atskleidžia jų „*teisingus*“ ir tyrus darbus.

15 eilutė: „*Iš jo burnos išskriejo aštrus kalavijas, kad smogtų tautoms; jis ganys juos geležine lazda; ir jis tryps visagalio Dievo rūstybės vyno spaustuvu*“.

„*Dievo žodis*“ vadino Bibliją, jos šventąjį „*žodį*“, kuris sujungė jos mokymą, vedantį išrinktuosius savo dieviškoje tiesoje. Jo sugrįžimo dieną „*Dievo žodis*“ ateina kaip „*aštrus kardas*“, kad nužudytų maištaujančius, protestuojančius, kivirčiančius priešus, pasiruošusius pralieti savo paskutiniųjų išrinktųjų kraują. Jo priešų sunaikinimas nušviečia posakį „*jis valdys juos geležine lazda*“, kuris taip pat reiškia teismo darbą, kurį atlieka išrinktieji, kurie nugalės pagal Apr.2:27. Dieviškojo keršto planas, Apr 14:17-20 vadinamas „*vintage*“, vėl patvirtinamas čia. Ši tema išplėtotą Iz.63, kur Dvasia nurodo, kad Dievas veikia vienas be jokio žmogaus. Priežastis ta, kad išrinktieji pareigūnai, jau paimti į dangų, nepatiria sukilėlius ištinkančios dramos.

16 eilutė: „*Ant jo drabužio ir ant šlaunų buvo užrašytas vardas: Karalių karalius ir viešpačių Viešpats.*»

„*Apranga*“ žymi gyvos būtybės darbus, o „*šlaunys*“ rodo jo jėgą ir jėgą, nes svarbi detalė – jis pasirodo kaip raitelis, o stovint ant žirgo – „*šlaunų*“ raumenys, dauguma žmonių yra išbandomi ir padaro veiksmus įmanomus, ar ne. Jo, kaip raitelio, įvaizdis buvo reikšmingas praeityje, nes taip atrodė kariai kovotojai. Šiandien mums liko šio įvaizdžio simbolika, bylojanti, kad raitelis yra mokytojas, dominuojantis žmonių grupėje, kurią simbolizuoja ant jo užkeltas „*žirgas*“. Tas, kurį Jėzus pakyla, yra susijęs su jo išrinktaisiais, šiuo metu išsibarsčiusiais po visą žemę. Jo vardas „*Karalių karalius ir viešpačių Viešpats*“ yra tikros paguodos objektas jo mylimiems išrinktiesiems, kurie yra pavaldūs neteisingam žemės karalių ir valdovų nurodymui. Ši tema nusipelno paaiškinimo. Žemiškosios karalystės modelis nebuvo sukurtas remiantis Dievo patvirtintais principais. Iš tiesų Dievas davė Izraeliui, **jo prašymu**, kad jį žemėje valdytų karalius, cituoju, „*kaip ir kitas pagoniškas tautas*“, kurios tuo metu egzistavo. Dievas atsiliepė tik į jų piktų širdžių prašymą. Nes geriausias iš karalių žemėje yra tik „*pasibjaurėtina*“ būtybė, kuri „*pjauna ten, kur nesėjo*“, ir tas, kuris pažįsta Dievą, nelaukia, kol jį nuvers savo tauta, prieš pasitaisydamas. Jėzaus pateiktas modelis smerkia modelį, kurį žemėje iš kartos į kartą perduoda kvaili, neišmanantys ir nedori žmonės. Dievo dangiškame pasaulyje lyderis yra savo

tautos tarnas ir iš jų gauna visą savo šlovę. Raktas į tobulą laimę yra ten, nes jokia gyva būtybė nekenčia dėl savo artimo. Šlovingai sugrįžęs Jėzus ateina sunaikinti nedorų karalių ir viešpačių bei jų nedorybių, kurias jie priskiria jam teigdami, kad jų viešpatavimas yra dieviškoji teisė. Jėzus juos išmokys, kad taip nėra; jiems, bet ir žmonių masėms, kurios pateisina savo neteisybę. Tai yra „palyginimo apie talentus“ paaiškinimas, kuris išpildomas ir taikomas.

Po akistatos

17 eilutė: „ *Ir aš pamačiau angelą, stovintį saulėje. Ir jis šaukė garsiu balsu, sakydamas visiems paukščiams, skrendantiems dangaus viduryje: „Ateikite, susirink didžiąjai Dievo vakarienei !*

Jėzus Kristus " *Mykolas* " ateina kaip saulės simbolis, dieviškoji šviesa, kovoti su netikrais krikščionimis, saulės dievo garbintojais, kurie pateisina imperatoriaus Konstantino ^{1-ąjį poilsio dienos pakeitimą} . Susidūrę su Dievu Kristumi, jie supras, kad gyvasis Dievas yra baisesnis už jų saulės dievą. Garsiu balsu Jėzus Kristus sukviečia plėšriųjų paukščių būrį.

Pastaba : Turiu dar kartą patikslinti, kad maištininkai nenori sąmoningai ir savanoriškai garbinti saulės dievybės, tačiau jie neįvertina to fakto, kad Dievui pirmoji diena, kurią jie pagerbia už savaitinį poilsį, išlaiko jo pagonybės nešvarumą. būtojo laiko vartojimas. Taip pat jų pasirinkimas atskleidžia didelę panieką laiko tvarkai, kurią jis nustatė nuo pat žemės sukūrimo pradžios. Dievas skaičiuoja dienas, paženklintas žemės sukimosi aplink savo ašį. Kalbėdamas apie savo tautą Izraelį, jis prisiminė savaitės tvarką, nurodydamas, pavadindamas ją septintąją dieną, vadinamą „šabatu“. Daugelis tiki, kad dėl savo nuoširdumo juos gali išteisinti Dievas. Nei nuoširdumas, nei įsitikinimas nėra vertingi tiems, kurie ginčija aiškiai Dievo išreikštą tiesą. Jo tiesa yra vienintelis standartas, leidžiantis susitaikyti per tikėjimą savanoriška Jėzaus Kristaus auka. Asmeninių nuomonių negirdi ir nepripažįsta Dievas kūrėjas, Biblija šį principą patvirtina šia Izaijo 8:20 eilute: „ *Istatymui ir liudijimui! Jei mes taip nekalbėsime, žmonėms nebus aušros* “.

Dvi „ šventės “ yra paruoštos Dievo: „ *Avinėlio vestuvių vakariene* “, kurios svečiai yra patys išrinktieji, nes kartu jie atstovauja „ *Nuotaką* “. Antroji „ *puota* “ yra makabriško tipo, o naudos gavėjai yra tik „ *plėšrieji paukščiai* “, grifai, kondorai, aitvarai ir kitos panašios rūšys.

18 eilutė: „ *Valgyti karalių mėsą, karinių vadų mėsą, galiūnų mėsą, žirgų ir jojančiųjų mėsą, mėsą visų, laisvų ir vergų, mažų ir didelių* “. »

Po visos žmonijos sunaikinimo nebeliks kam padėti kūnų po žeme ir pagal Jer.16:4 " *jie bus pasklidę kaip mėšlas ant žemės* ". Raskime visą eilutę, kuri mus moko apie likimą, kurį Dievas paskyrė tiems, kuriuos prakeikia: „ *Jie mirs ligos sunaikinti; jiems nebus duota ašarų ar laidojama; jie bus kaip mėšlas žemėje; jie žus nuo kardo ir bado; o jų lavonai bus maistas padangių paukščiams ir žemės žvėrims* “. Pagal Dvasios pateiktą sąrašą šioje 18 eilutėje, nė vienas žmogus neišvengia mirties. Primenu, kad „ *arkliai* “ simbolizuoja žmones, vadovaujamus savo pilietinių ir religinių lyderių pagal Jokūbo 3 :3: „ *Jei įdedame įkandimą žirgams į burną, kad jie mums paklustų, mes nukreipiame ir visą jų kūną* “. »

19 eilutė: „ *Ir aš pamačiau žvėrį, žemės karalius ir jų kariuomenę, susirinkusias kariauti prieš sėdintį ant žirgo ir jo kariuomenę* “. »

Matėme, kad „*Armagedono mūšis*“ buvo dvasinis ir kad žemėje jo aspektas buvo visų paskutinių tikrųjų Jėzaus Kristaus vergų mirties sprendimas. Toks sprendimas buvo priimtas prieš Jėzaus Kristaus sugrįžimą ir sukilėliai buvo tikri savo pasirinkimu. Tačiau pradėjęs jį taikyti, atsivėrė dangus, atskleidžiantis dievišką keršytoją Kristų ir jo angelų kariuomenę. Todėl kova nebegalima. Niekas negali kovoti prieš Dievą, kai jis pasirodo, ir rezultatas yra toks, kokį mums atskleidė Apr.6:15-17: „*Žemės karaliai, didieji, karo vadai, turtingieji, galiūnai, visi vergai ir laisvieji pasislėpė urvuose ir kalnų uolose. Jie tarė kalnams ir uoloms: „Griūkite ant mūsų ir paslėpkite mus nuo soste sėdinčiojo veido ir Avinėlio rūstybės. nes atėjo didžioji jo rūstybės diena, ir kas gali pakęsti? »* Į paskutinį klausimą atsakymas yra toks: išrinktieji pareigūnai, kuriuos ketino nužudyti sukilėliai; išrinktieji, pašventinti dėl savo ištikimybės šventajam šabui, kuris pranašavo Jėzaus pergalę prieš visus jo ir atpirktųjų priešus.

20 eilutė: „*Ir buvo paimtas žvėris ir su juo netikrasis pranašas, kuris prieš jį buvo daręs ženklus, kuriais suklaidino tuos, kurie paėmė žvėries ženklą ir garbino jo atvaizdą. Jie abu buvo gyvi įmesti į ugnimi ir siera degantį ežerą.* »

Dėmesio! Dvasia mums atskleidžia galutinį paskutiniojo teismo likimą, kai Dievas jį paruošia „*žvėriui ir netikrajam pranašui*“, t. y. katalikų tikėjimui ir protestantų tikėjimui, kurį nuo 1994 m. jungia netikri adventistai. *siera* „uždengs žemę tik septintojo tūkstantmečio pabaigoje, kad galutinai sunaikintų ir sunaikinti nusidėjėlius po paskutinio teismo. Ši eilutė mums atskleidžia nuostabų mūsų kūrėjo Dievo tobulo teisingumo jausmą. Jis nustato skirtumą tarp tikrųjų nusikaltėlių ir aukų, kurios yra apgaulinėjamos, bet kaltos, nes yra atsakingos už savo pasirinkimą. Religiniai valdovai yra „*gyvi įmesti į ugnies ežerą*“, nes pagal Apr. 14:9 kurstė žemės vyrus ir moteris pagerbti „*žvėries ženklą*“, kurio bausmė buvo paskelbta.

21 eilutė: „*O likusieji buvo nužudyti nuo kardo, išlindusio iš ant žirgo sėdinčiojo burnos. ir visi paukščiai buvo patenkinti savo mėsa*“

Šie „*kiti*“ yra susiję su nekritiščioniais arba netikinčiais žmonėmis, kurie sekė tarptautinį judėjimą ir pakluso bendrai tvarkai, asmeniškai nedalyvaudami krikščionių religinių sukilėlių veiksmuose. Nebūdami padengti Jėzaus Kristaus pralieto kraujo teisumu, jie neišgyvena Kristaus sugrįžimo, bet vis dėlto yra nužudomi jo žodžio, simbolizuojamo „*kardu, kuris išėjo iš jo burnos*“. Šios puolusios būtybės, kurios yra tikrojo Dievo pasirodymo liudininkai, ateis į paskutinį teismą, bet nepatirs ilgos „*ugnies ežero*“, skirto didiesiems religiniams kaltininkams, kurie aktyviai dalyvauja maište, mirties. Susidūrę su didžiojo kūrėjo Dievo, Didžiojo Teisėjo, šlove, jie staiga bus sunaikinami.

Apriškimas 20: **septintojo tūkstantmečio tūkstantis metu** **ir paskutinis teismo sprendimas**

Velnio bausmė

1 eilutė: „*Pamačiau iš dangaus nusileidžiantį angelą, turintį raktą nuo bedugnės ir didelę grandinę rankoje.*»

„*Angelas*“ arba Dievo pasiuntinys „*nusileidžia iš dangaus*“ į žemę, kuri, atimta nuo visų žemiškos, žmonių ir gyvūnų gyvybės formų, čia įgauna savo pavadinimą „*bedugnė*“, kuris ją žymi Pr.1:2. „*Raktas*“ atveria arba uždaro priegią prie šios apleistos žemės. Ir „*didžioji grandinė*“, laikoma „*jo rankoje*“, leidžia suprasti, kad gyva būtybė bus prirakinta grandinėmis apleistoje žemėje, kuri taps jo kalėjimu.

2 eilutė: „*Jis sugriebė drakoną, senąją gyvatę, kuris yra velnias ir šėtonas, ir surišo jį tūkstančiui metų.*»

posakiai, žymintys „*Šėtoną*“, maištingą angelą, Apr. 12:9. Jie mums primena labai didelę jo atsakomybę už maištaujančio charakterio sukeltas kančias; fizinės ir moralinės kančios ir skausmas, kurį žmonėms primetė valdantieji, pavaldūs jo įkvėpimui ir įtakai, nes jie buvo tokie pat blogi kaip ir jis. Kaip „*drakonas*“ jis vadovavo pagoniškajai imperatoriškajai Romai, o kaip „*gyvatė*“ – popiežiaus krikščionių Roma, bet Reformacijos metu demaskuotas, vėl elgėsi kaip „*drakonas*“, tarnaujamas ginkluotų katalikų ir protestantų lygų bei „*drakonadų*“. Liudviko XIV. Iš demoniškų angelų stovyklos „*Šėtonas*“ yra vienintelis išgyvenęs, laukdamas savo apmokančios mirties paskutiniame teisme, jis dar „*tūkstantį metų*“ išliks izoliuotas, be jokio kontakto su jokia būtybe, žemėje, kuri tapti beformiu ir dykumos kalėjimu, kuriame gyvena tik irstantys žmonių bei gyvūnų lavonai ir kaulai.

Apleistos žemės bedugnės angelas: Apr.9:11 naikintojas .

3 eilutė: „*Ir jis įmetė jį į gelmę, uždarė ir užantspaudavo įėjimą virš jo, kad jis daugiau neapgauдинėtų tautų, kol pasibaigs tūkstantis metų. Po to jis turi būti kurį laiką atrištas.*»

Pateiktas vaizdas yra tikslus, Šėtonas yra padėtas ant apleistos žemės po priedanga, kuri neleidžia jam patekti į dangų; kad jam būtų taikomi žmogaus normos, kurios praradimą jis sukėlė ar paskatino, apribojimai. Kitos gyvos būtybės, dangaus angelai ir žmonės, kurie savo ruožtu tapo angelais, yra aukščiau už jį, danguje, į kurį jis nebegali patekti nuo Jėzaus Kristaus pergalės prieš nuodėmę ir mirtį. Tačiau jo padėtis pablogėjo, nes jis nebeturi nei kompanijos, nei angelo, nei žmogaus. Danguje yra „*tautos*“, kurios cituojamos šioje eilutėje neminint „žemės“. Taip yra todėl, kad visi šių tautų atpirktieji yra danguje, Dievo karalystėje. Taip atskleidžiamas „*grandinės*“ vaidmuo; tai verčia jį likti vieną ir izoliuotą žemėje. Pagal dieviškąją programą velnias liks kaliniu „*tūkstantį metų*“, o po to bus paleistas, turėdamas priegią ir kontaktą su nedorais mirusiais, prisikėlusiais per antrąjį prisikėlimą, paskutiniojo „*antrosios mirties*“ atveju. teismą žemėje, kuri akimirksniu vėl bus apgyvendinta. Jis dar kartą pavergs pasmerktas maištaujančias tautas, bergždžiais bandymais kovoti su atpirktaisiais šventaisiais angelais ir Jėzumi Kristumi, didingu Teisėju.

Atpirktasis teisia nedorėlius

4 eilutė: „*Ir aš pamačiau sostus; o ten sėdintiems buvo suteikta teisė teisti. Ir aš mačiau sielas tų, kuriems buvo nukirstos galvos dėl Jėzaus liudijimo ir dėl*

Dievo žodžio, ir tų, kurie negarbino žvėries ar jo atvaizdo ir nebuvo paėmę ženklą ant savo kaktos ir ant jų rankas. Jie atgijo ir karaliavo su Kristumi tūkstantį metų“.

„Tie, kurie sėdi sostuose“, turi karališką „galią“ teisti. Tai svarbus raktas norint suprasti, ką Dievas suteikia žodžiui „karalius“. Dabar, savo karalystėje, Jėzuje Kristuje „Myklas“, Dievas dalijasi savo teismu su visais savo žmogiškaisiais kūriniais, išpirktais iš žemės. Žemiškųjų ir dangiškųjų nedorėlių teismas bus kolektyvinis ir dalijamasi su Dievu. Tai vienintelis atpirktųjų išrinktųjų karalystės aspektas. Viešpatavimas skirtas ne išrinktųjų kategorijai, o visiems, ir Dvasia primena mums, kad tuo laiku, kuris praėjo žemėje, pirmieji buvo baisūs žudiški persekiojimai, kuriuos jis sukelia cituodamas: „*Sielos tų, kuriems buvo nukirstos galvos, nes dėl Jėzaus liudijimo ir dėl Dievo žodžio*“; Paulius buvo vienas iš jų. Taip Dvasia sužadina krikščionių aukas nuo romėnų pagonybės ir netolerantiško romėnų popiežiaus tikėjimo, veikusio nuo 30 iki 1843 m. Tada ji nusitaiko į paskutiniuosius išrinktuosius, kuriems gresia mirtis nuo Apo „*iš žemės kylančio žvėries*“ .13:11 -15, paskutinę valandą žemės laiku; per 2029 metus iki pirmos pavasario dienos prieš Velykas 2030 metais.

Remiantis „*septintojo trimeto*“ pranešimu Apr. 11:18, „*atėjo laikas teisti mirusiuosius*“, ir tai yra „*tūkstančio metų*“ laiko, minimo šioje 4 eilutėje, naudingumas. būti atpirktųjų, įžengusių į dangiškąją Dievo amžinybę, užsiėmimas. Jie turės „*teisti*“ nedorus žmones ir puolusius dangaus angelus. Paulius sako 1 Kor.6:3: „*Argi nežinote, kad mes teisime angelus? Ir kiek daugiau neturėtume teisti šio gyvenimo dalykų?*»

Antrasis žuvusių sukilėlių prisikėlimas

5 eilutė: „*Likusieji mirusieji neatgijo, kol nesibaigė tūkstantis metų. Tai pirmasis prisikėlimas.*»

Saugokitės spąstų! Frazė „*Kiti mirusieji neatgijo, kol nesibaigė tūkstantis metų*“ yra skliaustelis, o po jos esantis posakis „*Tai pirmasis prisikėlimas*“ yra susijęs su pirmaisiais mirusiais Kristuje, prisikėlusiam „pradžioje“ . *tūkstantis metų*“, cituojamas. Skliausteliuose, neįvardijant, primenama antrojo „*prisikėlimo*“, skirto nedoriams mirusiems žmonėms, kurie „*tūkstantmečio*“ pabaigoje bus prikelti paskutiniam teismui ir mirtinai „*ugnies ir sieros ežero*“ bausmei; kuri įvykdo „*antrąją mirtį*“.

6 eilutė: „*Palaiminti ir šventi, kurie dalyvauja pirmajame prisikėlime! Antroji mirtis neturi jiems galios; bet jie bus Dievo ir Kristaus kunigai ir karaliaus su juo tūkstantį metų.*»

Ši eilutė labai paprastai apibendrina Dievo apreikštą teisingą nuosprendį. Palaimė skirta tikriems išrinktiesiems, kurie „*tūkstančio metų*“ pradžioje dalyvauja „*mirusiųjų prisikėlime Kristuje*“. Jie neateis teismo, bet patys bus teisėjai Dievo organizuotame teisme danguje „*tūkstantį metų*“. Paskelbtas „*tūkstančio metų*“ „*valdymas*“ yra tik teisėjo veiklos „*valdymas*“ ir apsiriboja šiais „*tūkstantmečiais*“. Išrinktieji, įžengę į amžinybę, neturi bijoti ar kęsti „*antrosios mirties*“, nes priešingai – būtent jie privers ją kentėti nuteistuosius nedorėlius. Ir mes žinome, kad tai yra didžiausi ir nedoriausi, žiauriausi ir žudantys religiniai kaltininkai. Išrinkti teisėjai turės nustatyti kančios trukmę,

kurią kiekviena iš teisiųjų būtybių turės patirti individualiai, sunaikindama „*antrąją mirtį*“, kuri neturi nieko bendra su dabartine pirmąja žemiška mirtimi. Nes būtent Kūrėjas Dievas suteikia ugniai jos destruktivaus veikimo formą. Ugnis neturi jokios įtakos dangaus kūnams ir žemiškiems kūnams, saugomiems Dievo, kaip įrodo trijų Danieliaus bendražygių patirtis Danieliaus 3 skyriuje. Paskutiniam teismui prisikėlimo kūnas reaguos kitaip nei dabartinis žemiškasis kūnas. Morkaus 9:48 Jėzus mums atskleidžia savo išskirtinumą sakydamas: „*kur jų kirminas nemiršta ir ugnis negęsta*“. Lygiai taip pat, kaip sliekų kūno žiedai išlieka individualūs, taip ir pasmerktųjų kūnas turės gyvybę iki paskutinio atomo. Todėl jų vartojimo greitis priklausys nuo kančios trukmės, kurią nuspręs šventieji teisėjai ir Jėzus Kristus.

Galutinė akistata

7 eilutė: „*Kai pasibaigs tūkstantis metų, Šėtonas bus paleistas iš savo kalėjimo.*»

Pasibaigus „tūkstantmečiui“, trumpam jis vėl susiras draugiją. Tai yra antrojo „*prisikėlimo*“ momentas, skirtas žemiškiesiems maištininkams.

8 eilutė: „*Ir jis išeis suvedžioti tautų, esančių keturiuose žemės kampuose, Gogo ir Magogo, kad surinktų jas karui. jų skaičius yra kaip jūros smėlis.*”

Ši kompanija yra „*tautų*“, prisikėlusių visoje žemėje, kompanija, kaip nurodyta „*keturių kampų*“ formulėje „*žemės*“ arba keturi pagrindiniai taškai, suteikiantys veiksmui universalumo. Tokio susibūrimo nėra ko lyginti, nebent karo strategijos lygmeniu panašumas į III pasaulinio karo konfliktą dėl „*šeštojo trimito*“ Apr.9:13. Būtent dėl šio palyginimo Dievas duoda susirinkusiems per galutinį nuosprendį pavadinimus „Gogas ir Magogas“, kurie iš pradžių buvo nurodyti Eze.38:2, o prieš tai Pr.10:2, kur „Magogas“ yra antrasis Jafeto sūnus. ; bet maža detalė atskleidžia tik palyginamąjį šio prisiminimo aspektą, nes Ezechielyje Magogas yra Gogo šalis ir nurodo Rusiją, kuri per Trečiąjį pasaulinį karą pradės veikti daugiausiai visų laikų žmonių karo istorija; kas pateisina savo milžinišką ekspansiją ir greitą Vakarų Europos žemyno žemių užkariavimą.

Dvasia lygina juos su „*jūros smėliu*“, taip pabrėždama paskutinio teismo aukų skaičiaus svarbą. Tai taip pat aliuzija į jų paklusnumą velniui ir jo žmogiškiesiems agentams, atskleistą Apr. 12:18 arba 13:1 (priklausomai nuo biblinės versijos): kalbėdami apie „*drakoną*“ skaitome: „*Ir jis stovėjo ant smėlio. jūros*“.

Nepataisomas maištininkas, šėtonas vėl pradeda viltis, kad jam pavyks nugalėti Dievo kariuomenę ir suvilioja kitus pasmerktus žmones, įtikindamas juos kovoti su Dievu ir jo išrinktaisiais.

9 eilutė: „*Jie pakilo į žemės veidą ir apsupo šventųjų stovyklą bei mylimą miestą. Bet ugnis nužengė iš dangaus ir juos prarijo.*» Bet žemės užkariavimas jau nieko nereiškia, kai negalime sučiupti priešo, nes jis tapo neliečiamas; kaip ir Danieliaus kompanionai, nei ugnis, nei kas kita negali jiems pakenkti. Ir priešingai, „*ugnis iš dangaus*“ juos smogia net „*šventųjų stovykloje*“, kuriai tai neturi jokios įtakos. Tačiau ši ugnis „*suryja*“ Dievo priešus ir jo išrinktuosius. Zacharijo 14 skyriuje Dvasia pranašauja du karus, kuriuos skiria „*tūkstantis metų*“. Tai, kas vyksta prieš „šeštąjį trimitą“ ir atliekama juo, pateikiama 1–3 eilutėse,

likusi dalis yra susijusi su antruoju karu, vykstančiu paskutinio teismo valandą, o po jo – su visuotine tvarka, nustatyta naujoje žemėje. 4 eilutėje pranašystė primena Kristaus ir jo išrinktųjų nusileidimą į žemę šiais žodžiais: „*Jo kojos šiandien stovės ant alyvuogių kalno, kuris yra priešais Jeruzalę, rytų pusėje; alyvuogių kalnas suskils viduryje, į rytus ir vakarus, ir susiformuos labai didelis slėnis: pusė kalno trauksis į šiaurę, pusė – į pietus.*» Taip identifikuojama ir nustatoma paskutinio teismo šventųjų stovykla. Atkreipkime dėmesį, kad tik dangiškujų „*tūkstančio metų*“ pabaigoje Jėzaus „*pėdos*“ „*padės*“ ant žemės, „*ant alyvuogių kalno, esančio priešais Jeruzalę, rytų pusėje*“. Klaidingai išaiškinta ši eilutė sukėlė klaidingą tikėjimą Jėzaus Kristaus žemišku viešpatavimu per „*tūkstantmetį*“.

10 eilutė: „*Ir velnias, kuris juos suklaidino, buvo įmestas į ugnies ir sieros ežerą, kur yra žvėris ir netikras pranašas. Ir jie bus kankinami dieną ir naktį per amžius.*»

Atėjo laikas įgyvendinti religinių maištininkų nuosprendį, atskleistą Apr.19:20. Remiantis šios eilutės pranešimu, „*velnias, žvėris ir netikras pranašas*“ yra kartu, „*gyvi įmesti į ugnies ir sieros ežerą*“, kuris atsiranda dėl „*ugnies iš dangaus*“, prie kurios pridėta tai yra išsilydžiusi požeminė magma, kurią išskiria lūžiai Žemės plutos plutoje visame planetos paviršiuje. Tada žemė įgauna „*saulės*“, kurios „*ugnis*“ suryja maištininkų kūną, o patys yra Dievo sukurtos saulės garbintojai (nesąmoningi, bet kalti). Būtent dėl šio veiksmo žemiškieji ir dangiškieji kaltininkai kenčia nuo Apr.9:5-6 pranašautos „*antrosios mirties*“ „*kankinimus*“. Nesąžininga parama, suteikta klaidingai poilsio dienai, sukėlė šią baisią baigtį. Nes pasmerktųjų laimei, kad ir kokia ilga ji būtų, „*antroji mirtis*“ taip pat turi pabaigą. Ir posakis „*amžinai amžinai*“ taikomas ne pačioms „*kankinimams*“, o naikinančioms jas sukeliančios „*ugnies*“ pasekmėms, nes šios pasekmės bus galutinės ir amžinos.

Paskutinio teismo sprendimo principai

11 eilutė: „*Pamačiau didelį baltą sostą ir jame sėdintįjį. Žemė ir dangus pabėgo nuo jo veido, ir jiems nebuvo vietos*“.

Tobulo grynumo „*balta*“, *jos* „*didysis sostas*“ yra tobulai tyro ir švento Dievo, visų gyvenimų ir daiktų kūrėjo, charakterio atvaizdas. Jo tobulumas negali pakęsti „*žemės*“ jos nuniokotoje ir sunyktoje pusėje, kurią jai suteikė paskutinis teismas. Be to, visos kilmės piktadariai buvo sunaikinti, simbolių laikas baigėsi, o dangaus visata ir jos milijardai žvaigždžių nebeturi jokios priežasties egzistuoti; Todėl mūsų žemiškosios dimensijos „*dangus*“ ir viskas, kas jame yra, išnyksta, išnyko į nebūtį. Atėjo laikas amžinajam gyvenimui amžiną dieną.

12 eilutė: „*Ir aš mačiau mirusiuosius, didelius ir mažus, stovinčius priešais sostą. Buvo atverstos knygos. Ir buvo atidaryta kita knyga, kuri yra gyvenimo knyga. Ir mirusieji buvo teisiami pagal jų darbus, pagal tai, kas parašyta šiose knygosė.*»

Šie kaltais pripažinti „*mirusieji*“ buvo prikelti galutiniam nuosprendžiui. Dievas niekam nedaro išimčių, jo teisingas sprendimas paveikia „*didžiuosius*“ ir „*mažuosius*“, turtinguosius ir vargšus ir primeta jiems tą patį likimą – mirtį – pirmą kartą gyvenime, lygiateisišką.

Šiose eilutėse pateikiama išsami informacija apie paskutinio teismo veiksmą. Jau išpranašauta Dan.7:10, angelų liudijimų „*knygos*“ yra „*atviros*“ ir šie nematomi liudytojai atkreipė dėmesį į pasmerktųjų klaidas ir nusikaltimus, o po kiekvienos bylos sprendimo išrinktųjų ir Jėzaus Kristaus, vienbalsiai priimtas galutinis nekeičiamas galutinis nuosprendis. Paskelbtas nuosprendis bus įvykdytas įsiteisėjus nuosprendžiui.

13 eilutė: „*Jūra atidavė joje buvusius mirusiuosius, o pragaras atidavė juose buvusius mirusiuosius; ir kiekvienas buvo teisiamas pagal jo darbus.*»

Šioje eilutėje apibrėžtas principas galioja abiem prisikėlimams. „*Mirusieji*“ dingsta „*jūroje*“ arba „*sausumoje*“; Šios dvi galimybės yra nurodytos šioje eilutėje. Atkreipkime dėmesį į formą „*turėjau*“, kuria iššaukiama esybė „*žemė*“. Iš tiesų, šis vardas yra pateisinamas, nes Dievas nuodėmingam žmogui paskelbė: „*Tu esi dulkė ir į dulkes sugrįši*“ Pr 3, 19. Todėl „*turėjo*“ yra „*žemės dulks*“. Mirtis kartais sudegindavo žmones, kurie pagal įprastas laidojimo apeigas „*negrižta į dulkes*“. Štai kodėl, neišskiriant šio atvejo, Dvasia nurodo, kad „*mirtis*“ pati sugražins tuos, kuriuos ji ištikio bet kokia forma; suprasdamas branduolinės ugnies sukeltą skilimą, nepaliekantį visiškai suirusio žmogaus kūno pėdsakų.

14 eilutė: „*Ir mirtis ir pragaras buvo įmesti į ugnies ežerą. Tai antroji mirtis, ugnies ežeras.*»

„*Mirtis*“ buvo principas, absoliučiai priešingas gyvybei, ir jo tikslas buvo sunaikinti kūrinis, kurių gyvenimo patirtis buvo teisama ir pasmerkta Dievo. Vienintelis gyvenimo tikslas yra pateikti Dievui naują kandidatą į jo amžinųjų draugų atranką. Įvykus šiai atrankai ir sunaikinus nedorėlius, „*mirtis*“ ir „*žemė*“ „*turėjo mirusiuosius*“ nebeturi jokios priežasties egzistuoti. Šių dviejų dalykų griauančius principus Dievas sunaikino. Po „*ugnies ežero*“ atsiranda erdvė gyvybei ir dieviškai šviesai, apšviečiančiai jo kūrinis.

15 eilutė: „*Kas nebuvo rastas įrašytas į gyvenimo knygą, buvo įmestas į ugnies ežerą.*»

Ši eilutė tai patvirtina, Dievas žmogui iš tikrųjų paskyrė tik du kelius, du pasirinkimus, du likimus, du likimus (Išt 30:19). Išrinktųjų vardus Dievas žinojo nuo pat pasaulio įkūrimo ar net toliau, nuo jo projekto, skirto suteikti kompanijai laisvus ir nepriklausomus padarus, programavimo. Šis pasirinkimas jam kainuotų siaubingas kančias kūno kūne, tačiau jo meilės troškimas buvo didesnis už baimę, jis pradėjo savo projektą ir iš anksto žinojo, kaip išsipildys mūsų istorija apie dangiškąją ir žemiškąją gyvenimą. Jis žinojo, kad jo pirmoji būtybė vieną dieną taps mirtinu jo priešu. Tačiau, nepaisant šių žinių, jis suteikė jam visas galimybes atsisakyti savo projekto. Jis žinojo, kad tai neįmanoma, bet leido tai įvykti. Taigi jis žinojo išrinktųjų vardus, jų veiksmus, viso jų gyvenimo liudijimą ir vedė juos pas save kiekvieną savo laiką ir epochoje. Dievui neįmanomas tik vienas dalykas: nuostaba.

Jis taip pat žinojo daugybę abejingų, maištingų, stabmeldžių žmonių, kuriuos sukūrė žmonių dauginimosi procesas, vardus. Apr 19:19-20 atskleistas Dievo sprendimo skirtumas galioja visiems jo kūriniams. Kai kurie iš jų, kurie yra mažiau kalti, bus nužudyti „*Dievo žodžio*“, nežinodami „*antrosios mirties ugnies kančių*“, skirtų tik krikščionių ir žydų religiniams kaltininkams. Tačiau antrasis „*prisikėlimas*“ susijęs su visomis jo žmogiškomis tvariniais, gimusiais

žemėje ir angelais, sukurtais danguje, nes Dievas paskelbė Rom.14:11: „*Nes parašyta: „Kaip aš gyvas, sako Viešpats, visi keliai suklups prieš mane. ir kiekvienas liežuvis šlovins Dievą“.*

Apreiškimas 21: simbolizuojama pašlovinta Naujoji Jeruzalė

1 eilutė: „*Pamačiau naują dangų ir naują žemę; nes pirmasis dangus ir pirmoji žemė praėjo, o jūros nebebuvo.* »

Dvasia dalijasi su mumis jausmais, įkvėptais naujos daugiamatės tvarkos įkūrimo po VII tūkstantmečio pabaigos . Nuo šios akimirkos laikas nebebus skaičiuojamas, viskas, kas gyva, patenka į begalinę amžinybę. Viskas nauja arba tiksliau atnaujinta. Nuodėmės eros „*dangus ir žemė*“ išnyko, o „*mirties*“ simbolio „*jūra*“ nebėra. Kaip Kūrėjas, Dievas pakeitė Žemės planetos išvaizdą, todėl jos gyventojams išnyko viskas, kas reiškė pavojų ar pavojų; taigi nebėra vandenynų, nebėra kalnų su stačiomis uolų viršūnėmis. Jis tapo dideliu sodu kaip pirmasis „*Edenas*“, kuriame viskas yra šlovė ir ramybė; kuris bus patvirtintas Rev.22.

2 eilutė: „*Ir aš pamačiau šventąjį miestą, naująją Jeruzalę, nužengiančią iš dangaus nuo Dievo, paruoštą kaip nuotaką, papuoštą savo vyrui.* »

Šis naujas poilsis pasveikins išrinktųjų atpirktų šventųjų susirinkimą iš žemės, pavadintos šioje eilutėje „*šventasis miestas*“, kaip Apr 11:2, „*Naujoji Jeruzalė*“, Jėzaus Kristaus „*nuotaka*“, jos „*vyras*“. Ji „*nusileidžia iš dangaus*“, iš Dievo karalystės, į kurią įžengė sugrįžusi su savo Gelbėtojo šlove. Tada ji pirmą kartą nusileido į žemę, pasibaigus dangiškojo teismo „*tūkstančio metų*“ paskutiniam teismui. Po to, grįžusi į dangų, ji laukė, kol „*naujas dangus ir nauja žemė*“ bus pasiruošę ją priimti. Atkreipkite dėmesį, kad žodis „*dangus*“ yra vienaskaita, nes jis sužadina tobulą vienybę, prieštaraujančią daugiskaitai „*dangus*“, kuri Pradžios 1:1 siūlo dangiškųjų būtybių padalijimą į dvi priešingas stovyklas.

3 eilutė: „*Ir išgirdau stiprų balsą iš sosto, sakantį: Štai Dievo palapinė su žmonėmis! Jis gyvens su jais, ir jie bus jo tauta, o pats Dievas bus su jais.* »

„*Naujoji žemė*“ pasitinka garbingą svečią, nes „*pats Dievas*“, palikęs savo senovinį dangaus sostą, ateina įkurdinti savo naujo sosto žemėje, kur nugalėjo velnią, nuodėmę ir mirtį. „*Dievo palapinė*“ žymi dangiškąjį Dievo Jėzaus Kristaus „*Mykolo*“ kūną (= kuris panašus į Dievą). Tačiau tai taip pat yra išrinktųjų susirinkimo, kuriame karaliauja Jėzaus Kristaus Dvasia, simbolis. „*Tabernakulis, šventykla, sinagoga, bažnyčia*“, visi šie terminai yra atpirktų šventųjų žmonių simboliai prieš tai, kai jie buvo pastatyti žmogaus; kiekvienas iš jų žymi dieviškojo projekto eigos etapą. Ir pirma, „*palapinė*“ žymi hebrajų išėjimą iš Egipto, Dievo vedamų ir vedamų į dykumą, kuri matomai apreiškė debesis, kuris kaip kolona nusileido virš šventos palapinės. Tada jis jau buvo „*su vyrais*“; kas pateisina šio termino vartojimą šioje eilutėje. Tada „*šventykla*“ žymi tvirtą „*tabernakulio*“ konstrukciją; darbas, užsakytas ir atliktas valdant karaliui Saliamonui. Išimtinai hebrajų kalba žodis „*sinagoga*“ reiškia: susirinkimas. Apr.2:9 ir 3:9, Kristaus Dvasia maištaujančią žydų tautą vadina „*šėtono sinagogomis*“. Paskutinis žodis „*bažnyčia*“ reiškia susirinkimą graikų kalba (ecclesia); krikščioniškojo Biblijos mokymo sklaidos kalba. Jėzus palygino „*savo kūnas*“, „*Jeruzalės*“ „*šventykloje*“, o pagal Ef.5:23 Asamblėja, jo „*Bažnyčia*“, yra „*jo kūnas*“: „*nes vyras yra žmonos galva, kaip Kristus yra Bažnyčios galva, kuri yra jo kūnas ir kurios Jis yra Gelbėtojas*“. Prisimename liūdesį, kurį patyrė Jėzaus apaštalai, kai jis paliko juos pakilti į dangų. Šį kartą „*Mano vyras gyvena su manimi*“ gali pasakyti Išrinktoji savo instaliacijoje „*naujojoje žemėje*“. Šiame kontekste dvylikos „*dvylikos genčių*“ (Apr.7) žinutės gali išreikšti nepakartojamą jų pergalės džiaugsmą ir laimę.

4 eilutė: „*Jis nušluostys kiekvieną ašarą nuo jų akių, ir mirties nebebus, nebebus nei liūdesio, nei verksmo, nei skausmo, nes buvę dalykai praėjo*“. »

Ryšys su Apr.7:17 patvirtinamas čia radus dieviškąjį pažadą, kuriuo baigiasi Apr.7: „*Jis nušluostys kiekvieną ašarą nuo jų akių*“. Vaistas nuo verkimo yra džiaugsmas ir džiaugsmas. Mes kalbame apie valandą, kai Dievo pažadai bus ištesėti ir išsipildyti. Įdėmiai pažvelkite į šią nuostabią ateitį, nes prieš mus yra numatytas „*mirties, gedulo, verksmų, skausmo*“ laikas, kuris nebebus vien tik mūsų didingą ir nuostabaus Kūrėjo Dievo visų dalykų atnaujinimas. Patikslinu, kad šie baisūs dalykai išnyks tik po paskutinio teismo, kuris bus įvykdytas „*tūkstančio metų*“ pabaigoje. Išrinktiesiems, bet tik jiems, blogio padariniai nutrūks, kai sugrįš Viešpaties, visagalio Dievo, šlovė.

5 eilutė: „*Sėdintis soste tarė: Štai aš visa darau nauja. Ir jis tarė: Rašyk! nes šie žodžiai yra tikri ir teisingi*“. »

Kūrėjas Dievas asmeniškai duoda pažadą ir liudija šį pranašišką žodį: „*Štai aš visa darau nauja*“. Nėra prasmės ieškoti atvaizdo mūsų žemiškose naujienose, kad būtų galima suprasti, ką Dievas ruošia, nes to, kas nauja, neįmanoma aprašyti. Ir iki tol Dievas mums tik priminė skaudžius mūsų laikų dalykus, sakydamas, kad jų nebebus „*naujoje žemėje ir naujame danguje*“, kurie taip išsaugo visą savo paslaptį ir netikėtumus. Angelas prie šio teiginio priduria: „*Nes šie žodžiai yra tikri ir teisingi*“. Dievo malonės kvietimas Jėzuje Kristuje reikalauja nepajudinamo tikėjimo, kad gautume atlygį už Dievo pažadus. Tai sunkus kelias, prieštaraujantis pasaulio normoms. Tam reikia didžiulės pasiaukojimo, savęs išsižadėjimo dvasios, nuolankioje vergo, paklususio savo

šeimininkui. Todėl Dievo pastangos sustiprinti mūsų pasitikėjimą yra pateisinamos: „tikrumas apreikštoje ir išreikštoje tiesoje“ yra tikrojo tikėjimo etalonas.

6 eilutė: „*Ir jis man pasakė: „Tai padaryta! Aš esu alfa ir omega, pradžia ir pabaiga. Ištroškusiam duosiu iš gyvybės vandens šaltinio nemokamai“*“.

Kūrėjas Dievas Jėzus Kristus sukuria „*viską nauja*“. „*Tai padaryta!*» ; Ps.33:9: „*Jis pasakė, ir viskas išsipildė; jis įsako, ir tai egzistuoja*“. Jo kūrybinis žodis išsipildo, kai tik žodžiai išeina iš jo burnos. Nuo 30 metų, už mus, Danieliaus ir Apreiškimo knygoje atskleista krikščioniškosios eros programa buvo įvykdyta iki smulkmenų. Dievas kviečia mus vėl pažvelgti į ateitį, kurią jis paruošė savo išrinktiesiems; paskelbti dalykai bus įvykdyti taip pat, visiškai užtikrintai. Jėzus mums sako kaip Apr.1:8: „*Aš esu alfa ir omega, pradžia ir pabaiga*“. „*Pradžios ir pabaigos*“ idėja turi prasmę tik mūsų patirtyje apie žemiškąją nuodėmę, kuri visiškai pasibaigs septintojo tūkstantmečio „pabaigoje“ po nusidėjėlių sunaikinimo ir mirties. Prekybinėje žemėje išsibarsčiusiems Dievo sūnams Jėzus siūlo „*nemokamai*“, „*iš gyvybės vandens šaltinio*“. Jis yra jis pats, šio „*gyvybės vandens*“, simbolizuojančio amžinąjį gyvenimą, „*šaltinis*“. Dievo dovana yra nemokama, šis paaiškinimas smerkia Romos katalikų „atlaidų“ pardavimą, kuris įvardijo atleidimą, gautą už tam tikrą kainą iš popiežiaus.

7 eilutė: „*Kas nugali, paveldės tai; Aš būsiu jo Dievas, o jis bus mano sūnus*“.

Dievo išrinktieji yra įpėdiniai kartu su Jėzumi Kristumi. Pirma, per savo „*pergalę*“ Jėzus „*paveldėjo*“ karališkąją šlovę, kurią pripažino visi jo dangiškieji kūriniai. Po jo jo išrinktieji, taip pat „*nugalėtojai*“, bet per jo „*pergalę*“ „*paveldės šiuos naujus dalykus*“, specialiai jiems sukurtus Dievo. Savo dieviškumą Jėzus patvirtino apaštalui Pilypui Jono 14:9: „*Jėzus jam tarė: „Aš jau seniai su tavimi, bet tu manęs nepažinai, Pilypai! Kas mane matė, matė Tėvą; kaip tu sakai: parodyk mums Tėvą? » Žmogus mesijas prisistatė kaip „amžinasis Tėvas“*, taip patvirtindamas jam skirtą skelbimą, išpranašautą Iz.9:6 (arba 5). Todėl Jėzus Kristus skirtas savo išrinktiesiems, jų broliui ir Tėvui. O jie patys yra jo broliai ir sūnūs. Tačiau pašaukimas yra individualus, todėl Dvasia sako, kaip ir 7 „Laiškų“ temos epochų pabaigoje: „*tam, kuris nugali*“, „*jis bus mano sūnus*“. Norint pasinaudoti gyvojo Dievo „*sūnaus*“ statusu, būtina pergalė prieš nuodėmę

8 eilutė: „*Bet bailių, netikinčių, pasibjaurėtinų, žudikų, amoralų, burtininkų, stabmeldžių ir visų melagių dalis bus ežere, degančiame ugnimi ir siera, o tai yra antroji mirtis. . »*

Šie žmogiškųjų charakterių kriterijai randami visoje pagoniškoje žmonijoje, tačiau Dvasia čia nusitaiko į netikros krikščionių religijos vaisius; Jėzaus aiškiai išreikštas ir apreikštas žydu religijos pasmerkimas Apr.2:9 ir 3:9.

Pagal Apr. 19:20, „... ežeras, degantis ugnimi ir siera“, paskutiniame teisme bus „*žvėriui ir netikrąjam pranašui*“ skirta dalis: katalikų tikėjimas ir protestantų tikėjimas. Klaidinga krikščionių religija niekuo nesiskiria nuo klaidingos žydu religijos. Jo prioritetinės vertybės yra priešingos Dievo vertybėms. Taigi, nors fariziejai žydai priekaištavo Jėzaus mokiniams, kad jie nesiplauna rankų prieš valgydami (Mt.15:2), Jėzus niekada jiems tokio priekaišto

nepadarė, o tada Mt.15:17–20 pasakė: „ Daryk. tu nesupranti, kad viskas, kas patenka į burną, patenka į pilvą, o paskui išmetama į slaptas vietas? Bet kas išeina iš burnos, ateina iš širdies, ir tai suteršia žmogų. Nes iš širdies išeina piktos mintys, žmogžudystės, svetimavimas, paleistuvystė, vagystės, melagingi liudijimai, šmeižtai. Tai yra dalykai, kurie suteršia žmogų; **bet valgymas neplaunant rankų žmogaus nesuteršia** “. Taip pat ir klaidinga krikščionių religija slepia savo nuodėmes prieš Dvasią, pirmiausia smerkdama kūno nuodėmes. Jėzus išsakė savo nuomonę, sakydamas žydams Mat.21:3: „ *muitininkai ir paleistuvės eis pirma jūsų į dangaus karalystę* “; aišku, su sąlyga, kad visi atgailaus ir atsivers į Dievą ir jo tyrumą. Klaidinga religija, kurią Jėzus traktuoja „ *akluose vedliuose* “, kuriuos jis priekaištauja Mato 23:24, už tai, kad jie „ *išfiltravo uodą ir prarijo kupranugarį* “, arba už tai, kad „ *matydami šiaudą artimo akyje, nematydami siją, kuri yra jo paties* “ pagal Luko 6:42 ir Mato 7:3–5.

Nedaug vilties turi kiekvienas, kuris susitapatina su visais šiais Jėzaus išvardytais asmenybės kriterijais. Jei tik vienas atitinka jūsų prigimtį, turėsite su ja kovoti ir įveikti savo ydą. Pirmasis tikėjimo mūšis yra prieš save patį; ir tai yra sunkiausiai įveikiama nelaimė.

Šiame sąraše, palaikydamas jų dvasinę prasmę, Jėzus Kristus, didysis dieviškasis teisėjas, cituoja klaidas, kaltinamas klaidingu krikščionių tikėjimu, būdingu popiežiaus Romos katalikybei. Nukreipdamas dėmesį į „bailes“, jis nurodo tuos, kurie atsisako laimėti tikėjimo mūšyje, nes visi jo pažadai yra skirti „ *tam, kuris nugali* “. Tačiau tiems, kurie atsisako kovoti, pergalė nėra įmanoma. „ *Ištikimas liudytojas* “ turi būti drąsus; išeiti iš bailio. „ *Be tikėjimo neįmanoma patikti Dievui* “ (Žyd.11:6); išeik „ *netikintis* “. O tikėjimas, kuris neatitinka Jėzaus tikėjimo, duoto kaip pavyzdys, kurį reikia mėgdžioti, yra tik netikėjimas. „ *Bjaurybės* “ yra bjaurios Dievui ir lieka pagonių vaisiais; išeiti „ *pasibjaurėtinai* “ „ *Tai yra nuotėkis, priskiriamas „ didžiajam Babilonui, paleistuvų ir žemės bjaurių motinai* “ pagal Apr.17:4-5. „ *Žudikai* “ pažeidžia šeštąjį įsakymą; išeiti „ *žudikas* “. Žmogžudystė priskiriama katalikų tikėjimui ir protestantiškam „veidmainių“ *tikėjimui* pagal Dan.11:34. „ *Nekuklus* “ gali pakeisti savo elgesį ir įveikti savo blogį, kitaip; išeiti iš „ *begėdiškojo* “. Tačiau katalikų tikėjimui priskiriama *dvasinė „nepykybė*“, *palyginti su „prostitute*“, *visiškai* uždaro jam duris į dangų. Be to, Dievas smerkia jos „ *neskaistumą*“, kuris veda į dvasinę „ *neištikimybę*“: prekybą su velniu. „ *Magai* “ yra katalikų kunigai ir protestantai demoniško spiritizmo pasekėjai; išeiti „ *magas* “; šis veiksmas priskiriamas „ *didžiajam Babilonui* “ Apr.18:23. „ *Stabmeldžiai* “ taip pat žymi katalikų tikėjimą, jo raižyti stabai yra garbinimo ir maldos objektai; išeiti „ *stabmeldys* “. Ir galiausiai, Jėzus cituoja „ *melagius*“, kurių dvasinis tėvas yra „ *velnias, melagis ir žudikas nuo pat pradžių ir melo tėvas* “ pagal Jono 8:44; išeiti iš „ *melagio* “.

9 eilutė: „ *Tuomet atėjo vienas iš septynių angelų, kurie laikė septynis buteliukus nuo septynių paskutinių negandų, ir kalbėjo man, sakydamas: Ateik, aš tau parodysiu nuotaką, Avinėlio žmoną.* »

Šioje eilutėje Dvasia siunčia padrašinimo žinią išrinktiesiems, kurie pergalingai išgyvens tragišką ir siaubingą dieviškųjų „ *septynių paskutiniųjų negandų* “ laiką. Jų atlygis bus pamatyti („ *aš tau parodysiu*“) šlovę, skirtą

išrinktiesiems, kurie šiame paskutiniame istoriniame nuodėmės žemės etape sudaro „*nuotaką, Avinėlio žmoną*“, Jėzų Kristų. .

„*Septyni angelai, kurie laikė septynis buteliukus, užpildytus septyniomis paskutinėmis negandomis*“, buvo nukreipti į žmones, atitinkančius ankstesnėje eilutėje paminėtos klaidingos krikščionių religijos kriterijus. Šios „*septynios paskutinės negandos*“ buvo ta dalis, kurią Dievas netrukus duos žuvusiai stovyklai. Dabar jis simboliniais vaizdais parodys mums tą dalį, kuri atiteks pergalingiesiems atpirktiesiems išrinktiesiems. Simbolikoje, atskleidžiančioje Dievo jausmus jiems, angelas parodys išrinktiesiems, kurių susirinkimas kartu yra „*avinėlio nuotaka*“. Nurodydama „*Avinėlio žmona*“, Dvasia patvirtina Efeziečiams 5:22–32 pateiktą mokymą. Apaštalas Paulius apibūdina idealius vyro ir žmonos santykius, kurie, deja, išsipildys tik išrinktųjų santykiuose su Kristumi. . Ir mes turime išmokti dar kartą perskaityti Pradžios knygos istoriją, atsižvelgdami į šią pamoką, kurią davė gyvojo Dievo Dvasia, viso gyvenimo kūrėja ir puikus jos tobulų vertybių išradėjas. Žodis „*moteris*“ susieja Kristaus „*nuotaką*“, „*išrinktąją*“ su „*moters*“ atvaizdu, pateiktu Apreiškimo 12 skyriuje.

Bendras šlovintų išrinktųjų aprašymas

10 eilutė: „*Ir jis dvasia nunešė mane į didelį ir aukštą kalną. Ir jis parodė man šventąjį miestą Jeruzalę, nužengusią iš dangaus nuo Dievo, turėdama Dievo šlovę.*»

Dvasioje Jonas perkeliamas į tą akimirką, kai Jėzus Kristus ir jo išrinktieji nusileidžia iš dangaus po septintojo tūkstantmečio „*tūkstančio metų*“ dangiškojo teismo. Apr. 14:1 „*Sionės kalne*“ buvo parodyta „*užantspauduota*“ adventista „*144 000*“ iš krikščionių dvasinių „*dvylikos genčių*“. Po „*tūkstančio metų*“ išpranašautas dalykas išsipildo „*naujosios žemės*“ tikrovėje. Nuo Jėzaus Kristaus sugrįžimo išrinktieji gavo iš Dievo pašlovintą dangaus kūną, padarytą amžinai. Taigi jie atspindi „*Dievo šlovę*“. Šią transformaciją skelbia apaštalas Paulius 1 Kor.15:40–44: „*Yra ir dangiškų, ir žemiškų kūnų; bet dangaus kūnų ryškumas kitoks, žemės kūnų kitoks. Viena yra saulės šviesa, kita – mėnulio šviesa, o kita – žvaigždžių šviesa; net žvaigždė ryškumu skiriasi nuo kitos žvaigždės. Taip yra ir su mirusiųjų prisikėlimu. Kūnas pasėtas gendantis; jis pakyla nepaperkamas; sėjama niekingai, kyla šlovingai; jis pasėjamas silpnas, prisikelia pilnas jėgų; jis pasėjamas kaip gyvulio kūnas, jis prisikelia kaip dvasinis kūnas. Jei yra gyvuliškas kūnas, yra ir dvasinis kūnas.* .

11 eilutė: „*Jo ryškumas buvo kaip labai brangaus akmens, jaspio akmuo, skaidrus kaip krištolas.*»

Cituota ankstesnėje eilutėje, „*Dievo šlovė*“, kuri ją apibūdina, patvirtinama, nes „*jaspio akmuo*“ taip pat žymi „*Sėdinčio soste*“ aspektą Apr.4:3. Tarp dviejų eilučių pastebime skirtumą, nes Apr.4, teismo kontekste, šis „*jaspio akmuo*“, simbolizuojantis Dievą, taip pat atrodo kaip „*sardoniksas*“. Čia, išsprendus nuodėmės problemą, Išrinktoji prisistato tobulo grynumo aspektu „*skaidriu kaip krištolas*“.

12 eilutė: „*Jis turėjo didelę ir aukštą sieną. Jame buvo dvylika durų, ant durų dvylika angelų ir užrašyti vardai iš dvylikos Izraelio vaikų giminių:*

Jėzaus Kristaus Dvasios pasiūlytas atvaizdas remiasi „šventyklos“ **simbolika dvasinis šventasis**, minimas Ef.2:20–22.: „*Jūs buvote pastatyti ant*

apaštaly ir pranašų pamatų, o kertinis akmuo yra pats Jėzus Kristus. Jame visas pastatas, gerai suderintas, pakyla į **šventą šventyklą** Viešpatyje. Jame jūs taip pat tampate Dievo buveine Dvasioje. “. Tačiau šis apibrėžimas buvo susijęs tik su apaštališkojo laiko išrinktaisiais. „ *Aukšta siena* “ vaizduoja krikščionių tikėjimo raidą nuo 30 metų iki 1843 m. atkreipkime dėmesį, kad iki šios datos apaštaly suprato ir moko tiesos standartas išlieka nepakitęs. Štai kodėl 321 m. nustatytas poilsio dienos pakeitimas sulaužo **šventą** sandorą, sudarytą su Dievu Jėzaus Kristaus krauju. Kalbant apie tikruosius šios pranašystės Apreiškimo gavėjus, simboliai, vaizduojantys adventistų tikėjimą, kurį Dievas skyrė nuo 1843 m., yra pavaizduoti „ *dvylika durų* “, „ *atvirų* “ išrinktiems „ *Filadelfijos* “ pareigūnams (Apr.3: 7) ir „ *uždarytas* “ prieš „ *Sardų* “ puolusius „ *gyvus mirusiuosius* “ (Apr.3:1). Jie „ *neši 12 genčių, užantspauduotų Dievo antspaudu* “, vardus, Apr.7.

13 eilutė: „ *Į rytus – trys vartai, į šiaurę – trys vartai, į pietus – trys vartai ir į vakarus – trys vartai.* »

durų “ orientacija į keturis pagrindinius taškus iliustruoja jos universalumą; kuri smerkia ir daro neteisėtą religiją, kuri teigia universalizmą, išvertus iš graikiško žodžio „katholikos“ arba „katalikiška“. Taigi nuo 1843 m. Dievui adventizmas yra vienintelė krikščionių religija, kuriai jis patikėjo savo „ *amžinąją Evangeliją* “ (Apr 14:6) dėl visuotinės misijos – mokyti žemės gyventojus. Be tiesos, kurią jis atskleidžia savo dvasiniams Išrinktiesiems iki pasaulio pabaigos, nėra jokio išganymo. Adventizmas gimė kaip religinio atgimimo judėjimas, motyvuotas paskelbimo apie Jėzaus Kristaus sugrįžimą, kurio pirmą kartą tikimasi 1843 m. pavasarį; ir jis turi išlaikyti šį charakterį iki tikrojo galutinio Jėzaus Kristaus sugrįžimo, numatyto 2030 m. pavasarį. Kadangi „judėjimas“ yra nuolatinėje evoliucijoje vykstanti veikla, kitu atveju tai nebėra „judėjimas“, o „užblokuota“ ir mirusi institucija, kuri palaiko tradicijas ir religinį formalizmą; arba viskas, ko Dievas nekenčia ir smerkia; ir jau pasmerkė tarp maištaujančių žydų – pirmuosius netikinčius.

Išsamus aprašymas chronologine tvarka

Krikščioniškojo tikėjimo pagrindai

14 eilutė: „ *Miesto siena turėjo dvylika pamatų ir ant jų dvylika dvylikos Avinėlio apaštaly vardų.* »

Šioje eilutėje vaizduojamas apaštališkasis krikščionių tikėjimas, apimantis, kaip matėme, laikotarpį nuo 30 iki 1843 m., kurio mokymą 321 ir 538 m. iškraipė Roma. „ *Aukštą sieną* “ sudaro šimtmečių senumo susirinkimas. iš „ *gyvų akmenų* “ pagal 1 Pie.2:4-5: „ *Artintis prie jo, gyvo akmens , žmonių atstumto, bet Dievo išrinkto ir brangaus; o jūs patys, kaip gyvieji akmenys , statykite dvasinius namus , šventą kunigystę , kad aukotumėte dvasines aukas, priimtinas Dievui per Jėzų Kristų .*

15 eilutė: „ *Tas, kuris man kalbėjo, turėjo auksinę nendrę kaip matą miestui, jo vartams ir sienoms išmatuoti.* »

Čia, kaip ir Apr. 11:1, kalbama apie pašlovintų išrinktųjų vertę, adventizmo epochą (*12 vartų*) ir apaštališkąjį tikėjimą (*pamatai ir siena*). Jei Apr 11:1 " *nendrė* " buvo " *kaip lazda* ", bausmės įrankis, tai absoliuti

priešingybė, tai šios eilutės " *auksinė nendrė* "; „ *Auksas* “ yra „ *išbandymu išgryninto tikėjimo* “ simbolis , pagal 1 Pt 1, 7: „ *kad jūsų tikėjimo išbandymas, brangesnis už gendantį auksą (kuris vis dėlto išbandomas ugnimi), būtų pagyrimas, šlovė ir garbė, kai pasirodys Jėzus Kristus* . Todėl tikėjimas yra Dievo teismo etalonas.

16 eilutė: „ *Miestas buvo kvadrato formos ir jo ilgis buvo lygus jo pločiui. Jis išmatavo miestą nendrėmis ir rado dvylika tūkstančių stadionų. ilgis, plotis ir aukštis buvo vienodi.* »

„ *Kvadratas* “ yra idealios formos paviršiaus plote. Iš pradžių jis buvo rastas Mozės laikais pastatytos palapinės „šventosios“ arba „šventiausios vietos“ aspekte. „ *Kvadrato* “ forma yra protingo įsitraukimo įrodymas, gamta nepateikia tobulo „ *kvadrato* “. Dievo intelektas pasireiškia hebrajų šventovės matmenyse, kuri buvo suformuota iš trijų „ *kvadratų* “ išlyginimo. Dvi buvo naudojamos „ *šventajai vietai* “, o trečioji – „ *šventajai vietai* “ arba „ *šventiausiajai vietai* “, kuri buvo skirta išskirtinai Dievo buvimui ir todėl atskirta „ *skraiste* “, nuodėmės atvaizdu, Jėzus išpirks savo valandą. Šios trijų trečdalių proporcijos buvo 6000 arba tris kartus 2000 metų, skirtų išrinktųjų atrankai Dievo sukurtame gelbėjimo projekte, vaizdas. Šios atrankos pabaigoje atrinktieji yra pavaizduoti „ *šventiausios vietos* “ „ *kvadrato* “, kuris pranašavo išganymo projekto rezultata; ši dvasinė vieta tampa prieinama dėl sandoros Kristuje atnešto susitaikinimo. Taip aprašyta šventyklos dvasinė „ *kvadratas* “ buvo įkurtas balandžio 3 d., 30 d., kai išganymas prasidėjo savanoriška mūsų Atpirkėjo Jėzaus Kristaus apmokančia mirtimi. „ *Kvadrato* “ įvaizdžio neužtenka, kad būtų ištobulintas tikrojo tobulumo apibrėžimas, kurio simbolinis skaičius yra „trys“. Be to, tai yra „kubo“, kuris mums pristatomas. Turėdami tą patį matą „ *ilgis, plotis ir aukštis* “, šį kartą turime „trys“ tobulo „kubinio“ tobulumo, Jėzaus Kristaus atpirktų išrinktųjų susirinkimo simbolį. 2030 metais bus baigtas statyti „ *kvadratinis miestas* (ir net kubinis: „ *jo aukštis* “), *jo pamatai ir dvylika vartų* . Suteikdama jam kubinę formą, Dvasia uždraudžia pažodini „miesto“ aiškinimą, kurį jam suteikia daugybė.

Išmatuotas skaičius „ *12 000 stadionų* “ turi tą pačią reikšmę kaip „ *12 000 užantspauduotų* “ 7 red. Primename: 5 + 7 x 1000, tai yra, žmogus (5) + Dievas (7) x gausybė (1000). Žodis „ *stadionai* “ rodo jų dalyvavimą lenktynėse, kurių tikslas yra „ *laimėti dangiškojo pašaukimo prizą* “ pagal Pauliaus mokymą, Fi.3:14: „ *Aš bėgu tikslo link, laimėti prizą dangiškasis Dievo pašaukimas Jėzuje Kristuje.* » ; ir 1 Kor.9:24: „ *Argi nežinote, kad tie, kurie bėga stadione, visi bėga, bet vienas gauna prizą? Bėk taip, kad laimėtum.* » Nugalėjęs išrinktasis bėgo ir laimėjo Dievo apdovanotą prizą Jėzuje Kristuje.

17 eilutė: „ *Išmatavo sieną ir rado šimtą keturiasdešimt keturių uolekčių, žmogaus matą, kuris buvo angelo.* »

Už „ *uolekčių* “, klaidinančių matavimų, Dievas atskleidžia mums savo nuosprendį ir atskleidžia, kad tik su Dievu sąjungą sudarę žmonės, simbolizuojami skaičiumi „5“, kurių skaičius yra „7“. Iš viso šių dviejų skaičių gaunama „12“, o kai „kvadrato“, gaunamas skaičius „144“. Tikslus „ *žmogaus matas* “ patvirtina išrinktųjų „ *žmonių* “, atpirktų Jėzaus Kristaus pralietu krauju, nuosprendį . Taigi skaičius „12“ yra visose su Dievu sudarytos šventosios

sajungos projekto fazėse: 12 hebrajų patriarchų, 12 Jėzaus Kristaus apaštalų ir 12 genčių, vaizduojančių nuo 1843–1844 m. išgalėjusį adventistų tikėjimą.

18 eilutė: „*Siena buvo pagaminta iš jaspio, o miestas buvo grynas auksas, kaip grynas stiklas.*»

Šiais simboliais Dievas atskleidžia savo dėkingumą jo išrinktųjų iki 1843 m. parodytam tikėjimui. Jie dažnai turėjo mažai šviesos, bet jų liudijimas apie Dievą jį kompensavo ir pripildė meilės. Šios eilutės „*grynas auksas ir grynas stiklas*“ iliustruoja jų sielų tyrumą. Jie dažnai atidavė savo gyvybes dėl pasitikėjimo Dievo pažadais, apreikštais per Jėzų Kristų. Pasitikėjimas juo nenuvils, jis pats juos pasitiks su „*pirmuoju prisikėlimu*“, tikroju „*mirusiųjų Kristuje*“, 2030 metų pavasarį.

Apaštališkasis pamatas

19 eilutė: „*Miesto sienos pamatai buvo puošti visų rūšių brangakmeniais: pirmasis pamatas buvo iš jaspio, antrasis iš safyro, trečias iš chalcedono, ketvirtas iš smaragdo.*”

20 eilutė: „*Penktasis iš sardonikso, šeštas iš sardonikso, septintas iš chrizolito, aštuntas iš berilo, devintas iš topazo, dešimtas iš chrizoprazo, vienuoliktas iš hiacinto, dvyliktas iš ametisto.*»

Dievas žino žmonių mintis ir tai, ką jie jaučia, kai žavisi brangiųjų akmenų grožiu, kai jie yra pjaustomi ar šlifuojami. Tam, kad įgytų šiuos dalykus, kai kurie išleidžia turtus taip, kad susižlugdo, toks yra jų meilė jiems. Tuo pačiu metu Dievas panaudos šį žmogiškąjį jausmą, kad išreikštų jausmus, kuriuos jis jaučia savo mylimam ir palaimintajam išrinktajam.

Šie skirtingi „*brangakmeniai*“ moko, kad išrinktieji nėra identiškai klonai, nes kiekvienas žmogus turi savo asmenybę, fiziniu lygmeniu, aišku, bet ypač dvasiniu, savo charakterio lygmeniu. Jėzaus „*dvylikos apaštalų*“ pateiktas pavyzdys patvirtina šią mintį. Koks skirtumas tarp Jean ir Pierre! Tačiau Jėzus mylėjo juos ir su skirtumais, ir už jų skirtumus. Tikrasis Dievo sukurtas gyvenimo turtas slypi šioje asmenybių įvairovėje, kurios visos savo širdyse ir visose sielose galėjo jam skirti pirmąją vietą.

Adventizmas

21 eilutė: „*Dvylika vartų buvo dvylika perlų; kiekvienos durys buvo iš vieno perlo. Miesto aikštė buvo gryno aukso, tarsi skaidrus stiklas.*»

Nuo 1843 m. išrinktieji neparodė didesnio tikėjimo nei tie, kurie buvo prieš juos Gelbėtojo Teisėjo nuosprendyje. Simbolis „*vienas perlas*“ atsirado dėl palaimintojo adventizmo galimybės visiškai suprasti Dievo išganymo planą. Dieve, nuo 1843 m. išrinktieji adventistai pasirodė verti gauti visą jo šviesą. Tačiau tai nuolat auga, tik paskutiniai disidentai adventistai gauna paskutinį tobulą pranašišką paaiškinimų formą. Turiu omenyje tai, kad paskutinis pasirinktas adventistas nebus vertingesnis už kitus, atpirtus iš apaštalavimo laikų. „*Perlas*“ rodo Dievo pradėto gelbėjimo projekto kulminaciją. Tai atskleidžia specifinę patirtį, kurią sudarė visu doktrininių tiesų, iškraipytų ir užpultų Romos popiežiaus katalikų tikėjimo ir protestantų tikėjimo, kuris buvo apostazėje,

atkūrimas. Ir galiausiai, tai atskleidžia mums didžiulę svarbą, kurią Dievas teikia Danieliaus 8:14 potvarkio išsigaliojimui 1843 m. pavasarį: „*Iki dviejų tūkstančių trijų šimtų vakaro ir šventumas bus išteisintas*“. „*Perlas*“ yra šio „*pateisinamo šventumo*“ atvaizdas, kuris, skirtingai nei kiti brangakmeniai, neturi būti pjaustomas, kad atskleistų jo grožį. Šiame galutiniame kontekste šventųjų išrinktųjų susirinkimas atrodo harmoningas, „*nepriekaištingas*“ pagal Apr. 14:5, suteikiantis Dievui visą garbę, kurios jis nusipelno. Pranašiškas šabas ir jo pranašaujamas septintasis tūkstantmetis susijungia ir yra įgyvendinami visapusiškai tobulai įgyvendinant didžiojo kūrėjo Dievo sumanytą gelbėjimo projektą. Jo „*brangus perlas*“ (Mt 13, 45-46) išreiškia visą didybę, kurią jis norėjo jam suteikti.

Didieji naujosios Jeruzalės pokyčiai

Dvasia patikslina: „*Miesto aikštė buvo pagaminta iš gyno aukso, tarsi permatomo stiklo.*» Cituodamas šią „*gyno aukso vietą*“ arba gryną tikėjimą, jis siūlo palyginti su Paryžiumi, kuris turi nuodėmės atvaizdą, Apr 11:8 gavęs pavadinimus „*Sodoma ir Egiptas*“.

22 eilutė: „*Mieste nemačiau šventyklos; nes Viešpats, visagalis Dievas, yra jo šventykla, kaip ir Avinėlis.*»

Simbolių laikas praėjo, išrinktieji įžengė į tikrąjį dieviškojo išgelbėjimo projekto įgyvendinimą. Kaip mes šiandien suprantame žemėje, susibūrimo „*šventykla*“ nebeturės jokios naudos. Įėjimas į amžinybę ir tikrovę padarys nenaudingus „*šešėlius*“, kurie pranašavo pagal Kol.2:16-17: „*Todėl niekas teneteisia jūsų dėl valgymo ar gėrimo, dėl šventės, jaunaties ar šabo. : tai buvo būsimų dalykų šešėlis, o kūnas yra Kristuje*. Dėmesio! Šioje eilutėje formulė „*šabatai*“ yra susijusi su „*šabatais*“, kuriuos sukelia religinės šventės, o ne „*savaitinį šabą*“, kurį Dievas nustatė ir pašventino septintą dieną nuo pasaulio sukūrimo. Kaip pirmasis Kristus atėjimas padarė nenaudingas šventines apeigas, kurios pranašavo jį senojoje sandoroje, taip ir įžengus į amžinybę, žemiškieji simboliai taps nebereikalingi, o išrinktieji galės matyti, girdėti ir sekti „*Avinėliu, Jėzau Kristau, tikra šventa dieviška, šventykla*“, kuri amžinai bus matoma kuriančios Dvasios išraiška.

23 eilutė: „*Miestui nereikia nei saulės, nei mėnulio, kad jį apšviestų; nes Dievo šlovė jį apšviečia, o Avinėlis yra jo deglas.*»

dienos ir nakties“ kaita; „*naktis ar tamsa*“ pateisinama dėl nuodėmės. Kai nuodėmė išspręsta ir išnyko, liko tik vietos „*šviesai*“, kurią Dievas paskelbė „*gera*“ Pr 1:4.

Dievo Dvasia lieka nematoma, o Jėzus Kristus yra tas aspektas, kuriuo jo kūriniai gali jį matyti. Būtent dėl šios priežasties jis pristatomas kaip neregimojo Dievo „*deglas*“.

Tačiau dvasinė interpretacija atskleidžia didelį pokytį. Įžengę į dangų, išrinktieji bus tiesiogiai mokomi Jėzaus, tada jiems nebereikės nei „*saulės*“, nei naujosios sąjungos simbolio, nei „*mėnulio*“, senosios žydų sąjungos simbolio; Pagal Apr. 11:3 Šventajame Rašte abu yra bibliiniai „*du* Dievo liudytojai“, naudingi apšviečiant žmones atrandant ir suprantant jo gelbėjimo projektą. Apibendrinant, išrinktiesiems nebereikės Šventosios Biblijos.

24 eilutė: „ *Tautos vaikščios jos šviesoje, o žemės karaliai įneš į ją savo šlovę.* »

„ *tautės* “ yra „ *nacijos* “, kurios yra dangiškos arba tapo dangiškomis. „ *Naujoji žemė* “, tapusi ir naujaja Dievo karalyste, čia kiekviena gyva būtybė gali rasti Dievą kūrėją. „ *Žemės karaliai* “, kurie sudaro išrinktuosius, „ *atneš šlovę* “ savo sielos tyrumui šiame amžinajame gyvenime, įrengtame „*naujojoje žemėje* “. Šis posakis „ *žemės karaliai* “, kuris dažniausiai niekinamai nukreiptas į maištingas žemiškąsias valdžias, Apr 4:4 ir 20:4 subtiliai apibrėžia išrinktuosius, kur jie pateikiami „ *sėdintys* “ „ *sostuose* “. . Panašiai skaitome Apr.5:10: „ *Tu padarei juos karalystę ir kunigus mūsų Dievui, ir jie viešpataus žemėje* “.

25 eilutė: „ *Jos vartai nebus uždaryti dieną, nes ten nebus nakties.* »

Pranešime pabrėžiamas dabartinio nesaugumo išnykimas. Ramybė ir saugumas bus tobulas amžinos dienos šviesoje be pabaigos. Gyvybės istorijoje tamsos įvaizdis buvo sukurtas tik žemėje dėl kovos tarp dieviškosios „ *šviesos* “ ir velnio stovyklos „ *tamsos* “.

26 eilutė: „ *Ten bus atnešta tautų šlovė ir garbė.* »

6000 metų žmonės susiskirstė į gentis, tautas ir tautas. Krikščionybės laikais Vakaruose žmonės keitė savo karalystes į tautas, o išrinktieji iš jų buvo atrenkami dėl „ *šlovės ir garbės* “, kurią jie suteikė Dievui Jėzuje.

27 eilutė: „ *Į ją nepateks nieko nešvaraus, nei kas elgiasi bjauriai ar meluoja; įeis tik tie, kurie įrašyti Avinėlio gyvenimo knygoje* “.

Dievas tai patvirtina, išganymas jam kelia didelį poreikį. Tik tobulai tyros sielos, demonstruojančios meilę dieviškajai tiesai, gali būti atrinktos amžinajam gyvenimui. Dvasia dar kartą atmeta „*suterštą* “, *kuris žymi puolusį protestantų tikėjimą* „ *Sardo* “ žinia Apr.3:4, ir katalikų tikėjimą, kurio pasekėjas „ *atsiduoda bjaurybei ir religiniam bei pilietiniam melui* “. . Nes tie, kurie nepriklauso Dievui, leidžiasi manipuliuojami velnio ir jo demonų.

Dvasia dar kartą primena, kad netikėtumai skirti žmonėms, nes Dievas nuo pasaulio įkūrimo žinojo savo išrinktųjų vardus, nes jie „ *įrašyti jo gyvenimo knygoje* “. Ir nurodydamas „ *avinėlio gyvenimo knygoje* “, Dievas iš savo išganymo plano pašalina bet kokią nekrikščionišką religiją . Savo Apreiškime atskleidęs klaidingų krikščionių religijų pašalinimą, kelias į išganymą atrodo kaip „ *siauras ir siauras* “, kaip Jėzus paskelbė Mat.7:13-14: „ *Įeikite pro ankštus vartus. Nes platus vartai ir platus kelias, vedantis į pražūtį, ir daug yra pro juos įeinančių. Bet ankšti vartai ir siauras kelias, vedantis į gyvenimą, ir mažai kas jį randa* “.

Apreiškimas 22: Begalinė amžinybės diena

Žemiškojo dieviškosios atrankos laiko tobulumas baigėsi Apo.21: 7 x 3. Skaičius 22 paradoksaliai žymi istorijos pradžią, nors šioje knygoje jis yra jos epilogas. Šis atsinaujinimas, kuris, pasak Dievo, susijęs su „*viskuo*“, yra susijęs su „*naująja žeme ir nauju dangumi*“, kurie abu yra amžini.

1 eilutė: „*Ir jis man parodė gyvybės vandens upę, skaidrią kaip krištolas, ištekančią iš Dievo ir Avinėlio sosto.*»

Šiuo didingu, gaivinančiu gaivumo įvaizdžiu Dvasia primena mums, kad išrinktųjų susirinkimas, tapęs amžinas, vaizduojamas „*gyvybės vandens upės*“, yra kūrinys, Dievo darbas, dvasiškai atkurtas Kristuje, kurio buvimas matomas. siūlo jo „*sostas*“; ir tai per „*avinėlio*“, Jėzaus Kristaus, auką; amžinybė yra naujo gimimo, kurį ši auka atnešė išrinktiesiems, vaisius.

„*Upė*“ yra didelio tūrio gėlo vandens srautas. Jis vaizduoja gyvenimą, kuris, kaip ir jis, yra nuolatinėje veikloje. Gėlas vanduo sudaro 75 % mūsų žmogaus sausumos kūno; tai reiškia, kad gėlas vanduo jam yra būtinas, ir dėl šios priežasties Dievas lygina savo žodį, taip pat būtiną amžinajam gyvenimui įgyti, su „*gyvybės vandens šaltiniu*“ pagal Apo.7:17, būdamas pats tuo. „*gyvojo vandens šaltinis*“ pagal Jer.2:13. Jo Apreiškime Apr.17:15 matėme, kad „*vandenys*“ simbolizuoja „*tautas*“; čia „*upė*“ yra atpirktų išrinktųjų, tampančių amžinais, simbolis.

2 eilutė: „*Miesto aikštės viduryje ir dviejuose upės krantuose buvo gyvybės medis, dvylika kartų nešantis vaisius, duodantis vaisių kiekvieną mėnesį ir kurio lapai buvo skirti tautoms gydyti.*»

Šiame antrajame atvaizde, Jėzaus Kristaus, „*gyvybės medis*“ yra „*viduryje*“ jo išrinktųjų susirinkimo, susibūrusio aplink jį, surinkimo „*vietoje*“. Jis yra jų „*viduryje*“, bet ir jų šonuose, vaizduojamas „*du upės krantų*“. Nes dieviškoji Jėzaus Kristaus Dvasia yra visur; yra visur ir kiekviename. Šio „*medžio*“ vaisius yra „*gyvybė*“, kuri nuolat atnaujinama, nes „*jo vaisiai*“ gaunami kiekvieną iš mūsų žemiškųjų metų „*12 mėnesių*“. Tai dar vienas gražus amžinojo gyvenimo paveikslas ir priminimas, kad jis yra amžinas Dievo valia.

Jėzus dažnai lygino žmogų su vaisių „*medžiais*“, kuriuos „*sprendžiame pagal jų vaisius*“. Jis nuo Pradžios 2:9 pradžios priskyrė sau simbolinį „*gyvybės medžio*“ įvaizdį. Tačiau medžiai kaip „*drabužiai*“ puošia savo „*lapus*“. Jėzui jo „*rūbas*“ simbolizuoja jo teisingus darbus, taigi ir jo atpirkimą iš išrinktųjų, kurie jam skolingi už išgelbėjimą, nuodėmių. Taigi, kaip „*medžių*“ „*lapai*“ *gydo ligas*, taip Jėzaus Kristaus atlikti teisūs darbai „*gydo*“ mirtiną gimtosios nuodėmės ligą, kurią paveldėjo išrinktieji nuo Adomo ir Ievos, kurie naudojo medžių „*lapus*“ *savo fiziniams kūnams pridengti*. ir dvasinis nuogumas, atrastas patyrus nuodėmę.

3 eilutė: „*Nebebus prakeikimo. Dievo ir Avinėlio sostas bus mieste; jo tarnai tarnaus jam ir matys jo veidą*“,

Iš šios eilutės Dvasia išreiškia save būsimoju laiku, suteikdama savo žiniai paskatinimo prasmę išrinktiesiems, kurie dar turės kovoti su blogiu ir jo pasekmėmis iki Kristaus sugrįžimo ir jų pašalinimo iš žemės.

Tai „*anathema*“, Ievos ir Adomo padarytos nuodėmės prakeikimas, dėl kurio Dievas buvo nematomas žmogaus akims. Senosios Sandoros Izraelio sukūrimas nieko nepakeitė, nes nuodėmė vis dar padarė Dievą nematomą. Dieną jis vis tiek turėjo slėptis po debesies išvaizdos, o naktį išpuikęs. Švenčiausia šventyklos vieta buvo skirta tik jam, nusikaltėliui buvo skirta mirties bausmė. Tačiau šių žemiškų sąlygų nebėra. Naujojoje žemėje Dievas matomas visiems savo tarnams, kokia bus jų tarnystė, tebėra paslaptis, bet jie turės ryšį su juo, kai apaštalai trynė Jėzų Kristų ir kalbėjosi su juo; akis į akį.

4 eilutė: „*Ir jo vardas bus jų kaktose*. »

Dievo vardas yra tikrasis „*gyvojo Dievo antspaudas*“. Šabo poilsis yra tik išorinis to „ženklas“. Nes Dievo „*vardas*“ *žymi jo charakterį, kurį jis simbolizuoja „keturių gyvūnų“* veidais : „*liūtas, veršelis, žmogus ir erelis*“, kurie puikiai iliustruoja harmoningus Dievo charakterio kontrastus. : karališkas ir stiprus, bet pasiruošęs aukai, žmogaus išvaizda, bet dangiška prigimtis. Jėzaus žodžiai išsipildė; tie, kurie yra panašūs, buriasi kartu. Be to, tuos, kurie dalijasi dieviškomis vertybėmis, Dievas atrinko amžinajam gyvenimui ir surenka pas jį. „*Kaktoje*“ yra žmogaus smegenys, motorinis jo minties ir asmenybės centras. Ir šios animacinės smegenys tyrinėja, atspindi ir patvirtina arba atmeta tiesos standartą, kurį Dievas pateikia joms, kad ją išgelbėtų. Išrinktųjų smegenys mėgo Dievo organizuotą meilės demonstravimą Jėzuje Kristuje ir pagal nustatytas taisykles kovojo, kad jo pagalba nugalėtų blogį, kad įgytų teisę gyventi su juo.

Galiausiai visi tie, kurie turi Jėzaus Kristaus apreikštą Dievo charakterį, atsiduria kartu su juo ir tarnauja jam amžinai. Dievo „*vardo*“ buvimas, „*užrašytas ant jų kaktos*“, paaiškina jų pergalę; ir tai, ypač paskutiniame adventistų tikėjimo išbandyme, kai žmonės galėjo pasirinkti: ant *kaktos užrašyti „Dievo vardą“* ar maištaujančio „*žvėries*“ vardą.

5 eilutė: „*Nakties nebebus; ir jiems nereikės nei lempos, nei šviesos, nes Viešpats Dievas apšvies juos. Ir jie viešpataus per amžius*. »

Pagal Pr.1:5, už žodžio „*naktis*“ slepiasi žodis „*tamsa*“, nuodėmės ir blogio simbolis. „*Šviesa*“ žymi Bibliją, šventą rašytinį Dievo žodį, kuris atskleidžia „*jo šviesos*“, gėrio ir gėrio etaloną. Jis nebebus naudingas, išrinktieji turės tiesioginę prieigą prie jo dieviškojo įkvėpimo, tačiau šiuo metu nuodėmės

žemėje jis išlaiko esminį „šviečiantį“ vaidmenį, kuris vienintelis veda į amžinąjį gyvenimą.

6 eilutė: „*Jis man pasakė: „Šie žodžiai yra tikri ir teisingi; ir Viešpats, pranašų dvasių Dievas, atsiuntė savo angelą, kad parodytų savo tarnams, kas turi įvykti greitai“.*

Antrą kartą randame šį dieviškąjį patvirtinimą: „*Šie žodžiai yra tikri ir teisingi*“. Dievas stengiasi įtikinti skaitytoją pranašyste, nes jo amžinajam gyvenimui gresia jo pasirinkimai. Susidūręs su savo dieviškaisiais teiginiais, žmogus yra sąlygojamas penkių pojūčių, kuriuos jam suteikė Kūrėjas. Pagundos yra daugybinės ir veiksmingos atitraukiant jį nuo dvasingumo. Todėl Dievo reikalavimas yra visiškai pagrįstas. Pavojus sieloms yra tikras ir nuolatinis.

Tikslinga atnaujinti mūsų skaitymą apie šią eilutę, kuri šioje pranašystėje pateikia retą tiesioginį pobūdį. Šioje eilutėje nėra jokio simbolio, o patvirtinimas, kad Dievas yra pranašų, rašiusių Biblijos knygas, įkvėpėjas ir kad kaip paskutinį apreiškimą jis atsiuntė „Gabrielį“ Jonui, kad šis vaizdiniais jam atskleistų, ką, 2020 m., įvyks „nedelsiant“ arba didžiąja dalimi jau buvo įvykdyta. Tačiau tarp 2020 ir 2030 metų teks peržengti baisiausią erą; baisūs laikai, pažymėti mirtimi, branduoliniu sunaikinimu ir siaubingomis „*septyniomis paskutinėmis Dievo rūstybės negandomis*“; žmogus ir gamta siaubingai kentės, kol išnyks.

7 eilutė: „*Ir štai aš greitai ateinu*. Laimingas tas, kuris laikosi šios knygos pranašystės žodžių! »

Jėzaus sugrįžimas skelbiamas 2030 m. pavasarį. Palaimė skirta mums tiek, kiek „laikome“, „iki galo“, „šios knygos pranašystės žodžius“ Apreiškimas.

Prieveiksmis „*tuoj*“ apibrėžia staigų Kristaus pasirodymą jo sugrįžimo valandą, nes laikas bėga reguliariai be pagreičio ar lėtėjimo. Nuo Danieliaus 8:19 Dievas mums primena: „*Yra laikas, skirtas pabaigai*“: „*Tada jis man pasakė: Aš išmokysiu tave, kas atsitiks rūstybės pabaigoje, nes yra laikas, skirtas pabaigai*. Ji gali įsiterpti tik pasibaigus 6000 metų, kuriuos Dievas užprogramavo savo išrinktiesiems, tai yra, pirmąją pavasario dieną, einančią prieš 2030 m. balandžio 3 d.

8 eilutė: „*Aš esu Jonas, kuris tai girdėjau ir mačiau. Išgirdęs ir pamačiusi, aš parpuoliau prie angelo, kuris man jas parodė, kojų, kad jį pagarbinčiau ir nusilenkčiau prieš jį*. »

Antrą kartą Dvasia ateina atsiųsti mums savo įspėjimo. Originaliuose graikų tekstuose veiksmazodis „proskuneo“ verčiamas kaip „pasilenkti priešais“. Veiksmazodis „gerbti“ yra lotyniškos versijos, vadinamos „Vulgate“, palikimas. Matyt, šis blogas vertimas paruošė kelią atsisakyti fizinio nusilenkimo apostatinės krikščionybės religinėje praktikoje iki melstis „stovi“ dėl kito klaidingo graikų kalbos veiksmazodžio „istemi“ vertimo Morkaus 11:25. Tekste jo forma „stékété“ reiškia „išlikti tvirta arba išverti“, tačiau L.Segondo versijoje naudotas Oltramare vertimas ją išvertė į „stasį“, o tai tiesiogine prasme reiškia „stovintis“. Taigi klaidingas Biblijos vertimas apgaulingai įteisina nevertą, arogantišką ir piktinantį požiūrį į didįjį Kūrėją Dievą, Visagalį, iš žmonių, kurie praranda tikrai šventumo jausmą. Ir tai ne vienintelis... Štai kodėl mūsų požiūris į Biblijos vertimus turi būti įtartinas ir atsargus, juolab, kad Apr 9:11 Dievas atskleidžia parašytos Biblijos „naikinamąjį“ panaudojimą (*Abaddon-Apollyon*). „*hebrajų ir graikų kalbomis*“.

Tiesa randama tik originaliuose tekstuose, išsaugotuose hebrajų kalba, bet išnykusiuose ir pakeistuose graikiškais naujosios sandoros raštais. Ir čia, reikia pripažinti, tarp tikinčiųjų protestantų pasirodė „stovi“ malda, nukreipta į dieviškuosius „5 trinitas“. Kadangi, paradoksalu, katalikų malda klūpant tęsiasi ilgiau, bet neturėtume stebėtis, nes būtent šioje katalikų religijoje velnias veda savo pasekėjus ir savo aukas kniūbsčioti prieš drožtus atvaizdus, kuriuos draudžia antrasis iš dešimties Dievo įsakymų; įsakymas, kurio katalikai nepaiso, nes romėniškoje versijoje jis yra išbrauktas ir pakeistas.

9 eilutė: „*Bet jis man pasakė: Būk atsargus, kad to nedaryk! Aš esu tavo bendratarnas, tavo brolių pranašų ir tu, kurie laikosi šios knygos žodžių. Garbink prieš Dievą, nusilenk.*»

Jono padarytą kaltę Dievas siūlo kaip įspėjimą jo išrinktiesiems: „Saugokitės, kad nepakliūtumėte į stabmeldystę! Tai yra pagrindinė krikščionių religijų, kurias Dievas atmetė Jėzuse Kristuje, kaltė. Šią sceną jis organizuoja taip pat, kaip surengė paskutinę pamoką, įsakydamas apaštalams paimti ginklus jo arešto valandą. Atėjęs laikui jis uždraudė juo naudotis. Pamoka buvo duota ir ji pasakė: „*Būkite atsargūs, kad to nedarytumėte*“. Šioje eilutėje Jonas gauna paaiškinimą: „*Aš esu tavo bendratarnas*“. „*Angelai*“, įskaitant „*Gabrielį*“, yra, kaip ir žmonės, Kūrėjo Dievo, kuris antrajame iš dešimties įsakymų uždraudė nusilenkti prieš savo kūrinius, prieš drožtus ar tapytus atvaizdus, kūriniai; visas formas, kokias gali įgauti stabas. Taigi galime pasimokyti iš šios eilutės, atkreipdami dėmesį į priešingą angelų elgesį. Čia Gabrielius, verčiausia dangaus būtybė po Mykolo, draudžia prieš jį nusilenkti. Kita vertus, šėtonas savo gundančiais pasirodymais, prisidengdamas „Mergelės“ vaizdu, prašo pastatyti paminklus ir garbinimo vietas jai garbinti ir jai tarnauti... krenta šviečianti tamsos kaukė.

Angelas toliau nurodo „*ir jūsų brolių, pranašų ir tu, kurie laikosi šios knygos žodžių*“. Tarp šio sakinio ir Apreiškimo 1:3 sakinio pastebime skirtumą dėl laiko, praėjusio nuo iššifravimo pradžios 1980 m. iki dabartinės 2020 m. versijos. Tarp šių dviejų datų „*kas skaito*» privertė kitus Dievo vaikus dalytis iššifruota šviesa ir jie savo ruožtu įsitraukė į „*pranašų*“ darbą. Šis dauginimas leidžia dar didesniai skaičiui kitų pašauktųjų patekti į rinkimus išgirdus atskleistą tiesą ir ją įgyvendinant konkrečiai.

10 eilutė: „*Ir jis man pasakė: „Neužantspauduok šios knygos pranašystės žodžių“. Nes laikas arti.*»

Žinia yra klaidinanti, nes ji skirta Jonui, kurį Dievas perkėlė į mūsų paskutinį amžių nuo pat knygos pradžios pagal Apr.1:10. Be to, turime suprasti, kad įsakymas neužantspauduoti knygos žodžių yra skirtas tiesiai man tuo metu, kai knyga visiškai neužantspauduota; tada ji tampa „*maža atvira knyga*“ iš Apr.10:5. Ir kai jis „*atveriamas*“ su Dievo pagalba ir leidimu, nebekyla joks klausimas, ar jį uždaryti „antspaudais“. Ir tai „*nes laikas arti*“; 2021 m. pavasarį, iki šlovingo Viešpaties Dievo Jėzaus Kristaus sugrįžimo, liko 9 metai.

Tačiau pirmasis „*mažosios knygelės*“ atidarymas prasidėjo po Dan.8:14 dekreto, t. y. po 1843 ir 1844 m. Nes svarbus naujausio adventistų tikėjimo išbandymo temos supratimas yra dėl apreiškimų, kuriuos tiesiogiai davė pats Jėzus Kristus arba jo angelas, mūsų seseriai Ellen.G.White jos tarnybos metu.

11 eilutė: „*Neteisusis tebūna neteisus, nešvarus tebūna vėl nešvarus; o teisieji tebeteisina teisumą, o šventasis tebešventina save.*»

Pirmuoju skaitymu ši eilutė patvirtina Dan.8:14 potvarkio taikymą. Dievo atrinktų adventistų atskyrimas 1843–1844 m. patvirtina „*Sardų*“ žinią, kur protestantai „gyvi“, bet „*mirę*“ ir „*suteršti*“ dvasiškai, o adventistų pionierius „*vertus baltumo*“, vadinami šioje eilutėje. *teisumas ir pašventinimas*“. Tačiau „*mažosios knygelės*“ atidarymas yra progresyvus kaip „*teisiųjų kelias, kuris auga kaip dienos šviesa, nuo aušros iki zenito*“. Ir pradininkai adventistai nežinojo, kad nuo 1991 iki 1994 m., kaip mums atskleidė „*5-ojo trimito*“ studijos, jų laukia tikėjimo išbandymas. Dėl to galimas kitas šios eilės skaitymas.

Užantspaudavimo laikas tuoj baigsis, kaip skaitome Apr.7:3: „*Nedaryk žalos nei žemei, nei jūrai, nei medžiams, kol neužantspaudavome antspaudu mūsų Dievo tarnų kaktų.*» Kur turėtume dėti leidimą kenkti žemei, jūrai ir medžiams? Yra dvi galimybės. Prieš „*šeštąjį trimitą*“ ar prieš „*septynias paskutines negandas*“? „*Šeštasis trimitas*“ yra šeštoji Dievo įspėjamoji baudmė žemiškiesiems nusidėjėliams, man atrodo logiška šiuo atveju pasilikti antrąją galimybę. Nes „*septynios paskutinės Dievo rūstybės negandos*“ yra nukreiptos į *protestantišką „žemę“ ir katalikų „jūrą“*. Pagalvokime, kad „*šeštojo trimito*“ įvykdyti sunaikinimai ne užkerta kelią, o skatina pašauktų išrinktųjų, atpirktų Jėzaus Kristaus krauju, atsivertimą.

Todėl po „*šeštojo trimito*“ ir prieš pat „*septynias paskutiniąsias negandas*“ ir tuo metu, kai baigiasi antspaudas, žymintis kolektyvinės ir individualios malonės laiko pabaigą, vis dar galime dėti žodžius iš ši eilutė: „*Neteisusis tebūna neteisus, susitepęs tebūna vėl suteptas; o teisieji tebeteisina teisumą, o šventasis tebešventina save.*» Čia visi galės pamatyti, kaip Dvasia šioje eilutėje patvirtina gerą vertimą, kurį pateikiau pagrindinei „adventistų“ eilutei, kuri yra Danieliaus 8:14: „... *šventumas bus išteisintas*“. Žodžiai „*teisumas* ir *šventumas*“ yra tvirtai remiami ir todėl patvirtinti Dievo. Todėl ši žinutė numato malonės laikotarpio pabaigos laiką, bet kitas paaiškinimas yra toks. Pasiekusi knygos pabaigą, Dvasia taikosi į laiką, kai iki galo iššifruota knyga tampa „*maža atvira knyga*“, ir nuo šios akimirkos jos priėmimas ar atsisakymas padarys skirtumą tarp „*teisiųjų ir to, kuris save teršia*“. „ir mūsų Viešpats kviečia „*šventąjį toliau pašventinti*“. Dar kartą prisimenu, kad „*Sardes*“ žinutėje „*nešvarumas*“ buvo priskiriamas protestantizmui. Dvasia savo žodžiais taikosi į protestantizmą ir institucinį adventizmą, kuris dalijasi savo prakeiksmu nuo 1994 m., kai įstojo į ekumeninį aljansą. Todėl iššifruotos šios knygos žinios priėmimas „*dar kartą*“, bet paskutinis, *padarys skirtumą tarp to, kuris tarnauja Dievui, ir to, kuris jam netarnauja*“ pagal Mal.3:18.

Taigi apibendrinu šios eilutės pamokas. Pirma, jis patvirtina adventistų atsiskyrimą nuo protestantizmo 1843–1844 m. Antrojo svarstymo metu jis taikomas oficialiam adventizmui, kuris po 1994 m. grįžo į protestantų ir ekumeninį aljansą. Ir aš siūlau trečiąjį svarstymą, kuris bus taikomas pasibaigus 1994 m. bandomasis laikotarpis 2029 m. prieš Jėzaus Kristaus sugrįžimą, nustatytas pavasario pradžia, kuri ateina prieš Paschos balandžio 3 d. 2030 m.

Po šių paaiškinimų mums belieka suprasti, kad institucinio adventizmo žlugimo, dėl kurio Jėzus Kristus jį „*išvėmė*“ žinioje Laodikėjai, priežastis yra

mažiau atsisakymas tikėti jo sugrįžimu 1994 m. atsisakymas atsižvelgti į šviesos indėlį, kuris atėjo nušviesti tikrąjį Danieliaus 8:14 vertimą; šviesa, kurią neginčijamai demonstruoja pats originalus hebrajiškas Biblijos tekstas. Šią nuodėmę galėtų pasmerkti tik teisingumo Dievas, kuris kaltųjų nelaiko nekaltu.

12 eilutė: „ Štai aš ateinu **greitai**, ir mano atlygis yra su manimi, kad atlyginčiau kiekvienam pagal jo darbus “.

Po 9 metų Jėzus sugrįš su neapsakoma dieviška šlove. Apreiškime 16–20 Dievas mums atskleidė savo atpildo dalies, skirtos neteisingsiems ir nepakantiems maištingiems katalikams, protestantams ir adventistams nusidėjėliams, prigimtį. Jis taip pat padovanojo mums dalį, skirtą jo išrinktiems adventistams, kurie liko ištikimi ir gerbia jo pranašiską žodį bei šventą septintosios dienos šabą, Apr. 7, 14, 21 ir 22. „ Atpildas “ „grįš kiekvienam pagal kas yra „jo darbas “, kuris kaltiesiems nepalieka daug vietos pasiteisinti Kristaus akyse. Save pateisinantys žodžiai tampa nenaudingi, nes tada bus per vėlu pakeisti praeities pasirinkimų klaidas.

13 eilutė: „ Aš esu alfa ir omega, pirmasis ir paskutinis, pradžia ir pabaiga. »

Kas turi pradžią, turi ir pabaigą. Šis principas taikomas žemiškojo laiko trukmei, kurį Dievas skyrė savo išrinktiesiems. Tarp alfa ir omega bus praėję 6000 metų. 30-aisiais, balandžio 3 d., savanoriška Jėzaus Kristaus apmokėjimo mirtis taip pat pažymės 2000 metų krikščionių aljanso alfa laiką; 2030 m. pavasaris pasižymės savo omega laiku.

Bet alfa taip pat yra 1844 m. su savo omega 1994. Ir galiausiai, alfa skirta man ir paskutiniams išrinktiems pareigūnams, 1995 m. su savo omega, 2030 m.

14 eilutė: „ Palaiminti tie, kurie laikosi jo įsakymų (ir ne ~~nusiplaukite savo drabužius~~), kad turėtumėte teisę į gyvybės medį ir įeiti pro vartus į miestą! »

didžiojo suspaudimo “ forma, kurią lydi daugybė mirčių. Todėl tampa skubu gauti apsaugą ir pagalbą iš Dievo per Jėzų Kristų. Kaip rodo vaizdas, nusidėjėlis turi „ laikytis savo įsakymų “. » ; **Dievo ir Jėzaus, „ Dievo Avinėlio “, o tai reiškia, kad jis turi išsižadėti visų formų, kurias gali įgauti nuodėmė.** Užslėptas šios eilutės vertimas, saugomas dabartinėse Biblijose, atsirado dėl Romos katalikybės, vadovaujamos iš Vatikano. Kiti rankraščiai, seniausi ir todėl ištikimesni, siūlo: „ Palaiminti, kurie laikosi Dievo įsakymų ir Jėzaus tikėjimo “. O kadangi nuodėmė yra įstatymo nusižengimas, žinia iškreipiama ir būtina bei gyvybiškai svarbų paklusnumą pakeičia paprastu krikščioniškos priklausomybės reikalavimu. Kam naudingas nusikaltimas? Tiems, kurie kovos su šabatu iki šlovingo Jėzaus Kristaus sugrįžimo. Tikroji žinia apibendrinama taip: „Palaimintas, kuris paklūsta savo Kūrėjui“. Ši žinia tik pakartoja tai, kas cituojama Apreiškimo 12:17 ir 14:12, būtent: „ Tie, kurie laikosi Dievo įsakymų ir Jėzaus tikėjimo “. Tai paskutinės Jėzaus atsiųstos žinios gavėjai. Tas, kuris sprendžia dėl gauto rezultato, yra pats Jėzus Kristus, o jo reikalavimas prilygsta kankinimui, patirtam per kankinystę. Atlygis atrinktiesiems bus labai didelis; jie gaus nemirtingumą ir įžengs į amžinąjį gyvenimą per adventistų kelią, kurį simbolizuoja simbolinės „ naujosios Jeruzalės “ „ dvylika vartų “ .

15 eilutė: „ Su šunimis, magai, paleistuvėliai, žudikai, stabmeldžiai ir visi, kurie myli ir praktikuoja melą! »

Kas yra tie, kuriuos Jėzus taip įvardija? Šis paslėptas kaltinimas liečia visą krikščionių tikėjimą, kuris atsimetė; katalikų tikėjimas, daugiaformis protestantų tikėjimas, įskaitant adventistų tikėjimą, kuris sudarė savo aljansą nuo 1994 m.; adventistų tikėjimas, kurį jis taip gausiai palaimino savo egzistavimo pradžioje, o juo labiau dėl jo paskutinių atstovų, priverstų atsisakyti disidencijos. „Šunys“ yra pagonys, bet ir, visų pirma, tie, kurie teigia esą jo broliai **ir jį išduoda**. Paradoksalu, kad šiuolaikiniams Vakarų žmonėms šis terminas „šunys“ yra gyvūno, laikomo ištikimybės simboliu, terminas, o rytiečiams – pats išnaudojimo įvaizdis. O štai Jėzus netgi meta iššūkį jų žmogiškajai prigimčiai ir laiko juos nepatikimais gyvūnais. Kitos sąlygos patvirtina šį sprendimą. Jėzus patvirtina Apr 21:8 žodžius, o termino „šunys“ pridėjimas išreiškia jo asmeninį sprendimą. Po didingo meilės demonstravimo, kurį jis dovanojo žmonėms, nieko nėra baisnesnio, kaip būti išduotam tų, kurie teigia priklausantys jam ir jo aukai.

Tada Jėzus juos vadina „magais“ dėl jų prekybos su blogais angelais, spiritizmo, kuris pirmiausia suviliojo katalikų tikėjimą „Mergelės Marijos“ apsiareiškimais, o tai yra bibliškai neįmanoma. Tačiau demonų daromi stebuklai yra panašūs į tai, ką faraono „magai“ darė prieš Mozę ir Aaroną.

Vadindamas juos „neskaisčiais“, Jėzus smerkia moralės išlaisvinimą, o ypač nenatūralias religines sąjungas, kurias sudaro protestantų bažnyčios su katalikų tikėjimu, kurį Dievo pranašai pasmerkė kaip velnio tarną. Jos „kaip dukterys“ atgamina savo „ištirkusios motinos Didžiosios Babilono“ „ištirkavimą“, pasmerktą Apr. 17:5.

Apostatai taip pat yra „žudikai“, kurie ruošiasi nužudyti Jėzaus išrinktuosius, jei jis nesikiša, kad užkirstų jiems kelią per savo šlovingą atėjimą.

Jie yra „stambeldžiai“, nes jis labiau domisi materialiu nei dvasiniu gyvenimu. Jie lieka abejingi, kai Dievas suteikia jiems savo šviesą, kurią jie įžūliai atmeta demonizuodami tikruosius jo pasiuntinius.

Baigdamas šią eilutę jis patikslina: „O kas myli ir praktikuoja, meluoja!“ » Taip elgdamasis jis smerkia tuos, kurių prigimtis yra prisirišusi prie melo, tiek, kad jie visiškai neįsitraukia tiesai. Apie skonius ir spalvas buvo pasakyta, kad apie juos negalima diskutuoti; taip yra ir su meile tiesai ar melui. Tačiau savo amžinybei Dievas išskirtinai iš savo kūrinių, kuriuos sukelia žmogaus dauginimasis, atrenka tuos, kurie myli tiesą.

Galutinis Dievo išganymo plano rezultatas yra bausis. Paeiliui išmeta priešpilio užkietėję neatgailaujantys nusidėjėliai, senovės netikinčių žydų aljansas, šlykštus Romos popiežiaus katalikų tikėjimas, stambeldiškas ortodoksų tikėjimas, kalvinų protestantų tikėjimas ir galiausiai institucinis adventistų tikėjimas, paskutinė dvasios dvasios auka. tradicija, kuriai ankstesnieji buvo vienodai palankūs.

„Adventistų“ žinia turėjo lemtingų pasekmių, pirma, žydams, kurie krito dėl savo atsisakymo tikėti **pirmuoju** Mesijo atėjimu, paskelbtu Dan.9:24–27. Antra, Jėzaus išvartyti krikščionys, kurie visi dalijasi kaltė dėl to, kad nesidomėjau naujausia „adventistų“ žinia, skelbiančia **jo antrąjį atėjimą**. Meilės jos tiesai trūkumas jiems yra lemtingas. 2020 m. visos šios pagrindinės oficialios religijos dalijasi šia siaubinga žinia, kurią Jėzus 1843 m. perdavė „Sardų“ eros protestantizmui Apr. 3:1: „Tau sakoma, kad esi gyvas, o tu miręs“.

16 eilutė: „ *Aš, Jėzus, siunčia savo angelą, kad liudytų jums tai bažnyčiose. Aš esu Dovydo šaknis ir sėkla, šviesi ryto žvaigždė.* »

Jėzus atsiuntė savo angelą Gabrielių pas Joną, o per Joną – pas mus, savo ištikimuosius paskutiniųjų dienų tarnus. Nes tik šiandien ši visiškai iššifruota žinia leidžia mums suprasti pranešimus, kuriuos jis siunčia savo septynių epochų ar septynių asamblėjų tarnams ir mokiniams. Jėzus pašalina abejones dėl savo simbolinio Apo.5 sužadavimo: „ *Dovydo šaknis ir palikuonys* “. Jis priduria: „ *Šviesi ryto žvaigždė* “. Ši žvaigždė yra saulė, bet su ja susitapatina tik su simboliu. Nes nesąmoningai nuoširdžios būtybės, mylinčios Jėzų Kristų už jo auką, gerbia mūsų saulę, šią pagonių dievinamą žvaigždę. Jei daugelis to nesuvokia, minios, net ir apsišvietusios šiuo klausimu, nėra pasirengusios ir nesugeba suprasti šio pagoniško stabmeldiško veiksmo rimtumo. Žmogus turi pamiršti save, atsistoti į Dievo vietą, kuris viską jaučia labai skirtingai dėl to, kad jo protas jau beveik 6000 metų sekė žmonių veiksmus. Jis identifikuoja kiekvieną veiksmą pagal tai, ką jis iš tikrųjų reprezentuoja; Tai netaikoma žmonėms, kurių trumpas gyvenimas visų pirma yra susijęs su savo troškimų, pirmiausia kūniškų ir žemiškų, patenkinimu, bet taip pat yra tų, kurie yra dvasingi ir labai religingi ir kurie lieka užblokuoti nuo pagarbos tėvų tradicijų.

Tiatyros pranešimo pabaigoje Dvasia pasakė „ *tam, kuris nugalė* “. „ *Ir aš duosiu jam ryto žvaigždę* “. Čia Jėzus pristato save kaip „*ryto žvaigždę* “. Taigi nugalėtojas gaus Jėzų ir kartu su juo visą gyvybės šviesą, kurios šaltinis yra jame. Šio termino priminimas rodo, kad tikrieji paskutiniai „adventistai“ visą dėmesį skiria šioms 1 Petro eilutėms. 2:19-20-21: „ *Ir mes juo labiau laikomės pranašiško žodžio, į kurį verta atkreipti dėmesį. Būkite dėmesingi kaip lempai, kuri šviečia tamsioje vietoje, kol išauš diena ir jūsų širdyse pakils ryto žvaigždė. visų pirma patys žinodami, kad jokia Šventojo Rašto pranašystė negali būti privataus aiškinimo objektas, nes pranašystė buvo paskelbta ne žmogaus valia, bet Šventosios Dvasios paskatinta, kad žmonės kalbėjo iš Dievo.* » Negalėtume geriau pasakyti. Išgirdę šiuos žodžius, išrinktasis paverčia juos darbais, į kuriuos atsižvelgė Jėzus Kristus.

17 eilutė: „ *Ir Dvasia ir nuotaka tarė: Ateik. O kas girdi, tegul sako: Ateik. Kas trokšta, tegul ateina; Kas nori, gali laisvai pasisemti gyvenimo vandens* “.

Nuo pat savo žemiškosios tarnystės pradžios Jėzus pradėjo šį kvietimą: „ *Ateik* “. Tačiau priimdamas „ *troškulio* “ įvaizdį, jis žino, kad tas, kuris nėra „ *troškulys* “, neateis gerti. Jo kvietimą išgirs tik tie, kurie „ *trokšta* “ šio amžinojo gyvenimo, kurį Jo tobulas teisingumas mums siūlo vien savo malone, kaip antrą šansą. Jėzus vienas sumokėjo kainą; todėl jis siūlo „ *nemokamai* “. Joks katalikiškas ar dieviškas „indulgencija“ neleidžia jo gauti už pinigų. Šis visuotinis kvietimas rengia visų tautų ir visų kilmės išrinktų pareigūnų susirinkimą. Kvietimas „ *Ateik* “ tampa raktu į šią išrinktųjų grupę, kurią sukurs paskutinių dienų tikėjimo išbandymas. Tačiau jie patirs išbandymą, išsibarsčiusį žemėje, ir vėl susijungs tik tada, kai Jėzus Kristus grįš savo šlovėje, kad pašalintų juos iš nuodėmės žemės.

18 eilutė: „ *Kiekvienam, kuris girdi šios knygos pranašystės žodžius, sakau: jei kas prie jos ką nors pridės, Dievas ištiks jį tokiomis negandomis, kurios aprašytos šioje knygoje;* »

Apreiškimas nėra įprasta biblinė knyga. Tai bibline kalba dieviškai užkoduotas literatūros kūrinys, kurį gali atpažinti tie, kurie tyrinėja visą Bibliją nuo pradžios iki galo. Išraiškos tampa pažįstamos pakartotinai skaitant. Ir „biblinės konkordancijos“ leidžia rasti panašių posakių. Tačiau būtent dėl to, kad jo kodas yra labai tikslus, vertėjai ir perrašinėtojai įspėjami: „*Jeï kas ką nors pridės, Dievas užpuls jį tokiomis negandomis, kurios aprašytos šioje knygoje*“.

19 eilutė: „*Ir jei kas atims ką nors iš šios pranašystės knygos žodžių, Dievas atims jo dalį nuo gyvybės medžio ir šventojo miesto, aprašyto šioje knygoje.*»

Dėl tų pačių priežasčių Dievas grasina kiekvienam, kuris „*atima bet ką iš šios pranašystės knygos žodžių*“. Kas prisiima tokią riziką, taip pat perspėjamas: „*Dievas nukirs jo dalį nuo gyvybės medžio ir šventojo miesto, aprašyto šioje knygoje*“. Todėl pastebėti pakeitimai turės siaubingų pasekmių tiems, kurie juos įvykdė.

Atkreipiu jūsų dėmesį į šią pamoką. Jei už šios nesuprantamos užkoduotos knygos modifikavimą Jėzus Kristus nubaus dviem griežtais būdais, kas bus tiems, kurie atmeta jos puikiai suprantamą iššifruotą žinią?

Dievas turi rimtų priežasčių aiškiai pateikti šį įspėjimą, nes šis Apreiškimas, kurio žodžius jis pasirinko, yra tokios pat vertės kaip ir jo „dešimties įsakymų“ tekstas, „išraižytas pirštu ant akmens plokščių“. Dabar, Dan.7:25, jis pranašavo, kad jo karališkasis „įstatymas“ bus „pakeistas“, kaip ir „laikai“. Veiksmas buvo atliktas, kaip matėme, Romos valdžia, iš eilės imperatoriška 321 m., po to popiežiaus, 538 m. Šis veiksmas, kurį jis laikė „arogantišku“, bus baudžiamas mirtimi, ir Dievas ragina mus nesidauginti, pranašystės atžvilgiu, ši klaida, kurią jis griežtai smerkia.

Dievo darbas išlieka jo darbu, nepaisant to, kada jis atliekamas. Jo pranašystės neįmanoma iššifruoti be jo vadovavimo. Tai reiškia, kad iššifruotas darbas yra tokios pat vertės kaip ir užšifruotas. Todėl supraskite, kad šis darbas, kuriame aiškiai apreikiama Dievo mintis, yra labai aukšto „šventumo“. Tai yra galutinis „*Jėzaus liudijimas*“, kurį Dievas kreipiasi į savo paskutinius disidentus Septintosios dienos adventistus; ir tuo pačiu metu, praktikuojant tikrąjį šeštadienio šabą, tai yra 2021 m., paskutinis „*pateisinamas šventumas*“, numatytas nuo Dan.8:14 dekreto įsigaliojimo 1843 m.

20 eilutė: „*Tas, kuris tai liudija, sako: Taip, aš ateinu greitai. Amen! Ateik, Viešpatie Jėzau!*»

Kadangi joje yra paskutiniai žodžiai, kuriuos Jėzus Kristus kreipėsi į savo mokinius, ši Apreiškimo knyga yra labai šventa. Jame randame atitikmenį įstatymo lentelėms, išraižytoms Dievo pirštu ir padovanotoms Mozei. Jėzus liudija; kas išdrįs užginčyti šį dievišką liudijimą? Viskas pasakyta, viskas atskleista, jis neturi ką daugiau pasakyti, išskyrus: „ *Taip, aš ateinu greitai* “. Paprastas „ *taip* “, apimantis visą jo dieviškąjį asmenį, reiškia, kad jo artėjimas yra tikras, nes jis atnaujina savo pažadą: „ *Greitai ateinu* “; a „ *nedelsiant* » datuota, kuri įgauna visą savo prasmę: 2030 m. pavasarį. Ir jis patvirtina savo pareiškimą sakydamas „ *Amen* “; o tai reiškia: „Tiesą sakant“.

Kas tada sako: „ *Ateik, Viešpatie Jėzau* “? Pagal šio skyriaus 17 eilutę jie yra „ *Dvasia ir sužadėtinė* “.

21 eilutė: „*Viešpaties Jėzaus malonė su visais šventaisiais!*»

Ši paskutinė Apreiškimo eilutė užbaigia knygą, primindama „*Viešpaties Jėzaus malonę*“. Tai tema, kuri krikščionių asamblėjos pradžioje dažnai buvo priešinama įstatymui. Tuo metu malonę prieš įstatymą galėjo vykdyti tie, kurie atsisakė Kristaus pasiūlymo. Įstatymo paveldėjimas žydams reiškė, kad dieviškąjį teisingumą jie matė tik per jį. Jėzus nenorėjo pašalinti jų iš paklusnumo įstatymui, bet atėjo „*išpildyti*“ tai, ką jam pranašavo gyvulių aukos. Štai kodėl jis pasakė Mat.5:17: „*Nemanykite, kad aš atėjau panaikinti įstatymo ar pranašų; Aš atėjau ne panaikinti, bet įvykdyti*“.

Nuostabiliausia yra išgirsti krikščionis, besipriešinančius įstatymui ir malonei. Mat, kaip aiškina apaštalas Paulius, malonė yra skirta padėti žmogui įvykdyti įstatymą tiek, kiek Jėzus skelbia Jono 15:5: „*Aš esu vynmedis, o jūs šakelės. Tas, kuris pasilieka manyje ir kuriame aš pasilieku, duoda daug vaisių, nes be manęs jūs nieko negalite padaryti*“. Apie ką „*daryti*“ jis kalba ir koks tai „*vaisius*“? Pagarbą įstatymui, kurią jo malonė daro įmanomą dėka jo pagalbos Šventojoje Dvasioje.

Būtų buvę pageidautina ir išganinga, jei „*Viešpaties Jėzaus malonė būtų buvusi*“ ir būtų galėjusi veikti „*visuose*“; bet ši iškreipta eilėraščio tik išreiškia neįgyvendinamą norą. Visi jau tikėkimės, kad jų bus labai daug; kuo daugiau; mūsų nuostabus Dievas, Kūrėjas ir Gelbėtojas to nusipelnė; jis be galo to vertas. Nurodžius „*su visais šventaisiais*“, originalus tekstas pašalina bet kokį dviprasmiškumą; Viešpaties malonė gali būti naudinga tik jiems, „*kuriuos jis pašventina savo tiesa*“ (Jn 17, 17). O tiems, kurie galvoja apie amžinąjį gyvenimą eidami Jėzaus Kristaus nurodytu keliu, primenu, kad tarp „*kelio*“ ir „*gyvenimo*“ yra esminė „*tiesa*“, pagal Jono 14:6. Neįžeiskite maištininkų, kurie pretenduoja į šios eilutės palaiminimą, nuo 1843 m. Viešpaties malonė buvo naudinga tik tiems, kuriuos jis pašventina, šeštadienį atkurdamas savo šventąjį šabo poilsį. Būtent šis veiksmas, susijęs su meilės savo „*tiesai*“ liudijimu, daro išrinktuosius šventuosius vertus aptariamoms malonėms. Todėl malonė negali būti skirta „*visiems*“. Taigi saugokitės blogų, klaidinančių Biblijos vertimų, kurie sukelia siaubingą galutinį nusivylimą tiems, kurie jais pasitiki dėl savo nelaimės!

Šiame darbe pateiktas dieviškasis Apreiškimas patvirtino Pradžios knygos išpranašautas pamokas, kurių gyvybiškai svarbią reikšmę galėjome pastebėti. Šio darbo pabaigoje naudinga prisiminti šias pagrindines pamokas. Tai pateisinama ir taip pat norėčiau atkreipti dėmesį į tai, kad mūsų šiuolaikiniame pasaulyje krikščioniškas tikėjimas dėl Romos katalikybės kulto paveldo masiškai pristatomas iškreipta forma. Dievo reikalaujama tiesa išliko tokia paprasta ir logiška, kurią suprato pirmieji Jėzaus Kristaus apaštalai, tačiau šis dažnai ignoruojamas paprastumas dėl savo mažumos pobūdžio tampa sudėtingu neišmanantiems. Iš tiesų, norint nustatyti vėlesnius Jėzaus Kristaus pastarųjų dienų šventuosius ir dvasinę Apreiškimo struktūrą, Danieliaus 8:14 dekretas yra būtinas. Tačiau norint nustatyti šį potvarkį, taip pat būtina ištirti visą Danieliaus knygą ir iššifruoti jos pranašystes. Supratęs šiuos dalykus, Apokalipsė atskleidžia mums savo paslaptis. Šie būtini tyrimai paaiškina sunkumus, su kuriais susiduriame, kai bandome įtikinti netikintį mūsų laikų žmogų Vakaruose, o ypač Prancūzijoje.

Jėzus pasakė, kad niekas negali ateiti pas jį, išskyrus Tėvą, kuris jį veda, ir jis taip pat pasakė apie savo išrinktuosius, kad jie turi gimti iš vandens ir Dvasios. Šie du mokymai vienas kitą papildė, kad Dievas žino dvasinę savo išrinktųjų prigimtį tarp visų savo kūrinų. Vadinasi, kiekvienas iš jų reaguos pagal savo prigimtį; taip pat tie, kurie turi palankių išankstinių nusistatymų apie šabą, kurią jau praktikuoja žydai, be didelių sunkumų priims pranašiškus apreiškimus, kurie rodo, kad Dievas to reikalauja nuo 1843 m. Ir atvirkščiai, tie, kurie turi nepalankių išankstinių nusistatymų apie tai, atmes visus Biblijoje pateiktus argumentus ir jis suras svarių priežasčių savo atsisakymui pateisinti. Šio principo supratimas apsaugo mus nuo nusivylimo tais, kuriems pristatome Kristaus tiesą. Atskleisdama dieviškosios minties tiesą, pranašystė suteikia visą savo galią „amžinajai Evangelijai“, kad Jėzaus mokiniai turi „mokyti tautas iki pasaulio pabaigos“.

Apokalipsės „žvėrys“.

žvėrių“ atvaizdas.

Pirmasis žymi imperatoriškąją Romą, kurią pavaizdavo „*drakonas su dešimčia ragų ir septyniomis galvomis, nešiojantis diademą*“, Apr. 12:3; „*Nikolaitai*“ Apr. 2:6; „*velnias*“ Apr. 2:10.

Antrasis susijęs su popiežiaus katalikiška Roma, kurią vaizduoja „*žvėris, kylantis iš jūros, su dešimčia ragų su diademomis ir septyniomis galvomis*“ (Apr. 13:1); „*Šėtono sostas*“ Apr. 2:13; „*moteris Jezabelė*“ Apr. 2:20; „*Mėnulis nudažytas krauju*“ Apr. 6:12; „*mėnulio apšviestas trečdalis*“ iš „*ketvirtojo trimito*“ Apr. 8:12; „*jūra*“ Apr. 10:2; „*Nendrė kaip lazda*“ Apr. 11:1; „*drakono*“ „*uodega*“ Apr. 12:4; „*gyvatė*“ Apr. 12:14; ir 13, 16 ir 17 eilučių „*drakonas*“; „*Didysis Babilonas*“ Apr. 14:8 ir 17:5.

Trečiasis skirtas prancūzų revoliuciniam ateizmui, kurią Apr. 11:7 vaizduoja „*iš bedugnės kylantis žvėris*“; „*didysis suspaudimas*“ Apr. 2:22; „*ketvirtasis trimitas*“ Apr. 8:12; „*burna, kuri suryja upę*“, kuri simbolizuoja katalikų tautą, Apr. 12:16. Tai susiję su pirmąja „*antrosios bėdos*“ forma, cituojama Apr. 11:14. Antroji jo forma bus pasiekta Apo. 9:13 „*šeštuoju trimitu*“, pagal Apo. 8:13 pavadinimu „*antrasis vargas*“, nuo 2021 m. kovo 7 d. iki 2029 m. III karas, pasibaigęs branduoliniu karu. Žmonių genocidas, dėl kurio ištuštėja žemė (*dugnė*), yra ryšys tarp „*ketvirtojo ir šeštojo trimito*“. Šio karo raidos detalės atskleidžiamos Dan. 11:40–45.

Ketvirtasis „*žvėris*“ žymi protestantų tikėjimą ir jo sąjungininką katalikų tikėjimą paskutiniame tikėjimo išbandyme žemiškoje istorijoje. Ji „*kyla iš žemės*“, Apr. 13:11; o tai reiškia, kad ji yra ji pati, išeinanti iš katalikų tikėjimo, kuri simbolizuoja „*jūra*“. Didžioji Reformacijos era įtvirtino protestantų religiją su daugybe aspektų, paženklintų apostazės, Jono Kalvino darbuose liudijančią apie karingą, šiurkštą, žiaurų ir persekiojantį charakterį. Dan. 8:14 dekreto įsigaliojimas pasmerkė jį pasauliniu mastu nuo 1843 m. pavasario.

Institucinis adventistų tikėjimas, gyvas po 1843–1844 m. protestantiško tikėjimo išbandymo, nuo 1994 m. rudens grįžo į protestantiško tikėjimo ir jo dieviškojo prakeikimo statusą; Taip yra dėl oficialaus dieviškosios pranašiškos šviesos atmetimo, atskleistos šiame darbe nuo 1991 m. Ši institucinės formos dvasinė mirtis pranašaujama Apr. 3:16: „*Aš išvesiu tave iš savo burnos*“.

Prieš mus laukia paskutiniai pranašysčių išsipildymai, ir kiekvieno tikėjimas bus išbandytas. Viešpats Jėzus Kristus iš visų žmonių atpažins tuos, kurie jam priklauso, tuos, kurie su džiaugsmu ir dėkingumu priima jo gyvybiškai svarbius apreiškimus, dieviškosios meilės vaisius.

Paskutinio pasirinkimo valandą išrinktieji išsiskirs tuo, kad žinos, kodėl puolęs nuopuolis, dieviškasis Apreiškimas tokiu būdu padarys skirtumą tarp išgelbėtų ir prarastųjų nuo apaštališkosios eros „Efezo“, Apo. 2:5, Dievas pasakė: „*Taigi atsimink, iš kur tu kritai*“; o 1843 m., „Sardų“ epochoje, jis taip pat sakė protestantams Apr.3:3: „*Prisiminkite, kaip gavote ir girdėjote; ir laikykis bei atgailaukite*“; tai taikoma nuo 1994 m. puolusiems adventistams, kurie, nors ir yra šabo laikytojai, iš Jėzaus gauna šią Apr 3:19 žinią: „*Aš baru ir baudžiau visus tuos, kuriuos myliu; todėl būkite uolūs ir atgailaukite*“.

Rengdamas šį pranašišką Apreiškimą, Dievas kūrėjas, sutiktas Jėzaus Kristaus asmenyje, davė sau tikslą leisti savo išrinktiesiems aiškiai atpažinti savo priešus; dalykas padarytas ir Dievo tikslas pasiektas. Taip dvasiškai praturtinta, jos išrinktoji tampa „*Avinėlio vestuvių vakarienei paruošta nuotaka*“. Apr.19:7 jis „*apsivilko ją dailiais baltais skalbiniais, kurie yra teisūs šventųjų darbai*“. Jūs, kurie skaitėte šio kūrinio turinį, jei turite galimybę ir palaiminimą būti tarp jų, „*pasiruoškite susitikti su savo Dievu*“ (Amoso 4:12), tiesa!

Nors paslaptinių Danieliaus ir Apreiškimo pranašysčių iššifravimas baigtas, o tikrojo Kristaus sugrįžimo laikas mums žinomas, šis Jėzaus Kristaus klausimas, cituojamas Luko 18:8, kelia šiek tiek nerimą keliančią abejonę: „*Sakau jums, jis tai padarys. greitai atneš jiems teisingumą. **Bet kai ateis Žmogaus Sūnus, ar jis ras tikėjimą žemėje?***“. Nes intelektualinio tiesos pažinimo gausa negali kompensuoti šio tikėjimo kokybės silpnumo. Žmonija, kuri susidurs su Jėzaus Kristaus sugrįžimu, susiformavo tokioje aplinkoje, kuri yra palanki visoms stipriai skatinamo egoizmo formoms. Individuali sėkmė tapo tikslu, kurį reikia pasiekti bet kokia kaina, net ir sugniuždant artimą, ir tai per ilgą pasaulinės taikos laikotarpį daugiau nei 70 metų. Kai žinome, kad Jėzaus Kristaus pasiūlytos dangaus vertybės absoliučiai prieštarauja šiai mūsų laikų normai, jo klausimas atrodo tragiškai pagrįstas, nes gali susirūpinti žmonėmis, kurie tikėjo esą „išrinkti“, bet išliks tik visam laikui. jų „pašauktųjų“ nelaimė; nes Jėzus neras juose tokios tikėjimo kokybės, kurios reikia, kad būtų verti jo malonės.

Raidė žudo, o Dvasia suteikia gyvybę

Šis paskutinis skyrius užbaigia Apokalipsės apreiškimo iššifravimą. Tiesą sakant, aš ką tik pateikiau Biblijos kodus, kurie leidžia atpažinti simbolius, kuriuos Dievas naudoja savo pranašystėse, tačiau nors jų tikslas yra atskleisti jo reikalavimą grąžinti šabą nuo 1843–1844 m., žodis šabas nepasirodo. tik vieną kartą šiuose pranašiškuose Danieliaus ar Apreiškimo tekstuose. Jis visada siūlomas, bet nėra aiškiai cituojamas. Priežastis, kodėl ji nėra aiškiai įvardyta, yra ta, kad šabo praktika yra pagrindinė apaštališkojo krikščionių tikėjimo norma, nes visi mato, kad šabo tema niekada nebuvo ginčų tarp žydų ir pirmųjų apaštalų, Jėzus Kristus. Tačiau velnias nenustojo jį pulti, pirmiausia kurstydamas žydus jį „suteršti“, o paskui – krikščionis, priversdamas jį visiškai „ignoruoti“. Kad pasiektų šį rezultatą, jis įkvėpė klaidingus originalių tekstų, kuriuose jis minimas, vertimus. Be to, šis dieviškosios tiesos pristatymas nebūtų baigtas be šių žiaurių nusižengimų pasmerkimo, kurių aukos pirmiausia yra Dievas Jėzuje Kristuje, o paskui tie, kuriems Jo apmokančia mirtimi galėjo padovanoti amžinąjį gyvenimą.

Aš patvirtinu prieš Dievą, kad senosios ir naujosios sandoros raštuose, tai yra, visoje Biblijoje, **nėra jokios** eilutės, kurioje būtų mokoma pakeisti šabo statusą nuo ketvirtojo iš dešimties įsakymų; be to, Dievo pašventintas nuo pat mūsų žemiškojo pasaulio sukūrimo pradžios.

Nuo protestantų atsimitimo dėl Danieliaus 8:14 dekreto įsigaliojimo 1843 m. pavasarį iki šių dienų Biblijos skaitymas žudo. Norėčiau atkreipti dėmesį, kad ne Biblija tyčia žudo, o jos panaudojimas remiantis vertimo klaidomis, kurios pasitaiko išverstose originalių „hebrajų ir graikų“ tekstų versijose; bet visų pirma tai ir problema dėl blogų interpretacijų. Pats Dievas tai patvirtina vaizdais Apr.9:11: „*Jie valdė juos kaip karalių bedugnės angelą, pavadintą hebrajiškai Abaddon, o graikiškai Apollyon.*“. Prisimenu paslėptą žinią šioje eilutėje: „*Abadonas ir Apolionas*“ reiškia „*hebrajų ir graikų kalbomis*“: naikintojas. „*Dugnės angelas*“ griauna tikėjimą, naudodamasis biblijiniais „*du liudytojais*“ iš Apr.11:3.

Be to, nuo 1843 m. klaidingai tikintieji padarė dvi klaidas skaitydami istorinį Biblijos liudijimą. Pirmasis yra suteikti daugiau reikšmės Jėzaus Kristaus gimimui nei jo mirčiai, o antrasis sustiprina šią klaidą, suteikdamas daugiau reikšmės jo prisikėlimui nei jo mirčiai. Ši dviguba klaida liudija prieš juos, nes Dievo meilės savo kūriniam demonstravimas iš esmės remiasi jo savanorišku apsisprendimu paaukoti Kristuje savo gyvybę savo išrinktųjų atpirkimui. Pirmenybės teikimas Jėzaus prisikėlimui yra Dievo gelbėjimo projekto iškraipymas, o kaltiesiems atsiriboja nuo jo ir sulaužoma jo šventa, teisinga ir gera sąjunga. Kristaus pergalė priklauso nuo jo mirties priėmimo, jo prisikėlimas yra tik laiminga ir teisinga jo dieviškojo tobulumo pasekmė.

Kolosiečiams 2:16-17: „ *Todėl niekas teneteisia jūsų dėl valgymo ar gėrimo, ar šventės, ar jaunaties, ar šabo: tai buvo būsimų dalykų šešėlis, bet kūnas yra Kristuje.* »

Šabo “ praktikos nutraukimą . Šį pasirinkimą smerkia dvi priežastys. Pirmasis yra tai, kad posakis „ *šabai* “ reiškia „ *šabus* “, kuriuos sukelia kasmetinės religinės „ *šventės* “, kurias Dievas skyrė Kunigų knygoje 23. Tai yra judantys „ *šabai* “, kurie per religines šventes dedami į pradžią, o kartais ir į pabaigą. “. Juos iššaukia posakis „ *tą dieną nedirbsi jokio tarnystės* “. Jie nesusiję su savaitiniu „*Šabatu*“, išskyrus savo pavadinimą „ *Šabas* “, kuris reiškia „nusistoti, pailsėti“ ir kuris pirmą kartą pasirodo Pr.2:2: „ *Dievas ilsėjosi* “. Taip pat reikėtų pažymėti, kad ketvirtojo įsakymo hebrajiškame tekste cituojamas žodis „ *šabas* “ nėra L. Segundo vertime, kuris jį žymi, tik pavadinimu „ *poilsio diena* “ arba „ *septintoji diena* “. Tačiau jis kilęs iš veiksmažodžio, cituojamo Pr.2:2: „ *ilsėtis* “ arba „ *šabas* “, kuris aiškiai įvardijamas Biblijos JNDarby versijoje.

Antroji priežastis yra tokia: Paulius pasakė apie „ *šventes ir šabus* “, kad tai yra „ *ateities šešėliai* “, tai yra dalykai, pranašaujantys realybę, kuri buvo arba bus. Darant prielaidą, kad šioje eilutėje kalbama apie „ *septintosios dienos šabą* “, lieka „ *ateinantis šešėlis* “ iki septintojo tūkstantmečio, apie kurį ji pranašauja. Jėzaus Kristaus mirtis atskleidė „ *septintosios dienos šabo* “ prasmę, kuri dėl Jo pergalės prieš nuodėmę ir mirtį pranašauja dangiškąjį „ *tūkstantį metų* “, per kuriuos Jo išrinktieji teis puolusius žemiškuosius ir dangiškuosius mirusiuosius.

Šioje eilutėje „ *šventės, jaunatis* “ ir jų „ *šabai* “ buvo susieti su senosios Sandoros Izraelio tautinės formos egzistavimu. Savo mirtimi sudarydamas naująją sandorą, Jėzus Kristus padarė šiuos pranašiškus dalykus nenaudingus; jie turėjo sustoti ir išnykti kaip „ *šešėlis* “, kuris nublanksta prieš jo atliktos žemiškosios tarnybos tikrovę. Kol savaitraštis „Šabas“ laukia septintojo tūkstantmečio atėjimo, kad atitiktų savo pranašaujamą tikrovę ir prarastų savo naudingumą.

Paulius taip pat mini „ *valgyti ir gerti* “. Kaip ištikimas tarnas, jis žino, kad Dievas apie tai kalbėjo Kunigų 11 ir Pakartoto Įstatymo 14 skyriuose, kur nurodo leistinus grynus ir draudžiamus nešvarius maisto produktus. Pauliaus pastabos nėra skirtos užginčyti šiuos dieviškus potvarkius, o tik žmonių nuomonės (*kurių niekas...*) šiuo klausimu išsakys, kurias jis išplės Romiečiams 14 ir 1 Kor.8, kur jo mintys pasirodo aiškiau. Ši tema susijusi su maistu, paaukotu stabams ir netikroms dievybėms. Išrinktiesiems, kurie sudaro dvasinį Dievo Izraelį, jis primena jų pareigas jam, sakydamas 1 Kor.10:31: „ *Ar valgote, ar geriate, ar dar ką nors darote, viską darykite Dievo garbei* . Ar Dievą šlovina tie, kurie nepaiso ir niekina jo apreikštas įsakymus šiais klausimais?

Būtent Jokūbas, Jėzaus brolis, apaštalų vardu kalba apie **apipjaustymą** Apaštalų darbų 15:19-20-21: „ *Todėl aš manau, kad neturėtume jaudintis tų tautų, kurios kreipiasi į Dievą, bet parašyti jiems, kad jie susilaikytų nuo stabų nešvarumų, ištvirtavimo, pasmaugtų daiktų ir kraujo. nes Mozė nuo senų senovės kiekviename mieste turi tų, kurie jį pamokslauja, kiekvieną šabatą skaito sinagogose* “.

Šios eilutės, dažnai naudojamos pateisinti pagonių atsivertusiųjų laisvę prieš šabą, yra geriausias jos praktikos, skatinamos ir mokomos apaštalų,

įrodymas. Iš tiesų, Jacques'as mano, kad nenaudinga jiems primesti apipjaustymo, ir apibendrina esminius principus, nes jiems bus pateiktas gilus religinis mokymas, kai jie „*kiekvieną šabą*“ eis į žydų sinagogas savo vietovėse.

Kitas pretekstas, naudojamas pateisinti gryno ir nešvaraus maisto klasifikavimo nutraukimą: Petruči pateikta vizija Apaštalų darbų 10 skyriuje. Jo paaiškinimas išplėtotas Apaštalų darbų 11 skyriuje, kur jis sutapatina regėjimo „nešvarius gyvūnus“ su pagoniškais „žmonėmis“, kurie atėjo melstis pas romėnų šimtininką „Kornelijų“. Šioje vizijoje Dievas vaizduoja nešvarią pagonių prigimtį, kurie Jam netarnauja ir tarnauja netikroms dievybėms. Tačiau Jėzaus Kristaus mirtis ir prisikėlimas atneša jiems didelį pokytį, nes malonės durys jiems atsiveria per tikėjimą apmokančia Jėzaus Kristaus auka. Būtent per šį regėjimą Dievas moko Petrą šio naujo. Vadinasi, Dievo nustatyta tyrų ir nešvarių klasifikacija Kunigų 11 skyriuje išlieka ir tęsiasi iki pasaulio pabaigos. Išskyrus tai, kad nuo 1843 m. Dan.8:14 įsaku žmonių mityba perėmė pirminio „*pašventinimo*“ normą, nustatytą ir įsakytą Pr 1:29: „*Ir Dievas pasakė: Štai aš Aš daviau kiekvieną sėklą duodantį augalą, esantį visos žemės paviršiuje, ir kiekvieną medį, kuriame yra medžio vaisius, nešantį sėklą. tai bus tau maistas*“.

Jėzus atidavė savo gyvybę fiziškai ir protiškai kankindamas, kad išgelbėtų savo išrinktuosius. Neabejokite labai aukštu šventumo lygiu, kurio ši aistringa mirtis reikalauja mainais iš tos, kurią jis išgelbėja. Tikrai!

Žemiškasis Jėzaus Kristaus laikas

2021 m. kovo 20 d. šabo perlas

Nuo pat savo tarnybos pradžios buvau įsitikinęs ir dainavau, kad „Jėzus gimė pavasarį“. Šį 2021 m. kovo 20 d. savaitę pavasario lygiadienis buvo 10.37 val., kai prasidėjo dvasinis susirinkimas. Tada Dvasia paskatino mane ieškoti įrodymų, kas iki tol buvo tik paprastas tikėjimo įsitikinimas. Žydų kalendorius leido mums nustatyti pavasario lygiadienio laiką – 6-tą prieš mūsų oficialią krikščionišką Gelbėtojo gimimo datą, kovo 21 d. „šabata“.

Kodėl metai – 6?

Nes mūsų oficiali Jėzaus Kristaus gimimo data buvo pagrįsta dviem klaidomis. Tik VI amžiuje mūsų eros katalikų vienuolis Dionisijus Mažasis ėmėsi kurti kalendorių. Nesant bibliinių ar istorinių detalių, jis šį gimimą įtraukė į karaliaus Erodo mirties datą, kurią jis nurodė 753 m., kai buvo įkurta Roma. Nuo tada istorikai patvirtino jo skaičiavimo 4 metų klaidą; kurioje Erodas mirė 749 m. nuo Romos įkūrimo. Tačiau Jėzus gimė prieš Erodo mirtį, o Mt.2:16 pateikia mums tikslumo, pagal kurį Jėzaus amžius yra „*dveji metai*“ tuo metu, kai buvo supykusio karaliaus Erodo įsakytos „nekaltųjų žudynės“, nes jis kentėjo ir jautė artėjančią mirtį, kuri atitrauks jį nuo galios malonumų. Smulkmena svarbi, nes tekste nurodoma: „*dveji metai, pagal datą, kurių jis atidžiai klausinėjo išminčių*“. Prie ketverių ankstesnės klaidos metų pridėjus bibliškai yra nustatyti 6 metai, arba 747 Romos įkūrimo metai.

Metų pavasario lygiadienis – 6

Kritęs šabo dieną, šiais – 6 metais, Biblija pasakoja, kad angelas prisistatė „*piemenims, kurie saugojo savo kaimenes*“. Šabas draudžia prekybą, bet ne gyvūnų laikymą ir priežiūrą; Jėzus tai patvirtino sakydamas: „*Kas iš jūsų turi avių, kuri įkrenta į duobę ir neateina jos išlaisvinti net šabo dieną? ?*“. Taip angelas apie „*Gerojo Ganytojo*“, žmonių avių gelbėtojo ir vadovo, gimimą buvo paskelbtas pirmiausia žmonių piemenims, gyvulinių avių globėjams ir gynėjams. Angelas paaiškino: „*...nes šiandien Dovydo mieste jums gimė Gelbėtojas, kuris yra Kristus, Viešpats*“. Todėl ši „*šiandien*“ buvo šabo diena, o skelbimas buvo paskelbtas naktį, Jėzaus gimimas įvyko tarp 18 val., šabo pradžios, ir naktinės angelo paskelbimo piemenims valandos. Dabar turime nustatyti tikslų laiką, kada Izraelio laiko ciferblate buvo išpildytas pavasario metų lygiadienis – 6. Bet tai kol kas neįmanoma, nes apie šį laikotarpį neturime jokios informacijos.

Jėzaus gimimas šabo dieną daro Dievo išganymo planą šviesų ir visiškai logišką. Jėzus pasiskelbė „*Žmogaus Sūnumi*“, „*Šabo Valdovu*“. Nes šabas yra laikinas ir jo naudingumas tęsiasi iki antrojo atėjimo, šį kartą galingo ir šlovingo. Jėzus suteikia šabui pilną prasmę, nes jis pranašauja likusį septintojo tūkstantmečio dalį, kurią laimėjo vien tik jo išrinktieji pergale prieš nuodėmę ir mirtį.

Sulaukęs „dvylikos metų“, Jėzus dvasiškai įsikiša į religingus žmones, kuriems jis klausinėja apie Šventajame Rašte paskelbtą Mesiją. Atskirtas nuo savo tėvų, kurie jo ieškojo tris dienas, jis paliudijo savo dievišką nepriklausomybę ir suvokimą apie savo misiją žemiškųjų žmonių labui.

Tada ateina jo aktyvios ir oficialios žemiškosios tarnybos laikas. *Danieliaus* 9:27 mokymai pateikiami kaip „*sandoros*“ *a savaitė*“, kuri simbolizuoja septynerius metus nuo rudens 26 iki rudens 33. Tarp šių dviejų rudenių centrinėje vietoje yra pavasaris ir 30 metų Paschos šventė, kur 15 val. „*Velykų savaitės viduryje, trečiadienį Balandžio 3 d., 30 d., Jėzus Kristus nutraukė gyvulių „auką ir atnašavimą“ pagal hebrajų apeigas, paaukodamas savo gyvybę, kad išpirktų savo nuodėmes. tik išrinkti pareigūnai. Savo mirties dieną Jėzui buvo 35 metai ir 13 dienų. Mirdamas nugalėdamas prieš nuodėmę ir mirtį, Jėzus galėjo pavesti savo dvasią Dievui, sakydamas: „Atlikta*“. Vėliau jo pergale prieš mirtį patvirtino prisikėlimas. Taip jis lydėjo ir mokė savo apaštalus ir mokinius, kol, jiems žiūrint, pakilo į dangų prieš Sekminių šventę, kaip liudija

Apaštalų darbų 1:1–11. Tačiau angelai šia proga paruošė pranešimą apie jo šlovingas sugrįžimas, sakydamas: „*Galilėjos vyrai, kodėl jūs stovite čia, žiūrėdami į dangų? Šis Jėzus, kuris buvo paimtas iš jūsų į dangų, ateis taip, kaip matėte jį ižengiantį į dangų.*“. Per Sekmines jis pradėjo savo dangiškąją „Šventosios Dvasios“ tarnystę, kuri leidžia jam veikti iki pasaulio pabaigos, tuo pačiu metu kiekvieno savo išrinktojo, išsibarsčiusio žemėje, dvasia. Būtent tada jo vardas, pranašautas Iz.7:14, 8:8 ir Mt.1:23, „*Emanuelis*“, o tai reiškia „Dievas su mumis“, dar labiau įgauna tikrąją reikšmę.

Šiame dokumente pateikta informacija yra atlygis, kurį Jėzus skiria savo išrinktiesiems kaip dėkingumo ženklą už jų tikėjimo parodymą. Taip jo mirties data leidžia mums sužinoti ir su juo pasidalinti paskutinio šlovingo sugrįžimo, kurį jis suplanavo pirmąją 2030 m. pavasario dieną, data; tai yra, praėjus 2000 metų po jo nukryžiuavimo pavasario balandžio 3 d., 30 d.

Šventumas ir pašventinimas

Šventumas ir pašventinimas yra neatsiejami ir Dievo pasiūlyti išganymo Jėzuje Kristuje sąlygos. Paulius tai primena Žyd.12:14: „*Siek taikos su visais ir šventumo, be kurio niekas nematys Viešpaties*“.

pašventinimo „sąvoka turi būti puikiai suprantama, nes ji susijusi su „viskuo, kas priklauso Dievui“, ir, kaip ir visi savininkai, jos negalima atmesti be pasekmių tiems, kurie išdrįsta tai padaryti. Dabar nereikia nustatyti ir sudaryti jam priklausančių daiktų sąrašo; Gyvybės Kūrėjas ir viskas joje, viskas priklauso jam. Todėl jis turi teisę į gyvybę ir mirtį visai savo gyvai būtybei. Tačiau paliekant kiekvienam teisę gyventi su juo arba mirti be jo, jo išrinktieji prisijungia prie jo laisvu ir savanorišku pasirinkimu amžinai priklausyti jam. Šis susitaikymas su juo daro jo išrinktuosius jo nuosavybe. Tie, kuriuos jis priima ir pripažįsta, įeina į jo **pašventinimo** sampratą, kuri jau buvo susijusi su visais dėsniais, kuriems priklauso gyvybė žemėje. Todėl pašventinimas susideda iš sutikimo paklusti fiziniams ir moraliniams dėsniams, nustatytiems ir todėl patvirtintiems Dievo. Dėl šios dvigubos priežasties šabas ir dešimt įsakymų konkrečiai išreiškia šį dieviškąjį pašventinimą, kurio pažeidimas pareikalau Mesijo Jėzaus mirties.

Ši pašventinimo samprata yra tokia esminė, kad Dievas nusprendė ją apibrėžti nuo Biblijos pradžios Pr 2:3, pašventindamas septintąją dieną. Todėl nenuostabu, kad šis skaičius septyni tampa jo „karališku antspaudu“ visoje Biblijoje, o ypač Apr.7:2: „*Ir aš pamačiau kitą angelą, kylantį link **tekančios saulės ir laikantį antspaudą gyvojo Dievo** ; Jis garsiai šaukė keturiems angelams, kuriems buvo duota pakenkti žemei ir jūrai, ir tarė : Tie, kurie turi ausis išgirsti subtiliosios Dievo Dvasios siūlymą, pastebės, kad šis „**gyvojo Dievo antspaudas**“ yra cituojamas šiame Apreiškimo „7“ skyriuje.*

Šią Paschos ir šabo dieną, 2021 m. balandžio 3 d., mūsų Gelbėtojo Jėzaus Kristaus mirties metines, Dievo Dvasia nukreipė mano mintis į hebrajišką Mozės šventovę ir karaliaus Saliamono pastatytą šventyklą Jeruzalėje. Ten pažymėjau detalę, kuri tvirtai patvirtina mano pateiktą šios šventovės interpretaciją; būtent pranašiškas didžiojo gelbėjimo projekto, parengto Dievo atpirktiesiems, vaidmuo.

Nuo 1948 m. žydai, vis dar nešdami dieviškąjį prakeikimą dėl atsisakymo pripažinti Jėzų Kristų Dievo sūstus „Mesijus“, žydai atgavo savo nacionalinę žemę. Nuo tada juos apšėdė viena idėja, vienintelė mintis: atstatyti šventyklą Jeruzalėje. Deja, tai niekada neįvyks, nes Dievas turi rimtą priežastį tam užkirsti kelią; jo vaidmuo baigėsi Jėzaus Kristaus mirtimi ir prisikėlimu. Šventyklos šventumas visą savo išsipildymą rado „Mesijus“ sieloje, jo kūne ir jo dvasioje, tobuloje ir be jokios dėmės. Šią pamoką Jėzus atskleidė Jono 2:14, kalbėdamas apie savo kūną: „*Sugriaukite šią šventyklą, ir per tris dienas aš ją atstatysiu*“.

Šventyklos naudingumo pabaigą Dievas patvirtino keliais būdais. Pirma, 70 m. po Kr. Tito romėnų kariai ją sugriovė, kaip pranašaujama Danieliaus 9:26. Tada, išvaręs žydus, jis perdavė šventyklos vietą islamo religijai, kuri ten pastatė dvi mečetas; seniausias "Al-Aqsa" ir Uolos kupolas. Todėl Izraelis iš Dievo neturi nei galimybės, nei leidimo atstatyti savo šventyklą. Nes ši rekonstrukcija iškreiptų jo išpranašatą išganymo projektą.

Jeruzalės šventyklos galiojimo laikas buvo išgraviruotas jos statybos formoje. Tačiau norėdami pamatyti aiškiau, jau turime panagrinėti atskleistas šio šventumą nešančio religinio pastato detales. Atkreipkime dėmesį į tai, kad šventyklą turėjo statyti karalius Dovydas, kuris išreiškė norą ir pasirinko Jeruzalę jai priimti; Dievas sutiko. Norėdami tai padaryti, jis papuošė ir sustiprino šį senovinį Abraomo laikų miestą, vadinamą „Jebus“. Taigi tarp Dovydo ir „Dovydo sūnaus“, „Mesijus“, praėjo „tūkstantis metų“. Bet Dievas neleido jam to daryti ir jį paaikšino jam priežastį; jis tapo krauju, kai savo ištikimą tarną hetitą Ūriją nužudė, kad paimtų savo žmoną Batšebą, kuri vėliau tapo karaliaus Saliamono motina. Taigi Dovydas prisiėmė savo kaltės kainą, nubaustas savo pirmojo sūnaus, gimusio iš Batšebos, mirtimi, tada, be Dievo nurodymo nustatęs savo žmonių skaičių, buvo nubaustas ir Dievas pasiūlė jam pasirinkti bausmę trys pasirinkimai. Pagal 2 Sam.24:15, jis pasirinko mirtingumą nuo epideminio maro, kuris per tris dienas nusinešė 70 000 aukų.

1 Karalių 6 skyriuje randame Saliamono pastatytos šventyklos aprašymą. Jis suteikia jam pavadinimą „YaHWÉH namas“. Šis terminas „namas“ reiškia šeimos susijungimo vietą. Pastatytas namas pranašauja atperkančiojo kūrėjo Dievo šeimą. Jį sudaro du gretimi elementai: šventovė ir šventykla.

Žemėje atliekamos religinės apeigos, kurios atliekamos žmogui leistinoje zonoje. Saliamonas tai vadina: šventykla. Kaip švenčiausiosios vietos, kurią jis vadina šventove ir nuo kurios ją skiria tik šydas, pratęsimas, šventyklos patalpa yra keturiasdešimties uolekčių ilgio arba dvigubai didesnė už šventovę. Taigi šventykla apima $\frac{2}{3}$ viso namo.

Nors žydų sandora buvo sudaryta vėliau Mozės laikais, ji visiškai priklauso nuo sandoros, sudarytos tarp Dievo ir Abraomo trečiojo tūkstantmečio nuo Adomo pradžios. „Mesijas prisistatys žydų tautai penktojo tūkstantmečio pradžioje, po 2000 metų. Tačiau laikas, kurį Dievas paskyrė žemei išrinktiesiems, yra 6000 metų. Taigi laikui randame proporciją $\frac{2}{3} + \frac{1}{3}$ YaHWéH namo. Ir šiame palyginime $\frac{2}{3}$ Abraomo sandoros atitinka $\frac{2}{3}$ YaHWéH namų, kurie baigiasi skiriamuoju šydu. Šis šydas atlieka pagrindinį vaidmenį, nes jis žymi perėjimą iš žemiškojo į dangiškąjį; tai žinant, kad šis pasikeitimas žymi pranašiško žemiškosios šventyklos vaidmens užbaigimą. Šios sąvokos skiriančiam šydui suteikia nuodėmės prasmę, kuri atskiria tobulą dangiškąjį Dievą nuo netobulo ir nuodėmingo žemiškojo žmogaus nuo Adomo ir Ievos. Skiriamasis šydas turi dvejopą charakterį, nes turi atitikti dangiškąjį tobulumą ir žemiškąjį dviejų sujungtų dalių netobulumą. Būtent tada atsiranda Mesijo vaidmuo, nes jis puikiai įkūnija šią savybę. Savo dieviškuoju tobulumu Jėzus Kristus tapo nuodėme, nešdamas savo išrinktuosius į jų vietą, kad išpirktų juos ir sumokėtų mirtiną kainą.

Ši analizė leidžia mums pamatyti šventovėje pranašišką didžiųjų dvasinių fazių seką, kuri pažymima kas 2000 metų: pirmoji Adomo ^{auka} – Abraomo auka prie Morijos kalno, būsimoji Golgota – Kristaus auka papėdėje. Golgotos kalno – Paskutiniųjų išrinktųjų aukojimas, kuriam trukdė šlovingas Gelbėtojo Jėzaus Kristaus sugrįžimas Mykole.

Dievui, kuriam, pasak 2 Petro 3:8, „viena diena yra kaip tūkstantis metų, o tūkstantis metų kaip viena diena“ (taip pat žr. Psalmyno 90:4), žemiškoji programa yra pastatyta ant Dievo paveikslo. savaitę iš eilės: 2 dienos + 2 dienos + 2 dienos. Ir už šios eilės atsiveria amžina „septintoji diena“.

Dviejų šventųjų namų kambarių turinys itin atskleidžiantis.

Šventovė arba švenčiausia vieta

Du cherubiniai išskėstais sparnais

Šventovė, vadinama švenčiausiąja vieta, yra 20 uolekčių ilgio ir 20 uolekčių pločio. Tai tobula aikštė. Jo aukštis taip pat 20 uolekčių; dėl to jis tampa kubu; trigubas tobulumo vaizdas ($= 3 : L = l = H$); tai kaip „naujosios Jeruzalės, kuri nužengia iš dangaus nuo Dievo“ aprašymas Apr.20. Šią švenčiausią vietą Dievas uždraudė žmogui, baudamas mirtimi. Priežastis paprasta ir logiška; ši vieta gali tik pasveikinti Dievą, nes ji simbolizuoja dangų ir vaizduoja dangiškąjį Dievo charakterį. Jo mintyse yra jo išganymo planas, kuriame savo vaidmenį atlieka visi simboliniai elementai, sumontuoti šioje šventovėje. Tikrovė yra Dieve dangiškoje dimensijoje, o žemėje jis iliustruoja šią tikrovę per simbolius. Taip priėjau prie šio konkretaus 2021 m. Paschos atradimo temos. 1 Karalių 6:23–27 skaitome: „Šventovėje jis padarė du cherubus iš laukinės alyvmedžio medienos,

dešimties uolekčių aukščio. Kiekvienas iš dviejų vieno cherubų sparnų buvo penkių uolekčių, tai yra dešimt uolekčių nuo vieno sparno galo iki kito. Antrasis cherubas taip pat turėjo dešimt uolekčių. Abiejų cherubų matmenys ir forma buvo vienodi. Kiekvieno iš dviejų cherubų aukštis buvo dešimt uolekčių. Saliamonas pastatė cherubus namo viduryje, viduje. Jų sparnai buvo išskleisti: pirmojo sparnas lietė vieną iš sienų, o antrojo – kitą sieną; o kiti jų sparnai susitiko namo viduryje.

Šių cherubinų nebuvo Mozės palapinėje, bet pastatydamas juos Saliamono šventykloje, Dievas nušviečia šios švenčiausios vietos prasmę. Pločio kryptimi kūrinį kerta dvi poros dviejų cherubų sparnų, taip suteikiant jai dangiškąjį etaloną, faktiškai nepasiekiamą tik žemėje gyvenančiam žmogui. Pasinaudoju proga, kad pasmerkčiau ir iš naujo nustatyčiau tiesą apie šiuos cherubus, kuriems pagoniškame mistiniame kliedesyje tokie garsūs tapytojai kaip „Mikelandželas“ leido atrodyti kaip sparnuoti kūdikiai, grojantys instrumentais ar šaudantys strėlėmis rankomis. Danguje nėra kūdikių. O Dievui pagal Ps.51:5 ar 7: „Štai aš gimiau neteisme, o mano motina pastojo mane nuodėmėje“, ir Rom.3:23: „Nes visi nusidėjo ir iš jų atimta šlovė. Dievo“, nėra tokio dalyko kaip nekaltas ar tyras kūdikis, nes nuo Adomo žmogus paveldėjimo būdu gimė nusidėjęliu. Visi dangiškieji angelai buvo sukurti kaip jauni vyrai, kaip Adomas buvo žemėje. Jie nesensta ir išlieka tokie patys. Senatvė yra unikali žemiška savybė, nuodėmės ir mirties pasekmė, jos galutinis atlyginimas, pagal Rom.6:23.

Šventosios aljanso skrynia

1 Karalių 8:9: „*Arkyje buvo tik dvi akmeninės lentelės, kurias Mozė ten padėjo Horebe, kai VIEŠPATS sudarė sandorą su izraelitais, jiems išeinant iš Egipto žemės*“.

Todėl šventovėje arba švenčiausioje vietoje yra du didžiuliai cherubai išskėstais sparnais, aktyvaus dangiškojo charakterio simboliai, bet taip pat ir visų pirma **Sandoros skrynia**, kuri yra kambario **centre tarp dviejų didelių cherubų**. Nes būtent jai priglauti ir statomas namas. Ta tvarka, kuria Dievas pateikia Mozei religinius dalykus, kuriuos jis turės atlikti, pirmiausia randama Sandoros skrynia. Tačiau ši talpa yra mažiau brangi nei jos turinys: dvi akmeninės lentelės, ant kurių Dievas pirštu išgraviravo savo itin šventą dešimties įsakymų įstatymą. Tai jo mąstymo, normos, nekintamo charakterio atspindys. Atskirame tyrime (2018–2030 m., didžiausias adventistų lūkestis) jau įrodžiau jo pranašišką pobūdį krikščioniškajai erai. Šventovėje skaitome slaptas Dievo mintis. Ten mes randame elementus, kurie palankiai veikia ir įgalina bendrystę su juo. Užtenka pasakyti, kad nusidėjęlis, kuris lieka sąmoningai savo dešimties įsakymų pažeidėjas, apgaudinėja save, jei tiki, kad gali reikalauti savo išganymo. Santykiai remiasi tik tikėjimu, paremtu simbolinėmis tikrovėmis, esančiomis šioje švenčiausioje vietoje. Dešimtyje įsakymų Dievas apibendrina savo gyvenimo standartą, numatytą žmonėms, suformuotiems pagal Jo paveikslą; o tai reiškia, kad pats Dievas gerbia ir vykdo savo įsakymus. Žmogui suteikta gyvybė pagrįsta pagarba šiems įsakymams. O jų nusižengimas sukelia nuodėmę, už kurią baudžiama kaltosios šalies mirtimi. Ir nuo Adomo bei Ievos nepaklusnumas visą

žmoniją pavertė tokia mirtinga būseną. Todėl mirtis užklupo žmones kaip liga, kurios negalima išgydyti.

Gailestingumo sėdynė

Šventovėje virš gailestingumo sodo – simbolinis altoriaus, ant kurio turi būti padegtas Dievo Avinėlis, atvaizdas, į altorių žiūri dar du mažesni angelai, kurių sparnai susitinka viduryje. Šiame paveiksle Dievas parodo ištikimųjų angelų susidomėjimą išgelbėjimo planu, kuris remiasi Jėzaus Kristaus apmokančia mirtimi. Nes Jėzus nužengė iš dangaus, kad įgautų žmogaus kūdikio išvaizdą. Tas, kuris atidavė savo gyvybę ant Golgotos kryžiaus, pirmiausia buvo jų dangiškasis draugas „Michaelas“, angelų vadas ir matoma dangiškoji kūrėjo Dievo Dvasios išraiška, o angelai pagrįstai laiko save jo išrinktųjų „*bendradarbiais*“.

Šventčiausioje vietoje po dviejų didžiųjų ir mažiausių cherubų sparnais padėta gailestingumo sėdyne uždengta arka. Šiame paveikslėlyje randame šios eilutės iš Mal.4:2 iliustraciją: „Bet jums, kurie bijai mano vardo, užtekės *teisumo saulė*, o gydymas bus po jo sparnais; *išeisite ir šoksitė kaip veršeliai arklidėje*. Gailestingumo kėdė, simbolis, vaizduojantis kryžių, ant kurio buvo nukryžiuotas Jėzus, iš tikrųjų išgydys nuo mirtinos nuodėmės ligos. Jėzus mirė, kad išvaduočiau iš nuodėmės ir prisikėlė, kad išvaduočiau savo išrinktuosius iš nedorų neatgailaujančių ir maištaujančių nusidėjėlių rankų. Įstatymo, esančio arkoje, pažeidimas atnešė mirtį visiems žmonėms žemėje. Ir Dievo išrinktiesiems Kristuje, tik jiems, gailestingumo sėdynė, pastatyta virš skrynios, kurioje yra pažeistas įstatymas, atnešė amžinojo gyvenimo triumfą, į kurį jie įeis pirmojo prisikėlimo valandą; kad šventųjų, atpirktų Jėzaus Kristaus pralietu krauju ant šios gailestingumo kėdės. Tada jų išgydymas nuo mirties bus baigtas. Pagal Mal.4:2, cherubai yra dangiškosios Dvasios Dievo atvaizdas, kurį Apr.4 žymi „*keturių gyvų būtybių*“ simboliu. Kadangi prie gailestingumo sėdynės pritvirtintas gydymas yra gerai išdėstytas po dviem centriniais dviejų didelių cherubų sparnais.

Kaip ir kasmetinėse hebrajiškose apeigose apie „Atpirkimo dieną“ ožkos kraujas buvo šlakstomas ant priekio ir ant gailestingumo sėdynės, į rytus, taip ir jis turėjo tekėti Jėzaus Kristaus krauju. ant tos pačios malonės kėdės. Šiuo tikslu Dievas nepašaukė žmogaus kunigo tarnybos. Jis viską suplanavo ir organizavo iš anksto, pranašo Jeremijo laikais iš šventčiausios ir šventosios vietos gabendamas skrynią ir šventus daiktus į urvą, esantį po žeme, Golgotos kalno papėdėje, po uolėta žeme. šešių metrų gylio, kiek žemiau 50 cm kubinės ertmės, iškastos paviršiuje uoloje, kurioje romėnų kariai pastatė kryžių, ant kurio buvo nukryžiuotas Jėzus. Per ilgą ir gilų gedimą, kurį sukėlė Biblijoje minimas žemės drebėjimas, jo kraujas tiesiogine prasme tekėjo kairėje gailestingumo sėdynės pusėje, tai yra, dešinėje nukryžiuoto Kristaus pusėje. Taigi ne be reikalo apie tai liudija Mt.27:51: „*Ir štai šventyklos šydas perplyšo į dvi dalis, nuo viršaus iki apačios, sudrebėjo žemė, suskilo uolos, ...*“. 1982 m. mokslinis tyrimas atskleidė, kad Ron Wyatt surinktas išdžiovintas kraujas buvo neįprastai sudarytas iš 23 X chromosomų ir vienos Y chromosomos. Dieviškasis kūrėjas norėjo palikti savo dieviškosios prigimties įrodymą, kuris pridedamas prie jo šventos drobulės. kurios jo veido ir kūno vaizdas atrodo neįgiamai. Taigi, pažeistas įstatymas, esantis arkoje, gavo visišką atlyginimą, priėmęs ant altoriaus kraują, tikrai tyrą nuo visų

mūsų Gelbėtojo Jėzaus Kristaus nuodėmių. Mat atskleidamas šiuos dalykus Ronui Vytui, Dievas nesiekė patenkinti žmogaus smalsumo, o norėjo sustiprinti doktriną apie savo dieviškumo pašventinimą Jėzuje Kristuje. Kadangi turėdamas kitokį nei kitų žmonių kraują, jis suteikia pagrindo tikėti savo tobula ir tyra prigimtimi, laisva nuo visų nuodėmių. Taip jis patvirtina, kad atėjo įkūnyti naujo arba „*paskutinio Adomo*“, kaip Paulius sako 1 Kor.15:45, nes nors ir buvo matytas, girdimas ir nužudytas kūno kūne, panašiam į mūsų, jis neturėjo jokios genetinės sąsajos su žmonių rūšimi. Toks dėmesys detalėms įgyvendinant jo gelbėjimo projektą atskleidžia Dievo teikiamą svarbą savo mokymo simboliams. Ir mes geriau suprantame, kodėl Mozė buvo nubaustas už tai, kad iškraipė šį dieviškąjį gelbėjimo projektą, du kartus smogdamas į Horebo uolą. Antrą kartą, pagal Dievo duotą įsakymą, jam tereikėjo pasikalbėti, kad paimtų vandenį.

Mozės lazda, mana, Mozės ritinys

Sv.17:10: „*Viešpats tarė Mozei: Gražink Aarono lazda prieš liudijimą, kad ji būtų kaip ženklas maišto vaikams, kad užbaigtum jų murmėjimą prieš mane ir kad jie ne mirties taškas*“.

Exo.16:33-34: „*Ir Mozė tarė Aaronui: Paimk indą, įpilk į jį pilną omero manos ir padėk VIEŠPATIES akivaizdoje, kad jis būtų išsaugotas tavo palikuonims. Pagal YaHWéH įsakymą Mozei, Aaronas padėjo jį prieš liudijimą, kad jis būtų išsaugotas* .

Įst.31:26: „*Paimkite šią įstatymo knygą ir pastatykite ją šalia Viešpaties, savo Dievo, Sandoros skrynios, ir ji bus ten kaip liudytojas prieš jus* .

Remdamiesi šiomis eilutėmis, atleiskime apaštalui Pauliui jo klaidą, dėl kurios jis įdėjo šiuos elementus į skrynią, o ne šalia ar prieš ją, Žyd.9:3-4: „*Už antrojo šydo buvo dalis. iš padangtės, vadinamos visų šventąja, su auksiniu smilkalų aukuru ir Sandoros skrynia, visiškai padengta auksu. Priešais skrynią stovėjo auksinis indas su mana, užsimezgusi Aarono lazda ir Sandoros lentelės* . Taip pat smilkalų aukuras buvo ne šventovėje, o šventyklos pusėje priešais uždangą. Tačiau šalia skrynios padėti elementai liudija apie stebuklus, kuriuos Dievas padarė savo hebrajų tautai, kuri tapo Izraeliu, laisva ir atsakinga tauta.

Šalia arkos Mozės ir Aarono lazda reikalauja pasitikėjimo tikrais Dievo pranašais. Pagal Deu.8:3, mana primena išrinktiesiems prieš Jėzų, kad „*žmogus gyvens ne vien duona ir vandeniui, bet kiekvienu žodžiu, išeinančiu iš VIEŠPATIES burnos*“. Ir šis žodis ten taip pat pavaizduotas ritinio pavidalu, kurį parašė Mozė pagal Dievo nurodymą. Virš skrynios esantis gailestingumo sosto altorius moko, kad be tikėjimo ryžtinga Jėzaus Kristaus gyvybės auka ryšys su Dievu neįmanomas. Šis dalykų rinkinys sudaro teologinį naujosios sandoros, sudarytos ant Jėzaus Kristaus pralieto žmogaus kraujo, pagrindą. Ir labai logiška, kad tą dieną, kai jame buvo pasiektas ir įgyvendintas Dievo planas, simbolių vaidmuo ir „Jom Kipuro“ arba „Atpirkimo dienos“ šventė, kuri ją pranašavo, paseno ir tapo nenaudinga. Realybės akivaizdoje šešėliai blėsta. Štai kodėl šventykla, kurioje buvo atliekamos pranašiškos apeigos, turėjo išnykti ir daugiau niekada neatsiras. Kaip mokė Jėzus, Dievo garbintojas turi jį garbinti „*dvasia ir tiesa*“, turėdamas „*laisvą prieigą*“ prie savo dangiškosios Dvasios per Jėzaus Kristaus tarpininkavimą. Ir ši adoracija neprisirūsi prie jokios žemiškos vietos nei

Samarijoje, nei Jeruzalėje, o juo labiau Romoje, Santjago de Komposteloje, Lurde ar Mekoje.

Nors ir nesusietas su žemiška vieta, tikėjimas rodomas darbais, kuriuos Dievas iš anksto paruošė savo išrinktiesiems, kol jie gyvena žemėje. Šventovės simbolika nutrūko penktojo tūkstantmečio pradžioje po 4000 metų nuodėmės. Ir jei Dievo projektas būtų statomas per 4000 metų, išrinktieji būtų patekę į Dievo poilsį, apie kurį pranašauja kassavaitinis šabas. Bet taip nebuvo, nes nuo Zacharijo Dievas pranašavo dvi sąjungas. Antrąjį jis detalizuoja sakydamas Zak.2:11: „ *Tą dieną daug tautų prisijungs prie VIEŠPATIES ir taps mano tauta; Aš gyvensiu tarp jūsų, ir jūs žinosite, kad kareivijų Viešpats atsiuntė mane pas jus.* » Abu aljansus iliustruoja „ *du alyvmedžiai* “ Zac.4:11–14: „ *Aš atsakiau ir paklausiau jam: Ką reiškia šie du alyvmedžiai, esantys žvakidės dešinėje ir kairėje? **Aš kalbėjau antrą kartą** ir paklausiau jam: ką reiškia dvi alyvmedžio šakelės, esančios šalia dviejų auksinių kanalų, iš kurių teka auksas? Jis man atsakė: ar tu nežinai, ką jie reiškia? Aš sakau: **ne, milorde**. Ir jis tarė: Tai yra du pateptieji, kurie stovi visos žemės Viešpaties akivaizdoje.* Skaitydamas šias eilutes atrandu didingą Dievo kūrėjo, Šventosios Dvasios, įkvepiančios biblinį žodį, subtilumą. Zacharijas yra priverstas **du kartus** paklausti, ką reiškia „ *du alyvmedžiai* “, kad Dievas jam atsakytų. Taip yra todėl, kad dieviškojo aljanso projektas patirs **dvi nuoseklias fazes**, bet antrosios fazės moko pirmosios pamokos. Jų yra du, bet realiai tik vienas, nes antrasis – tik pirmosios kulminacija. Iš tiesų, ko verta senoji sandora be apmokančios Mesijo Jėzaus mirties? Nieko, net kriaušės uodegos, kaip būtų pasakęs vienuolis Martynas Liuteris. Ir tai yra tragedijos, kuri ir šiandien liečia nacionalinius žydus, priežastis. Šiose eilutėse Dievas taip pat pranašauja, kad jie atmetė naująją sandorą, atsakydamas į Zacharijo klausimą: „ *Ar nežinai, ką tai reiškia? Aš sakau: **ne, milorde**.* Nes iš tikrųjų nacionaliniai žydai ignoruos šią prasmę iki paskutinio išbandymo momento prieš Jėzaus Kristaus sugrįžimą, kur jie atsivers arba patvirtins savo atsisakymą savo egzistavimo kaina.

Akivaizdu, kad krikščioniškasis pagonių tautų atsivertimas įrodė, kad dieviškasis planas iš tikrųjų buvo įvykdytas Jėzaus Kristaus asmenyje, ir tai yra vienintelis ženklas, kad Dievas vis dar siūlo tautiniams žydams likti jo šventoje sąjungoje. Taip patvirtinta, ši antroji arba nauja sandora turėjo tęstis per paskutinį 6000 žemiškosios nuodėmės metų trečdalį. Ir tik savo paskutiniu šlovingu sugrįžimu Jėzus Kristus pažymės antrosios sandoros užbaigimo laiką; nes iki šio sugrįžimo simbolių pranašaujamas mokymas išlieka naudingas norint suprasti visuotinį Dievo parengtą projektą, nes esame jam skolingi žinoti apie jo šlovingo sugrįžimo laiką: 2030 m. pavasario pradžią. Taigi, 1844 m., suteikdami šabą Savo išrinktiesiems Dievas remiasi pamokomis, įrašytomis į hebrajų šventovės ir Saliamono šventyklos simboliką. Jis smerkia katalikų sekmadienio nuodėmę, paveldėtą iš imperatoriaus Konstantino nuo 321 m. kovo 7 d., ir rodo, kad reikia naujo „šventovės apvalymo“, kuris tikrai buvo kartą ir visiems laikams įvykdytas nukryžiuotame ir prisikėlusiam Jėzuje Kristuje. Dievas iš tikrųjų laukė iki 1844 m., kad galėtų aiškiau pasmerkti savo „Romos sekmadienio“ pasmerkimą. Todėl, kad jį priėmus, iš pradžių grynas krikščioniškas tikėjimas pateko į nuodėmės prakeikimą, kuris nutraukia santykį su Dievu pagal skelbimą Dan.8:12.

Todėl pašventinimas būtinai reiškia pagarbą šventajam šabui, kurį Dievas pašventino nuo pirmosios žemės sistemos sukūrimo savaitės pabaigos. Juolab kad jis pranašauja išrinktųjų patekimą į poilsį, gautą Jėzaus pergale, ir yra ketvirtajame iš dešimties Dievo įsakymų, esančių liudijimo skrynioje švenčiausioje vietoje, šventovėje, simbolis Dangiškojo Dievo Dvasia trigubai šventa, šventa pagal savo tris iš eilės atliekamus Tėvo, Sūnaus ir Šventosios Dvasios vaidmenis. Visa tai, kas ten randama, yra brangi Dievo širdžiai ir turi būti tokia pat brangi jo išrinktųjų, jo vaikų, jo „namų“ žmonių mintyse ir širdyse. Taip nustatomas ir identifikuojamas autentiško išrinktųjų šventumo atranka.

Skirtingai nuo Mozės įstatymo, kuris pritaikomas Dievo projekto pažangai, tai, kas iškalta ant akmenų, įgyja amžiną vertę iki pasaulio pabaigos. Taip yra su dešimčia jos įsakymų, kurių nė vieno negalima pakeisti ir juo labiau panaikinti, kaip išdrįso popiežius Romas dėl antrojo iš šių dešimties įsakymų. Velniškas ketinimas apgauti kandidatus į amžinybę iškyla įsakymo papildyme, siekiant išlaikyti skaičių dešimt. Tačiau dieviškasis draudimas nusilenkti būtybėms, drožtiems atvaizdams ar atvaizdams iš tiesų buvo panaikintas. Galime apgailestauti dėl tokio pobūdžio dalykų, bet vis dėlto tai leidžia mums demaskuoti klaidingą tikėjimą. Tas, kuris nesiekia suprasti ir lieka paviršutiniškas logiškai, kenčia dėl savo elgesio pasekmių; jis nepaiso savo sprendimo sąlygų iki Dievo pasmerkimo.

Šventykla arba šventa vieta

Palikime religinį dangiškąjį aspektą, matomą iš dangaus, pažvelgti į jį po tuo, ką religinis šventumas jam suteikia žemėje. Jį atrandame elementuose, esančiuose „YaHWÉH namų“ „šventyklos“ dalyje. Mozės laikų tabernakulyje ši patalpa buvo susirinkimų palapinė. Šių elementų yra trys ir jie susiję su duonos stalu, žvakidė su septyniais vamzdeliais ir septyniomis lempomis bei smilkalų aukuru, pastatytu priešais šydą kambario viduryje. Iš lauko pusės duonos stalas yra kairėje, šiaurėje, o žvakidė – dešinėje, pietuose. Šie simboliai yra tikrovės, kuri formuojasi išrinktųjų, atpirktų Jėzaus Kristaus pralietu krauju, gyvenime. Jie puikiai papildo vienas kitą ir yra neatsiejami.

Auksinė žvakidė su septyniomis lempomis

Exo.26:35: „*Stalą pastatysite už šydo, o žvakidę priešais stalą, pietinėje palapinės pusėje; o stalą padengsi šiaurinėje pusėje*“.

Šventykloje jis dedamas kairėje, pietinėje pusėje. Simboliai skaitomi laikui bėgant, nuo pietų iki šiaurės. Žvakidė vaizduoja Dvasią ir Dievo šviesą nuo senosios sandoros pradžios. Šventoji sąjunga jau remiasi Velykų „Dievo avinėlio“ auka, kurią simbolizuoja ėriukai arba jauni avinai, aukojami nuo Adomo. Apr.5:6 prie jos pritvirtinti žvakidės simboliai: „*septynios akys, kurios yra septynios Dievo dvasios, siunčiamos per visą žemę*“ ir „*septyni ragai*“, priskiriantys jai galios pašventinimą.

Žvakidė yra tam, kad patenkintų išrinktųjų šviesos poreikį. Jie jį gauna Jėzaus Kristaus vardu, kuriame yra dieviškosios šviesos pašventinimas (= 7). Ši pašventinimą simbolizuoja skaičius „septyni“, esantis Biblijos apreiškime nuo septynių dienų savaitės sukūrimo nuo pat pradžių. Zacharijo knygoje Dvasia

priskiria „*septynias akis*“ pagrindiniam akmeniui, ant kurio Zerubabelis atstatys babiloniečių sugriautą Saliamono šventyklą. Ir jis sako apie šias „*septynias akis*“: „*Šios septynios yra VIEŠPATIES akys, bėgančios per visą žemę.*» Apr.5:6 ši žinia priskiriama Jėzui Kristui, „*Dievo Avinėliui*“: „*Ir aš pamačiau sosto ir keturių būtybių viduryje bei vyresniųjų tarpe avinėlių, kuri ten buvo tarsi sudeginta. Jis turėjo septynis ragus ir septynias akis, tai yra septynios Dievo dvasios, pasiustos per visą žemę.* Ši eilutė tvirtai patvirtina Mesijo Jėzaus dieviškumo pašventinimą. Didysis kūrėjas Dievas atsisiuntė į žemę, kad įvykdytų savo savanorišką apmokančiąją auką Jėzuje. Būtent šios dieviškosios Dvasios veikimui esu skolingas mano darbuose pateiktus paaiškinimus. Šviesa yra progresyvi, o žinios su laiku auga. Mes jam skolingi už visą savo pranašiškų žodžių supratimą.

Kvepalų altorius

Aukodamas mirčiai savo fizinį kūną, tobulą savo dvasios ir visos sielos normą, Jėzus Kristus atneša prieš Dievą malonų kvapą, kurį hebrajų apeigos simbolizuoja kvepalais. Kristui atstovaujama šiuose kvepaluose, bet ir juos siūlančio tarnautojo vaidmenyje.

Priešais šydą, priešais liudijimo skrynią ir jos gailestingumo vietą, yra smilkalų aukuras, kuris suteikia pareigūnui, vyriausiajam kunigui, užtarėjo už jo išrinktųjų padarytas klaidas. Nes Jėzus prisiėmė ne viso pasaulio nuodėmes, o tik tas savo išrinktųjų, kuriems davė savo dėkingumo ženklus. Žemėje vyriausiasis kunigas turi tik simbolinę pranašišką vertę, nes užtarimo teisė priklauso tik Kristui Gelbėtojiui. Užtarimas yra jos išimtinė teisė ir ji turi „*amžiną*“ pobūdį pagal Melkizedeko įsakymą, kaip tai išsamiau paaiškinta Dan.8:11-12: „*Ji pakilo į kariuomenės vadą, atėmė iš amžiną ~~auką~~ ir sugriovė jo šventyklos vietą. Kariuomenė buvo atiduota amžina ~~auka~~ dėl nuodėmės; ragas numetė tiesą ant žemės ir jam pavyko įgyvendinti savo išipareigojimus*“; ir Žyd.7:23. Perbraukti žodžiai „*auka*“ originaliame hebrajiškame tekste nėra cituojami. Šioje eilutėje Dievas smerkia Romos popiežiaus valdymo pasekmes. Tiesioginis krikščionio santykis su Jėzumi nukreipiamas popiežiaus vado naudai; Dievas praranda savo tarnus, kurie praranda savo sielas. Savo dieviškuoju tobulumu tik Dievas Kristuje gali įteisinti jo užtarimą, nes kaip išpirką už tuos, už kuriuos jis užtaria, jis aukoja savo savanorišką gailestingąją auką, kuri maloniai kvepia teisiam Dievui Meilė ir teisingumas, kuriam jis atstovauja. laikas . Jo užtarimas nėra automatinis, jis tuo pasinaudoja, ar ne, priklausomai nuo to, ar prašytojas to nusipelno, ar ne. Jėzaus Kristaus užtarimą skatina jo atjauta natūralioms kūniškoms savo išrinktųjų silpnybėms, tačiau niekas negali jo apgauti, jis teisia ir kovoja su teisingumu ir teisumu bei pripažįsta savo tikruosius garbintojus ir vergus; kokie jo tikrieji mokiniai. Apeigoje kvepalai simbolizuoja malonų Jėzaus kvapą, kuris gali melstis savo ištikimiesiems šventiesiems savo asmeniniais, maloniais Dievui kvepalais. Principas panašus į patiekalo, kurį reikia valgyti, pagardinimą. Pranašiškas pergalingojo Kristaus, žemiškojo vyriausiojo kunigo, paveikslas pasensta ir turi išnykti kartu su šventykla, kurioje jis atlieka savo religines apeigas. Užtarimo principas išlieka ir po to, nes šventųjų maldos Dievui yra pateikiamos Jėzaus Kristaus dangiškojo užtarėjo ir Dievo vardu ir nuopelnais vienu metu.

Duonos stalias

Šventykloje jis dedamas dešinėje, šiaurinėje pusėje. Parodyta duona simbolizuoja dvasinį maistą, kuris sudaro Jėzaus Kristaus gyvenimą, tikrąją dangiškąją maną, duodamą išrinktiesiems. Yra dvylika kepalų, kaip yra dvylika genčių dieviškoje ir žmogiškojoje sąjungoje, kurią sudaro Jėzus Kristus, visiškai Dievas (= 7) ir visiškai Žmogus (= 5); dvylika yra šios sąjungos tarp Dievo ir žmogaus skaičius, Jėzus Kristus yra pritaikymas ir tobulas modelis. Būtent ant jo Dievas kuria savo sąjungas ant 12 patriarchų, 12 Jėzaus apaštalų, 12 genčių, užantspauduotų Apr.7. Vertinant jos orientaciją į „šventyklos“ šiaurę, ši lentelė yra naujosios sandoros pusėje ir didžiojo Cherubo, esančio šventovės kairėje, pusėje.

Aikštė

Aukų altorius

Apreiškimo 11:2 Dvasia priskiria ypatingą likimą šventovės „kiemui“: „*Bet išorinį šventyklos kiemą palik jį lauke ir jo nematuoti; nes jį duota tautoms, ir jos tryps šventąjį miestą keturiasdešimt du mėnesius*“. „*Kiemas*“ reiškia išorinį kiemą, esantį prieš įėjimą į šventąją vietą arba dengtą šventyklą. Ten randame religinio ritualo elementų, susijusių su fiziniu būtybių aspektu. Pirma, yra aukų aukuras, ant kurio deginami paaukoti gyvuliai. Atėjus Jėzui Kristui, kuris atėjo atlikti tobulos aukos, šis ritualas paseno ir baigėsi pagal Dan 9:27 pranašystę: „*Jis sudarys tvirtą sandorą su daugeliu savaitei ir pusei savaitės. **jis nutrauks auką ir atnašavimą**; naikintojas padarys pačius bjauriausius dalykus, kol griuvėsiai ir tai, kas buvo išspręsta, kris ant naikintojo*“. Žyd.10:6–9 patvirtinamas dalykas: „*Jūs nepriėmėte deginamųjų aukų ar aukų už nuodėmę. Tada aš pasakiau: štai, aš ateinu (Knygos ritinyje kalbama apie mane) Vykdyti tavo valią, Dieve. Iš pradžių pasakęs: **Aukų ir atnašų, kurių nenorėjote ir nepriėmėte, Nei deginamųjų, nei aukų už nuodėmę** (kurios aukojamos pagal įstatymą), jis pasakė: Štai aš ateinu vykdyti tavo valios. Taigi jis panaikina pirmąjį dalyką, kad nustatytų antrąjį. Būtent šios valios dėka esame pašventinti per Jėzaus Kristaus kūno auką kartą ir visiems laikams. Panašu, kad šio laiško „hebrajams“ tariamas autorius Paulius parašė jį diktuodamas Jėzaus Kristaus; tai pateisina jo didžiulę šviesą ir neprilygstamą tikslumą. Iš tiesų, tik Jėzus Kristus asmeniškai galėjo jam pasakyti: „(Knygos ritinyje kalbama apie mane)“. Tačiau 40 psalmės teksto 8 eilutėje sakoma: „*su man parašytu knygos ritiniu*“. Todėl šį pakeitimą galima pateisinti šiuo asmeniniu Kristaus veiksmu su Pauliumi, kuris trejus metus išbuvo izoliuotas Arabijoje, paruoštas ir tiesiogiai Dvasios pamokomas. Ir primenu, taip jau buvo su ritiniu, kurį parašė Mozė, kuris jį parašė pagal Dievo nurodymą.*

Jūra, apsiplovimų rezervuaras

Antrasis aikštės elementas yra prausimosi bakas, krikšto ritualo įvaizdis. Dievas pavadino jai žodį „jūra“. Žmogaus patirtyje jūra yra „mirties“ sinonimas. Savo potvyniu jis prarijo priešpilius ir nuskandino visą faraono kavaleriją, kuri persekiojo Mozę ir jo hebrajų žmones. Krikšto metu, būtinai visiškai panardintas, senas nuodėmingas žmogus turi mirti, kad išliptų iš vandens kaip naujas tvarinys,

atpirktas ir atgimęs Jėzaus Kristaus, priskiriančio jam tobulą teisingumą. Bet tai tik teorinis principas, kurio taikymas priklausys nuo prisistatančio kandidato prigimties. Ar jis, kaip ir Jėzus, ateina krikšto metu vykdyti Dievo valios? Atsakymas yra individualus ir Jėzus priskiria arba nepriskiria savo teisumui, priklausomai nuo atvejo. Aišku, kad kas nori vykdyti savo valią, su džiaugsmu ir dėkingumu gerbs šventąjį dieviškąjį įstatymą, kurio pažeidimas yra nuodėmė. Jei jis turi mirti krikšto vandenyje, nėra jokios abejonės, kad jis atgims tarnaudamas Kristui, nebent atsitiktinai dėl kūniško žmogaus silpnumo.

Taigi, apsisvalę nuo nuodėmių ir apsvilkę įskaitytą Jėzaus Kristaus teisumą, kaip ir senosios Sandoros kunigas, išrinktasis krikščionis gali įeiti į šventą vietą arba šventyklą tarnauti Dievui Jėzuje Kristuje. Taip ši vaizdinė konstrukcija atskleidžia tikrosios dieviškosios religijos kelią, nes tai tik simboliai, tikrovė atsiras darbuose, kuriuos išteisintieji atves prieš žmones, angelus ir Dievą kūrėją.

Dievo planas pranašaujamas vaizdais

Savo plane Dievas pašalino išrinktųjų nuodėmę per Jėzaus Kristaus kraują, atvestą į šventovės arba švenčiausios vietos gailestingumo vietą. Adventistų medicinos sesuo archeologas Ronas Wyntas, gavęs leidimą atlikti išskirtinius kasinėjimus Golgotos kalno vietoje Jeruzalėje iki 1982 m., atskleidė, kad Jėzaus kraujas iš tikrųjų tekėjo kairiąja malonės kėdės, esančios požeminiame urve šešiais metrais žemiau kryžiaus. Kristaus nukryžiuojimo; tai, kas vyko Golgotos kalno papėdėje. Kunigiškose apeigose į šventąją vietą pasodintas kunigas atsigręžia į gailestingumo sodą ir dangiškuosius daiktus, įrengtus švenčiausioje vietoje – šventovėje. Todėl tai, kas yra žmogaus kairėje, yra Dievo dešinėje. Taip pat hebrajų kalba rašoma iš dešinės į kairę žmogaus pusę, kreipiant šiaurės-pietų kryptį, taigi, iš kairės į Dievo dešinę. Taigi, dviejų sandorų planas yra parašytas skaitant šią švenčiausią vietą, iš žmogaus dešinės į kairę; arba priešingai Dievui. Senosios sandoros žydai tarnavo Dievui po simboliniu cherubo paveikslu, esančiu jų dešinėje esančioje šventykloje. Jų aljanso metu „Atpirkimo dieną“ nužudytos ožkos kraujas buvo apšlakstytas priekyje ir ant malonės sėdynės. Vyriausiasis kunigas pirštu apšlakstė septynis kartus į rytus. Tiesa, senasis aljansas buvo rytinis jo taupymo projekto etapas. Nusidėjėliai, kuriems buvo atleista, buvo patys Rytuose, Jeruzalėje. Tą dieną, kai Jėzus praliejo savo kraują, jis nukrito ant tos pačios gailestingumo kėdės, o jo krauju įtvirtinta naujoji sandora ir jo teisingumas prasidėjo po antrojo cherubo ženklų, esančiu kairėje, pietų pusėje. Taigi, Dievo nuomone, ši pažanga buvo padaryta iš jo kairės į „dešinę“, **io** palaiminimo pusę, kaip parašyta Psalmyno 110:1: „Dovydo. Psalmė. **VIEŠPATIES** žodis mano Viešpačiui: **Sėskis mano dešinėje**, kol padarysiu tavo priešus pakojis tavo kojoms . Ir patvirtindamas Žyd.7:17, 4-7 eilutėse patikslinama: „**VIEŠPATS** prisiekė ir neatgailaus: Tu esi kunigas amžinai, kaip Melchizedekas. Viešpats tavo dešinėje sulaužo karalius savo rūstybės dieną. Jis vykdo teisingumą tarp tautų: viskas pilna lavonų; jis laužo galvas visoje šalyje. Eidamas jis geria iš upelio, todėl ir pakelia galvą“. Taigi nuolankus, bet teisingas Jėzus Kristus priverčia pašaipius ir maištininkus sumokėti kainą už savo panieką už puikų liudijimą apie jo gailestingą meilę savo atpirktiesiems išrinktiesiems.

Kad hebrajai, įeidami į kiemą ar šventyklą, nukreiptų nugaras „tekančiai saulei“, kurią pagonių garbino įvairiose žemės vietose, Dievas norėjo, kad šventykla išilgai jos būtų pastatyta Rytuose. Vakarų ašis. Todėl savo pločiu dešinioji šventiausios vietos siena buvo „šiaurėje“, o kairioji – „pietu“ pusėje.

vištos, saugančios jaunikius po sparnais “ įvaizdį : „*Jeruzale, Jeruzale, kuri žudo pranašus ir užmėto akmenimis tuos, kurie pas jus siunčiami. Kiek kartų aš norėjau Surinkite savo vaikus, kaip višta surenka savo jaunikius po sparnais, o jūs nenorėjote!* “. To moko išskėsti dviejų cherubų sparnai kiekvienam iš dviejų sekančių aljansų. Pagal Exo.19:4, Dievas lygina save su „*ereliu* “: „*Tu matai, ką aš padariau Egiptui ir kaip tave nešiojau ant erelio sparnų ir atvedžiau pas save* “. Apr.12:14 jis nurodo " *didįjį erelį* ": " *Ir du didžiojo erelio sparnai buvo duoti moteriai, kad ji galėtų skristi į dykumą, į savo vietą, kur yra maitinamas tam tikrą laiką. , ir pusę laiko, toli nuo gyvatės veido . Šie vaizdai iliustruoja tą pačią tikrovę: Dievas saugo tuos, kuriuos myli, nes jie myli jį dviejose sąjungose iš eilės, prieš ir po Jėzaus Kristaus.*

Galiausiai, simboliškai, hebrajų šventykla reprezentavo Kristaus kūną, išrinktųjų kūną ir kartu Kristaus Sužadėtinę, jo Išrinktąją, išrinktųjų susirinkimą. Dėl visų šių priežasčių Dievas nustatė sanitarines mitybos taisykles, kad šios įvairios šventyklos formos būtų pašventintos ir gerbiamos; 1Kor.6:19: „*Argi nežinote, kad jūsų kūnas yra Šventosios Dvasios, esančios jumyse, kurią gavote iš Dievo, šventykla ir kad jūs nesate savas?* »

Auksas, tik auksas

Taip pat turime atkreipti dėmesį į šio kriterijaus svarbą: visi baldai ir indai, cherubai ir pačios vidaus sienos yra auksinės arba padengtos plaktu auksu. Aukso savybė yra jo nepakeičiamas pobūdis; tai vienintelė vertybė, kurią jai suteikia Dievas. Nenuostabu, kad auksą jis padarė tobulo tikėjimo simboliu, kurio unikalus ir tobulas pavyzdys buvo Jėzus Kristus. Šventyklos vidus ir šventovė – vidinis Jėzaus Kristaus dvasios aspektas, kuriame gyvena pašventinimas, Dievo Šventosios Dvasios tyrumas; jo charakteris buvo nepakeičiamas ir tai buvo jo pergalės prieš nuodėmę ir mirtį priežastis. Jėzaus duotą pavyzdį Dievas pateikia kaip pavyzdį, kurį reikia sekti visiems savo išrinktiesiems; tai yra jos reikalavimas, vienintelė sąlyga, norint individualiai ir kolektyviai susiderinti su amžinuoju dangiškuoju gyvenimu, nugalėtojų atlyginimu ir apdovanojimu. Jo vertybės turi tapti mūsų, turime būti panašūs į jį kaip į klonus, kaip parašyta 1 Jono 2:6: „*Kas sakosi pasiliekantis jame, turi vaikščioti taip, kaip vaikščiojo* “. Aukso prasmė mums suteikiama 1 Petro 1:7: „*Kad jūsų tikėjimo išbandymas, kuris brangesnis už žūstantį auksą (kuris yra išbandytas ugnimi), atneštų šlovę, šlovę ir garbę. , kai pasirodys Jėzus Kristus . Dievas išbando savo išrinktųjų tikėjimą. Nors auksas yra nepakeičiamas, jame gali būti nešvarių medžiagų pėdsakų, o norint jį pašalinti, jį reikia kaitinti ir ištirpinti. Tada šlakas ar nešvarumai pakyla į jo paviršių ir gali būti pašalinti. Tai atpirktų mokinių žemiškojo gyvenimo patyrimo atvaizdas, kurio metu Kristus išrauna blogį ir apvalo juos, patirdamas įvairius išbandymus. Ir tik esant jų pergalei išbandyme, jų amžinąjį likimą gyvenimo pabaigoje lems didysis teisėjas Jėzus Kristus. Šią pergalę galima pasiekti tik jo parama ir pagalba, kaip jis skelbė Jono 15:5-6 ir 10-14: „*Aš esu vynmedis, o jūs šakelės. Tas, kuris pasilieka manyje ir kuriame aš**

pasilieku, duoda daug vaisių, nes be manęs jūs nieko negalite padaryti. Jei kas nepasilieka manyje, tas bus išmestas kaip šaka ir nuvysta. tada surenkame šakas, metame jas į ugnį, ir jos sudega“. Reikalingas paklusnumas dieviškiems įsakymams: „*Jei laikysitės mano įsakymų, pasiliksite mano meilėje, kaip aš vykdau savo Tėvo įsakymus ir pasilieku jo meilėje.*“ Mirtis už draugus tampa tobula sublimuotos meilės normos kulminacija: „*Tai yra mano įsakymas: mylėkite vieni kitus, kaip aš jus mylėjau.*“ Nėra didesnės meilės, kaip gyvybę paaukoti už draugus. Tačiau šis Jėzaus pripažinimas yra sąlyginis: „**Jūs esate mano draugai, jei darysite, ką jums įsakau**“.

Savo ruožtu žvakidė su septyniomis lempomis buvo pagaminta iš aukso masyvo. Tada jis galėjo tik simbolizuoti Jėzaus Kristaus tobulumą. Auksas, vėliau rastas Romos katalikybės bažnyčiose, atspindi jos klaidingą tikėjimą. Štai kodėl, priešingai, protestantų šventyklos buvo nuplėštos nuo visų puošmenų, nuolankių ir griežtų. Šventovės ir šventyklos simbolikoje aukso buvimas įrodo, kad šventovė gali tik reprezentuoti dieviškąjį Jėzų Kristų. Tačiau plačiau parašyta, kad jis yra Galva, galva Bažnyčios, kuri yra jo kūnas Ef.5:23-24: „*nes vyras yra žmonos galva, kaip Kristus yra Bažnyčios galva. , kuris yra jo kūnas ir kurio Jis yra Gelbėtojas. Dabar, kaip Bažnyčia yra pavaldi Kristui, taip ir žmonos turi paklusti savo vyrams visame kame.*» Bet tada Dvasia patikslina: „*Vyrai, mylėkite savo žmonas, kaip Kristus mylėjo Bažnyčią ir atidavė už ją save, **kad pašventintų ją žodžiu**, apvalius krikštu vandeniu, kad ši Bažnyčia taptų Pasirodykite prieš jį šlovingi, be dėmių, raukšlių ar kitų panašių dalykų, bet šventi ir nepriekaištingi.*“ Čia aiškiai išreiškta, iš ko susideda tikroji krikščionių religija. Jos standartas yra ne tik teorinis, nes tai yra praktika, įgyvendinama visoje realybėje. Būtinai sutikimas su jo atskleisto „**žodžio**“ standartu; kuri apima Dievo įsakymų ir potvarkių laikymąsi ir jo Biblijos pranašystėse apreiktų paslapčių žinojimą. Šis kriterijus, išrinktųjų „*nepriekaištingas ar nepriekaištingas*“, primenamas ir patvirtintas Apr 14:5, kur jis priskiriamas tikrojo galutinio Kristaus sugrįžimo šventiesiems „*adventistams*“. Jie pažymėti „*144 000*“ simboliu, užantspauduotu „**Dievo antspaudu**“ Apr.7. Jų patirtis yra **visos pašventinimas**. Šis tyrimas rodo, kad tabernakulis, šventovė, šventykla ir visi jų simboliai pranašavo didįjį Dievo gelbėjimo projektą. Savo tikslą ir išsipildymą jie rado Jėzaus Kristaus žemiškosios tarnystės pasireiškime, apreikstame žmonėms. Taigi santykiai, kuriuos išrinktasis palaiko su juo, yra pranašiško pobūdžio ir pobūdžio; neišmanantis žmogus patiki save kūrėjui Dievui, kuris viską žino; kuris kuria savo ateitį ir ją jam atskleidžia.

Karaliaus Saliamono pastatytos šventyklos tyrimas ką tik mums parodė, kad neturime painioti žmonėms prieinamos „šventyklos“ dalies su „šventove“, skirta išskirtinai dangiškajam Dievui. Dėl to Dan 8:14 vietoj žodžio „šventumas“ pavartotas žodis „šventovė“ šį kartą praranda bet kokį teisėtumą, nes jis susijęs su dangaus vieta, kur 1843 m. nereikia apsisvalyti. Ir atvirkščiai, Žodis „šventumas“ susijęs su šventaisiais, kurie turi atsisakyti nuodėmės praktikos žemėje, kad būtų pašventinti arba išrinkti Dievo.

Jėzui Kristui mirus, uždangą, skyrusią „šventyklą“ nuo „šventovės“, Dievas nuplėšė, tačiau tik šventųjų maldos pateks į dangiškąją šventovę, kur Jėzus juos užtars. Šventyklos dalis turėjo tęsti savo vaidmenį kaip išrinktųjų susirinkimo

namai žemėje. Taip buvo ir 1843 m., principas atnaujintas. Šventųjų „šventykla“ lieka žemėje ir „šventovėje“, tik dangiškoje, Kristaus užtarimas oficialiai atnaujinamas tik išrinktųjų adventistų išrinktųjų naudai. Todėl naujajame aljanse žemėje nebėra „šventovės“, kurioje išnyksta jos simbolis. Lieka tik dvasinė atpirktųjų išrinktųjų „šventykla“.

Vienintelis nešvarumas, kurį reikėjo išvalyti, buvo žmonių nuodėmės žemėje, nes nė viena jų nuodėmė nesuteršė dangaus. Tai galėjo padaryti tik velnio ir jo maištingų demonų buvimas, todėl Jėzus Kristus, nugalėjęs Mykolą, išvarė juos iš dangaus ir įmetė į nuodėmės žemę, kur jie turi likti iki mirties.

Aptarus šventumo simboliką, reikia suprasti dar vieną dalyką. Kad ir kokie šventi būtų šie simboliai, jie yra tik materialūs dalykai. Tikras šventumas yra gyvuosiuose, todėl Jėzus Kristus buvo daugiau nei šventykla, kuri egzistavo tik tam, kad priglaustų Dievo įstatymą, jo charakterio paveikslą ir žemiškojo nusidėjėlio ižleistą teisingumą. Mozė ir jo darbininkai Dievas tai padarė tik tam, kad padėtų jo išrinktųjų mokymui. Kad būtų išvengta stabmeldiško elgesio, Dievas įgaliojo žmogų, jo tarną Roną Wyattą, 1982 m. surasti ir paliesti jo liudijimo skrynią. Kadangi „*Jėzaus liudijimas*“, kuris „*yra pranašystės dvasia*“, yra daug pranašesnis. Jam ir naudingiau, nes jis atvyko asmeniškai atskleisti gelbėjimo projekto, parengto jo išrinktiesiems žemėje, prasmės. Ronui Wyattui buvo leista filmuoti Dešimt Dievo įsakymų, kuriuos angelai išnešė iš arkos, tačiau jis atsisakė išlaikyti filmą. Šie faktai įrodo, kad Dievas iš anksto žinojo savo atsisakymą, tačiau toks pasirinkimas apsaugo mus nuo stabmeldystės, kurią toks įrašas galėjo sukelti kai kuriems labiau pažeidžiamiesiems jo išrinktiesiems. Ši tikrovė mums buvo atskleista, kad mes ją saugotume savo širdyse kaip mielą privilegiją, kurią suteikė mūsų Meilės Dievas.

Pradžios knygos skyrybos

Nors šio darbo studijos mums atskleidė Danieliaus ir Apreiškimo pranašystėse paslėptas paslaptis, dabar turiu padėti jums atrasti pranašystes, kurios buvo atskleistos Pradžios knygoje, o šis žodis reiškia „pradžia“.

Dėmesio!!! Liudijimas, į kurį atkreipsime dėmesį šioje Pradžios knygos studijoje, atėjo tiesiai iš Dievo lūpų, padiktavusio ją savo tarnui Mozei. Netikėjimas šia istorija yra didžiausias pasipiktinimas, koks gali būti tiesiogiai Dievui, pasipiktinimas, kuris galutinai uždaro duris į dangų, nes atskleidžia visišką „*tikėjimo, be kurio neįmanoma būti maloniam Dievui*“, nebuvimą. Hebrajams 11:6.

Savo Apokalipsės prologe Jėzus tvirtai primygtinai reikalavo šio posakio: „*Aš esu alfa ir omega, pradžia ir pabaiga*“, kurią jis dar kartą cituoja savo Apreiškimo pabaigoje Apr.22:13. Mes jau atkreipėme dėmesį į Pradžios knygos pranašišką pobūdį, ypač apie septynių dienų savaitę, kuri pranašauja septynis tūkstančius metų. Čia aš priartėjau prie šios Pradžios knygos iš „**atsiskyrimo**“ temos aspekto, kuri, kaip matysime, ją ypač apibūdina.

1 Pradžios knyga

1 diena

Pradžios 1:1: „*Pradžioje Dievas sukūrė dangų ir žemę*“

nurodo žodis „*pradžia*“, „*žemė*“ iš tikrųjų buvo Dievo sukurta kaip naujos dimensijos centras ir pagrindas, lygiagrečiai su prieš ją buvusiomis dangiškosios gyvybės formomis. Naudoti tapytojo įvaizdį, jam tai yra naujo paveikslų kūrimas ir kūrimo įgyvendinimas. Tačiau jau atkreipkime dėmesį, kad „*dangus ir žemė*“ nuo jų kilmės yra **atskirti**. „*Dangūs*“ žymi tuščią, tamsų ir begalinį tarpžvaigždinį kosmosą; ir tada „*žemė*“ pasirodo kaip rutulys, padengtas vandeniu. „*Žemė*“ neturėjo išankstinio egzistavimo kūrimo savaitei, nes ji yra sukurta šio specifinio žemiškojo matmens kūrimo pradžioje arba „*pradžioje*“. Jis kyla iš nebūties ir įgauna formą Dievo įsakymu, kad atliktų vaidmenį, kuris tapo būtinas dėl laisvės, kuri yra nuodėmės, kurią danguje padarė pats pirmasis tvarinys, ištakos; tas, kurį Izaijas 14:12 pavadina vardais „*aušrinė žvaigždė*“ ir „*aušros sūnus*“, tapo šėtonu nuo tada, kai jis iššūkį Dievo valdžiai. Nuo tada jis buvo esamos dangiškosios sukilėlių stovyklos ir būsimos žemiškosios stovyklos vadovas.

Pr 1:2: „*Žemė buvo beformė ir tuščia: gelmėse buvo tamsa, ir Dievo Dvasia judėjo virš vandenų*“.

Kaip tapytojas pradeda dengdamas drobės fono sluoksnį, Dievas pateikia situaciją, kuri vyrauja jau sukurtame dangiškame gyvenime ir žemiškame gyvenime, kurį jis sukurs. Taigi jis įvardija žodžiu „*tamsa*“ viską, kas jam nepritaria, ką jis pavadins „*šviesa*“ visiškai priešingai. Atkreipkime dėmesį į ryšį, kurį ši eilutė užmezga tarp žodžio „*tamsa*“, kuris visada yra daugiskaita, nes jo aspektai yra keli, ir žodžio „*bedugnė*“, kuris žymi žemę, neturinčią jokios

gyvybės formos. Dievas naudojo šį simbolį savo priešams apibūdinti: „bedievius“ revoliucionierius ir laisvuosius mąstytojus Apr.11:7 ir popiežiaus katalikybės maištininkus Apr.17:8. Tačiau maištingi protestantai prisijungė prie jų 1843 m., savo ruožtu pereidami šėtono, Apr. 9:11 „*dugnės angelo*“ *dominavimo*; prie kurių prisijungė neištikimasis adventizmas 1995 m.

Šioje eilutėje pateiktame paveiksle matome, kad „*tamsa*“ **atskiria** „*Dievo dvasią*“ nuo „*vandens*“, kurie Danieliaus ir Apreiškimo knygoje simboliu pranašaus „*tautų, tautų ir kalbų*“ mases po simboliais. „*jūra*“ Dan.7:2-3 ir Apr.13:1, o po „*upių*“ Apr.8:10, 9:14, 16:12, 17:1-15. Atskyrimas netrukus bus priskirtas pirmajai „*nuodėmei*“, kurią padarys Ieva ir Adomas. Kaip ir pateiktame paveiksle, Dievas trina pečius tamsos pasauliui, prisirišusiam prie maištingų angelų, kurie seka Šėtoną jo pasirinkimu mesti iššūkį Dievo valdžiai.

Pr.1:3: „*Dievas tarė: Tebūna šviesa! Ir šviesa buvo gėrio*“ standartą pagal savo ir suverenų sprendimą. Šis „*gėrio*“ variantas yra susijęs su žodžiu „*šviesa*“ dėl savo šlovingo aspekto, matomo visiems ir visiems, nes gėris nesukelia „*gėdos*“, kuri verčia žmogų slėptis, kad įvykdytų savo nedorybes. Šią „*gėdą*“ Adomas pajus po nuodėmės pagal Pr.3, palyginti su Pr.2:25.

Pr.1:4: „*Dievas matė, kad šviesa gera; ir Dievas atskyrė šviesą nuo tamsos*“.

Tai **pirmasis** Dievo paskelbtas nuosprendis. Jis atskleidžia savo pasirinkimą gėrio, **kuri** sukelia žodis „*šviesa*“, ir savo smerkimą blogiui, **įvardytam** žodžiu „*tamsa*“.

Dievas mums atskleidžia savo žemiškosios kūrybos tikslą, taigi ir galutinį rezultatą, kurį pasieks jo projektas: galutinį jo „*šviesą*“ mylinčių žmonių **atskyrimą** nuo tų, kurie mėgsta „*tamsą*“. „*Šviesa ir tamsa*“ yra du pasirinkimai, kuriuos įgalina laisvės principas, kurį Dievas norėjo suteikti visoms savo dangiškos ir žemiškos būtybėms. Šios dvi priešingos stovyklos galiausiai turi du lyderius; Jėzus Kristus už „*šviesą*“ ir Šėtonas už „*tamsą*“. Ir šios dvi priešingos stovyklos, kaip ir du žemės ašigaliai, taip pat turės du skirtingus absoliučius galus; išrinktieji gyvens amžinai Dievo šviesoje pagal Apr.21:23; ir sunaikinami Kristaus sugrįžimo, maištininkai atsidurs kaip „*dulkė*“ ant apleistos žemės, kuri vėl virsta Pr 1:2 „*dugne*“. Prikelti teismui, jie bus galutinai sunaikinti, sunaikinami „*antrosios mirties*“ „*ugnies ežere*“ pagal Apr.20:15.

Pr 1:5: „*Dievas pavadino šviesą diena, o tamsą – naktimi. Taigi buvo vakaras ir rytas: tai buvo pirmoji diena*“.

Ši „*pirmoji kūrimo diena*“ skirta galutinai atskirti dvi stovyklas, kurias sudaro pasirinkimai „*šviesa ir tamsa*“, kurios susidurs viena su kita žemėje iki galutinės Jėzaus Kristaus pergalės ir žemiškosios kūrinijos atnaujinimo. Taigi „*pirmoji diena*“ yra „*pažymėta*“ sukilėliams Dievo duodamu įgaliojimu kovoti su juo per „*septynis tūkstančius*“ metų, kuriuos išpranašavo visa savaitė. Todėl jis idealiai tinka tapti netikro dieviškojo garbinimo ženklu arba „*ženkle*“, kuris per šešis tūkstantmečius buvo aptiktas tarp neištikimų pagonių ar žydų tautų, bet ypač krikščioniškoje eroje, kai buvo priimta „*Pagrindinė diena*“. Nenugalėta saulė“ kaip savaitės poilsio diena, kurią imperatoriškoji Konstantino I valdžia įvedė 321 m · kovo 7 d. Taip nuo šios datos dabartinis „*krikščioniškasis*“ sekmadienis tapo „

prekės ženklų " žvėries "popiežiaus Romos katalikų tikėjimo nuo 538 m. jam suteiktos religinės paramos. Akivaizdu, kad Pradžios knygos "alfa " turėjo daug ką pasiūlyti " omega " laikų ištikimiems Jėzaus Kristaus tarnams . Ir tai dar nesibaigė.

2 diena

Pradžios 1:6: „ Dievas tarė: *Tebūna platybė tarp vandenų ir teskiria vandenį nuo vandenų* .

atskyrimo klausimas : „ *vandenys nuo vandenų* “. Veiksmas pranašauja Dievo kūrinių **atsiskyrimą , kurį simbolizuoja „ vandenys** “. Ši eilutė patvirtina natūralų dangiškojo gyvenimo **atskyrimą nuo žemiško gyvenimo ir abiem atvejais „Dievo sūnų“ atskyrimą** nuo „velnio sūnų“, vis dėlto pašauktų gyventi kartu iki teismo, pažymėto Jėzaus Kristaus mirtimi. maištingus piktuosius angelus ir iki Jėzaus Kristaus šlovės sugrįžimo žemiečiams. Šis **atskyrimas** pateisins faktą, kad žmogus bus sukurtas šiek tiek prastesnis už dangiškuosius angelus, nes dangiškasis matmuo jam bus neprieinamas. Žemės istorija bus ilga rūšiavimo istorija iki jos pabaigos. Nuodėmė sukūrė netvarką, o Dievas organizuoja šį sutrikimą selektyvaus rūšiavimo būdu.

Pr.1:7: „ *Ir Dievas sukūrė platybę ir **atskyrė vandenį, esančius po platybę, nuo vandenų, kurie yra virš platybės. Ir taip buvo** .*”

Pateiktas paveikslas **atskiria** žemiškąjį gyvenimą, kurį pranašauja „ *vandenys, esantys apačioje* “, nuo dangiškosios gyvybės, esančios „ *virš platybės* “.

Pr.1:8: „ *Dievas pavadino platybę dangumi. Taigi buvo vakaras ir rytas: tai buvo antra diena* “.

Šis dangus žymi atmosferos sluoksnį, susidarantį iš dviejų dujų (vandenilio ir deguonies), sudarančių vandenį, supantį visą žemės paviršių ir kuris žmogui natūraliai nepasiekiamas. Dievas tai sieja su nematomo dangiškojo gyvenimo buvimu, nes pats velnias Ef.2:2 gaus „ *oro galybės kunigaikščio* “ vardą: „... *kuriuo tu kažkada vaikščiojai, pasak Ef. šio pasaulio kelias, pasak **oro galios kunigaikščio, dvasios, kuri dabar veikia maišto sūnums*** “; požiūris, kurį jis jau turėjo dangiškame pasaulyje.

3 diena

Pr 1,9: „ *Dievas tarė: „Tebūna vandenys, esantys po dangumi, susirenka į vieną vietą ir tegul pasirodo sausuma. Ir taip buvo* .”

Iki šiol „ *vandenys* “ *apėmė visą žemę, tačiau juose dar nebuvo jokios 5-ają* ^{dieną} *sukurtos jūrų gyvūnų formos* . Šis tikslumas suteiks visą savo autentiškumą Pradžios 6 skyriaus potvynio veiksmui, kuris galės paskleisti gyvūnų jūrinės gyvybės formą povandeninėje žemėje; kuris tada pateisins jūrinių fosilijų ir kriauklių radimą ten.

Pr.1:10: „ *Dievas sausumą pavadino žeme, o vandenų masyvą – jūromis. Dievas matė, kad tai buvo gerai* “.

Ši naują **atskyrimą Dievas** vertina kaip „gerą“, nes už vandenynų ir žemynų jis suteikia šiems dviem terminams „*jūra ir žemė*“ dviejų simbolių, kurie atitinkamai nurodys Katalikų krikščionių bažnyčią ir katalikų krikščionių protestantų, vaidmenį Reformatų bažnyčios vardu. Todėl jų **atskyrimas**, atliktas 1170–1843 m., Dievo yra vertinamas kaip „geras“. O jo padrašinimas ištikimiams tarnams Reformacijos metu buvo atskleistas Apr 2:18–29. Šiose eilutėse randame šį svarbų 24 ir 25 eilučių paaiškinimą, liudijantį apie išskirtinę laikinąją situaciją: „*Jums Visiems kitiems Tiatyroje, kurie nepriima šios doktrinos ir nepažino Šėtono gelmių, kaip jie jas vadina, sakau jums: **nededu jums jokios kitos naštos** ; **Laikykitės tik to, ką turite, kol aš ateisiu***“. Dar kartą per šį pergrupavimą Dievas įveda tvarką maištaujančių angelų ir žmonių dvasių sukurtoje netvarkoje. Atkreipkime dėmesį į šį kitą mokymą, „*žemė*“ duos pavadinimą visai planetai, nes „*sausoji*“ yra paruošta būti natūralia aplinka žmogaus, kuriam šis kūrinys yra Dievo sukurtas, gyvenimui. Kadangi jūros paviršius yra keturis kartus didesnis už išdžiūvusios žemės paviršių, planeta galėjo pavadinti „*jūra*“ geriau, bet nepateisinta dieviškojo projekto. Šiose grupėse aptinkami šio „posakio“ žodžiai: „paukščiai būriuojasi kartu ir plunksnos paukščiai kartu“. Taigi, 1170–1843 m. ištikimi ir taikūs protestantai buvo išgelbėti Kristaus teisingumo, kuris jiems buvo priskirtas išimtinai nepaklusus tikrosios septintosios dienos sabatiniam poilsiui: šeštadieniui. Ir būtent šio poilsio reikalavimas daro „*žemę*“ klaidingo krikščionių tikėjimo simboliu nuo 1843 m., pagal Dan.8:14. Šio dieviškojo sprendimo įrodymas pateikiamas Apr 10:5, nes Jėzus padeda „*savo kojas*“ ant „*jūros ir žemės*“, kad sutraiškytų jas savo rūstybe.

Pr 1, 11: „*Tada Dievas tarė: Tegul žemė išaugina žalumynus, žolę, duodančių sėklą, ir vaismedžius, duodančius vaisius pagal savo rūšį, turinčius savo sėklą žemėje. Ir taip buvo .*»

Pasitvirtina Dievo suteikta pirmenybė sausai žemei: pirma, ji įgyja galią „**auginti**“ „*želdyną, žolę, duodančių sėklą, vaismedžius, duodančius vaisius pagal savo rūšį*“; viskas sukurta pirmiausia žmogaus poreikiams, o antra – jį supantiems žemės ir dangaus gyvūnams. Šiuos žemės kūrinius Dievas naudos kaip simbolinius atvaizdus, kad atskleistų savo pamokas savo tarnams. Žmogus, kaip ir „*medis*“, duos vaisių, gerų ar blogų.

Pr.1 :12: „*Žemė augino žalumynus, žolę, duodančių sėklą pagal savo rūšį, ir medžius, duodančius vaisius ir turinčius savo sėklą pagal savo rūšį. Dievas matė, kad tai buvo gerai.*»

Šią 3^{dieną} Dievo sukurto darbo jokia klaida nesutepa, gamta yra tobula, laikoma „*gera*“. Esant tobulam atmosferos ir žemės grynumui, žemė daugina savo produkciją. Vaisiai skirti būtybėms, kurios gyvens žemėje: žmonėms ir gyvūnams, kurie savo ruožtu duos vaisių pagal savo asmenybę.

Pr.1:13: „*Taigi atėjo vakaras ir išaušo rytas: buvo trečia diena*“.

4 diena

Pr.1:14: „ *Dievas tarė: „Tebūna žiburiai dangaus skliaute, atskiriantys dieną nuo nakties; tebūnie ženklai, žymintys laikus, dienas ir metus“* .

naujas **atskyrimas** : „ *diena nuo nakties* “. Iki šios ketvirtos dienos dangaus kūnas negavo dienos šviesos. Dienos ir nakties atskyrimas jau egzistavo virtualiu Dievo sukurtu pavidalu. Kad jo kūryba būtų nepriklausoma nuo jo buvimo, Dievas ketvirtą dieną sukurs dangaus žvaigždes, kurios leis žmonėms sudaryti kalendorius pagal šių žvaigždžių padėtį tarpžvaigždiniame kosmose. Taip atsiras Zodiako ženklai, astrologija prieš savo laiką, bet be dabartinio būrimo, kuris yra susijęs su ja, ty astronomija.

Pr 1, 15: „ *Ir jie tebūna šviesa dangaus platybėje, apšviečia žemę. Ir taip buvo .*”

„ *Žemę* “ turi apšviesti ir „ *diena* “, ir „ *naktis* “, tačiau „ *dienos* “ „ *šviesa* “ turi pranokti „ *naktį* “, nes tai simbolinis tiesos Dievo, visa ko kūrėjo, paveikslas. kad gyvena. Ir sekimas „ *nakties diena* “ pranašauja jo galutinę pergalę prieš visus jo priešus, kurie taip pat yra jo mylimi ir palaiminti išrinktieji. Šis vaidmuo, kurį sudaro „ *žemės apšvietimas* “, suteiks šioms žvaigždėms simbolinę religinio veiksmo, mokančio Dievo kūrėjo vardu pateiktą tiesų ar melo, prasmę.

Pr.1:16: „ *Dievas sukūrė dvi dideles šviesas, didesnę šviesą, kuri valdytų dieną, ir mažesnę šviesą, kad valdytų naktį; jis taip pat padarė žvaigždes* “.

Atidžiai atkreipkite dėmesį į šią detalę: sužadindamas „ *saulę* “ ir „ *mėnulį* “, „ *du didžiuosius šviesulius* “, Dievas saulę žymi posakiu „ *didžiausias* “, o užtemimai tai įrodo, mums pasirodo du saulės ir mėnulio diskai. esant tokio pat dydžio, vienas uždengia kitą abipusiai. Tačiau Dievas, kuris ją sukūrė, žinojo prieš žmogų, kad jos mažą išvaizdą nulėmė atstumas nuo žemės, nes saulė yra 400 kartų didesnė, bet 400 kartų toliau už mėnulį. Šiuo tikslumu jis patvirtina ir patvirtina savo aukščiausią Dievo kūrėjo titulą. Be to, dvasiniame lygmenyje jis atskleidžia savo neprilygstamą „didybę“, palyginti su mėnulio , nakties ir tamsos simboliu, mažumu. Šių simbolių vaidmenų taikymas bus susijęs su Jėzumi Kristumi, pavadintu „ *šviesa* “ Jono 1:9: „ *Ši šviesa buvo tikroji šviesa, kuri, atėjusi į pasaulį, apšviečia kiekvieną žmogų* “. Pastebėkime, kad senovės kūniškos žydų tautos sąjunga, sukurta pagal mėnulio kalendorių, buvo paženklinta „tamsiosios“ eros ženklu; tai iki pirmojo ir antrojo Kristaus atėjimo. Lygiai taip pat kaip „jaunų mėnulių švenčių“ šventė, kai nykstantis mėnulis tampa nematomas, pranašavo Kristaus saulės eros atėjimą, kurią Mal.4:2 lygina su „ *teisumo saule* “: „ *Bet tau, kas bijai mano vardo, užtekės teisumo saulė , ir gydymas bus po jo sparnais. išeisite ir šoksitė kaip veršeliai iš arklidės ...*”. Po senosios žydų aljanso „ *mėnulis* “ tapo netikro krikščionių tikėjimo simboliu, nuosekliai katalikišku nuo 321 ir 538 m., vėliau protestantu nuo 1843 m., o... instituciniu adventistu nuo 1994 m.

Eilėraštyje taip pat minimos „ *žvaigždės* “. Jų šviesa silpna, bet jų tiek daug, kad vis dėlto apšviečia žemiškų naktų dangų. Taigi „ *žvaigždė* “ tampa religinių pasiuntinių, kurie lieka stovėti arba krenta, simboliu kaip Apr.6:13 „ *6-ojo antspaudo* “, kuriame žvaigždės krito, kad pranašautų išrinktiesiems 1833 m. lapkričio 13 d. ' masinis protestantizmo žlugimas 1843 m. Šis kritimas tuo pat metu buvo susijęs su Kristaus pasiuntiniais, žinutės iš „ *Sardu* “ gavėjais, kuriems Jėzus paskelbė: „ *Jūs laikotė gyvais ir jūs Aš miręs .*” Šis nuopuolis primenamas

Apr.9:1: „*Penktasis angelas trimitavo. Ir aš pamačiau žvaigždę, nukritusią iš dangaus į žemę. Jam buvo duotas raktas nuo bedugnės duobės.* Prieš protestantų žlugimą, Apr. 8:10 ir 11 primena galutinai Dievo pasmerkta katalikybė: „*Trečiasis angelas trimitavo. Ir nukrito iš dangaus didelė žvaigždė, deganti kaip deglas; ir jis krito ant trečdaliu upių ir vandens šaltinių.*» 11 eilutė suteikia jai pavadinimą „*Pylynas*“: „*Šios žvaigždės vardas yra Pelynas; o trečioji dalis vandenių pavirto į pelyną, ir daug žmonių mirė prie vandenių, nes jie buvo kartūs*“. Tai patvirtina Apr 12:4: „*Jo uodega nuvilko trečdalį dangaus žvaigždžių ir numetė jas į žemę. Drakonas stovėjo prieš gimdantį moterį, kad prarytų jos vaiką, kai ji pagimdė.* Tada religiniai pasiuntiniai taps prancūzų revoliucionierių egzekucijos aukomis, aprašytomis Apr. 8:12: „*Ketvirtasis angelas trimitavo. Trečdalis saulės nukrito, trečdalis mėnulio ir trečdalis žvaigždžių, taip, kad trečdalis aptemo, ir diena prarado trečdalį šviesos, taip pat naktis.* Laisvai mąstančių revoliucionierių, priešišku visoms religijos formoms, taikiniai taip pat visada iš dalies (*trečiasis*), „*saulė*“ ir „*mėnulis*“.

Pr 15:5 „*žvaigždės*“ simbolizuoja Abraomui pažadėtą „*sėklą*“: „*Ir išvedęs jį, jis pasakė: Pažvelk į dangų ir suskaičiuok žvaigždes, jei gali jas suskaičiuoti. Ir jis jam tarė: Tai bus tavo palikuonys.* Dėmesio! Žinutė nurodo daugybę kiekių, bet nieko nepasako apie šios daugybės tikėjimo kokybę, kurioje Dievas ras „*daug pašauktųjų, bet mažai išrinktųjų*“, pasak Mato 22:14. „*Žvaigždės*“ vėl simbolizuoja išrinktuosius Dan.12 :3: „*Tie, kurie yra protingi, spindės kaip dangaus spindesys, o tie, kurie daug moko teisumo, spindės kaip žvaigždės per amžius*“.

Pr 1, 17: „*Dievas pastatė juos dangaus platybėje, kad apšviestų žemę*“, Čia dėl dvasinės priežasties matome, kaip Dievas primygtinai reikalauja šio žvaigždžių vaidmens: „*apšviesti žemę*“.

Pr.1:18: „*valdyti dieną ir naktį ir atskirti šviesą nuo tamsos. Dievas matė, kad tai buvo gerai*“.

Čia Dievas patvirtina dvasinį simbolinį šių žvaigždžių vaidmenį, sujungdamas „ *dieną ir šviesą*“, iš vienos pusės, ir „ *naktį ir tamsą*“, iš kitos.

Pr.1:19: „*Taigi atėjo vakaras ir išaušo rytas: buvo ketvirta diena*“.

Žemei dabar gali būti naudinga šviesa ir saulės šiluma, kad būtų užtikrintas jos derlingumas ir augalinio maisto gamyba. Tačiau saulės vaidmuo taps svarbus tik po nuodėmės, kurią padarys Ieva ir Adomas. Gyvenimas iki šios tragiškos akimirkos remiasi stebuklinga Dievo kūrybinės galios galia. Žemiškąjį gyvenimą Dievas suorganizavo tam laikui, kai nuodėmė išstiks žemę su visu savo prakeiksmu.

5 diena

Pr 1, 20: „*Dievas tarė: Tegul vandenys daugina gyvų būtybių, o paukščiai teskrenda žemėje iki dangaus platybių.*

Šią 5^{dieną} Dievas suteikia „*vandenims*“ galią „*dauginti gyvų gyvūnų*“ tiek daug ir tokių įvairių, kad šiuolaikiniam mokslui sunku juos visus išvardyti. Bedugnės apačioje visiškoje tamsoje aptinkame nežinomą mažyčių fluorescencinių gyvūnų gyvybės formą, kuri mirksi, mirksi ir keičia šviesos

intensyvumą bei net spalvą. Taip pat dangaus platybė gaus „*paukščių*“ skrydžio animaciją. Čia pasirodo „*sparnų*“, leidžiančių sparnuotiems kūniškiems gyvūnams judėti oru, simbolis. Simbolis bus pritvirtintas prie dangaus dvasių, kurioms to nereikia, nes joms netaikomi žemiški ir dangiškieji fiziniai dėsniai. O sparnuotoms žemės rūšims Dievas priskirs sau „*erelio*“ *atvaizdą*, kuris kyla aukščiausiam aukštyje tarp visų paukščių ir skraidančių gyvūnų rūšių. „*Erelis*“ taip pat tampa imperijos simboliu, karaliaus Nebukadnecaro Dan.7:4 ir Napoleono 1-ojo ^{Apr.8}:13: „*Pažiūrėjau ir išgirdau, kaip erelis skrenda viduryje iš dangaus. su garsiu balsu: Vargas, vargas, vargas tiems, kurie gyvena žemėje, dėl kitų trijų angelų trimitų garsų, kurie netrukus skambės!*» Šio imperatoriškojo režimo atsiradimas pranašavo tris dideles „*nelaimėles*“, kurios ištiks *Vakarų šalių gyventojus po paskutinių trijų* Apo „*trimitų*“ simboliu. 9 ir 11, nuo 1843 m., kai įsigaliojo Dan.8:14 dekretas.

Be „*erelio*“, kiti „*dangaus paukščiai*“ simbolizuos dangaus angelus, geruosius ir bloguosius.

Pr.1:21: „*Dievas sukūrė dideles žuvis ir kiekvieną gyvą būtybę, kuri juda, kurių vandenys gausiai gamino pagal jų rūšį; jis taip pat sukūrė kiekvieną sparnuotą paukštį pagal jo rūšį. Dievas matė, kad tai buvo gerai*“.

Dievas paruošia jūrinę gyvybę nuodėmės būsenai, laikui, kai „*didžiausia žuvis*“ patirs mažiausią maistą, toks yra užprogramuotas likimas ir jų gausos kiekvienoje rūšyje naudingumas. „*Sparnuoti paukščiai*“ šio principo neišvengs, nes jie taip pat žudys vieni kitus dėl maisto. Tačiau prieš nuodėmę joks jūros gyvūnas ar paukštis nekenkia kitam, gyvenimas juos visus pagyvina ir jie gyvena tobuloje harmonijoje. Štai kodėl Dievas situaciją vertina „*gerai*“. Jūriniai „*gyvūnai*“ ir „*paukščiai*“ atliks simbolinį vaidmenį po nuodėmės. Mirtingųjų rūšių kovos tada „*jūrai*“ suteiks „*mirties*“ reikšmę, kurią Dievas jai suteikia per hebrajų kunigų apsiprausimo ritualą. Šiam tikslui panaudotas kubilas bus pavadintas „*jūra*“ perplaukimo per „*raudonąją jūrą*“ atminimui – abu dalykai yra krikščioniškojo krikšto pranašys. Taigi, suteikdamas jai pavadinimą „*iš jūros kylantis žvėris*“ Apr. 13:1, Dievas sutapatina Romos katalikų religiją ir ją remiančią monarchiją su „*mirusiųjų*“ susirinkimu, kuris žudo ir ryja savo kaimynus kaip žuvis. iš " *jūros* ". Taip pat ereliai, vanagai ir vanagai rys balandžius ir balandžius dėl Ievos ir Adomo bei daugelio kitų jų palikuonių nuodėmės iki Kristaus sugrįžimo šlovėje.

Pr.1:22: „*Dievas palaimino juos, tardamas: Būkite vaisingi, dauginkitės ir pripildykite jūrų vandenį! o paukščiai tegul dauginasi žemėje* .

Dievo palaima materializuojasi, šiame kontekste daugėjant jūrų gyvūnų ir paukščių, bet netrukus ir žmonių. Kristaus Bažnyčia taip pat pašaukta gausinti savo pasekėjų skaičių, bet ten Dievo palaiminimo neužtenka, nes Dievas kviečia, bet nieko neverčia atsiliepti į jo išganymo pasiūlymą.

Pr.1:23: „*Taigi atėjo vakaras ir išaušo rytas: buvo penkta diena*“.

Atkreipkite dėmesį, kad jūrinė gyvybė sukuriama penktą dieną, taigi **atskirta** nuo žemiškosios gyvybės sukūrimo dėl savo dvasinės simbolikos, kuri yra susijusi su pirmąja prakeiktos ir atsimetusios krikščionybės forma; ką reprezentuos Romos katalikų religija nuo 321 m. kovo 7 d., klaidingos pagoniškos poilsio dienos, pirmosios dienos ir „*saulės dienos*“ priėmimo, vėliau pervadintos į

sekmadienį, Viešpaties dieną. Šį paaikškinimą patvirtina Romos katalikybės atsiradimas V tūkstantmetyje ir protestantizmas, atsiradęs VI tūkstantmetyje.

6 diena

Pr.1:24: „ *Dievas tarė: Tegul žemė augina gyvulius pagal jų rūšis, galvijus, roplius ir žemės gyvulius pagal jų rūšis. Ir taip buvo .*”

6-oji ^{diena} yra pažymėta sausumos gyvybės sukūrimu, kuri savo ruožtu po jūros „ *augina* gyvus gyvūnus pagal jų rūšį, galvijus, šliaužiančius daiktus ir sausumos gyvulius, pagal jų rūšį . Dievas pradeda visų šių gyvų būtybių dauginimosi procesą . Jie pasklis po žemės paviršių.

Pr.1:25: „ *Dievas sukūrė žemės žvėris pagal jų rūšis, galvijus pagal jų rūšis ir visus roplius žemėje pagal jų rūšį. Dievas matė, kad tai buvo gerai “.*

Ši eilutė patvirtina veiksmą, nurodytą ankstesniame. Šį kartą pažymėkime, kad Dievas yra šios žemėje susiformavusios sausumos gyvūnų gyvybės kūrėjas ir vadovas. Kaip ir jūros gyvūnai, sausumos gyvūnai gyvens harmonijoje iki žmonių nuodėmės meto. Dievas šį gyvūninį kūrinių laiką „ *geru* “, kuriame kuriami simboliniai vaidmenys, ir panaudos juos savo pranašiškuose pranešimuose po nuodėmės nustatymo. Tarp roplių „ *gyvatė* “ atliks pagrindinį vaidmenį kaip velnio naudojama nuodėmę kurstanti terpė. Po nuodėmės žemės gyvūnai naikins vienas kitą prieš rūšis. Ir šis agresyvumas pateisins Apr 13:11 pavadinimą „ *iš žemės kylantis žvėris* “, kuris žymi protestantų religiją, kurios paskutinis statusas buvo Dievo prakeiktas, atsižvelgiant į galutinį adventistų tikėjimo išbandymą, pateisintą tikroju sugrįžimu. 2030 m. pavasarį. Tačiau atkreipkite dėmesį, kad protestantizmas nešiojasi šį prakeiksmą, kurio daugybė ignoruoja nuo 1843 m.

Pr 1, 26: “ *Tada Dievas tarė: Padarykite žmogų pagal savo atvaizdą, pagal mūsų panašumą ir tegul jis viešpatauja jūros žuvims, padangių paukščiams, galvijai ir visoje žemėje ir visuose šliaužiuose, kurie šliaužia žemėje “.*

Sakydamas „ *Darykite* “, Dievas su savo kūryba susieja ištikimą angelų pasaulį, kuris liudija jo veikimą ir supa jį pilną entuziazmo. Pagal **atskyrimo** temą atkreipkite dėmesį į šeštąją ^{dieną sugrupuotą} sausumos gyvūnų ir žmogaus kūrinių, paminėtą šioje 26 eilutėje, Dievo vardo numerį, skaičių, gautą pridėjus keturias hebrajiškas raides „Yod“. = 10 +, Hé = 5 +, Wav = 6 +, Hé = 5 = 26"; raidės, sudarančios jo vardą, transliteruojamos „YaHWéH“. Šis pasirinkimas yra dar labiau pateisinamas, nes Adomas, „ *padarytas pagal Dievo paveikslą* “, „ *žmogus* “ simboliškai atvaizduoja jį žemiškoje kūryboje kaip Kristaus atvaizdą. Dievas suteikia jam savo fizinį ir psichinį aspektą, ty gebėjimą spręsti tarp gėrio ir blogio, dėl kurio jis bus atsakingas. Sukurtas tą pačią dieną kaip ir gyvūnai, „ *žmogus* “ gaus savo „ *panašumą* “: Dievą ar gyvūną, „ *žvėrį* “. Tačiau būtent leisdami sūviluoti „gyvulio“, „ *gyvatės* “, Ieva ir Adomas atsiskirs nuo Dievo ir praras „ *panašumą* “. Suteikdamas žmogui viešpatauti „ *žemėje šliaužiantiems ropliams* “, Dievas kviečia žmogų viešpatauti „gyvatei“ ir todėl nesileisti jo mokomam. Deja, žmonijai Ieva bus izoliuota ir atskirta nuo Adomo, kai bus sūvilota ir kalta dėl nepaklusnumo nuodėmės.

Dievas patiki žmogui visą savo žemiškąją kūrybą su gyvybėmis, kurias ji turi ir kuria jūrose, žemėje ir danguje.

Pr.1:27: „ Dievas sukūrė žmogų pagal savo paveikslą, pagal Dievo paveikslą sukūrė jį, vyrą ir moterį sukūrė .

6^{diena} trunka kaip ir kitos, 24 valandas ir atrodo, kad čia vyro ir moters kūryba sugrupuota edukaciniu tikslu apibendrinti savo kūrybą. Iš tiesų, Pr.2 perima šį žmogaus kūrinį, atskleidamas daugybę veiksmų, kurie tikriausiai buvo atlikti per kelias dienas. Taigi šio 1 skyriaus istorija įgauna normatyvinį pobūdį, atskleidžiantį simbolines vertybes, kurias Dievas norėjo suteikti pirmosioms šešioms savaitės dienoms.

Ši savaitė turi dar didesnę simbolinę vertę, nes ji vaizduoja Dievo gelbėjimo projektą. „Vyras“ simbolizuoja ir pranašauja Kristų ir „moterį“, „išrinktąją bažnyčią“, kuri bus iš jo prikelta. Be to, prieš nuodėmę tikrasis laikas neturi reikšmės, nes tobulumo būsenoje laikas neskaičiuojamas ir „6000 metų“ skaičiavimas prasidės pirmąjį pavasarį, paženklinant pirmąją žmogaus nuodėmę. Tobulai reguliariai 12 valandų naktys ir 12 valandų dienos nuolat seka viena kitą. Šioje eilutėje Dievas pabrėžia žmogaus, sukurto pagal savo atvaizdą, panašumą. Adomas nėra silpnas, jis pilnas jėgų ir buvo sukurtas galintis atsispirti velnio pagundoms.

Pr.1:28: „ Ir Dievas juos palaimino, ir Dievas jiems tarė: Būkite vaisingi, dauginkitės, pripildykite žemę ir valdykite ją; ir viešpataukite jūros žuvims, padangių paukščiams ir visoms gyvoms būtybėms, kurios juda žemėje “.

Šią žinią Dievas adresuoja visai žmonijai, kurios pirminiai pavyzdžiai yra Adomas ir Ieva. Kaip ir gyvūnai, jie savo ruožtu yra palaiminti ir skatinami daugintis, kad daugintųsi žmonių. Žmogus valdo gyvūnus iš Dievo, o tai reiškia, kad dėl sentimentalumo ir sentimentalaus silpnumo jis neturi leisti, kad jos dominuotų. Jis neturi jiems pakenkti, o gyventi harmonijoje su jais. Tai kontekste, kuris yra prieš nuodėmės prakeikimą.

Pr 1, 29: „ Ir Dievas tarė: štai aš duodu jums visas žoleles, kurios neša sėklą visos žemės paviršiuje, ir kiekvieną medį, kuriame yra medžio vaisius ir kurie duoda sėklą. bus tavo maistas “.

Savo augalų kūryboje Dievas atskleidžia visą savo gerumą ir dosnumą, padaugindamas kiekvienos augalų rūšies, vaismedžių, javų, žolelių ir daržovių sėklų skaičių. Dievas siūlo žmogui tobulos mitybos modelį, kuris skatina gerą fizinę ir psichinę sveikatą, palankią visam organizmui ir žmogaus sielai, net ir šiandien, kaip ir Adomo laikais. Nuo 1843 m. Dievas šią temą pateikia kaip reikalavimą savo išrinktiesiems ir įgauna dar didesnę reikšmę mūsų paskutinėmis dienomis, kai maistas yra chemijos, trąšų, pesticidų ir kitų, o ne ją skatinančių, auka.

Pr 1, 30: „ Ir kiekvienam žemės žvėriui, kiekvienam padangių paukščiui ir viskam, kas juda žemėje, turinčiam gyvybės kvapą, duodu maistui visas žaliąsias žoleles. Ir taip buvo .”

Šioje eilutėje pateikiamas raktas, pateisinantis šio harmoningo gyvenimo galimybę. Visi gyviai yra veganai, todėl jie neturi jokios priežasties kenkti sau. Po nuodėmės gyvūnai dažniausiai puls vieni kitus ieškoti maisto, tada mirtis vienaip ar kitaip ištiks juos visus.

Pr.1:31: „ Dievas matė visa, ką padarė, ir štai tai buvo labai gera. Taigi buvo vakaras ir rytas: buvo šeštoji diena “.

dienos pabaigoje Dievas patenkintas savo kūrinium, kuris dėl žmogaus buvimo žemėje šį kartą vertinamas kaip „**labai geras**“, o 5-osios dienos pabaigoje jis buvo „geras“.

Dievo ketinimą **atskirti** pirmas 6 savaitės dienas nuo 7-osios ^{parodo} jų sugrupavimas šiame Pradžios knygos 1 skyriuje. Tokiu būdu jis parengia savo dieviškojo įstatymo 4-ojo ^{įsakymo} struktūrą, kurią savo laiku pateiks iš Egipto vergijos išvaduotiems hebrajams. Nuo Adomo žmonės turėjo 6 dienas per savaitę kiekvieną savaitę eiti į savo žemiškuosius darbus. Adomui viskas prasidėjo gerai, bet iš jo sukurta moteris, Dievo duota „*pagalbininkė*“, atneš nuodėmę į žemiškąją kūrybą, kaip parodys Pr.3. Iš meilės žmonai Adomas savo ruožtu valgys uždraustą vaisių ir visa pora bus ištikta nuodėmės prakeikimo. Šiuo veiksmu Adomas pranašauja Kristų, kuris ateis pasidalyti ir vietoj jo sumokėti už jo mylimos Išrinktosios bažnyčios kaltę. Jo mirtis ant kryžiaus, Golgotos kalno papėdėje, išpirks už padarytą nuodėmę ir nugalėjo nuodėmę bei mirtį, Jėzus Kristus įgis teisę priversti savo išrinktuosius pasinaudoti savo tobulu teisingumu. Taip jis gali pasiūlyti jiems amžinąjį gyvenimą, prarastą nuo Adomo ir Ievos. Išrinktieji kartu įeis į šį amžinąjį gyvenimą 7-ojo ^{tūkstantmečio pradžioje}, tada bus įvykdytas pranašiškas šabo vaidmuo. Todėl galite suprasti, kodėl ši 7-osios ^{dienos} ^{poilsio tema} pateikiama Pradžios knygos 2 skyriuje, **atskirta** nuo pirmųjų 6 dienų, sugrupuotų 1 skyriuje.

Pradžios knyga 2

Septintoji diena

Pr 2:1: „*Taip buvo užbaigti dangūs, žemė ir visa jų kareivija*“.

Pirmosios šešios dienos yra atskirtos nuo „**septintosios**“, nes Dievo kūrybos darbas žemėje ir danguje baigiasi. Tai buvo tiesa kalbant apie sukurtos gyvybės pamatų klojimą per pirmąją savaitę, bet dar labiau – 7000 metų, kuriuos taip pat pranašavo. Pirmosios šešios dienos skelbia, kad Dievas nelaimėje dirbs prieš velnio stovyklą ir jo niokojančius veiksmus 6000 metų. Jo darbas bus pritraukti prie savęs savo išrinktuosius, kad atrinktų juos iš visų žmonių. Jis duos jiems įvairius savo meilės įrodymus ir išlaikys tuos, kurie jį myli ir pritaria visais jo aspektais ir visose srityse. Nes tie, kurie to nepadarys, prisijungs prie prakeiktos velnio stovyklos. „*Kariuomenė*“ nurodo gyvąsias dviejų stovyklų pajėgas, kurios priešinsis ir kovos viena su kita „žemėje“ ir „danguje“, kur jas simbolizuoja „*dangaus žvaigždės*“. Ir ši kova dėl atrankos truks 6000 metų.

Pr.2:2: „*Septintą dieną Dievas baigė savo darbą, kurį buvo padaręs, o septintą dieną ilsėjosi nuo visų savo darbų, kuriuos buvo atlikęs*“.

Pirmosios žemiškosios istorijos savaitės pabaigoje Dievo poilsis duoda pirmąją pamoką: Adomas ir Ieva dar nenusidėjo; kuri paaiškina galimybę Dievui patirti tikrą poilsį. Todėl Dievo poilsį lemia tai, kad jo kūrinuose nėra nuodėmės.

Antroji pamoka yra subtilesnė ir slypi pranašiškame šios „**septintosios dienos**“ **aspekte, kuri yra** Dievo užprogramuoto didžiojo gelbėjimo projekto „**septintojo**“ **tūkstantmečio** įvaizdis.

Įžengimas į „*septintą*“ tūkstantmetį, kuris Apr.20:4-6-7 vadinamas „*tūkstantis metų*“, pažymės išrinktųjų atrankos pabaigą. O Dievui ir jo išrinktiesiems, išgelbėtiems gyviems arba prisikėlusiems, bet visi pašlovinti, likusi dalis bus Dievo pergalės Jėzuje Kristuje prieš visus jo priešus pasekmė. Hebrajų tekste veiksmazodis „*ilsėjosi*“ yra „shavat“ iš tos pačios šaknies kaip ir žodis „*sabatas*“.

Pr 2, 3: „*Dievas palaimino septintąją dieną ir ją pašventino, nes tą dieną ilsėjosi nuo visų savo darbų, kuriuos sukūrė tai darydamas*“.

Žodis šabas neminimas, bet jo atvaizdas jau randamas „*septintosios dienos*“ pašventime. Todėl gerai suprask šio Dievo pašventinimo priežastį. Ji pranašauja akimirka, kai jos auka Jėzuje Kristuje gaus galutinį atlygį: laimę būti apsuptai visų savo išrinktųjų, kurie savo laiku liudijo savo ištikimybę kankinystėje, kančioje, nepritekliuje, dažniausiai iki mirties. O „*septintojo tūkstantmečio*“ pradžioje jie visi bus gyvi ir nebereikės bijoti mirties. Ar galima įsivaizduoti Dievui ir Jo ištikimajai stovyklai didesnio „*poilsio*“ priežastį? Dievas nebematys kenčiančių tų, kurie jį myli, jam nebereikės dalytis jų kančiomis, būtent šį „*poilsį*“ jis švenčia kiekvieną mūsų amžinų savaitių „*septintosios dienos šabą*“. Šis jo paskutinės pergalės vaisius bus gautas Jėzaus Kristaus pergale prieš nuodėmę ir mirtį. Savyje, žemėje ir tarp kitų žmonių, jis atliko sunkiai įtikinamą darbą: prisiėmė mirtį, kad sukurtų savo išrinktąją tautą, o šabas paskelbė nuo Adomo žmonijai, kad jis nugalės nuodėmę, kad paaukotų tiems savo teisumą ir amžinąjį gyvenimą, kurie myli ir ištikimai jam tarnauja; kažkas, ką Apr.6:2 skelbia ir patvirtina: „*Pažiūrėjau ir štai pasirodė baltas arklys. Tas, kuris juo važiavo, turėjo lanką; jam buvo duota karūna, ir jis nugalėjo ir nugalėjo*“.

Įžengimas į septintą tūkstantmetį žymi išrinktųjų įžengimą į Dievo amžinybę, todėl šiame dieviškajame pasakojime septintoji diena neuždaroma posakiu „*buvo vakaras, buvo rytas, tai buvo ...dieną*“. Savo Apokalipsėje, duotoje Jonui, Kristus sužadins šį septintąjį tūkstantmetį ir atskleis, kad jis taip pat bus sudarytas iš „*tūkstančio metų*“ pagal Apr. 20:2-4, kaip ir pirmieji šeši prieš jį. Tai bus dangiškojo teismo metas, per kurį išrinktieji turės teisti prakeiktosios stovyklos mirusiuosius. Todėl nuodėmės atminimas bus išsaugotas per paskutinius „*tūkstantį metų*“ didžiojo šabo, pranašaujamo kiekvieną savaitgalį. Tik paskutinis teismas padarys galą mintims apie nuodėmę, kai septintojo tūkstantmečio pabaigoje visi puolusieji bus sunaikinti „*antrosios mirties ugnies ežere*“.

Dievas paaiškina savo žemiškąją kūrybą

Įspėjimas: suklaidinti žmonės sėja abejones, pateikdami šią Pradžios 2 skyriaus dalį kaip antrąjį liudijimą, kuris prieštarautų Pradžios 1 istorijos liudijimui. Šie žmonės nesuprato Dievo naudojamo pasakojimo metodo. Pradžios 1 skyriuje jis pateikia visas pirmąsias šešias savo kūrimo dienas. Tada iš Pr 2:4 jis grįžta pateikti papildomos informacijos tam tikromis temomis, kurios nėra paaiškintos Pradžios 1 skyriuje.

Pr 2:4: „*Tai yra dangaus ir žemės ištakos, kai jie buvo sukurti*“

Šie papildomi paaiškinimai yra absoliučiai būtini, nes nuodėmės tema turi gauti savo paaiškinimus. Ir, kaip matėme, ši nuodėmės tema yra visur tokia, kokia Dievas suteikė savo žemiškiems ir dangiškiems laimėjimams. Pati septynių dienų savaitės konstrukcija neša daug paslapčių, kurias tik laikas atskleis Kristaus išrinktiesiems.

Pr 2:5: „*Kai VIEŠPATS Dievas sutvėrė žemę ir dangų, žemėje dar nebuvo lauko krūmo ir dar neišdygo lauko žolė, nes VIEŠPATS Dievas nesiuntė lietaus ant žemės, nebuvo žmogaus, kuris dirbtų žemę.*“

Atkreipkite dėmesį į vardo „*YAHWÉH*“ atsiradimą, kuriuo Dievas pasivadino Mozės prašymu pagal Išėjimo 3:14-15. Mozė rašo šį apreiškimą pagal Dievo, kurį jis vadina „*YAHWÉH*“, nurodymu. Dieviškasis apreiškimas čia remiasi istorine nuoroda iš išvykimo iš Egipto ir Izraelio tautos sukūrimo.

Už šių iš pažiūros labai logiškų detalių slypi pranašautos idėjos. Dievas sužadina augalų augimą, „*laukų krūmus ir žoles*“, prie kurių prideda „*lietų*“ ir „*žmogaus*“, kuris „*dirbs dirvą*“, buvimą. 1656 m., po Adomo nuodėmės (Pr 7, 11), „*tvano lietus*“ sunaikins augaliją, „*laukų krūmus ir žoles*“, taip pat „*žmogų*“ ir jo „*sėlius*“. nuodėmės sustiprėjimas.

Pr 2:6: „*Bet iš žemės pakilo garai ir drėkino visą žemės paviršių*“.

Prieš ką nors sunaikindamas, prieš nuodėmę, Dievas priverčia „*žemę per visą jos paviršių laistyti garais*“. Veiksmas yra švelnus ir efektyvus, tinkamas nenuodėmingam, šlovingam ir tobulai tyram gyvenimui. Po nuodėmės dangus pasiųs njojojančias audras ir liūtis kaip savo prakeikimo ženklą.

Žmogaus formavimasis

Pr 2, 7: „*Viešpats Dievas sutvėrė žmogų iš žemės dulkių ir įkvėpė į jo šnerves gyvybės kvapą, ir žmogus tapo gyva būtybe*“.

Žmogaus sutvėrimas grindžiamas nauju **atskyrimu**: „*žemės dulkėmis*“, kurių dalis paimama į gyvenimą, sukurtą pagal Dievo paveikslą. Šiuo veiksmu Dievas atskleidžia savo planą gauti ir galiausiai atrinkti žemiškos kilmės išrinktuosius, kuriuos padarys amžiniais.

Kai Dievas jį sukuria, žmogus yra ypatingo Kūrėjo dėmesio objektas. Atkreipkite dėmesį, kad jis „*sudaro*“ jį iš „*žemės dulkių*“ ir *ši vienintelė kilmė pranašauja jo nuodėmę, mirtį ir sugrįžimą į „dulkių“ būseną*. Šis dieviškasis veiksmas yra panašus į „*puodžio*“, kuris formuoja „*molinį indą*“, veikimą; atvaizdas, kurį Dievas reikalauja Jer.18:6 ir Rom.9:21. Be to, „*žmogaus*“ gyvybė priklausys nuo jo „*kvėpavimo*“, kurį Dievas įkvepia į jo „*šnerves*“. Todėl daugelis galvoja apie plaučių „*kvėpavimą*“, o ne apie dvasinį kvėpavimą. Visos šios detalės atskleidžiamos tam, kad primintų, koks trapus yra žmogaus gyvenimas, kurio pratęsimas priklauso nuo Dievo. Tai išlieka nuolatinio stebuklo vaisius, nes gyvybė yra tik Dieve ir tik jame. Jo dieviška valia *tapo „žmogus gyva būtybė*“. Jei gero ar blogo žmogaus gyvenimas pailgėja, tai tik todėl, kad Dievas tai leidžia. Ir kai jį išstinka mirtis, vis tiek kyla klausimas dėl jo sprendimo.

Prieš nuodėmę Adomas buvo sukurtas tobulas ir nekaltas, turintis galingą gyvybingumą ir įžengė į amžinąjį gyvenimą, apsuptas amžinų dalykų. Tik jo kūrybos forma pranašauja siaubingą jo likimą.

Pr 2:8: „*Tada VIEŠPATS Dievas pasodino sodą Edene, rytų pusėje, ir apgyvendino ten žmogų, kurį buvo suformavęs*“.

Sodas yra idealios vietos įvaizdis žmogui, kuris ten randa visus žavingus mitybos ir vizualinius elementus; nuostabios gėlės, kurios nenuvysta ir niekada nepraranda malonių kvapų kvėpalų, padaugėjo iki begalybės. Šis sode siūlomas maistas nekuria žmogaus gyvenimo, kuris prieš nuodėmę nepriklauso nuo maisto. Todėl maistą žmogus vartoja tik savo malonumui. Tikslumas „*Dievas pasodino sodą*“ liudija jo meilę savo kūriniumi. Jis tampa sodininku, kad pasiūlytų žmogui šią nuostabią vietą gyventi.

Žodis Edenas reiškia „malonumų sodas“ ir, laikydamas Izraelį kaip centrinį atskaitos tašką, Dievas nustato šį Edeną į rytus nuo Izraelio. Dėl savo „malonumų“ žmogų į šį puikų sodą įsodina Dievas, jo Kūrėjas.

Pr 2:9: „*Jahvė Dievas sukūrė visų rūšių medžius, kad išaugtų iš žemės, malonių žiūrėti ir gerų valgyti, ir gyvybės medį sodo viduryje bei gėrio ir blogio pažinimo medį.*“

Sodo pobūdis yra vaismedžių buvimas, siūlantis „paruoštą valgyti“, o tai sudaro daug minkštų ir saldžių skonių vaisius. Jie visi ten tik Adomo malonumui, vis dar vieni.

Sode taip pat yra du medžiai su diametraliai priešingais simboliais: „*gyvybės medis*“, kuris užima centrinę vietą, „*sodo viduryje*“. Tokiu būdu sodas ir jo vešli auka yra visiškai prie jo prisirišę. Netoli jo yra „*gėrio ir blogio pažinimo medis*“. Jau dabar žodis „*blogis*“ pranašauja prieigą prie nuodėmės. Tada galime suprasti, kad šie du medžiai yra dviejų stovyklų, kurios susidurs viena su kita nuodėmės žemėje, atvaizdai: Jėzaus Kristaus stovykla, pavaizduota „*gyvybės medžiu*“ prieš velnio stovyklą, kuri, kaip ir pavadinimas. iš „*medžio*“ nurodo, pažino ar patyrė iš eilės „*gėrį*“ nuo sukūrimo iki tos dienos, kai „*blogis*“ privertė jį sukilti prieš savo Kūrėją; ką Dievas vadina „nuodėme jam“. Primenu, kad šie „*gėrio ir blogio*“ principai yra du pasirinkimai arba du galimi kraštutiniai priešingi vaisiai, kuriuos duoda **visiška** „*gyvos būtybės*“ laisvė. Jei pirmasis angelas to nebūtų padaręs, kiti angelai vis tiek būtų ėmę maištauti, ką dabar jau įrodė žemiška žmogaus elgesio patirtis.

Visoje dosnioje aukojoje sode, kurį Dievas parengė Adomui, yra šis „*gėrio ir blogio pažinimo*“ medis, kuris tikrina žmogaus ištikimybę. Šis terminas „*žinoti*“ turi būti gerai suprantamas, nes Dievui veiksmazodis „*žinoti*“ įgauna kraštutinę prasmę patirti „*gėrį ar blogį*“, kuri bus pagrįsta paklusnumo ar nepaklusnumo veiksmis. Medis sode yra tik materialiai atrama paklusnumo išbandymui, o jo vaisiai tik perduoda blogį, nes Dievas jam suteikė šį vaidmenį, pateikdamas jį kaip draudimą. Nuodėmė yra ne vaisiuose, o valgant jį žinant, kad Dievas tai uždraudė.

Pr 2:10: „*Iš Edeno ištekėjo upė laistyti sodą, o iš ten ji padalinta į keturias šakas*“.

nauja **atskyrimo žinia**, lygiai kaip upė, ištekanti iš Edeno, dalijasi į „*keturias rankas*“, šis vaizdas pranašauja žmonijos gimimą, kurios palikuonys pasklis visuotinai arba į keturis pagrindinius taškus, arba keturis vėjus iš dangaus žemė. „*Upė*“ yra žmonių simbolis, vanduo – žmonių gyvybės simbolis. Dėl šio padalijimo „*į keturias rankas*“ upė, ištekanti iš Edeno, paskleis savo gyvybės vandenį po visą žemę ir ši idėja pranašauja Dievo troškimą skleisti savo žinias visame jos paviršiuje. Jo projektas bus įgyvendintas pagal Pradžios 10, kai Nojus

ir trys jo sūnūs bus atskirti pasibaigus vandens potvyniui. Šie potvynio liudininkai iš kartos į kartą perduos baisios dieviškosios bausmės atminimą.

Mes nežinome, kaip žemė turėjo prieš potvynį, bet prieš tautų atsiskyrimą apgyvendinta žemė turėjo pasirodyti kaip vienas žemynas, kurį tik laistęs šis vandens šaltinis, trykštantis iš Edeno sodo. Dabartinės vidaus jūros neegzistavo ir yra potvynio, kuris metus apėmė visą žemę, pasekmė. Iki potvynio visas žemynas buvo drėkinamas šiomis keturiomis upėmis, o jų intakai gėlą vandenį paskirstė po visą sausos žemės paviršių. Per potvynį Gibraltarų sąsiauris ir Raudonoji jūra sugriuvo, paruošdami Viduržemio jūros formavimąsi ir Raudonąją jūrą, kurią užplūdo sūrus vanduo iš vandenynų. Žinokite, kad naujoje žemėje, kurioje Dievas įkurs savo karalystę, nebus jūros, kaip sako Apr.21:1, kaip ir nebebus mirties. Skirstymas yra nuodėmės pasekmė, o už stipriausią jos formą nubaus niokojantys potvynio vandenys. Skaitant šią žinią vien tik pranašišku aspektu, „keturios upės rankos“ žymi keturias žmonijai būdingas tautas.

Pr.2:11: „Pirmojo vardas Pišonas; tai tas, kuris supa visą Havilos šalį, kur randamas auksas.“

Pirmosios upės, pavadintos Pishon arba Phison, pavadinimas reiškia: vandens gausa. Vietovė, kurioje buvo Dievo pasodintas Edenas, turėjo būti ten, kur yra dabartinis Tigras ir Eufratas; už Eufratą iki Ararato kalno ir už Tigrą iki Tauro. Į rytus ir Turkijos viduryje vis dar yra didžiulis Van ežeras, kuriame yra didžiulis gėlo vandens rezervas. Dievo palaima gausus vanduo skatino nepaprastą Dievo sodo vaisingumą. Pasak kai kurių, Havilos šalis, garsėjanti auksu, buvo dabartinės Turkijos šiaurės rytuose. Jis tęsėsi iki dabartinės Gruzijos pakrantės. Tačiau šis aiškinimas kelia problemų, nes pagal Pr 10:7 „Havila“ yra „Kušo sūnus“, jis pats „Ham sūnus“ ir žymi Etiopiją, esančią į pietus nuo Egipto. Tai verčia mane surasti šią „Havilos“ šalį Etiopijoje arba Jemene, kur buvo aukso kasyklos, kurias Šebos karalienė pasiūlė karaliui Saliamonui.

Pr.2:12: „Šios žemės auksas yra grynas; Ten taip pat randamas bdelis ir onikso akmuo.“

„Auksas“ yra tikėjimo simbolis, o Dievas pranašauja Etiopijai, gryną tikėjimą. Tai jau bus vienintelė šalis pasaulyje, išsaugojusi Šebos karalienės religinį paveldą po jos viešnage su karaliumi Saliamonu. Jo naudai dar pridurkime, kad savo nepriklausomybėje, išsaugotoje per šimtmečius religinės tamsos, būdingos „krikščioniškosios“ Vakarų Europos tautoms, etiopai išlaikė krikščionišką tikėjimą ir praktikavo tikrąjį šabą, gautą susitikus Saliamonui. Apaštalas Pilypas pakrikštijo pirmąjį Etiopijos krikščionį, kaip parodyta Apaštalų darbų 8:27-39. Jis buvo karalienės Candace eunuchas ir visi žmonės gavo jo religinį mokymą. Dar viena smulkmena liudija šios tautos palaiminimą – Dievas juos apsaugojo nuo priešų karingais veiksmais, kurių ėmėsi ir savanoriškai nusprendė garsus navigatorius Vaskas da Gama.

Patvirtindamas juodą Etiopijos odos spalvą, „onikso akmuo“ yra „juodos“ spalvos ir sudarytas iš silicio dioksido; papildomų turtų šiai šaliai; nes dėl jo panaudojimo tranzistorių gamyboje šiandien jis ypač vertinamas.

Pr.2:13: „Antros upės vardas Gihonas; tai yra tai, kas supa visą Kušo žemę.“

Pamirškime „upes“ ir į jų vietą pastatykime žmones, kuriuos jos simbolizuoja. Ši antroji tauta „*supa Kušo žemę*“, tai yra, Etiopija. Šemo palikuonys vystysis Arabijos žemėje ir iki Persijos. Jis iš tikrųjų supa Etiopijos teritoriją, todėl gali būti simbolizuojamas ir nurodomas „*upės*“ pavadinimu „*Gihon*“. Pastarosiomis dienomis ši aplinka yra Arabijos ir Persijos „musulmonų“ religija. Taigi kūrimo pradžios konfigūracija atkurama laiko pabaigoje.

Pr.2:14: „*Trečiojo vardas Hiddekel; tai ta, kuri teka į rytus nuo Asirijos. Ketvirtoji upė yra Eufratas.*“

„*Hiddekel*“ žymi „Tigro upę“, o nurodyti žmonės būtų Indija, kurią simbolizuoja „Bengalijos tigras“; Todėl Azija ir jos rytų civilizacija, klaidingai vadinama „geltonąja rase“, yra pranašaujama ir susirūpinusi, ir iš tikrųjų yra „*į rytus nuo Asirijos*“. Dan.12 Dievas panaudojo šios žmogedystės „*upės*“ simbolį „Tigras“, norėdamas iliustruoti adventistų išbandymą, patirtą tarp 1828 ir 1873 m., dėl daugybės dvasinių mirčių, kurias jis sukėlė.

Pavadinimas „*Eufratas*“ reiškia: gėlėtas, vaisingas. Apokalipsės pranašystėje „*Eufratas*“ simbolizuoja Vakarų Europą ir jos ataugas, Ameriką ir Australiją, kurias Dievas pristato, dominuojančias Romos popiežiaus religinio režimo, kurį jis pavadino miestu „*Didžiuoju Babilonu*“. Šis Nojaus palikuonis bus Jafeto palikuonis, kuris tęsiasi į vakarus link Graikijos ir Europos, o į šiaurę - į Rusiją. Europa buvo dirva, kurioje krikščionių tikėjimas patyrė visus savo gerus ir blogus pokyčius po tautinio Izraelio žlugimo; būdvardžiai „gėlėta, vaisinga“ yra pateisinami ir pagal pranašumą nemylimos moters Lėjos sūnų bus daugiau nei Jokūbo mylimos žmonos Rachelės.

Gera šioje žinutėje rasti priminimą, kad nepaisant galutinio religinio susiskaldymo, šios keturių tipų žemiškosios civilizacijos turėjo tą patį Dievą kūrėją kaip ir Tėvą, kad pateisintų savo egzistavimą.

Pr 2:15: „*Viešpats Dievas paėmė žmogų ir įkėlė į Edeno sodą, kad jį augintų ir saugotų*“.

Dievas siūlo Adomui užsiėmimą, kurį sudaro sodo „*dirbimas ir priežiūra*“. Šio kultivavimo forma mums nežinoma, tačiau ji buvo vykdoma be jokio nuovargio prieš nuodėmę. Taip pat, be jokios agresijos visoje kūryboje, jo apsauga buvo supaprastinta iki kraštutinumo. Tačiau šis sargybinio vaidmuo reiškė pavojų, kuris netrukus įgis tikrą ir tikslų pobūdį: velnišką žmogaus minties gundymą tame pačiame sode.

Pr.2:16: „*VIEŠPATS Dievas davė žmogui tokį įsakymą: Valgyk nuo visu sodo medžių; »*

Adomui laisvai prieinama daugybė vaismedžių. Dievas patenkina jį daugiau nei jo poreikius, kuriuos sudaro maisto troškimų tenkinimas įvairiais skoniais ir aromatais. Dievo pasiūlymas yra gražus, bet tai tik pirmoji „įsakymo“ , kurį Jis duoda Adomui, dalis. Antroji šio „*užsakymo*“ dalis pateikiama toliau.

Pr.2:17: „*Bet tu nevalgyk nuo gėrio ir blogio pažinimo medžio, nes tą dieną, kurią nuo jo valgysi, tu mirsi*“.

Pagal Dievo „*įsakymą*“ ši dalis yra labai rimta, nes iškeltas grasinimas bus nenumaldomai taikomas, kai tik išsipildys ir išsipildys nepaklusnumas, nuodėmės vaisius. Ir nepamirškite, kad visuotinio nuodėmės sprendimo projektas būtų įgyvendintas, Adomas turės kristi. Kad geriau suprastume, kas nutiks,

prisiminkime, kad Adomas tebėra vienas, kai Dievas įspėja jį pateikdamas „*įsakymą*“ nevalgyti nuo „*gėrio ir blogio pažinimo medžio*“ arba nesimaitinti. velnio idėjos. Be to, amžinojo gyvenimo kontekste Dievas turėjo jam paaiškinti, ką reiškia „mirti“. Kadangi grėsmė yra, tai „*tu mirsi*“. Apibendrinant, Dievas pasiūlo Adomui mišką, bet uždraudžia jam vieną medį. O kai kam vien šis draudimas nepakeliamas, štai kai medis slepia mišką, kaip moko posakis. Valgyti nuo „*gėrio ir blogio pažinimo medžio*“ reiškia: maitintis velnio mokymu, jau įkvėptu maišto prieš Dievą ir jo teisingumą dvasios. Nes sode pastatytas *uždraustas „medis“ yra jo asmens atvaizdas, kaip „gyvybės medis“ yra Jėzaus Kristaus personažo atvaizdas.*

Pr.2:18: „*Jehova Dievas pasakė: Negera žmogui būti vienam; Aš padėsiu jam patikti jam .*”

Dievas sukūrė žemę ir žmogų, kad atskleistų savo gerumą ir velnio nedorybę. Jo gelbėjimo projektas mums atsiskleidžia tolesniuose dalykuose. Norėdami suprasti, žinokite, kad žmogus atlieka Dievo vaidmenį asmeniškai, kuris verčia jį mąstyti, veikti ir kalbėti taip, kaip jis pats galvoja, veikia ir kalba. Šis pirmasis Adomas yra pranašiškas Kristaus atvaizdas, kurį Paulius pristatys kaip naująjį Adomą.

Kad atskleistų velnio nedorybę ir Dievo gerumą, Adomas turi nusidėti, kad žemę valdytų velnias ir jo nedori darbai būtų visuotinai atskleisti. Poros sąvoka egzistuoja tik žemėje, sukurta nuodėmei, nes taip susidaręs duetas yra dėl dvasinės priežasties, pranašaujančios dieviškojo Kristaus santykius su savo Sužadėtine, kuri paskiria išrinktąjį. Išrinktoji turi žinoti, kad ji yra ir Dievo suplanuoto gelbėjimo plano auka, ir naudos gavėja; ji yra nuodėmės auka, būtina Dievui, kad jis galų gale galėtų pasmerkti velnią, ir jo išganingos malonės gavėja, nes, suvokdamas savo atsakomybę už nuodėmės egzistavimą, jis pats sumokės už nuodėmę nuodėmė Jėzuje Kristuje. Taigi iš pradžių Dievas manė, kad vienatvė nėra gera, o jo meilės poreikis buvo toks didelis, kad jis buvo pasirengęs brangiai sumokėti, kad ją gautų. Šią kompaniją, šią akis į akį, kuri leidžia dalintis, Dievas vadina „*pagalba*“, o vyras naudos šį terminą sužadindamas savo moterį žmogų. Kalbant apie pagalbą, ji privers jį parpulti ir iš meilės nuves į nuodėmę. Tačiau ši Adomo meilė Ievai yra Kristaus meilės atvaizdas jo išrinktiesiems nusidėjėliams, vertiems amžinos mirties.

Pr 2, 19: „*Viešpats Dievas sutvėrė iš žemės visus lauko žvėris ir visus padangių paukščius ir atvedė juos pas žmogų, kad pamatytų, kaip jis juos pavadins ir kad kiekviena gyva būtybė neštų vardą, vyras duos .*”

Vyresnysis duoda vardą tam, kas už jį žemesnis. Dievas davė sau savo vardą ir suteikdamas Adomui šią teisę, jis taip patvirtina žmogaus viešpatavimą viskam, kas gyva žemėje. Šioje pirmoje žemiškosios kūrybos formoje lauko gyvūnų ir padangių paukščių rūšys yra sumažintos ir Dievas atveda juos Adomui, lygiai taip pat, kaip prieš potvynį poromis atvedė pas Nojų.

Pr 2, 20: „*Ir žmogus davė vardus visiems gyvuliams, padangių paukščiams ir visiems lauko žvėrimis; bet žmogui jis nerado tokios pagalbos kaip jis*“. Vadinamieji priešistoriniai monstroi buvo sukurti po nuodėmės, kad sustiprintų dieviškojo prakeikimo, kuris ištiks visą žemę, įskaitant jūrą, *pasekmes*

. dangaus “ ir „laukų gyvūnai “ labiau nepriklausomi. Tačiau šiame pristatyme jis nerado žmogaus atitikmens, nes jo dar nėra.

Pr 2:21: “ Tada VIEŠPATS Dievas užmigo žmogui giliai, ir jis užmigo; jis paėmė vieną iš savo šonkaulių ir uždarė mėsą jo vietoje “.

Šiai chirurginei operacijai suteikta forma dar labiau atskleidžia taupymo projektą. Mykole Dievas pašalina save iš dangaus, jis palieka ir atsiskiria nuo savo gerųjų angelų, o tai yra „gilus miego“, kuriame Adomas yra paniręs, norma. Kūnu gimusiam Jėzuje Kristuje paimamas dieviškasis šonkaulis ir po jo mirties bei prisikėlimo ant savo dvylikos apaštalų jis sukuria savo „pagalbą“, iš kurios paėmė kūnišką aspektą ir savo nuodėmės ir kuriam atiduoda savo „Šv. Dvasia“. Dvasinė šio žodžio „pagalba“ reikšmė yra didelė, nes jis suteikia jo Bažnyčiai, jo Išrinktiesiems „pagalbą“ vaidmenį įgyvendinant išganymo planą ir visuotinį nuodėmės sureguliuojimą bei nusidėjėlių likimą.

Pr 2:22: „VIEŠPATS Dievas suformavo moterį iš šonkaulio, kurį paėmė iš vyro, ir atvedė ją pas vyrą“.

Taigi moters ugdymas pranašauja Kristaus Išrinktųjų formavimąsi. Nes būtent atėjęs į kūną Dievas sudaro savo ištikimą bažnyčią, savo kūniškos prigimties auką. Kad išgelbėtų išrinktuosius iš kūno, Dievas turėjo įgauti pavidalą kūne. Taip pat, turėdamas savyje amžinąjį gyvenimą, jis atėjo pasidalinti juo su savo išrinktaisiais.

Pr.2:23: “ Ir vyras tarė: Štai šį kartą ji yra kaulas iš mano kaulų ir kūnas iš mano kūno! Ji bus vadinama moterimi, nes ji buvo paimta iš vyro “.

Dievas atėjo į žemę, kad priimtų žemiškąją normą, kad galėtų pasakyti apie savo Išrinktąjį tai, ką Adomas sako apie savo moterį, kuriai duoda „moters“ vardą. Hebrajų kalba tai yra akivaizdžiau, nes vyriškas žodis vyras yra „ish“ tampa „isha“ moteriškam žodžiui moteris. Šiuo veiksmu jis patvirtina savo dominavimą prieš ją. Tačiau iš jo atimta ši „moteris“ taps jam nepakeičiama, tarsi iš jo kūno paimtas „šonkaulis“ norėtų grįžti pas jį ir užimti savo vietą. Šiame nepakartojamame išgyvenime Adomas pajus savo žmonai tuos jausmus, kuriuos mama jaus vaikui, kurį pagimdo išnešiojusi jį išsčiose. Ir šią patirtį taip pat išgyvena Dievas, nes gyvos būtybės, kurias jis sukuria aplink save, yra vaikai, išeinantys iš jo; dėl ko jis tiek pat motina, tiek tėvas.

Pr 2:24: „Todėl vyras paliks savo tėvą ir motiną ir glausis prie žmonos, ir jie taps vienu kūnu“.

Šioje eilutėje Dievas išreiškia savo planą savo išrinktiesiems, kuriems dažnai teks nutraukti kūniškus šeimos santykius, kad susijungtų su Dievo palaimintaisiais išrinktaisiais. Ir nepamirškite, pirma, Jėzuje Kristuje Mykolas paliko savo, kaip dangiškojo Tėvo, statusą, kad ateitų ir laimėtų savo išrinktųjų mokinių meilę žemėje; tai tiek, kiek jis atsisakė naudoti savo dieviškąją galią kovoti su nuodėme ir velniu. Čia suprantame, kad **išsiskyrimo** ir **bendrystės temos** yra neatsiejamos. Žemėje išrinktieji turi būti kūniškai **atskirti** nuo tų, kuriuos jis mėgsta, kad įeitų į dvasinę **bendrystę ir taptų „viena“ su Kristumi ir visais jo išrinktaisiais bei jo ištikimaisiais geraisiais angelais.**

Šonkaulio “ troškimas grįžti į pradinę vietą įgauna prasmę seksualiniame žmonių susiejime, kūno ir dvasios veiksmu, kai vyras ir moteris fiziškai sudaro vieną kūną.

Pr 2:25: „*Vyras ir jo žmona abu buvo nuogi ir jiems nebuvo gėda*“.

Fizinis nuogumas vargina ne visus. Yra naturizmo gerbėjų. Ir žmonijos istorijos pradžioje fizinė nuogybė nekėlė „*gėdos*“. „*Gėdos*“ atsiradimas bus nuodėmės rezultatas, tarsi valgymas nuo „*gėrio ir blogio pažinimo medžio*“ galėtų atverti žmogaus protą iki šiol nežinomiems ir ignoruojamiems padariniams. Tiesą sakant, uždrausto medžio vaisius nebus šio pokyčio autorius, tai bus tik priemonė, nes daiktų vertybes ir sąžinę keičia Dievas ir tik jis. Būtent jis sukels „*gėdos*“ jausmą, kurį mintyse pajus nuodėminga pora dėl savo fizinio nuogumo, kuris nebus atsakingas; nes kaltė bus moralinė ir bus susijusi tik su įvykdytu nepaklusnumu, pastebėtu Dievo.

Apibendrinamas Pradžios 2 skyriaus mokymą, Dievas pirmiausia mums pristatė poilsio arba septintosios dienos šabo pašventinimą, kuris pranašauja didįjį poilsį, kuris septintajame tūkstantmetyje bus suteiktas tiek Dievui, tiek jo ištikimiesiems išrinktiesiems. Tačiau šį poilsį reikėjo laimėti žemiškoje kovoje, kurią Dievas surengs prieš nuodėmę ir velnią, įsikūnydamas Jėzuje Kristuje. Adomo žemiškoji patirtis iliustravo šį Dievo sukurtą gelbėjimo planą. Kristuje jis tapo kūnu, kad sukurtų savo išrinktąjį iš kūno, kuris galiausiai gaus dangiškąjį kūną, panašų į angelų kūną.

3 Pradžios knyga

atsiskyrimas nuo nuodėmės

Pr 3:1: „*Žaltys buvo gudriausia iš visų VIEŠPATIES Dievo sukurtų lauko žvėrių. Jis tarė moteriai: „Ar tikrai Dievas pasakė: 'Nevalgysite nuo visų sodo medžių?'*»

Vargšė „*gyvatė*“ patyrė nelaimę, nes ją kaip tarpininką naudojo „*gudriausi*“ Dievo sukurti angelai. Gyvūnai, apie kuriuos ropliai, tokie kaip „*gyvatė*“, nekalbėjo; kalba buvo žmogui duoto Dievo paveikslo ypatybė. Nurodykite gėrį, velnias verčia jį kalbėti su moterimi tuo metu, kai ji yra atskirta nuo vyro. Ši izoliacija jam bus lemtinga, nes Adomo akivaizdoje velniui būtų buvę sunkiau priversti žmones nepaklusti Dievo įsakymui.

Jėzus Kristus atskleidė velnio, kurį jis įvardija, egzistavimą Jono 8:44 sakydamas, kad jis yra „*melo tėvas ir žudikas nuo pat pradžios*“. Jo žodžiais siekiama išjudinti žmogaus tikrumą, o prie Dievo reikalaujamo „*taip arba ne*“ jis prideda „*bet*“ arba „*gal*“, kurie pašalina tikrumą, suteikiantį tiesai stiprybės. Dievo duotą įsakymą Adomas gavo ir perdavė jį savo žmonai, tačiau ji negirdėjo įsakymą davusio Dievo balso. Be to, jos abejonės kyla ant vyro, pavyzdžiui: „*ar jis suprato, ką jam pasakė Dievas?*»

Pr 3:2: „*Moteris atsakė gyvatei: Mes valgome iš sodo medžių vaisių* .

Atrodo, kad įrodymai patvirtina velnio žodžius; jis samprotauja ir kalba protingai. „*Moteris*“ daro pirmąją klaidą atsakydama į kalbančią „*gyvatę*“; kas

nėra normalu. Pirma, tai pateisina Dievo gerumą, kuris suteikė jiems galimybę valgyti nuo visų medžių, išskyrus tą, kuris yra draudžiamas.

Pr 3: 3: „ *O dėl medžio vaisiaus, kuris yra sodo viduryje, Dievas pasakė: nei valgykite, nei lieskite, kad nemirtumėte .*

Adomo perduota dieviškojo įsakymo žinutė atsispindi frazėje „ *kad tu nemirtum* “. Tai nėra tikslūs žodžiai, kuriuos pasakė Dievas, nes jis pasakė Adamui: „ *Tą dieną, kai valgysi, tu mirsi* “. Dieviškų žodžių susilpnėjimas skatins vartoti nuodėmę. Pateisindama savo paklusnumą Dievui „ *baimės* “ priežastimi, „ *moteris* “ suteikia velniui galimybę patvirtinti šią „ *baimę* “, kuri, anot jo, nėra pateisinama.

Pr 3:4: „ *Tada gyvatė tarė moteriai: tu nemirsi ; »*

O vyriausiasis melagis atskleidžiamas šiame teiginyje, kuris prieštarauja Dievo žodžiams: „ *tu nemirsi* “.

Pr 3:5: „ *Bet Dievas žino, kad tą dieną, kurią valgysite, atsivers jūsų akys ir būsite kaip dievai, žinantys gėrį ir pikta* “.

Dabar jis turi pateisinti Dievo duotą tvarką, kuriai jis priskiria pikta ir savanaudišką mintį: Dievas nori išlaikyti tave niekšybe ir nepilnavertiškumu. Jis savanaudiškai nori neleisti tau tapti panašiam į jį. Gėrio ir blogio pažinimą jis pateikia kaip pranašumą, kurį Dievas nori pasilikti tik sau. Bet jei yra pranašumas pažinti gėrį, kur yra pranašumas pažinti blogį? Gėris ir blogis yra absoliučios priešingybės kaip diena ir naktis, šviesa ir tamsa, o Dievui pažinimas susideda iš patirties ar veiksmų. Tiesą sakant, Dievas jau suteikė žmogui **intelektualinį** gėrio ir blogio pažinimą, **leisdamas** sodo medžius ir **uždraudęs** tuos, kurie reprezentuoja „gėrį ir blogį“; nes jis yra simbolinis velnio, kuris maištuodamas prieš savo Kūrėją, paeiliui išgyveno „gėrį“, paskui „blogį“, atvaizdas.

Pr 3, 6: „ *Moteris pamatė, kad medis yra geras maistui ir malonus žiūrėti, ir kad jis buvo brangus atveriant protą; ji paėmė vaisių ir valgė. Ji davė ir savo vyrui, kuris buvo su ja, ir jis suvalgė* “.

Žodžiai, sklindantys iš gyvatės, daro savo poveikį, abejonės dingsta ir moteris vis labiau įsitikina, kad gyvatė jai pasakė tiesą. Vaisiai jai atrodo geri ir vizualiai malonūs, tačiau, svarbiausia, ji mano, kad jie yra „ *brangūs atveriant intelektą* “. Velnias pasiekia norimą rezultatą, jis ką tik užverbavo savo maištingos nuostatos pasekėją. O valgydama uždraustą vaisių ji pati tampa blogio pažinimo medžiu. Adomas, kupinas meilės savo žmonai, nuo kurios nėra pasirengęs susitaikyti su **skyrimum**, mieliau dalijasi savo pražūtingu likimu, nes žino, kad Dievas pritaikys jam mirtiną nuobaudą. O valgydami uždraustą vaisių paeiliui visa pora patirs tironišką velnio viešpatavimą. Tačiau paradoksalu, kad ši aistringa meilė yra to, ką Kristus patirs dėl savo Išrinktosios, ir jis sutiks už ją mirti. Be to, Dievas gali suprasti Adomą.

Pr 3, 7: „ *Abejų akys atsivėrė, ir jie suprato, kad yra nuogi, ir, susiuvę figos lapus, susijuosė sau diržus* “.

Šią akimirką, kai žmonių pora užbaigė nuodėmę, prasidėjo Dievo suplanuotas 6000 metų atgalinis skaičiavimas. Pirma, jų sąmonę perkeičia Dievas. Akys, kurios buvo atsakingos už norą gauti vaisių, „ *patinkančių žvilgsniui* “, yra naujo dalykų sprendimo aukos. O tikėtasis ir ieškomas pranašumas virsta trūkumu, nes jie jaučia „gėdą“ dėl savo nuogumo, kuris iki tol nekėlė problemų

nei jiems, nei Dievui. Atrastas fizinis nuogumas buvo tik kūniškas dvasinio nuogumo aspektas, kuriame atsidūrė nepaklusni pora. Šis dvasinis nuogumas atėmė iš jų dieviškąjį teisingumą ir įžengė į juos mirties nuobaudą, todėl jų nuogumo atradimas buvo pirmasis Dievo dovanotos mirties padarinys. Taigi mirtis buvo patyrusio blogio pažinimo pasekmė; ko Paulius moko Rom.6:23 sakydamas: „ *nes atpildas už nuodėmę yra mirtis* “. Norėdami pridengti savo nuogumą, maištingi sutuoktiniai griebėsi žmogaus iniciatyvos, kurią sudarė „ *figos lapų siuvimas* “ ir „ *diržus* “. Šis veiksmas dvasiškai vaizduoja žmogaus bandymą pasiteisinti. „ *Diržas* “ taps „ *tiesos* “ simboliu Ef.6:14. Todėl Adomo „ *diržas* “, pagamintas iš „ *figos lapų* “, yra priešingas, simbolizuojantis melą, už kurio nusidėjėlis prisiglaudžia, kad nusiramintų.

Pr 3:8: „ *Tada jie išgirdo VIEŠPATIES Dievo balsą, einantį per sodą vakare, ir vyras su žmona pasislėpė nuo VIEŠPATIES Dievo akivaizdos tarp sodo medžių* .

Tas, kuris tyrinėja inkstus ir širdis, žino, kas ką tik atsitiko ir kas atitinka jo gelbėjimo projektą. Tai tik pirmas žingsnis, suteiksiantis velniui erdvės atskleisti savo mintis ir savo nedorą prigimtį. Tačiau jis turi susitikti su žmogumi, nes jis turi jam daug ką pasakyti. Dabar žmogus neskuba susitikti su Dievu, savo Tėvu, savo Kūrėju, nuo kurio dabar tik siekia pabėgti, todėl bijo išgirsti jo priekaištus. O kur pasislėpti šiame sode nuo Dievo žvilgsnio? Vėlgi, tikėjimas, kad „ *sodo medžiai* “ gali jį paslėpti nuo veido, liudija apie dvasinę būseną, į kurią Adomas pateko nuo tada, kai tapo nusidėjėliu.

Pr 3:9: „ *Bet VIEŠPATS Dievas pašaukė žmogų ir jam tarė: Kur tu?* »

Dievas puikiai žino, kur Adomas slepiasi, bet užduoda jam klausimą: „ *kur tu esi?* » ištiesti pagalbos ranką ir patraukti jį link savo kaltės išpažinimo.

Pr 3:10: „ *Ir jis pasakė: „Išgirdau tavo balsą sode ir išsigandau, nes buvau nuogas ir pasislėpiau* “.

Adomo duotas atsakymas savaime yra jo nepaklusnumo išpažintis, ir Dievas pasinaudos jo žodžiais, siekdamas atskleisti nuodėmės patirtį.

Pr 3:11: „ *Ir VIEŠPATS Dievas pasakė: Kas tau pasakė, kad tu nuogas? Ar valgei nuo medžio, nuo kurio tau uždraudžiau valgyti?* »

Dievas nori iš Adomo išgauti savo kaltės išpažintį. Nuo išskaičiavimo iki išskaičiavimo jis aiškiai užduoda jai klausimą: „ *Ar tu valgei nuo medžio, nuo kurio tau uždraudiau valgyti?* “.

Pr 3:12: „ *Vyras pasakė: „Moteris, kurią tu padėjai su manimi, davė man nuo medžio, ir aš pavalgiau* “.

Nors tiesa, Adomo atsakymas nėra šlovingas. Jis nešiojasi savyje velnio ženklą ir nebežino, kaip atsakyti taip ar ne, bet kaip ir Šėtonas, jis reaguoja apvaliai, kad tiesiog nepripažintų savo ir didžiulės kaltės. Jis eina taip toli, kad primena Dievui apie jo dalį patirtyje, nes jis davė jam savo žmoną, pirmąją kaltininę, galvoja prieš save. Geriausia istorijos dalis yra ta, kad viskas yra tiesa ir Dievas to nežino, nes jo projekte buvo būtina nuodėmė. Tačiau jis klysta, kad, sekdamas moters pavyzdžiu, jis parodė, kad jai teikia pirmenybę Dievo nenaudai, ir tai buvo didžiausia jo kaltė. Nes nuo pat pradžių Dievas reikalavo būti mylimam virš visko ir visų.

Pr 3:13: „ Ir VIEŠPATS Dievas tarė moteriai: Kodėl tu tai padarei? Moteris atsakė: „ Gyvatė mane apgavo, ir aš ją suvalgiau “.

Tada didysis Teisėjas kreipiasi į vyro apkaltintą moterį ir ten moters atsakymas vėl atitinka faktų tikrovę: „ Gyvatė mane suviliojo, ir aš ją suvalgiau “.

Taigi ji leido save suvilioti ir tai yra jos mirtina kaltė.

Pr 3:14: „ Ir Viešpats Dievas tarė gyvatei: „Kadangi tai padarei, būsi prakeiktas aukščiau už visus gyvulius ir savo gyvenimo dienas .

Šį kartą Dievas neklausia „ gyvatės “, kodėl jis tai padarė, nes Dievas žino, kad šėtonas, velnias, jį naudojo kaip tarpininką. Likimas, kurį Dievas skiria „ gyvatei “, iš tikrųjų susijęs su pačiu velniu. „ Žalčiui “ paraiška buvo nedelsiant, bet velniui tai buvo tik pranašystė, kuri išsipildys po Jėzaus Kristaus pergalės prieš nuodėmę ir mirtį. Remiantis Apr.12:9, pirmoji šio prašymo forma buvo jo išvarymas iš dangaus karalystės, taip pat piktieji angelai iš jo stovyklos. Jie buvo išmesti į žemę, kurios jie niekada nepaliks iki savo mirties, ir tūkstantį metų, izoliuotas apleistoje žemėje, Šėtonas šliaužios dulkėse, kurios pasitiko tuos, kurie mirė dėl jo ir laisvės, su kuria jis piktnaudžiavo. Dievo prakeiktoje žemėje jie elgsis kaip gyvatės – ir baisūs, ir atsargūs, nes nugalėti Jėzaus Kristaus ir bėgdami nuo žmogaus, kuris tapo jų priešu. Jie pakenks žmonėms, paslėptiems savo dangaus kūnų nematomumoje, supriešindami juos vienas su kitu.

Pr 3:15: „ Aš sukelsiu priešišumą tarp tavęs ir moters, tarp tavo palikuonių ir jos palikuonių: ji sumuš tau galvą, o tu jai kulną .

Taikant „gyvatę“, šis sakinytis patvirtina patirtą ir stebimą tikrovę. Jo taikymas velniui yra subtilesnis. Priešišumas tarp jo pusės ir žmonijos yra patvirtinamas ir pripažįstamas. „ Moters, kuri sutraiško jam galvą, sėkla “ bus Kristaus ir jo ištikimųjų išrinktųjų sėkla. Ji galiausiai jį sunaikins, bet prieš tai demonai turėjo amžiną galimybę „ sužaloti į kulną “ „ moteriai “, paties Kristaus Išrinktajam, pirmiausia pavaizduotai šiuo „ kulnu “. Nes „ kulnas “ yra žmogaus kūno atamos taškas, kaip ir „ kertinis akmuo “ yra akmuo, ant kurio pastatyta dvasinė Dievo šventykla.

Pr 3:16: „ Jis tarė moteriai: Aš padidinsiu tavo gimdymo skausmą, tu gimdysi vaikus su skausmu ir trokšti savo vyro, bet jis tave valdys .

Prieš pagimdydama mirtimi, moteris turės „ kentėti nėštumo metu “; ji „ gimdys su skausmu “, viskas tiesiogine prasme atlikta ir pastebėta. Tačiau čia vėlgi reikėtų atkreipti dėmesį į pranašišką atvaizdo prasmę. Jono 16:21 ir Apr. 12 :2 „ moteris, kenčianti gimdymo skausmus “ simbolizuoja Kristaus bažnyčią Romos imperijos, o vėliau popiežiaus persekiojimų krikščionių eroje.

Pr 3:17: „ Ir jis tarė vyrui: „Kadangi tu paklusei savo žmonos balsui ir valgei nuo medžio, kurį tau įsakiau, tu nevalgyk jo! Žemė bus prakeikta dėl tavęs. Dirbdami iš jo gausite savo maisto visas savo gyvenimo dienas .

Grįžtant prie žmogaus, Dievas pateikia jam tikrą jo padėties, kurią jis gėdingai stengėsi nuslėpti, aprašymą. Jo kaltė yra visiška ir Adomas taip pat sužinos, kad prieš jį išlaisvinant, jo mirtį lydės prakeikimų rinkinys, dėl kurio kai kurie teiks pirmenybę mirčiai, o ne gyvenimui. Žemės prakeikimas yra baisus dalykas ir Adomas to išmoks sunkiai.

Pr 3:18: „ Jis augins tau spyglių ir spyglių, o tu valgysi lauko žolę “.

Dingo lengvas Edeno sodo įdirbimas, jį pakeičia nenutrūkstama kova su keksažolėmis, „*spygliuočiais, spygliais*“ ir piktžolėmis, kurios dauginasi žemės dirvoje. Tuo labiau, kad šis dirvožemio prakeiksmas paspartins žmonijos mirtį, nes su mokslo „pažanga“ žmogus paskutinėmis dienomis apsinuodys, į savo pasėlių dirvą įberdamas cheminių nuodų, naikindamas piktžoles ir vabzdžius. Gausaus ir lengvai prieinamo maisto nebebus už sodo, iš kurio jis bus išvarytas, kaip ir jo mėgstamiausia Dievo žmona.

Pr.3:19: „*Savo veido prakaitu valgysi duoną, kol sugrįši į žemę, iš kurios buvai paimtas; nes tu esi dulkė ir į dulkes sugrįši*“.

Šis žmogui tenkantis likimas pateisina formą, kuria Dievas atskleidė savo kūrybą ir formavimą būtent iš „*žemės dulkių*“. Adomas savo ir mūsų sąskaita sužino, ką sudaro Dievo sukelta mirtis. Atkreipkime dėmesį, kad miręs žmogus yra ne kas kita, kaip „*dulkė*“ ir kad už šių „*dulkių*“ nelieka gyvos dvasios, kylančios iš šio negyvo kūno. Eccl.9 ir kitos citatos patvirtina šį mirtingąjį statusą.

Pr 3:20: *Adomas pavadino savo žmoną Ieva, nes ji buvo visų gyvųjų motina* .

Čia Adomas vėl pažymi savo dominavimą prieš „*moterį*“, suteikdamas jai vardą „*Ieva*“ arba „Gyvenimas“; pavadinimas, pateisinamas kaip pagrindinė žmonijos istorijos tikrovė. Mes visi esame tolimi palikuonys, gimę iš Ievos, suviliotos Adomo žmonos, per kurią buvo perduotas mirties prakeiksmas ir bus iki Jėzaus Kristaus šlovės sugrįžimo ankstyvą 2030 m. pavasarį.

Pr.3:21: „*JahWeH Dievas padarė iš odos drabužius Adomui ir jo žmonai ir juos aprengė* .

Dievas nepamiršta, kad žemiškųjų sutuoktinių nuodėmė buvo dalis jo gelbėjimo projekto, kuris dabar įgis pademonstruotą formą. Po nuodėmės dieviškasis atleidimas tampa prieinamas Kristaus, kurį paaukos ir nukryžiuoja Romos kareiviai, vardu. Šiuo veiksniu nekalta būtybė, laisva nuo visų nuodėmių, sutiks mirti, kad vietoje jų išpirktų savo vienintelių ištikimųjų išrinktųjų nuodėmes. Nuo pat pradžių Dievas žudė nekaltus gyvūnus, kad jų „*odos*“ uždengtų Adomo ir Ievos nuogumą. Šiuo veiksniu jis žmogaus įsivaizduojamą „*teisingumą*“ pakeičia tuo, ką jo išganyto planas jam priskiria per tikėjimą. Žmogaus įsivaizduojamas „*teisingumas*“ buvo tik apgaulingas melas, o vietoj jo Dievas jiems priskiria „*jo tikrojo teisingumo*“ simbolį „*rūbą*“, „*jo tiesos diržą*“, kuris paremtas savanoriška Kristaus auka ir savo gyvybės auką už atpirkimą tiems, kurie jį ištikimai myli.

Pr.3:22: „*JahWeH Dievas pasakė: Štai žmogus tapo kaip vienas iš mūsų, kad pažintų gėrį ir blogį. Dabar neleiskime jam ištiesti rankos, imti nuo gyvybės medžio, valgyti ir gyventi amžinai*“.

Mykole Dievas kreipiasi į savo geruosius angelus, kurie yra ką tik žemėje įvykusios dramos liudininkai. Jis tarė jiems: „*Štai žmogus tapo panašus į vieną iš mūsų, nes pažino gėris ir blogis*“. Dieną prieš mirtį Jėzus Kristus naudos tą patį posakį apie Judą, išdaviką, kuris turėjo jį atiduoti religingiems žydams, paskui romėnams nukryžiuoti, tai Jono 6:70: „*Jėzus jiems atsakė: Ar ne aš jus išsirinkau, dvylika? Ir vienas iš jūsų yra demonas!*“ . „*Mes*“ šioje eilutėje tampa „*tu*“ dėl skirtingo konteksto, tačiau Dievo požiūris yra tas pats. Frazė „*vienas iš mūsų*“

reiškia šėtoną, kuris vis dar turi laisvą prieigą ir judėjimą dangiškojoje Dievo karalystėje tarp visų angelų, sukurtų žemiškosios kūrimo pradžioje.

Būtinybė neleisti žmogui valgyti „gyvybės medžio“ buvo tiesos reikalavimas, kurį Jėzus atėjo paliudyti savo žodžiais, skirtais Romos prefektui Poncijui Pilotui. „Gyvybės medis“ buvo Kristaus Atpirkėjo atvaizdas ir jį valgyti reiškė maitintis jo mokymu ir visa savo dvasine asmenybe, priimti jį kaip pakaitalą ir asmeninį gelbėtoją. Tai buvo vienintelė sąlyga, galėjusi pateisinti šio „gyvybės medžio“ vartojimą. Gyvybės galia buvo ne medyje, o tame, kurį medis simbolizavo: Kristų. Be to, šis medis sąlygojo amžinąjį gyvenimą ir po gimtosios nuodėmės šis amžinasis gyvenimas buvo amžinai prarastas iki galutinio Dievo sugrįžimo Kristuje ir Mykole. Taigi „gyvybės medis“ ir kiti medžiai gali išnykti, kaip ir Dievo sodas.

Pr 3:23: „Ir *VIEŠPATS Dievas išvarė jį iš Edeno sodo, kad galėtų įdirbti žemę, iš kurios buvo paimtas*“.

Kūrėjui belieka išvaryti iš nuostabaus sodo žmonių porą, kuri, susidariusi iš pirmojo Adomo (žodis, apibūdinantis žmonių rūšį: raudonasis = sangvinikas), savo nepaklusnumu pasirodė nevertas. O už sodo jam prasidės skausmingas gyvenimas, fiziškai ir psichiškai nusilpusiame kūne. Grįžimas į žemę, kuri tapo sunki ir maištinga, primins žmonėms jų „dulkių“ kilmę.

Pr.3:24: „*Taip jis išvyjo Adomą; ir į rytus nuo Edeno sodo pastatė cherubus, mojuojančius liepsnojančiu kardu, kad saugotų gyvybės medžio kelią*“.

Ne Adomas saugo sodą, o angelai neleidžia jam įeiti į jį. Sodas galiausiai išnyks šiek tiek prieš potvynį, kuris įvyko 1656 m. nuo Ievos ir Adomo nuodėmės.

Šioje eilutėje pateikiame naudingą paaiškinimą, kaip nustatyti Rojaus sodo vietą. Angelai sargai yra „į rytus nuo sodo“, todėl pats yra į vakarus nuo vietos, kur Adomas ir Ieva išeina į pensiją. Šio skyriaus pradžioje pateiktas numanomas plotas atitinka šį paaiškinimą: Adomas ir Ieva traukiasi į žemę, esančią į pietus nuo Ararato kalno, o uždraustas sodas yra Turkijos „gausaus vandens“ vietovėje prie Vano ežero. Į vakarus nuo jų padėtis.

4 Pradžios knyga

Išsiskyrimas mirtimi

Šis 4 skyrius leis mums geriau suprasti, kodėl Dievas turėjo pasiūlyti Šėtonui ir jo maištingiems demonams demonstracinę laboratoriją, kuri atskleistų jų nedorumo mastą.

Danguje nedorybė turėjo ribas, nes dangiškos būtybės neturėjo galios viena kitos žudyti; nes visi jie akimirka buvo nemirtingi. Todėl ši padėtis neleido Dievui atskleisti aukšto lygio nedorumo ir žiaurumo, kurį galėjo įveikti jo priešai. Todėl žemė buvo sukurta siekiant leisti mirti žiauriausiomis formomis, kokias gali įsivaizduoti tokios būtybės kaip Šėtonas.

Šis 4 skyrius, įtrauktas į simbolinę šio skaičiaus 4 reikšmę, kuris yra universalumas, todėl sukels pirmųjų žemiškos žmonijos mirčių aplinkybes; mirtis yra jos ypatingas ir unikalus universalus pobūdis tarp visų Dievo kūrinų. Po Adomo ir Ievos nuodėmės žemiškasis gyvenimas buvo „*spektaklis pasauliui ir angelams*“, kaip sakoma 1 Kor.4:9, įkvėptas ir ištikimas liudytojas Paulius, buvęs Saulius iš Tarso, pirmasis įgaliotas persekiotojas. Kristaus bažnyčia.

Pr 4:1: „*Adomas pažinojo savo žmoną Ievą; ji pastojo ir pagimdė Kainą ir pasakė: Aš sukūriau vyrą su YaHWéH pagalba.*“

Šioje eilutėje Dievas mums atskleidžia reikšmę, kurią suteikia veiksmazodžiui „*žinoti*“, ir šis punktas yra gyvybiškai svarbus išteisinimo tikėjimu principu, kaip parašyta Jono 17:3: „*Amžinasis gyvenimas yra tai, kad jie tave pažįsta.*“, vienintelis tikrasis Dievas ir tas, kurį tu siuntei, Jėzus Kristus. Pažinti Dievą reiškia užmegzti su Juo meilės santykius, šiuo atveju dvasinius, bet kūniškus Adomo ir Ievos atveju. Vėlgi, vadovaujantis šiuo pirmosios poros modeliu, iš šios kūniškos meilės gimė „*vaikas*“; na, „*vaikas*“ taip pat turi atgimti mūsų dvasiniame meilės santykiuje su Dievu. Šis naujas gimimas dėl tikrojo Dievo „*pažinimo*“ apreiškiamas Apr 12, 2-5: „*Ji buvo nėščia ir šaukė gimdydama ir vargdama. ... Ji pagimdė sūnų, kuris geležine lazda valdys visas tautas. Ir jos vaikas buvo paimtas prie Dievo ir jo sosto*“. Vaikas, gimęs iš Dievo, turi atkartoti savo Tėvo charakterį, bet to nebuvo pirmojo iš žmonių gimusio sūnaus atveju.

Vardas Kainas reiškia išsigijimą. Šis vardas jam pranašauja kūnišką ir žemišką likimą, priešingą dvasiniam žmogui, kuris bus jo jaunesnysis brolis Abelis.

Atkreipkime dėmesį, kad šioje žmonijos istorijos pradžioje pagimdžiusi motina sieja Dievą su šiuo gimimu, nes suvokia, kad šios naujos gyvybės sukūrimas yra didžiojo kūrėjo Dievo YaHWéH stebuklo pasekmė. Paskutinėmis mūsų dienomis tai nebėra arba retai būna.

Pr 4:2: „*Ji vėl pagimdė jo brolių Abelį. Abelis buvo piemuo, o Kainas – artojas.*“

Abelis reiškia kvėpavimą. Daugiau nei Kainas vaikas Abelis pristatomas kaip Adomo kopija, pirmasis, gavęs plaučių kvėpavimą iš Dievo. Tiesą sakant, savo mirtimi, nužudytu jo brolio, jis atstovauja Jėzaus Kristaus, tikrojo Dievo Sūnaus, išrinktųjų Gelbėtojo, kurį išpirks savo krauju, paveikslą.

Dviejų brolių profesijos patvirtina priešingą jų prigimtį. Kaip ir Kristus, „*Abelis buvo ganytojas*“ ir kaip žemiškasis netikintis materialistas, „*Kainas buvo artojas*“. Šie pirmieji žmonijos istorijos vaikai skelbia Dievo išpranašatą likimą. Ir jie atvyksta pateikti išsamios informacijos apie jo taupymo projektą.

Pr 4:3: „*Po kurio laiko Kainas paaukojo VIEŠPAČIUI žemės vaisių; »*

Kainas žino, kad Dievas egzistuoja, ir norėdamas parodyti jam, kad nori jį pagerbti, jis paverčia jį „*žemės vaisių auka*“, tai yra dalykų, kuriuos atnešė jo veikla. Šiame vaidmenyje jis įsivaizduoja daugybę žydų, krikščionių ar musulmonų religingų žmonių, kurie pabrėžia savo gerus darbus, nesijaudindami dėl to, kad bando žinoti ir suprasti, ko Dievas myli ir tikisi iš jų. Dovanos yra prasmingos tik tada, kai jas įvertina jas gaunantis žmogus.

Pr 4:4: „ o Abelis savo ruožtu padarė ją viena iš savo bandos ir jų riebalų pirmagimių. YaHWéH palankiai žiūrėjo į Abelį ir jo auką; »

Abelis mėgdžioja savo brolių ir dėl savo ganytojo profesijos aukoja Dievui „ iš savo bandos pirmagimių ir jų riebalų “. Tai patinka Dievui, nes šių „ **pirmagimių** “ aukoje jis išvelgia laukiamą ir pranašaujamą savo aukos Jėzuje Kristuje atvaizdą. Apr 1:5 skaitome: „... ir nuo Jėzaus Kristaus, ištikimojo liudytojo, **mirusiųjų pirmagimio** ir žemės karalių kunigaikščio! Tam, kuris mus myli, kuris savo krauju išgelbėjo mus iš mūsų nuodėmių ...“. Dievas mato savo gelbėjimo projektą Abelio pasiūlyme ir gali tai tik džiuginti.

Pr 4:5: „ bet jis nežiūrėjo palankiai į Kainą ir jo auką. Kainas labai supyko, ir jo veidas nukrito. »

Palyginti su Abelio pasiūlymu, logiška, kad Dievas mažai domėtusi Kaino pasiūlymu, kuris taip pat logiškai gali būti tik nusivylęs ir nuliūdęs. „ Jo veidas nukritęs “, bet atkreipkime dėmesį, kad susierzinimas priverčia jį „ **labai susierzinti** “, ir tai nėra normalu, nes ši reakcija yra nusivylusio pasididžiavimo vaisius. Netrukus susierzinimas ir išdidumas duos rimtesnių vaisių: jo brolio Abelio, jo pavydo subjekto, nužudymą.

Pr 4:6: „ Ir VIEŠPATS tarė Kainui: Kodėl tu pyksti ir kodėl tavo veidas nukritęs? »

Tik Dievas žino, kodėl jis pirmenybę teikė Abelio pasiūlymui. Kainas gali manyti, kad Dievo reakcija yra nesąžininga, tačiau, užuot supykęs, jis turėtų maldauti Dievo, kad leistų jam suprasti šio akivaizdžiai nesąžiningo pasirinkimo priežastį. Dievas puikiai žino apie Kaino **prigimtį**, nesąmoningai jam vaidinantį piktojo Mato tarno vaidmenį. **Jis pradeda mušti savo bendražygius**, jei valgo ir geria su girtuokliais,... “. Dievas užduoda jam klausimą, į kurį jis puikiai žino atsakymą, bet taip darydamas jis suteikia Kainui galimybę pasidalinti su juo savo kančios priežastimi. Į šiuos klausimus Kainas liks neatsakytas, todėl Dievas įspėja jį nuo blogio, kuris jį užvaldys.

Pr 4:7: „ Tikrai, jei darysi gerai, pakelsi savo veidą, o jei darai blogą, nuodėmė guli prie durų, ir jos troškimai tau, bet tu ją valdai. »

Po to, kai Ieva ir Adomas pavalgė ir įgijo velnio statusą, „pažindami gėrį ir blogį“, jis vėl stumia Kainą nužudyti savo brolių Abelį. Prieš jį yra du pasirinkimai – „ gėris ir blogis “. „ Gerasis “ privers jį atsistatydinti ir priimti Dievo pasirinkimą, net jei jis to nesupranta. Tačiau „ blogio “ pasirinkimas privers jį nusidėti Dievui, nes jis sulaužys savo šeštąjį įsakymą: „ Nežudyk “; ir ne, „ nežudyk “, kaip pateikė vertėjai. Dievo įsakymas smerkia nusikaltimą, o ne kaltų nusikaltėlių žudymą, kurį jis įsakydamas įteisino, ir šiuo atveju Jėzaus Kristaus atėjimas nieko nepakeitė šiame teisingame Dievo nuosprendyje.

Atkreipkite dėmesį į formą, kuria Dievas kalba apie „ nuodėmę “ taip, tarsi jis kalbėtų apie moterį, pagal kurią jis pasakė Ievai Pradžios 3:16: „ **Jūs norėsite savo vyro, bet jis valdys jį. tu** “. Dievui „ nuodėmės “ pagunda panaši į moters, kuri nori suvilioti savo vyrą, ir jis neturi leisti, kad ji ar jis „ **dominuotų** “. Tokiu būdu Dievas davė žmogui įsakymą neleisti savęs suvilioti moters atstovaujamos „ **nuodėmės** “.

Pr 4:8: „ Tačiau Kainas kalbėjosi su savo broliu Abeliu; bet jiems būnant lauke Kainas užpuolė ant savo brolio Abelio ir jį nužudė. »

Nepaisant šio dieviško įspėjimo, Kaino prigimtis duos vaisių. Pasikeitęs žodžiais su Abeliu, Kainas, savo dvasia nuo pat pradžių žudikas, kaip ir jo dvasinis tėvas velnias, „*užpuolė ant savo brolio Abelio ir jį nužudė*“. Ši patirtis pranašauja žmonijos likimą, kai brolis nužudys brolių, dažnai iš pasaulietinio ar religinio pavydo iki pasaulio pabaigos.

Pr 4:9: „*Viešpats tarė Kainui: Kur tavo brolis Abelis? Jis atsakė: Nežinau; ar aš savo brolio sargas?*»

Kaip jis pasakė nuo jo besislapstančiam Adomui: „*Kur tu?*“, Dievas tarė Kainui: „*Kur yra tavo brolis Abelis?*», visada suteikti jam galimybę išpažinti savo kaltę. Tačiau kvailai, nes negali ignoruoti, kad Dievas žino, kad jį nužudė, įžūliai atsako „*nežinau*“, o su neįtikėtina arogancija savo ruožtu užduoda Dievui klausimą: „*Ar aš esu savo brolio globėjas?*»

Pr 4:10: „*Ir Dievas tarė: Ką tu padarei? Tavo brolio kraujo balsas iš žemės šaukiasi manęs*“

Dievas duoda jam savo atsakymą, o tai reiškia: tu nesi jo sargas, nes esi jo žudikas. Dievas gerai žino, ką padarė, ir pateikia jam paveikslėlį: „*Tavo brolio kraujo balsas šaukiasi iš žemės manęs*“. Ši vaizdinga formulė, suteikianti pralietam kraujui balsą, šaukiantį Dievo, bus panaudota Apo.6, siekiant „5-ajame antspaude“ ^{sužadinti} kankinių, nužudytų Romos popiežiaus katalikų religijos persekiojimų, šauksmą: Apo. 6:9-10: „*Kai jis atplėšė penktąjį antspaudą, aš pamačiau po altoriumi sielas tų, kurie buvo nužudyti dėl Dievo žodžio ir dėl jų duoto liudijimo. Jie šaukė garsiu balsu, sakydami: Ar ilgai, šventasis ir tikrasis Mokytojau, delsi teisti ir atkeršyti už mūsų kraują tiems, kurie gyvena žemėje?*“. Taigi neteisingai pralietas kraujas reikalauja kaltiesiems atkeršyti. Šis teisėtas kerštas ateis, bet Dievas tai pasilieka tik sau. Įst.32:35 jis skelbia: „*Mano kerštas ir atpildas, kai jų koja suklumpa! Nes jų pražūties diena arta, ir tai, kas jų laukia, neveluoja*“. Iz.61:2, kartu su „*malonės metais*“, „*keršto diena*“ yra mesijo Jėzaus Kristaus programoje: „... jis atsiuntė mane...paskelbti malonės metų. **YaHWéH ir mūsų Dievo keršto diena**; paguosti visus nuskriaustuosius; ...“. Niekas negalėjo suprasti, kad šių „*malonių metų*“ „*leidinys*“ nuo „*keršto dienos*“ turi būti atskirtas 2000 metų.

Taigi mirusieji gali šaukti tik atmindami Dievą, kurio atmintis yra neribota.

Kaino padarytas nusikaltimas nusipelno teisingos bausmės.

Pr 4:11: „*Dabar būsi prakeiktas žemės, kuri atvėrė burną, kad gautų tavo brolio kraują iš tavo rankos.*»

Kainas bus prakeiktas nuo žemės ir nebus nužudytas. Norėdami pateisinti šį dievišką atleidimą, turime pripažinti, kad šis pirmasis nusikaltimas neturėjo precedento. Kainas nežinojo, ką reiškia žudyti, ir pyktis, kuris apakino visus samprotavimus, privedė jį prie mirtino žiaurumo. Dabar, kai jo brolis mirė, žmonija nebegalės sakyti, kad nežinojo, kas yra mirtis. Tada įsigalios Dievo nustatytas įstatymas Exo.21:12: „*Kas mirtinai sumuš žmogų, bus nubaustas mirtimi*“.

Šioje eilutėje taip pat pateikiamas toks posakis: „*Žemė, kuri atvėrė burną, kad iš tavo rankos priimtų tavo brolio kraują*“. Dievas įkūnija žemę, suteikdamas jai burną, kuri sugeria ant jos pralietą kraują. Tada ši burna kalba jai ir primena

apie mirtiną poelgį, kuris ją suteršė. Šis paveikslas bus paimtas Deu.26:10: „**Žemė atvėrė savo burną ir prarijo juos kartu su Korachu, kai susirinkusieji mirė, o ugnis prarijo du šimtus penkiasdešimt vyrų: jie tarnavo įspėjamiems žmonėms.**“. Tada tai bus Apr.12:16: „**Ir žemė padėjo moteriai, ir žemė atvėrė savo burną ir prarijo upę, kurią slibinas buvo išmetęs iš savo burnos**“. „Upė“ simbolizuoja Prancūzijos katalikų monarchines lygas, kurių specialiai sukurtas karinis „drakonų“ korpusas persekiojo ištikimus protestantus ir vijosi juos į šalies kalnus. Ši eilutė turi dvigubą reikšmę: protestantų ginkluotas pasipriešinimas, tada kruvina Prancūzijos revoliucija. Abiem atvejais posakis „**žemė atvėrė burną**“ vaizduoja jį kaip sveikinantį daugybės žmonių kraują.

Pr 4:12: „*Kai dirbi žemę, ji tau nebeduos savo turtų. Tu būsi klajoklis ir klajoklis žemėje.*»

Kaino bausmė apsiriboja žeme, kurią jis pirmasis suteršė, praliedamas ant jos žmogaus kraują; žmogaus, kuris iš pradžių buvo sukurtas pagal Dievo paveikslą. Nuo nuodėmės ji išlaiko savo savybes iš Dievo, bet nebeturi tobulo tyrumo. Žmogaus veikla daugiausia buvo maisto gamyba dirbant žemę. Todėl Kainas turės ieškoti kitų maitinimosi būdų.

Pr 4:13: „*Kainas tarė Jahvei: Mano bausmė per didelė, kad ją pakelti.*

Tai reiškia: tokiomis sąlygomis geriau nusižudyti.

Pr.4:14: „*Štai tu šiandien išvarei mane iš šios žemės; Aš būsiu paslėptas nuo tavo veido, būsiu klajūnas ir klajūnas žemėje, ir kas mane suras, nužudys mane*“.

Čia jis dabar labai kalbus ir savo situaciją apibendrina kaip mirties nuosprendį.

Pr 4:15: „*Jehova jam tarė: Jei kas nužudytų Kainą, Kainui būtų atkeršyta septynis kartus. Ir Viešpats padėjo Kainui ženklą, kad kas jį surastų, jo nenužudytų*“.

Pasiryžęs pasigailėti Kaino gyvybės dėl jau matytų priežasčių, Dievas jam pasakė, kad už jo mirtį bus sumokėta, „*atkeršyta*“, „*septynis kartus*“. Tada jis pamini „*ženklą*“, kuris jį apsaugos. Šiuo mastu Dievas pranašauja simbolinę skaičiaus „septyni“, žyminčio šabą, reikšmę ir poilsio pašventinimą, kuris, pranašautas savaičių pabaigoje, visiškai išsipildys septintajame jo gelbėjimo projekto tūkstantmetyje. Šabas bus priklausymo Dievui kūrėjui ženklas Ezek.20:14-20. O Ezek.9 „*ženklas*“ dedamas tiems, kurie priklauso Dievui, kad jie nebūtų nužudyti dieviškosios bausmės valandą. Galiausiai, siekiant patvirtinti šį saugomo **atskyrimo** principą, Apr.7 „*ženklas*“, „*gyvojo Dievo antspaudas*“ reiškia „*užantspauduoti kaktą*“ Dievo tarnams, ir šis „*antspaudas ir ženklas*“ yra jo septintosios dienos šabas.

Pr 4:16: „*Tada Kainas pasitraukė nuo VIEŠPATIES veido ir apsigyveno Nodo žemėje, į rytus nuo Edeno.*

Jau buvo į rytus nuo Edeno, kai Adomas ir Ieva buvo išvaryti iš Dievo sodo. Ši žemė čia gavo pavadinimą Nod, kuris reiškia: kančia. Taigi Kaino gyvenimas bus pažymėtas psichinėmis ir fizinėmis kančiomis, nes atstumtas toli nuo Dievo veido palieka pėdsakus net ir kietoje Kaino širdyje, kuris, bijodamas jo 13 eilutėje, pasakė: „*Aš būsiu paslėptas toli nuo tavo akivaizdos*“. *veidas*“.

Pr 4:17: „ *Kainas pažinojo savo žmoną; ji pastojo ir pagimdė Enochą. Tada jis pastatė miestą ir pavadino jį savo sūnaus Enocho vardu .*

Kainas taps miesto, kuriam jis davė savo pirmojo sūnaus vardą, gyventojų patriarchu: Henochas, o tai reiškia: inicijuoti , pamokyti, mankštintis ir pradėti naudotis daiktu. Šis pavadinimas apibendrina viską, ką reiškia šie veiksmazodžiai, ir jis tinkamas, nes Kainas ir jo palikuonys įkuria visuomenės be Dievo tipą, kuris tęsis iki pasaulio pabaigos.

Pr 4:18: „ *Enochui gimė Iradas, Iradui Mehudžaeliui, Mehudžaeliui Metuschaeliui, o Metušaeliui Lamechas .* »

Ši trumpa genealogija sąmoningai sustoja ties veikėju, vardu Lamechas, kurio tikslė reikšmė lieka nežinoma, tačiau žodis iš šios šaknies yra susijęs su tokiais nurodymais kaip vardas Enochas, taip pat su galios samprata.

Pr 4:19: „ *Lamechas vedė dvi žmonas: vienos vardas buvo Adas, o kitos – Zila .* »

Šiame Lameche randame pirmąjį išsiskyrimo su Dievu ženklą, pagal kurį „ *vyras paliks tėvą ir motiną, kad glaustųsi prie žmonos, ir jiedu taps vienu kūnu* “ (žr. Pr 2, 24). Bet Lameche vyras prisiriša prie dviejų moterų ir trys taps vienu kūnu. Akivaizdu, kad atsiskyrimas nuo Dievo yra visiškas.

Pr 4:20: „ *Adas pagimdė Jabalą: jis buvo tėvas tų, kurie gyvena palapinėse ir prie kaimenių* “.

Džabalas yra klajoklių piemenų patriarchas, kaip ir šiandien yra tam tikros arabų tautos.

Pr.4:21: „ *Jo brolio vardas buvo Jubalis: jis buvo visų, grojančių arfa ir dūdininku, tėvas .* »

Jubalis buvo visų muzikantų, užimančių svarbią vietą civilizacijose be Dievo, patriarchas, net ir šiandien, kur kultūra, žinios ir menininkas yra mūsų šiuolaikinės visuomenės pagrindas.

Pr 4:22: „ *Zilla savo ruožtu pagimdė Tubalą Kainą, kuris kaldė visus varinius ir geležinius instrumentus. Tubal Kaino sesuo buvo Naama .* »

Ši eilutė prieštarauja oficialiems istorikų mokymams, kurie mano, kad bronzos amžius buvo prieš geležies amžių. Tiesą sakant, pasak Dievo, pirmieji žmonės mokėjo kalti geležį ir galbūt nuo paties Adomo, nes tekste apie Tubalą Kainą nepasakoma, kad jis buvo geležies kalėjų tėvas. Tačiau šios atskleistos detalės mums pateikiamos tam, kad suprastume, jog civilizacija egzistavo nuo pat pirmųjų žmonių. Jų bedieviškos kultūros buvo ne mažiau rafinuotos nei mūsų šiandienos.

Pr 4:23: “ *Lamechas tarė savo žmonoms: Ada ir Cilla, klausykite mano balso! Lamecho moterys, klausykite mano žodžio! Aš nužudžiau vyrą dėl savo žaizdos, o jaunuolį – dėl mėlynės.* »

Lamechas giriasi savo dviem žmonoms, kad nužudė žmogų, kuris jį įskaudino Dievo nuosprendžiu. Tačiau su arogancija ir pašaipą jis priduria, kad jis taip pat nužudė jaunuolį, o tai pablogina jo bylą Dievo nuomone ir daro jį tikru „žudiku“ ir pakartotiniu nusikaltėliu.

Pr 4:24: „ *Kainui bus atkeršyta septynis kartus, o Lamechui – septyniasdešimt septynis kartus.* »

Tada jis šaiposi iš atlaidumo, kurį Dievas parodė Kainui. Kadangi nužudžius žmogų už Kaino mirtį turėjo būti atkeršyta „septynis kartus“, tai nužudžius vyrą ir jaunuolį, Lamechas bus Dievo atkeršytas „septyniasdešimt septynis kartus“. Neįsivaizduojame tokių bjaurių pastabų. Ir Dievas norėjo atskleisti žmonijai, kad jos pirmieji antrosios kartos atstovai – Kaino iki septintosios – Lamecho – buvo pasiekę aukščiausią bedievystės lygį. Ir tai yra jo atsiskyrimo nuo jo pasekmių demonstravimas.

Pr 4:25: „ *Adomas vis dar pažinojo savo žmoną; ir ji pagimdė sūnų ir pavadino jį Setu, nes, anot jos, Dievas davė man kitą palikuonį vietoje Abelio, kurį Kainas nužudė* .

Vardas Setas, hebrajų kalba tariamas „cheth“, reiškia žmogaus kūno pamatą. Kai kurie tai verčia kaip „ekvivalentas arba restitucija“, bet aš negalėjau rasti šio teiginio pateisinimo hebrajų kalba. Todėl aš pasilieku „kūno pamatą“, nes Setas taps šakniu arba pagrindiniu pagrindu tos ištikimos giminės, kurią Pradžios 6 pateiks posakiu „ *Dievo sūnūs* “, palikdamas „moterims“ maištingas giminės palikuonis. Kainas, kuris juos apgaudinėja, priešindamasis „ *žmonių dukterų* “ pavadinimu .

Sete Dievas sėja ir augina naują „ *sėklą* “, kurioje septintasis palikuonis, kitas Henochas, kaip pavyzdys pateiktas Pr 5:21–24. Jis turėjo privilegiją gyvam patekti į dangų, nepatyręs mirties, po to. 365 metai žemiškojo gyvenimo gyveno ištikimai Dievui kūrėjui. Šis Henochas gerai nešiojo savo vardą, nes jo „išsilavinimas“ buvo skirtas Dievo šlovei, kitaip nei jo bendravardis, Lamecho sūnus, sūnus iš Kaino giminės. Ir abu, maištininkas Lamechas ir teisusis Enochas, buvo „septintieji“ jų giminės palikuonys.

Pr 4:26: „ *Setas taip pat turėjo sūnų ir pavadino jį Enošu. Tada žmonės pradėjo vadinti YaHWéH* . »

Enosch reiškia: žmogus, mirtingasis, piktasis. Šis vardas yra susijęs su momentu, kai žmonės pradėjo šauktis YaHWéH vardo. Sujungdamas šiuos du dalykus Dievas nori mums pasakyti, kad ištikimosios giminės žmogus suvokė savo prigimties nedorybę, kuri, be to, yra mirtinga. Ir šis suvokimas paskatino jį ieškoti savo Kūrėjo, kad jį pagerbtų ir ištikimai garbintų, kuris jam patiko.

5 Pradžios knyga

Atskyrimas per pašventinimą

Šiame 5 skyriuje Dievas subūrė giminę, kuri liko Jam ištikima. Pateikiu jums išsamų tik pirmųjų eilučių tyrimą, kuris leidžia suprasti šio sąrašo, apimančio laiką tarp Adomo ir garsiojo Nojaus, priežastį.

Pr.5:1: „ *Tai Adomo palikuonių knyga. Kai Dievas sukūrė žmogų, jis padarė jį panašų į Dievą* “.

Ši eilutė nustato nurodytų vyrų vardų sąrašo standartą. Viskas remiasi šiuo priminiu: „ *Kai Dievas sukūrė žmogų, padarė jį panašų į Dievą* “. Todėl turime

suprasti, kad norint patekti į šį sąrašą žmogus turi būti išsaugojęs savo „**panašumą į Dievą**“. Taigi galime suprasti, kodėl tokie svarbūs vardai kaip Kainas nepatenka į šį sąrašą. Nes tai ne fizinio, o charakterio panašumo klausimas, o 4 skyrius ką tik mums parodė Kaino ir jo palikuonių panašumą.

Pr 5:2: „*Jis sukūrė vyrą ir moterį, palaimino juos ir pavadino vardu vyras, kai buvo sukurti*“.

Čia taip pat priminimas apie Dievo palaiminimą vyrui ir moteriai reiškia, kad vardai, kurie bus minimi, buvo Dievo palaiminti. Primygtinai reikalaujantis, kad Dievas juos sukurtų, pabrėžia svarbą, kurią jis teikia, kad būtų pripažintas kaip kūrėjas Dievas, kuris išskiria, pašventina savo tarnus šabo ženklų, o likusius laikomasi septintą dieną iš visų savo savaitė. Dievo palaiminimas su šabo pašventinimu ir Jo charakterio panašumas yra sąlygos, kurių Dievas reikalauja, kad žmogus liktų vertas vadintis „*žmogumi*“. Be šių vaisių, žmogus, jo nuomone, tampa labiau išsivysčiusiu ir labiau išsilavinusiu „gyvūnu“ nei kitos rūšys.

Pr 5:3: „*Adomas, būdamas šimto trisdešimties metų, pagimdė sūnų, panašus į jo atvaizdą, ir pavadino jį Setu* .

Akivaizdžiai tarp Adomo ir Seto trūksta dviejų vardų: Kaino (kuris nėra iš ištikimos giminės) ir Abelio (miręs be palikuonių). Taip parodomas palaiminto atrankos standartas. Tas pats galioja ir visiems kitiems paminėtiems pavadinimams.

Pr.5:4: „*Adomo dienos po Seto gimimo buvo aštuoni šimtai metų; ir jam gimė sūnūs ir dukterys*“.

Turime suprasti, kad Adomas „*pagimdė sūnų ir dukterų*“, prieš „*Seto*“ gimimą ir po jo, tačiau jie neparodė nei tėvo, nei „Seto“ tikėjimo. Jie prisijungė prie „gyvūnų“, kurie buvo neištikimi ir nepagarbūs gyvajam Dievui. Taigi tarp visų jam gimusiųjų po Abelio mirties „*Setas*“ pirmasis išsiskyrė savo tikėjimu ir ištikimybe Dievui YaHWéH, kuris sukūrė ir suformavo jo žemiškąjį tėvą. Kiti po jo, likę anonimiški, galbūt pasekė jo pavyzdžiu, bet jie lieka anonimiški, nes Dievo pasirinktas sąrašas yra sudarytas remiantis kiekvieno pateikto palikuonio pirmųjų ištikimų vyrų eilėmis. Šis paaiškinimas leidžia suprasti ir taip didelį Adomo amžių, „130 metų“, kai gimė jo sūnus Setas. Ir šis principas galioja kiekvienam išrinktajam, paminėtam ilgame sąraše, kuris baigiasi ties Nojumi, nes trys jo sūnūs: Semas, Chamas ir Jafetas nebus išrinkti, nes nebus jo dvasinio panašumo.

Pr 5:5: „*Visos dienos, kurias gyveno Adomas, buvo devyni šimtai trisdešimt metų; tada jis mirė*“.

Aš einu tiesiai pas septintąjį išrinktąjį, kurio vardas Henochas; Henochas, kurio charakteris yra absoliuti Kaino sūnaus Enocho priešingybė.

Pr 5:21: „*Enochas, būdamas šešiasdešimt penkerių metų, susilaukė Metušalo* .

Pr.5:22: „*Enochas, gimus Metušalai, vaikščiojo su Dievu tris šimtus metų; ir jam gimė sūnūs ir dukterys*“.

Pr 5:23: „*Visos Henocho dienos buvo trys šimtai šešiasdešimt penkeri metai*“ .

Pr.5:24: „ *Enochas vaikščiojo su Dievu; tada jo nebebuvo, nes Dievas jį paėmė* “.

Būtent šiuo konkrečiu posakiu iš Enocho atvejo Dievas mums tai atskleidžia: prieš patvandenį žmonės taip pat buvo paimti į dangų, nepraėję mirties. Iš tiesų, šios eilutės formulė skiriasi nuo visų kitų, kurios baigiasi Adomo gyvenimu žodžiais „ *tada jis mirė* “.

Toliau ateina Metušela, žmogus, kuris gyveno ilgiausiai Žemėje, 969 metus; tada kitas šios linijos Lamechas, palaimintas Dievo.

Gen: 5:28: „ *Lamechas, būdamas šimto aštuoniasdešimt dvejų metų, pagimdė sūnų* “

Pr.5:29: „ *Jis pavadino savo vardą Nojus, sakydamas: „Šis paguos mus nuo mūsų nuovargio ir sunkaus rankų darbo, kilęs iš šios žemės, kurią VIEŠPATS prakeikė* “.

Norėdami suprasti šios eilutės prasmę, turite žinoti, kad vardas Nojus reiškia: poilsis. Lamechas tikrai neįsivaizdavo, kiek jo žodžiai išsipildys, nes „ *prakeiktą žemę* “ *jis matė tik „ mūsų nuovargio ir skausmingo mūsų rankų darbo* “ kampu . Tačiau Nojaus laikais Dievas jį sunaikins dėl žmonių, kuriuos jis nešiojasi, nedorybių, kaip tai leis mums suprasti Pradžios 6 skyrius. Tačiau Lamechas, Nojaus tėvas, buvo išrinktasis, kuriam, kaip ir keletui to meto išrinktųjų, turėjo būti gaila, kad aplinkinių žmonių nedorumas auga.

Pr.5:30: „ *Lamechas, gimus Nojui, gyveno penkis šimtus devyniasdešimt penkerius metus; ir jam gimė sūnūs ir dukterys* “

Pr.5:31: „ *Visos Lamecho dienos buvo septyni šimtai septyniasdešimt septyneri metai; tada jis mirė* »

Pr 5:32: „ *Nojus, penkių šimtų metų, pagimdė Semą, Chamą ir Jafetą* “

6 Pradžios knyga

Atskyrimas nepavyksta

Pr 6:1: „ *Kai žmonės pradėjo daugintis žemės paviršiuje ir jiems gimė dukterys* “ ,

Remiantis anksčiau išmoktomis pamokomis, ši žmonių gausa yra gyvuliška norma, kuri niekina Dievą, todėl turi rimtų priežasčių juos atmesti. Jo žmonos Ievos Adomo viliojimas kartojamas visoje žmonijoje ir tai yra normalu pagal kūną: merginos vilioja vyrus ir iš jų gauna tai, ko trokšta.

Pr 6: 2: „ *Dievo sūnūs pamatė, kad žmonių dukterys gražios, ir vedė žmonas iš visų tų, kuriuos išsirinko* “

Čia viskas tampa sudėtinga. **Atskyrimas** tarp pašventintų ir nereliginų netikinčiųjų ilgainiui išnyksta. Pašventintieji čia logiškai vadinami „ *Dievo sūnumis* “ *patenka į „ žmonių dukterų* “ arba „gyvūnų“ žmonių grupės gundymus . Taigi sąjungos per santuoką tampa Dievo trokštamo ir siekiamo **išsiskyrimo** žlugimo priežastimi . Būtent ši nepamirštama patirtis vėliau paskatino jį uždrausti Izraelio sūnums imti į žmonas svetimas moteris. Potvynis, kuris kils, rodo, kiek šio draudimo reikia paisyti. Kiekviena taisyklė turi išimčių, nes kai kurios moterys

tikrąjį Dievą paėmė su vyru žydu, kaip Rūta. Pavojus kyla ne tai, kad moteris yra užsienietė, o tai, kad ji veda „*Dievo sūnų*“ į pagonišką apostazę, versdama jį priimti tradicinę savo kilmės pagonišką religiją. Be to, draudžiama ir priešingai, nes moteris „Dievo dukra“ kelia sau mirtiną pavojų, ištekėjusi už „žmogaus sūnaus“, „gyvūno“ ir netikros religijos, kuri jai yra dar pavojingesnė. Nes kiekviena „moteris“ ar „mergina“ yra „moteris“ tik savo gyvenimo žemėje metu, o išrinktieji tarp jų gaus kaip vyrai asexualų dangaus kūną, panašų į Dievo angelus. Amžinybė yra unisex ir Jėzaus Kristaus, tobulo dieviškojo modelio, charakterio įvaizdis.

Santuokos problema vis dar egzistuoja. Nes tas, kuris veda ne savo tikėjimą, liudija prieš savo tikėjimą, nesvarbu, ar jis teisingas, ar neteisingas. Be to, šis veiksmas rodo abejingumą religijai, taigi ir pačiam Dievui. Išrinktieji turi mylėti Dievą labiau už viską, kad būtų verti išrinkimo. Tačiau aljansas su užsieniečiu jam yra nemalonus, jį sudarantis išrinktasis pareigūnas tampa nevertas rinkimų, o jo tikėjimas tampa įžūlus, iliuzija, kuri baigsis siaubingu nusivylimu. Belieka padaryti galutinį išskaičiavimą. Jei santuoka vis dar kelia šią problemą, tai yra todėl, kad šiuolaikinė žmonių visuomenė atsidūrė tokioje pat amoralumo būsenoje, kaip ir Nojaus laikais. Todėl ši žinia skirta mūsų paskutiniam laikui, kai melas dominuoja žmonių protuose, kurie tampa visiškai uždari dieviškajai „tiesai“.

Dėl jos svarbos mūsų „pabaigos laikams“, Dievas paskatino mane pagaliau išplėtoti šią žinią, apreikštą šioje Pradžios knygoje. Nes išrinktųjų prieš išteklius patirtį apibendrina laiminga „*pradžia*“ ir tragiška „*pabaiga*“ apostazėje ir bjaurybėje. Tačiau ši patirtis taip pat apibendrina paskutinės jos institucinės formos „Septintos dienos adventistų“, oficialiai ir istoriškai palaimintos 1863 m., o dvasiškai 1873 m., „Filadelfijoje“ bažnyčią, Apr.3:7, jos „*pradžia*“, o Jėzaus Kristaus „*išvėmęs*“ Apr.3:14, „Laodikėjoje“ 1994 m., dėl savo formalistinio *drungnumo* ir dėl sąjungos su stovykla. 1995 m. tapo ekumeniniu priešu. Laikas, kada Dievas patvirtino šią krikščionišką religinę instituciją, yra nustatytas „*pradžia ir pabaiga*“. Bet kaip žydų sandorą tęsė dvylika Jėzaus išrinktųjų apaštalų, taip adventistų darbą tęsiu aš ir visi, kurie priima šį pranašišką liudijimą ir atkuria tikėjimo darbus, kuriuos Dievas iš pradžių palaimino 1843 m. adventizmo pradininkams ir 1844. Aš patikslinu, kad Dievas palaimino jų tikėjimo motyvus, o ne jų pranašiškų aiškinimų standartą, dėl kurio vėliau buvo kilęs klausimas. Šabo praktika, galbūt tapusi formalistinė ir tradicinė, Dievo teismo sietas nebelaimins nieko kito, išskyrus meilę tiesai, kurią pažymėjo jo išrinktieji, „nuo pradžios iki galo“ arba iki tikro šlovingo Kristaus sugrįžimo. paskutinį kartą 2030 m. pavasarį.

Prisistatydamas Apr.1:8 kaip „*alfa ir omega*“, Jėzus Kristus atskleidžia mums raktą suprasti struktūrą ir aspektą, kuriuo jis mums atskleidžia visoje Biblijoje, savo „*teismą*“. parentas „*pradžios*“ ir „*pabaigoje*“, gyvenimo, sąjungos ar bažnyčios padėties stebėjimu. Šis principas pasirodo Dan.5, kur Dievo užrašyti ant sienos žodžiai „*sunumeruoti, sunumeruoti*“, po kurių „*pasverta ir padalinta*“, reiškia karaliaus Belšacaro gyvenimo „*pradžią ir jo „pabaigos*“ laiką. Tokiu būdu Dievas patvirtina, kad jo sprendimas yra pagrįstas

nuolatiniu teisiama subjekto valdymu. Jis buvo stebimas nuo „*pradžios*“ arba „*alfa*“ iki „*pabaigos*“, „*omegos*“.

septynioms bažnyčioms“ skirtų laiškų temoje tas pats principas nustato visų susijusių „*bažnyčių*“ *pradžią ir pabaigą*. Pirmiausia randame apaštališkąją bažnyčią, kurios šlovingoji „*pradžia*“ primenama žinutėje, perduotoje „*Efezui*“ ir kurios „*pabaiga*“ kelia grėsmę, kad Dievo Dvasia bus atitraukta dėl jos uolumo stokos. Laimei, prieš 303 m. „*Smirnoje*“ perduota žinia liudija, kad Kristaus kvietimas atgailauti bus išgirstas Dievo garbei. Tada Romos popiežiaus katalikų bažnyčia prasideda „*Pergame*“, 538 m., ir baigiasi „*Tiatyroje*“, protestantų reformacijos metu, o ypač oficialiai popiežiaus Pijaus 6 mirties metu, kalėjo kalėjime Valensijoje, mano mieste. Prancūzijoje, 1799 m. Tada ateina protestantų tikėjimo atvejis, kurio Dievo pritarimas taip pat yra ribotas laike. Jo „*pradžia*“ minima „*Tiatyroje*“, o „*pabaiga*“ atskleidžiama „*Sarduose*“ 1843 m., nes sekmadienis buvo pavaldėtas iš romėnų religijos. Jėzus negalėjo būti aiškesnis, jo žinia „*tu miręs*“ nesukelia painiavos. Ir trečia, skyriuje „*Filadelfija ir Laodikėja*“, anksčiau matytas institucinio adventizmo atvejis užbaigia pranešimų, skirtų „*septynioms bažnyčioms*“ ir jų simbolizuojamų epochų laikui, temą.

Atskleisdamas mums šiandien, kaip jis vertino jau įvykdytus dalykus, ir nuo „*pradžios*“, kaip Pradžios knyga, Dievas duoda mums raktus suprasti, kaip jis vertina faktus ir mūsų laikų bažnyčias. Taigi „*teismas*“, kuris iškyla iš mūsų tyrimo, turi savo dieviškumo Dvasios „*antspaudą*“.

Pr.6:3: „*Tada VIEŠPATS tarė: Mano dvasia nepasiliks žmoguje amžinai, nes žmogus yra kūnas, ir jo gyvenimo trukmė bus šimtas dvidešimt metų .*»

Likus mažiau nei 10 metų iki Kristaus sugrįžimo, ši žinia šiandien įgauna stulbinamą aktualumą. Dievo duota gyvybės dvasia „*neišliks žmoguje amžinai, nes žmogus yra kūnas, ir jo dienos bus šimtas dvidešimt devyneri metai*“. Tiesą sakant, tai nebuvo ta prasmė, kurią Dievas suteikė savo žodžiams. Suprask mane ir suprask Jį: Dievas neatsisako savo šešių tūkstančių metų projekto pašaukti ir atrinkti išrinktuosius. Jo problema slypi didžiulėje gyvenimo trukmėje, kurią jis skyrė priešpiliams nuo Adomo, kuris mirė sulaukęs 930 metų, o po jo kitas Metušelis gyvens 969 metus. Jei tai yra 930 ištikimybės metų, tai yra pakenčiama ir netgi patinka Dievui, bet jei tai arogantiškas ir pasibjaurėtinas Lamechas, Dievas apskaičiavo, kad išverti jį vidutiniškai 120 metų bus daugiau nei pakankamai. Tokį aiškinimą patvirtina istorija, nes nuo potvynio pabaigos mūsų laikais žmonių gyvenimo trukmė sutrumpėjo iki vidutiniškai 80 metų.

Pr 6:4: „*Tomis dienomis žemėje buvo milžinai, taip pat po to, kai Dievo sūnūs atėjo pas žmonių dukteris ir pagimdė joms vaikų: tai yra didvyriai, kurie buvo žinomi senovėje .*

Turėjau pridėti tikslumą „*ir taip pat*“ iš hebrajiško teksto, nes pasikeičia pranešimo prasmė. Dievas mums atskleidžia, kad pirmasis jo kūrinys prieš patvandenį buvo milžiniško lygio – pats Adomas turėjo būti maždaug 4 ar 5 metrų ūgio. Keičiamas ir mažinamas žemės paviršiaus valdymas. Vienintelis šių „*milžinų*“ žingsnis buvo vertas penkių mūsų, ir jis turėjo gauti penkis kartus daugiau maisto iš žemės nei šiandieninis žmogus. Todėl pradinė žemė buvo greitai apgyvendinta ir apgyvendinta visame jos paviršiuje. Tikslumas „*ir taip pat*

„ *mus moko, kad šio „ milžinų “ etalono nepakeitė pašventintųjų ir atstumtųjų, „ Dievo sūnų “ ir „ žmonių dukterų “ sąjungos. Taigi Nojus buvo 4–5 metrų milžinas, taip pat jo vaikai ir jų žmonos. Mozės laikais Kanaano žemėje vis dar buvo rasta šių priešpilio etalonų, ir būtent šie milžinai, „anakimai“, gąsdino į kraštą atsiūstus hebrajų šnipus.*

Pr 6:5: „ *Viešpats matė, kad žmonių nedorybė žemėje buvo didelė ir kad visos jų širdys kasdien galvojo tik apie blogį “.*

Toks pastebėjimas leidžia suprasti jo sprendimą. Primenu, kad jis sukūrė žemę ir žmogų, kad atskleistų šį nedorumą, slypintį jo dangiškųjų ir žemiškųjų būtybių mintyse. Todėl buvo gautas norimas demonstravimas, nes „ *visos jų širdies mintys kiekvieną dieną buvo nukreiptos tik į blogį “.*

Pradžios 6:6: „ *Viešpats atgailavo, kad sukūrė žmogų žemėje, ir jis nuliūdo savo širdyje “.*

Iš anksto žinoti, kas nutiks, yra viena, bet patirti tai išsipildžius – kas kita. Ir susidūrus su dominuojančio blogio realybe, Dievo mintyse akimirksniu gali kilti mintis apie atgailą, o tiksliau apie apgailėstą, tokia didelė yra jo kančia šios moralinės nelaimės akivaizdoje.

Pr.6:7: „ *Ir Viešpats tarė: Aš sunaikinsiu nuo žemės paviršiaus žmones, kuriuos sukūriau, nuo žmonių iki gyvulių, nuo roplių ir nuo padangių paukščių; nes gailiuosi juos padaręs “.*

Prieš pat potvynį Dievas pastebi šėtono ir jo demonų triumfą žemėje ir jos gyventojuose. Jam išbandymas buvo bausis, bet jis gavo demonstraciją, kurią norėjo gauti. Belieka sunaikinti šią pirmąją gyvybės formą, kurioje vyrai gyvena per ilgai ir yra per daug galingi milžiniškais dydžiais. Žmonėms artimi sausumos gyvūnai, tokie kaip gyvuliai, ropliai ir oro paukščiai, turės amžiams išnykti kartu su jais.

Pr 6:8: „ *Bet Nojus rado malonę YaHWéH akyse .*

Ir, pasak Ezė.14, jis vienintelis rado malonę prieš Dievą, jo vaikai ir jų žmonos nebuvo verti būti išgelbėti.

Pr.6:9: „ *Tai Nojaus palikuonys. Nojus savo laiku buvo teisingas ir doras žmogus; Nojus vaikščiojo su Dievu “.*

Dievas Nojų vertina „ *teisingai ir dorai “*. Ir kaip teisingas Henochas prieš jį, Dievas priskiria jam „ *vaikščiojimą “* su juo.

Pr 6:10: „ *Nojui gimė trys sūnūs: Semas, Chamas ir Jafetas “.*

500 metų amžiaus pagal Pr 5:22 „ *Nojus pagimdė tris sūnus: Semą, Chamą ir Jafetą “*. Šie sūnūs užaugs, taps vyrais ir imsis žmonių. Todėl Nojui padės ir padės jo sūnūs, kai jis turės statyti laivą. Nuo jų gimimo iki potvynio praeis 100 metų. Tai įrodo, kad 3 eilutės „120 metų“ nesusiję su laiku, skirtu užbaigti statybą.

Pr 6:11: „ *Žemė buvo sugedusi Dievo akivaizdoje, žemė buvo pilna smurto “.*

Korupcija nebūtinai yra smurtinė, bet kai smurtas ją pažymi ir apibūdina, mylinčio Dievo kančia tampa intensyvi ir nepakeliama. Šis smurtas, pasiekęs aukščiausią tašką, yra tokio tipo, kuriuo Lamechas gyrėsi Pradžios 4:23: „ *Aš nužudžiau vyrą dėl savo žaizdos ir jaunuolį dėl sumušimo “.*

Pr.6:12: „ *Ir Dievas pažvelgė į žemę ir štai ji buvo sugedusi; nes visas kūnas sugadino savo kelią žemėje* “.

Mažiau nei po 10 metų Dievas vėl pažvelgs į žemę ir suras ją tokios pat būklės, kokia buvo potvynio metu, „ *visi kūnas bus sugadinęs savo kelią* “. Bet jūs turite suprasti, ką Dievas turi omenyje kalbėdamas apie korupciją. Nes jei šio žodžio nuoroda yra žmogiška, atsakymų yra tiek pat, kiek ir nuomonių šia tema. Su Dievu Kūrėju atsakymas yra paprastas ir tikslus. Korupcija jis vadina visus iškrypimus, kuriuos vyras ir moteris įvedė į jo nusistovėjusią tvarką ir taisykles: korupcijoje vyras nebepriima savo kaip vyro, o moteris – kaip moters vaidmens. Pavyzdys yra Lamecho, bigamisto, Kaino palikuonio, atvejis, nes dieviškoji norma jam sako: „ *vyras paliks tėvą ir motiną, kad glaustųsi prie žmonos* “. Jų kūno struktūros išvaizda atskleidžia vyrų ir moterų vaidmenis. Tačiau norint geriau suprasti vaidmenį to, kas teikiama kaip „ *pagalba* “ Adomui, atsakymą pateikia simbolinis Kristaus bažnyčios paveikslas. Kokią „ *pagalbą* “ Bažnyčia gali suteikti Kristui? Jo vaidmuo – didinti išrinktųjų išgelbėtų skaičių ir sutikti už jų kentėti. Taip yra ir Adomui padovanotai moteriai. Neturėdama Adomo raumenų jėgos, jos vaidmuo yra pagimdyti ir auginti vaikus, kol jie savo ruožtu susiras šeimą ir taip žemė bus apgyvendinta pagal Dievo įsakytą tvarką Pr 1:28: „ *Ir Dievas juos palaimino. Dievas jiems tarė: ' Būkite vaisingi, dauginkitės, pripildykite žemę ir valdykite ją ! ir viešpataukite jūros žuvims, padangių paukščiams ir visoms gyvoms būtybėms, kurios juda žemėje* “. Šiuolaikinis gyvenimas savo iškrypimu atsuko šiai normai nugarą. Koncentruotas gyvenimas mieste ir pramoninis užimtumas kartu sukūrė nuolat didėjančią pinigų poreikį. Dėl to moterys atsisakė motinos vaidmens ir pradėjo dirbti gamyklose ar parduotuvėse. Prastai auklėjami, vaikai tapo kaprizingi ir reiklūs, o 2021 m. duoda smurto vaisius. Jie visiškai atitinka Pauliaus Timotiejui pateiktą aprašymą 2 Tim.3:1–9. Raginu skirti laiko perskaityti , su visu dėmesiu, kurio jie nusipelnė, du laiškus, kuriuos jis adresuoja Timotiejui, kad šiuose laiškuose rastų Dievo nustatytus standartus nuo pat pradžių, žinodamas, kad jis nesikeičia. ir nepasikeis iki šlovės sugrįžimo 2030 m. pavasarį.

Pr 6:13: “ *Tada Dievas tarė Nojui: Aš nusprendžiu viso kūno pabaigą; nes jie pripildė žemę smurto; štai aš sunaikinsiu juos kartu su žeme* “.

Negrižtamai įsitvirtinus blogiui, žemės gyventojų sunaikinimas tebėra vienintelis dalykas, kurį Dievas gali padaryti. Dievas savo vieninteliam žemiškajam draugui praneša apie savo baisų projektą, nes jo sprendimas buvo priimtas ir galutinai nuspręstas. Turime atkreipti dėmesį į ypatingą likimą, kurį Dievas skiria Henochui, vieninteliam, kuris įeina į amžinybę nepergyvendamas mirties, ir Nojui, vieninteliam žmogui, vertam išgyventi naikinantį potvynį. Nes jo žodžiais Dievas sako „ *jie turi ...*“ ir „ *Aš juos sunaikinsiu* “. Kadangi jis liko ištikimas, Nojus nebuvo paveiktas Dievo sprendimo.

Pr 6:14: „ *Padaryk sau skrynią iš spygliuočių medienos; jūs sutvarkysite šią arką į lasteles, o viduje ir išorėje apdengsite ją pikiu* .

Nojus turi išgyventi, o ne jis vienas, nes Dievas nori, kad jo kūrinio gyvenimas tęstųsi iki 6000 jo projekto atrankos metų pabaigos. Norint išsaugoti pasirinktą gyvybę vandens potvynio metu, teks pastatyti plūduriuojančią arką. Dievas duoda nurodymus Nojui. Jame bus panaudota vandeniui atspari

spygliuočių mediena, o arka vandeniui atspari bus padengta pikio danga, paimta iš pušies ar eglės. Jis sukurs ląsteles taip, kad kiekviena rūšis gyventų atskirai, kad išvengtų stresinių konfrontacijų laive esantiems gyvūnams. Buvimas arkoje truks ištisus metus, bet darbui vadovauja Dievas, kuriam nėra nieko neįmanomo.

Pr 6:15: „ *Taip padarysi: arka bus trijų šimtų uolekčių ilgio, penkiasdešimties uolekčių pločio ir trisdešimties uolekčių aukščio* “.

Jei „ *uolektis* “ būtų milžino, ji galėtų būti penkis kartus didesnė už hebrajų, kuri buvo maždaug 55 cm. Dievas atskleidė šiuos matmenis standartu, kuri žinojo hebrajai ir Mozė, kurie gavo šį pasakojimą iš Dievo. Todėl pastatyta arka buvo 165 m ilgio, 27,5 m pločio ir 16,5 m aukščio. Todėl stačiakampės dėžutės formos arka buvo įspūdingo dydžio, tačiau ją pastatė vyrai, kurių dydis buvo susijęs su ja. Nes mes randame tris maždaug penkių metrų aukštus, skirtus vyrams, kurių ūgis buvo nuo 4 iki 5 m.

Pr 6:16: „ *Padaryk skrynias langą , kurio viršuje sumažinsi iki uolekties ; arkos šone įtaisysi duris ; ir jūs pastatysite žemesnę istoriją, antrą ir trečią .* »

Remiantis šiuo aprašymu, vienintelės arkos „ *durys* “ buvo padėtos pirmo aukšto lygyje „ *arkos šone* “. Arka buvo visiškai uždaryta, o žemiau trečiojo lygio stogo vienas 55 cm aukščio ir pločio langas turėjo būti uždarytas iki potvynio pabaigos, pagal Pr 8:6. Arkos gyventojai visą potvynį gyveno tamsoje ir dirbtinėje aliejinių lempų šviesoje.

Pr.6:17: „ *Ir aš užvesiu ant žemės vandens potvynį, kad sunaikinčiau visą kūną, turintį gyvybės alsavimą po dangumi; viskas žemėje pražus* “.

Su šiuo sunaikinimu Dievas nori palikti įspėjamąją žinią žmonėms, kurie po potvynio vėl apgyvendins žemę iki Jėzaus Kristaus šlovės sugrįžimo, pasibaigus 6000 dieviškojo projekto metų. Visas gyvenimas išnyks su savo priešvandenine norma. Nes po potvynio Dievas pamažu sumažins gyvų būtybių – žmonių ir gyvūnų – dydį iki Afrikos pigmėjų dydžio.

Pr.6:18: „ *Bet aš sudarysiu su tavimi sandorą; įeisite į skrynias, jūs ir jūsų sūnūs, jūsų žmona ir jūsų sūnų žmonos su jumis .* »

Iš šių ateinančio potvynio išgyvenusių yra aštuoni, tačiau septyni iš jų ypatingai naudojami ypatinga ir individualia Nojaus palaima. Įrodymas pateikiamas Eze.14:19-20, kur Dievas sako: „ *Arba aš siųsiu marą į šią žemę ir išliesiu prieš ją savo įtūžį mirtimi, kad išnaikinčiau iš jos žmones ir žvėris, o tarp jų būtų Nojus . , Danielius ir Jobas, aš gyvenu! – sako Viešpats Jehova, jie nenorėjo išgelbėti sūnų ar dukterų, bet savo teisumu išgelbės savo sielas* “. Jie bus naudingi atkuriant žemę, bet nebūdami Nojaus dvasinio lygio, jie į naują pasaulį atneša savo netobulumą, kuris netruks duoti blogų vaisių.

Pr 6:19: „ *Iš visų gyvų būtybių, iš visų kūnų, įnešk į skrynias po du visų rūšių gyvūnus, kad jie liktų gyvi su savimi: bus vienas patinas ir viena patelė* “.

Viena pora kiekvienai rūšiai „ *visko, kas gyva* “ yra tik norma, reikalinga dauginimuisi, tai bus vieninteliai išgyvenusieji tarp sausumos gyvūnų genties.

Pr 6:20: „ *Iš paukščių pagal rūšį, iš galvijų pagal rūšį ir iš visų žemės vijoklių pagal rūšį pas jus ateis po du iš visų rūšių, kad galėtumėte išsaugoti jų gyvenimą* “.

Šioje eilutėje, savo sąraše, Dievas nemini laukinių gyvūnų, bet jie bus paminėti kaip paimti į skrynias Pr 7:14.

Pr 6:21: „*Imk iš viso suvalgyto maisto ir pasidėk su savimi, kad tai būtų maistas tau ir jiems*“.

Maistu, kurio reikėjo aštuoniems žmonėms per metus išmaitinti, ir visi į laivą paimti gyvūnai turėjo užimti didelę vietą arkoje.

Pr 6:22: „*Taip padarė Nojus: įvykdė viską, ką Dievas jam buvo įsakęs*“.

Ištikimas ir Dievo palaikomas Nojus ir jo sūnūs atliko Dievo jam duotą užduotį. Ir čia turime prisiminti, kad žemė yra vienas žemynas, drėkinamas tik upėmis ir upėmis. Ararato kalno vietovėje, kur gyvena Nojus ir jo sūnūs, yra tik lyguma ir nėra jūros, todėl jo amžininkai mato, kaip Nojus stato plūduriuojančią konstrukciją be sandarumo žemyno viduryje ir įžeidimai, kuriais jie turėjo apipilti nedidelę Dievo palaimintą grupę. Tačiau pašaipiai greitai nustos tyčiotis iš išrinktojo ir bus paskęsti potvynio vandenyse, kuriuo nenorėjo tikėti.

7 Pradžios knyga

Galutinis potvynio atskyrimas

Pr.7:1: „*Viešpats tarė Nojui: Įeik į laivą tu ir visi tavo namiškiai; nes aš mačiau tave prieš save tarp šios kartos .*»

Ateina tiesos akimirka ir įvyksta galutinis kūrinijos **atskyrimas** . „*Įeinant į arką*“, Nojaus ir jo šeimos gyvybės bus išgelbėtos. Yra ryšys tarp žodžio „*arka*“ ir „*teisumo*“, kurį Dievas priskiria Nojui. Ši nuoroda eina per būsimą „*liudijimo skrynį*“, kuri bus šventa skrynja, kurioje yra Dievo „*teisingumas*“, išreikštas dviejų lentelių pavidalu, ant kurių pirštas išgraviruos „*dešimt įsakymų*“. Šiame palyginime Nojus ir jo bendražygiai yra lygūs tiek, kiek jie visi gauna naudą iš išgelbėjimo įžengę į laivą, net jei Nojus vienintelis vertas būti tapatinamas su šiuo dieviškuoju įstatymu, kaip rodo dieviškasis tikslumas: „*Aš mačiau tu teisus*.“ Taigi Nojus visiškai atitiko dieviškąjį įstatymą, kurio principų jau mokė savo tarnams prieš pateklį.

Pr.7:2: „*Pasiimk septynias poras visų švarių gyvulių, patiną ir patelę; pora gyvūnų, kurie nėra grynai, patinas ir jo patelė;*»

Mes atsidūrėme priešvandeniniame kontekste ir Dievas išskiria skirtumą tarp gyvūno, klasifikuojamo kaip „*tyras ar nešvarus*“. Todėl šis standartas yra toks pat senas, kaip ir žemės kūrinija, o Kunigų 11 skyriuje Dievas tik prisiminė tuos standartus, kuriuos nustatė nuo pat pradžių. Todėl Dievas, kaip ir „*šabas*“, turi rimtų priežasčių mūsų dienomis reikalauti iš savo išrinktųjų pagarbos tiems dalykams, kurie šlovina jo nustatytą tvarką žmonėms. Pasirinkdamas „*septynias tyras poras*“ vienam „*nešvariam*“, Dievas rodo, kad pirmenybę teikia tyrumui, kurį pažymi savo „antspaudu“, skaičiumi „7“, nurodant jo žemiškojo projekto laiko pašventinimą.

Pr 7:3: „*Septynios poros padangių paukščių, patinų ir patelių, kad jų rasė išliktų gyva visos žemės paviršiuje*“.

Dėl savo angeliškojo dangiškojo gyvenimo įvaizdžio „*septynios poros*“ „*padangių paukščių*“ taip pat yra išgelbėtos.

Gen.7:4: „ Dar septynias dienas siųsiu ant žemės lietaus keturiasdešimt dienų ir keturiasdešimt naktų ir sunaikinsiu nuo žemės paviršiaus visus kūrinius, kuriuos sukūriau “.

Skaičius „ septyni “ (7) vis dar minimas, nurodantis „ septynias dienas “, **skiriančias** gyvūnų ir žmonių įėjimo į laivą momentą nuo pirmųjų vandens kritimų. Dievas sukels nenutrūkstamą liūtį „ 40 dienų ir 40 naktų “. Šis skaičius „40“ yra testo skaičius. Tai bus „ 40 dienų “ nuo hebrajų šnipų siuntimo į Kanaano žemę ir „ 40 metų “ gyvenimo ir mirties dykumoje dėl to, kad jie atsisakė patekti į milžinų apgyvendintą žemę. Ir pradėjęs savo žemiškąją tarnystę, Jėzus po „ 40 dienų ir 40 naktų “ pasninko bus įtrauktas į velnio pagundą. Taip pat bus „ 40 dienų “ tarp Kristaus prisikėlimo ir Šventosios Dvasios išliejimo per Sekmines.

Dieve, šio smarkaus lietaus tikslas yra sunaikinti „ jo sukurtas būtybes “. Taip jis primena, kad jam, kaip Dievui kūrėjui, priklauso visų jo kūrinų gyvybės, kad jas išgelbėtų arba sunaikintų. Jis nori ateities kartoms duoti karčią pamoką, kurios jos neturi pamiršti.

Pr 7:5: „ Nojus įvykdė viską, ką VIEŠPATS buvo jam įsakęs “.

Ištikimas ir paklusnus Nojus nenuvylė Dievo ir įvykdė viską, ką jam įsakė.

Pr 7:6: „ Nojui buvo šeši šimtai metų, kai žemę užplūdo vandens potvynis .

»

Kita informacija apie laiką bus pateikta, tačiau jau šioje eilutėje potvynis nurodomas 600-^{aisiais} Nojaus gyvenimo metais. Nuo pirmojo sūnaus gimimo, kai jam sukako 500^{metų}, praėjo 100 metų.

Pr 7:7: „ Ir Nojus su savo sūnumis, žmona ir sūnų žmonomis įėjo į arką, kad išsigelbėtų nuo potvynio .

Tik aštuoni žmonės išsigelbės nuo potvynio.

Pr 7:8: „ Tarp švarių žvėrių ir netyrų žvėrių, paukščių ir visko, kas juda žemėje “ ,

Dievas teigia. Įeikite į arką, kad būtų išgelbėta pora „ visko, kas juda žemėje “. Bet kuri iš „ žemės “, prieš vandens ar po vandens? Esamasis veiksmažodžio „ juda “ laikas rodo Mozės laikų žemę, į kurią Dievas kreipiasi savo pasakojime. Šis subtilumas galėtų pateisinti tam tikrų siaubingų rūšių, nepageidaujamų atkurtoje žemėje, atsisakymą ir visišką sunaikinimą, jei jos egzistavo prieš potvynį.

Pr 7:9: „ Jis įėjo į arką su Nojumi, po du, patinas ir patelė, kaip Dievas buvo įsakęs Nojui “

Šis principas taikomas gyvūnams, taip pat trims žmonių poroms, kurias sudaro jo trys sūnūs ir jų žmonos, ir jo paties, kuri yra susijusi su juo ir jo žmona. Dievo pasirinkimas pasirinkti tik poras atskleidžia mums vaidmenį, kurį Dievas joms duos: daugintis ir daugintis.

Pr 7:10: „ Po septynių dienų potvynio vandenys buvo žemėje “.

Remiantis šiuo patikslinimu, į laivą buvo įleista 600-ųjų Nojaus gyvenimo metų antrojo mėnesio dešimtą dieną, t.y., likus 7 dienoms iki 17 d. nurodyta toliau esančioje 11 eilutėje. Būtent šią dešimtą dieną Dievas pats uždarė skrynios „ duris “ visiems jos gyventojams, kaip nurodyta šio 7 skyriaus 16 eilutėje.

Pr.7:11: „ Šeši šimtaisiais Nojaus gyvenimo metais, antrojo mėnesio **septynioliką** mėnesio dieną, tą dieną išsiveržė visos didžiosios gelmės versmės ir buvo išlieti dangaus užtvankos. atidaryta »

Dievas pasirinko ⁶⁰⁰⁻ ujų Nojaus metų „ antrojo mėnesio **septynioliką dieną**“, kad „ atvertų dangaus langus“. Skaičius **17** simbolizuoja **teismą** Biblijos ir jos pranašysčių skaitmeniniame kode.

Skaičiavimas, nustatytas pagal Pr.6 išrinktųjų eiles, potvynį kelia 1656 m., nuo Ievos ir Adomo nuodėmės, tai yra, likus 4345 metams iki 6001 metų pavasario – pasaulio pabaigos, kuri įvyks m. mūsų įprastas kalendorius 2030 m. pavasarį ir 2345 metai prieš Jėzaus Kristaus apmokančią mirtį, kuri įvyko mūsų klaidingo ir klaidinančio žmogaus kalendoriaus balandžio 3 d., 30 d.

Šis paaiškinimas bus atnaujintas Pr.8:2. Šioje eilutėje primindamas „ gelmių šaltinių“ papildomą vaidmenį, Dievas mums atskleidžia, kad potvynį sukėlė ne tik iš dangaus pliaupiantis lietus. Žinant, kad „ dugnė“ reiškia žemę, kurią nuo pat pirmosios sukūrimo dienos visiškai dengia vanduo, jos „ šaltiniai“ rodo, kad vandens lygis pakilo dėl pačios jūros. Šis reiškinys gaunamas keičiant vandenyno dugno lygį, kuris, kylant aukštynei, kelia vandens lygį, kol jis pasiekia lygį, kuris pirmą dieną apėmė visą žemę. Būtent per vandenynų bedugnių grimzdimą 3-ią dieną iš vandens išniro sausa žemė o po atvirkštinio veiksmo sausumą uždengė potvynio vandenys. Lietus, vadinamas „ dangaus užtvankomis“, buvo naudingas tik norint parodyti, kad bausmė atėjo iš dangaus, nuo dangiškojo Dievo. Vėliau šis įvaizdis „ dangaus užraktas“ įgaus priešingą palaiminimų, ateinančių iš to paties dangaus Dievo, vaidmenį.

Pr 7:12: „ Lietus lijo ant žemės keturiasdešimt dienų ir keturiasdešimt naktų“.

Šis reiškinys turėjo nustebinti netikinčius nusidėjėlius. Juolab kad lietaus iki šio potvynio nebuvo. Priešpilvinė žemė buvo drėkinama ir laistoma jos upelių ir upių; lietus nebuvo būtinas, jį pakeitė rytinė rasa. Ir tai paaiškina, kodėl netikintiesiems buvo sunku patikėti Nojaus paskelbtu vandens potvyniu ir žodžiais, ir darbais, nes jis pastatė laivą ant sausos žemės.

Laikas „ 40 dienų ir 40 naktų“ yra skirtas išbandymo laikui. Savo ruožtu kūniškasis Izraelis, ką tik išvykęs iš Egipto, bus išbandytas, nes Mozės, laikomos Dievo, šiuo laikotarpiu, nebus. Rezultatas bus „auksinis veršis“, ištirpdytas sutikus Aaronui, kūniškam Mozės broliui. Tada bus „ 40 dienų ir 40 naktų“ Kanaano žemės tyrinėjimas, dėl kurio žmonės atsisakys į ją patekti dėl joje gyvenančių milžinų. Savo ruožtu Jėzus bus išbandytas „ 40 dienų ir 40 naktų“, tačiau šį kartą, nors ir nusilpęs šio ilgo pasninko, jis atsispirs velniui, kuris jį gundys, ir galiausiai paliks jį nelaimėjęs pergalės. Jėzui tai padarė įmanomą ir teisėtą jo žemiškąją tarnystę.

Pr.7:13: „ Tą pačią dieną į laivą įžengė Nojaus sūnūs Nojus, Semas, Chamas ir Jafetas, kartu su jais Nojaus žmona ir trijų jo sūnų žmonos :

Šioje eilutėje pabrėžiama abiejų lyčių žemiškųjų būtybių atranka. Kiekvieną vyrišką vyrą lydi „ jo padėjėja“, jo moteris, vadinama „ žmona“. Taip kiekviena pora prisistato Kristus ir jo Bažnyčios paveikslu, „jo pagalba“, savo Išrinktuojų, kurių išgelbės. Nes „arkos“ pastogė yra pirmasis išganymo vaizdas, kurių ji atskleis žmonėms.

Pr.7:14: „*jie ir visi žvėrys pagal savo rūšį, visi galvijai pagal savo rūšį, visi šliaužiantys gyvūnai, kurie šliaužia žemėje pagal savo rūšį, kiekvienas paukštis pagal savo rūšį, kiekvienas paukštelis, visi, kurie turi sparnus* .

Pabrėždamas žodį „*rūšis*“, Dievas primena savo prigimties dėsnius, kad mūsų paskutiniaisiais laikais žmonija mėgsta ginčytis, nusižengti ir kvestionuoti gyvūnus ir net žmoniją. Negali būti didesnio rūšies grynumo gynėjo už jį. Ir jis reikalauja iš savo išrinktųjų, kad jie pasidalintų jo dieviškąja nuomone šiuo klausimu, nes jo pirminės kūrybos tobulumas buvo toks grynumas ir absoliutus rūšių **atskyrimas** .

pavaldžią Velniui, Ef. 2:2.

Pr 7:15: „*Jie įėjo į Nojų, po du, iš viso kūno, turinčio gyvybės kvapą*“ .

Kiekviena Dievo pasirinkta pora **atsiskiria** nuo savo rūšies, kad jos gyvenimas tęstųsi ir po potvynio. Šiuo galutiniu **atskyrimu** Dievas įgyvendina dviejų kelių principą, kurį jis nustato aukščiau laisvo žmogaus pasirinkimo: gėris veda į gyvenimą, o blogis veda į mirtį.

Pr 7:16: „*Ir atėjo vyrai ir moterys iš viso kūno, kaip Dievas įsakė Nojui. Tada YaHWéH uždarė jam duris* . »

Rūšių “ dauginimosi tikslas čia patvirtinamas paminėjimu „*patinas ir patelė*“ .

Štai veiksmas, suteikiantis šiam patyrimui visą jos svarbą ir pranašiską dieviškosios malonės laiko pabaigos pobūdį: „*Tada VIEŠPATS uždarė jam duris*“ . Tai momentas, kai gyvybės ir mirties likimas **atsiskiria** be galimo pasikeitimo. Taip bus ir 2029 m., kai pagal pateiktą ultimatumą to meto išgyvenusieji pasirinks gerbti Dievą ir jo septintosios dienos šabą, būtent šeštadienį, arba pagerbti Romą ir jos pirmosios dienos sekmadienį maištingos žmonijos dekreto forma. Čia vėl „*malonės duris*“ uždarys Dievas, „*tas, kuris atidaro, ir tas, kuris uždaro*“ pagal Apr.3:7.

Pr 7:17: „*Tvanas žemėje buvo keturiasdešimt dienų. Vandens išaugo ir pakėlė skrynią, ir ji pakilo virš žemės*“ .

Arka pakelta.

Pr 7:18: „*Vandens smarkiai augo ir daugėjo žemėje, o arka plūduriavo vandens paviršiuje*“ .

Arka plūduriuoja.

Pr 7:19: „*Vandens vis didėjo, ir visi aukšti kalnai po visu dangumi buvo uždengti*“ .

Sausas dirvožemis išnyksta visuotinai apsemtas vandens.

Pr 7:20: „*Vanduo pakilo penkiolika uolekčių virš kalnų, ir jie buvo uždengti*“ .

Aukščiausią to meto kalną dengia maždaug 8 m vandens.

Pr 7, 21: „*Žuvo viskas, kas judėjo žemėje, paukščiai, galvijai ir gyvuliai, viskas, kas ropojo žemėje, ir visi žmonės*“ .

Visi gyvūnai, kurie kvėpuoja oru, skęsta. Tikslumas, susijęs su paukščiais, yra dar įdomesnis, nes potvynis yra pranašiškas paskutinio teismo vaizdas, kuriame dangiškosios būtybės, tokios kaip Šėtonas, bus sunaikintos kartu su sausumos būtybėmis.

Pr 7:22: „*Visa, kas turėjo kvėpavimą, gyvybės dvelksmą šnervėse ir kas buvo sausoje žemėje, mirė*“.

Visos gyvos būtybės, sukurtos kaip žmogus, kurių gyvybė priklauso nuo jo kvėpavimo, miršta paskendusios. Tai vienintelis šešėlis ant potvynio baismės, nes kaltė yra griežtai ant žmogaus ir kažkur, nekaltų gyvūnų mirtis yra neteisinga. Tačiau norėdamas visiškai paskandinti maištaujančią žmoniją, Dievas yra priverstas su jais sunaikinti tuos gyvūnus, kurie jiems patinka, kvėpuoja žemės atmosferos oru. Galiausiai, norėdami suprasti šį sprendimą, atsižvelkite į tai, kad Dievas sukūrė žemę žmogui, sukurtam pagal jo atvaizdą, o ne tam, kad gyvūnas jį suptų, lydėtų, o gyvulių atveju – tarnautų.

Pr 7, 23: „*Kiekviena būtybė, kuri buvo žemėje, buvo atkirsta nuo žmonių ir galvijų, roplių ir padangių paukščių: jie buvo pašalinti iš žemės. Liko tik Nojus ir tie, kurie buvo su juo arkoje* .

Ši eilutė patvirtina skirtumą, kurį Dievas daro tarp Nojaus ir jo bendražygių, kurie atsidūrė grupėje su gyvūnais, kurie visi yra sujudinti ir susirūpinę tuo, ***kas*** buvo su juo. arkoje“.

Pr 7:24: „*Vandenys buvo dideli žemėje šimtą penkiasdešimt dienų*“.

„*Šimtas penkiasdešimt dienų*“ prasidėjo po 40 dienų ir 40 naktų nenutrūkstamo lietaus, sukėlusio potvynį. Pasiekęs maksimalų „*15 uolekčių*“ aukštį arba maždaug 8 m virš „*aukščiausių* to meto kalnų“, vandens lygis išliko stabilus „*150 dienų*“. Tada jis palaipsniui mažės iki Dievo trokštamo išdžiūvimo.

Pastaba : Dievas sukūrė gyvybę pagal milžinišką standartą, kuris buvo susijęs su žmonėmis ir gyvūnais prieš potvynį. Tačiau po potvynio jo projektas siekia proporcingai sumažinti visų jo būtybių dydį, todėl gyvybės gims postdiliuvinėje normoje. Įžengę į Kanaaną, hebrajų šnipai liudija, kad savo akimis matė vynuogių kekes, tokias dideles, kad joms nešti prireikė dviejų tokio dydžio vyrų. Todėl dydžio sumažinimas taip pat būtina susijęs su medžiais, vaisiais ir daržovėmis. Taigi Kūrėjas niekada nenustoja kurti, nes laikui bėgant savo žemiškąją kūrybą modifikuoja ir pritaiko prie atsirandančių naujų gyvenimo sąlygų. Jis sukūrė juodą odos pigmentaciją žmonių, kurie gyvena stiprios saulės spinduliuotės atogrąžų ir pusiaujo žemėse, kur saulės spinduliai smogia į žemę 90 laipsnių kampu. Kitos odos spalvos yra daugiau ar mažiau baltos arba blyškios ir daugiau ar mažiau varinės, priklausomai nuo saulės šviesos kiekio. Tačiau pagrindinė Adomo raudona (Raudonoji) dėl kraujo randama visuose žmonėse.

Biblijoje nenurodomi išsamūs gyvų priešpilvinių gyvūnų rūšių pavadinimai. Dievas palieka šią temą paslaptinę, be jokio ypatingo apreiškimo, kiekvienas gali laisvai įsivaizduoti dalykus. Tačiau aš iškėliu hipotezę, kad Dievas, norėdamas šiai pirmajai žemiškos gyvybės formai suteikti tobulą charakterį, tuo metu nesukūrė priešistorinių pabaisų, kurių kaulus šiandien randa moksliniai tyrinėtojai žemės dirvožemyje. žemė. Taip pat pateikiau galimybę, kad juos sukūrė Dievas po potvynio, kad sustiprintų žemės prakeikimą žmonėms, kurie greitai vėl nusigręš nuo jo. Atsiriboję nuo jo, jie praras savo intelektą ir didžiulį žinojimą, kurį Dievas davė nuo Adomo Nojui. Tai tiek, kad tam tikrose žemės vietose žmogus atsidurs degradavusioje „urvinio žmogaus“ būsenoje,

užpultam ir grasinamam žiaurių gyvūnų, kuriuos grupėmis jis vis tiek galės sunaikinti brangia gamtos pagalba. blogas oras ir gailestinga Dievo valia.

8 Pradžios knyga

Momentinis skrynios gyventojų atsiskyrimas

Pr.8:1: „ *Dievas prisiminė Nojų ir visus gyvulius bei visus galvijus, kurie buvo su juo arkoje; ir Dievas paleido vėją per žemę, ir vandenys sustojo* “.

Būkite tikri, jis niekada to nepamiršo, bet tiesa, kad šis unikalus gyvybės susibūrimas, uždarytas plaukiojančioje arkoje, suteikia žmonijai ir gyvūnų rūšims tokį sumažintą išvaizdą, kad jie atrodo Dievo apleisti. Tiesą sakant, šie gyvenimai yra visiškai saugūs, nes Dievas juos prižiūri kaip lobį. Jie yra brangiausi: pirmieji vaisiai, kurie vėl apgyvendino žemę ir pasklido po jos paviršių.

Pr 8:2: „ *Gelmių šaltiniai ir dangaus langai buvo uždaryti, ir lietus iš dangaus nebekrito* “

Dievas sukuria potvynio vandenį pagal savo poreikį. Iš kur jie atsiranda? Iš dangaus, bet pirmiausia iš kuriančios Dievo galios. Imdamas spynos prižiūrėtojo atvaizdą, jis atidarė simbolinius dangiškuosius užtvankus ir ateina laikas, kai jis vėl jas uždaro.

primindamas „ *gelmių šaltinių* “ papildomą vaidmenį, Dievas mums atskleidžia, kad potvynį sukėlė ne tik iš dangaus pliaupiantis lietus. Žinant, kad „ *dugnė* “ reiškia žemę, kurią nuo pat pirmosios sukūrimo dienos visiškai dengia vanduo, jos „ *šaltiniai* “ rodo, kad vandens lygis pakilo dėl pačios jūros. Šis reiškinys gaunamas keičiant vandenyno dugno lygį, kuris, kylant aukštin, kelia vandens lygį, kol jis pasiekia lygį, kuris pirmą dieną apėmė visą žemę. Būtent per vandenynų bedugnių grimzdimą 3-ią dieną iš vandens išniro sausa žemė, o po atvirkštinio veiksmo sausumą uždengė potvynio vandenys. Lietus, vadinamas „ *dangaus užtvankomis* “, buvo naudingas tik norint parodyti, kad bausmė atėjo iš dangaus, nuo dangiškojo Dievo. Vėliau šis įvaizdis „ *dangaus užraktas* “ įgaus priešingą palaiminimų, ateinančių iš to paties dangaus Dievo, vaidmenį.

Būdamas kūrėjas, Dievas galėjo sukurti potvynį akimirksniu, savo valia. Vis dėlto jis norėjo palaipsniui veikti savo jau sukurtą kūrybą. Taip jis parodo žmonijai, kad gamta jo rankose yra galingas ginklas, galinga priemonė, kuria jis manipuliuoja, kad pasiūlytų savo palaiminimą ar prakeikimą, priklausomai nuo to, ar ji vaikšto gėriu ar blogiu.

Pr 8:3: „ *Vandens slinko nuo žemės, slinko ir slinko, o praėjus šimtui penkiasdešimčiai dienų vandenys sumažėjo* “.

Po 40 dienų ir 40 naktų nenutrūkstamo lietaus ir 150 dienų stabilumo aukščiausiam vandens lygyje prasideda nuosmukis. Lėtai jūrinės bedugnės lygis leidžiasi žemyn, bet nesileidžia taip giliai, kaip prieš potvynį.

Pr 8:4: „ *Septintą mėnesį, septynioliktą mėnesio dieną, arka ilsėjosi Ararato kalnuose* “.

Pasibaigus penkiems mėnesiams, iki „*septintojo mėnesio septynioliktosios*“ arka nustoja plūduriuoti; jis stovi ant aukščiausio Ararato kalno. Šis skaičius „septyniolika“ patvirtina dieviškojo teismo veiksmo pabaigą. Iš šio paaiškinimo matyti, kad per potvynį arka nepajudėjo toli nuo vietovės, kurioje ją pastatė Nojus ir jo sūnūs. Ir Dievas norėjo, kad šis potvynio įrodymas liktų matomas iki pasaulio pabaigos, toje pačioje Ararato kalno viršūnėje, į kurią patekti buvo ir tebebuvo uždrausta Rusijos ir Turkijos valdžios. Tačiau Jo pasirinktu laiku Dievas palankiai darė nuotraukas iš oro, kurios patvirtino, kad į ledą ir sniegą įstrigo skrynios gabalas. Šiandien palydovinis stebėjimas gali stipriai patvirtinti šį buvimą. Tačiau žemiškieji autoritetai nesiekia šlovinti kūrėjo Dievo; jie elgiasi kaip priešai jo atžvilgiu, ir Dievas jiems atlygina, užpuldamas epidemiją ir teroristinius išpuolius.

Pr 8:5: „*Vandens mažėjo iki dešimto mėnesio. Dešimtą mėnesį, pirmąją mėnesio dieną, pasirodė kalnų viršūnės*“

Vandens sumažėjimas yra ribotas, nes po potvynio vandens lygis bus aukštesnis nei priešvandeninėje žemėje. Senovės slėniai liks panardinti ir įgaus dabartinių vidaus jūrų, tokių kaip Viduržemio jūra, Kaspijos jūra, Raudonoji jūra, Juodoji jūra, išvaizdą.

Pr 8:6: „*Po keturiasdešimties dienų Nojus atidarė langą, kurį buvo padaręs arkai*“.

Po 150 stabilumo dienų ir 40 dienų laukimo Nojus pirmą kartą atidaro mažą langelį. Jo mažas dydis, viena uolektis arba 55 cm, buvo pateisinamas, nes vienintelis jo tikslas buvo paleisti paukščius, kurie taip galėjo išstrūkti iš gyvybės skrynios.

Pr.8:7: „*Jis paleido varną, ir jis išėjo, ėjo ir grįžo, kol žemėje išdžiūvo vandenys* .

Išdžiūvusios žemės atradimas iššaukiamas pagal „*tamsos ir šviesos*“ arba „*nakties ir dienos*“ tvarką kūrimo pradžioje. Be to, pirmasis atsiųstas atradėjas yra **nešvarus** „*varnas*“ , kurio plunksna „**juoda**“ kaip „*naktis*“. Jis elgiasi laisvai nepriklausomai nuo Nojaus, Dievo išrinktojo. Todėl tai simbolizuoja tamsias religijas, kurios suaktyvės be jokio ryšio su Dievu.

Tiksliau tai simbolizuoja kūniškąją Izraelį, priklausantį senajai sandorai, į kurią Dievas ne kartą siuntė savo pranašus, pavyzdžiui, varno atėjimą ir išėjimą, kad bandytų išgelbėti savo žmones nuo nuodėmės. Kaip „*varnas*“, šis pagaliau Dievo atmestas Izraelis tęsė savo istoriją, **atskirtą** nuo jo.

Pr 8:8: „*Jis paleido ir balandį, kad pamatytų, ar vandenys nuslūgo nuo žemės paviršiaus*“.

Ta pačia tvarka žvalgybai siunčiamas **grynas** „*balandėlis*“ , kurio plunksna „**balta**“ **kaip sniegas**. Jis dedamas po ženklų „*diena ir šviesa*“. Taigi ji pranašauja naująją sandorą, pagrįstą Jėzaus Kristaus pralietu krauju.

Pr 8, 9: „*Bet balandis nerado kur pasidėti pėdos ir sugrįžo pas jį į skrynią, nes visoje žemėje buvo vandens. Jis ištiesė ranką, paėmė ir įnešė su savimi į arką*“.

Skirtingai nei nepriklausomas juodasis „*varnas*“, baltasis „*balandis*“ palaiko artimus ryšius su Nojumi, kuris siūlo „*ranką, kad paimtų ją ir įneštų į arką*“. Tai ryšio, jungiančio išrinktąjį su dangaus Dievu, atvaizdas. „*Balandis*“

vieną dieną nusileis ant Jėzaus Kristaus, kai pasirodys prieš Joną Krikštytoją, kad jį pakrikštytų.

Siūlau palyginti šias dvi Biblijos citatas; kad šios eilutės: " *Bet balandis nerado vietos, kur atsigulti kojos* " su šia eilute iš Mat.8:20: " *Jėzus jam atsakė: "Lapės turi urvus, o padangių paukščiai - lizdus; bet Žmogaus Sūnus neturi kur galvos priglausti* " ; ir šiose Jono 1:5 ir 11 eilutėse, kur kalbėdamas apie Kristų, dieviškosios gyvenimo „ šviesos “ įsikūnijimą , jis sako: „ *Šviesa šviečia tamsoje, o tamsa jos nepriėmė ... / ...Ji atėjo į savięji, o savi žmonės jos nepriėmė* “. Kaip „ *balandis* “ grįžo pas Nojų, leisdamasis paimti jį į „ *ranką* “ , prisikėlęs, taip ir Atpirkėjas Jėzus Kristus pakilo į dangų link savo dieviškumo kaip dangiškasis Tėvas, palikęs žinią po savęs žemėje. apie jo išrinktųjų atpirkimą, jo geroji naujiena, vadinama „ *Amžinąja Evangelija* “ Apr.14:6. Ir Apr.1:20: jis laikys juos „ *savo rankoje* “ „ *septyniomis epochomis* “ ; kurias išpranašavo „ *septynios Bažnyčios* “ , kur priverčia juos dalytis dieviškajame pašventime jo „ *šviesa* “ , kurią vaizduoja „ *septynios žvakidės* “ .

Pr 8:10: „ *Ir jis laukė dar septynias dienas ir vėl išleido balandį iš skrynios* “ .

Šis dvigubas „ *septynių dienų* “ priminimas mus moko, kad Nojui, kaip ir mums šiandien, gyvenimas buvo Dievo nustatytas ir sutvarkytas „ *septynių dienų* “ savaitės , taip pat simbolinės „ *septynių tūkstančių* “ metų vienybės, vienybėje. savo puikaus taupymo projekto. Šis primygtinis šio skaičiaus „ *septyni* “ paminėjimas leidžia suprasti Dievo jam teikiamą svarbą; tai pateisins jį ypač velnio puldinėjimui iki Kristaus sugrįžimo į šlovę, o tai padarys galą jo žemiškajam viešpatavimui.

Pr 8:11: „ *Vakare balandis grįžo pas jį; ir štai jo snape buvo suplėšytas alyvmedžio lapas. Taigi Nojus žinojo, kad vandenys sumažėjo nuo žemės .*

tamsos “ laikų, skelbiamų žodžiu „ *vakaras* “ , išganymo viltis ir išlaisvinimo iš nuodėmės *džiaugsmas* pateks po „ *alyvmedžio* “ įvaizdžiu , iš eilės sena, paskui nauja sąjunga. Kaip Nojus per „ *alyvuogės lapą* “ žinojo, kad laukta ir laukiama žemė bus pasirengusi jį priimti, „ *Dievo sūnūs* “ sužinos ir supras, kad dangaus karalystę jiems atvėrė **Dievo pasiuntinys. dangus** Jėzus Kristus.

Šis „ *alyvuogių lapas* “ liudijo Nojui, kad medžių dygimas ir augimas vėl tapo įmanomas.

Pr.8:12: „ *Ir jis laukė dar septynias dienas; ir jis paleido balandį. Bet ji niekada pas jį negrįžo .*

Šis ženklas buvo lemiamas, nes įrodė, kad „ *balandis* “ pasirinko likti gamtoje, kuri dar kartą pasiūlė jam maisto.

Kaip „ *balandis* “ dingsta perdavęs vilties žinią, atidavęs gyvybę žemėje, kad išpirktų savo išrinktuosius, Jėzus Kristus, „ *taikos kunigaikštis* “ , paliks žemę ir savo mokinius, palikdamas juos laisvus ir nepriklausomus. vadovauti jų gyvenimui iki paskutinio šlovingo sugrįžimo.

Pr.8:13: „ *Šeši šimtai pirmaisiais metais, pirmąjį mėnesį, pirmąją mėnesio dieną, vandenys išdžiūvo žemėje. Nojus nuėmė dangą nuo laivo ir pažvelgė, ir štai žemės paviršius išdžiūvo .*

Žemės išdžiūvimas vis dar dalinis, bet daug žadantis, todėl Nojus pradeda varstyti arkos stogą, kad pažvelgtų į arkos išorę ir žinodamas, kad ji įstrigo

Ararato kalno viršūnėje, jo regėjimas išsiplėtė labai toli ir labai plačiai už horizonto. Potvynių metu arka įgauna perinti skirto kiaušinio įvaizdį. Išsiritęs viščiukas pats sulaužo kiautą, kuriame buvo įkištas. Nojus daro tą patį; jis „*nuima nuo skrynios dangą*“, kuri nebebus naudinga apsaugoti nuo smarkaus lietaus. Atkreipkite dėmesį, kad Dievas neateina atidaryti skrynios durų, kurias pats buvo uždaręs; tai reiškia, kad jis nekvestionuoja ir nekeičia savo sprendimo žemiškųjų maištininkų atžvilgiu, kuriems durys į išganymą ir dangų visada bus uždarytos.

Pr 8:14: „*Antrojo mėnesio dvidešimt septintą mėnesio dieną žemė išdžiūvo*“.

Žemė vėl tampa tinkama gyventi po visiško uždarymo arkoje 377 dienas nuo įlaipinimo dienos ir Dievo uždarymo.

Pr 8:15: „*Tada Dievas prabilo Nojui, sakydamas* :

Pr 8:16: „*Išeik iš arkos, tu ir tavo žmona, tavo sūnūs ir tavo sūnų žmonos su tavimi* .

Vėlgi Dievas duoda ženklą išeiti iš „*arkos*“, kuris prieš potvynį uždarė jos gyventojams vienintelės „*duris*“.

Pr.8:17: „*Išvesk su tavimi visus gyvus sutvėrimus, kurie yra su tavimi, ir paukščius, ir galvijus, ir visus roplius, kurie šliaužia žemėje, būkite vaisingi ir dauginkitės žemėje* .

Scena primena penktąją kūrimo savaitės dieną, bet tai nėra naujos kūrybos klausimas, nes po potvynio žemės atkūrimas yra projekto, išpranašaus pirmuosius 6000 žemiškosios istorijos metų, etapas. . Dievas norėjo, kad šis etapas būtų baisus ir atgrasantis. Jis davė žmonijai mirtiną savo dieviškojo sprendimo padarinių įrodymą. Įrodymas, kuris bus primintas 2 Petro 3:5–8: „*Iš tikrųjų jie nori nekreipti dėmesio į tai, kad dangus kadaise egzistavo Dievo žodžiu, kaip žemė, paimta iš vandens ir suformuota iš vandens. Dėl šių dalykų to meto pasaulis žuvo, panardintas vandens, o tuo pačiu žodžiu dabartinis dangus ir žemė buvo saugomi ir saugomi ugniai, teismo ir griuvėsių dienai. bedieviški vyrai. Bet yra vienas dalykas, mylimieji, apie kurį neturėtumėte nežinoti, kad viena diena Viešpačiui yra kaip tūkstantis metų, o tūkstantis metų kaip viena diena* . Numatytas ugnies potvynis įvyks septintojo tūkstantmečio pabaigoje paskutinio teismo proga, atsivėrus liepsnojantiems požeminės magmos šaltiniams, kurie apims visą žemės paviršių. Šis " *ugnies ežeras* ", cituojamas Apr.20:14-15, sunaikins žemės paviršių su neištikimais maištaujančiais gyventojais ir jų darbais, kuriems jie norėjo suteikti privilegiją, niekindami demonstruojamą Dievo meilę. Ir ši septintąjį tūkstantmetį pranašavo septintoji savaitės diena, tai pagal apibrėžimą „*viena diena yra kaip tūkstantis metų, o tūkstantis metų yra kaip viena diena*“.

Pr 8:18: „*Ir Nojus išėjo su savo sūnumis, žmona ir sūnų žmonomis*“.

Paleidus gyvūnus, iš arkos savo ruožtu išnyra naujosios žmonijos atstovai. Po 377 dienų ir naktų, praleistų ankštoje ir tamsioje uždaroje erdvėje, jie atranda saulės šviesą ir didžiulę bei beveik neribotą erdvę, kurią jiems siūlo gamta.

Pr 8:19: „*Visi gyvūnai, visi šliaužiantys gyvūnai, visi paukščiai, viskas, kas juda žemėje, pagal jų rūšis išėjo iš arkos*“.

Skrynios išėjimas pranašauja išrinktųjų įėjimą į dangaus karalystę, bet įeis tik tie, kurie Dievo laikomi tyrais. Nojus laikais to dar nėra, nes tyras ir nešvarus gyvens kartu, toje pačioje žemėje, kovos vienas prieš kitą iki pasaulio pabaigos.

Pr 8:20: „*Nojus pastatė aukurą VIEŠPAČIUI; Jis paėmė iš visų švarių žvėrių ir visų švarių paukščių ir aukojo deginamąsias aukas ant aukuro*“.

Deginamoji auka yra veiksmas, kuriuo išrinktasis Nojus parodo Dievui savo dėkingumą. Nekaltos aukos, šiuo atveju gyvūno, mirtis primena kūrėjui Dievui apie priemones, kuriomis jis Jėzuje Kristuje ateis išpirkti savo išrinktųjų sielų. Grynieji gyvūnai verti atvaizduoti Kristaus auką, kuri įkūnys tobulą tyrumą savo sieloje, kūnu ir dvasia.

Pr.8:21: „*Ir Viešpats užuodė malonų kvapą, ir VIEŠPATS tarė jo širdyje: Aš nebekeiksiu žemės dėl žmogaus, nes žmogaus širdies mintys yra piktos nuo pat jaunystės. ir daugiau nebemušiu visų gyvų būtybių, kaip dariau*“.

Nojus aukojama deginamoji auka yra autentiškas tikėjimo ir klusnaus tikėjimo aktas. Nes jei jis atnašauja Dievui auką, tai atsakydamas į aukojimo apeigas, jis jam įsakė, gerokai prieš mokydamas to hebrajus, išėjusius iš Egipto. Posakis „*malonus kvapas*“ susijęs ne su dieviškuoju kvapu, o su jo dieviškąja Dvasia, kuri vertina ir savo ištikimųjų išrinktųjų paklusnumą, ir pranašišką viziją, kurią šios apeigos suteikia būsimai gailastingajai aukai Jėzuje Kristuje.

Iki paskutinio teismo niokojančio potvynio nebebus. Patirtis ką tik parodė, kad žmogus iš prigimties ir paveldimas yra „*nedoras*“ kūne, kaip Jėzus pasakė apie savo apaštalus Mt.7:11: „*Jeigu jūs, būdami tokie nedori, kaip jūs, žinote, kaip duoti geras dovanas savo vaikams. , juo labiau jūsų Tėvas danguje duos gerų dovanų tiems, kurie jo prašo*“. Todėl Dievas turės sutramdyti šį „*nedorą*“ „*gyvūną*“, tokią nuomonę palaiko Paulius 1 Kor.2:14, ir, parodydamas Jėzuje Kristuje savo meilės jiems galią, kai kurie iš *vadinaujų* „*nedorėliais*“ taps. išrinktieji ir paklusnūs žmonės.

Pr 8:22: „*Kol žemė ištvers, nesiliaus sėja ir pjūtis, šaltis ir karštis, vasara ir žiema, diena ir naktis*“.

Šis aštuntasis skyrius baigiasi priminimu apie absoliučią priešingybių, valdančių žemiškojo gyvenimo sąlygas, kaitaliojimąsi nuo pat pirmosios sukūrimo dienos, kai Dievas savo konstitucija „*naktis ir diena*“ apreiškė žemišką kovą tarp „*tamsos*“ ir „*tamsos*“. *šviesa*“, kuri galiausiai nugalės per Jėzų Kristų. Šioje eilutėje jis išvardija šiuos kraštutinius pakitimus, atsirandančius dėl to, kad pati nuodėmė yra laisvo pasirinkimo pasekmė šiems dangiškiems ir žemiškiems tvariniams, kurie yra laisvi mylėti ir jam tarnauti arba atstumti jį iki neapykantos. Tačiau šios laisvės pasekmė bus gėrio partizanų gyvybė ir mirtis, o blogio – susinaikinimas, kaip ką tik parodė potvynis.

Visos nurodytos temos neša dvasinę žinią:

„*Sėja ir pjūtis*“: rodo evangelizacijos pradžią ir pasaulio pabaigą; atvaizdai, kuriuos Jėzus Kristus paėmė savo palyginimuose, ypač Mato 13:37–39: „*Jis atsakė: Kas sėja gerą sėklą, yra Žmogaus Sūnus; laukas yra pasaulis; geroji sėkla yra karalystės sūnūs; raugės yra piktojo sūnūs; priešas, kuris jį pasėjo, yra velnias; derlius yra pasaulio pabaiga ; kombainai yra angelai*“.

„Šaltis ir karštis“: „**karštis**“ cituojamas Apr.7:16: „*Jie nebealks ir nebetroks, nei saulė, nei jokia karštis.*“. Tačiau priešingai, „šaltis“ taip pat yra nuodėmės prakeikimo pasekmė.

„*Vasara ir žiema*“: tai du kraštutinųjų sezonai, abu tokie pat nemalonūs kaip ir kiti savo pertekliumi.

„*Diena ir naktis*“: Dievas jas cituoja tokia tvarka, kokia jam duoda žmogus, nes pagal jo projektą Kristuje ateina paros metas, pašaukimo įeiti į jo malonę, bet po šio laiko ateina laikas *naktis, kai niekas negali dirbti*“ pagal Jono 9:4, tai yra pakeisti savo likimą, nes jis galutinai nustatytas gyvenimui arba mirčiai nuo malonės laiko pabaigos.

Pradžios knyga 9

Atsiskyrimas nuo gyvenimo normos

Pr 9:1: „*Ir Dievas palaimino Nojų ir jo sūnus ir tarė jiems: Būkite vaisingi, dauginkitės ir pripildykite žemę.*»

Tai bus pirmasis vaidmuo, kurį Dievas skiria gyvoms būtybėms, kurias atrinko ir išgelbėjo žmonių pastatyta arka: Nojui ir trims jo sūnams.

Pr 9, 2: „*Tu būsi baimė ir pasibaisėjimas kiekvienam žemės žvėriui ir kiekvienam padangių paukščiui, visiems žemėje judantiems gyvūnams ir kiekvienai jūros žuviai. Į tavo rankas*“.

Gyvūnų gyvybė už savo išlikimą skolinga žmogui, todėl net labiau nei prieš potvynį žmogus galės dominuoti prieš gyvūnus. Išskyrus atvejus, kai dėl baimės ar susierzinimo gyvūnas praranda kontrolę, paprastai visi gyvūnai bijo žmogaus ir, susidūrę su juo, bando nuo jo bėgti.

Pr 9:3: „*Viskas, kas juda ir turi gyvybę, bus tau maistas : visa tai duosiu tau kaip žalią žolę*“.

Šis mitybos pokytis turi keletą priežasčių. Per daug nesureikšmindamas pateiktos tvarkos, pirmiausia paminėju, kad per potvynį išsekęs augalinis maistas iš karto netrūksta, o sūriu vandeniui padengta žemė iš dalies tampa sterili, tik pamažu atgaus pilną ir visišką vaisingumą bei produktyvumą. Be to, norint nustatyti hebrajų aukojimo apeigas, savo laiku reikės valgyti aukos, paaukotos per pranašišką Šventosios vakarienės viziją, kūną, kai duona bus valgoma kaip Jėzaus Kristaus kūno simbolis, ir vynuogių sultys, geriamos kaip jo kraujo simbolis. Trečioji priežastis, mažiau leistina, bet ne mažiau teisinga, yra ta, kad Dievas nori sutrumpinti žmogaus gyvenimo trukmę; o kūno, kuris gadina save ir įneša į žmogaus kūną gyvybę griaunančių elementų, vartojimas bus žmogaus troškimo ir sprendimo sėkmės pagrindas. Tik vegetariškos ar veganiškos mitybos patirtis suteikia asmeninį patvirtinimą. Norėdami sustiprinti šią mintį, atminkite, kad Dievas nedraudžia žmogui valgyti **nešvarių gyvūnų**, net jei jie kenkia jo sveikatai.

Pr 9:4: „*Tik tu nevalgyk mėsos su jos siela ir krauju*“.

Šis draudimas liks galioti senojoje Sandoroje pagal Lev.17:10-11: „*Jei Izraelio namų vyras ar svetimšalis, gyvenantis tarp jų, valgys bet kokį kraują, aš atsigręžsiu prieš tą, kuris valgo. krauju, ir išnaikinsiu jį iš jo tautos* .“ ir naujienose, pagal Apaštalų darbų 15:19–21: „*Todėl aš manau, kad mes nesudarome sunkumų tiems pagonims, kurie atsiverčia į Dievą, bet rašome jiems: Susilaikykite nuo stabų nešvarumų, nuo paleistuvystės, nuo pasmaugtų daiktų ir nuo kraujo* . Nes per daugelį kartų Mozė kiekviename mieste turėjo žmonių, kurie jį pamokslavo, nes tai skaitoma kiekvieną šabo dieną sinagogose .

Dievas „siela“ vadina visą tvarinį, sudarytą iš kūno kūno ir dvasios, visiškai priklausomos nuo kūno. Šiame kūne motorinis organas yra smegenys, tiekiamos paties krauju, kuris su kiekvienu įkvėpimu išvalomas plaučių įsiurbtu deguonimi. Gyvoje būsenoje smegenys sukuria elektrinius signalus, kurie generuoja mintis ir atmintį, ir valdo visų kitų kūniškų organų, sudarančių fizinį kūną, funkcionavimą. Be to, „kraujo“ vaidmuo, kuris pagal genomą yra unikalus kiekvienai gyvai sielai, negali būti vartojamas dėl sveikatos, nes jis perneša atliekas ir susidariusias priemaišas visame kūne, ir dėl dvasinių priežasčių. Dievas absoliučiai išskirtinai savo religiniam mokymui pasiliko principą gerti Kristaus kraują, bet tik simbolizuojamą vynuogių sulčių pavidalą. Jei gyvybė yra kraujyje, tas, kuris geria Kristaus kraują, yra atstatytas Jo šventoje ir tobuloje prigimtyje pagal tikrąjį principą, kuris sako, kad kūnas yra pagamintas iš to, ką jis maitina.

Pr 9, 5: „*Žinokite ir tai, aš pareikalausiu jūsų sielų kraujo, iš visų gyvulių; ir aš pareikalausiu žmogaus sielos iš žmogaus, iš žmogaus, kuris yra jo brolis*“ .

Gyvenimas yra pats svarbiausias ją sukūrusiam Dievui Kūrėjui. Turime jo klausyti, kad suprastume, koks nusikaltimo pasipiktinimas jam – tikrojo atimtos gyvybės savininkui. Taigi jis yra vienintelis, galintis įteisinti įsakymą atimti gyvybę. Ankstesnėje eilutėje Dievas įgaliojo žmogų paimti gyvulius, kad jie taptų maistu, bet čia kalbama apie nusikaltimą, žmogžudystę, kuri galutinai nutraukia žmogaus gyvenimą. Šis atitolęs gyvenimas nebeturės galimybės priartėti prie Dievo ar matyti pasikeitusio elgesio, jei iki tol jis neatitiko jo išganymo standarto. Čia Dievas deda keršto įstatymo „akis už akį, dantis už dantį ir gyvenimas už gyvenimą“ pagrindus. Gyvūnas už žmogaus nužudymą sumokės savo mirtimi, o Kaino tipo žmogus bus nužudytas, jei nužudys savo kraujo „brolių“ **Abelio tipo**.

Pr.9:6: „*Je kas išlieja žmogaus kraują, jo kraujas bus pralietas žmogaus; nes Dievas sukūrė žmogų pagal savo paveikslą*“ .

Dievas nesiekia didinti mirčių skaičiaus, nes, priešingai, leisdamas nubausti žmogžudį, jis tikisi atgrasančio poveikio ir kad dėl kylančios rizikos didžiausias skaičius žmonių išmoksta kontroliuoti savo elgesį, kad netaptų žudiku, savo ruožtu vertu mirties.

Tik tas, kuris yra įkvėptas tikro ir autentiško tikėjimo, gali suvokti, ką reiškia „*Dievas sukūrė žmogų pagal savo paveikslą*“ . Ypač kai žmonija tampa siaubinga ir pasibjaurėtina, kaip šiandien yra Vakarų pasaulyje ir visur žemėje, suviliota mokslo žinių.

Pr 9:7: „*O jūs, būkite vaisingi ir dauginkitės, išsiskirstykite žemėje ir dauginkitės joje*“ .

Dievas tikrai nori tokio padauginimo, ir dėl geros priežasties išrinktųjų skaičius yra toks mažas, net lyginant su pašauktaisiais, kurie pakeliui nukrenta,

kad kuo daugiau jo kūrinių , tuo daugiau tarp jų jis galės surasti ir pasirinkti savo išrinktąjį; nes pagal Dan.7:9 nurodytą tikslumą proporcija yra vienas milijonas, pasirinktas dešimčiai milijardų, arba 1 iš 10 000.

Pr 9:8: „ *Dievas vėl kalbėjo Nojui ir jo sūnums su juo, sakydamas :*

Dievas kreipiasi į keturis vyrus, nes, duodami dominavimą vyrų rūšies atstovui, jie bus laikomi atsakingais už tai, ką jie leido padaryti jų valdžiai priskirtoms moterims ir vaikams. Dominavimas yra pasitikėjimo ženklas, kurį Dievas siūlo žmonėms, tačiau dėl to jie visiškai atsakingi prieš Jo veidą ir teismą.

Pr.9:9: „ *Štai aš sudarysiu sandorą su tavimi ir su tavo palikuonimis po tavęs; »*

Šiandien mums svarbu suvokti, kad esame ta „ *sėkla* “, su kuria Dievas sudarė savo „ *sandorą* “. Šiuolaikinis gyvenimas ir jo patrauklūs išradimai nieko nekeičia mūsų žmogiškosios kilmės. Mes esame naujos pradžios, kurią Dievas davė žmonijai po baisaus potvynio, paveldėtojai. Su Nojumi ir trimis jo sūnumis sudaryta sandora yra konkreti. Tai įpareigoja Dievą nebenaikinti visos žmonijos potvynio vandenimis. Po jo ateis sąjunga, kurią Dievas sudarys su Abraomu, kuri išsipildys dviem vienas po kito einančiomis aspektais, pažodžiui laike ir dvasiškai nukreiptame į atperkančią Jėzaus Kristaus tarnystę. Šis aljansas bus iš esmės individualus, kaip ir aptariamas išganymo statusas. Per 16 amžių, kurie bus prieš Jo pirmąjį atėjimą, Dievas atskleis savo išganymo planą per religines apeigas, nurodytas hebrajų žmonėms. Tada, Jėzuje Kristuje išsipildžius šiam planui, atskleistam visoje šviesoje, dar maždaug 16 šimtmečių neištikimybė pakeis ištikimybę ir 1260 metų popiežiaus Romos globoje viešpataus tamsiausia tamsa. Nuo 1170 m., kai Petras Valdo vėl galėjo praktikuoti tyrą ir ištikimą krikščionių tikėjimą, įskaitant tikrojo šabo laikymąsi, po jo buvo atrenkami mažiau apsišvietę išrinkti pareigūnai, išitraukę į Reformacijos darbą, bet nebaigti. Be to, tik nuo 1843 m., dvigubai išbandydamas tikėjimą, Dievas sugebėjo tarp adventizmo pradininkų rasti ištikimų išrinktųjų. Tačiau jiems dar buvo per anksti iki galo suprasti jo pranašystėse atskleistas paslaptis. Sąjungos su Dievu ženklas visada yra jo šviesos atnešimas ir priėmimas, todėl darbas, kurį rašau jo vardu, apšviesti jo išrinktuosius, yra „ *Jėzaus liudijimas* “, jo paskutinė forma. ženklas, kad jo sąjunga yra labai tikra ir patvirtinta.

Pr.9:10: „ *su visais gyviais, kurie yra su tavimi, paukščiais ir galvijais ir visais žemės žvėrimis, ar su visais, kurie išėjo iš skrynios, ar su visais žemės žvėrimis* “.

Dievo pateikta sąjunga taip pat susijusi su gyvūnais, viskuo, kas gyvena ir daugės žemėje.

Pr 9:11: „ *Aš sudarau savo sandorą su jumis: potvynio vandenys nebesunaikins kūno ir nebebus potvynio, kuris sunaikintų žemę* “.

Potvynio pamoka turi išlikti unikali. Dievas dabar stas į artimą kovą, nes jo tikslas yra užkariauti savo išrinktųjų širdis.

Pr 9, 12: „ *Ir Dievas pasakė: „Tai yra sandoros, kurią sudarau tarp savęs ir tavęs, ir visų su tavimi esančių sutvėrimų, ženklas per visas kartas* “ .

Šis Dievo duotas ženklas susijęs su viskuo, kas gyva, tyra ir nešvara. Tai dar nėra priklausymo jo asmeniui ženklas, koks bus septintosios dienos šabas. Šis

ženklas primena gyvoms būtybėms apie jo prisiimtą įsipareigojimą daugiau niekada nenaikinti jų potvynio vandenimis; tai yra jo riba.

Pr 9:13: „*Aš įdėjau savo lanką į debesis, ir tai bus sandoros tarp manęs ir žemės ženklas*“

Mokslas paaiškina fizinę vaivorykštės egzistavimo priežastį. Tai saulės šviesos spektro, patenkančio ant plonų vandens sluoksnių arba didelės drėgmės, suskaidymas. Visi yra pastebėję, kad vaivorykštė atsiranda lyjant lietui, o saulei skleidžiant šviesius spindulius. Lietus primena potvynį, o saulės šviesa yra apčiuopiamas, naudingas ir raminančios Dievo šviesos įvaizdis.

Pr.9:14: „*Kai surinksiu debesis virš žemės, debesyse pasirodys lankas; »*

Todėl debesys buvo sukurti Dievo, kad sukurtų lietu tik po potvynio ir tuo pačiu metu kaip vaivorykštės principas. Tačiau mūsų bjauriais laikais bedieviški vyrai ir moterys iškraipė ir suteršė šią vaivorykštės temą, pasirinkdami šį dieviškosios sąjungos simbolį, kad taptų seksualinių iškrėpėlių sambūrio akronimu ir emblema. Dievas turi rasti rimtą priežastį smogti šiai šlykščiai ir nepagarbiai jam ir žmonių rūšiai. Netrukus pasirodys paskutiniai jo pykčio ženklai, degantys kaip ugnis ir pražūtingi kaip mirtis.

Pr 9:15: „*Ir aš atsiminsiu savo sandorą tarp savęs ir tavęs, ir visų gyvų padarų iš viso kūno, ir vandenys daugiau netaps potvyniu, sunaikinančiu visą kūną*“.

Skaitydamas šiuos gerumo žodžius, kylančius iš Dievo lūpų, išmatuoju paradoksą galvodamas apie žodžius, kuriuos jis gali pasakyti šiandien dėl žmogaus iškrėpimo, pasiekusio priešvandenių lygį.

Dievas laikysis savo žodžio, vandens potvynio nebebus, bet visiems maištininkams ugnies potvynis yra skirtas teismo dienai; kuri mums priminė apaštalas Petras 2 Petro 3:7. Tačiau prieš šį paskutinį nuosprendį ir prieš Kristaus sugrįžimą ateis Trečiojo pasaulinio karo branduolinė ugnis arba „6-asis ^{trimitas}“ iš Apr.9:13–21, daugybės ir grėsmingų mirtinų „grybų“ pavidalu. , panaikins nelygybės prieglobstį, kuriuo tapo dideli planetos Žemės miestai, sostinės ar ne.

Pr 9:16: „*Lankas bus debesyje; ir aš pažvelgsiu į jį, kad prisiminčiau amžinąją sandorą tarp Dievo ir visų gyvų padarų, net visų žemėje esančių gyvūnų*“.

Tas laikas mums toli ir naujiems žmonijos atstovams gali palikti didžiulę viltį išvengti priešvandenių padarytų klaidų. Tačiau šiandien viltis nebeleidžiama, nes priešpilio vaisiai pasirodo visur tarp mūsų.

Pr 9:17: „*Ir Dievas tarė Nojui: Tai yra sandoros, kurią sudarau tarp savęs ir viso kūno, esančio žemėje, ženklas*“.

Dievas pabrėžia šios „visu kūnu“ sudarytos sandoros pobūdį. Tai aljansas, kuris visada bus susijęs su žmonija kolektyvine prasme.

Pr.9:18: „*Nojaus sūnūs, išėję iš arkos, buvo Semas, Chamas ir Jafetas. Chamas buvo Kanaano tėvas*“.

Mums pateikiamas paaiškinimas: „*Chamas buvo Kanaano tėvas*“. Prisiminkite, kad Nojus ir jo sūnūs yra milžinai, kurie išliko prieš vandens patekimą. Taigi milžinai ir toliau daugės, ypač „Kanaano žemėje“, kurioje iš Egipto išvykstantys hebrajai juos aptiks savo nelaimei, nes baimė dėl jų dydžio privers juos klajoti 40 metų dykumoje. ir mirti ten.

Pr 9:19: „*Tai yra trys Nojaus sūnūs, o jų palikuonys gyveno visoje žemėje*“.

Atkreipkite dėmesį, kad iš pradžių visi priešpiliečiai turėjo vieną vyrą: Adomą. Naujasis gyvenimas po diluvumo yra pastatytas ant trijų žmonių – Šemo, Chamo ir Jafeto. Todėl jų palikuonių tautos bus **atskirtos ir padalytos**. Kiekvienas naujas gimimas bus susietas su jo patriarchu Semu, Chamu ar Jafetu. Susiskaldymo dvasia remsis šia skirtinga kilme, kad supriešintų žmones, prisirišusius prie savo protėvių tradicijų.

Pr 9:20: „*Nojus pradėjo dirbti žemę ir sodino vynuogius*“.

Ši veikla, apskritai, normaliai, vis dėlto turės rimtų pasekmių. Kadangi auginimo pabaigoje Nojus nuima vynuoges ir spaudžiamas sultis oksidavosi, gėrė alkoholi.

Pr 9:21: „*Jis gėrė vyną, prisigėrė ir atsidengė savo palapinės viduryje.*»

Prarasdamas savo veiksmų kontrolę, Noé tiki esąs vienas, jis atsiskleidžia ir visiškai apsinuogina.

Pr.9:22: „*Chamas, Kanaano tėvas, pamatė savo tėvo nuogumą ir pranešė apie jį lauke dviem savo broliams.*»

Tuo metu žmogaus protas dar buvo labai jautrus šiai nuodėmingojo Adomo atrastai nuogumui. O Chamas, linksmas ir, be abejo, šiek tiek pašiepiantis, turi blogą mintį pranešti apie savo vizualinę patirtį dviem savo broliams.

Pr 9, 23: „*Tada Semas ir Jafetas paėmė apsiaustą, užsidėjo ant pečių ir vaikščiojo atbulomis ir pridengė savo tėvo nuogumą; Kadangi jų veidai buvo nusukti, jie nematė savo tėvo nuogybės*“.

Imdamiesi visų būtinų atsargumo priemonių, abu broliai uždengė nuoga tėvo kūną.

Pr 9:24: „*Pabudęs nuo vyno Nojus išgirdo, ką jaunesnysis sūnus jam padarė*“.

Taigi du broliai turėjo jį mokyti. Ir šis denonsavimas sujaudins Nojų, kuris jaučia, kad jo, kaip Tėvo, garbė buvo pažeista. Jis savo noru nevartojo alkoholio ir buvo natūralios reakcijos iš vynuogių sulčių, kurios laikui bėgant oksiduojasi ir kurių cukrus virsta alkoholiu, auka.

Pr 9:25: „*Ir jis tarė: Prakeiktas tebūna Kanaanas! Tebūnie jis savo brolių vergų vergas!*»

Tiesą sakant, ši patirtis yra tik pretekstas kūrėjui Dievui pranašauti apie Nojaus sūnų palikuonis. Mat pats Kanaanas neturėjo nieko bendra su savo tėvo Chamo veiksmu; todėl jis buvo nekaltas dėl savo kaltės. Ir Nojus prakeikė jį, kuris nieko nepadarė. Susiklosčiusi situacija mums pradeda atskleisti Dievo teismo principą, kuris pasirodo antrajame iš dešimties Jo įsakymų, skaitomų Išėjimo 20:5: „*Nesilenk jiems ir jiems netarnauk; nes aš, Viešpats, tavo Dievas, esu pavydus Dievas, slegiantis už tėvų kaltes vaikams iki trečios ir ketvirtos kartos tų, kurie manęs nekenčia*“. Šioje akivaizdžioje neteisybėje slypi visa Dievo išmintis. Nes, pagalvokite, ryšys tarp sūnaus ir tėvo yra natūralus ir sūnus visada stovi į tėvo pusę, kai jį užpuola; su retomis išimtimis. Jei Dievas smogs tėvui, sūnus jo nekės ir gins tėvą. Prakeikdamas sūnų Kanaaną, Nojus nubaudžia Hamą, tėvą, susirūpinusį savo palikuonių sėkme. O Kanaanas savo ruožtu prisiims už Chamo sūnaus pasekmes. Todėl jis patirs ilgalaikį pasipiktinimą Nojui ir dviem sūnumis,

kuriuos laimina: Semą ir Jafetą. Mes jau žinome, kad Kanaano palikuonys bus Dievo sunaikinti, kad pasiūlytų Izraeliui, jo tautai, išlaisvintai iš Egipto vergijos (kitas Hamo sūnus: Mizraimas), savo nacionalinę teritoriją.

Pr 9:26: „ *Ir jis vėl tarė: Tebūnie palaimintas VIEŠPATS, Semo Dievas, ir Kanaanas tebūna jų vergas!* »

Nojus pranašauja savo sūnams Dievo planą kiekvienam iš jų. Taigi Kanaano palikuonys bus Semo palikuonių vergai. Chamas plėsis į pietus ir apgyvendins Afrikos žemyną iki dabartinio Izraelio žemės. Semas plėsis į rytus ir pietryčius, apgyvendindamas dabartines arabų musulmoniškas šalis. Iš Chaldėjos, dabartinio Irako, Abraomas iškils grynas semitas. Istorija tai patvirtina, Kanaano Afrika iš tiesų buvo iš Šemo kilusių arabų vergas.

Pr 9:27: „ *Tegul Dievas išplečia Jafeto nuosavybę ir tegul apsigyvena Semo palapinėse, o Kanaanas tebūna jų vergas!* »

Jafetas plėsis į šiaurę, rytus ir vakarus. Ilgą laiką pietuose dominuos šiaurė. Sukrikščionintos šiaurės šalys patirs techninę ir mokslinę plėtrą, kuri leis joms išnaudoti arabų šalis pietuose ir pavergti Afrikos tautas, Kanaano palikuonis.

Pr 9:28: „ *Nojus gyveno po potvynio tris šimtus penkiasdešimt metų* “.

350 metų Nojus galėjo liudyti apie potvynį savo amžininkams ir įspėti juos dėl priešpilnių klaidų.

Pr.9:29: „ *Visos Nojaus dienos buvo devyni šimtai penkiasdešimt metų; tada jis mirė* “.

1656 m., Adomo potvynio metais, Nojui buvo 600 metų, todėl jis mirė 2006 m. nuo Adomo nuodėmės, būdamas 950 metų amžiaus. Pagal Pr.10:25, gimus „ *Pelegui* “, 1757 m., „ *žemė buvo padalinta* “ Dievo dėl maištingo karaliaus Nimrodo maišto ir jo Babelio bokšto patirties. Padalijimas arba **atsiskyrimas** buvo skirtingų kalbų, kurias Dievas davė tautoms, pasekmė, kad jos **atsiskirtų** ir nebesudarytų vieningo bloko prieš Jo veidą ir jo valią. Todėl Nojus patyrė įvykį ir tuo metu jam buvo 757 metai.

Kai Nojus mirė, Abramasis jau gimė (1948 m., 2052 m. prieš Jėzaus Kristaus mirtį, esantį mūsų įprasto klaidingo kalendoriaus 30-aisiais metais), tačiau jis buvo Ūre, Chaldėjoje, atokiau nuo Nojaus, gyvenusio šiaurėje. Ararato kalnas.

Gimęs 1948 m., kai jo tėvui Térachui buvo 70 metų, Abramasis paliko Haraną, kad įvykdytų Dievo įsakymą, būdamas 75 metų amžiaus 2023 m., t. y. praėjus 17 metų po Nojaus mirties 2006 m. Dvasinė aljanso estafetė yra taip užtikrinta ir įvykdyta.

Sulaukęs 100 metų, 2048 m., Abramasis tampa Izaoko tėvu. Jis mirė sulaukęs 175 metų 2123 m.

Sulaukęs 60 metų, 2108 m., Izaokas susilaukė dvynių Ezavo ir Jokūbo, pagal Pr 25:26.

Pradžios knyga 10

Tautų atskyrimas

Šis skyrius supažindina mus su trijų Nojaus sūnų palikuonimis. Šis apreiškimas bus naudingas, nes savo pranašystėse Dievas visada nurodys pirminius atitinkamų teritorijų pavadinimus. Kai kurie iš šių pavadinimų yra lengvai atpažįstami kaip dabartiniai pavadinimai, nes jie išlaikė pagrindines šaknis, pavyzdžiai: „*Madai*“ – Mede, „*Tubal*“ – Tobolskas, „*Mešechas*“ – Maskva.

Pr.10:1: „*Tai yra Nojaus sūnų Semo, Chamo ir Jafeto palikuonys. Po potvynio jiems gimė sūnūs.*»

Jafeto sūnūs

Pr 10:2: „*Jafeto sūnūs buvo: Gomeras, Magogas, Madajas, Javano, Tubalas, Mešechas ir Tiras.*»

"*Madai*" yra Media; „*Javan*“, Graikija; „*Tubal*“, Tobolskas, „*Mešechas*“, Maskva.

Pr 10:3: „*Gomero sūnūs: Aškenazas, Rifatas ir Togarma.*»

Pr.10:4: „*Javano sūnūs: Eliziejus, Taršišas, Kitimas ir Dodanimas.*»

„*Taršišas*“ reiškia Tarsą; „*Kitimas*“, Kipras.

Pr.10:5: „*Jis buvo apgyvendintos tautų salos pagal jų žemes, pagal jų kalbą, pagal jų šeimas, pagal jų tautas.*»

Sąvoka „*tautų salos*“ reiškia dabartinės Europos vakarines tautas ir jų didelius plotus, tokius kaip Amerika ir Australija.

Tikslumas „*pagal kiekvieno žmogaus kalbą*“ ras savo paaiškinimą Babelio bokšto patirtyje, atskleistoje Pr.11.

Chamo sūnūs

Gen. 10:6: „*Chamo sūnūs buvo Kušas, Micraimas, Putas ir Kanaanas.*»

Kušas žymi Etiopiją; „*Micraimas*“, Egiptas; „*Putas*“, Libija; ir „*Kanaanas*“, dabartinis Izraelis arba senovės Palestina.

Pr 10:7: „*Kušo sūnūs: Šeba, Havila, Sabta, Raema ir Sabteka. Raemos sūnūs: Seba ir Dedanas.*»

Pr 10:8: „*Kušui taip pat gimė Nimrodas; tai jis pradėjo būti galingas žemėje.*»

Šis karalius „*Nimrodas*“ statys „*Babelio bokštą*“, dėl kurio Dievas atskirs kalbas, kurios išskiria ir izoliuoja žmones į tautas ir tautas pagal Pr.11.

Pr.10:9: „*Jis buvo narsus medžiotojas prieš VIEŠPATĮ; todėl sakoma: kaip Nimrodas, narsus medžiotojas prieš YaHWéH.*»

Pr 10:10: „*Pirmą kartą jis valdė Babelį, Erechą, Akadą ir Kalnę, Šinaro žemėje.*»

„*Babelis*“ žymi senovės Babiloną; „*Akadas*“, senovės Akadija ir dabartinis Bagdado miestas; „*Švytėjimas*“, Irakas.

Pr 10:11: „*Iš tos žemės išėjo Ašūras; jis pastatė Ninevę, Rehobot Hirą, Kalą,*

„*Assur*“ reiškia Asiriją. „*Ninevė*“ tapo dabartiniu Mosulu.

Pr.10:12: „*ir Resenas tarp Ninevės ir Kalos; tai didmiestis.*»

Šie trys miestai buvo išsidėstę dabartiniame Irake šiaurėje ir palei „Tigro“ upę.

Pr 10:13: „ *Micraimas pagimdė ludimus, ananimus, lehabimus, naftuhimus* “ ,

Pr 10:14: „ *Patrusimai, kazluhimai, iš kurių kilo filistinai, ir kaftorimai.* »

„ *Filistinai* “ žymi dabartinius palestiniečius, kurie vis dar kariauja prieš Izraelį, kaip ir senajame aljanse. Jie yra Egipto, kito istorinio Izraelio priešo, sūnūs iki 1979 m., kai Egiptas sudarė aljansą su Izraeliu.

Pr 10:15: „ *Kanaanui gimė pirmagimis Sidonas ir Hetas;* »

Pr 10:16: „ *ir jebusiečiai, ir amoritai, ir girgašiečiai* “ ,

„ *Jebus* “ žymi Jeruzalę; „ *Amoritai* “ buvo pirmieji gyventojai teritorijoje, kurią Dievas suteikė Izraeliui. Nors jie išliko milžiniškoje normoje, Dievas juos nužudė ir savo žmonių akivaizdoje išnaikino nuodingomis širšėmis, kad atlaisvintų vietą.

Pr 10:17: „ *hivitai, arkitai, sinitai* “ ,

„ *Nuodėmė* “ reiškia Kiniją.

Pr 10:18: „ *arvaditai, zemaritai, hamatiečiai. Tada kanaaniečių šeimos buvo išsklaidytos.* »

Pr 10:19: „ *Kanaaniečių ribos buvo nuo Sidono, Geraro pusėje, iki Gazos ir Sodomos, Gomoros, Admos ir Zeboimo pusės iki Lešos.* »

Šie senoviniai pavadinimai riboja Izraelio žemę vakarinėje pusėje nuo šiaurės, kur Sidonas yra pietuose, kur vis dar yra dabartinė Gaza, ir rytinėje pusėje nuo pietų, atsižvelgiant į Sodomos ir Gomoros įkūrimą toje vietoje. „Negyvosios jūros“ šiaurėje, kur yra Zeboimas.

Gen. 10:20: „ *Tai yra Chamo vaikai pagal jų šeimas, pagal jų kalbas, pagal jų šalis ir pagal jų tautas.* »

Semo sūnūs

Pr.10:21: „ *Sūnų gimė ir Šemui, visų Hebero sūnų tėvui ir vyresniojo Jafeto broliui.* »

Pr.10:22: „ *Šemo sūnūs buvo Elamas, Asūras, Arpašadas, Ludas ir Aramas.* »

„ *Elamas* “ žymi senovės persų tautą dabartiniame Irane, taip pat šiaurės Indijos arijus; „ *Assur* “, senovės dabartinio Irako Asirija; „ *Lud* “, galbūt Loda Izraelyje; „ *Aramas* “, Sirijos aramėjai.

Pr 10:23: „ *Aramo sūnūs: Uzas, Hulas, Geteris ir Mašas.* »

Pr 10:24: „ *Arpachšadui gimė Šelachas; o Šelakui gimė Heberas.* »

Pr 10:25: „ *Heberui gimė du sūnūs: vieno vardas buvo Pelegas, nes jo dienomis žemė buvo padalinta, o jo brolio vardas buvo Joktanas.* »

Šioje eilutėje randame tikslumą: „ *nes jo laikais žemė buvo padalinta* “. Mes jam skolingi už galimybę 1757-aisiais Adomo nuodėmės metais susieti su kalbų **atskyrimu** , atsiradusiu dėl bandymo maištingai suvienyti Babelio bokštą. Todėl tai yra karaliaus Nimrodo valdymo laikas.

Pr 10:26: „ *Joktanui gimė Almodadas, Šelefas, Hazarmavetas, Jerahas* “ ,

Pr 10:27: „ *Hadoramas, Uzalas, Diklah* “ ,

Pr 10:28: „ *Obalas, Abimaelis, Šeba* “ ,

Pr 10:29: „*Ofiras, Havila ir Jobabas. Visi jie buvo Joktano sūnūs.*»

Pr 10:30: „*Jie gyveno nuo Mešos, Sefaro pašonėje, iki rytų kalno.*»

Pr.10:31: „*Šie yra Semo sūnūs pagal jų šeimas, pagal jų kalbas, pagal jų šalis, pagal jų tautas.*»

Pr.10:32: „*Tai Nojaus sūnų giminės pagal jų kartas ir tautas. Ir iš jų kilo tautos, kurios po potvynio pasklido po žemę.*»

Pradžios knyga 11

Atskyrimas pagal kalbas

Pr 11:1: „*Visa žemė turėjo vieną kalbą ir tuos pačius žodžius.*»

Dievas čia primena logiškas pasekmes to fakto, kad visa žmonija kilusi iš vienos poros: Adomo ir Ievos. Todėl šnekamoji kalba buvo perduota visiems palikuonims.

Pr 11 :2: „*Išvykdami iš rytų, jie rado lygumą Šinaro žemėje ir ten apsigyveno.*»

Į „rytus“ nuo „Shinear“ šalies dabartiniame Irake buvo dabartinis Iranas. Išvykę iš aukštesnių vietovių, vyrai susirenka į lygumą, gerai drėkinamą dviejų didžiųjų upių – „Eufrato ir Tigro“ (hebr. Phrat ir Hiddekel) ir derlingoje. Savo laiku Lotas, Abraomo sūnėnas, irgi pasirinko šią vietą apsigyventi, kai atsiskyrė nuo dėdės. Didžioji lyguma bus palanki didelio miesto „*Babelio*“ statybai, kuris išliks žinomas iki pasaulio pabaigos.

Pr 11:3: „*Jie sakė vienas kitam: Ateik! Padarykime plytas ir kepime jas ugnyje. Ir plyta tarnavo jiems kaip akmuo, o bitumas - kaip cementas.*»

Susirinkę vyrai nebegyvena palapinėse, atranda degtų plytų gamybą, kuri leidžia statyti nuolatinės būsto konstrukcijas. Šis atradimas yra visų miestų ištakos. Per jų vergiją Egipte šių plytų gamyba, skirta Ramziui pastatyti faraonui, bus hebrajų kančių priežastis. Skirtumas tas, kad jų plytos bus ne kepamos ugnyje, o pagamintos iš žemės ir šiaudų, džiovinamos degančioje Egipto saulėje.

Pr 11:4: „*Ir jie vėl pasakė: „Eime! Pasistatykime sau miestą ir bokštą, kurių viršūnė siektų dangų, ir pasižymėkime sau, kad nebūtume išblaškyti po visą žemę.*»

Nojaus sūnūs ir jo palikuonys gyveno išsibarstę po žemę kaip klajokliai ir visada savo kelionėms pritaikytose palapinėse. Dievas šiame apreiškime taikosi į momentą, kai pirmą kartą žmonijos istorijoje žmonės nusprendžia apsigyventi vietoje ir nuolatinuose būstuose, taip sudarydami pirmuosius sėslius žmones. Ir šis pirmasis susibūrimas skatina juos susivienyti, kad pabėgtų nuo atsiskyrimo, sukeliančio ginčus, muštynes ir mirtis. Iš Nojaus jie sužinojo apie priešvandenių žmonių nedorumą ir smurtą; tiek, kad Dievas turėjo juos sunaikinti. O norėdami geriau suvaldyti riziką pakartotinai padaryti tas pačias klaidas, jie mano, kad glaudžiai susibūre vienoje vietoje pavyks išvengti šio smurto. Sakoma: skaičiuose yra stiprybė. Nuo Babelio laikų visi didieji valdovai ir didžiosios viešpatijos savo jėgas grindė vienybe ir susibūrimu. Ankstesniame skyriuje buvo paminėtas

karalius Nimrodas, kuris, matyt, buvo pirmasis savo laikų žmoniją vienijantis lyderis, būtent pastatydamas Babelį ir jo bokštą.

Tekste nurodoma: „*bokštas, kurio viršus liečia dangų*“. Ši idėja „paliesti dangų“ rodo ketinimą prisijungti prie Dievo danguje ir parodyti jam, kad žmonės gali apsieiti be jo ir kad jie turi idėjų, kaip išvengti ir išspręsti savo problemas patys. Tai ne daugiau ir ne mažiau kaip iššūkis Dievui kūrėjui.

Pr 11:5: „*Jehova nusileido pažiūrėti miesto ir bokšto, kurį statė žmonių sūnūs*“.

Tai tik vaizdas, atskleidžiantis mums, kad Dievas žino žmonijos projektą, kurį vėl pagyvina maištingos mintys.

Pr.11 :6: „*Ir VIEŠPATS tarė: Štai jie yra viena tauta ir visi turi vieną kalbą, ir šito jie ėmėsi; dabar niekas nesutrukdys jiems padaryti visko, ką jie planavo*“.

Situacijos Babelio laikais pavydi šiuolaikiniai universalistai, svajojantys apie šį idealą: suformuoti vieną tautą ir kalbėti viena kalba. Ir mūsų universalistai, kaip tie Nimrodai, kuriuos susirinko, nesirūpina, ką Dievas mano šiuo klausimu. Tačiau 1747 m. nuo Adomo nuodėmės Dievas kalbėjo ir išreiškė savo nuomonę. Kaip rodo jo žodžiai, žmogaus projekto idėja jo nedžiugina ir erzina. Tačiau nėra jokios kalbos apie jų sunaikinimą. Tačiau atkreipkime dėmesį, kad Dievas neginčija maištingos žmonijos požiūrio veiksmingumo. Ji turi tik vieną trūkumą ir jis skirtas jam: kuo daugiau jie susirenka, tuo labiau jį atstumia, nebetarnauja arba, dar blogiau, tarnauja netikroms dievybėms prieš jo veidą.

Pr 11:7: „*Nagi! Leiskitės žemyn ir ten sumaišykime jų kalbą, kad jie nebegirdėtų vienas kito kalbos*“.

Dievas turi savo sprendimą: „*Sumaišykime jų kalbą, kad jie nebegirdėtų vienas kito kalbos*“. Šiuo veiksmu siekiama padaryti dievišką stebuklą. Akimirksniu vyrai išsireiškia įvairiomis kalbomis ir nebesuprasdami vienas kito, yra priversti vienas nuo kito atitolti. **Sugedo** norimas įrenginys . **Vyru atskyrimas** , šio tyrimo tema, vis dar yra, gerai atlikta.

Pr 11:8: „*Ir Viešpats išsklaidė juos iš ten po visos žemės veidą; ir jie nustatė statyti miestą*“.

Tie, kurie kalba ta pačia kalba, susiburia ir tolsta nuo kitų. Todėl po šios „*kalbų*“ patirties žmonės apsigyvens įvairiose vietose, kur ras miestus iš akmenų ir plytų. Tautos susiformuos ir, kad nubaustų už jų klaidas, Dievas galės jas supriešinti. „*Babelio*“ bandymas sukurti visuotinę taiką žlugo.

Pr 11:9: „*Todėl jų vardas buvo pavadintas Babeliu, nes ten Viešpats supainiojo visos žemės kalbas ir iš ten Viešpats išsklaidė juos po visos žemės veidą*“.

Pavadinimas „Babelis“, reiškiantis „sumišimą“, nusipelno būti žinomas, nes jis liudija žmonėms, kaip Dievas reagavo į jų bandymą sukurti visuotinę sąjungą: „*kalbų painiava*“. Pamoka buvo skirta įspėti žmoniją iki pasaulio pabaigos, nes Dievas norėjo atskleisti šią patirtį savo liudijimu, padiktuotu Mozei, kuris taip parašė pirmąsias savo šventosios Biblijos knygas, kurias skaitome ir šiandien. Taigi Dievas neturėjo naudoti smurto prieš to meto maištininkus. Tačiau taip nebus pasaulio pabaigoje, kur, atkartojant šį visuotinį Dievo pasmerkimą susirinkimą, paskutiniai po Trečiojo pasaulinio karo išlikę maištininkai bus

sunaikinti šlovingo Jėzaus Kristaus sugrįžimo. Tada jie turės susidoroti su „jo pykčiu“, be to, priėmę sprendimą nužudyti jo paskutiniuosius išrinktuosius, nes nuo pat pasaulio sukūrimo liks ištikimi jo pašventintam šabui. Žmonija niekada neatsižvelgė į Dievo duotą pamoką ir nuolat visoje žemėje kūrėsi dideli miestai, kol Dievas neleido juos sunaikinti kitų tautų arba didelio masto mirtinų epidemijų.

Semo palikuonys

Abraomo, tikinčiųjų ir dabartinių monoteistinių religijų tėvo, link

Pr 11:10: „*Tai yra Semo palikuonys. Šimto metų Semui gimė Arpačadas, praėjus dvejiems metams po potvynio .*

Shemo sūnus Arpachad gimė 1658 m. (1656 + 2)

Pr 11:11: „*Po Arpachado gimimo Semas gyveno penkis šimtus metų; ir jam gimė sūnūs ir dukterys*“ .

Shemas mirė 2158 m., būdamas 600 metų (100 + 500)

Pr 11:12: „*Arpačadas, trisdešimt penkerių metų, gimė Šelacho tėvui*“ .

Arpachado sūnus Schélach gimė 1693 m. (1658 + 35).

Pr.11:13: „*Arpachadas gyveno po Šelacho gimimo keturis šimtus trejus metus; ir jam gimė sūnūs ir dukterys*“ .

Arpachad mirė 2096 m., būdamas 438 metų (35 + 403)

Pr 11:14: „*Šelachas, trisdešimties metų, tėvas Heberas*“ .

Héberis gimė 1723 m. (1693 + 30)

Pr.11:15: „*Šelachas gyveno po Hebero gimimo keturis šimtus trejus metus; ir jam gimė sūnūs ir dukterys*“ .

Schélachas mirė 2126 m. (1723 + 403), būdamas 433 (30 + 403)

Pr 11:16: „*Héberis, trisdešimt ketverių metų, tėvas Pelegas*“

Pélegas gimė 1757 m. (1723 + 34). **Jo gimimo metu, pagal Pr 10:25, „žemė buvo padalinta“ šnekamomis kalbomis, sukurtomis Dievo, kad padalintų ir atskirtų Babelyje susirinkusius žmones.**

Pr.11:17: „*Gimęs Pelegą, Heberas gyveno keturis šimtus trisdešimt metų; ir jam gimė sūnūs ir dukterys*“ .

Héber mirė 2187 m. (1757 + 430), būdamas 464 (34 + 430)

Pr.11:18: „*Pelegas, trisdešimties metų, tėvas Rehu* .

Rehu gimė 1787 m. (1757 + 30)

Pr.11:19: „*Pelegas po Rehu gimimo gyveno du šimtus devynerius metus; ir jam gimė sūnūs ir dukterys*“ .

Pélegas mirė 1996 m. (1787 + 209), būdamas 239 (30 + 209). Atkreipia dėmesį į žiaurų gyvenimo sutrumpėjimą tikriausiai dėl jo laikais įvykdyto Babelio bokšto maišto.

Pr 11:20: „*Rehu, trisdešimt dvejų metų, tėvas Serug*“

Serug gimė 1819 m. (1787 + 32)

Pr 11:21: „*Rehu gyveno po Serugo gimimo du šimtus septynerius metus; ir jam gimė sūnūs ir dukterys*“ .

Rehu mirė 2096 m. (1819 + 207), būdamas 239 (32 + 207)

Pr 11:22: „*Serugas, trisdešimties metų, tėvas Nahoras*“ .

Nachoras gimė 1849 m. (1819 + 30)

Pr 11:23: „ Serugas gyveno po Nahoro gimimo du šimtus metų; ir jam gimė sūnūs ir dukterys “ .

Serug mirė 2049 m. (1849 + 200), būdamas 230 (30 + 200)

Pr 11:24: „ Nahoras, dvidešimt devynerių metų, tėvas Terah “

Térach gimė 1878 m. (1849 + 29)

Pr 11:25: “ Po Teraho gimimo Nahoras gyveno šimtą devyniolika metų; ir jam gimė sūnūs ir dukterys “ .

Nachoras mirė 1968 m. (1849 + 119), sulaukęs 148 (29 + 119)

Pr 11:26: „ Terah, septyniasdešimties metų, gimė Abramas, Nahoras ir Haranas “ .

Abramas gimė 1948 m. (1878 + 70)

2048 m. Abromas susilauks pirmojo teisėto sūnaus Izaoko, kai jam bus 100 metų , pagal Pr 21:5: „ Abraomas buvo šimto metų, kai gimė jo sūnus Izaokas “.

Abromas mirs 2123 m., būdamas 175 metų , pagal Pr 25:7: “ Tai yra Abraomo gyvenimo metų dienos: jis gyveno šimtą septyniasdešimt penkerius metus » .

Pr.11:27: „ Tai Teros palikuonys. Terahui gimė Abramas, Nahoras ir Haranas. Haranas pagimdė Lotą .

Atkreipkite dėmesį, kad Abromas yra vyriausias iš trijų Teraho sūnų. Todėl būtent jis gimė, kai jo tėvui Terahui buvo 70 metų, kaip nurodyta aukščiau esančioje 26 eilutėje.

Pr 11:28: „ Ir Haranas mirė savo tėvo Teraho akivaizdoje, jo gimimo žemėje, Chaldėjų Ūre .

Ši mirtis paaiškina, kodėl Lotas vėliau lydės Abramą jo kelionėse. Abramas paėmė jį į savo apsaugą.

Būtent Chaldėjos Ūre gimė Abramas, o Babilone, Chaldėjoje, maištaujantis Izraelis buvo išvestas į nelaisvę pranašo Jeremijo ir pranašo Danieliaus laikais.

Pr 11:29: " Abromas ir Nahoras vedė žmonas: Abramo žmonos vardas buvo Saraja, o Nahoro žmonos vardas buvo Milka, Harano duktė, Milkos tėvo ir Jiskos tėvas . "

Šių laikų sąjungos labai giminingos: Nachoras vedė savo brolio Harano dukterį Milką. Tai buvo norma ir paklusnumas pareigai, kuria buvo siekiama išsaugoti palikuonių rasės grynumą. Savo ruožtu Izaokas pasiūš savo tarną surasti žmoną savo sūnui Izaokui artimoje aramėjo Labano šeimoje.

Pr 11:30: „ Sara buvo nevaisinga: ji neturėjo vaikų “ .

Šis sterilumas leis kūrėjui Dievui atskleisti savo kūrybinę galią; tai padarydama ją pajėgią pagimdyti vaiką, kai jai bus beveik šimtas metų, kaip ir jos vyrui Abramui. Šis sterilumas buvo būtinas pranašišku lygmeniu, nes Izaokas pristatomas kaip naujojo Adomo, kurį Jėzus Kristus įkūnys savo laiku, pavyzdys; abu vyrai savo laiku buvo „ dieviškojo pažado sūnūs “ . Todėl visada dėl savo pranašiško „Dievo sūnaus“ vaidmens jis pats nepasirinks žmonos, nes Jėzaus kūne Dievas pasirenka savo apaštalus ir mokinius, būtent jame esanti Tėvo Dvasia. ir kas jį pagyvina.

Pr 11:31: „*Terah pasiėmė savo sūnų Abramą ir savo sūnaus Harano sūnų Lotą ir savo marti Sarają, jo sūnaus Abramo žmoną. Jie kartu nukeliavo iš Chaldėjų Ūro į Kanaano žemę. Jie atvyko į Haraną ir ten apsigyveno.*“

Visa šeima, įskaitant Abramą, apsigyveno šalies šiaurėje, Charane. Šis pirmasis judesys priartina juos prie žmonijos gimimo vietos. Jie **atsiskiria** nuo didžiųjų miestų, jau labai apgyvendintų ir jau labai maištaujančių, nuo derlingos ir klestinčios lygumos.

Pr 11:32: „*Terah buvo du šimtai penkeri metai; ir Terah mirė Harane.*“
Gimęs 1878 m., Térach mirė sulaukęs 205 metų 2083 m.

Šio skyriaus tyrimo pabaigoje atkreipkime dėmesį, kad projektas, skirtas sutrumpinti gyvenimo trukmę iki 120 metų, yra sėkmingas. Tarp „600 metų“ Semo ir „148 metų“ Nahoro arba „175 metų“ Abraomo gyvenimo sutrumpėjimas akivaizdus. Maždaug po 4 šimtmečių Mozė gyvens lygiai 120 metų. Dievo nurodytas skaičius bus gautas kaip užbaigtas modelis.

Abraomo patirtyje Dievas parodo, ką jis pats yra pasirengęs padaryti, kad išpirktų gyvybes savo išrinktiesiems, kuriuos jis pasirenka iš visų savo žmoniškųjų kūrinių pagal tai, ar jie išsaugo jo atvaizdą. Šioje istorinėje scenoje Abrahamas yra Dievas Tėve, Izaokas, Dievas Sūnuje, o išsipildymas įvyks Jėzuje Kristuje ir jo savanoriškos aukos dėka gims naujoji sandora.

Pradžios knyga 12

Atskyrimas nuo žemiškos šeimos

Pr 12:1: „*Viešpats tarė Abramui: „Eik iš savo šalies, iš savo tėvynės ir iš savo tėvo namų į žemę, kurią tau parodysiu.“*“

Dievo įsakymu Abromas paliks savo žemiškąją šeimą, savo tėvo namus, ir šioje eilėje turime matyti dvasinę prasmę, kurią Dievas suteikė Pradžios 2:24 žodžiams, kurie sako: „*C 'Todėl žmogus paliks tėvą ir motiną ir prisiriš prie žmonos, ir jie taps vienu kūnu*““. Abromas turi „*palikti savo tėvą ir motiną*“, kad įeitų į pranašišką dvasinį Kristaus vaidmenį, kuriam svarbi tik „*Nuotaka*“, jo išrinktųjų susirinkimas. Kūniški ryšiai yra kliūtys dvasiniam tobulėjimui, kurių išrinktieji turi vengti, kad jiems pavyktų simboliškai sukurti „*vieną kūną*“ su Jėzumi Kristumi, kūrėju Dievu YaHWÉH.

Pr 12:2: „*Aš padarysiu tave didele tauta ir laiminsiu tave; Aš padarysiu tavo vardą garsų, ir tu būsi palaiminimo šaltinis.*“

Abraomas taps pirmuoju iš Biblijos patriarchų, monoteistų pripažintu „*tikinčiųjų tėvu*“. Jis taip pat yra Biblijoje, pirmasis Dievo tarnas, kurio gyvenimo detalės bus sekamos ir atskleistos ilgai.

Pr.12:3: „*Laiminsiu tuos, kurie tave laimina, ir tuos, kurie tave keikia, keikiu; ir visos žemės giminės bus palaimintos tavyje*“.

Abraomo kelionės ir susitikimai bus tai įrodymas ir jau Egipte, kai faraonas norėjo miegoti su Saraja, manydamas, kad ji yra jo sesuo pagal tai, ką Abromas

sakė, kad apsaugotų jo gyvybę. Regėjime Dievas leido jam suprasti, kad Sara buvo pranašo žmona ir jis vos nenumirė.

Antroji šios eilutės dalis „ *Visos žemės šeimos bus palaimintos tavoje* “ išsipildys Jėzuje Kristuje, Dovydo sūnuje iš Judo giminės, Izraelio sūnuje, Izaoko sūnuje, Abramo sūnuje. Būtent ant Abramo Dievas sukurs savo dvi sąjungas iš eilės, kurios pateikia jo išganymo standartus. Kadangi šie standartai turėjo vystytis, kad pereitų nuo simbolinio tipo prie tikrojo tipo; pagal tai, ar nuodėmingas žmogus gyvena prieš Kristų, ar po jo.

Pr 12:4: „ *Abromas išėjo, kaip VIEŠPATS buvo jam sakęs, o Lotasėjo su juo. Abramui buvo septyniasdešimt penkeri metai, kai jis išėjo iš Harano* .

Būdamas 75 metų Abramas jau turi ilgą gyvenimo patirtį. Turime įgyti šios patirties, kad galėtume klausytis ir ieškoti Dievo; kuri daroma atradus nuo jo atskirtus žmonijos prakeiksmus. Jei Dievas jį pašaukė, tai todėl, kad Abromas jo ieškojo, taigi, kai Dievas jam apsireiškia, jis skuba jam paklusti. Ir šis išganytas paklusnumas bus patvirtintas ir primintas jo sūnui Izaokui šioje Pr 26:5 paminėtoje eilutėje: „ *nes Abraomas pakluso mano balsui ir laikėsi mano įsakymų, įsakymų, įstatų ir įstatymų* “. Abromas būtų galėjęs šiuos daiktus pasilikti tik tuo atveju, jei Dievas jam juos būtų pateikęs. Šis Dievo liudijimas mums atskleidžia, kad daugelis dalykų, nepaminėtų Biblijoje, buvo įvykdyti. Biblija mums tik pateikia ilgų žmonių gyvenimo santrauką. O vyro gyvenimas 175 metai, tik Dievas gali pasakyti, ką ji nugyveno minutė po minutės, sekundė po sekundės, bet mums užtenka esminio apibendrinimo.

Taigi, Dievo palaima, suteikta Abramui, priklauso nuo jo paklusnumo, ir visos mūsų Biblijos ir jos pranašysčių studijos būtų bergždžios, jei nesuprastume šio paklusnumo svarbos, nes Jėzus Kristus davė mums savo pavyzdį, sakydamas Jono 8: 29: „ *Tas, kuris mane siuntė, yra su manimi; jis nepaliko manęs vienos, nes aš visada darau tai, kas jam patinka* . Taip yra su bet kuo; bet kokie geri santykiai pasiekiami darant „ *tai, kas malonu* “ tam, kuriam nori patikti. Todėl tikėjimas, tiesa religija, nėra sudėtingas dalykas, o paprastas santykių tipas, malonus Dievui ir sau pačiam.

Mūsų paskutiniiais laikais išryškėja vaikų nepaklusnumo tėvams ir nacionalinėms valdžios institucijoms ženklas. Dievas organizuoja šiuos dalykus, kad maištaujantys, jam nedėkingi ar abejingi suaugusieji atrastų tai, ką jis pats patiria dėl savo nedorumo . Taigi Dievo sukurti veiksmai rėkia daug garsiau nei šūksniai ir kalbos, išreikšti teisų jo pasipiktinimą ir teisingus priekaištus.

Pr 12:5: „ *Abromas pasiėmė savo žmoną Sarają ir savo brolio sūnų Lotą su visomis jų turimomis gėrybėmis ir tarnais, kuriuos įsigijo Harane. Jie išvyko eiti į Kanaano žemę ir atėjo į Kanaano žemę* “.

Charanas yra į šiaurės rytus nuo Kanaano. Todėl Abromas eina iš Harano į vakarus, paskui į pietus ir patenka į Kanaaną.

Pr 12:6: „ *Abromas keliavo per kraštą į vietą, vadinamą Sichemu, prie Morės qžuolų. Kanaaniečiai tada buvo krašte* “.

Ar turėtume tai prisiminti? „ *Kanaaniečiai* “ yra milžinai, bet kaip tada su pačiu Abramą? Nes potvynis vis dar buvo labai arti ir Abromas galėjo būti milžino dydžio. Įžengęs į Kanaaną, jis nepraneša apie šių milžinų buvimą, o tai logiška, jei jis pats vis dar laikosi šios normos. Leisdamasis į pietus, Abromas

kerta dabartinę Galilėją ir atvyksta į dabartinę Samariją, į Sichemą. Ši Samarijos žemė bus Jėzaus Kristaus mėgstama evangelizacijos vieta. Ten jis atras tikėjimą „samariete“ ir jos šeima, į kurią, jų didžiulei nuostabai, pirmą kartą buvo leista patekti žydui.

Pr 12:7: „*Abraomui pasirodė Viešpats ir tarė: Tavo palikuonims duosiu šią žemę. Ir Abromas pastatė ten aukurą VIEŠPAČIUI, kuris jam pasirodė*“.

Dievas pirmiausia pasirinko dabartinę Samariją, kad parodytų save Abramui, kuris pašventins šį susitikimą, pastatydamas ten altorių, pranašišką Kristaus kankinimo kryžiaus simbolį. Šis pasirinkimas rodo ryšį su būsima Jėzaus Kristaus ir jo apaštalų evangelizacija šalyje. Būtent iš šios vietos Dievas jam skelbia, kad atiduos šią šalį savo palikuonims. Bet kuris iš jų – žydai ar krikščionis? Nepaisant istorinių faktų, palankių žydams, atrodo, kad šis pažadas susijęs su Kristaus išrinktaisiais, kurie išsipildys naujojoje žemėje; nes Kristaus išrinktieji pagal nuteisinimo tikėjimu principą taip pat yra Abramui pažadėta sėkla.

Pr 12:8: „*Jis persikėlė iš ten į kalną į rytus nuo Betelio ir pasistatė palapines, turėdamas Betelį vakaruose ir Ajus rytuose. Ten jis taip pat pastatė aukurą VIEŠPAČIUI ir pasišaukė VIEŠPATIES vardą*“.

Leisdamasis į pietus, Abromas apsistojo kalnuose tarp Betelio ir Ajo. Dievas nurodo dviejų miestų orientaciją. Betelis reiškia „Dievo namai“, o Abromas pastato juos vakaruose, tabernakuliui ir Jeruzalės šventyklai skirtose padėtyje, kad įeidami į Dievo šventumą, jo namus, tarnautojai atsuktų nugarą. kylanti saulė, kuri kyla rytuose, rytuose. Rytuose yra miestas Ai, kurio šaknis reiškia: akmenų krūva, griuvėsiai arba kalva ir paminklas. Dievas apreiškia mums savo teismą: priešais išrinktųjų įėjimą į Dievo namus rytuose yra tik griuvėsiai ir akmenų krūvos. Šiame paveiksle Abramui buvo atviri du keliai į laisvę: į vakarus, Betelis ir gyvenimas arba, rytuose, Ai ir mirtis. Laimei, jis jau pasirinko gyvenimą su YaHWÉH.

Pr 12:9: „*Abromas tęsė savo keliones, eidamas į pietus*“.

Atkreipkite dėmesį, kad per šį pirmąjį Kanaano kirtimą Abromas neina į „Jebusą“, būsimo Dovydo miesto pavadinimą: Jeruzalę, todėl jis visiškai ignoruojamas.

Pr 12:10: „*Krašte kilo badas; ir Abromas nuėjo į Egiptą ten gyventi, nes krašte buvo didelis badas*“.

Kaip būtų, tuo metu, kai Jokūbo sūnus Juozapas iš Izraelio tapo pirmuoju Egipto viziru, badas atvedė Abramą į Egiptą. Išgyvenimai, kuriuos jis patyrė ten, yra aprašyti likusiose šio skyriaus eilutėse.

Abramas yra taikus ir net baisus žmogus. Bijodamas būti nužudytas, kad paimtų savo žmoną Sarai, kuri buvo labai graži, jis nusprendė pristatyti ją kaip savo seserį, pusę tiesos. Šia gudrybe faraonas jį pamalonino ir apdengė gėrybėmis, kurios suteiks jam turtus ir galią. Tai gavęs, Dievas užklumpa faraoną marais ir jis sužino, kad Sarai yra jo žmona. Tada jis persekioja Abramą, kuris palieka Egiptą turtingas ir galingas. Ši patirtis pranašauja hebrajų pasilikimą, kurie, tapę Egipto vergais, paliks jį paimdami auksą ir turtus. Ir ši galia netrukus jam labai pravers.

Pradžios knyga 13

Abramo atskyrimas nuo Loto

Grįžęs iš Egipto, Abromas, jo šeima ir Lotas, jo sūnėnas, grįžo į Betelį į vietą, kur buvo pastatęs aukurą Dievo šaukimui. Kol jie visi yra šioje vietoje tarp Betelio ir Aibės, tarp „Dievo namų“ ir „griuvėsių“. Kilus kivičams tarp jų tarnų, Abromas atsiskiria nuo Loto, kuriam duoda pasirinkti kryptį, kuria nori eiti. Ir Lotas pasinaudojo galimybe pasirinkti lygumą ir jos vaisingumą, žadanti klestėjimą. 10 eilutėje rašoma: „*Lotas pakėlė akis ir pamatė visą Jordano lygumą, kuri buvo visiškai vandeniui. Prieš tai, kai Viešpats sunaikino Sodomą ir Gomorą, iki Coaro buvo Viešpaties sodas, kaip Egipto žemė*“. Tai darydamas jis pasirenka „griuvėsius“ ir atras tai, kai Dievas ugnimi ir siera smogs šio slėnio miestams, kuriuos šiandien iš dalies dengia „Negyvoji jūra“; bausmė, nuo kurios jis pabėgs su savo dviem dukterimis, dėka Dievo gailestingumo, kuris atsiųs du angelus, kad jį įspėtų ir priverstų palikti Sodomą, kur gyvens. 13 eilutėje skaitome: „*Sodomos žmonės buvo nedori ir dideli nusidėjėliai prieš VIEŠPATĮ*“.

Todėl Abromas lieka šalia Betelio, „Dievo namais“ kalne.

Pr 13,14 iki 18: „*Viešpats tarė Abramui, Lotui atsiskyrus nuo jo: Pakelk akis ir iš ten, kur esi, žiūrėk į šiaurę ir pietus, į rytus ir vakarus; nes visą žemę, kurią matai, duosiu tau ir tavo palikuonims per amžius. Aš padarysiu tavo sėklą kaip žemės dulkes, kad jei kas galėtų suskaičiuoti žemės dulkes, ir tavo sėkla būtų suskaičiuota. Kelkis, keliauk per ilgį ir platų kraštą; nes aš tau duosiu. Abromas pasistatė palapines ir apsigyveno tarp Mamrės ažuolų, esančių netoli Hebrono. Ir pastatė ten aukurą VIEŠPAČIUI*“.

Palikęs pasirinkimą Lotui, Abromas gauna dalį, kurią Dievas nori jam duoti, ir ten vėl atnaujina savo palaiminimus ir pažadus. Jo „sėklos“ palyginimas su „žemės dulkėmis“, žmogaus sielos, kūno ir dvasios kilme ir pabaiga, pagal Pr 2:7, bus patvirtintas „*dangaus žvaigždžių*“ Gen. 15: 5.

Pradžios knyga 14

Atskyrimas galia

Keturi karaliai iš rytų ateina kariauti su penkiais karaliais slėnyje, kuriame yra Sodoma, kuriame gyvena Lotas. Penki karaliai yra sumušti ir paimti į nelaisvę, taip pat Lotas. Įspėtas Abromas ateina jam į pagalbą ir išlaisvina visus įkaitus. Atkreipkime dėmesį į tolesnės eilutės įdomybę.

Pr 14:16: „*Jis sugrąžino visus turtus; jis taip pat parsivežė savo brolių Lotą su savo gėrybėmis, taip pat moteris ir žmones*“.

Iš tikrųjų Abromas įsikišo tik dėl Loto. Tačiau pasakydamas faktus, Dievas užmaskuoja šią tikrovę, kad sukeltų savo priekaištą Lotui, kuris blogai pasirinko gyventi nedorėlių mieste.

Pr 14:17: „*Kai Abromas pergalingai grįžo iš Chedorlaomero ir iš su juo buvusių karalių, Sodomos karalius išėjo jo pasitikti į Šavės slėnį, kuris yra karaliaus slėnis.*”

Nugalėtojui reikia padėkoti. Žodis „Shavéh“ reiškia: paprastas; būtent tai, kas suviliojo Lotą ir turėjo įtakos jo pasirinkimui.

Pr 14:18: „*Melchizedekas, Salemo karalius, atnešė duonos ir vyno: jis buvo Aukščiausiojo Dievo kunigas*“.

Šis Salemo karalius buvo „*Aukščiausio Dievo kunigas*“. Jo vardas reiškia: „*Mano karalius yra teisingumas*“. Jo buvimas ir įsikišimas įrodo tikrojo Dievo garbinimo tęstinumą žemėje nuo potvynio pabaigos, kuris vis dar išlieka Abramo laikų žmonių mintyse. Tačiau šie tikrojo Dievo garbintojai nieko nežino apie gelbėjimo projektą, kurį Dievas atskleis per Abramo ir jo palikuonių pranašiskus išgyvenimus.

Pr 14:19: „*Ir jis palaimino Abromą ir tarė: Tebūna palaimintas Abraomas Aukščiausiojo Dievo, dangaus ir žemės valdove!*»

Šio oficialaus Dievo atstovo palaiminimas dar labiau patvirtina palaiminimą, kurį Dievas tiesiogiai suteikė Abramui asmeniškai.

Pr 14:20: „*Palaimintas Aukščiausiasis Dievas, kuris atidavė tavo priešus į tavo rankas! Ir Abromas davė jam dešimtinę nuo visko*“.

Melchizedekas palaimina Abromą, bet saugo, kad jam nepriskirtų savo pergalės; jis priskiria tai „*Aukščiausiajam Dievui, kuris atidavė savo priešus į jo rankas*“. Ir mes turime konkretų Abramo paklusnumo Dievo įstatymams pavyzdį, nes jis „*iš visko atidavė dešimtinę*“ Melchizedekui, kurio vardas reiškia: „*Mano karalius yra teisingumas*“. Taigi šis dešimtinės įstatymas jau egzistavo nuo potvynio pabaigos žemėje ir tikriausiai net prieš „tvaną“.

Pr 14:21: „*Sodomos karalius tarė Abramui: „Duok man žmonių ir pasiimk turtus*“.

Sodomos karalius yra skolingas Abramui, kuris išgelbėjo savo žmones. Taigi jis nori karališkai sumokėti už savo paslaugą.

Pr 14:22: „*Abromas atsakė Sodomos karaliui: Aš pakeliu ranką į VIEŠPATĮ, Aukščiausiąjį Dievą, dangaus ir žemės viešpatį*“.

Abramas pasinaudoja situacija, kad primintų iškrypusiam karaliui apie „*YaHWéH, Aukščiausiojo Dievo*“, unikalaus „*dangaus ir žemės Valdovo*“ egzistavimą; dėl to jis yra vienintelis visų turtų, kuriuos karalius įgyja dėl savo nedorybių, savininkas.

Pr.14:23: „*Aš nepaimsiu nieko, kas tavo, nei siūlų, nei batų virvelės, kad nesakytum: Aš padariau Abraomą turtingą. Nieko man!*»

Tokiu požiūriu Abromas liudija Sodomos karaliui, kad jis atėjo į šį karą tik išgelbėti savo sūnėną Lotą. Abromas kaip Dievas smerkia šį karalių, gyvenantį blogyje, iškrypime ir smurte. Ir jis tai paaiškina jam, atsisakydamas jo nevertai įgytų turtų.

Pr 14:24: „*Tik tai, ką valgė jaunuoliai, ir dalį vyrų, kurie vaikščiojo su manimi, Aneris, Eškolis ir Mamrė: jie paims savo dalį*“.

Tačiau toks Abramo pasirinkimas susijęs tik su juo, Dievo tarnu, ir jo tarnai gali pasiimti savo dalį iš siūlomų turtų.

Pradžios knyga 15

Atskyrimas pagal paktą

Pr 15:1: *“ Po šių įvykių VIEŠPATIES žodis pasiekė Abromą regėjime, ir jis tarė: Abramai, nebijok! Aš esu tavo skydas, ir tavo atlygis bus labai didelis .*

Abramas yra taikus žmogus, gyvenantis žiauriame pasaulyje, taip pat regėjime Dievas, jo draugas YaHWÉH, ateina jo nuraminti: *„ Aš esu tavo skydas, ir tavo atlygis bus labai didelis “.*

Pr 15:2: *“ Abromas atsakė: Viešpatie, Viešpatie, ką tu man duosi? Aš einu be vaiku; o mano namų paveldėtojas yra Eliezeras iš Damasko “.*

Abramas ilgą laiką kentėjo dėl to, kad negalėjo būti tėvu dėl savo teisėtos žmonos Sarajos nevaisingumo. Ir jis žino, kad jam mirus jo turtą paveldės artimas giminaitis: *„ Eliezeras iš Damasko “.* Pastebėkime, kiek senas yra šis *„ Damasko “* miestas Sirijoje.

Pr 15:3: *„ Ir Abromas tarė: „Štai tu man nedavei palikuonių, ir tas, kuris gims mano namuose, bus mano paveldėtojas “.*

Abromas nesupranta pažadų, duotų savo palikuonims, nes jis jų neturi, būdamas bevaikis.

Pr 15:4: *„ Tada jam atėjo Viešpaties žodis: Jis nebus tavo paveldėtojas, bet tas, kuris išeina iš tavo kūno, bus tavo paveldėtojas .*

Dievas jam sako, kad jis tikrai taps vaiko tėvu.

Pr 15:5: *„ Ir išvedęs jį, jis tarė: Pažvelk į dangų ir suskaičiuok žvaigždes, jei gali jas suskaičiuoti. Ir jis jam tarė: Tai bus tavo palikuonys .*

Šios Abromui suteiktos vizijos proga Dievas mums atskleidžia simbolinį raktą į prasmę, kurią dvasiškai suteikia žodžiui *„ žvaigždė “.* Iš pradžių cituojama Pr 1:15, *„ žvaigždė “ atlieka „ žemės apšvietimo “* vaidmenį, o šis vaidmuo jau yra Abramo, kurį Dievas pašaukė ir paskyrė šiam tikslui, bet taip pat bus ir visų tikinčiųjų, kurie pareikalau savo tikėjimo ir tarnystės Dievui. Atkreipkite dėmesį, kad pagal Dan.12:3 *„ žvaigždžių “* statusas bus suteiktas išrinktiesiems įžengus į amžinybę: *„ Tie, kurie yra protingi, spindės kaip dangaus spindesys, o tie, kurie moko teisumo, miniai. spindės kaip žvaigždės, amžinai ir amžinai “.* *„ Žvaigždės “* atvaizdas jiems tiesiog priskiriamas dėl to, kad juos pasirinko Dievas.

Pr 15:6: *„ Abromas pasitikėjo Viešpačiu, kuris jam tai įskaitė kaip teisumą “.*

Šis eilėraščių kursas yra oficialus tikėjimo apibrėžimo ir nuteisinimo tikėjimu principo elementas. Nes tikėjimas yra ne kas kita, kaip nušvitęs, pagrįstas ir orus pasitikėjimas. Pasitikėjimas Dievu yra teisėtas tik nušvitus jo valios ir viso to, kas jam patinka, pažinimas, be kurio jis tampa neteisėtas. Pasitikėti Dievu reiškia tikėti, kad Jis laimina tik tuos, kurie Jam paklūsta, sekdamas Abramo ir tobulo Jėzaus Kristaus pavyzdžiu.

Šis Dievo nuosprendis Abraomui pranašauja tą, kurį jis paskelbs visiems, kurie elgsis kaip jis, taip pat pakludami savo laiku pasiūlytai ir reikalaujamai dieviškajai tiesai.

Pr 15:7: „*Viešpats jam vėl tarė: Aš esu Viešpats, kuris išvedžiau tave iš chaldėjų Ūro, kad duotų tau paveldėti šią žemę.*”

Pristatydamas savo sandorą su Abramui, Dievas primena, kad jis išvedė jį iš Chaldėjų Ūro. Ši formulė sukurta remiantis pirmojo iš Dievo „dešimties įsakymų“, cituotų Išėjimo 20:2: „*Aš esu VIEŠPATS, tavo Dievas, kuris išvedžiau tave iš Egipto žemės, iš vergijos namų*“.

Pr 15:8: „*Abromas atsakė: Viešpatie VIEŠPAT, iš ko aš galiu žinoti, kad aš jį paveldėsiu?*»

Abramas prašo YaHWéH ženklą.

Pr 15:9: „*Ir VIEŠPATS tarė jam: Paimk trejų metų telyčią, trejų metų ožką, trejų metų aviną, vėžlį ir jauną balandį.*”

Pr 15:10: „*Abromas paėmė visus šiuos gyvulius, perpjovė juos per vidurį ir padėjo kiekvieną dalį vieną prieš kitą; bet jis nedalino paukščių.*”

Dievo atsakas ir Abramo veiksmas reikalauja paaiškinimo. Ši aukojimo ceremonija paremta pasidalijimo idėja, kuri yra susijusi su dviem sąjungoje dalyvaujančiomis šalimis, tai yra: dalinkimės kartu. Viduryje iškirpti gyvūnai simbolizuoja Kristaus kūną, kuris, būdamas vienas, bus dvasiškai pasidalintas tarp Dievo ir jo išrinktųjų. Avys yra žmogaus ir Kristaus atvaizdas, bet paukščiai neturi šio žmogaus, kuris bus Dievo siųstas Kristus, atvaizdo. Štai kodėl jie, kaip dangiškasis simbolis, pasirodo sandoroje, bet nėra atkirsti. Jėzaus apmokėjimas už nuodėmę bus naudingas tik žemiškiesiems išrinktiesiems, o ne dangiškiesiems angelams.

Pr 15,11: „*Plėšrūs paukščiai užkrito ant lavonų; ir Abromas juos išvijo*“.

Dievo pranašaujama projekte tik nedorėlių ir maištininkų lavonai bus pristatyti kaip maistas plėšriams paukščiams, kai sugrįš Kristus Gelbėtojo šlovė. Galų gale toks likimas neliks tiems, kurie sudaro sandorą su Dievu Kristuje ir pagal jo įstatymus. Nes taip atskleisti gyvūnų lavonai yra labai šventi Dievui ir Abramui. Abramo gestas yra pagrįstas, nes faktai neturi prieštarauti pranašystei, susijusiai su būsimu ir galutiniu Kristaus šventumo likimu.

Pr 15:12: „*Saulėlydžio metu Abramą apėmė gilus miegas; ir štai jį apėmė baimė ir didžiulė tamsa*“.

Toks miegas nėra normalus. Tai „*gilus miegas*“, panašus į tą, į kurį Dievas panardino Adomą, kad iš vieno iš šonkaulių suformuotų moterį, savo „*pagalbą*“. Kaip dalis sąjungos, kurią jis sudaro su Abramui, Dievas atskleis jam pranašišką prasmę, suteiktą šiai „*pagalbai*“, kuri bus Dievo meilės Kristuje objektas. Tiesą sakant, tik išvaizda Dievas verčia jį mirti, kad patektų į savo amžinąjį buvimą, taip numatydamas jo įėjimą į amžinąjį gyvenimą, tai yra į tikrąjį gyvenimą, vadovaudamasis principu, kad joks žmogus negali matyti Dievo ir gyventi.

„*Didžioji tamsa*“ reiškia, kad Dievas daro jį aklą žemiškajam gyvenimui, kad mintyse sukurtų virtualius pranašiško pobūdžio vaizdinius, įskaitant paties Dievo pasirodymą ir buvimą. Taip pasinėręs į tamsą Abromas jaučia teisėtą „*baimę*“. Be to, tai pabrėžia nuostabą su juo kalbančio Dievo kūrėjo charakterį.

Pr 15:13: „*Ir VIEŠPATS tarė Abramui: Žinok, kad tavo palikuonys bus svetimi žemėje, kuri jiems nepriklausys; jie ten vergaus ir bus prispausti keturis šimtus metų*“.

Dievas skelbia Abramui ateitį, likimą, skirtą jo palikuonims.

„... *jūsų palikuonys bus svetimi žemėje, kuri nebus jų*“: tai yra Egiptas.

„... *jie bus ten vergais*“: pasikeitus naujam faraonui, nepažinusiame Juozapo, hebrajui, tapusiam savo pirmtako didžiuoju vizieriumi. Šis pavergimas bus įvykdytas Mozės laikais.

„... *ir jie bus engiami keturis šimtus metų*“: čia kalbama ne tik apie egiptiečių priespaudą, bet ir plačiau apie priespaudą, kuri paveiks Abramo palikuonis tol, kol jie neturės nuosavybės Kanaane, savo nacionalinėje žemėje, kurią pažadėjo Dievas.

Pr 15:14: „ *Bet aš teisiu tautą, kuriai jie tarnauja, ir tada jie išeis su dideliais turtais*“.

Šį kartą tikslinė tauta yra tik Egiptas, kurį jie paliks, faktiškai pasiimdami su savimi visus jo turtais. Atkreipkite dėmesį, kad šioje eilutėje Dievas nepriskiria Egiptui „priespaudos“, nurodytos ankstesnėje eilutėje. Tai patvirtina faktą, kad minėti „*keturi šimtai metų*“ negalioja vien tik Egiptui.

Pr 15:15: „ *Ramybėje eisi pas savo tėvus, būsi palaidotas laimingoje senatvėje*“.

Viskas įvyks taip, kaip Dievas jam pasakė. Jis bus palaidotas Hebrone, Machpelos oloje, žemėje, kurią Abramas įsigijo jam iš hetito.

Pr 15:16: „ *Ketvirtoje kartoje jie sugrįš čia; nes amoritų kaltė dar nepasibaigė*“.

Tarp šių amoritų hetitai palaiko gerus santykius su Abramą, kurį laiko didžiojo Dievo atstovu. Taigi jie sutinka parduoti jam žemę jo kapui. Tačiau po „*keturių kartų*“ arba „*keturių šimtų metų*“ padėtis bus kitokia ir kanaaniečių tautos bus pasiekusios Dievo nepalaikomo maišto slenkstį ir visos bus sunaikintos, kad paliks savo žemę hebrajams, kurie ją padarys. jų nacionalinis dirvožemis.

Norėdami geriau suprasti šį pragaištingą kanaaniečiams projektą, turime prisiminti, kad Nojus prakeikė Kanaaną, kuris buvo pirmasis jo sūnaus Chamo sūnus. Todėl pažadėtoje žemėje gyveno šis Nojaus ir Dievo prakeiktas Chamo palikuonis. Jų sunaikinimas buvo tik laiko klausimas, kurį Dievas paskyrė savo tikslams žemėje įgyvendinti.

Pr 15:17: „ *Kai saulė nusileido, buvo gili tamsa; ir štai, tai buvo rūkoma krosnis, o liepsnos perėjo tarp susiskaldžiusių gyvulių* .

Šioje ceremonijoje žmogaus kūrenama ugnis yra draudžiama. Už tai, kad išdrįso peržengti šį principą, du Aarono sūnūs vieną dieną bus sunaikinti Dievo. Abromas prašė Dievo ženklą ir jis buvo dangiškos ugnies pavidalu, prasiskverbiantioje tarp perpjautų gyvūnų. Taip Dievas liudija apie savo tarnus, tokius kaip pranašas Elijas, prieš Baalų pranašus, palaikomus svetimšalės karalienės ir karaliaus Ahabo žmonos, vardu Jezabelė. Jo aukuras paskendęs vandenyje, Dievo siūsta ugnis sudegins aukurą ir Elijo paruoštą vandenį, bet netikrų pranašų aukurą jo ugnis nepaisys.

Pr 15:18: „ *Tą dieną Viešpats sudarė sandorą su Abramą ir pasakė: Tavo palikuonims duodu šią žemę nuo Egipto upės iki didžiosios upės Eufrato* .

Šio 15 skyriaus pabaigoje ši eilutė patvirtina, kad jos pagrindinė tema iš tikrųjų yra **sąjunga, kuri atskiria išrinktuosius nuo kitų žmonių**, kad jie dalytųsi šia sąjunga su Dievu ir jam tarnautų.

Hebrajams pažadėtos žemės ribos viršija tas, kurias tauta užims po Kanaano užkariavimo. Tačiau Dievas į savo pasiūlymą įtraukia didžiules Sirijos ir Arabijos dykumas, kurios jungiasi su „*Eufratu*“ rytuose, taip pat Šūro dykumą, skiriančią „*Egiptą*“ nuo Izraelio. Tarp šių dykumų pažadėtoji žemė įgauna Dievo sodo išvaizdą.

Pranašišrame dvasiniame skaityme „*upės*“ simbolizuoja tautas, todėl Dievas gali pranašauti apie Abramo palikuonis, apie Kristų, kuris suras savo garbintojus ir išrinktuosius anapus Izraelio ir Egipto, vakaruose „Europoje“, kurią simbolizuoja Apreiškimo 9: 14 pavadinimu „*didžiosios upės Eufratas*“.

Pr 15:19: „*kenitų, kenizų, kadmonitų žemė*“ ,

Pr 15:20: „*iš hetitų, iš perizų, iš refaimų*“ ,

Pr 15:21: „*Amoritų, kanaaniečių, girgašų ir jebusiečių*“ .

Abramo laikais šie pavadinimai žymi šeimas, susirinkusias miestuose, kurie sudaro ir apgyvendina Kanaano žemę. Tarp jų yra ir Refaimai, kurie daugiau nei kiti bus išsaugoję milžinišką priešvandenių gyventojų normą, kai Jozuė užims teritoriją „*keturiomis kartomis*“ arba „*keturiais šimtais metų*“ .

Abromas yra dviejų Dievo plano sandorų patriarchas. Jo nusileidimas per kūną sukurs daugybę palikuonių, kurie gims Dievo išrinktoje, bet jo neišrinktoje tautoje. Dėl to šis pirmasis kūnu paremtas aljansas iškraipo savo gelbėjimo projektą ir painioja jo supratimą, nes išgelbėjimas priklausys tik nuo tikėjimo akto abiejose sąjungose. Kūno apipjaustymas neišgelbėjo hebrajų, nors to reikalavo Dievas. Išganyti jį leido klusnūs darbai, kurie atskleidė ir patvirtino jo tikėjimą ir pasitikėjimą Dievu. Ir tai yra tas pats, kas sąlygoja išganymą naujojoje sandoroje, kurioje tikėjimas Kristumi atgyja paklusnumo darbais įsakymams, įsakymams ir Dievo apreikštiems dieviškiems principams visoje Biblijoje. Išsipildžiusiame santykiyje su Dievu raidės mokymą nušviečia dvasios intelektas; Štai kodėl Jėzus pasakė: „*Raidė žudo, o Dvasia atgaivina*“ .

Pradžios 16

Atskyrimas pagal teisėtumą

Pr 16:1: „*Abramo žmona Saraja nepagimdė jam vaikų. Ji turėjo Egipto tarną, vardu Hagar* .

Pr 16:2: „*Ir Saraja tarė Abramui: „Štai VIEŠPATS padarė mane nevaisingą; ateik, meldžiu, pas mano tarną; galbūt per jį susilauksiu vaikų. Abromas klausėsi Sarajos balso* .

Pr 16:3: „*Taigi Abramo žmona Saraja paėmė savo tarnaitę egiptietę Hagarą ir atidavė ją savo vyrui Abramui, Abramui gyvenus dešimt metų Kanaano žemėje*“ .

Mums lengva kritikuoti šį nelaimingą pasirinkimą dėl Sarai iniciatyvos, bet pažvelgti į situaciją, kaip ji pasirodė palaimintajai porai.

io isčių gims vaikas . Bet jis nepasakojo jam apie savo žmoną Sarai, kuri buvo nevaisinga. Be to, Abramus nesikreipė į savo Kūrėją, kad gautų išsamios informacijos apie jo pranešimus. Jis laukė, kol Dievas pasikalbės su juo pagal jo suverenią valią. Ir čia turime suprasti, kad šis paaiškinimo trūkumas buvo būtent skirtas išprovokuoti šią žmogiškąją iniciatyvą, kuria Dievas sukuria neteisėtą atitikmenį palaiminimo pažadu, bet naudingą, pastatyti prieš būsimąjį Izraelį, pastatyta ant Izaoko, karinga ir protestuojanti konkurencija, priešas ir net priešas. Dievas suprato, kad be dviejų kelių, prieš žmogaus pasirinkimą, „morka ir lazda“ buvo tokie pat reikalingi, kad „asiliukas“ judėtų į priekį. Izraelio, taip pat Abramo sūnaus, gimimas paskatins arabų štabų formavimąsi iki paskutinės istorijos formos – religinio, islamo (paklusnumo; aukštumas šiai iš prigimties ir paveldimai maištaujančiai tautai).

Pr 16:4: „*Jis nuėjo pas Hagarą, ir ji pastojo. Pamačiusi save nėščią, ji su panieka pažvelgė į savo šeimininę .*

Toks niekingas egiptietės Hagaros požiūris į savo meilužę tebebūdingas arabų musulmonų tautoms ir šiandien. Ir tai darydami jie nėra visiškai neteisūs, nes Vakarų pasaulis nepaisė didžiulės privilegijos būti evangelizuojamiems dieviškojo Kristaus Jėzaus vardu. Taigi ši klaidinga arabų religija ir toliau skelbia, kad Dievas yra didis, kai Vakarai jį ištrynė iš savo minčių registrų.

Šioje eilutėje pateiktame paveiksle pavaizduota tiksli mūsų pabaigos laiko situacija, nes Vakarų krikščionybė, net ir iškreipta, kaip Sarai nebegimdo sūnų ir nugrimzta į tamsos dvasinį sterilumą. Ir sakoma: aklujų šalyje vienaakiai yra karaliai.

Pr 16:5: „*Ir Saraja tarė Abramui: „Įžeidimas, kuris buvo padarytas man, tenka tau. Aš įdėjau savo tarną į tavo prieglobstį; o pamačiusi, kad ji nėščia, pažiūrėjo į mane su panieka. Tegul Viešpats yra teisėjas tarp manęs ir jūsų! »*

Pr 16:6: „*Abromas tarė Sarai: „Štai tavo tarnaitė yra tavo valdžioje, daryk su ja, kaip tau atrodo tinkama. Tada Sarai netinkamai elgėsi su ja; ir Hagara pabėgo nuo jos “.*

Abramas prisiima savo atsakomybę ir nekaltina Sarai, kad ji buvo šio neteisėto gimimo įkvėpėja. Taigi, teisėtumas nuo pat pradžių primeta savo neteisėtumo dėsnį ir, vadovaujantis šia pamoka, nuo šiol santuokos sujungs tik tos pačios šeimos žmones iki ateities Izraelio ir jo nacionalinio pavidalo, gauto pasitraukus iš Izraelio vergovės.

Pr 16:7: "*Jehovas angelas rado ją prie vandens šaltinio dykumoje, prie šaltinio, kuris yra pakeliui į Šūrą ".*

Šis tiesioginis Dievo ir Hagaros apsikeitimas įmanomas tik dėl Abramo palaimintojo statuso. Dievas jį suranda Šūro dykumoje, kuri taps klajoklių arabų, gyvenančių palapinėse, nuolat ieškodami maisto savo avims ir kupranugariams, namais. Vandens šaltinis buvo Hagaros išgyvenimo priemonė, ir ji susiduria su „gyvybės vandenų šaltiniu“, kuris skatina ją priimti savo, kaip tarnaitės, statusą ir vaisingą likimą.

Pr 16:8: „*Jis tarė: „Hagara, Sarajos tarnaitė, iš kur tu atėjai ir kur eini? Ji atsakė: Aš bėgu nuo Saros, mano meilužės .*

Hagar atsako į du klausimus: kur tu eini? Atsakymas: aš bėgu. iš kur tu? Atsakymas: iš Sarai, mano meilužė.

Pr 16:9: „ *Viešpaties angelas jai pasakė: Grįžk pas savo šeiminkę ir nusižemink po jos ranka* “.

Didysis teisėjas nepalieka jam kito pasirinkimo, jis liepia grįžti ir nusižeminti, nes tikrąją problemą iš tikrųjų sukėlė panieka, kuri buvo parodyta jo meilužei, kuri, be savo nevaisingumo, išlieka jo teisėta meiluže ir turi būti aptarnaujama bei gerbiama.

Pr 16:10: „ *Viešpaties angelas jam pasakė: Aš padauginsiu tavo palikuonis, ir jų bus tiek daug, kad jų neįmanoma suskaičiuoti* .

YaHWéH padaršina jį pasiūlydamas „morką“. Jis žada jam palikuonis „ tiek daug, kad negalime jų suskaičiuoti “. Nesuklyskite, ši minia bus kūniška, o ne dvasinga. Nes Dievo orakulus iki naujosios sandoros sudarymo nešios tik hebrajų palikuonys. Bet, žinoma, bet kuris nuoširdus arabas gali sudaryti Dievo sandorą , priimdamas Jo normas, kurias Biblijoje surašė hebrajai. Ir nuo pat savo pasirodymo musulmonų Koranas neatitiko šio kriterijaus. Jis kaltina, kritikuoja ir iškraipo Jėzaus Kristaus patvirtintas Biblijos tiesas.

Vartodami Izraelį jau vartojamą posakį Abramui, „ *tiek daug, kad jų neįmanoma suskaičiuoti* “, suprantame, kad kalbama tik apie žmonių gausėjimą, o ne apie išrinktuosius, atrinktus amžinajam gyvenimui. Dievo siūlomiems palyginimams visada taikomos sąlygos, kurias būtina įvykdyti. Pavyzdys: „ *dangaus žvaigždės* “ reiškia bet kokią religinę veiklą, kurią sudaro „ *žemės apšvietimas* “. Bet kokia šviesa? Tik Dievo įteisinta tiesos šviesa padaro „ *žvaigždę* “ vertą „ *švytėti amžinai* “ danguje, anot Dan.12:3, nes jie bus **tikrai** „ *protingi* “ ir **tikrai** „ *mokys teisumo* “. Dieve.

Pr 16:11: “ *VIEŠPATIES angelas jam tarė: Štai tu esi neščia ir pagimdysi sūnų, kurį pavadinsi Izraeliu; nes Viešpats išgirdo tave tavo varge* “.

Pr 16:12: „ *Jis bus kaip laukinis asilas; jo ranka bus prieš visus, ir visų ranka bus prieš jį. ir jis gyvens priešais visus savo brolius* “.

Dievas palygina Izraelį ir jo arabų palikuonis su „ *laukiniu asilu* “, gyvūnu, garsėjančiu savo nepaklusniu ir užsispyrusiu charakteriu; ir be to, žiaurus nuo tada vadinamas „ *laukiniu* “. Todėl jis neleidžia savęs prisijaukinti, prijaukinti ar įkalbinėti. Trumpai tariant, jis nemyli ir neleidžia būti mylimas, o savo genuose nešiojasi agresyvų paveldimumą savo brolių ir svetimų atžvilgiu. Šis Dievo nustatytas ir apreikštas nuosprendis yra labai svarbus šiais pabaigos laikais, norint suprasti baudžiantį islamo religijos, su kuria kovojo netikra krikščionybė, vaidmenį Dievui tais laikais, kai krikščioniškoji „ *šviesa* “ buvo tik „ *tamsa* “. Nuo tada, kai grįžo į savo protėvių žemę, Izraelis vėl tapo jo taikiniu, kaip ir krikščioniškieji Vakarai, saugomi Amerikos galios, kurią jie, neklysdami, vadina „didžioju šėtonu“. Tiesa, mažas „šėtonas“ gali atpažinti „didįjį“.

Gimdydamas Izraelį, kurio vardas reiškia „Dievas išgirdo“, ginčo vaiką, Dievas sukuria papildomą **atskirtį** Abramo šeimoje. Tai papildo kalbų, sukurtų Babelio patirtimi, prakeiksmą. Bet jei jis paruošia priemones bausti, tai todėl, kad jis iš anksto žino maištingą žmonių elgesį dviejose iš eilės sąjungose iki pasaulio pabaigos.

Pr 16:13: “ *Ji pavadino Atta El roi YaHWéH vardu, kuris su ja kalbėjo; nes ji tarė: Ar aš čia ką nors mačiau, kai jis mane pamatė? »*

Vardas Atta El Roī reiškia: Tu esi regintis Dievas. Tačiau jau dabar ši iniciatyva duoti Dievui vardą yra pasipiktinimas jo pranašumu. Likusi šios eilutės dalis, išversta įvairiais būdais, susiveda į šią mintį. Hagar negali patikėti. Ji, mažoji tarnaitė, buvo didžiojo kūrėjo Dievo, kuris mato likimą ir jį atskleidžia, dėmesio objektas. Ko ji gali bijoti po šios patirties?

Pradžios 16:14 *Todėl šis šulinytis buvo vadinamas karaliaus Lachajaus šuliniu. jis yra tarp Kadės ir Bared .*

Žemiškosios vietos, kuriose Dievas apsireiškė, yra prestižinės, tačiau žmonių joms teikiama garbę dažnai sukelia jų stambeldiška dvasia, kuri nesutaiko jų su Juo.

Pradžios 16:15 *„Hagara pagimdė Abromui sūnų; ir Abromas davė vardą Izmaeliui sūnui, kurį jam pagimdė Hagara .*

Izmaelis iš tiesų yra autentiškas Abramo sūnus, o ypač pirmasis jo vaikas, prie kurio jis natūraliai prisiriš. Bet jis nėra pažado, kurį Dievas paskelbė anksčiau, sūnus. Tačiau Dievo pasirinktas vardas „*Izmaelis*“, kuris jam suteiktas, arba „*Dievas išgirdo*“, visų pirma yra pagrįstas Hagaros kančia, kuri yra jo meilutės ir šeimininko sprendimų auka. Tačiau antrąją prasme tai taip pat pagrįsta Abramo ir Sarajos klaida, kai jie akimirksniu tikėjo, kad šis egiptietės Hagaros pradėtas sūnus buvo patvirtinimas, „atsakymas“ ir Dievo paskelbimo įvykdymas. Klaida turės kruvinių pasekmių iki pasaulio pabaigos.

Dievas įsitraukė į žmogaus mąstymo žaidimą ir jam įvykdyta esminė: ginčo ir konfliktinio **atsiskyrimo vaikas** yra gyvas.

Pr 16:16: *„Abromas buvo aštuoniasdešimt šešerių metų, kai Hagara pagimdė Abromą Izmaelį“.*

Taigi „Izmaelis“ gimė 2034 m. (1948 + 86), kai Abramui buvo 86 metai.

Pradžios 17

Atskyrimas apipjaustymu: ženklas kūne

Pr.17:1: *„Kai Abramui buvo devyniasdešimt devyneri metai, Abramui pasirodė Viešpats ir tarė: Aš esu visagalis Dievas. Eik priešais mano veidą ir būk nepriekaištingas“.*

2047 m., 99 metų amžiaus, o Izmaeliui 13 metų, Abramą dvasia aplanko Dievas, kuris pirmą kartą prisistato jam kaip „*Visagalis Dievas*“. Dievas ruošia veiksmą, kuris atskleis šį „visagalį“ charakterį. Dievo pasirodymas daugiausia yra žodinis ir girdimas, nes jo šlovė lieka nematoma, bet panašus jo asmens paveikslas gali būti matomas nemirštant.

Pr 17:2: *„Aš sudarysiu sandorą tarp savęs ir tavęs ir padauginsiu tave be galo“.*

Dievas atnaujina pažadą jį dauginti, šį kartą nurodydamas „*iki begalybės*“, kaip „*žemės dulkės*“ ir „*dangaus žvaigždės*“, kad „*niekas negali suskaičiuoti*“.

Pr 17:3: *„Abromas parpuolė veidu; ir Dievas kalbėjo jam, sakydamas :*

Supratęs, kad tas, kuris su juo kalba, yra „Visagalis Dievas“, Abramus krinta veidu, kad nežiūrėtų į Dievą, bet klausosi jo žodžių, kurie džiugina visą jo sielą.

Pr 17:4: „*Tai yra mano sandora, kurią darau su jumis. Tu tapsi daugelio tautų tėvu .*»

Tą dieną buvo sustiprinta tarp Dievo ir Abramo sudaryta sandora : „*Tu tapsi daugybės tautų tėvu*“.

Pr 17:5: „*Tu nebevadinsi Abramui; bet tavo vardas bus Abraomas, nes aš padariau tave daugelio tautų tėvu .*»

Vardo pakeitimas iš Abramo į Abraomą yra lemiamas ir jo laikais Jėzus tą patį padarys, pakeisdamas savo apaštalių vardus.

Pr 17:6: „*Aš padarysiu tave vaisingą, padarysiu iš tavęs tautas; ir iš tavęs išeis karaliai .*»

Abromas yra pirmasis arabų tautų tėvas Izmaelyje, Izaoke, jis bus hebrajų, Izraelio sūnų, tėvas; Midjane jis bus Midjano palikuonių tėvas; kur Mozė ras savo žmoną Ziporą, Jetro dukterį.

Pr 17:7: „*Aš sudarysiu sandorą tarp savęs ir tavęs bei tavo palikuonių po tavęs per kartų kartas: tai bus amžina sandora, kad būsiu Dievas tau ir tavo palikuonims po tavęs .*

Dievas subtiliai pasirenka savo sandoros žodžius, kurie bus „amžini“, bet ne amžini. Tai reiškia, kad aljansas, sudarytas su jo kūniškais palikuonimis, truks ribotą laiką. Ir ši riba bus pasiekta tada, kai savo pirmuoju atėjimu ir žmogiškuoju įsikūnijimu dieviškasis Kristus savo savanoriška apmokančia mirtimi sukurs naujos sąjungos, kuri turės amžinus padarinius, pagrindą.

Šiuo metu reikia suvokti, kad visi pirmagimiai, į kuriuos buvo nukreipta ir nuo pat pradžių buvo įvardijama, praranda savo teisėtumą. Tai buvo Kaino, Adomo pirmagimio, Izmaelio, pirmagimio, bet nesantuokinio Abramo sūnaus, atvejis, o po jo – Izaoko pirmagimis Ezavas. Šis pirmagimio nesėkmės principas pranašauja žydų kūniškos sąjungos žlugimą. Antroji sandora bus dvasinė ir bus naudinga tik tikrai atsivertusiems pagonims, nepaisant apgaulingų pasirodymų, kuriuos sukelia klaidingos žmonių pretenzijos.

Pr 17:8: „*Aš duosiu tau ir tavo palikuonims po tavęs žemę, kurioje tu gyveni kaip svetimšalis, visą Kanaano žemę amžinai nuosavybėn ir būsiu jų Dievas.*

Taip pat Kanaano žemė bus „**amžina nuosavybė**“, kol Dievas bus saistomas savo sandoros. Ir Mesijo Jėzaus atmetimas padarys jį niekiniu, taip pat, praėjus 40 metų po šio pasipiktinimo, tautą ir jos sostinę Jeruzalę sunaikins romėnų kariai, o išlikę žydai bus išblaškyti įvairiose pasaulio šalyse. Nes Dievas nurodo sandoros sąlygą: „*Aš būsiu jų Dievas*“. Be to, kai, kaip Dievo atsiųstas, Jėzus bus oficialiai atmetas tautos, Dievas galės visiškai teisėtai nutraukti jo sąjungą.

Pr 17:9: „*Dievas tarė Abraomui: tu laikysiesi mano sandoros, tu ir tavo palikuonys po tavęs per kartų kartas .*

Ši eilutė susuka kaklą dėl visų šių religinių pretenzijų, dėl kurių Dievas yra monoteistinių religijų, susibūrusių į ekumeninį aljansą, Dievu, nepaisant nesuderinamų ir priešingų mokymų. Dievas yra saistomas tik jo paties žodžių,

kurie nustato jo sandoros pagrindą, savotišką sutartį su tais, kurie paklūsta tik jam. Jei žmogus laikosi savo sandoros, jis ją patvirtina ir pratęsia. Tačiau žmogus turi sekti Dievu savo projekte, paremtame dviem nuosekliais etapais ; pirmasis yra kūniškas, antrasis yra dvasinis. Ir ši ištrauka iš pirmos į antrąją išbando individualų žmonių ir visų pirma žydų tikėjimą. Atmesdama Kristų, žydų tauta sulaužo savo sandorą su Dievu, kuris atveria duris pagonims, tarp kurių atsivertusieji į Kristų yra jo įvaikinami ir priskiriami Abraomui dvasiniais sūnumis. Taigi visi, kurie laikosi jo sandoros, yra kūniškai ar dvasiškai Abraomo sūnūs arba dukterys.

Šioje eilutėje matome, kad Izraelis, būsimoji tauta tokiu vardu, turi savo šaltinį Abraome. Dievas nusprendžia savo palikuonis paversti tauta, „išskirta“ žemiškam demonstravimui. Kalbama ne apie išgelbėtą tautą, o apie žmonių sambūrio, atstovaujančio žemiškiems kandidatams į išrinktuosius, išgelbėtus būsimos Dievo malonės, kurią gaus Jėzus Kristus, sudarymą.

Pr 17:10: „ *Tai yra mano sandora, kurios laikysitės tarp manęs ir jūsų bei jūsų palikuonių po jūsų: kiekvienas vyras tarp jūsų bus apipjaustytas* “

Apipjaustymas yra sandoros, sudarytos tarp Dievo, Abraomo ir jo palikuonių, jo kūniškų palikuonių, ženklas. Jo silpnybė yra jos kolektyvinė forma, kuri taikoma visiems palikuonims, įkvėptiems tikėjimo ar ne, paklusniems ar ne. Kita vertus, naujajame aljanse atranką tikėjimu, išbandytą, individualiai patirs išrinktieji, kurie tuomet gaus amžinąjį gyvenimą, ant kurio iškils pavojus šiame aljanse. Turime pridėti prie apipjaustymo – apgailėtinos pasekmės: musulmonai taip pat buvo apipjaustyti nuo patriarcho Izmaelio laikų, ir jie suteikia šiam apipjaustymui dvasinę vertę, dėl kurios jie pretenduoja į teisę į amžinybę. Tačiau apipjaustymas turi tik amžiną, o ne amžiną kūnišką poveikį.

Pr.17:11: „ *Apipjaustykite save; ir tai bus sąjungos tarp manęs ir tavęs ženklas* .

Tai iš tiesų yra sąjungos su Dievu ženklas, tačiau jo veiksmingumas yra tik kūniškas, o 7, 8 ir sekanti 13 eilutė patvirtina jos vienintelį „ **amžiną** “ taikymą.

Pr 17:12: „ *Kai kiekvienas patinas bus aštuonių dienų amžiaus, pagal jūsų kartas, kiekvienas vyras tarp jūsų bus apipjaustytas, nesvarbu, ar jis gimęs namuose, ar nupirktas už pinigus iš kurio nors svetimo sūnaus. nepriklausydamas jūsų rasei* “ .

Kažkas vis dar labai stebina, bet nepaisant savo amžino pobūdžio, tai vis dėlto yra pranašystė, atskleidžianti Dievo planą VIII tūkstantmečiui . Dėl to ir pasirinktos „aštuonios dienos“, nes pirmosios septynios dienos simbolizuoja žemiškąjį šešių tūkstančių metų išrinktųjų atrankos ir septintojo tūkstantmečio teismo laiką. Žemėje suorganizuodamas glaudų sąjungą su žydų tauta ir jos pradiniu užuomazga Abramui, Dievas atskleidžia būsimos amžinybės išrinktųjų, išlaisvintų iš kūniško seksualinio silpnumo, susitelkusio ant vyrų nukirstos apyvarpės, įvaizdį. Tada, kaip ir išrinktieji ateis iš visų žemės tautų kilmės, bet tik Kristuje, senojoje sandoroje, apipjaustymas turi būti taikomas net ir svetimšaliams, kai jie nori gyventi su Dievo pasirinkta puse.

Pagrindinė apipjaustymo idėja yra mokyti, kad amžinojoje Dievo karalystėje žmonės nebedaugins ir kūniški troškimai nebebus įmanomi. Be to, apaštalas Paulius palygina kūno apipjaustymą senojoje sandoroje su išrinktųjų

širdžių apipjaustymu naujojoje sandoroje. Šiuo požiūriu tai rodo kūno ir širdies, atsiduodančios Kristui, tyrumą.

Apipjaustyti reiškia **apsikirpti**, ir ši mintis atskleidžia, kad Dievas nori užmegzti unikalų ryšį su savo kūrinija. „Pavydus“ Dievas reikalauja išskirtinumo ir pirmenybės savo išrinktųjų meilei, kuri prireikus turi nutraukti aplinkinius žmonių santykius, kurie kenkia jų išganymui ir nutraukti ryšius su daiktais ir žmonėmis, kurie kenkia jų santykiams su. jam. Kaip pedagoginis pranašiškas įvaizdis, šis principas pirmiausia susijęs su jo kūnišku Izraeliu ir jo visų laikų dvasiniu Izraeliu, kuris yra apreikštas Jėzuje Kristuje jo tobulumu.

Pr 17:13: „ *Gimęs namuose ir už pinigų nupirktas turi būti apipjaustytas; ir mano sandora jūsų kūne bus **amžina sandora** » .*

Dievas primygtinai reikalauja šios minties: teisėtas vaikas ir nesantuokinis vaikas gali būti prie jo prisirišęs, nes taip jis pranašauja dvi savo gelbėjimo projekto sąjungas... Tada primygtinai reikalavimas, paženklintas posakio „ *įgyta paėmė pinigų* “, pranašauja Jėzus. Kristus, kurį maištingi religingi žydai įvertins 30 denarų. Ir taip už 30 denarų Dievas paaukos savo gyvybę žydų ir pagonių išrinktųjų atpirkimui vardan savo šventos sąjungos. Tačiau prisimenamas „ **amžinas** “ apipjaustymo ženklo pobūdis, o tikslumas „ *tavo kūne* “ patvirtina jo trumpalaikį pobūdį. Nes ši čia prasidedanti sandora baigsis, kai pasirodys Mesijas, „ *kad užbaigtų nuodėmę* “, pagal Dan.7:24.

Pr 17:14: „ *Neapipjaustytas vyras, kuris nebuvo apipjaustytas kūnu, bus iškirstas iš savo tautos: jis sulaužys mano sandorą* “

Pagarba Dievo nustatytoms taisyklėms yra labai griežta ir nepripažįsta jokių išimčių, nes jų nusižengimai iškreipia jo pranašišką projektą, ir jis parodys, neleisdamas Mozei įžengti į Kanaaną, kad ši klaida yra labai didelė. Kūno neapipjaustytiems žmonėms žemiškoje žydų tautoje gyventi ne taip teisėta, kaip neapipjaustytam širdimi būsimoje amžinojoje celestialinėje Dievo karalystėje.

Pr 17:15: „ *Dievas tarė Abraomui: daugiau nebevadink Sarajos savo žmonos Saraja; bet jos vardas bus Sara* .

Abramas reiškia tautos tėvą, o Abraomas reiškia daugybės tėvą. Panašiai Sarai reiškia kilmingą, o Sara – princesę.

Abramas jau yra Izmaelio tėvas, bet jo vardo Abraomo pakeitimas yra pateisinamas dėl jo palikuonių padauginimo iš Izaoko, sūnaus, kurį Dievas jam paskelbs, o ne apie Izmaelį. Dėl tos pačios priežasties nevaisinga Saraja dauginsis ir pagimdys minias per Izaoką, ir jos vardas bus Sara.

Pr 17:16: „ *Aš palaiminsiu ją ir duosiu tau sūnų iš jos; Aš palaiminsiu ją, ir ji taps tautomis; iš jos kils tautų karaliai* “.

Abromas vaikšto su Dievu, bet jo kasdienis gyvenimas yra žemiškas ir pagrįstas žemiškomis gamtos sąlygomis, o ne dieviškais stebuklais. Taip pat savo mintimis jis suteikia Dievo žodžiams palaiminimo pojūtį tuo, kad Sarai per savo tarnaitę Hagarą susilaukė sūnaus.

Pr.17 :17: „ *Abraomas parpuolė ant veido; Jis nusijuokė ir širdyje tarė: Argi šimto metų žmogui gims sūnus? ir ar devyniasdešimties metų Sara pagimdytu? »*

Supratęs, kad Dievas gali reikšti, kad Sarai taps pajėgi susilaukti vaikų, nors jai nevaisinga ir jai jau 99 metai, jis nusijuokė širdyje. Situacija žemiškame

žmogaus lygmenyje tokia neįsivaizduojama, kad toks jo minties refleksas atrodo natūralus. Ir jis įprasmina savo mintis.

Pr 17:18: *“ Ir Abraomas tarė Dievui: O! Tegul Izmaelis gyvena prieš tavo veidą! »*

Akivaizdu, kad Abraomas samprotauja kūniškai ir savo dauginimąsi supranta tik per Izmaelį, sūnų, jau gimusį ir 13 metų.

Pr.17:19: *„ Dievas pasakė: tavo žmona Sara tikrai pagimdys tau sūnų; ir tu pavadinsi jį Izaoku. Aš sudarysiu savo sandorą su juo kaip amžiną sandorą jo palikuonims po jo .*

Žinodamas Abraomo mintis, Dievas jį priekaištuoja ir atnaujina skelbimą, nepalikdamas nė menkiausios galimybės interpretuoti.

Abraomo išsakyta abejonė dėl stebuklingo Izaoko gimimo pranašauja abejones ir netikėjimą, kurią žmonija parodys Jėzaus Kristaus atžvilgiu. Ir abejonės pasireišk kaip oficialus kūniškos Abraomo palikuonių atmetimas.

Pradžios 17:20 *Dėl Izraelio aš tave išgirdau. Štai aš palaiminsiu jį, padarysiu jį vaisingą ir labai padauginsiu. Jam gims dvylika kunigaikščių, ir aš padarysiu jį didele tauta “.*

Izmaelis reiškia, kad Dievas išgirdo, be to, šioje intervencijoje Dievas vis dar pateisina jam duotą vardą. Dievas padarys tai vaisingą, ji padaugės ir sudarys didžiulę arabų tautą, sudarytą iš „dvylikos princų“. Šis skaičius 12 yra panašus į 12 Jokūbo sūnų iš jo šventosios sąjungos, kuriuos pakeis 12 Jėzaus Kristaus apaštalų, bet panašus nereiškia identiškas, nes patvirtina dieviškąją pagalbą, bet ne gelbstinčią sąjungą, susijusią su jo amžinojo gyvenimo projektu. Be to, Izmaelis ir jo palikuonys bus priešiški visiems, kurie įstos į šventąją Dievo sąjungą, o paskui žydus ir krikščionis. Šis žalingas vaidmuo neteisėtą gimdymą sankcionuos vienodai neteisėtais procesais, kuriuos įsivaizduoja sterili motina ir pernelyg patenkintas tėvas. Štai kodėl kūniški Abraomo sūnūs nešios tą patį prakeikimą ir galiausiai patirs tą patį Dievo atmetimą.

Pažinę Dievą ir jo vertybes, Izraelio palikuonys gali rinktis gyventi pagal jo taisykles iki pat įstojimo į žydų aljansą, tačiau šis pasirinkimas išliks individualus, kaip ir amžinasis išganymas, kuris bus paaukotas išrinktiesiems. Panašiai, kaip ir kitiems bet kokios kilmės žmonėms, jiems bus pasiūlytas išganymas Kristuje ir jiems bus atviras kelias į amžinybę, bet tik pagal klusnų Kristaus Gelbėtojo, nukryžiuoto, mirusio ir prisikėlusio, standartą.

Pr 17:21: *„ Aš sudarysiu savo sandorą su Izaoku, kurį Sara pagimdys tau kitais metais “.*

Šio regėjimo metu Izraeliui pagal 27 eilutę buvo 13 metų, todėl jam bus 14 metų, kai gims Izaokas. Tačiau Dievas atkakliai tvirtina: jo sandora bus sudaryta su Izaoku, o ne su Izraeliu. Ir jį pagimdys Sara.

Pr 17:22: *„ Kai jis baigė kalbėti su juo, Dievas išaukštino save aukščiau Abraomo “.*

Dievo pasirodymai yra reti ir išskirtiniai, ir tai paaiškina, kodėl žmonės nepripranta prie dieviškojo stebuklo ir kodėl, kaip ir Abraomo, jų samprotavimai tebėra sąlygoti prigimtinių žemiškojo gyvenimo dėsnių. Jo žinia perduota, Dievas pasitraukia.

Pr.17:23: „ *Abraomas pasiėmė savo sūnų Izmaelį ir visus jo namuose gimusius ir visus tuos, kuriuos buvo nusipirkęs už pinigus, visus Abraomo namų vyrų vyrus; ir tą pačią dieną apipjaustė juos pagal Dievo jam duotą įsakymą* “.

Dievo duotas įsakymas nedelsiant vykdomas. Jo paklusnumas pateisina jo sandorą su Dievu. Šis galingas antiklos šeimininkas pirkė tarnus, o vergo statusas egzistavo ir nebuvo užginčytas. Tiesą sakant, tai, kas sukels abejonių, yra smurto naudojimas ir netinkamas elgesys su tarnais. **Vergo statusas taip pat yra visų Jėzaus Kristaus atpirktųjų statusas ir šiandien .**

Pr 17:24: „ *Abraomas buvo devyniasdešimt devynerių metų, kai buvo apipjaustytas* “.

Šis paaiškinimas mums primena, kad Dievas reikalauja paklusnumo iš žmonių, kad ir kokio amžiaus jie būtų; nuo jauniausio iki vyriausio.

Pr 17:25: „ *Jo sūnui Izmaeliui buvo trylika metų, kai jis buvo apipjaustytas* “.

Todėl jis bus 14 metų vyresnis už savo brolių Izaoką, o tai užtikrins jam galimybę padaryti realią žalą savo jaunesniajam broliui, teisėtos žmonos sūnui.

Pr 17:26: „ *Tą pačią dieną buvo apipjaustytas Abraomas ir jo sūnus Izmaelis* “.

Dievas primena Izmaelio teisėtumą Abraomui, kuris yra jo tėvas. Jų bendras apipjaustymas yra toks pat klaidinantis, kaip ir jų palikuonių, tvirtinančių, kad jie yra iš to paties Dievo, teiginiai. Nes norint pretenduoti į Dievą, neužtenka turėti tą patį protėvių kūnišką tėvą. Ir kai netikintys žydai tvirtina, kad šis ryšys su Dievu dėl savo tėvo Abraomo, Jėzus atmes šį argumentą ir priskirs jiems velnią, šėtoną, melo tėvą ir žudiką nuo pat pradžių. Tai, ką Jėzus pasakė savo laikų maištingiems žydams, lygiai taip pat tinka ir mūsų arabų ir musulmonų pretenzijoms.

Pr 17:27: „ *Ir visi jo namų vyrai, gimę jo namuose ar gauti iš svetimų pinigų, buvo apipjaustyti kartu su juo* “.

Taikydami šį paklusnumo modelį pamatysime, kad Egiptą paliekančių hebrajų nelaimės visada kils dėl to, kad jie neįvertino šio paklusnumo, kurio Dievas absoliučiai reikalauja, visais laikais ir iki pasaulio pabaigos.

Pradžios knyga 18

Priešo brolių atsiskyrimas

Pr.18 :1 : „*Jam Jehova pasirodė tarp Mamrės ažuolų, kai jis sėdėjo prie savo palapinės durų per karščius* “.

Pr 18:2: „ *Pakėlęs akis, jis pažvelgė: štai prie jo stovėjo trys vyrai. Pamatęs juos, jis išbėgo jų pasitikti nuo savo palapinės įėjimo ir nusilenkė iki žemės* .

Abraomas yra šimto metų vyras, jis žino, kad dabar yra senas, bet išlaiko gerą fizinę formą, nes „ *bėga pasitikti* “ savo lankytojų. Ar jis atpažino juos kaip dangiškus pasiuntinius. Galime taip manyti, nes jis „ *nusilenkia į žemę* “ prieš juos? Tačiau tai, ką jis mato, yra „trys vyrai“, o tada galime pamatyti jo reakciją,

spontaniško svetingumo jausmą, kuris yra jo natūralaus mylinčio charakterio vaisius.

Pr 18:3: „*Ir jis tarė: Viešpatie, jei radau malonę Tavo akyse, nepraleisk savo tarno.*“

Lankytoją vadino „viešpačiu“ Abraomo didelio nuolankumo rezultatas ir vėlgi nėra jokių įrodymų, kad jis manė, kad kreipiasi į Dievą. Kadangi šis Dievo apsilankymas visiškai žmogaus pavidalu yra išskirtinis, nes net Mozė nebus įgaliotas pamatyti Dievo veido „šlovės“ pagal Exo.33:20–23: „*YaHWéH sako: Jūs negalėsite pamatyti mano veidą, nes žmogus negali manęs matyti ir gyventi. Viešpats tarė: „Štai vieta šalia manęs. tu stovėsi ant uolos. Kai mano šlovė praeis, įdėsiu tave į uolos įdubą ir pridengsiu tave ranka, kol praeisiu. Ir kai pasuksi ranką, pamatysi mane už nugaros, bet mano veido nesimatys.*“ Jei Dievo „šlovės“ regėjimas yra uždraustas, jis nedraudžia sau atrodyti žmogiškai, kad prisitartintų prie savo kūrinį. Dievas tai daro, kad aplankyti Abraomą, jo draugą, ir jis tai daro Jėzaus Kristaus pavidalu nuo pat embriono prasidėjimo iki apmokamosios mirties.

Pr 18:4: „*Tegul kas nors atneša šiek tiek vandens jums kojoms nusiplauti; ir ilsėkis po šiuo medžiu.*“

1 eilutė aiškiai parodė, kad karšta, o pėdų prakaitavimas padengtas žemiškomis dulkėmis pateisina lankytojų kojų plovimą. Tai malonus pasiūlymas jiems. Ir šis dėmesys yra Abraomo nuopelnas.

Pr 18:5: „*Aš eisiu ir paimsiu gabalėlį duonos, kad sustiprinčiau tavo širdį; po to tęsite kelionę; Štai kodėl tu eini pro savo tarną. Jie atsakė: Daryk, kaip sakei.*“

Čia matome, kad Abraomas neidentifikavo šių lankytojų kaip dangiškų būtybių. Todėl dėmesys, kurį jis rodo jiems, liudija jo prigimtines žmogiškąsias savybes. Jis yra nuolankus, mylintis, švelnus, dosnus, paslaugus ir svetingas; dalykų, kurie jį pamėgo Dievu. Šiuo žmogiškuoju aspektu Dievas pritaria ir priima visus jo pasiūlymus.

Pr 18:6: „*Abraomas skubiai įėjo į savo palapinę pas Sarą ir tarė: „Greitai tris saikus smulkių miltų, suminkykite ir kepkite pyragus.“*“

Maistas yra naudingas kūniškam kūnui ir, matydamas prieš save tris kūno kūnus, Abraomas paruošė maistą, kad atnaujintų savo lankytojų fizines jėgas.

Pr 18:7: „*Ir Abraomas nubėgo prie savo kaimenės, paėmė švelnų ir gerą veršį ir atidavė jį tarnui, kuris suskubo jį paruošti.*“

Švelnaus veršelio pasirinkimas dar labiau parodo jo dosnumą ir natūralų geranoriškumą; jo malonumas įtikti savo artimui. Siekdama šio rezultato, ji siūlo savo lankytojams tai, kas geriausia.

Pr 18:8: „*Ir jis paėmė dar grietinėlės ir pieno su paruoštu veršeliu ir atidavė jiems. Jis pats stovėjo šalia jų, po medžiu. Ir jie valgė.*“

Šis apetitą žadinantis maistas pristatomas praeinantiems nepažįstamiems žmonėms, žmonėms, kurių jis nepažįsta, bet su kuriais elgiasi kaip su savo šeimos nariais. Lankytojų įsikūnijimas yra labai tikras, nes jie valgo žmonėms pagamintą maistą.

Pr 18:9: „*Tada jie paklausė: „Kur tavo žmona Sara? Jis atsakė: Ji ten, palapinėje.*“

Kai šeimininko išbandymas buvo sėkmingas Dievo ir jo paties šlovei, lankytojai atskleidžia tikrąją savo prigimtį, pavadindami jo žmonos vardą „Sara“, kurį Dievas jam suteikė ankstesniame regėjime.

Pr 18:10: „ *Vienas iš jų pasakė: „Aš tuo pačiu metu sugrįšiu pas tave; ir štai tavo žmona Sara turės sūnų. Sara klausėsi prie įėjimo į palapinę, kuri buvo už jo .*

Atkreipkime dėmesį, kad trijų lankytojų išvaizdoje nėra nieko, kas atpažintų YaHWéH iš dviejų jį lydinių angelų. Dangiškasis gyvenimas pasireiškia čia ir atskleidžia ten viešpataujančią egalitarinę prasmę.

Kol viena iš trijų lankytojų praneša apie artėjantį Saros gimimą, ji nuo įėjimo į palapinę klausosi, kas kalbama, o tekste nurodoma, kas „ *buvo už jo* “; o tai reiškia, kad jis jos nematė ir žmogiškai negalėjo žinoti apie jos buvimą. Bet jie nebuvo vyrai.

Pr 18:11: „ *Abraomas ir Sara buvo seni ir pagyvenę, ir Sara nebegalėjo tikėtis turėti vaikų* “.

Eilėraštis apibrėžia normalias visai žmonijai būdingas žmogaus sąlygas.

Pr 18:12: „ *Ir ji juokėsi savyje , sakydama: „Ar dabar, kai pasenau, ar aš dar norėsiu? Mano lordas irgi senas* “.

Dar kartą atkreipkite dėmesį į tikslumą: „ *Ji juokėsi savyje* “; kad niekas negirdėjo jo juokiantis, išskyrus gyvąjį Dievą, kuris tyrinėja mintis ir širdis.

Pr 18:13: “ *VIEŠPATS tarė Abraomui: Kodėl tada Sara juokėsi, sakydama: Ar tikrai turėsiu vaiką, nors ir sena? »*

Dievas pasinaudoja galimybe atskleisti savo dieviškąją tapatybę, kuri pateisina YaHWéH paminėjimą, nes būtent jis tokia žmogiška išvaizda kalba Abraomui. Tik Dievas gali žinoti paslėptas Saros mintis ir dabar Abraomas žino, kad Dievas kalba su juo.

Pr.18:14: „ *Ar yra kažkas stebinančio iš YaHWéH pusės? Nurodytu laiku grįšiu pas jus tuo pačiu metu; ir Sara turės sūnų* “.

Dievas tampa autoritariniu ir aiškiai atnaujina savo numatymą YaHWéH savo dieviškumo vardu.

Pr.18 :15: „ *Sara melavo sakydama: „Aš nesijuokiau“ . Nes ji bijojo. Bet jis pasakė: priešingai, tu juokėsi .*

„ *Sara melavo* “, sakoma tekste, nes Dievas išgirdo jos slaptą mintį, bet iš jos burnos nesklido juokas; taigi tai buvo tik mažas melas Dievui, bet ne žmogui. Ir jei Dievas ją priekaištuoja, tai todėl, kad ji nepripažįsta, kad Dievas valdo jos mintis. Ji pateikia įrodymus, nueina taip toli, kad meluoja jam. Štai kodėl jis tvirtina sakydamas: „ *Priešingai (tai netiesa), tu juokėsi* “. Nepamirškime, kad Dievo palaimintas žmogus yra Abraomas, o ne jo teisėta žmona Sara, kuriai naudinga tik vyro palaiminimas. Jo idėjos jau lėmė Izmaelio, būsimojo paveldimo Izraelio priešo ir konkurento, gimimo prakeikimą; tai tiesa, kad įvykdyti dievišką projektą.

Pr 18:16: “ *Ir šie vyrai pakilo, kad išvyktų, ir pažvelgė į Sodomą. Abraomas nuėjo su jais palydėti .*

Užgesinti, pamaitinti ir atnaujinti Abraomui ir Sarai būsimą teisėto sūnaus Izaoko gimimą, dangaus lankytojai atskleidžia Abraomui, kad jų apsilankymas žemėje turi ir kitą misiją: tai susiję su Sodoma.

Pr 18:17: „ *Tada VIEŠPATS tarė: Ar man slėpti nuo Abraomo, ką ketinu daryti? ...*

Čia pateikiamas tikslus šios Amoso 3:7 eilutės pritaikymas: „ *Nes Viešpats, VIEŠPATS, nieko nedaro, neatskleidęs savo paslapties savo tarnams pranašams* “.

Pr 18:18: „ *Abraomas tikrai taps didele ir galinga tauta, ir jame bus palaimintos visos žemės tautos* “.

Dėl įprasto prasmės praradimo, kuris taikomas prieveiksmiui „ *tikrai* “, prisimenu, kad jis reiškia: tam tikru ir absoliučiu būdu. Prieš atskleidžiamas savo destruktivų projektą, Dievas skuba nuraminti Abraomą dėl jo paties statuso prieš jo veidą ir atnaujina palaiminimus, kuriuos jam suteiks. Dievas pradeda kalbėti apie Abraomą trečiuoju asmeniu, kad pakeltų jį į didžiojo žmonijos istorinio veikėjo rangą. Taip elgdamasis jis parodo savo kūniškiems ir dvasiniams palikuonims modelį, kurį laimina ir kurį primena bei apibrėžia ateinančioje eilutėje.

Pr.18:19: „ *Nes aš jį išsirinkau, kad jis įsakytų savo sūnums ir savo namams laikytis VIEŠPATIES kelio, teisumui ir teisumui Abraomui duotų pažadų...* “

Tai, ką Dievas aprašo šioje eilutėje, labai skiriasi nuo Sodomos, kurią Jis sunaikins. Iki pasaulio pabaigos jo išrinktieji bus tokie kaip šis aprašymas: laikytis YaHWéH kelio susideda iš doros ir teisingumo praktikos; tikras teisumas ir tikras teisingumas, kurį Dievas remdamasis įstatymo tekstais mokys savo tautą Izraelį. Pagarba šiems dalykams bus sąlyga, kad Dievas gerbtų savo pažadus dėl palaiminimų.

Pr 18:20: „ *Ir VIEŠPATS pasakė: šauksmas prieš Sodomą ir Gomorą sustiprėjo, ir jų nuodėmė didelė* .

Dievas paskelbia šį nuosprendį Sodomai ir Gomorai – miestams karalių, kuriems Abraomas atėjo padėti, kai buvo užpulti. Tačiau Sodomoje taip pat buvo apsigyvenęs jo sūnėnas Lotas su šeima ir tarnais . Žinodamas Abraomo ryšį su savo sūnėnu, Dievas padaugina dėmesio į seną žmogų, kad praneštų jam apie savo ketinimus. Ir kad tai padarytų, jis nusileidžia iki žmogaus lygio, kad kiek įmanoma labiau sužmogintų save, kad atsidurtų prie savo tarno Abraomo žmogiškųjų samprotavimų lygmens.

Pr 18:21: „ *Todėl nusileisiu ir pažiūrėsiu, ar jie visiškai pasielgė pagal man gautą pranešimą; o jei ne, aš žinosiu* “.

Šie žodžiai prieštarauja Saros minčių pažinimui, nes Dievas negali ignoruoti amoralumo lygio, pasiekto šiuose dviejuose lygumos miestuose ir jų gausaus klestėjimo. Ši reakcija atskleidžia, kaip jis rūpinasi, kad ištikimasis tarnas priimtų teisingą nuosprendį.

Pr 18:22: „ *Ir vyrai iškeliavo ir nuėjo į Sodomą. Bet Abraomas vis tiek stovėjo VIEŠPATIES akivaizdoje* .

Čia lankytojų atskyrimas leidžia Abraomui tarp jų atpažinti gyvąjį Dievą YaHWéH, esantį su juo paprasta žmogaus išvaizda, skatinančia keistis žodžiais.

Abraomas bus drąsus iki taško, kad su Dievu susiderėtų, kad būtų išgelbėti du miestai, kurių viename gyvena jo brangus sūnėnas Lotas.

Pr 18:23: „*Priėjęs Abraomas tarė: „Ar sunaikinsi teisiųjų su nedorėliu? »*

Abraomo užduotas klausimas yra pagrįstas, nes savo kolektyviniais teisingumo veiksmais žmonija sukelia nekaltų aukų mirtį, vadinamą papildoma žala. Bet jei žmonija negali atskirti, Dievas gali. Ir jis pateiks to įrodymą Abraomui ir mums, skaitantiems jo biblinį liudijimą.

Pr 18:24: „*Gal yra penkiasdešimt teisiųjų miesto viduryje. Ar tu taip pat juos sunaikinsi ir neatleisi miestui dėl penkiasdešimties teisiųjų, kurie yra jo viduryje? »*

Savo švelnioje ir mylinčioje sieloje Abraomas yra kupinas iliuzijų ir įsivaizduoja, kad šiuose dviejuose miestuose galima rasti bent 50 teisiųjų žmonių, ir jis šaukiasi šių 50 galimų teisiųjų, kad gautų iš Dievo malonę dviem miestams. pats vardas jo tobulo teisingumo, kuris negali smogti nekaltiems kaltiesiems.

Pr.18:25: „*Teisiųjų nubausti su nedorėliu, kad būtų su teisiuoju kaip su nedorėliu, tebūna toli nuo jūsų! Toli nuo tavęs! Ar tas, kuris teisia visą žemę, nesilaikys teisingumo? »*

Taigi Abraomas galvoja išspręsti problemą primindamas Dievui, ko jis negali padaryti neišsižadėjęs savo asmenybės, kuri taip prisirišusi prie tobulo teisingumo jausmo.

Pr 18:26: „*Ir VIEŠPATS tarė: Jei Sodomoje rasiu penkiasdešimt teisiųjų miesto viduryje, atleisiu už juos visam miestui .*

Su kantrybe ir gerumu VIEŠPATS leido Abraomui kalbėti ir savo atsakymu įrodo, kad jis teisus: 50 teisiųjų miestai nebus sunaikinti.

Pr 18:27: „*Abraomas atsakė: „Štai aš išdrįsau kalbėti su Viešpačiu, aš esu dulkės ir pelenai “.*

Ar galvojama apie „*dulkes ir pelenus*“, kad po dviejų slėnio miestų sunaikinimo liks bedievių žmonių? Vis dėlto Abraomas prisipažįsta, kad jis pats yra ne kas kita, kaip „*dulkės ir pelenai*“.

Pr 18:28: „*Gal pritrūks penkių iš penkiasdešimties teisiųjų, nes penkis sunaikinsi visą miestą? Ir Viešpats tarė: Aš jos nesunaikinsiu, jei rasiu ten keturiasdešimt penkis teisiuosius .*

Abraomo drąsa paskatins jį tęsti derybas mažinant išrinktųjų skaičių kiekvieną kartą, o 32 eilutėje jis sustos ties dešimt teisiųjų skaičiais. Ir kiekvieną kartą Dievas suteiks savo malonę dėl Abraomo pasiūlyto skaičiaus.

Pr 18:29: „*Abraomas toliau kalbėjo su juo ir tarė: Gal ten bus keturiasdešimt teisiųjų. Ir Viešpats tarė: Aš nieko nepadarysiu dėl šių keturiasdešimties .*

Pr 18:30: „*Abraomas tarė: Tenepyksta Viešpats, aš kalbėsiu. Galbūt ten bus trisdešimt teisuolių. Ir Viešpats tarė: Nieko nedarysiu, jei ten rasiu trisdešimt teisiųjų .*

Pr 18:31: „*Abraomas pasakė: Štai aš išdrįsau kalbėti su Viešpačiu. Galbūt ten bus dvidešimt teisuolių. Ir Viešpats tarė: Aš nesunaikinsiu jo dėl tų dvidešimties .*

Pr 18:32: „*Abraomas tarė: Tenepyksta Viešpats, ir aš nekalbėsiu daugiau kaip šį kartą. Galbūt ten bus dešimt teisuolių. Ir Viešpats tarė: Aš jos nesunaikinsiu dėl šių dešimties teisiųjų.*“

Čia baigiasi Abraomo derybos, kurios supranta, kad reikia nustatyti ribą, kurią peržengus jo reikalavimas būtų neprotingas. Jis susvoja ties dešimties teisiųjų žmonių skaičiumi. Jis optimistiškai tiki, kad šiuose dviejuose korumpuotuose miestuose turi būti tiek daug teisuolių, net jei skaičiuojant tik Lotą ir jo artimuosius.

Pr 18:33: „*Jehova pasitraukė, kai baigė kalbėti su Abraomu. Ir Abraomas grįžo į savo būstą*“.

Dviejų draugų žemiškas susitikimas, vienas dangiškojo ir visagalio Dievo, o kito, žmogaus, žemės dulkės, baigiasi ir kiekvienas grįžta prie savo užsiėmimų. Abraomas į savo būstą, o VIEŠPATS – į Sodomą ir Gomorą, ant kurių kris jo pražūtingas teismas.

Keisdamasis Dievu, Abraomas atskleidė savo charakterį, kuris yra Dievo paveikslas, susirūpinęs, kad būtų įvykdytas tikras teisingumas, suteikiant gyvenimui jo stiprią brangią vertę. Štai kodėl jo tarno derybos galėjo tik džiuginti ir džiuginti Dievo širdį, kuri visiškai dalijasi jo jausmais.

Pradžios 19

Atsiskyrimas kritiniu atveju

Pr.19 :1: „*Du angelai vakare atėjo į Sodomą; ir Lotas sėdėjo prie Sodomos vartų. Pamatęs juos, Lotas pakilo jų pasitikti ir parpuolė veidu ant žemės*“.

Tokiu elgesiu pripažįstame gerą Abraomo įtaką jo sūnėnui Lotui, nes jis taip pat dėmesingai žiūri į praeinančius lankytojus. Ir daro tai su juo labiau atidžiau, nes išmano Sodomos miesto, kuriame apsigyveno, gyventojų blogą moralę.

Pr 19:2: „*Tada jis tarė: „Štai, mano viešpačiai, įeikite į savo tarno namus ir ten nakvokite; nusiplaukite kojas; anksti ryte atsikelsite ir tęsite kelionę. Ne, jie atsakė, mes nakvosime gatvėje.*“

Lotas įpareigoja priimti žmones, einančius pro jo namus, kad apsaugotų juos nuo begėdiškų ir piktų korumpuotų gyventojų veiksmų. Mes randame tuos pačius sveikinimo žodžius, kuriuos Abramas pasakė trims savo lankytojams. Lotas iš tiesų yra teisus žmogus, kuris nesileido sugadintas dėl bendro gyvenimo su iškrypusiomis šio miesto būtybėmis. Du angelai atėjo sunaikinti miesto, bet prieš jį sugriavę nori supainioti gyventojų nedorybę, sugaudami juos veikoje, aktyviai demonstruodami savo nedorumą. Ir norint gauti šį rezultatą, jiems užtenka pernaktoti gatvėje, kad būtų užpulti sodomiečių.

Pr 19:3: „*Bet Lotas taip juos ragino, kad jie atėjo pas jį ir įėjo į jo namus. Jis surengė jiems vaišes ir iškepė neraugintos duonos. Ir jie valgė*“.

Todėl Lotui pavyksta juos įtikinti, ir jie priima jo svetingumą; kuri vis dar suteikia jam galimybę pademonstruoti savo dosnumą, kaip Abraomas darė prieš jį. Patirtis moko juos atrasti gražią Loto sielą, teisybę žmogų tarp neteisiųjų.

Pr 19:4: „*Jie dar nebuvo nuėję miegoti, kai miesto žmonės, Sodomos žmonės, apsupo namą, nuo vaikų iki senelių; visi gyventojai atbėgo*“.

Gyventojų nedorumo demonstravimas pranoksta dviejų angelų lūkesčius, nes jie ateina jų ieškoti net į namą, kur juos priėmė Lotas. Atkreipkite dėmesį į šio nedorumo užkrėtimo lygį: „*nuo vaikų iki pagyvenusių žmonių*“. Todėl YaHWÉH sprendimas yra visiškai pagrįstas.

Pr 19:5: „*Jie pasišaukė Lotą ir paklausė: „Kur yra tie vyrai, kurie šiąnakt atėjo pas tave? Išvesk juos mums, kad mes juos pažintume*“.

Naivius žmones gali apgauti sodomitų ketinimai, nes tai ne pažinties, o pažinimo prašymas bibline pavyzdžio termino „Adomas pažino savo žmoną ir ji pagimdė sūnų“ termino prasme. Todėl šių žmonių ištvirkimas yra visiškas ir nepataisomas.

Pr 19:6: „*Lotas išėjo pas juos prie namų durų ir uždarė už savęs duris*“.

Drąsysis Lotas, kuris pats skuba eiti pasitikti bjaurių būtybių ir kuris rūpinasi uždaryti savo namų duris, kad apsaugotų savo lankytojus.

Pr 19:7: „*Ir jis tarė: Mano broliai, meldžiu jus, nedarykite pikto!*»

Geras žmogus ragina nedorėlį nedaryti blogo. Jis vadina juos „broliais“, nes jie yra panašūs į jį ir išsaugojo savyje viltį išgelbėti kai kuriuos iš jų nuo mirties, kurios link jų elgesys juos nukreipia.

Pr 19:8: „*Štai aš turiu dvi dukteris, kurios niekada nepažinojo žmogaus; Išnešiu juos tau į lauką, ir tu gali daryti su jais, ką nori. Tik nieko nedarykite šiems vyrams, nes jie pateko į mano stogo šešėlį* .

Loto nuomone, sodomitų elgesys pasiekė tokias aukštumas, kokių dar niekada nebuvo pasiekę šioje patirtyje. Ir norėdamas apsaugoti dvi savo lankytojas, jis ateina į jų vietą pasiūlyti savo dvi dar mergeles dukteris.

Pr 19:9: „*Jie pasakė: Išėik! Jie vėl pasakė: „Šitas atėjo kaip nepažįstamasis ir nori būti teisėjas! Na, mes padarysime jums blogiau nei jie. Ir smarkiai spausdami Lotą, jie priėjo išlaužti durų* .

Loto žodžiai nenuramina susirinkusio būrio, ir šios siaubingos būtybės, anot jų, ruošiasi jam padaryti blogiau nei joms. Tada jie bando išlaužti duris.

Pr 19:10: „*Ir vyrai ištiesė rankas, atvedė Lotą į namus ir uždarė duris*“.

Kai pačiam drąsiajam Lotui iškilo pavojus, angelai įsikiša ir įveda Lotą į namus.

Pr 19:11: „*Ir jie apakino tuos, kurie buvo prie namų durų, nuo mažiausio iki didžiausio, taip, kad jie veltui stengėsi surasti duris*“ .

Lauke artimiausi susijaudinę žmonės yra akli; todėl namo gyventojai yra apsaugoti.

Pr 19:12: „*Vyrai klausė Lotui: „Ką tu dar čia? Žentai, sūnūs, dukterys ir visa, kas jums priklauso mieste, išveskite juos iš šios vietos*“.

Lotas rado malonę angelų ir juos siuntusio Dievo akyse. Kad jo gyvybė būtų išgelbėta, jis turi „*išėiti*» miesto ir lygumos slėnio, nes angelai sunaikins šio slėnio, kuris taps griuvėsių zona kaip Aī miestas, gyventojus. Angelų auka apima viską, kas jam priklauso gyvose žmonių būtybėse.

Šioje **atskyrimo temoje** dieviškasis įsakymas „**išeiti**“ yra nuolatinis. Nes jis ragina savo kūrinius **atsiskirti** nuo visų blogio formų, tokių kaip netikros krikščionių bažnyčios. Apr.18:4 jis įsako savo išrinktiesiems „**išeiti**» „*Didysis Babilonas*“, kuris pirmiausia susijęs su katalikų religija ir, antra, daugiaforme protestantų religija, kurios įtakoje jie išliko iki šiol. Ir kaip ir Loto atveju, jų gyvybės bus išgelbėtos tik tuoj pat paklusus Dievo įsakymui. Nes kai tik bus paskelbtas įstatymas, pagal kurį pirmąją dieną sekmadienio poilsis bus privalomas, malonės laikas baigsis. Ir tada bus per vėlu pakeisti savo nuomonę ir poziciją šios problemos atžvilgiu.

Atkreipiu jūsų dėmesį į pavojų, kurį kelia būtinų sprendimų priėmimo atidėjimas vėlesniam laikui. Mūsų gyvenimas yra trapus, mes galime mirti per ligą, nelaimingą atsitikimą ar priepuolį, dalykų, kurie gali nutikti, jei Dievas neįvertins mūsų lėtumo reaguoti, ir tokiu atveju kolektyvinės malonės laiko pabaiga praranda savo svarbą. , nes tas, kuris miršta anksčiau už ją, miršta dėl savo neteisybės ir Dievo pasmerkimo. Suprasdamas šią problemą, Paulius Hebr.3:7-8 sako: „*Šiandien, jei girdite jo balsą, neužkietinkite savo širdžių kaip maištame...*“. Todėl visada reikia skubiai atsiliepti į Dievo pateiktą pasiūlymą, ir Paulius laikosi tokios nuomonės pagal Žyd 4:1: „*Bijokime, kol pažadas įeiti į jo poilsį tebegalioja, kad kas nors iš jūsų neatrodo, kad atėjote per vėlai* .

Pr 19:13: „*Nes mes sunaikinsime šią vietą, nes šauksmas prieš jos gyventojus yra didelis VIEŠPATIES akivaizdoje. YaHWéH atsiuntė mus jos sunaikinti* .

Šį kartą laikas bėga, angelai leido Lotui žinoti savo buvimo jo namuose priežastį. Miestas turi būti greitai sunaikintas YaHWéH sprendimu.

Pr 19:14: „*Lotas išėjo ir kalbėjo savo žentam, kuris buvo pasiėmęs jo dukteris: Kelkis, sakė jis, eik iš šios vietos; nes VIEŠPATS sunaikins miestą. Tačiau žentų akyse atrodė, kad jis juokauja* .

Loto žentai tikrai nebuvo kitų sodomiečių nedorumo lygyje, bet išganymui svarbus tik tikėjimas. Ir aišku, jie to neturėjo. Uošvio įsitikinimai jų nesudomino, o netikėta mintis, kad Dievas YaHWéH pasiruošęs sunaikinti miestą, jiems buvo tiesiog neįtikėtina.

Pr 19:15: „*Nuo aušros angelai ragino Lotą, sakydami: „Kelkis, imk savo žmoną ir dvi dukteris, kurios yra čia, kad nepražūtum miesto griuvėsiuose*“.

Sodomos sunaikinimas sukelia širdį draskančius **išsiskyrimus** , kurie atskleidžia tikėjimą ir tikėjimo nebuvimą. Loto dukros turi rinktis – sekti tėvą ar vyrą.

Pr 19:16: „*Ir jam delsiant, vyrai paėmė jį už rankos, jį, jo žmoną ir dvi dukteris, nes VIEŠPATS jį pasigailės; Jie jį išsivežė ir paliko už miesto* .

Šiuo veiksmu Dievas mums parodo „*iš ugnies paimtą prekės ženklą*“. Dar kartą Dievas gelbsti teisųjį Lotą, jo dvi dukteris ir žmoną. Taip išplėsti nuo miesto jie atsiduria lauke, laisvi ir gyvi.

Pr 19:17: „*Kai jis juos išvedė, vienas iš jų tarė: „Gelbėk savo gyvybei! nežiūrėk už savęs ir nesustok visoje lygumoje; bėk į kalną, kad nepražūtum*“.

Išganymas bus kalne, pasirinkimas paliktas Abraomui. Taip Lotas gali suprasti ir gailėtis savo klaidos pasirinkdamas lygumą ir jos klestėjimą. Jo gyvybei gresia pavojus, ir jis turės skubėti, jei norės būti saugus, kai Dievo ugnis

užklups slėnį. Jam įsakyta nežiūrėti atgal. Įsakymas turi būti priimtas tiesiogine ir perkeltine prasme. Ateitis ir gyvenimas laukia Sodomą išgyvenusią žmonių, nes už jų greitai neliks nieko kito, tik kaitinami griuvėsiai, uždegami iš dangaus išmestų sieros akmenų.

Pr 19:18: „*Lotas jiems pasakė: O! ne, Viešpatie!*»

Angelo duotas įsakymas kelia siaubą Lotui.

Pr.19:19: „*Štai aš radau malonę tavo akyse, ir tu parodei savo gailestingumo didumą man, išgelbėdamas mano gyvybę; bet aš negaliu pabėgti į kalną, kol manęs neužklups nelaimė, ir aš žūsiu*“.

Lotas žino šį regioną, kuriame gyvena, ir žino, kad norint pasiekti kalną, jam prireiks daug laiko. Štai kodėl jis maldauja angelo ir siūlo jam kitą sprendimą.

Pr 19:20: „*Štai šis miestas pakankamai arti, kad galėčiau jame prisiglausti, ir jis mažas. O! kad galiu ten pabėgti,... argi ne maža?... ir kad mano siela gyva!*»

Slėnio gale yra Tsoar, žodis, reiškiantis mažą. Ji išgyveno slėnio tragediją, kad galėtų būti Loto ir jo šeimos prieglobstis.

Pr 19:21: „*Ir jis jam tarė: Aš taip pat suteikiu tau šią malonę ir nesunaikinsiu miesto, apie kurį tu kalbi* .

Šio miesto buvimas vis dar liudija šį dramatišką įvykį, kuris paveikė lygumos slėnio miestus, kuriuose buvo du miestai Sodoma ir Gomora.

Pr 19:22: „*Skubėk ir pasislėpk ten, nes aš nieko negaliu padaryti, kol tu ten neatvyksi. Dėl to šiam miestui buvo suteiktas Zoaro vardas* .

Angelas dabar priklauso nuo jo susitarimo ir lauks, kol Lotas įeis į Zoarą ir smogs į slėnį.

Pr 19:23: „*Saulė teka žemėje, kai Lotas įėjo į Zoarą*“.

Sodomitams atrodė, kad po nuostabių saulėtekio paskelbta nauja diena; diena kaip ir bet kuri kita...

Pr 19:24: „*Tada VIEŠPATS iš dangaus liejo sierą ir ugnį iš VIEŠPATIES Sodomos ir Gomoros*“.

Šis stebuklingas dieviškas veiksmas gavo galingą liudijimą per adventistų archeologo Rono Wyatt atradimus. Jis nustatė Gomoros miesto vietą, kurios būstai atsiremdavo vienas į kitą į vakarinį kalno, besiribojančio su šiuo slėniu, šlaitą. Šios vietos gruntas sumūrytas iš sieros akmenų, kurie, veikiami ugnies, užsidega ir šiandien. Taigi dieviškasis stebuklas yra visiškai patvirtintas ir vertas išrinktųjų tikėjimo.

Priešingai, nei dažnai buvo manoma ir sakoma, Dievas ragino šį slėnį sunaikinti ne atominę energiją, o sieros ir grynos sieros akmenis, kurių grynumas įvertintas 90 proc., o tai, anot specialistų, yra išskirtinė. Dangus neneša sieros debesų, todėl galiu pasakyti, kad šis naikinimas yra Dievo kūrėjo darbas. Jis gali sukurti bet kokią medžiagą pagal savo poreikius, nes sukūrė žemę, dangų ir viską, kas juose yra.

Pr 19:25: „*Jis sunaikino tuos miestus ir visą lygumą, visus miestų gyventojus ir žemės augalus*“.

Kas gali išgyventi vietoje, kurioje lyja liepsnojančios sieros akmenys? Nieko, išskyrus uolas ir sieros akmenis vis dar yra.

Pr 19:26: „*Loto žmona atsigrėžė ir tapo druskos stulpu*“.

Šis Loto žmonos žvilgsnis atskleidžia apgailestavimą ir išlaikytą susidomėjimą šia praeikta vieta. Tokia dvasios būseną nepatinka Dievui, ir jis ją atskleidžia paversdamas savo kūną druskos stulpą, absoliutaus dvasinio nevaisingumo įvaizdžiu .

Pr 19:27: „*Abraomas atsikėlė anksti ryte, kad eitų į vietą, kur stovėjo VIEŠPATIES akivaizdoje*“.

Nežinodamas apie įvykusių dramą, Abraomas ateina prie Mamrės ažuolo, kur priėmė tris savo lankytojus.

Pr.19:28: „*Ir jis pažvelgė į Sodomą ir Gomorą ir į visą lygumos teritoriją; ir štai jis pamatė iš žemės kylančius dūmus kaip krosnies dūmus*“.

Kalnas yra puiki observatorija. Nuo savo ūgio Abraomas dominuoja regione ir žino, kur yra Sodomos ir Gomoros slėnis. Jei tos vietos žemė vis dar yra kaitinama krosnis, aukščiau kyla aitrūs dūmai, kuriuos sukelia siera ir visų mieste žmonių surinktų medžiagų suvartojimas. Vieta pasmerkta sterilumui iki pasaulio pabaigos. Ten randame tik uolienas, akmenis, sieros akmenis ir druską, daug druskos, kuri skatina dirvožemio sterilumą.

Pr 19:29: „*Kai Dievas sunaikino lygumos miestus, jis prisiminė Abraomą; ir jis padėjo Lotui pabėgti iš nelaimės, per kurią jis apvertė miestus, kuriuose Lotas buvo apsistojęs*“.

Šis paaiškinimas yra svarbus, nes jis atskleidžia mums, kad Dievas išgelbėjo Lotą tik tam, kad patiktų Abraomui, jo ištikimam tarnui. Todėl jis nesiliovė jam priekaištavęs dėl jo pasirinkimo dėl klestinčio slėnio ir jo sugedusių miestų. Ir tai patvirtina, kad jis tikrai buvo išgelbėtas nuo likimo, kurį Sodoma vadino „nuo ugnies išplėstu prekės ženklų“ arba, itin tiksliai.

Pr 19:30: „*Lotas išvyko iš Coaro į aukštumas ir apsigyveno ant kalno su dviem savo dukterimis, nes bijojo likti Zoare. Jis ir jo dvi dukterys gyveno oloje* .

Atskyrimo poreikis dabar tampa aiškus Lotui. Ir būtent jis nusprendžia nepasilikti Zoare, kuriame, nors ir „mažame“, taip pat gyveno žmonės, kurie buvo sugedę ir nuodėmingi prieš Dievą. Savo ruožtu jis eina į kalną ir, toli gražu neturėdamas komforto, su dviem dukterimis gyvena oloje – natūralioje saugioje Dievo kūrinių prieglobstyje.

Pr 19:31: „*Vyresnysis tarė jaunesniajam: Mūsų tėvas senas; ir šalyje nėra žmogaus, kuris pas mus atvyktų pagal visų šalių papročius* .

Dviejų Lotos dukterų iniciatyvose nėra nieko skandalingo. Jų motyvaciją pateisina ir patvirtina Dievas, nes jie elgiasi siekdami padovanoti savo tėvui palikuonis. Be šios motyvacijos iniciatyva būtų kraujomaiša.

Pr 19:32: „*Ateikite, pagirdykime savo tėvą vynu ir atsigulkime su juo, kad išsaugotume savo tėvo giminę*“.

Pr 19:33: „*Taigi jie tą naktį gėrė savo tėvą vynu; o vyriausioji nuėjo miegoti su tėvu: jis nepastebėjo nei kada ji guli, nei kada atsikėlė* .

Pr.19 :34: „*Kitą dieną vyresnysis tarė jaunesniajam: štai, aš praėjusią naktį miegojau su savo tėvu; leiskime jam šią naktį vėl gerti vyno ir eikime miegoti su juo, kad išsaugotume savo tėvo giminę*“.

Pr 19:35: „*Tą naktį jie vėl privertė tėvą gerti vyną; o jauniausias nuėjo miegoti su juo: jis nepastebėjo nei kada ji atsigulė, nei kada atsikėlė* .

Visiškas Loto nesąmoningumas šiame veiksme suteikia požiūriui dirbtinio apvaisinimo įvaizdį, taikomą gyvūnams ir žmonėms mūsų paskutiniaisiais laikais. Nėra nė menkiausio malonumo ieškojimo ir dalykas nėra labiau šokiruojantis už brolių ir seserų santykį žmonijos pradžioje.

Pr 19:36: „*Dvi Loto dukterys pastojo nuo savo tėvo*“.

Šiose dviejose Loto dukrose pastebime išskirtines pasiaukojimo savo tėvo garbei labai savybes. Būdamos nesusituokusios motinos, jos vaiką augins vienos, oficialiai be tėvo, todėl atsisako paimti vyrą, sutuoktinį, kompanioną.

Pr 19:37: „*Pirmagimis pagimdė sūnų ir pavadino jį Moabu: jis yra moabitų tėvas iki šios dienos*“.

Pr 19:38: „*Jauniausias taip pat pagimdė sūnų ir pavadino jį Benu Amiu: jis yra amonitų tėvas iki šios dienos*“.

Danieliaus 11:41 pranašystėje randame paminėjimą apie dviejų sūnų palikuonis: „*Jis įeis į gražiausią žemę, ir daugelis kris; bet Edomas, Moabas ir Amono sūnų vadas bus išgelbėti iš jo rankų*“. Todėl kūniškas ir dvasinis ryšys sujungs šiuos palikuonis su Izraeliu, įkurtu ant Abraomo, hebrajų tautos šaknies po Hebero. Tačiau šios bendros šaknys sužadins kivirčius ir supriešins šiuos palikuonis prieš Izraelio tautą. Sofonijo 2:8 ir 9 Dievas pranašauja nelaimę Moabui ir Amono vaikams: „*Aš girdėjau Moabo keiksmus ir Amono vaikų įžeidimus, kai jie keikė mano tautą ir įžūliai kėlėsi prieš jos sienas. Štai kodėl aš gyvas! sako kareivijų Viešpats, Izraelio Dievas: Moabas bus kaip Sodoma, o Amono vaikai kaip Gomora, vieta, apaugusi erškėčiais, druskos kasykla, amžina dykuma. Likusi mano tauta juos apiplėš, likusi mano tauta užims juos*“.

Tai įrodo, kad Dievo palaima buvo tik Abraomui ir kad ja nepasidalino jo broliai, gimę iš to paties tėvo Teraho. Jei Lotas galėjo pasinaudoti Abraomo pavyzdžiu, jo palikuonims, gimusiems iš dviejų jo dukterų, taip nebus.

Pradžios knyga 20

Atskyrimas pagal Dievo pranašo statusą

Atnaujindamas patirtį su faraonu, aprašytą Pradžios 12 skyriuje, Abraomas pristato savo žmoną Sarą kaip savo seserį Abimelechui, Geraro (dabartinė Palestina netoli Gazos) karaliui. Vėlgi, jį baudžiančio Dievo reakcija verčia jį suprasti, kad Saros vyras yra jo pranašas. Taip Abraomo galia ir baimė išplito visame regione.

Pradžios 21

Teisėto ir neteisėto atskyrimas

Atsiskyrimas per auką to, ką **mylime**

Pr 21:1: „*Ir Viešpats aplankė Sarą, kaip buvo kalbėjęs, ir Viešpats padarė Sarai, kaip buvo kalbėjęs.* »

Šiuo apsilankymu Dievas užbaigia ilgą Saros nevaisingumą.

Pr 21, 2: „*Ir Sara pastojo ir pagimdė Abraomui sūnų senatvėje, nustatytu laiku, apie kurį Dievas jam kalbėjo.* »

Iz.55:11 tai patvirtina: „*Taip yra su mano žodžiu, kuris išeina iš mano burnos: jis negrižta pas mane tuščias, neįvykdęs mano valios ir neįvykdęs savo planų*“; Abraomui duotas pažadas yra ištesėtas, todėl eilutė yra pateisinama. Šis sūnus ateina į pasaulį po to, kai Dievas praneša apie jo gimimą. Biblijoje jis pristatomas kaip „pažado sūnus“, todėl Izaokas yra pranašiškas mesijinio „Dievo Sūnaus“ Jėzaus pavyzdys.

Pr 21:3: „*Ir Abraomas pavadino savo sūnų, kurį jam pagimdė Sara, Izaoku.* »

Vardas Izaokas reiškia: jis juokiasi. Ir Abraomas, ir Sara nusijuokė išgirde, kad Dievas paskelbė apie savo būsimą sūnų. Jei džiaugsmo juokas yra teigiamas, tai ne juoko juokas. Tiesą sakant, abu sutuoktiniai, tapę išankstinio nusistatymo aukomis, reagavo vienodai. Nes juokėsi galvodami apie žmogiškas aplinkinių reakcijas. Po potvynio gyvenimo trukmė labai sutrumpėjo, o žmonėms 100 metų yra senatvė; ta, kurioje mažai tikimės iš gyvenimo. Tačiau amžius nieko nereiškia santykio su kūrėju Dievu, kuris nustato visko ribas, kontekste. Abraomas tai atranda iš savo patirties ir per Dievą gauna turtus, garbę ir tėvystę, šį kartą teisėtą.

Pr 21:4: „*Ir Abraomas apipjaustė savo sūnų Izaoką, kai jam buvo aštuonios dienos, kaip Dievas buvo jam įsakęs.* »

Savo ruožtu teisėtas sūnus yra apipjaustytas. Dievo įsakymo laikomasi.

Pr 21:5: „*Ir Abraomas buvo šimto metų, kai jam gimė jo sūnus Izaokas.* »

Dalykas nuostabus, bet ne pagal priešpilio standartus.

Pradžios 21:6: „*Ir Sara pasakė: „Dievas davė man priežastį juoktis; kas tai išgirs, juoksis su manimi.* »

Sarah situacija juokinga, nes ji yra žmogus ir žmonių išankstinių nusistatymų auka. Tačiau šis noras juoktis atspindi ir netikėtą džiaugsmą. Kaip ir jos vyras Abraomas, ji įgyja galimybę pagimdyti sulaukus tokio amžiaus, kai tai jau neišivaizduojama pagal žmogiškąjį normalumą.

Pr.21 :7: „*Ir ji tarė: Kas būtų pasakęs Abraomui, kad Sara žindys sūnus? Nes aš pagimdžiau jam sūnų senatvėje.* »

Daiktas tikrai išskirtinis ir visiškai stebuklingas. Žvelgdami į šiuos Saros žodžius pranašišku lygmeniu, Izaoke galime pamatyti sūnų, kuris pranašauja naująją sandorą Kristuje, o Izmaelis pranašauja pirmosios sandoros sūnų. Atsisakius Kristaus Jėzaus, šis prigimtinis sūnus, gimęs pagal kūną apipjaustymo ženklu, bus Dievo atmetas krikščionio sūnaus, pasirinkto tikėjimu, naudai. Kaip ir Izaokas, Kristus, naujosios sandoros įkūrėjas, gims stebuklingu būdu, kad atskleistų ir atstovautų Dievą žmogaus išvaizda. Priešingai, Izmaelis yra sumanytas vien kūnišku pagrindu ir griežtai žmogišku supratimu.

Pr 21:8: „*Vaikelis užaugo ir buvo nujunkytas; o Abraomas iškėlė didelę puotą tą dieną, kai Izaokas buvo nujunkytas.* »

Žindomas kūdikis taps paaugliu, o tėvui Abraomui atsiveria kupina pažadų ir laimės, kurią jis džiaugsmingai švenčia.

Pr 21:9: „ *Ir Sara pamatė besijuokiantį egiptietės Hagaros sūnų, kuri pagimdė Abraomui; ir ji tarė Abraomui:*

Juokas aiškiai užima didelę vietą palaimintosios poros gyvenime. Izraelio priešiškus ir pavydas Izaokui, teisėtam sūnui, priverčia jį juoktis, tyčiotis iš jo. Sarai pasiekta riba, kas pakenčiama: po motinos pasityčiojimo ateina ir iš sūnaus; tai per daug.

Pr 21:10: „ *Išvaryk šitą tarnaitę ir jos sūnų; nes šios tarnaitės sūnus nepavaldės su mano sūnumi su Izaoku.* »

Galime suprasti Saros pasipiktinimą, bet pažvelk su manimi aukščiau. Sara pranašauja, kad nevertas pirmasis aljansas, kuris su išrinktaisiais nepavaldės naujojo, paremto tikėjimu Kristaus Jėzaus teisingumu.

Pr 21:11: „ *Ir tai buvo labai bloga Abraomo akyse dėl jo sūnaus.* »

Abraomas nereaguoja kaip Sara, nes jo jausmai dalijasi tarp jo dviejų sūnų. Izaoko gimimas nepanaikina 14 metų trukusios meilės, kuri jį siejo su Izraeliu.

Pr 21:12: „ *Ir Dievas tarė Abraomui: „Tebūna bloga tavo akyse dėl vaiko ir dėl tavo tarnaitės. Visame, ką tau sakė Sara, klausyk jos balso, nes Izaoke būsi vadinamas palikuonimi.* »

Šia žinia Dievas rengia Abraomą priimti jo vyriausiojo sūnaus Izraelio susvetimėjimą. Šis **atskyrimas** yra Dievo pranašiška projekta; nes jis pranašauja senosios Mozės sandoros žlugimą. Kaip paguodą Izaokui Jis padaugins savo palikuonis. Ir šio dieviškojo žodžio išsipildymas įvyks per naujos sandoros sudarymą, kai „ *išrinktieji* “ bus „ *pašaukti* “ amžinosios Dievo Evangelijos Jėzuje Kristuje žinia.

Taigi, paradoksalu, Izaokas bus senosios Sandoros patriarchas, o Jokūbo, jo sūnaus, dėka Dievo Izraelis pagal kūną ir apipjaustymo ženklą bus įkurtas ant savo pamatų. Tačiau paradoksas yra tas, kad tas pats Izaokas tik pranašauja pamokas apie naująją sandorą Kristuje.

Pr 21:13: „ *Ir aš padarysiu tarnaitės sūnų tauta, nes jis yra tavo palikuonys.* »

Izraelis yra daugelio Artimųjų Rytų tautų patriarchas. Iki tol, kol Kristus pasirodė savo žemiškajai išganingajai tarnybai, dvasinis teisėtumas priklausė tik šių dviejų Abraomo sūnų palikuonims. Vakarų pasaulis gyveno įvairiomis pagonybės formomis, nekreipdamas dėmesio į didžiojo Dievo kūrėjo egzistavimą.

Pradžios 21:14: „ *Abraomas atsikėlęs anksti ryte paėmė duonas ir odelę vandens ir davė Hagarai, uždėjęs jai ant peties, o šis atidavė jai vaiką ir išleido. Ji nuėjo ir klajojo Beer Šebos dykumoje.* »

Dievo įsikišimas nuramino Abraomą. Jis žino, kad pats Dievas prižiūrės Hagarą ir Izraelį, ir sutinka nuo jų **atsiskirti**, nes tiki, kad Dievas juos saugos ir vadovaus. Nes jis pats iki šiol buvo Jo saugomas ir vedamas.

Pr 21:15: „ *Ir kai vanduo vyninėje išseko, ji metė vaiką po vienu krūmu “ ,*

Beeršebos dykumoje nuneštas vanduo greitai sunaudojamas, o be vandens Hagar tikina mirtį kaip galutinį savo nelaimingos situacijos rezultatą.

Pr 21:16: „ *nuėjo ir atsisėdo priešais, ranka pasiekiamoje vietoje; nes ji pasakė: Neleisk man matyti, kaip vaikas miršta. Ji sėdėjo priešais, pakėlė balsą ir verkė.* »

Šioje ekstremalioje situacijoje Hagara jau antrą kartą lieja ašaras prieš Dievo veidą.

Pr 21:17: „*Ir Dievas išgirdo kūdikio balsą, ir Dievo angelas pašaukė Hagarą iš dangaus ir tarė jai: „Kas tau, Hagara? Nebijok, nes Dievas išgirdo vaiko balsą ten, kur jis yra. »*

Ir antrą kartą Dievas įsikiša ir kalba jai, norėdamas ją nuraminti.

Pr 21:18: „*Kelkis, paimk vaiką ir paimk jį į ranką; nes aš padarysiu ją didele tauta. »*

Primenu, vaikas Ismaelis yra paauglys nuo 15 iki 17 metų, tačiau jis vis dėlto yra vaikas, pavaldus savo motinai Hagarai, ir jiedu nebegali gerti vandens. Dievas nori, kad ji palaikytų savo sūnų, nes jo laukia galingas likimas.

Pr 21:19: „*Ir Dievas atvėrė jai akis, ir ji pamatė vandens šulinį; Ji nuėjo, pripildė odą vandens ir pagirdė vaiką. »*

Stebuklo rezultatas ar ne, šis vandens šulinys atsiranda reikiamu momentu, kad Hagar ir jos sūnus pajustų skonį visam gyvenimui. Ir jie savo gyvenimą skolingi galingam Kūrėjui, kuris atveria arba uždaro dalykų matymą ir intelektą.

Pr 21:20: „*Ir Dievas buvo su vaiku, ir jis užaugo, gyveno dykumoje ir tapo šauliu. »*

Todėl dykuma nebuvo tuščia, nes Izmaelis medžiojo gyvūnus, kuriuos užmušė lanku, kad galėtų valgyti.

Pr 21:21: „*Ir jis gyveno Parano dykumoje; ir jo motina paėmė jam žmoną iš Egipto žemės. »*

Todėl ryšys tarp izmaelitų ir egiptiečių sustiprės, o laikui bėgant Izmaelio konkurencija su Izaoku išaugs tiek, kad jie taps nuolatiniais natūraliais priešais.

Pr 21:22: „*Tuo metu Abimelechas ir jo kariuomenės vadas Pikolas kalbėjo Abraomui: Dievas yra su tavimi visame kame, ką darai. »*

Išgyvenimai, kuriuos sukėlė Saros pristatymas kaip jo sesuo, dalykai, aprašyti Pradžios 20 skyriuje, išmokė Abimelechą, kad Abraomas buvo Dievo pranašas. Dabar jo bijoma ir bijoma.

Pr 21, 23: „*O dabar prisiek man čia Dievu, kad nesielsi neteisingai nei su manimi, nei su mano vaikais, nei su mano anūkais, taip elgsitės su manim, kaip aš jums parodysiu gerumą. ir į šalį, kurioje apsistojote. »*

Abimelechas nebenori būti Abraomo gudrybių auka ir nori gauti iš jo tvirtus ir ryžtingus įsipareigojimus taikiam aljansui.

Pr 21:24: „*Ir Abraomas pasakė: „Prisieksiu“. »*

Abraomas neturi blogų ketinimų Abimelecho atžvilgiu ir todėl gali sutikti su šiuo paktu.

Pr 21:25: „*Ir Abraomas sudraudė Abimelechą dėl vandens šulinio, kurį Abimelecho tarnai buvo paėmę jėga. »*

Pr 21:26: „*Ir Abimelechas pasakė: „Aš nežinau, kas tai padarė, ir tu manęs apie tai neįspėjai, ir aš apie tai išgirdau tik šiandien. »*

Pr 21:27: „*Ir Abraomas paėmė kaimenes ir galvijas ir atidavė Abimelechui, ir jiedu sudarė sandorą. »*

Pr 21:28: „*Ir Abraomas atskyrė septynias jaunas avis nuo bandos; »*

Abraomo pasirinktas „septynias avis“ liudija jo ryšį su Dievu kūrėju, kurį jis nori susieti su savo darbu. Abraomas apsigyveno svetimoje šalyje, bet nori, kad jo darbo vaisius liktų jo nuosavybė.

Pr 21:29: „ *Ir Abimelechas tarė Abraomui: „Kas yra tos septynios jaunos avys, kurias tu išskyrei? »*

Pr 21:30: „ *Ir jis pasakė: „Tu paimsi iš mano rankos šias septynias jaunas avis, kaip liudijimą, kad aš iškasiau šį šulinį. »*

Pr 21:31: „ *Todėl tą vietą jie pavadino Beer Šeba, nes abu ten prisiekė. »*

Ginčytinas šulinys buvo pavadintas pagal žodį „šeba“, kuris yra hebrajų kalbos skaičiaus „septyni“ šaknis ir kurį randame žodyje „šabatas“, kuris reiškia septintą dieną, mūsų šeštadienį, pašventintą kassavaitinio poilsio metu Dievo. nuo savo žemiškosios kūrybos pradžios. Siekiant išsaugoti šio aljanso atminimą, šulinys buvo vadinamas „septynių šuliniu“.

Pr 21:32: „ *Ir jie sudarė sandorą Beer Šeboje. Abimelechas ir jo kariuomenės vadas Pikolas pakilo ir sugrįžo į filistinų kraštą. »*

Pr 21:33: „ *Ir Abraomas pasodino tamarisko medį Beer Šeboje; ir ten jis šaukėsi Viešpaties, amžinojo Dievo, vardo. »*

Pr 21:34: „ *Ir Abraomas ilgą laiką gyveno filistinų žemėje. »*

Dievas savo tarnui sukūrė taikos ir ramybės sąlygas.

Pradžios knyga 22

Tėvo ir vienintelio sūnaus išsiskyrimas buvo paaukotas

Šiame 22 skyriuje pristatoma pranašiška Kristaus, kaip Dievo, kaip Tėvo, auka, tema. Jame vaizduojamas išganymo principas, kurį Dievas slapta paruošė nuo tada, kai jis apsisprendė sukurti laisvus, protingus ir savarankiškus priešais save. Ši auka bus kaina, kurią reikia sumokėti, kad sugrąžintų savo kūrinių meilę. Išrinktieji bus tie, kurie atsiliepė į Dievo lūkesčius su visiška pasirinkimo laisve.

Pr 22:1: „ *Po šitų dalykų Dievas išbandė Abraomą ir tarė jam: Abraomai! Ir jis atsakė: Štai aš! »*

Abraomas yra labai klusnus Dievui, bet kiek toli šis paklusnumas gali nueiti? Dievas jau žino atsakymą, bet Abraomas turi palikti už savęs, kaip liudijimą visiems išrinktiesiems, konkretų savo pavyzdinio paklusnumo įrodymą, dėl kurio jis yra toks vertas savo Dievo meilės, kuri daro jį patriarchu, kurio palikuonis bus sublimuotas. Kristaus Jėzaus gimimas.

Pr 22:2: „ *Dievas tarė: Imk savo sūnų, vienintelį sūnų, kurį myli, Izaoką; eikite į Morijos žemę ir paaukokite jį kaip deginamąją auką viename iš kalnų, apie kuriuos jums papasakosiu. »*

Dievas sąmoningai spaudžia tai, kas skauda, iki pakenčiamos ribos šiam daugiau nei šimto metų senoliui. Dievas stebuklingu būdu suteikė jam džiaugsmą, kad jam ir jo teisėtai žmonai Sarai gimė sūnus. Be to, jis slėps nuo aplinkinių

neįtikėtiną Dievo prašymą: „*Paaukok savo vienturtį sūnų kaip auką*“. Ir teigiamas Abraomo atsakas turės amžinų pasekmių visai žmonijai. Nes Abraomui sutikus paaukoti savo sūnų, pats Dievas nebegalės atsisakyti savo gelbėjimo projekto; jei būtų galėjęs svarstyti jo atsisakyti.

Atkreipkime dėmesį į tikslumo įdomybę: „*ant vieno iš kalnų, kuriuos tau pasakysiu*“. Ši vieta yra užprogramuota priimti Kristaus kraują.

Pr 22:3: „*Abraomas atsikėlė anksti ryte, pabalnojo asilą ir pasiėmė su savimi du tarnus bei savo sūnų Izaoką. Jis suskaldė malkų deginamajai aukai ir iškeliavo į vietą, kurią Dievas jam buvo liepęs.*»

Abraomas pasiryžo paklusti šiam pertekliui ir su mirtimi sieloje organizavo pasiruošimą kruvinai Dievo įsakytai ceremonijai.

Pr 22:4: „*Trečią dieną Abraomas pakėlė akis ir pamatė tą vietą iš tolo.*»

Morijos šalis yra trijų dienų pėsčiomis nuo vietos, kurioje jis gyvena.

Pr 22:5: „*Ir Abraomas tarė savo tarnams: „Likite čia su asilu! Mes su jaunuoliu eisime taip toli šlovinti, ir mes grįšime pas jus.*»

Baisiems veiksams, kuriuos jis ketina atlikti, liudininkų nereikia. Jis todėl **atsiskiria** nuo dviejų savo tarnų, kurie turės laukti jo sugrįžtant.

Pr 22 :6: „*Abraomas paėmė malkas deginamajai aukai ir užkėlė ant savo sūnaus Izaoko, o ugnį ir peilį nešė rankoje. Ir jiedu vaikščiojo kartu.*»

Šioje pranašiškoje scenoje, kaip Kristus turės nešti sunkų „patibulumą“, prie kurio bus prikalti jo riešai, Izaokas apkraunamas malkomis, kurios, užsidegusios, sunaikins jo paaukotą kūną.

Pr 22:7: „*Tada Izaokas kalbėjo savo tėvui Abraomui, sakydamas: Mano tėve! Ir jis atsakė: Štai aš, mano sūnau! Izaokas atsakė: Štai ugnis ir malkos; bet kur yra avinėlis deginamajai aukai?*»

Izaokas yra daugelio religinių aukų liudininkas ir teisus stebėdamasis, kad nėra gyvūno, kurį reikia paaukoti.

Pr 22:8: „*Abraomas pasakė: „Mano sūnau, Dievas parūpins sau ėriuką deginamajai aukai. Ir jiedu vaikščiojo kartu.*»

Šis Abraomo atsakymas buvo tiesiogiai įkvėptas Dievo, nes jis nuostabiai pranašauja didžiulę auką, kurią Dievas paaukos nukryžiuojamam žmogaus kūnei, taip užtikrindamas, kad išrinktiesiems nusidėjėliams reikia veiksmingo ir teisingo Gelbėtojo dieviškojo tobulumo. Tačiau Abraomas nemato šios išganingos ateities, šio Kristaus Gelbėtojo vaidmens, kurį pranašavo YaHWéH, visagaliai Dievui kūrėjui, paaukotas gyvūnas. Jam toks atsakymas tiesiog leidžia laimėti laiko, nes su siaubu žiūri į nusikaltimą, kurį turės padaryti.

Pr 22:9: „*Kai jie atėjo į vietą, kurią Dievas jam buvo kalbėjęs, Abraomas ten pastatė aukurą ir sutvarkė malkas. Jis surišo savo sūnų Izaoką ir pastatė jį ant altoriaus ant miško.*»

Deja, Abraomui priešais altorių, nebėra būdo nuslėpti nuo Izaoko, kad būtent jis bus aukos avis. Jei tėvas Abraomas pasirodė esąs iškilnus dėl šio nepaprasto priėmimo, Izaoko paklusnus elgesys atspindi tai, koks Jėzus Kristus būtų savo laiku: didingas savo paklusnumu ir pasiaukojimu.

Pr 22:10: „*Tada Abraomas ištiesė ranką ir paėmė peilį, kad nužudytų savo sūnų.*»

Atkreipkite dėmesį, kad Dievas, norėdamas reaguoti, laukia iki paskutinės išbandymo pabaigos, kad parodytų savo išrinktųjų tikrąją vertę ir autentiškumą. „*peilis rankoje*“; belieka tik paskersti Izaoką, kaip ir daugybę jau paaukotų avių.

Pr 22:11: „*Tada VIEŠPATIES angelas pašaukė jį iš dangaus ir tarė: Abraomai! Abraomas! Ir jis atsakė: Štai aš!*»

Abraomo klusnumo tikėjimas parodytas ir puikiai atliktas. Dievas padaro galą seno žmogaus ir jo sūnaus, taip verto jo ir jo meilės, išbandymams.

Atkreipkite dėmesį, kad kai tik jį pašaukia Dievas ar jo sūnus, Abraomas visada atsako sakydamas: „*Štai aš*“. Šis spontaniškas atsakas, kylantis iš jo, liudija jo dosnų ir atvirą prigimtį savo artimui. Be to, tai prieštarauja nuodėmės padėtyje atsidūrusio Adomo, kuris slapstėsi nuo Dievo, požiūriui tiek, kad Dievas privalėjo jam pasakyti: „*Kur tu esi?*“.

Pr 22 :12: „*Ir angelas tarė: Netiesk savo rankos ant vaiko ir nieko jam nedaryk; nes dabar aš žinau, kad tu bijai Dievo ir neatsakei nuo manęs savo vienturčio sūnaus.*»

Parodęs savo ištikimą ir klusnų tikėjimą, Abraomas gali būti visų akyse ir iki pasaulio pabaigos būti Dievo parodytas kaip tikrojo tikėjimo pavyzdys, kol ateis Kristus, kuris jį įkūnys paversti dieviškuoju tobulumu. Būtent pagal šį nepriekaištingo paklusnumo modelį Abraomas tampa tikrų tikinčiųjų, išgelbėtų pralieto Jėzaus Kristaus kraujo, dvasiniu tėvu. Šioje patirtyje Abraomas ką tik atliko Dievo Tėvo, kuris kaip tikra ir mirtina auka paaukos savo vienintelį sūnų, vardu Jėzus iš Nazareto, vaidmenį.

Pr 22:13: „*Abraomas pakėlė akis ir už nugaros pamatė aviną, laikomą krūme už ragu; Abraomas nuėjo, paėmė aviną ir paaukojo jį kaip deginamąją auką savo sūnaus vietoje.*»

Šiuo metu Abraomas gali suvokti, kad jo atsakymas Izaokui „*mano sūnau, Dievas pasirūpins ėriuku deginamajai aukai*“ buvo įkvėptas Dievo, nes „*avinėlis*“ iš tikrųjų yra „*jaunas avinas*“. , iš tikrųjų yra Dievo „*parūpintas*“ ir jo pasiūlytas. Atkreipkite dėmesį, kad YaHWéH aukojami gyvūnai visada yra patinai dėl atsakomybės ir dominavimo, suteiktos žmogui, patinui Adomui. Kristus Atpirkėjas taip pat bus vyras.

Pr 22:14: „*Abraomas pavadino šią vietą YaHWéH Jireh. Štai kodėl šiandien sakoma: JIS bus matomas YaHWéH kalne.*»

Pavadinimas „*YaHWéH Jireh*“ reiškia: YaHWéH bus matomas. Šio vardo priėmimas yra tikra pranašystė, skelbianti, kad Morijos žemėje didysis nematomas Dievas, įkvepiantis baimę ir baimę, bus matomas ne tokia grėsminga žmogaus išvaizda, kad atneštų ir gautų išrinktųjų išgelbėjimą. Ir šio paskyrimo kilmė, Izaoko atnašavimas kaip auka, patvirtina „*Dievo Avinėlio, kuris naikina pasaulio nuodėmės*“, žemiškąją tarnystę. Žinant, kad Dievas domisi jo pagarba atkuriamiesiems ir kartojamiems tipams ir modeliams, tikėtina ir beveik neabejotina, kad Abraomas aukojo savo auką toje vietoje, kur po 19 amžių buvo nukryžiuotas Jėzus, Golgotos kalno papėdėje. , už Jeruzalės, miesto, tik kurį laiką, šventas.

Pr 22:15: „*Viešpaties angelas antrą kartą pašaukė Abraomą iš dangaus*“

Šis bausis išbandymas bus paskutinis, kurį Abraomas turės patirti. Dievas jame surado vertą klusnaus tikėjimo patriarcho pavyzdį ir tai jam pranešė.

Pr 22:16: „ *ir pasakė: Prisiekiu savimi, VIEŠPATIES žodis! Nes tu tai padarei ir nesulaikei savo sūnaus, savo vienintelio sūnaus,*

Dievas pabrėžia šiuos žodžius „ *vienintelis tavo sūnus*“, nes jie pranašauja jo būsimą auką Jėzuje Kristuje pagal Jono 3:16: „ *Dievas taip pamilo pasaulį, jog atidavė savo viengimį Sūnų, kad kiekvienas, kuris jį tiki, netiktų pražūti, bet turėti amžinąjį gyvenimą*“.

Pr 22:17: „ *Laiminsiu tave ir padauginsiu tavo palikuonis, kaip dangaus žvaigždės ir kaip smėlis pajūryje; ir tavo palikuonys užims savo priešų vartus.* »

Dėmesio! Abraomo palaiminimas nėra paveldimas, jis skirtas tik jam ir kiekvienas vyras ar moteris iš jo palikuonių savo ruožtu turi nusipelnyti Dievo palaiminimo. Nes Dievas jam žada daugybę palikuonių, bet tarp šių palikuonių tik išrinktieji, kurie veiks taip pat ištikimai ir taip pat paklusnūs, bus Dievo palaiminti. Tada galite išmatuoti visą dvasinį žydų, kurie išdidžiai teigė esą Abraomo sūnūs ir todėl nusipelnę jo palaiminimų paveldėjimo, dvasinį neišmanymą. Jėzus juos paneigė parodydamas akmenis ir sakydamas, kad iš šių akmenų Dievas gali duoti Abraomui palikuonių. Ir jis laikė juos jų tėvu, o ne Abraomą, o velnią.

Užkariavęs Kanaano žemę Jozuė užims savo priešų vartus, iš kurių pirmasis griuvo Jericho miestas. Paskutiniai, kartu su Dievu, išrinktieji šventieji turės duris paskutiniam priešui: „ *Didžiajam Babilonui*“ pagal įvairius Jėzaus Kristaus Apokalipsės mokymus.

Pr 22:18: „ *Visos žemės tautos bus palaimintos tarp tavo palikuonių, nes tu paklusei mano balsui.* »

Tai iš tikrųjų yra „ *visos žemės tautos*“, nes išganymas Kristuje yra aukojamas visiems žmonėms, bet kokios kilmės ir visoms tautoms. Tačiau šios tautos taip pat skolingos Abraomui už tai, kad galėjo atrasti dieviškuosius orakulus, atskleistus hebrajų tautai, išeinantiems iš Egipto žemės. Išganymas Kristuje pasiekiamas dvigubu Abraomo ir jo palikuonių, atstovaujamų hebrajų tautos ir Jėzaus Nazareto, Jėzaus Kristaus, palaiminimu.

Šioje eilutėje pageidautina aiškiai pažymėti palaiminimą ir jo priežastį: Dievo patvirtintą paklusnumą.

Pr 22:19: „ *Kai Abraomas grįžo pas savo tarnus, jie pakilo ir kartu nuėjo į Beer Šebą; nes Abraomas gyveno Beer Šeboje.* »

Pr 22:20: „ *Po šitų dalykų buvo pranešta Abraomui, sakydamas: štai, Milka ir tavo broliui Nahorui pagimdė sūnų.*

Toliau pateikiamomis eilutėmis siekiama paruošti ryšį su „ *Rebeka*“, kuri taps idealia Dievo išrinkta žmona ištikimam ir paklusniam Izaokui. Ji bus paimta iš artimos Abraomo šeimos, jo brolio Nahoro palikuonių.

Pr 22:21: „ *Uzas jo pirmagimis, Buzas jo brolis Kemuelis, Aramo tėvas*“,

Pr 22:22: „ *Kesedas, Hazo, Pildašas, Džidlapas ir Betuelis.* »

Pr 22:23: „ *Betueliui gimė Rebeka. Tai aštuoni sūnūs, kuriuos Milka pagimdė Abraomo broliui Nahorui.* »

Pr 22:24: „ *Jo sugulovė, vardu Reuma, taip pat pagimdė Tebachą, Gahamą, Tahašą ir Maaką.*“.

Abraomui duotų pažadų išsipildymas

Pradžios 23 skyriuje pasakojama apie jo žmonos Saros mirtį ir palaidojimą Hebrone, Machpelos oloje. Abraomas užėmė laidojimo vietą Kanaano žemėje, laukdamas, kol Dievas po maždaug 400 metų atiduos visą žemę jo palikuonims.

Tada, Pr.24, Abraomas vis dar išlaiko Dievo vaidmenį. Norėdamas likti **atskirtas** nuo vietinių pagonių tautų, jis išsiųs savo tarną į tolimą vietą, pas artimiausią šeimą, kad surastų sūnui Izaokui žmoną ir jie leis Dievui pasirinkti už juos. Lygiai taip pat Dievas išsirinks išrinktuosius, kurie taps Kristaus, Dievo Sūnaus, nuotaka. Šioje atrankoje žmogus neturi nieko bendra, nes iniciatyva ir sprendimas priklauso Dievui. Dievo pasirinkimas yra tobulas, nepriekaištingas ir veiksmingas, kaip ir Rebeka, išrinktoji žmona, mylinti, protinga ir graži, o svarbiausia – dvasinga ir ištikima; perlas, kurio turėtų ieškoti visi dvasingi vyrai, norintys pasiimti žmoną.

Jokūbas ir Ezavas

Vėliau, anot Pr.25, Rebeka iš pradžių buvo nevaisinga kaip Abramo žmona Saraja prieš ją. Šis bendras nevaisingumas atsiranda dėl to, kad dvi moterys neša palaimintą palikuonį Kristui, kuris pats bus Dievo suformuotas jaunos mergelės, vadinamos Marija, iščiose. Tokiu būdu Dievo gelbėjimo projekto giminė yra paženklinta jo stebuklingu veiksmu. Dėl šio natūralaus nevaisingumo Rebeka kreipiasi į YaHWéH ir pagimdo iš jo du dvynius, kurie kovoja jos iščiose. Susirūpinusi ji klausia Dievo apie šį dalyką: *“ Ir YaHWéH jai pasakė : Dvi tautos yra tavo iščiose, ir dvi tautos atsiskirs nuo tavo iščių. vienas iš šių žmonių bus stipresnis už kitą, o didesnis priklausys mažesniajam . »* Ji pagimdo du dvynius. Dėl intensyvaus plaukuotumo ir jis buvo visiškai „ raudonas “, todėl jo palikuonims suteiktas vardas „ Edomas “, vyriausias buvo pavadintas

„Ezavu“, kuris reiškia „plaukuotas“. Jauniausias vadinamas „Jokūbu“, kurio vardas reiškia: „Apgavikas“. Jau du vardai pranašauja jų likimus. „Velu“ parduos savo pirmagimio teisę jauniausiam už sultingą „roux“ arba raudonųjų lęšių patiekalą. Jis parduoda šią pirmagimio teisę, nes neįvertina jos tikrosios vertės. Atvirksčiai, dvasinis „Apgavikas“ trokšta šio titulo, kuris nėra tik garbingas, nes su juo siejama Dievo palaima. „Apgavikas“ yra iš tų smurtaujančių žmonių, kurie bet kokia kaina nori priversti dangaus karalystę ją užvaldyti, ir Jėzus šia tema kalbėjo turėdamas omenyje jį. Ir matydama šį verdantį uolumą, Dievo širdis labai džiaugiasi. Be to, tuo blogiau „Plaukuotajam“ ir tuo geriau „Apgavikui“, nes būtent jis Dievo sprendimu taps „Izraeliu“. Nesuklyskite, Jokūbas nėra paprastas apgavikas ir yra nuostabus žmogus, nes nėra jokio kito Biblijos pavyzdžio, kad jis pasiryžtų gauti Dievo palaiminimą, ir tik siekdamas šio tikslo jis „apgauna“. Taigi mes visi galime sekti jį ir ištikimasis dangus džiaugsis. Savo ruožtu Ezavas palikuonys turės „Edomo“ tautą, kurios vardas reiškia „raudonas“, su ta pačia šaknimi ir reikšme kaip ir Adomas, ši tauta bus Izraelio priešas, kaip skelbiama dieviškoje pranašystėje.

Patikslinu, kad „raudona“ spalva žymi nuodėmę tik pranašiškuose Dievo apreikšto išganymo projekto atvaizduose ir šis kriterijus galioja tik jo spektaklių, tokių kaip „Ezavas“, aktoriams. Tamsiais viduramžių laikais buvo žudomi piktais laikomi raudonplaukiai vaikai. Štai kodėl, atkreipiu dėmesį, raudona spalva paprasto žmogaus nepadaro nuodėmingesnį už brunetę ar blondinę, nes nusidėjėlis atpažįstamas pagal blogus jo tikėjimo darbus. Todėl tik simboline verte „raudona“, žmogaus kraujo spalva, yra nuodėmės simbolis, pagal Iz.1:18: „Ateikite ir melskime! sako YaHWéH. Jei tavo nuodėmės raudonos, jos bus baltos kaip sniegas; jei jie bus **raudoni** kaip violetiniai, jie taps kaip vilna . » Taip pat savo Apokalipsėje, Apreiškime, Jėzus susieja raudoną spalvą su žmogaus įrankiais, kurie, nesąmoningai ar ne, tarnauja velniui, šėtonui, pirmajam Dievo sukurto gyvenimo nusidėjėliui; pavyzdžiai: Apr.6:4 „raudonas arklys“, Apr.12:3 „raudonas arba ugningas raudonasis drakonas“ ir Apr.17:3 „Skaisčiai raudonas žvėris“.

Dabar, kai turi šią pirmagimio teisę, Jokūbas, kaip Abraomo įpėdinis, savo ruožtu išgyvens gyvenimo patirtį, pranašaujančią Dievo planus.

Jis paliko savo šeimą, bijodamas savo brolio Ezavo rūstybės, be rimtos priežasties, pagal Pr 27:24, nes nusprendė jį nužudyti, nukreipęs mirštančio tėvo palaiminimą, kurį „apgavo“ išėjo iš proto jo žmonos Rebekos. Šiame pagrobime du dvynių vardai atskleidžia jų svarbą. Todėl, kad „Tempūras“ naudojo plaukuotą odą, kad apgautų apakusį Izaoką ir taip save apgaudavo savo natūraliai „Plaukuotu“ vyresniu broliu. Dvasingi žmonės palaiko vienas kitą ir Rebeka buvo panašesnė į Jokūbą nei Ezavą. Šiuo veiksmu Dievas prieštarauja žmogiškajam ir kūniškam Izaoko pasirinkimui, kuris pirmenybę teikė Ezavui – medžiotojui, atnešusiam jam žvėrieną, kurią jis vertino. Ir Dievas suteikia pirmagimystės teisę tam, kuris jos labiausiai vertas: Jokūbui Apgavikui.

Atvykęs pas Labaną, jo aramėjų dėdę, Rebekos brolių, dirbti jam, Jokūbas įsimyli Rachelę, jauniausią, bet gražiausią Labano dukterį. Jis nežino, kad jo realiaame gyvenime Dievas verčia jį atlikti pranašišką vaidmenį, kuris turi pranašauti jo gelbėjimo projektą. Be to, po „septynerių metų“ darbo, kad gautų

savo mylimą Rachelę, Labanas primeta jam savo vyriausiąją dukterį „Lėją“ ir atiduoda ją kaip savo žmoną. Norėdamas gauti ir susituokti Rachelę, jis turės „dar septynerius metus“ dirbti savo dėdei. Šioje patirtyje „Jokūbas“ pranašauja, ką Dievas turės patirti vykdydamas savo gelbėjimo projektą. Nes ir jis sudarys pirmąją sąjungą ne pagal savo širdies troškimą, nes kūniško ir tautinio Izraelio patirtis nebus pažymėta sėkme ir šlove, kurios nusipelno jo gerumas. „Teisėjų“ ir „karalių“ paveldėjimas visada baigiasi blogai, nepaisant kelių retų išimčių. O trokštamą žmoną, vertą jo meilės, jis gaus tik antroje sąjungoje po to, kai Jėzaus Kristaus tarnystėje parodys savo meilę ir apreišk savo išganymo planą; jo mokymas, jo mirtis ir prisikėlimas. Atkreipkite dėmesį, kad žmogaus ir dieviškosios nuostatos yra visiškai priešingos. Jokūbo mylimoji yra nevaisingoji Rachelė, o Dievo – vaisingoji Lėja. Suteikdamas Jokūbui, pirma, Lėją savo žmona, Dievas priverčia jo pranašą patirti nusivylimą, kurį jie abu patirs per pirmąją sąjungą. Šioje patirtyje Dievas praneša, kad pirmasis jo aljansas bus baisi nesėkmė. Ir tai, kad jo palikuonys atmetė Mesiją Jėzų, patvirtino šią pranašišką žinią. Lėja, kuri nebuvo jaunikio išrinktoji mylimoji, yra atvaizdas, pranašaujantis naujosios sąjungos išrinktuosius, kurie pagoniškos kilmės ilgą laiką gyveno nežinodami apie unikalaus Dievo kūrėjo egzistavimą. Tačiau produktyvi Lėjos prigimtis pranašavo sandorą, kuri duos daug vaisių Dievo šlovei. Ir Izaijas 54:1 patvirtina, sakydamas: „*Džiaukitės, nevaisingi, kurie nebegimdate! Tegul jūsų džiaugsmas ir džiaugsmas trykšta, jūs, kurie nebeturi skausmo! Nes apleistosios sūnų bus daugiau nei vedusios, sako Viešpats* . Čia apleistieji pranašauja per Lėją naująją sandorą, o susituokusioji – per Rachelę – senąją hebrajų sandorą.

Jokūbas tampa Izraeliu

Palikęs turtingą ir klestintį Labaną, Jokūbas ir jam priklausantys asmenys grįžta pas savo brolių Ezavą, kurio teisingo ir keršto pykčio jis bijo. Vieną naktį jam pasirodo Dievas ir jie kovoja vienas prieš kitą iki paryčių. Dievas pagaliau sužeidžia jam į klubą ir sako, kad nuo šiol jis bus vadinamas „Izraeliu“, nes iškovojo pergalę prieš Dievą ir žmones. Šia patirtimi Dievas norėjo pavaizduoti kovojančios Jokūbo sielos tikėjimo kovoje atvaizdą. Dievo pavadintas Izraeliu, jis gauna tai, ko labai troško ir siekė: Dievo palaiminimą. Taigi Abraomo palaiminimas Izaoke susiformavo per kūniškojo Izraelio konstituciją, kuri, remiantis Jokūbu, tapusiu Izraeliu, netrukus taps baiminga tauta, išėjus iš Egipto vergijos. Dievo malonė, paruošę Ezavą, abu broliai atsiduria ramybėje ir džiaugsme.

Su dviem žmonomis ir jūdviejų tarnais Jokūbas tapo 12 berniukų ir tik vienos mergaitės tėvu. Iš pradžių sterili kaip Saraja ir Rebeka, bet stambeldiška Rachelė pagimdo iš Dievo du vaikus: vyriausiąjį Juozapą ir jauniausią Benjaminą. Ji mirė gimdydama antrą vaiką. Taip ji pranašauja senosios sandoros pabaigą, kuri nutrūks įkūrus naująją, pagrįstą apmokančiu Jėzaus Kristaus krauju. Tačiau antruoju atveju šios mirtingosios aplinkybės pranašauja galutinį jo išrinktojo likimą, kuris bus išgelbėtas dėl jo laimingo įsikišimo, kai jis grįš savo šlovinguoju dieviškuoju aspektu Mykole Jėzuje Kristuje. Tokį paskutiniųjų išrinktųjų padėties pasikeitimą pranašauja mirštančios motinos vardu „*Ben-Oni*“ arba „mano liūdesio sūnumi“, pervadinto Jokūbo, tėvo, pakeitus vardą. *Benjaminas* » arba

„dešinysis sūnus“ (dešinėje pusėje) arba palaimintasis sūnus. Patvirtindamas, Mt.25:33, Jėzus Kristus pastatys „*savo avis dešinėje ir ožius kairėje*“. Šį vardą „*Benjamins*“ Dievas pasirinko tik dėl savo pranašiško projekto, todėl ir mums, nes Jokūbai jis turėjo mažai reikšmės; ir Dievui, stabmeldiška Rachelė nenuspelnė kvalifikacinio žodžio „*teisinga*“. Šie dalykai, susiję su pasaulio pabaiga, yra išplėtoti Apr.7:8 paaiškinimuose.

Žavingasis Juozapas

Izraelio istorijoje vaidmuo, kurį Dievas skiria Juozapui, paskatins jį dominuoti savo broliuose, kurie, suerzinti jo dvasinio dominavimo, perduoda jį arabų pirkliais. Egipte jo sąžiningumas ir ištikimybė jį vertino, tačiau šeimininko žmona norėjo jį išnaudoti, jam pasipriešinęs Juozapas atsidūrė kalėjime. Ten, aiškinantis sapnus, įvykius, jis nuves į aukščiausią rangą žemiau faraono: pirmojo viziro. Šis pakilimas pagrįstas jo pranašiška dovana, kaip ir Danieliui po jo. Ši dovana privertė jį įvertinti faraono, kuris jam patikėjo Egiptą. Bado metu Jokūbo broliai keliaus į Egiptą ir ten Juozapas susitaikys su savo nedorais broliais. Jokūbas ir Benjamins prisijungs prie jų ir taip hebrajai įsikurs Egipte, Gošeno srityje.

Išėjimas ir ištikimasis Mozė

Pavergti hebrajai ras Mozėje hebrajų vaiką, kurio vardas reiškia „išgelbėtas iš Nilo vandenų“, kurį užaugino ir įvaikino faraono dukra, Dievo paruošta išvaduotoja.

Kol jų vergijos sąlygos sunkėja ir didėja, gindamas hebrajų, Mozė nužudo egiptietį, o šis pabėga iš Egipto. Jo kelionė nukelia į Midjaną, Saudo Arabijoje, kur gyvena Abraomo palikuonys, o jo antroji žmona Keturą susituokė po Saros mirties. Po 40 metų vedęs Ziporą, savo uošvio Jetro vyriausiąją dukterį, Mozė sutiko Dievą, gandydamas savo kaimenes Horebo kalno link. Kūrėjas jam pasirodo kaip kaitinantis krūmas, kuris dega, bet nesunyksta. Jis atskleidžia jam savo planą dėl Izraelio ir išsiunčia jį į Egiptą, kad padėtų savo žmonėms išeiti.

Prireiks dešimties nelaimių, kad faraonas paleistų savo brangius vergus laisvai. Tačiau tai yra dešimtas, kuris įgis didelę pranašišką reikšmę. Nes Dievas nužudė visus Egipto pirmagimius, žmones ir gyvulius. Ir tą pačią dieną hebrajai šventė pirmąją Paschos šventę savo istorijoje. Pascha pranašavo Mesijo Jėzaus mirtį, „*pirmagimį*“ ir tyrą bei nepriekaištingą „*Dievo Avinėlį*“, *paaukotą kaip „ėriuką“*, papjautą išėjimo iš Egipto dieną. Po Izaoko aukos, kurios Dievas paprašė Abraomo, Išėjimo iš Egipto Pascha yra antrasis pranašiškas pranešimas apie Mesijo (Pateptojo) Jėzaus arba, graikiškai tariant, Jėzaus Kristaus mirtį. Išvykimas iš Egipto buvo įvykdytas pirmojo metų mėnesio 14 dieną, maždaug XV amžiuje prieš Kristų, maždaug 2500 metų po Ievos ir Adomo nuodėmės. Šie skaičiai patvirtina „*keturių kartų*“ „400 metų“ laiką, kurį Dievas padovanojo amoritams, Kanaano žemės gyventojams.

Išdidumas ir maištinga faraono dvasia išnyks kartu su savo kariuomene „raudonosios jūros“ vandenyse, kuri taip įgauna savo prasmę, nes atsivėrusi užsidaro, kad hebrajai galėtų patekti į Saudo Arabijos žemę, pietinis Egipto pusiasalio galas. Vengdamas Midjano, Dievas veda savo žmones per dykumą link Sinajaus kalno, kur pateiks jiems savo „dešimties įsakymų“ įstatymą. Prieš vienintelį tikrąjį Dievą Izraelis dabar yra išmokta tauta, kurią reikia išbandyti. Tuo tikslu Mozė yra pašauktas ant Sinajaus kalno ir Dievas jį ten laiko 40 dienų ir naktų. Jis duoda jam dvi įstatymo lenteles, išgraviruotas jo dievišku pirštu. Hebrajų žmonių stovykloje ilgalaikis Mozės nebuvimas palankus maištingoms dvasioms, kurios daro spaudimą Aaronui ir galiausiai verčia jį priimti „*auksinio veršio*“ liejimą ir lipdymą. Vien ši patirtis apibendrina visų laikų maištingų žmonių elgesį su Dievu. Jų atsisakymas paklusti jos valdžiai verčia juos labiau abejoti jos egzistavimu. Ir daugybinės Dievo bausmės nieko nekeičia. Po šių 40 išbandymų dienų ir naktų Kanaano milžinų baimė pasmerks žmones klajoti dykumoje 40 metų ir tik iš šios išbandytos kartos Jozuė ir Kalebas galės patekti į Dievo paaukotą pažadėtąją žemę. apie 2540 m. nuo Adomo nuodėmės.

Pagrindiniai Pradžios knygos veikėjai yra kūrėjo Dievo organizuoto spektaklio aktoriai. Kiekvienas iš jų, ar pranašiškas tikslas, ar ne, perduoda pamoką, ir šią reginio idėją patvirtino apaštalas Paulius, pasakęs 1 Kor 4, 9: „*Man atrodo, Dievas mus sukūrė. , apaštalai, paskutiniai iš žmonių, tam tikra prasme pasmerkti mirčiai, nes mes buvome reginys pasauliui, angelams ir žmonėms .*» Nuo tada Viešpaties pasiuntinys Ellen G. White parašė savo garsiąją knygą „Amžių tragedija“. Taigi „*spektaklio*“ idėja pasitvirtina, tačiau po šventosios knygos „žvaigždžių, žvaigždžių“ atėjo eilė kiekvienam iš mūsų atlikti savo vaidmenį, žinant, kad jų išgyvenimų pamokyti mes esame. įpareigota imituoti savo gerus darbus, neatkartojant jų klaidų. Mums, kaip ir Danieliui (Mano teisėjas yra Dievas), Dievas išlieka „mūsų Teisėjas“, be abejo, gailestingas, bet „Teisėjas“, kuris niekam nedaro išimties.

Žydų nacionalinio Izraelio patirtis yra pražūtinga, bet ne daugiau kaip mūsų eros krikščionių tikėjimas, kuris baigiasi plačiai paplitusiu apostaze. Neturėtume stebėtis šiuo panašumu, nes senosios Sandoros Izraelis buvo tik mikrokosmosas, pavyzdys žmonių, gyvenančių visoje žemėje. Štai kodėl tikrasis tikėjimas ten buvo toks pat retas, kaip ir naujojoje sandoroje, pastatytoje ant Gelbėtojo ir „*ištikimo liudytojo*“ Jėzaus Kristaus.

Iš Biblijos apskritai

Visa Biblija, kurią Dievas padiktavo ir įkvėpė savo tarnams žmonėms, turi pranašišką pamokų; nuo Pradžios knygos iki Apreiškimo. Dievo pasirinkti aktoriai mums pateikiami tokie, kokie jie iš tikrųjų yra iš tikrosios prigimties. Tačiau, kad šiame amžiname reginyje konstruotų pranašiškus pranešimus, kūrėjas Dievas tampa įvykių Organizatoriumi. Po pasitraukimo iš Egipto Dievas suteikia Izraeliui laisvą savo dangiškojo įstatymo aspektą 300 metų „teisėjų“ laiką, kuris baigiasi apie 2840 m. Ir ši laisvė, grįžimas į nuodėmę, įpareigoja Dievą bausti savo tautą „septynias“. kartus“, kuriuos jis pagaliau atiduoda filistinams, jų

paveldėtiems priešams. Ir „septynis kartus“ jis iškelia „išvaduotojus“. Biblija sako, kad tais laikais „*kiekvienas darė, ką norėjo*“. Ir šis visiškos laisvės laikas buvo būtinas, kad atsiskleistų kiekvieno žmogaus nešamas vaisius. Taip yra ir mūsų „*pabaigos laikais*“. Šiuos tris šimtus laisvės metų, paženklintus nuolatinio hebrajų grįžimu į nuodėmę, Dievas kviečia juos palyginti su trimis šimtais teisingo Henocho gyvenimo metų, kurį jis pateikia mums kaip pavyzdinį savo išrinktųjų pavyzdį, sakydamas: „*Enochas vaikščiojo su Dievu tris šimtus metų, tada jo nebebuvo, nes Dievas jį paėmė*“; su juo, priversdamas jį pirmą kartą įžengti į savo amžinybę, kaip po jo Mozė ir Elijas bei šventieji, prisikėlus Jėzui mirus, prieš visus kitus išrinktuosius, įskaitant Jėzaus Kristaus apaštalus; jie visi bus perkeisti arba prikelti paskutinę dieną.

Po „teisėjų“ atėjo karalių metas ir vėl Dievas savo pirmiesiems dviem aktoriams skiria pranašiską vaidmenį, kuris patvirtina žinią apie **blogio eigą** galutinio gėrio link, tai yra iš nakties ar tamsos. šviesos link. Taip šie du vyrai, Saulius ir Dovydas, pranašavo bendrą išganymo plano projektą, parengtą žemiškiesiems išrinktiesiems, ty dvi fazes arba dvi iš eilės šventas sąjungas. Pasiimk su manimi, Dovydas tampa karaliumi tik mirus karaliui Sauliui, kaip senosios amžinos sandoros mirtis leidžia Kristui sukurti savo naująją sandorą, savo karalystę ir amžiną viešpatavimą.

Jau minėjau šią temą, bet primenu, žemiškosios monarchijos neturi dieviškojo teisėtumo, nes hebrajai prašė Dievo turėti karalių „*kaip ir kitos žemiškos tautos*“, jie „*pagonys*“. Tai reiškia, kad šių karalių modelis yra šėtoniškų vertybių tipo, o ne dieviškas. Kaip Dievui karalius yra švelnus, nuolankios širdies, kupinas pasiaukojimo ir užuojautos, daro save visų tarnu, tiek, kad velnias yra atšiaurus, išdidus, savanaudis ir niekinantis, ir reikalauja, kad visi tarnautų. Neteisingai įskaudintas dėl jo tautos atstūmimo, Dievas patenkino jo prašymą ir dėl jo nelaimės paskyrė jam karalių pagal velnio standartus ir visas jo neteisības. Nuo tada jo tautai Izraeliui, **bet tik jam**, honoraras įgijo dievišką teisėtumą.

Žodinė arba rašytinė kalba yra mainų tarp dviejų atskirų žmonių priemonė. Biblija yra Dievo žodis ta prasme, kad, norėdamas perteikti savo pamokas savo žemiškiesiems kūriniais, Dievas surinko liudijimus, padiktuotus ar įkvėptus savo tarnams; laikui bėgant jo surūšiuoti, atrinkti ir sugrupuoti parodymai. Neturėtume stebėtis, kai pastebime žemėje įtvirtinto teisingumo netobulumą, nes atskirti nuo Dievo žmonės savo teisingumą gali įtvirtinti tik pagal įstatymo raidę. Dabar Dievas mums per Jėzų sako, kad „*Raidė žudo, o dvasia atgaivina*“, ši raidė. Todėl šventieji Biblijos raštai gali būti tik „*liudytojai*“, kaip nurodyta Apr 11:3, bet jokių būdu ne „*teisėjai*“. Pripažindamas, kad įstatymo raidė nepajėgi priimti teisingo sprendimo, Dievas atskleidžia tiesą, kuri remiasi tik jo asmens dieviška prigimtimi. Jis vienintelis gali priimti teisingą sprendimą, nes jo gebėjimas analizuoti slaptas savo būtybių proto mintis leidžia pažinti tų, kuriuos jis vertina, motyvus, dalykus, kuriuos slepia ir ignoruoja kiti tvariniai. Todėl Biblija pateikia tik teismų liudijimų pagrindą. Dangiškojo teismo „*tūkstančio metų*“ metu išrinktieji šventieji galės susipažinti su teisiųjų sielų motyvais. Su Jėzumi Kristumi jie galės priimti tobulą nuosprendį, kuris yra būtinas, nes galutinis nuosprendis nustato kančios trukmę antroje mirtyje. Šios tikrosios kaltininko motyvacijos žinojimas leidžia geriau suprasti Dievo malonę Kainui, pirmajam

žemiškajam žudikui. Remiantis vieninteliu rašytiniu Biblijoje pateiktu liudijimu, Kainą pastūmėjo į pavydą Dievo pasirinkimas palaiminti Abelio auką ir paniekinti Kainą, pastarajam nežinant šio dvasinio skirtumo priežasties. Taip yra, gyvenimas susideda iš nesuskaičiuojamų parametų ir sąlygų, kurias identifikuoti ir spręsti gali tik Dievas, visiškai žinodamas faktus. Be to, Biblija lieka žmonėms, vienintelė knyga, kurioje raidėmis pateikiami įstatymo pagrindai, sprendžiantys jų veiksmus, laukiant, kol jų slaptos mintys bus atskleistos išrinktiesiems šventiesiems danguje. Tačiau laiško vaidmuo yra pasmerkti arba teisti veiksma. Štai kodėl Jėzus savo Apreiškime primena žmonėms jų „darbų“ svarbą ir retai kalba apie jų tikėjimą. Jokūbo 2:17 apaštalas Jokūbas priminė, kad „be darbų tikėjimas miręs“, taip pat patvirtindamas šią nuomonę, Jėzus kalba tik apie gerus ar blogus „darbus“, kuriuos sukuria tikėjimas. Tikėjimo sukurti darbai yra išskirtinai tie, kurių Biblija moko pagal dieviškuosius įstatymus. Į Katalikų bažnyčios vertinamus gerus darbus neatsižvelgiama, nes tai yra humanistinio pobūdžio ir įkvėpimo darbai.

Pabaigos metu Biblija yra visiškai niekinama, o žmonių visuomenė pristato globalizuotą mistifikuojantį ir melagingą aspektą. Būtent tada žodis „tiesa“, apibūdinantis Šventąją Bibliją, gyvojo Dievo žodį, o plačiau – jos visuotinį visuotinį projektą, įgyja visą savo svarbą. Nes panieka šiai unikalčiai „tiesai“ verčia žmoniją remtis melu visose santykių, pasaulietinėse, religinėse, politinėse ar ekonominėse srityse.

Šis straipsnis, parašytas 2021 m. rugpjūčio 14 d., šabo dieną, rytoj, rugpjūčio 15 d., dideliuose susibūrimuose klaidingos religijos apgauti aukos pagerbs sėkmingiausią šėtonišką jo karjeros mistifikaciją, nes jis naudojo „gyvatę“ kaip terpę „Edene“: jos pasirodymas po „Mergelės Marijos“ paveikslu. Tikroji nebebuvo mergelė, nes po Jėzaus ji pagimdė sūnus ir dukteris; Jėzaus broliai ir seserys. Tačiau melas miršta ir atsispiria net geriausiems Biblijos argumentams. Nesvarbu, kad po šios rugpjūčio 15 d. šiam pasipiktinimui liks daugiausia aštuonios šventės, kurios suerzins Dievą ir sužadins jo teisingą pyktį, kuris kris ant kaltųjų galvų. Atkreipkite dėmesį, kad šiame apsireiškime vaikai buvo pasirinkti tam, kad patvirtintų „mergelės“ viziją. Ar jie tokie nekalti, kaip žmonės sako ir apsimeta? Gimę nusidėjėliai, jiems neteisingai priskiriama nekaltybė, tačiau negalime jų apkaltinti bendrininkavimu. Šių vaikų regėjimas buvo labai tikras, tačiau velnias taip pat yra labai tikra maištaujanti dvasia, todėl Jėzus Kristus daug savo žodžių skyrė jam, kad išpėtų apie jį savo tarnus. Istorija liudija jos apgaulingą viliojančią galią, kuri suviliotas ir apgautas aukas veda į „antrąją mirtį“. Velnio garbinimas visoje Popiežiaus ir Romos katalikų bažnyčioje yra Dievo smerkiamas šioje Apr 13:4 eilutėje: „**Ir jie garbino slibiną, nes jis davė valdžią žvėriui; jie garbino žvėrį, sakydami: 'Kas panašus į žvėrį ir kas gali prieš jį kovoti?'**“. Tiesą sakant, tik pasibaigus šiai suvaržančio ir persekiojančio Jėzaus Kristaus šventųjų „žvėries“ „garbinimui“, tolerancijos laikotarpiu, kurį jam primetė aplinkybės, ši garbinimas prasideda viliojančiomis velniškos „mergelės“ apsireiškimų priemonėmis; „moteris“, pakeisianti „gyvatę“, po to, kai „gyvatė“ suviliojo „moterį“, kuri suviliojo savo vyrą. Principas išlieka tas pats ir jis vis dar toks pat veiksmingas.

Paskutinio pasirinkimo laikas

Šis dieviškųjų apreiškimų tyrimas baigiamas Pradžios knygos, kuri mums atskleidė, kas yra Dievas visais savo charakterio aspektais, analize. Ką tik matėme, kaip jis ryžtingai reikalauja savo kūrinių paklusnumo, pateikdamas Abromą nepaprastam tikėjimo išbandymui, kai jam buvo beveik šimtas metų; todėl šio dieviško reikalavimo nebereikia demonstruoti.

Paskutinio Dievo pasiūlyto pasirinkimo metu nuo 1843 m. pavasario, o tiksliau – nuo 1844 m. spalio 22 d., Dievas reikalauja laikytis šabo, kaip tikrojo išrinktųjų šventųjų jam suteiktos meilės įrodymo. Taigi visuotinė dvasinė situacija pateikiama vienintelio klausimo forma, skirta visiems religinių, krikščioniškų organizacijų nariams.

Klausimas, kuris žudo arba verčia gyventi amžinai

Ar imperatorius, karalius ar popiežius yra įgaliotas ir įgaliotas keisti žodžius, pasakytus ir parašytus Dievo arba jo diktavimu, kaip tai padarė Mozė?

Viską numatęs, net ir šį klausimą, Jėzus atsakė iš anksto, sakydamas Mt 5, 17-18: „*Nemanykite, kad aš atėjau panaikinti įstatymo ar pranašų; Atėjau ne panaikinti, o įvykdyti. Nes iš tiesų sakau jums: kol dangus ir žemė nepraeis, iš įstatymo nepraeis nė raištis ar nė viena raidė, kol viskas nebus atlikta* . » Tas pats Jėzus taip pat paskelbė, kad jo žodžiai, kuriuos jis pasakė, mus teis, Jono 12:47–49: „*Jei kas klauso mano žodžių ir jų nesilaiko, tai ne aš jį teisiu; Aš atėjau ne teisti pasaulio, bet išgelbėti pasaulio. Kas mane atstumia ir mano žodžių nepriima, tas turi savo teisėją; Žodis , kurį kalbėjau , paskutinę dieną jį teis* . Nes aš nekalbėjau apie save; bet mane siuntęs Tėvas pats man nurodė, ką turiu sakyti ir skelbti. »

Tai yra Dievo samprata apie savo įstatymą. Bet Dan.7:25 atskleidė, kad **ketinimas** „*pakeisti*“ turėjo atsirasti krikščioniškoje eroje, sakydamas apie Romos katalikų popiežių: „*Jis kalbės žodžius prieš Aukščiausiąjį, engs Aukščiausiojo šventuosius*“. -*Aukštas, ir jis tikisi pakeisti laikus ir įstatymus ; ir šventieji bus atiduoti į jo rankas tam laikui, laikams ir pusei laiko*. » Pasipiktinimas, kuris nutrūks ir kurį jis žinos, kaip teisingai nubausti pagal 26 eilutę, kuri seka: „*Tuomet ateis teismas, ir jo valdžia bus atimta iš jo, kuri bus sunaikinta ir sunaikinta amžiams*. » Šie „*laikai*“ arba pranašiški metai skelbia jo persekiojamą valdymą, trukusį 1260 metų, nuo 538 iki 1798 m.

Šis „*nuosprendis*“ vykdomas keliais etapais.

Pirmasis etapas yra parengiamieji; tai nuo 1843 m. pavasario Dievo įsteigto „adventistų“ tikėjimo **atskyrimo ir pašventinimo** darbas. Adventizmas **atskirtas** nuo katalikų ir protestantų religijų. Apreiškime šis etapas yra susijęs su „*Sardu, Filadelfijos ir Laodikėjos*“ epochomis Apr.3:1-7-14.

Antrasis etapas yra vykdomas: „*atimsime jo dominavimą*“. Tai šlovingas Jėzaus Kristaus sugrįžimas, kurio laukiama 2030 m. pavasarį. Išrinkti adventistai įžengia į amžinybę **atskirti** nuo žemėje mirstančių nevertų katalikų, protestantų ir adventistų maištininkų. Veiksmas atliktas Apr.3:14 „*Laodikėjos*“ *eros* pabaigoje

Trečiasis etapas yra puolusių mirusiųjų teismo procesas, kurį įgyvendina išrinktieji, įžengę į celestialinę Dievo karalystę. Nukentėjusieji tapo teisėjais ir atskirai **vertinama** kiekvieno maištininko gyvybė ir skelbiamas jų kaltei proporcingas galutinis nuosprendis. Šie sakiniai nustato „*kankinimo*“, kurį sukels jų „*antrosios mirties*“ veiksmas, trukmę. Apreiškime ši tema yra Apreiškimo 4 tema; 11:18 ir 20:4; tai nuo Dan.7:9-10.

Ketvirta, septintojo tūkstantmečio pabaigoje, didžiuoju Dievo ir jo išrinktųjų Kristuje sabatu, ateina Kristaus ir jo išrinktųjų nuosprendžių vykdymo fazė. Nuodėmės žemėje, kur jie prisikelia, pasmerkantieji maištininkai „*amžinai*“ sunaikinami „uždegimu“. *antroji mirtis*. Apreiškime šis vykdomasis sprendimas arba „paskutinis teismas“ yra Apr 20:11-15 tema.

Paskutinio pasirinkimo metu dvi nesuderinamos religinės sampratos galutinai **išsiskiria**, nes yra labai priešingos viena kitai. Kristaus išrinktieji girdi jo balsą ir prisitaiko prie jo reikalavimų tuo metu, kai jis su jais kalba ir kviečia. Kitoje pozicijoje yra krikščionys, kurie laikosi šimtmečių senumo religinių tradicijų, tarsi tiesa būtų laiko, o ne proto, samprotavimo ir liudijimo klausimas. Šie žmonės nesuprato, ką „*naujoji sandora*“ reprezentavo pranašas Jeremijas Jer.31:31–34: „*Štai ateina dienos, sako Viešpats, kai aš padarysiu su Izraelio namais ir Judo namais. naują sandorą, ne tokią sandorą, kurią sudariau su jų tėvais tą dieną, kai paėmiau juos už rankos, kad išvesčiau juos iš Egipto žemės, sandorą, kurią jie sulaužė, nors aš buvau jų meistras, sako YaHWéH. Bet tai yra sandora, kurią sudarysiu su Izraelio namais po tų dienų, sako Viešpats: **Aš įdėsiu savo įstatymą į juos ir įrašysiu jį į jų širdis**. Aš būsiu jų Dievas, o jie bus mano tauta. Šis nebemokys nei savo artimo, nei savo brolio, sakydamas: pažink VIEŠPATI! Juk mane pažins visi, nuo mažiausio iki didžiausio, sako Viešpats. **Nes aš atleisiu jų kaltes ir daugiau neatsiminsiu jų nuodėmės**. » Kaip Dievui gali pasisekti „*rašyti širdyje*“ žmogaus meilė savo šventajam įstatymui, ko nepavyko įgyti pagal senosios sandoros normą? Atsakymas į šį klausimą ir vienintelis skirtumas tarp šių dviejų aljansų kyla iš dieviškosios meilės demonstravimo aspekto, kuris pasiekiamas per apmokančią Jėzaus Kristaus, kuriame jis buvo įsikūnytas ir apreikštas, mirtį. Tačiau Jėzaus mirtis ne nutraukė klusnumą, o priešingai – suteikė išrinktiesiems būti dar klusnesniems Dievui, galinčiam taip stipriai mylėti. Ir kai jis užkariauja žmogaus širdį, Dievo siektas tikslas pasiekiamas; jis įgyja išrinktąjį, tinkantį ir vertą dalytis savo amžinybe.*

atskyrimo tema. Tai yra esminis taškas, lemiantis skirtumą tarp išrinktojo ir pašauktojo. Įprastoje prigimtyje žmogus nemėgsta būti trikdomas savo įpročių ir dalykų suvokimo. Tačiau šis trikdymas yra būtinas, nes žmogus, pripratęs prie nustatyto melo, tapti jo išrinktuoju, turi būti išrauti ir nukreiptas, kad prisitaikytų prie tiesos, kurią jam rodo Dievas. Būtent tada **būtina atskirti nuo tų, kuriems Dievas nepitaria**. Išrinktasis turi parodyti savo gebėjimą konkrečiai mesti iššūkį savo idėjoms, įpročiams ir kūniškiems ryšiams su būtybėmis, kurių likimas niekada nebus amžinas gyvenimas.

Išrinktiesiems pareigūnams religinis prioritetas yra vertikalus; tikslas yra sukurti tvirtą ryšį su kūrėju Dievu, net jei tai kenkia žmonių santykiams.

puolusiems religija yra horizontali; jie teikia pirmenybę ryšiui, užmegzdam su kitais žmonėmis, net jei tai kenkia Dievui.

Septintosios dienos adventizmas: atsiskyrimas, vardas, istorija

Paskutiniai krikščionių tikėjimo išrinktieji susirenka dvasiškai, kad sudarytų Izraelį iš „12 genčių“ iš Apr.7. Jų atranka buvo atlikta atliekant daugybę tikėjimo išbandymų, pagrįstų susidomėjimu pranašišku žodžiu, kuris Dan.8:14 skelbia 1843 m. datą. Tai turėjo būti pažymėta, kad Dievas atnaujino krikščionybę, kol jai atstovavo katalikų tikėjimas. nuo 538 m., o protestantų tikėjimas, kilęs iš reformacijos laiko nuo 1170 m. Dan.8:14 eilutė buvo aiškinama kaip skelbianti šlovingą Kristaus sugrįžimą, jo atėjimą kas sukėlė jo „laukimą“, lotyniškai „adventus“, iš čia ir kilo adventistinis pavadinimas, suteiktas 1843–1844 m. patyrimui ir jos pasekėjams. Matyt, ši žinia nekalbėjo apie šabą, o tik išvaizda, nes sugrįžimas Kristus pažymės įžengimą į septintą tūkstantmetį, tai yra, didįjį šabą, kuris pranašaujamas kiekvieną savaitę, iki septintosios dienos šabo: žydų šeštadienio . Ankstyvieji adventistai, nežinodami šio ryšio, suprato, kokią svarbą Dievas suteikia šabai, tik po šio išbandymo laiko. Ir kai jie tai suprato, pionieriai tvirtai mokė šabo tiesos, prisimenamos suformuotos bažnyčios vardu, „septintą dieną“. Tačiau laikui bėgant kūrinio paveldėtojai nebeteikė sabatui tokios reikšmės, kokią jam suteikia Dievas, priskirdami jo tinkamumą Jėzaus Kristaus sugrįžimo laikui, o ne 1843 m. datai, nurodyta Danieliaus pranašystėje. Tokio esminio dieviško reikalavimo atidėjimas buvo klaida, kurios pasekmė buvo tai, kad 1994 m. Dievas atmetė organizaciją ir jos narius, kuriuos jis perdavė į sukilėlių stovyklą, kurią jis jau nuo 1843 m. pasmerkė. Ši liūdna patirtis ir paskutinio pareigūno nesėkmė. krikščioniškojo tikėjimo institutas liudija apie šį netikros krikščionybės nesugebėjimą priimti **žmogiškųjų ryšių atskyrimą** . Kyla klausimas apie meilės dieviškajai tiesai, taigi ir pačiam Dievui, nebuvimą, ir tai yra pagrindinė krikščionių tikėjimo istorijos pamoka, kurią galiu jums paaiškinti, išmokyti ir įspėti Visagalio Dievo vardu. , YaHWéH-Michael-Jėzus Kristus.

Galiausiai, vis dar ta pačia tema, kadangi tai man kainavo skausmingo dvasinio atsiskyrimo kainą, primenu jums šią eilutę iš Mato 10:37 ir kadangi eilutės, esančios prieš ją, aiškiai apibendrina tikrojo krikščioniškojo tikėjimo skiriamąjį pobūdį. , paminėsiu juos visus nuo 34 iki 38 eilutės:

„*Nemanykite, kad aš atėjau nešti taikos žemėje; Aš atėjau atnešti ne ramybės, o kardo. Nes aš atėjau atskirti vyrą ir jo tėvą, dukterį ir motiną, marią ir uošvę. o žmogaus priešai bus jo paties namiškiai. **Kas myli savo tėvą ar motiną labiau už mane, tas nevertas manęs** , o **kas myli savo sūnų ar dukrą labiau už mane, tas nevertas manęs** . Kas nesūma savo kryžiaus ir neseka manimi, tas nevertas manęs.* » Ši 37 eilutė pateisina Abraomo palaiminimą; jis paliudijo, kad Dievą myli labiau nei savo kūnišką sūnų. Ir priminus broliui adventistui apie jo pareigą, pacitavus jam šią eilutę, mūsų keliai išsiskyrė ir aš gavau ypatingą Dievo palaiminimą. Tada šis „brolis“ mane pavadino fanatiku ir nuo to laiko jis ėjo tradiciniu adventistų keliu. Tas, kuris supažindino mane su adventizmu ir vegetarizmo privalumais, vėliau mirė nuo Alseimerio ligos, kol aš vis dar esu geros sveikatos, gyvas ir aktyvus tarnaujant savo Dievui, sulaukęs 77 metų ir

nesikreipęs nei į gydytojus, nei į vaistus. Visa šlovė atitenka Kūrėjui Dievui ir jo brangiems patarimams. Tikrai!

Norėdami apibendrinti **adventizmo istoriją**, turime prisiminti šiuos faktus. Šiuo „adventistų“ vardu Dievas suburia savo paskutiniuosius šventuosius po ilgo katalikų tikėjimo viešpatavimo, kuris **religiniu požiūriu** įteisino sekmadienį pagonišku pavadinimu „Nenugalėjusios saulės diena“ Konstantino I 321 m. kovo 7^d. ankstyvieji adventistai buvo protestantai arba katalikai, kurie pamaldžiai gerbė paveldėtą krikščionių sekmadienį. Todėl juos Dievas atrinko savo elgesiu džiaugdamasis Jėzaus Kristaus sugrįžimu, kuris jiems buvo paskelbtas 1843 m. pavasarį ir 1844 m. spalio 22 d. Tik po šios atrankos jiems suteikė šabo šviesa. pristatyta. Be to, jų Danieliaus ir Apreiškimo pranašysčių interpretacijose buvo milžiniškų klaidų, kurias šiame darbe ištaisau. Nežinodami apie šabą, pionieriai sukūrė vadinamojo „tiriamojo“ sprendimo teoriją, kurios jie niekada negalėjo suabejoti; net po to, kai šabas jiems buvo šviesus. Nežinantiems primenu, kad pagal šią teoriją nuo 1843 m., vėliau 1844 m. Jėzus danguje nagrinėja liudijimų knygas, kad atrinktų savo paskutiniuosius išrinktuosius, kurie turi būti išgelbėti. Tačiau aiškus sekmadienio nuodėmės identifikavimas Dan 8:14 žiniai suteikė tikslią prasmę, net ir prastai išversta „*šventovės apvalymo*“ forma. Ir šis blogas vertimas sukėlė neišsprendžiamų ginčų, nes šis posakis pirmiausia buvo susijęs su išsipildymu Jėzaus Kristaus apmokančia mirtimi pagal Žyd.9:23: „*Todėl tai buvo būtina, nes turėjo būti atvaizdai to, kas yra danguje. tokiu būdu išgryninti, ar patys dangiškieji dalykai buvo išgryninti aukomis, geresnėmis už šias. Nes Kristus įėjo ne į šventyklą, padarytą rankomis, pamėgdžiodama tikrąją, bet į patį dangų, kad dabar pasirodytų už mus Dievo akivaizdoje.*“ Taigi visa, kas turėjo būti apvalyta danguje, buvo apvalyta Jėzaus Kristaus mirtimi: todėl tiriamasis nuosprendis nebeturi jokios loginės prasmės. Po Jėzaus mirties ir prisikėlimo jokia nuodėmė ar nusidėjėlis nepatenka į dangų, kad jį vėl suterštų, nes Jėzus išvalė savo dangiškąją sritį, išvarydamas Šėtoną ir jo angelus pasekėjus į žemę, kaip teigiama Apr.12:7 12 ir ypač 9 eilutėje: „*Ir didysis slibinas buvo išmestas, senovės gyvatė, vadinama velniu ir šėtonu, kuris klaidina visą žemę, buvo išmestas į žemę, ir jo angelai buvo išmesti kartu su juo.*“ »

Antroji oficialaus adventizmo klaida taip pat kilo dėl pirminio šabo vaidmens nežinojimo ir daug vėliau įgavo didelę reikšmę. Adventistai klaidingai sutelkė savo dėmesį į paskutinio, galutinio, tikėjimo išbandymo laiką, kuris iš tikrųjų bus susijęs tik su tais, kurie dar bus gyvi tikrojo Jėzaus Kristaus sugrįžimo metu. Visų pirma, jie klaidingai manė, kad sekmadienis taps „*žvėries ženklų*“ tik šio paskutinio išbandymo metu, ir tai paaiškina Dievo draugystės su prakeiktojo sekmadienio vykdytojais paiešką. Įrodymas, kurį pateikiau, yra „septynių trimitų“ buvimas Apr. 8, 9 ir 11, kurių pirmieji šeši įspėja po 321 m. per visą krikščionybės epochą žmones apie jų pasmerktojo sekmadienio nuodėmę. Dieve. Tai Dan.8:12 jau atskleidė sakydamas: „*Kariuomenė buvo atiduota amžina ~~auka~~ dėl nuodėmės; ragas numetė tiesą ant žemės ir jam pavyko.*“ » Ši „*nuodėmė*“ jau buvo, sekmadienio praktika, civiliškai paveldėta iš Konstantino I^{nuo} 321 m., o popiežiaus Roma nuo 538 m. pateisinta religiniu požiūriu, „*žvėries ženklas*“, cituojamas Apo.13:15; 14:9-11; 16:2. 1995 m., atmetęs pranašišką šviesą, kurią siūliau 1982–1991 m., oficialus adventizmas padarė rimtą klaidą sudarydamas

sąjungą su paskelbtais ir apreikštais Dievo priešais. Daugybės priekaištų, kuriuos Dievas kreipėsi į senovės Izraelį dėl jo sąjungos su Egiptu, simbolinį tipišką nuodėmės įvaizdį, pavyzdys šiame veiksme yra visiškai ignoruojamas; dėl ko adventistas daro dar didesnę nuodėmę.

Tiesą sakant, suvokę šabo vaidmenį ir svarbą, kurią jis suteikia Dievo Kūrėjo titului, adventistai turėjo aiškiai nustatyti savo religinius priešus ir vengti bet kokios broliškos sąjungos su jais. Nes **šeštadienio sabatas**, kuris yra „*gyvojo Dievo antspaudas*“ iš Apr.7:2, karališkasis Dievo Kūrėjo ženklas, jo priešas **sekmadienis** gali būti tik „*žvėries ženklas*“ iš Apr.13:15. .

Prisimenu, kad oficialaus institucinio adventizmo žlugimo priežastys yra įvairios, tačiau pagrindinis ir rimčiausias susirūpinimas yra atsisakymas atskleisti tikrąjį Danieliaus 8:14 vertimą ir panieka visiškai naujam Danieliaus 12 skyriaus paaiškinimui. , kurios pamoka yra pabrėžti dieviškąjį 7-osios ^{dienos adventizmo teisėtumą} . Tada atsiranda kaltė, kad jie nedėjo vilties į Jėzaus Kristaus sugrįžimą, paskelbtą 1994 m.; kaip darbo pradininkai 1843 ir 1844 m.

Pagrindiniai Dievo sprendimai

Jo žemės ir dangaus kūrimas baigtas, šeštą dieną Dievas pasodina žmogų žemėje. Ir būtent dėl nepaklusnaus žmonijos elgesio, taigi ir dėl nuodėmės, Dievas paeiliui per septynis tūkstančius metų ją pajungs savo daugybės teismų sprendimams. Su kiekvienu iš šių sprendimų pokyčiai daromi ir suvokiami konkrečiai ir matomai. Žmonijos persekiojimai reikalauja šių dieviškų įsikišimų, kuriais siekiama gražinti ją į tiesos kelią, patvirtintą jos suverenių sprendimu.

Senosios Sendoros sprendimai .

1-asis teismas: Dievas teisia už nuodėmę, kurią padarė Ieva ir Adomas, kurie yra prakeikti ir išvaryti iš „*Edeno*“ ^{sodo}“.

2-asis sprendimas: ^{Dievas sunaikina maištaujančią žmoniją pasaulinio} „*tvano*“ vandenimis

3-asis sprendimas: Dievas **atskiria** žmones skirtingomis kalbomis po to, kai jie pakyla nuo „*Babelio bokšto*“ .

4-asis sprendimas: Dievas sudaro ^{sąjungą} su Abraomu, kuris vėliau tampa Abraomu. Šiuo metu Dievas sunaikina **Sodomą** ir Gomorą – miestus, kuriuose praktikuojama didžiulė nuodėmė; šlykščios ir šlykščios „*žinios*“.

5-asis sprendimas: ^{Dievas} išvaduoja Izraelį iš Egipto vergijos, Izraelis tampa laisva ir nepriklausoma tauta, kuriai Dievas pateikia savo įstatymus.

6-asis teismas: 300 metų, jam ^{vadovaujant} ir 7 išlaisvinamiesiems teisėjams, Dievas gelbsti Izraelį, kurį dėl nuodėmės užpuolė jo priešai.

7-asis sprendimas: Žmonių prašymu ir dėl jų prakeikimo Dievas pakeičiamas ^{žemiškaisiais} karaliais ir jų ilgomis dinastijomis (Judo karaliais ir Izraelio karaliais).

8-asis sprendimas: Izraelis ištremtas į Babiloną .

9-asis sprendimas: Izraelis atmeta ^{dieviškąjį} „Mesiją“ Jėzų – senosios sendoros pabaiga. Naujoji sandora prasideda tobulais doktriniais pagrindais.

10-asis sprendimas: 70-aisiais romėnai sunaikino nacionalinę Izraelio valstybę.

Naujosios Sendoros sprendimai .

Apreiškime jie minimi „*septyniais trimitais*“.

1-asis sprendimas: Barbarų invazijos po 321 m. tarp 395 ir 538 m.

2-asis sprendimas: dominuojančio popiežiaus religinio režimo įkūrimas 538 m.

3 nuosprendis: Religijų karai: jie supriešina katalikus su protestantų reformatoriais, nepatenkintais Dievo: „*veidmainiais*“ Dan.11:34.

4-asis sprendimas: Prancūzijos revoliucinis ateizmas nuverčia monarchiją ir padaro galą Romos katalikų despotizmui .

5-asis ^{sprendimas} : 1843-1844 ir 1994 m.

– Pradžia: Įsigalioja Dan.8:14 dekretas – jame reikalaujama užbaigti reformacijos pradėtus darbus nuo Petro Valdo, puikus pavyzdys, nuo 1170 m. Protestantų tikėjimas žlunga ir adventizmas gimsta pergalingai: Religinis Romos sekmadienio praktika yra pasmerkta, o šeštadienio savaitę Dievas pateisina ir reikalauja Jėzuje Kristuje nuo 1843 m. Reformacijos darbas yra baigtas ir užbaigtas.

– Pabaiga: „*išvemta*“ Jėzaus, ji mirė instituciškai 1994 m., remiantis „*Laodikėjai*“ adresuotu pranešimu. Dievo teismas prasidėjo tuo, kad Jo namai patyrė lemtingą pranašiško tikėjimo išbandymą. Nepatvirtintas buvęs išrinktas pareigūnas prisijungė prie katalikų ir protestantų sukilėlių stovyklos.

6-asis nuosprendis: „*6-asis trimitas*“ *įgyvendinamas kaip* Trečiasis pasaulinis karas, šį kartą branduolinis, aprašytas Dan.11:40–45. Išgyvenusieji organizuoja galutinę visuotinę vyriausybę ir atkuria likusią pirmosios privalomos dienos dalį dekretas. Dėl to poilsis septintą šabo dieną, šeštadienį, buvo uždraustas, iš pradžių uždraustas už socialines sankcijas, o galiausiai nauju dekretu nubaustas mirtimi.

7-asis teismas: prieš septynių paskutinių negandų, aprašytų Apr. 16, laikas, 2030 m. pavasarį, šlovingas Kristaus sugrįžimas padaro ^{galą} žmonių žemiškosios civilizacijos buvimui. Žmonija sunaikinta. Tik šėtonas „*tūkstantį metų*“ liks kaliniu apleistoje žemėje, Apr. 20 „*dugnėje*“ .

8-asis teismas: Jėzaus Kristaus paimtas į dangų, jo išrinktieji ima teisti nedorėlius mirusius . Tai yra nuosprendis, cituojamas Apr.11:18.

9-asis sprendimas: paskutinis sprendimas : nedorėliai mirusieji prisikeliami, kad kentėtų „*antrosios mirties*“ etaloną dėl „*ugnies ežero*“, dengiančio žemę ir suryjančio visus nuodėmės darbų pėdsakus.

10-asis teismas: ^{Suteršta} žemė ir dangus atsinaujina ir pašlovinami. Sveikiname išrinktuosius į naują, amžiną Dievo karalystę!

Dieviškas nuo A iki Z, nuo Alefo iki Tavo, nuo alfa iki omegos

Biblija neturi nieko bendro su kitomis žmonių parašytomis knygomis, išskyrus jos paviršių. Nes iš tikrųjų mes matome tik jo paviršių, kurį skaitome pagal rašymo konvencijas, būdingas hebrajų ir graikų kalboms , kuriomis mums buvo perduoti originalūs tekstai. Tačiau rašydamas Bibliją Mozė vartojo

archajišką hebrajų kalbą, kurios abėcėlės raidės skyrėsi nuo dabartinių raidžių, jos buvo pakeistos raide į raidę tremties į Babiloną metu, nesukeliant problemų. Tačiau raidės buvo sulipusios be tarpų tarp žodžių, todėl jas nebuvo lengva perskaityti. Tačiau už šio trūkumo slypi pranašumas, kai sudaromi skirtingi žodžiai, priklausomai nuo raidės, pasirinktos jos pradžiai pažymėti, pasirinkimo. Tai įmanoma ir buvo įrodyta, o tai įrodo, kad Biblija tikrai toli pranoksta žmogaus vaizduotės ir pasiekimų galimybes. Tik beribio kūrėjo Dievo mintis ir atmintis galėjo sugalvoti tokį kūrinį. Kadangi šis daugelio Biblijos skaitymų stebėjimas atskleidžia, kad kiekvienas ten pasirodantis žodis buvo pasirinktas ir įkvėptas Dievo įvairiems jo knygų rašytojams laikui bėgant iki paskutinės knygos, jo Apreiškimo ar Apokalipsės.

Maždaug 1890 m. rusų matematikas Yvanas Paninas įvairiais Biblijos tekstų konstravimo aspektais pademonstravo skaitinių figūrų egzistavimą. Kadangi hebrajų ir graikų kalboms bendra tai, kad jų abėcėlės raidės taip pat naudojamos kaip skaitmenys ir skaičiai. Yvano Panino demonstracijos gerokai padidino žmonių, kurie rimtai nežiūri į Dievo Bibliją, kaltę. Nes jei šie atradimai neturi jokios įtakos tam, kad žmonės galėtų mylėti Dievą, jie vis tiek atima bet kokią teisėtą netikėjimą jo egzistavimu. Yvanas Paninas pademonstravo, kaip skaičius „septyni“ buvo visur esantis Biblijos kūrimo metu, ypač pačioje pirmoje jos eilutėje, Pr 1:1. Pats įrodęs, kad septintosios dienos šabas yra „*gyvojo Dievo antspaudas*“, nurodytas Apr. 7:2, šis darbas tik patvirtina įrodymus, kuriuos atrado šis puikus matematikas, kuris savo ir mūsų laikų reiklams mokslininkams pasiūlė nenuginčijamus mokslinius įrodymus. .

Nuo Yvano Panino laikų šiuolaikinė kompiuterija išanalizavo 304 805 raidžių ženklus, sudarančius vienintelio senovės aljanso Šventąjį Raštą, o programinė įranga siūlo daugybę skirtingų skaitymų, kiekvieną raidę padėdami ant didžiulės šaškių lentos, kurios lygiavimo galimybės prasideda nuo vienos horizontalios linijos. 304805 raidžių, kol galiausiai gaunama viena vertikali šių 304805 raidžių linija; o tarp šių dviejų kraštutinių lygiavimų – visos nesuskaičiuojamos tarpinės kombinacijos. Mes atrandame žinutes apie antžeminį pasaulį, jo tarptautinius įvykius ir senovės ir šiuolaikinių žmonių vardus, o galimybės yra didžiulės, nes vienintelis reikalavimas yra išlaikyti identišką tarpą (nuo 1 iki n...) tarp kiekvienos sudarytos žodžių raidės. Be horizontalių ir vertikalinių lygiavimų, yra daugybė įstrižių lygiavimų: iš viršaus į apačią ir iš apačios į viršų, iš dešinės į kairę ir iš kairės į dešinę.

Todėl, paimdamas vandenyno vaizdą, patvirtinu, kad mūsų žinios apie Bibliją yra jos paviršiaus lygyje. Tai, kas buvo paslėpta, bus atskleista išrinktiesiems per amžinybę, į kurią jie įeis. Ir Dievas vis tiek stebins savo mylimuosius savo milžiniška, neribota galia.

Deja, šios akinančios demonstracijos nepajėgios pakeisti žmonių širdžių taip, kad jie mylėtų Dievą „*visa širdimi, visa siela, visomis jėgomis, visu protu*“ (Įst 6:5; Mat. 22:37); pagal jo teisingą prašymą. Žemiškoji patirtis tai įrodys, priekaištai, priekaištai ir bausmės žmogaus nepakeičia, todėl Dievo gelbėjimo projektas nuo laisvo gyvenimo pradžios buvo grindžiamas šia eilute: „*Tobula meilė išvaro baimę*“ (1 Jono 4:18).). Išrinktųjų atranką grindžiama jų tobulos meilės Dievui, savo Dangiškajam Tėvui, demonstravimu. Šioje „*tobuloje meilėje*

“ nebėra jokio įstatymo ar įsakymų, ir pirmasis tai suprato senasis Henochas, kuris parodė Dievui savo meilę „vaikščiodamas *su juo*“ ir stengdamasis, kad nepadarytų nieko, kas jam nepatiktų. Nes paklusti – tai mylėti, o mylėti – tai paklusnumas, siekiant suteikti mylimam žmogui malonumą ir džiaugsmą. Savo dieviškuoju tobulumu Jėzus savo ruožtu patvirtino šią „ *tikrosios* “ meilės pamoką po pirmųjų žmonių modelių – Abraomo, Mozės, Elijo, Danieliaus, Jobo ir daugelio kitų, kurių vardus žino tik Dievas.

Deformacijos dėl laiko

Žemėje nėra nė vienos kalbos, kuri nebūtų patyrusi evoliucijos ir transformacijų, sukeltų iškrypusios žmonijos dvasios. Ir šiuo klausimu hebrajų kalba neišvengė šio žmogiško iškrypimo, todėl hebrajiškas tekstas, kurį laikome originaliu, jau yra ne kas kita, kaip Mozės raštų originalas iš dalies iškraipytas. Šį atradimą dėkoju Ivano Panino darbui ir faktui, kad jo panaudotoje hebrajiškojo teksto versijoje 1890 m., Pr.1:1, jis suskaitmenino žodį Dievas su hebrajišku terminu „elohim“. Hebrajų kalboje „elohim“ yra „eloha“ daugiskaita, kuri vienaskaita reiškia dievą. Egzistuoja trečioji forma: „Él“. Jis naudojamas žodžiui Dievas susieti su vardais: Danielius; Samuelis; Betelis; ir tt... Šie tikrąjį Dievą žymintys terminai mūsų vertimuose rašomi didžiosiomis raidėmis, kad būtų pažymėtas skirtumas tarp tikrojo Dievo ir netikrų pagoniškų žmonių dievų.

Biblija teisingai ir primygtinai pabrėžia faktą, kad Dievas yra „vienas“, todėl jis yra „eloha“, vienintelis tikras „eloha“. Štai kodėl, priskirdamas sau daugiskaitinį žodį „elohim“, Pradžios 1 skyriuje ir kitur, Dievas siunčia mums žinią, kuria jis teisingai teigia esąs daugybės gyvenimų, egzistuojančių iki mūsų žemiškos sistemos sukūrimo, Tėvu. arba dimensiją, ir visų gyvybių, kurios pasirodys žemėje. Šiuos jau sukurtus dangiškus gyvenimus jau padalino nuodėmė, kuri pasirodė jo pirmajame laisvame tvarinyje. Pavadindamas save žodžiu „elohim“, kūrėjas Dievas patvirtina savo valdžią viskam, kas gyva ir gimsta iš jo. Būtent tokiomis savybėmis jis vėliau galės Jėzuje Kristuje nešti savo išrinktųjų daugybės nuodėmes ir vien savo apmokančia mirtimi išgelbėti daugybę žmonių gyvybių. Žodis „elohim“ (daugiskaita) reiškia Dievą jo kūrybinėje galioje visa, kas gyva. Šis terminas taip pat pranašauja daugybę vaidmenų, kuriuos jis atliks savo išganymo projekte, kuriame jis jau daugiausia ir iš eilės yra „ *Tėvas, Sūnus ir Šventoji Dvasia* “, kurie po krikšto veiks, kad apvalytų ir pašventintų savo išrinktųjų gyvenimus. Šis daugiskaitas taip pat susijęs su įvairiais vardais, kuriuos duos Dievas: Mykolas – jo angelai; Jėzus Kristus už savo išrinktuosius žmones, nupirktus jo krauju.

Kaip iškraipymų dėl žmogaus iškrypimo pavyzdį pateikiu veiksmazodžio „palaiminti“, hebrajų kalba išreikštą šaknimi „brq“ ir kurio balsių pasirinkimas galiausiai bus išverstas kaip „palaiminti“ arba „keikti“, pavyzdį. Šis iškreiptas iškraipymas iškraipo žinutės apie Jobą, kuriam jo žmona iš tikrųjų sako „ *laimink Dievą ir mirti* “, o ne „ *keik-Dieva ir mirk* “, prasmę, kaip siūlo vertėjai. Kitas klastingų iškreiptų pokyčių pavyzdys, prancūzų kalboje posakis „tikrai“, kuris iš pradžių reiškia tam tikrą ir absoliutų, žmogaus mąstyme įgavo „galbūt“ reikšmę, visiškai priešingą. Ir šis paskutinis pavyzdys nusipelno būti paminėtas, nes jis įgis

svarbos ir turės rimtų pasekmių. „Pet Larousse“ žodyne pastebėjau pakeitimą, susijusį su žodžio „sekmadienis“ apibrėžimu. 1980 m. versijoje ji buvo įvesta kaip pirmoji savaitės diena, o kitų metų versijoje ji tapo septinta diena. Todėl tiesos Dievo vaikai turi saugotis žmonių nustatytų evoliucinių susitarimų, nes, skirtingai nei jie, didysis kūrėjas Dievas nesikeičia ir jo vertybės nesikeičia, kaip ir dalykų tvarka. laikas, kurį jis nustatė nuo pat pasaulio įkūrimo.

Iškreipti žmonijos darbai pažymėjo net hebrajišką Biblijos tekstą, kur balsiai neteisingai priskiriami be pasekmių išganymui, tačiau, norėdamas apsaugoti oficialią jo versiją, Dievas skaitmeniniu metodu parengė priemonę, skirtą tikrojo teksto atpažinimui nuo netikro. . Tai leis mums patikrinti ir pastebėti, kad egzistuoja daugybė skaitinių figūrų, kurios unikaliai apibūdina autentišką Biblijos versiją hebrajų ir graikų kalbomis, kurių ženklai nebuvo modifikuoti nuo II amžiaus prieš Kristų.

Dvasia atkuria tiesą apie išteisinimą tikėjimu (tikėjimu)

Ką tik paminėjau Biblijos teksto iškraipymus; dalykų dėl daugelio originalių raštų vertėjų. Kad apšviestų savo paskutiniųjų laikų žmones, Tiesos Dvasia atkuria jų tiesą, nukreipdama savo išrinktųjų mintis į tekstus, kuriuose vis dar išlikę reikšmingi iškraipymai. Būtent tai ką tik buvo atlikta per šį 2021 m. rugsėjo 4 d. šabą, kad daviau jam pavadinimą „kristalinis šabas“. Studijų temos pasirinkimą palikau Ruandos seseriai, su kuria dalijamės šabo pažanga internete. Ji pasiūlė „nuteisinimą tikėjimu“. Tyrimas atnešė mums keletą tikrų svarbių atradimų, kurie leidžia mums suprasti šią temą labai aiškiai.

Biblijoje, 1 Pt 1, 7, Dvasia simbolizuoja tikėjimą išgrynintu auksu: „ *kad jūsų tikėjimo išbandymas, kuris brangesnis už žūstantį auksą, nors ir išbandytas ugnies, suteiktų šlovės, šlovės ir garbės Pasirodo Jėzus Kristus* “. Jau iš šio palyginimo suprantame, kad tikėjimas, tikras tikėjimas yra itin retas dalykas, randamas visur, o su auksu to nėra.

Tada iš eilės į eilutę pirmiausia išlaikėme, kad: „ *be tikėjimo neįmanoma patikti Dievui* “, pagal Hebr.11:6: „ *O be tikėjimo neįmanoma įtikti jam; nes tas, kuris ateina pas Dievą, turi tikėti, kad Dievas egzistuoja ir kad jis atlygina tiems, kurie jo ieško.* » Su tikėjimu yra susiję du mokymai: tikėjimas jo egzistavimu, bet ir tikrumas, kad jis palaimina „ *jo ieškančius* “, nuoširdžiai, svarbi detalė, dėl kurios jo negalima apgauti. Ir kadangi tikėjimo tikslas yra būti Jam malonus, išrinktasis atsilies į Dievo meilę pakludamas visiems Jo įsakymams ir įsakymams, kuriuos Jis pateikia vardan savo meilės savo kūriniais. Šio meilės ryšio, kuris tarsi magnetas vienija mylinčius vienas kitą ir mylinčius Dievą Kristuje, vaisius mums pristatomas garsiajame 1 Kor.13 cituojamame mokyme, kuriame aprašoma tikroji Dievui patinkanti meilė. Po šio skaitymo pagalvojau apie ne mažiau garsią žinią, pateiktą HabaKuk 2:4: „... *teisusis gyvens savo tikėjimu* “. Tačiau šioje eilutėje Louis Segond pasiūlytas vertimas mums sako: „ *Štai jo siela išsipūtusi, jame netiesa; o teisusis gyvens savo tikėjimu.* » Ilgą laiką ši eilutė man kėlė problemą, kurios nebandžiau išspręsti. Kaip Dievas gali pripažinti „ *teisiu* “ iš išdidumo „ *išpūstą* “ žmogų ? Kas pagal Pro.3:34, Jokūbo 4:6 ir 1 Petro 5:5 „ *pasipriešina išdidiesiems, bet teikia malonę nuolankiesiems* “?

Sprendimas atsirado hebrajiškame tekste suradus žodį „*netikinantis*“ vietoje žodžio „*išsipūtęs*“, cituojamas Segond, ir su nuostaba „katalikiškoje“ Vigouroux versijoje radome gerą ir tokią logišką vertimą, kuris daro visiškai aiškų. Dvasios žinia. Nes iš tikrųjų Dvasia įkvepia Habakuke žinią tokiu stiliumi, kuris jau buvo įkvėptas karaliaus Saliamono jo patarlių pavidalu, kuriuose jis supriešina absoliučių priešingybių parametrus; čia, Habakuke, „*netikėjimas*“ ir „*tikėjimas*“. O pagal Vigouroux ir lotynišką jo vertimo Vulgatos pagrindą eilutėje skamba: „*Štai netikintis neturi savyje teisingos sielos; o teisusis gyvenęs savo tikėjimu*“. » Priskirdamas abi eilėraščio dalis tai pačiai temai, Louis Segond iškraipo Dvasios žinią ir jo skaitytojai negali suprasti tikrosios Dievo žinutės. Ištaisius daiktą, dabar atrasime, kaip Habakukas tiksliai apibūdina „adventistų“ išbandymus 1843–1844 m., 1994 m. ir galutinę datą, susijusią su tikroju galutiniu Kristaus sugrįžimu, 2030 m. pavasarį. Iš tikrųjų ši neseniai nauja šviesa kuris nustato Kristaus sugrįžimą 2030 m., leidžia mums geriau suprasti ir patvirtinti nuoseklias jau patvirtintas adventistų patirtis. Apr.10:6-7, posakiu: „*Nebus daugiau delsimo ... bet Dievo paslaptis bus įvykdyta*“. Šiam demonstravimui paimu Habakuko 2 tekstą nuo jo pradžios, įsiterpdamas į aiškinamuosius komentarus.

Mano modifikuota L.Segond versija

1 eilutė: „*Aš būsiu savo poste ir stovėsiu ant bokšto; Stebėsiu, ką YaHWÉH man pasakys ir ką atsakysiu savo argumentu.*»

Atkreipkite dėmesį į pranašo „laukimo“ laikyseną, kuri apibūdins adventistų išbandymą, Dvasia mums sako Dan.12:12: „*Palaimintas, kuris laukia iki 1335 dienų*“. Kad suprastume aiškiai, šio „*argumento*“ prasmė mums pateikta ankstesniame skyriuje, kuriame Habakuko iškelta problema yra nedorėlių klestėjimo žemėje pratęsimas: „*Ar jis ištuštės už tai savo tinklą ir žudys? ar jis visada tautų, negailėdamas?*» (Hab 1, 17). Šiame apmąstyme ir klausinėdamas Habakukas vaizduoja visų žmonių, kurie stebi tą patį iki pasaulio pabaigos, elgesį. Be to, Dievas pateiks savo atsakymą pranašiška pasiūlydamas Jėzaus Kristaus sugrįžimo temą, kuri galutinai padarys galą nedorėlių, niekinančių, netikinčių, neištikimų ir maištaujančių dominavimui.

2 eilutė: „*VIEŠPATS kalbėjo su manimi ir tarė: „Užrašyk pranašystę: išraižyk ją ant lentelių, kad ją būtų galima plačiai perskaityti“.*»

Nuo 1831 iki 1844 m. Williamas Milleris pateikė lenteles, kuriose apibendrinami jo pranešimai, pranašavę Jėzaus Kristaus sugrįžimą 1843 m. pavasarį, o paskui 1844 m. rudenį. 1982–1994 m. aš taip pat pasiūliau ir tebesiūliau adventistams ir kitiems žmonėms. , ant keturių lentelių, naujų pranašišku šviesu santrauka, įkvėpta Tiesos Viešpaties mūsų „*pabaigos laikui*“. Jei tikrosios šio 1994 m. išbandymo pasekmės buvo suprantamos tik pasibaigus nustatytam laikui, kaip buvo 1844 m., datą ir jos skaičiavimą iki šiol patvirtina gyvojo Dievo Dvasia.

3 eilutė: „*Tai pranašystė, kurios laikas jau nustatytas*“.

Šis Dievo paskirtas laikas buvo apreikštas nuo 2018 m. Taikant Jėzaus Kristaus sugrįžimo datą, šis laikas yra 2030 m. pavasaris.

„*Ji eina link savo galo ir nemeluos;*»

Nugalėjusiojo Kristaus sugrįžimas įvyks savo laiku, o pranašystė, kuri tai skelbia, „*nemeluos*“. Jėzus Kristus tikrai sugrįš 2030 metų pavasarį.

„*Jeji tai vėluoja, laukite, nes taip atsitiks, tai tikrai įvyks.*»

Jeji datą nustatė Dievas, jam tikrasis Kristaus sugrįžimas įvyks šiuo paskirtu laiku, kurį jis vienintelis žinojo iki 2018 m. Siūlomas atidėjimas, „*jeji jis vėluoja*“, gali būti susijęs tik su žmonėmis, nes Dievas pasilieka teisę naudoti melagingus pranešimus apie Jėzaus Kristaus sugrįžimą, kurie leis jam iš eilės patirti 1843, 1844, 1994 ir iki mūsų paskutinio karto krikščionių, pretenduojančių į jo išganymą, tikėjimą, kuris leidžia jam pasirinkti savo išrinktus pareigūnus. Šiuos klaidingus laukiamus pranešimus apie Jėzaus Kristaus sugrįžimą Dievas naudoja, kad iki pasaulio pabaigos atskirtų „*kviečius nuo pelų, avis nuo ožių*“, tikinčiuosius nuo netikinčiųjų, *tikinčiuosius nuo netikinčiųjų* . »), žuvusiųjų išrinktasis.

adventistų „laukimo“ parametą, kuris tebėra paskutinių šventųjų, atskirtų ir užantspauduotų tikrosios septintosios dienos šabo praktika nuo 1844 m. rudens, antrojo adventistų išbandymo pabaigos, aprašomuoju elementu. Šioje eilutėje Dvasia pabrėžia tikrumo sampratą, kuri apibūdina Kristaus, nugalėtojo, išvadotojo ir keršytojo, sugrįžimą.

Vigouroux versija

4 eilutė: „*Štai netikintis neturi savyje teisingos sielos; o teisingas gyvena savo tikėjimu.*»

Ši žinia atskleidžia nuosprendį, kurį Dievas vykdo žmonėms, patyrusiems keturis adventistų išbandymus, susijusius su 1843, 1844, 1994 ir 2030 m. datomis. Dievo nuosprendis yra aštrus kiekvienoje epochoje. Pranašišku pranešimu Dievas demaskuoja „*veidmainius*“ krikščionis, kurie atskleidžia savo „*netikinčių*“ prigimtį, paniekindamas pranašiškus savo išrinktųjų pasiuntinių ar pranašų pranešimus. Visiškai priešingai, išrinktieji teikia šlovę Dievui, priimdami Jo pranašiškus pranešimus ir paklusdami naujoms jų atskleidžiamoms kryptims. Šis paklusnumas, Dievo įvertintas kaip „*malonus*“, tuo pat metu yra vertinamas kaip vertas išsaugoti teisumą, priskiriamą Jėzaus Kristaus vardui.

Tik šis klusnus tikėjimas „iš meilės“ Dievui yra vertinamas kaip vertas įžengti į būsimą amžinybę. Tik tas, kurį Kristaus kraujas apvalo nuo nuodėmių, yra išgelbėtas „jo tikėjimu“. Kadangi tikėjimo atsakas yra asmeninis, todėl Jėzus savo žinutes individualiai kreipiasi į savo išrinktuosius, pavyzdžiui: Mt.24:13: „*Bet kas ištvėrs iki galo, tas bus išgelbėtas*“. Tikėjimas gali tapti kolektyviniu, jei atitinka vieną standartą. Bet, būk atsargus! Žmonių teiginiai yra klaidinantys, nes tik Jėzus nusprendžia, kas turi būti išgelbėtas ar prarastas, remdamasis savo tikėjimu, kurį demonstruoja kandidatai, norintys patekti į dangų.

Apibendrinant, šiose Habakuko eilutėse Dvasia atskleidžia ir patvirtina glaudų ir **neatskiriamą** „*tikėjimo*“ ir „*darbų*“, kuriuos ji sukuria, ryšį; kažkas, ką jau išskėlė apaštalas Jokūbas (Jok.2:17: „*Taip yra su tikėjimu: jeji jis neturi darbų, jis pats savai miręs*“); o tai reiškia, kad nuo pat evangelizacijos pradžios tikėjimo tema buvo neteisingai suprasta ir interpretuojama. Kai kurie, kaip ir šiandien, prie jo priskyrė tik tikėjimo aspektą, nekreipdami dėmesio į kūrinių, suteikiančių jai vertę ir gyvybę, liudijimą. Žmonių, kuriems Dievas skelbia savo pranešimus apie Jėzaus Kristaus sugrįžimą, elgesys atskleidžia tikrąją jų tikėjimo prigimtį. Ir tuo metu, kai Dievas išlieja savo didžiulę šviesą savo paskutiniams tarnams, nebėra jokio pasiteisinimo tiems, kurie nesupranta naujų

reikalavimų, kuriuos Dievas nustatė nuo 1843 m. Išganymas malone tęsiasi, tačiau nuo šios datos jis tik yra naudinga Jėzaus Kristaus išrinktiesiems, liudijant tikrą meilę, kurią jie jam teikia. Iš pradžių šabas buvo šio dieviškojo palaiminimo ženklas, bet nuo 1844 m. pakanka, nes meilės jo pranašiškausiai tiesai, atskleisti nuo 1843 m. iki 2030 m., taip pat visada reikalavo Dievas. Tiesą sakant, nuo 2018 m. gautos naujos šviesos yra glaudžiai susijusios su septintosios dienos šabu, kuris tapo pranašišku septintojo tūkstantmečio, prasidėsiančio Jėzaus Kristaus sugrįžimu 2030 m. pavasarį, įvaizdžiu. Nuo 2018 m. „pateisinimas tikėjimas » išsipildo ir naudingas pašauktiesiems, kurie tampa išrinktaisiais, parodydami savo meilę Dievui ir visoms jo senosioms ir naujoms šviesoms, apreikštomis Jėzaus Kristaus vardu, kaip moko Mt.13:52: *“ Ir jis jiems tarė: „Todėl kiekvienas Rašto žinovas, žinantis dangaus karalystę, panašus į namų šeimininką, kuris iš savo lobyno iškelia naujus ir senus dalykus “*. Kiekvienam, kuris myli Dievą, gali patikti atrasti jo projektus ir paslaptis, kurios ilgą laiką liko paslėptos ir ignoruojamos žmonių.

Habakukas ir pirmasis Mesijo atėjimas

Ši pranašystė išsipildė ir žydų tautiniam Izraeliui, kuriam ji paskelbė apie pirmąjį Mesijo atėjimą. Šio atėjimo laikas buvo nustatytas ir paskelbtas Dan.9:25. O jos skaičiavimo raktas buvo rastas Ezros knygoje, 7 skyriuje. Pasirodo, žydai įtraukė Danieliaus knygą į istorines knygas ir ji buvo anksčiau už Ezros knygą. Tačiau tokiu būdu jo pranašiškas vaidmuo buvo sumažintas ir skaitytojui mažiau matomas. Jėzus buvo pirmasis pranašas, atkreipęs savo apaštalų ir mokinių dėmesį į Danieliaus pranašystes.

Paskelbtas delsimas „*jei dels, lauk*“ taip pat išsipildė, nes žydai laukė mesijo, keršytojo ir išvadotojo nuo romėnų, remdamiesi Izaijo 61 skyriumi, kur Dvasia sako apie Kristų 1 eilutėje: „*Viešpaties dvasia, VIEŠPATS, yra ant manęs, nes VIEŠPATS patepė mane, kad neščiau gerąją naujieną vargšams; Jis atsiuntė mane išgydyti sudužusiųjų, skelbti belaisviams išlaisvinimą ir kaliniams išlaisvinimą.*“ 2 eilutėje Dvasia nurodo: „*Paskelbti VIEŠPATIES malonės metus ir mūsų Dievo keršto dieną ; Paguosti visus nuskriaustuosius;*“ Žydai nežinojo, kad tarp „*malonės metų*“ ir „*keršto dienos*“ dar turėjo praeiti 2000 metų, kad žmonės būtų atvesti prie Kristaus, nugalėtojo, išvadotojo ir keršytojo, sugrįžimo, pagal Izaijo 61:2. Ši pamoka aiškiai matoma liudijime, cituojamame Luko 4:16-21: „*Jis nuvyko į Nazaretą, kur buvo užaugęs, ir, pagal savo paprotį, šabo dieną įėjo į sinagogą. Jis atsistojo skaityti ir jam buvo įteikta pranašo Izaijo knyga. Išvyniojęs ją, jis rado vietą, kur buvo parašyta: Viešpaties Dvasia ant manęs, nes jis patepė mane skelbti gerąją naujieną vargšams. Jis atsiuntė mane išgydyti sudužusių širdies, skelbti belaisviams išvadavimą ir akliesiems regėjimo atgavimą, išlaisvinti prispaustuosius, skelbti Viešpaties malonės metus. Tada jis suvyniojo knygą, padavė ją tarnui ir atsisėdo.*» Čia nustojęs skaityti, jis patvirtino, kad pirmasis jo atėjimas buvo susijęs tik su šiais pranašo Izaijo paskelbtais „*malonės metais*“ 21 eilutė tęsiama, sakydama: „*Visi, kurie buvo sinagogoje, žiūrėjo į jį. Tada jis ėmė jiems kalbėti: Šiandien išsipildė Raštas, kurį ką tik girdėjote.*» Ignoruotą ir neskaitytą „*keršto dieną*“ **Dievas paskyrė 2030 m. pavasariui savo antrajam atėjimui, ši kartą, visa savo dieviška galia.** Tačiau

prieš šį sugrižimą Habakuko pranašystė turėjo išsipildyti „*vėluojant*“, per „adventistų“ išbandymus 1843–1844 ir 1994 m., kaip ką tik matėme.

Galutinis atsidasvimas

Susidurk su tiesa

2021-ųjų pavasarį, prasidėjus dieviškiesiems metams, turtinga, bet klaidingai krikščioniška Vakarų žmonija ką tik pademonstravo savo troškimą išsaugoti pagyvenusių žmonių gyvybes, net jei tai buvo nacionalinės ekonomikos žlugimo kaina. Štai kodėl Dievas atiduos jį į Trečiąjį pasaulinį karą, kuris atims daugybę įvairaus amžiaus žmonių gyvybių, žinodamas, kad nėra vaisto ar vakcinos nuo šios antrosios dieviškosios bausmės. Prieš mus, po 8 metų, bus 6000 žemiškosios kūrybos metai, kurių pabaiga bus pažymėta Jėzaus Kristaus sugrįžimu. Pergalingas ir pergalingas jis įves savo atpirktuosius, savo gyvuosius išrinktuosius ir tuos, kuriuos prikels, į savo dangaus karalystę ir sunaikins visą žmogaus gyvybę žemėje, kurioje paliks vieną, izoliuotą tamsoje, maištingą angelą nuo pat pradžių. , Šėtonas, velnias.

Tikėjimas 6000 metų principu yra būtinas norint priimti šią programą. Tikslūs skaičiavimai iš Biblijoje pateiktų skaičių tapo neįmanomi dėl Abraomo gimimo datos „neaiškumo“ (viena data trims Teraho sūnums: Pr.11:26). Tačiau žmonių kartų seka nuo Adomo iki Kristaus sugrįžimo patvirtina šio skaičiaus 6000 artėjimą. Suteikdami savo tikėjimą šiam apvaliam, tiksliam skaičiui, šį pasirinkimą priskiriame „protingai“ būtybei, ty Dievas kūrėjas, viso intelekto ir gyvybės šaltinis. Pagal savo ketvirtajame įsakyme nurodytą „šabo“ principą Dievas davė žmogui „šešias dienas“ ir šešis tūkstančius metų, kad jis atliktų visus savo darbus, tačiau septintoji diena ir septintasis tūkstantmetis yra „šventasis“ poilsio laikas (nustatytas atskirai) Dievui ir jo išrinktiesiems.

Šio darbo turinys parodė, kad Dievui patinkantį tikėjimą formuoja „*protingas* arba *išmintingas*“ Jo išrinktųjų elgesys, kuriems naudinga viskas, ką Dievas sako, pranašauja ar galvoja (žr. Danieliaus 12:3: „*Ir išmintingasis spindės kaip spindesys). platybės, ir tie, kurie mokė teisumo minią, kaip žvaigždės, amžinai ir per amžius* . Jėzus Kristus.

Baigdamas šį veikalą, prieš pat ateinančią dramą, savo ruožtu visiems tikriems Dievo vaikams, kurie jį skaitys ir su tikėjimu bei džiaugsmu priims, norėčiau skirti šią Jono 16:33 eilutę. buvo pašventintas dviejų skirtingų šaltinių mano krikšto proga 1980 m. birželio 14 d.; vienas ant mano krikšto liudijimo iš institucijos, kitas - knygos „Jėzus Kristus“ pratarmėje, kurią ta proga man pasiūlė mano tuometinis tarnystės draugas, beveik iki amžiaus, kai Jėzus paaukojo savo gyvybę kaip auką. : „*Tai aš jums kalbėjau, kad manyje turėtumėte ramybę. Turėsite vargą pasaulyje; bet būk drąsus, aš nugalėjau pasaulį*“.

Samuelis, palaimintasis Jėzaus Kristaus tarnas, „Iš tiesų“!

Paskutinis skambutis

Kai rašau šią žinią, 2021 m. pabaigoje pasaulis vis dar džiaugiasi dėkingu ir vertinamu visuotine religine ramybe. Tačiau, remdamasis savo žiniomis apie iššifruotus Dievo paruoštus pranašiškus apreiškimus, be menkiausios abejonės patvirtinu, kad baisus pasaulinis karas ruošiamasi, ir jis turi būti įvykdytas per ateinančius 3–5 metus. Pateikdama jį simboliniu pavadinimu „*šeštasis trimitas*“ Apr.9, Dvasia primena mums, kad jau atėjo penkios baisios bausmės, skirtos nubausti už ištikimybės šventam šabatui atsisakymą ir kitus nuo 321 m. kovo 7 d. negerbiamus įsakymus. nemirtingojo Dievo bausmės apėmė 1600 metų žmonijos istoriją, organizuotą pagal dievišką religinę programą. Šeštoji jo bausmė skirta paskutinį kartą įspėti krikščionybę, kaltą dėl neištikimybės jo atžvilgiu. Be Dievo ir jo gelbėjimo projekto, žmogaus gyvenimas neturi prasmės. Štai kodėl „*trimitai*“, turintys laipsnišką pobūdį, atskleisti pagal analogiją Kunigų knygos 26 skyriuje, „šeštojo“ *žudikiškas intensyvumas* pasieks siaubo aukštumas, kurių žmonija jau seniai bijojo ir bijojo. „*Šeštasis trimitas*“ yra susijęs su galutiniu pasauliniu karu, kuris sunaikins daugybę žmonių, „*trečdalią žmonių*“ pagal Apr.9:15. Ir šią proporciją tiesiogine prasme galima pasiekti kare, kur 200 000 000 ginkluotų, apmokytų ir aprūpintų profesionalių kovotojų susidurs vienas su kitu, remiantis Apr.9:16 pateiktu tikslumu: „*Armijoje raitelių buvo du milijardai: Aš girdėjau jų skaičių*“; t.y., 2 x 10000 x 10000. Prieš šį paskutinį konfliktą, XX amžiuje du pasauliniai karai 1914-1918 ir 1939-1945 buvo didžiulės bausmės, kuri artėja prie laisvų tautų ir nepriklausomybės laikų pabaigos, pranašai. Dievas nepateikė prieglobsčio miestų savo išrinktiesiems, bet paliko mums pakankamai aiškius nurodymus, kad galėtume bėgti iš vietovių, į kurias jo dieviškoji rūstybė pirmiausia nusitaikė. Jis nukreips smūgius, kuriuos turi atlikti šiai užduočiai pašaukti žmonės. Tačiau nė vienas iš jų nebus vienas iš jo išrinktųjų. Netikintys maištininkai ar netikintieji, išsibarstę po žemę, bus jo dieviškojo rūstybės įrankiai ir aukos. Antrasis pasaulinis karas vyko tarp Vakarų tautų, kurių religijos buvo krikščioniškos ir konkuruoja. Tačiau ateinančioje Trečiojoje konfliktų motyvai iš esmės bus religiniai, supriešindami konkuruojančias religijas, kurios niekada nebuvo suderinamos viena su kita. Tik taika ir prekyba leido šiai iliuzijai augti. Tačiau Dievo pasirinktu laiku, pagal Apr.7:2-3, Dievo angelų laikomas demoniškas visuotinumasis bus paleistas, kad „*darytų žalą žemei ir jūrai*“ arba, simboliai iššifruojami, *žala* „*Protestantai ir katalikai*“, kurie yra neištikimi Jėzui Kristui. Labai logiška, kad neištikimas krikščionių tikėjimas yra pagrindinis teisingojo Teisėjo Jėzaus Kristaus pykčio taikinys; kaip ir senojoje sandoroje, Izraelis buvo nubaustas už savo nuolatinę neištikimybę iki savo nacionalinio sunaikinimo 70-aisiais. Lygiagrečiai su šiuo „*šeštuoju trimitu*“, Dan 11:40–45 pranašystė patvirtina, iššaukdama „*tris karalius*“. „*trijų monoteizmo religijų: Europos katalikybės, arabų ir Šiaurės Afrikos islamo bei Rusijos stačiatikybės implikacija. Konfliktas baigėsi padėties apsivertimu, įsikišus amerikiečių protestantizmui, kuris neįvardytas kaip karalius, bet siūlomas kaip tradicinis*

potencialus Rusijos priešas. Konkuruojančių galių panaikinimas atveria priegą prie jos paskutinio dominavimo pavadinimu „ *iš žemės kylantis žvėris* “, aprašyta Apr.13:11. Paaiškinkime, kad šiame galutiniame kontekste Amerikos protestantų tikėjimas tapo mažuma, o Romos katalikų tikėjimas yra dauguma dėl nuoseklios ispanų imigracijos. 2022 m. jos airių kilmės prezidentas pats yra katalikas, kaip ir nužudytas prezidentas Johnas Kennedy.

Apr.18:4 Visagalyje Dieve Jėzus Kristus įsako visiems, kurie tiki ir tikisi Juo, Jo išrinktiesiems, „ *išeiti iš Didžiojo Babilono* “. Popiežiaus Romos katalikų bažnyčiai šiame darbe nustatytas įrodymas „ *Babilonas* “ yra teisiama ir pasmerktas dėl „ *jos nuodėmių* “. Istoriskai paveldėdamas „ *savo nuodėmes* “, katalikybės kaltė apima protestantus ir ortodoksus, kurie savo religine praktika pateisina iš Romos paveldėtą sekmadienio poilsį. Išėjimas iš Babilono reiškia „ *savo nuodėmių* “ apleidimą, iš kurių svarbiausia, nes Dievas tai padaro identifikuojančiu „ *ženklų* “: savaitės poilsio diena, pirmoji dieviškosios tvarkos savaitės diena, romėnų sekmadienis.

Šioje žinutėje, atsižvelgdamas į šių laikų skubumą, raginu Dievo sūnus ir dukteris palikti šiaurinę Prancūzijos zoną, kurios centre yra jos sostinė Paryžius. Nes netrukus jį ištiks Dievo rūstybė, kenčianti „ *dangaus ugnį* “, *ši kartą branduolinį, kaip „ Sodomos* “ miestą, su kuriuo jis lygina jį savo Apreiškime, Apr 11:8. Jis taip pat pavadino jį pavadinimu „ *Egiptas* “, *simboliniu „ nuodėmės* “ įvaizdžiu, nes maištaujantis jo nereliginis įsipareigojimas, prieštaraujantis Dievui, kaip faraonas istoriniame hebrajų išėjimo pasakojime. Karo metu, kai keliai yra nupjauti ir uždrausti, bus neįmanoma palikti tikslinės teritorijos ir išvengti mirtinos tragedijos.

Samuelis, gyvojo Dievo, Jėzaus Kristaus, tarnas

Tiems, kurie pirmiausia nori atrasti tai, kas pateikiama šio kūrinio pabaigoje, bus sunku suprasti, kodėl aš taip įsitikinęs, kad Prancūzijos ir Europos sunaikinimas yra neatšaukiamas. Tačiau tie, kurie skaitė jį nuo pradžios iki pabaigos, skaitydami surinks įrodymus, kurie nuolat kaupiasi, kad galiausiai leis jiems pasidalinti nepajudinamu įsitikinimu, kad Dievo Dvasia turi. pastatytas manyje ir visuose, kurie jam priklauso; tiesą sakant. JAM priklauso visa Šlovė.

Blogų staigmenų sulauks tik tie, kurie atkakliai atsisako pripažinti jo neprilygstamą galią, gausiausią, ir jo sugebėjimą vesti viską pagal savo planą iki tobulo įvykdymo.

Užbaigiu šį darbą čia, bet įkvėpimas, kurį man ir toliau teikia Jėzus, yra pažymėtas ir nuolat įrašomas žinutėmis, pateiktomis kūrinyje „ **Paskutiniųjų adventistų dangiškoji mana** “.